உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாலவாய் என்கிற மதுரையில்

எழுந்தருளியிருக்கிற கடவுளது

திருவிளையாடற் புராணம்.

இஃது

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, அஷ்டாவதானம்-பூவை,

கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்களால்

பிழையறச் சீர்திருத்தி

சில நூதன பொழிப்புரையுடன்,

சென்னை,

வித்தியா ரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1933.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிளையாடற்றொகை.

இவ்விருபத்தைந்தும் யாவர் நிமித்தமாகச் செய்தனவென்று நீவிர் வினவியபடியால் அந்தநிமித்தங்களை வரன்முறையாகச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

பாட்டு.	பக்கம்.
1-வது, மதுரைக்காண்டம்.	
பாண்டித்திருநாட்டுப்படலம்	32
மதுரைத்திருநகரப்படலம்	43
திருக்கைலாசப்புகழ்ச்சி	62
புராணவரலாறு	63
தலவிசேடம்	66
தீர்த்தவிசேடம்	70
மூர்த்திவிசேடம்	75
பதிகம்	79
இந்திரன்பழிதீர்த்ததிருவிளையாடல்	83
வெள்ளையானைசாபந்தீர்த்தது	95
திருநகரங்கண்டது	100
தடாதகைப்பிராட்டிதிருவவதார	106
திருமணப்படலம்	117
வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடிய	134
குண்டோதரனுக்கன்னமிட்டது	139
அன்னகுழியும்வையையுமழைத்த	143
...டலழைத்தது	147
...லயத்துவசனையழைத்தது	151
உக்கிரபாண்டியனதிருவவதாரம்	157
...வருக்குவேல்வளைசெண்டுகொ	163
கடல்சுவறவேல்விட்டது	173
இந்திரன்முடிதகர்த்தது	177
மேருவைச்செண்டாலடித்தது	187
வேதத்துக்குப்பொருளருளிச்செய்	184
மாணிக்கம்விற்றது	201
வருணன்விட்டகடலைவற்றச்செ	213
2-வது, கூடற்காண்டம்.	
நான்மாடக்கூடலானது	217
எல்லாம்வல்லசித்தரானது	221
கல்லானைக்குக்கரும்பருத்தியது	225
யானையெய்தது	231
...ருத்தகுமாரபாலரானது	235
...றியாடியது	241
...ஞ்சினது	247
...கந்தீர்த்தது	253
...ட்டினது	259
[illegible]	264
மாயப்பசுவைவதைத்தது	269
மெய்க்காட்டிட்டது	275
உலவாக்கிழியருளியது	281
வளையல்விற்றது	285
அட்டமாசித்தியுபதேசித்தது	291
விடையிலச்சினையிட்டது	295
தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தது	300
இரசவாதஞ்செய்தது	305
சோழனைமடுவில்வீட்டியது	309
உலவாக்கோட்டையருளியது	313
மாமனாகவந்துவழக்குரைத்தது	317
வரகுணனுக்குச்சிவலோகங்காட்	321
விறகுவிற்றது	331
திருமுகங்கொடுத்தது	339
பலகையிட்டது	345
இசைவாதுவென்றது	349
பன்றிக்குட்டிக்குமுலைகொடுத்த	355
பன்றிக்குட்டிகளைமந்திரிகளாக்கி	363
கரிக்குருவிக்குபதேசஞ்செய்தது	367
நாரைக்குமுத்திகொடுத்தது	371
3-வது, திருவாலவாய்க்காண்டம்.	
திருவாலவாயானது	375
சுந்தரப்பேரம்பெய்தது	379
சங்கப்பலகைதந்தது	387
தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்தது	393
கீரனைக்கரையேற்றினது	406
கீரனுக்கிலக்கணமுபதேசித்தது	412
சங்கத்தார்கலகந்தீர்த்தது	417
இடைக்காடன்பிணக்குத்தீர்த்த	421
வலைவீசினது	428
வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்தது	437
நரிபரியாக்கியது	450
பரிநரியாக்கியது	468
மண்சுமந்தது	477
பாண்டியன்சுரந்தீர்த்தது	537
சமணரைக்கழுவேற்றியது	547
வன்னியும்-கிணறும்-இலிங்கமும்	559
அருச்சனைபடலம்	569

திருவிளையாடற்றொகை

முற்றிற்று.

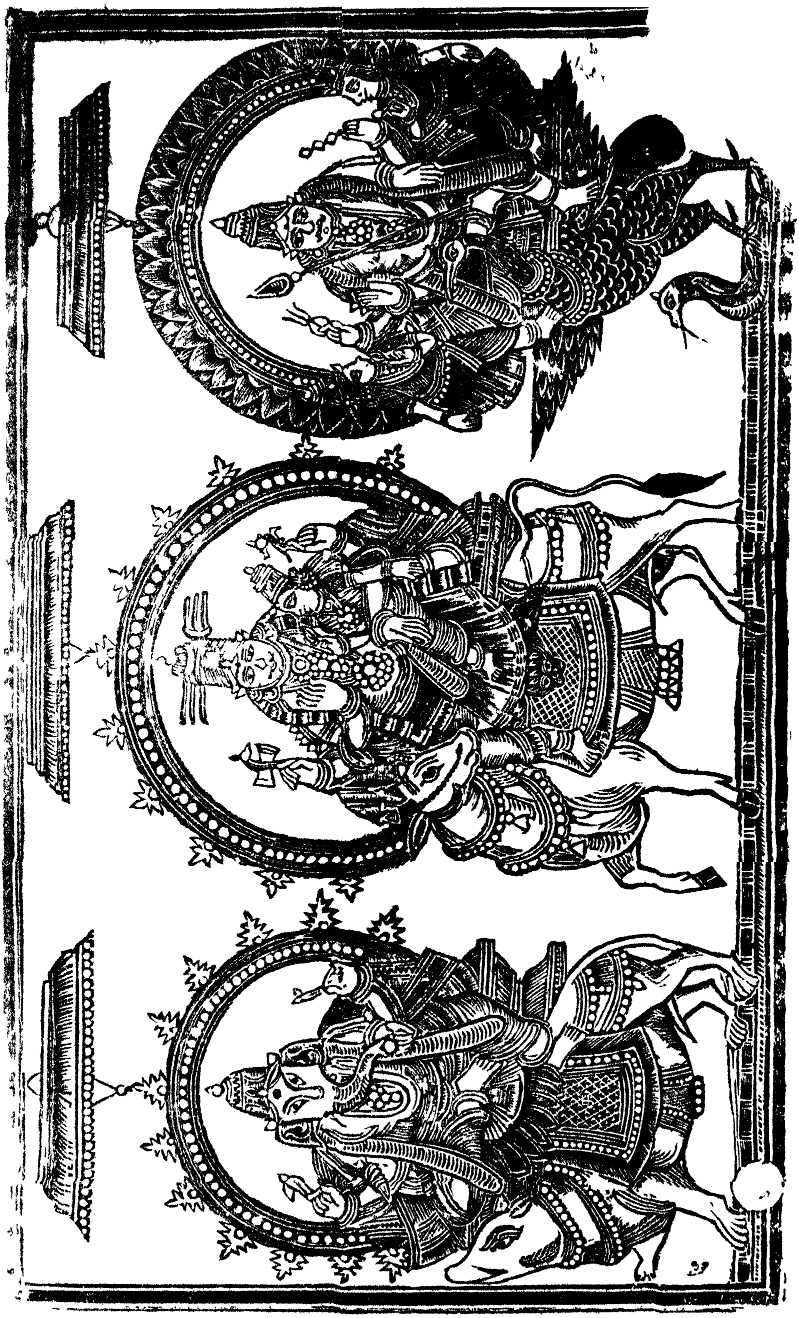

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிளையாடலின் முகவுரை.

கடவுளருளாலே தெளிந்த நந்திதேவரிடத்தில் அன்புடனே கேட்டுத் தெளிந்து சனற்குமார முனிவர் வேதவியாசமுனிவருக்குச்சொல்ல, அந்த வேதவியாசமுனிவர் சூதமுனிவருக்குச்சொன்ன பதினெண்புராணங்களில் ஒன்றாகியகந்தபுராணத்தில் சங்கரசங்கிதையில் சொல்லப்பட்டதான திருவாலவாய் மகிமையென்கிற வடநூலைத் தமிழாலே பாடுகவென்று மதுரையிலுள்ள பெரியோர்கள் சொல்லக்கேட்டு, பாடுவோமென்று மறவாமற்கொண்ட இந்தஉறுதியை அநித்தியமான பிறவியானாலும் பெரியோரருளாலே பாடிமுடிப்போமென்று மனந்தேறி நகரச்சிறப்பு, தீர்த்தச்சிறப்பு, மூர்த்திச்சிறப்புகளாகியமூன்றும், அந்த மூர்த்தியின் அருள்விளையாடல் அறுபத்துநான்கும், அருச்சனைக்கிரமமொன்றும் ஆக அறுபத்தெட்டுபடலமும், விருத்தச்செய்யுள்வகையாக நான் பாடுகின்றேன். ஆனாலும் சோமசுந்தரக்கடவுள் பாடிய கவிக்கும் குற்றஞ்சொன்ன கல்விச் சங்கத்தார் வாழ்ந்திருக்க மதுரையிலுள்ளவர்களுக்கு என்னுடைய வெள்ளறிவினாலே சொல்லுகிற பாடல்களில் குற்றங்காண்பது அரிதன்று. ஆகிலும் நீரைப் பிரித்து அன்னமுண்கின்றபால்போல இந்தச் சோமசுந்தரன் சரிதத்தை யொப்புக்கொள்ளவேண்டும், எப்படியெனில், அக்கினி நாவினாலே உரிசைகண்ட தசையானது தேவர்களுண்ண அமுதமானாற்போல சான்றோர் கழகத்திலே சென்று நன்மையாகித் திருவாலவாய்க்கடவுள் செவியினிடத்தும் சிறியேன் பாடின இந்தப் பாடல்களும் நுழைந்து அங்கீகரிக்கலாகும். இன்னும் கடலிலே நீரையுண்டு அந்த நீரிலுள்ள உவர்ப்பை
ாக்கி நன்னீராக்கின மேகம்போல சொல்லிலக்கணமும்
ிலக்கணமும் தெரிந்தோராகிய பெரியோர்கள் ஒருநன்
த என்னுடைய புன்சொற்களிலுள்ள குற்றங்களைப்
திருவாலவாய் கடவுளுக்கு மகிழ்வுதோன்றச்செய்
ென்னும் நீ இதுவும் அல்லையென்று வேதங்களும்

உண்மைசொல்லமாட்டாமல் அம்மைச்சொற்களாலே துதித்து இளைக்கும்படியான இந்தச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவிளையாடல்களுக்கு என்னுடைய புன்சொற்கள் முடிவுகாட்டுமோ! காட்டாது ஆனாலும் இந்தத் திருவிளையாடலைப் பாடுவேனென்னும் ஆசையானது என்சொல்வழிகேட்டு நில்லாமையால் நானென்ன செய்வேனென்று அறுகாற்பீடத் துயர்மாலாழி கடைந்தமுறைதயரங்கேற்றுபோ லறுகாற்பேடிசைபாடுங் கூடன்மான்மியத்தை யருந்தமிழாற்பாடி, யறுகாற்பீடுயர்முடியார் சொக்கேசர்சன்னிதியி லமரர்சூழ, மறுகாற்பீடத்திலிருந்து பரஞ்சோதிமுனிவ னரங்கேற்றினனே என அரங்கேற்றினர். இத்திருவிளையாடலை இதுகாறும் அநேகர் பதிப்பித்த புத்தகங்களைப் பார்த்திருப்பீரல்லவா? இப்புத்தகம் அதுபோலல்லாமல் யாவரும் எளிதில் உணரும்படி துதிகவிகளையெல்லாம் விடாமல் அப்படியே செய்யுள்களாகவும் மற்றைய கவிகளை செந்தமிழ் வசனநடையில் எழுதி முதலில் சைவ சமயாசாரியர்களாகிய நால்வர் திருவுருவப்படமும், இறுதியில் வன்னியும் கிணறும் இலிங்கமும்மழைத்த படலத்திற்கு ஓர்படமும், அருச்சனைப் படலத்திற்கு ஓர்படமும், புதிதாய்ச்சேர்த்து சுத்தப் பிரதியாய் அச்சிட்டுள்ளோம். அன்றியும் சுருங்கவேண்டி விடுபட்ட கற்பனையலங்காரங்களையும் அடைமொழிகளையும் புராணசெய்யுட்களாலறிக. மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கிற கடவுளது திருவிளையாடல்களும், மகிமைகளும், தத்துவங்களும், அவதார விசேஷங்களும் ஆகிய இவைகளைத் தெரிந்துய்ய விருப்புடையோர் இத்திருவிளையாடலினை விரும்பாநிரார். ஒவ்வொருவரும் எமதுபதிப்பையேபார்த்து வாங்கக் கோருகின்றனம்.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

திரிசிரபுரம்

தமிழ்த்தலைமைப்புலவராகிய

ம-ள-ள-ஸ்ரீ, வி. கோவிந்தப்பிள்ளை அவர்கள் குமாரர்

நாராயணசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

பூமகள்குளிர்நிறம் பூமகளொடுவெனத், தேமலரங்கள் பூண்டேமலர்தரும்பே, ருந்திநின்றெரீஇ யுந்திநீர்நாப்ப ணின், றருந்தவம்பலதா னருந்தநல்லின்பம், புரிந்ததாற்றே வர் புரிந்தடிபோற்றச், செழித்தநானிலத்துச் செழியனாட்டின் கண், உலகமுண்டாம்போ துலவியதெனமலர்க், கடம்புநிரம் பிய கடம்புதிதொன்றங், கிருக்கவதின்கண் ணெழிற்சிவபெரு மான், புரந்தடியாரைமுப் புரந்தனையெரித்துப், பண்ணியல ருந்தமிழ் பண்ணியதொண்டர், கண்ணியமுத்திக் கண்ணியங் குறவைத், தனிக்குங்கண் ணுத லளிக்குலமுழக்கும், கொன்றை யஞ்சடையன் கொன்றுழல்கூற்றை, யுதைத்தவனிலிங்க வுரு வுறுசோம, சுந்தரனெனப்பேர் சுந்தரப்பெயர்புனைந், தந்தர வாணர்க் கந்தமிலாவருள், செய்திளவாளைகள் செய்யிடம்விட் டம், பரமிடமாகப் புரந்தொளிர்மீன்களை, நேர்ந்துநம்பொ துப்பெயர் சேர்ந்தனவன்றி, யின்றுநமக்குமே னின்றுரைவன வோ, வென்றகங்கறுத்து வன்றனிவிசையால், எதிர்வரும் சங்கண் டதிர்புலிபாய்ந்தாங், கெழுந்துடலெங்கம் விதிர்த்த வையுதிர்க்க, வரம்பைகமுகின் வரம்பிலாமுகத்தோ, டுதிர்வண் வாம்வளர்க் கதிர்பொரவெழுந்த, துழனியோய்விலாத கழனி சூழ்மதுரைவாய், எட்டவுயிர்க்கரு ளெட்டெட்டாகும், திரு ...டலின் முன்செய்தவச்சரிதையைக், காந்தத்தீச்சங் ...ழறப், பட்டதாந்தெய்வ பாஷையைத்தென்சொ ...ர்வியக்கவும் மற்றவர்நயக்கவும், உலகொழுக்கொடு ...க்கறியவும், பத்தியின்விளக்க மித்திறனெனவும், ...வா னுத்தியிஃதெனவும், சித்தி...ன்றெளிவுஞ்

சுத்தியின்விரிவும், தத்துவப்பிரிவுஞ் சத்துவக்குணனும், முப்பொருட்பாகுபா டிப்பரிசெனவும், பொருளின்குணனும் அருளின்வணமும், குரகதப்பண்பும் அரனது நண்பும், பலவிரதத்தின் பலனுமின்னவும், முயர்க்கவுயிர்க்குப் பயக்கப்பாடல்கள், உடலிலுயிரெனப் படலத்துட்படப், பெருங்காப்பியமா யிருங்காப்புளதாய், நாலாவதான நூல்யாப்பாலே, செய்தழகொருபது மெய்பெறவமைத்துப், புராணப்பெயர்நிறீ இப்புராதனமான, விரசிதவரங்கிற் பரதநாட்டியன்பால், தவம்பலபுரிந்து தவநனியுயர்ந்த,பரஞ்சோதிமாமுனி பாடலைவிளங்கத்,தமிழ்ப் புலவருக்குத் தரும்பொருளுதவிச், செழிப்புறுவசனப் பொழிப்புரைசெய்வித், தருள்விளையாட லுருவெலாங்காண, வாங்காங்கொருபடம் பாங்காவமைய, வோவியனைக்கண் டோவியஞ்செய்வித், தொழுதாவெழுத்தி லியைவித்தனன்முகைக், கஞ்சமுல்லை காவியசோகம், மதிகன்னல்கிளி மாவிருகடல்வண், டொழுகுகொங்குபல் லொணமுலைக்கண்டாள்,முகந்தோளிணை தேமொழிகூந்தல்விழி,உரோமவொழுக்குக்கொத்திலம்யாமே, என்றகங்கறுவித் தென்றலந்தேரோற், குதவிசெய்துணையார் யொத்துத்தனித்த, அற்றநோக்கியந்நலார் வருந்தச்செய்யுஞ், செய்யசெய்யமர் தொண்டநன், ஞடுசேர்மயிலை நகரம்வாழ்நீதன், திருவளர்தெய்வக் கயிலையங்கிரியிற், குருமணியிழைத்த மறுபொற்சபையில், பருமணிகுயிற்றிய ப.துமாதனத்தின், திருமணக்கோலஞ் சிறந்ததேபோலும், பவளமும்பச்சையும் பதித்ததுபோலும், தவளநீறணிந்து துவளவைத்ததுபோல், கதிர்மதியிரண்டு மொருகணமதனில், முதிர்கிரணத்தின் மிளிர்வதேபோலும், மங்கைமாதுமையுடன் வரிசையதாகச், சங்கரர்கொலுவாய்த் தழைத்தமண்டபத்திற், கயிலைகாவலனு மியல்புளநந்தி, செங்கையிற்பிரம்பு கொண்டெதிர்நிற்கக், கின்னரரிசைக்கக் கெருடகந்தருவர், பன்மறைவேத பத்தர்கள்முனிவர், மாலயனிந்திரன் வசுக்களுந்திக்குப், பாலருமொருங்கே ப்ரவிநின்றேத்திச், ஜெயஜெயவென்று தெண்டனிட்டிறைஞ்சக், கயமுகன்முருகன் கைதொழுதேத்த, அந்தச்சமயத் த தொழுதயனு, மெந்தையேபுவியி ரெல்லாந்தழைக்ச வெள்ளன்மை மிக்காளொருவனைத், தந்தருளென்ன ளுக்கி, யிருபிறப்பாள ரியற்றியதவத்தால், க ணன் கலை லொன்றவற்கே, யுதவுவணதனு னு மதியெனட் அடியே வாய்ப்பனென்றருள,

ளகன்றபின்கங்கை, நித்திலமொதுக்கு நீள்கரைபிளக்க, மகுட முப்புரிநூல் மார்பினிலிலகப், பகடுபூண்டொழுகும் பலபற்றி ரன்கை, அலாயுதங்கொண்டிவ் வகிலத்துதித்துக், குலாவுதண் கங்கை குலத்தினிலுதித்த, மரபாளன்றன்னை மயன்கண்டுசீறிக், கரவினுலெய்யக் கருமுகிலண்ணல், அருளிய நல்வரத் தாரன் மரபாளன், வெருவிலாதெழுந்து வெகுளிமேற்கொண்டு, மதங் கொடுமீறிய மயன்றனைத்துரத்தி, யதம்படத்தன்கை யலாயுதத் தடக்கிப், பொன்னுலகேற்றிப் புரந்தரன்முன்ன, ரன்னவன் மரபு தன்னடிமையதாகக், கொண்டபின்மகபதி குமரியோடளை கைத், திண்டிறற்குபேரன் செல்வியைமணந்து, வெள்ளை யானை வெண்ணிலாக்கவிகை, துள்ளுமெழுபரி சுடர்விடுபட் பகஞ், செங்குவளைத்தார் சிறப்பெலாம்பெற்று, மங்கையரிரு வர் மருங்கில்வற்றிருக்கப், பூமிசைவந்துபல் புதல்வரைப் பெற்றுக், காமயமெல்லாங் கருதியதியற்றப், போதாயனர்குலப் புரோகிதராகி, வேதாகமத்தின் விதிவழுவாது, கவளமுதலாஞ் சாந்திகள்கழித்துத், தவளநீருடன் தரித்துமுப்புரிநூல், பள் ளிக்குவைத்துப் பலகலைநூலின், தெள்ளிமையனைத்தும் தேர்ந் தனர்பின்னர், சிறுவர்தமக்குத் திருவனங்காண்பான், நறுமலர் மார்பன் நளகூபரன்றன், பெண்களைத்தமது புத்திரர்க்கிசைத் துக், கண்களிகொள்மணங் கண்டருளென்று, மாசறுகுலத்து மரபாளன்கேழுக்க, ராசனுக்கன்ப னிசைந்தருள்செய்து, நன் மணம்புரிந்து நான்மறையவர்க்குச், சொன்னமோடாடை துலங்கவளித்தவர், ஆசிகள்கூற வரனருளாலே, மாலொச்சுகத் தில் வாழவொருநாள், அயன்முதலிமையோர் அந்தரத்திழி ந்து, புயவலிபேசிப் பூமிபாலகநீ, நாரணன்வரத்தா னதிக் கரையுதித்துத், தாரணியுயிர்க்கெலாந் தாயெனப்பெற்றாய், கங்கைதன்மரபி லிங்குவந்தமையால், துங்கவேளாள தொல் குலனாய், பலபத்திரன்கைப் படைக்கலம்பெற்று, நிலமுற்று நின்கை நேர்மையினுகக், குவலையமெலாமுன் கொழுவளப் படுத்தித், திவலையெலாமுஞ் செய்வயல்நிறுத்தி, வெள்ளாண் மையினுல் வேந்தர்வேதியர்க்கு, உள்ளன்புகூர வுணவையி னருத்தி, மந்தரமுயர்மகா மேருகோலதாய், சந்திரசூரியர் தட் டதாய்நிகழ, அட்டநாகங்களு மழகிய நாணதாய், இட்டதரா சுக்கிணையிநீயே சுதிக்கெனவருளி, அளக்கும்படியே ஆதிசத்தி யாந், துளக்கமில்சத்தியம் தொல்படியாகவும், பாத்துறை கல்லே மகபதிநாடாம், பாத்துறைசிவர்கள் பசும்பொன்னுகை

வும், அதினதின்தேகமே அடல்மெழுகாகவும், சதுமறைப் படிநீ தக்கவனுய், கோக்களேதெய்வக் குலவடிவாகவும், நீக்கமிலாத நிலைமையாற்காக்கப், பூவசியத்தொழில் பிரமம தாகக், கோவசியத்தொழில் கொள்கையுருத்திரன், தனவசியத் தொழில் சாந்தமாலாயினை, மூவருந்தானுய் முயற்சியிலுயர்ந் தனை, முத்தொழில்புரியும் முயற்சியும்பெற்றே, அத்திறல்வசிய னுக்கமும்பெற்றுப், பூமகளுனது புண்ணியத்தளவாம், கோமக னுனது கொழுநிதிப்பெறுவன், தேவர்நாந்தந்த தசாங்கமோ வென்னில், மேருமலையே வேங்கடமாகவும், நச்சியவெழுபா னென்பது நாடதாகவும், கச்சியேகம்பமேகடிநகராகவும், செங் குவளைத்தார் சீர்புயத்தாகவும், பொங்கியமும்மதம் பொழியயி ராவதம், ஒதுவெம்பரியே யுச்சைச்சிரவம், ஆதுலர்வரவறை கூவியமுரசமும், ஊழிபுரண்டு முரைபிறழாதவுன், மேழியி ழைத்து விளங்குபதாகையும், சீரரசாளும்செங்கோல்கெடாம, லேர்தனைநடத்து மெழில்தாறுகோலே, அலகிலாப்புகழை யடைதிநீயென்று, பலவிதவாசிகள் பகர்ந்தவரேக, உந்தியி லுதித்தோ னுரைவழுவாதுதன், மைந்தர்நாற்றுவர் வழிமர புற்ரேர், தனையரீராறு சகத்திரகோத்திரர், அனையவர்தனைய ரளவிலாதவர்க்கு, இல்லறம்வழுவா தியற்றியவண்ணம், எல்லை யில்ஞால மெங்கணும்பரவத், தரணியைப்பகிர்ந்து தந்தனர வற்றில், வரநதிபாலி வளமெலாங்கொழிக்கும், கச்சிகாளத்தி கழுமலைவேங்கடம், உச்சிசெங்கழுநீ ருதவியதணிகை, நீர்மலி நந்தி நிதமெலாமுதவும், வாரிதிபெண்ணை வளந்திகழ்மண்ட லம், பெற்றனர்தண்டகன் பிழைபடாதளவும், முத்தமிழ்க்குக் கான்முளைசிரமீந்தும், செட்டிபழிக்கச் செந்தீப்புகுந்தும், கட் டியவாடை களைத்திரவலர்க்கு, முட்டிடாதளித்து மூழ்கிநீர் புனைந்துந், துட்டமாங்கலியின் துறைக்களைந்தும், இல்லை யென்பவர்க்கு இலையெனமறுக்குஞ், சொல்லையுறைக்கத் து ணிவுபெருமை, கொல்லரவாய்கை கொடுத்துயிர்துணியும், வல்லவராய்ப்புகழ் வாய்மைபெற்றுயர்ந்துஞ், சூலிமுதுகிற் சுடச்சுடவன்னம், பாலமிர்துடனே படைக்கவிசைந்துங், கோடிகொடுத்துக் கொண்டபீதாம்பர, வாடையைக்கீறி அர செதிர்காட்டியுஞ், செந்தமிழ்க்காகச் சிவிகைசுமந்து, முந் தியமூளையமு தாக்கியளித்தும், வண்டமிழ்ப்புலவன் மனத்தி யல்பறித்தோன், உண்டதுகக்கிச் சபையிடைவைத்தும், மார் தனிலுதைத்த மாகவிபாதம், சீர்பெறப்பொன்னின் சிலம்பு

செய்தளித்தும், மும்மண்டலத்து மூவரசருந்தன், செம் பொன்மாடஞ் சேர்ந்தினிதிருக்க, சிறைதனில்வைத்துச் செந் தமிழ்க்கிரங்கிக், குறைதவிர்ந்தவரவர் கூடலுக்கேகப், பசும் பொன்னுடையா பரணமுங்கொடுத்து, விசும்புளோர்போற்ற வீற்றிருக்கின்றோர், கற்புறுமைசெய் கச்சியிற்றவத்தைப், பொற்புடன்காவல் பூண்டமையதனால், கச்சிகாவலரெனுங் கன்னிமாவலரெனும், உச்சிதமான வுயர்ச்சியும்பெற்றே, அங் குறைகாளி அருளுடன்மகிழ்ந்து, செங்குவளைத்தார் சிறப் புடனளிக்க, உமையுடன்கயிலை யுற்றனரருகே, அமையுட னிருக்க ஆங்கவரருளால், கடுக்கையுமுருத்திர சாதனகவசம், அடுக்குலபூதி ஆன்கொடியளவில், விருதுகள்கொடுக்க வேண் டியபெற்றுப், பருப்பதகுமரிதன் பாகனைவணங்க, அவரவர் மண்டலத் தகலுமென்றருளத், தவறிலாவிடையெனத் தரை மிசைவந்து, முக்கணன்கயிலை முதற்கணநாதன், மிக்கதொண் டிரன் விரும்பியாண்டதனால், தொண்டைராநாடாற் றுலங்கிய சின்னாள், தண்டகன்காக்கத் தவறிலாதவன்பேர், கொண்டன தண்டக மண்டலமெனவும், ஆண்டவவ்வரக்கன் ஆரியன் றனக்கே, ஈண்டியதீமை யிழைக்கமுனிந்தவர், காஞ்சிரமலிந்த காடாச்சபிக்க, வாஞ்சைவிட் டந்நகர் வாழ்க்கையை நீங்கி, நலந்திகழ்துளுவ நாட்டிடைச் சென்று, கலந்தவருடனே காணியாண்டிருக்கச், சுக்கிரனறைந்த சூளகன்றமையால், தக்க நல்வேளார் தங்களைத்தேடி, ஆதொண்டச்சோழ னழைக்கத் தொல்காணி, மாதண்டகத்தை வந்துகாத்தாண்டார், அன் பொடுதுளுவ நாடாண்டுவந்தமையால், இன்பொடுதுளுவ வேளெனப்பெயர்பெற்றார், ஆதொண்டச்சோழ னனுகிவெம் போரில், மோதுண்டுபின்னிட முனைந்தெதிரிட்டுக், குவளை மார்பினர் குறும்பறுத்தவாகைச், சவளவாயுதத்தைச் சமைத் துத்தோரணமாய், வேந்தன்முன்வந்து வெற்றியையுரைக் கப், போந்தநல் லாடைப் புகழுட னளித்தே, அன்புடன் தழுவி ஆசனத்திருத்தி, மண்புகழமைச்சும் மண்டலத்தலைமை யும், கோரணஞ்சமைத்த சூஷியால்சவள, காரணப்பெயருங் களிப்புடன் பெற்றனர், இத்திறமுடைய மெய்த்தவமரபில், செங்கதிர்போல விளங்கிவந்துதித்தோன், புத்தியினாகி வெற் றியிற்குபேரன், அண்டலா தங்கள் மிண்டனுத் தண்டன், தொண்டமண்டலத் தொள்ளிகாணியாள்வோன், நவமணிமதி லுஞ்சிகரகோபுரமும், செம்பொன்மாளிகையும்புண்புடனிலங்

கும், நகரமோரேழிற் பகர்காஞ்சியோடும், மயிலைமாநகரு மிய லுடன் படைத்தோன், அலகையைத் தன்னிட வளவினில் வைத்தோன், பிச்சைபூபதி தன்னிச்சையாநம்பினன், தவத் தினிலுதித்த சற்குலதீபன், சின்னமுத்தியப்பன் நல்லமுத்தி யப்பன், இருவர்முன்னவரு மேத்தமுத்தியப்பன், வெளியப் பன்முதல் மெய்ப்புதல்வர்களைத், தெள்ளியசிரஞ்சீவி யாகவே படைத்தோன், சந்திரனவே தராதலம்புகழும், பெருமை னிலமலைப் பெற்றியனெளிர்பிர, போதசந்த்ரோதயம் புரன் றவற்கொப்போன், சங்கமால்கொளவுயர் சங்கப்பொருடந், தாதரிப்போனர னன்பனென்றவன்போன், மதனுடறவிர்த்து மகிழ்வுறவைத்தோன், கஞ்சத்திருவரைக் கைகொண்டொரு வரைப், பாராவமலன் பகைகலிசிறிய, உலோபமிவைதன் னென்னலரெனவொறுந், தீகையொழுக்க மிரங்குதருங்கல், நலமிவையதிக நண்பராக்கொண்டோன், துன்பொடுவந்தோ ரின்பொடுமேகத், தன்போலிலரெனத் தானம்வழங்கு, வகை யன்மெய்யன் செய்யன்றுய்யன், சிவனடியார்வரிற் சேவித் தீரெட், டுபசாரஞ்செய் துளமகிழ்விப்போன், இசைத்திரு முகமெண் டிசையவரறிந்து, துண்ணெனவிடுத்துச் சுகக்கட லாழ்ந்தோம், என்னுரைக்கடங்கா மன்னுறுபுகழோன், வைத் தியநாத வள்ளல்மகிழும், பௌத்திரனெழு சுப்பராயவேள் பயந்த, புத்திரனருண சலபுரந்தரனே.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

காப்பு.

சத்தியாய்ச் சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தி யாகிய சொற்பொரு ணல்குவ
சித்தி யானைதன் செய்யபொற் பாதமே.

இ-ள். சித்திவிநாயகக் கடவுளுடைய சிவந்த பொன் போலும் அரிய திருவடிகள், சத்தியாகியும் சிவமாகியும் ஒப்பில்லாத பரமுத்தியுமாகிய பரமசிவத்தை வாழ்த்த சுத்தியாகிய சொல்லையும் பொருளையும் அருளாநிற்கும்.

வாழ்த்து.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மல்குக வேத வேள்வி வழங்குக சுரந்து வானம்
பல்குக வளங்க ளெங்கும் பரவுக வறங்க ளின்ப
நல்குக வுயிர்கட் கெல்லா நான்மறைச் சைவ மோங்கிப்
புல்குக வுலக மெல்லாம் புரவலன் செங்கோல் வாழ்க.

இ-ள். வேத விதிப்படி செய்துவருகின்ற யாகம் குறைவில்லாமல் நடந்து வரக்கடவது. அவற்றால் காலந்தப்பாமல் மேகமானது நீர்சுரந்து மழைபொழியக்கடவது. நீரா

மையால் உலகமெங்கும் வளப்பம் பெருகக்கடவது. அவ் வளங்களால் தருமம் விர்த்தியடையக்கடவது. அத்தருமங் களால் உயிர்களுக்கெல்லாம் இன்பம் உண்டாகக்கடவது. இப் பேற்றால் நான்கு வேதங்களின் சம்பந்தத்தையுடைய சைவ சமயமானது எல்லாச் சமயங்களுக்கு மேலானதாக நிலைபெற் றிருக்கக்கடவது. இவை மாறுபடாமல் நடத்தவல்ல அரச னது செங்கோல் நீடூழிவாழ்க.

நூற் ப ய ன்.

எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்.

திங்களணி திருவால வாயெம்மண்ணல்
 திருவிளையாட் டிவையன்பு செய்துகேட்போர்
சங்கநிதி பதுமநிதிச் செல்வமோங்கித்
 தகைமைதரு மகப்பெறுவர் பகையைவெல்வர்
மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந்தெய்தார்
 வாழ்நாளு நனிபெறுவர் வாளுடெய்திப்
புங்கவரா யங்குள்ள போகமூழ்கிப்
 புண்ணியராய்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்.

இ-ள். சந்திரனை அணிந்த திருவாலவாயில் வீற்றிருக் கும் எம்மிறைவனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் செய்தருளிய திரு விளையாடல்களை அன்புடன் வழிபட்டுக் கேட்பவர்கள் சங்க நிதியையும் பதும நிதியையுமுடைய குபேர சம்பத்தைப் பெற்று புகழாலோங்கி விவேகமுள்ள புத்திரர்களைப் பெறுவார் கள் பகையை வெல்வார்கள் மங்களமாகிய விவாகஞ் செய்து கொள்ளப் பெறுவார்கள் வியாதிவந்தடையப்பெறார்கள் பூர ணாயுசு உடையவர்களாவார்கள் (இவ்வாறு இம்மைப்பயனா கிய போகத்தை அனுபவித்து) அதற்குமேல் சுவர்க்கலோகத் திற்போய்ச்சேர்ந்து தேவர்களாகி அவ்விடத்திலுள்ள போகங் களை அனுபவித்துச் சிவபுண்ணியமும் உள்ளவர்களாகி பரம சிவனுடைய திருவடி நீழலில் பொருந்திப் பேரின்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு நீடூழியாக வாழ்வார்கள்.

கடவுள்வணக்கம்.

சிவபெருமான்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

வென்றுளே புலன்களைந்தார் மெய்யுணருள்ளந்தோறுஞ்
சென்றுளே யமுதமூற்றுந் திருவருள் போற்றியேற்றுக்
குன்றுளே யிருந்துகாட்சி கொடுத்தருள் கோலம்போற்றி
மன்றுளே மாறியாடு மறைச்சிலம் படிகள்போற்றி.

இ-ள். உட்புலனைந்தையும்வென்று நீக்கினவர்களுடைய உண்மையை யுணர்ந்த உள்ளந்தோறுஞ் சென்று அவர்கள் அறிவினில் பேரின்பமாகிய அமிர்தத்தைச் சொரிகின்ற திருவருளுக்கு வந்தனம். வெள்ளி மலைபோன்ற ரிஷபவாகனரூடராய் வந்து தரிசனங்கொடுத்தருளுகிற திருவருட்கோலத்திற்கு வந்தனம். வெள்ளியம்பலத்தில் மாறியாடிய வேதமாகிய சிலம்புகளையணிந்த திருவடிகளுக்கு வந்தனம்.

சிவசத்தி.

வேறு

சுரும்புமுரல் கடிமலர்ப்பூங் குழல்போற்றி
  யுத்தரியத் தொடித்தோள் போற்றி
கரும்புருவச் சிலைபோற்றி கவுணியர்க்குப்
  பால்சுரந்த கலசம் போற்றி
யிரும்புமனங் குழைத்தென்னை யெடுத்தாண்ட
  வங்கயற்க ணம்பிராட்டி
யரும்புமிள நகைபோற்றி யாரணநூ
  புரஞ்சிலம்பு மடிகள் போற்றி.

இ-ள். இரும்பைப்போல் கடினமாகிய மனதைக்குழையச்செய்து (ஆணவத்திலழுந்திக்கிடந்த) அடியேனை எடுத்தாண்டுகொண்ட எம்பிராட்டியாகிய மீனாட்சியம்மையாருடைய வண்டுகளிசைபாடுகின்ற மணந்தங்கிய பூமாலையணிந்த அழகிய கூந்தலுக்கு வந்தனம் உத்தரீயமும் கொடிகளும் அணியப்பட்ட தோள்களுக்கு வந்தனம் வில்லைப்போல் வளைவாயிருக்கும் புருவங்களுக்கு வந்தனம் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுக்கு ஞானப்பால்சுரந்தருளிய பொற்கலசம்போன்ற திருத்தனங்கட்கு வந்தனம் பிரகாசிக்கின்ற புன்னகைக்கு வந்

தனம் வேதமாகிய நூபுரங்கள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் திருவடிகளுக்கு வந்தனம்.

பரமசிவம்.

கலிநிலைத்துறை.

பூவண்ணம் பூவின்மணம்போல மெய்ப்போதவின்ப
மாவண்ண மெய்கொண்ட வன்றன்வலியாணை தாங்கி
மூவண்ணன் சந்நிதிமுத்தொழில் செய்யவாளா
மேவண்ண லன்னான்விளையாட்டின் வினையைவெல்வாம்.

இ-ள். பூவினிறமும் பூவின்வாசமும் பேதமாய் நிற்றல் போல சச்சிதானந்தமே திருமேனியாகக்கொண்ட சிவபிரானுடைய சத்தியின் ஏவலைப்பெற்றுப் பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய திரிமூர்த்திகளும் தன்சந்நிதியில் சிருஷ்டி திதி சங்காரமென்னும் முத்தொழில்களையுஞ்செய்ய அசைவற்றிருக்கும் கடவுள் அந்தக்கடவுளுடைய திருவிளையாட்டினால் எமது வினையைக் களைவாம்.

அண்டங்களெல்லா மணுவாக வணுக்களெல்லா
மண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதாயினானு
மண்டங்களுள்ளும் புறம்புங்கரி யாயினானு
மண்டங்களீன் றுடுணையென்ப ரறிந்தநல்லோர்.

இ-ள். அண்டங்களெல்லாம் அணுத்தன்மையை யடையும்படி பெரிதானவனும் அணுக்களெல்லாம் அண்டங்களின் தன்மையை அடையும்படி சிறிதானவனும் அவ்வண்டங்களி னுள்ளும்புறத்துஞ் சாக்ஷியாக நின்றவனும் அண்டங்களையெல்லாம் பெற்ற உமையாளுடைய கணவனென்று வேதாகமங்களை யுணர்ந்த பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்.

சொக்கலிங்கமூர்த்தி.

கலி விருத்தம்.

பூவினாயகன் பூமகனாயகன்
காவினாயக னாதிக்கடவுளர்க்
காவினாயக னங்கயற்கண்ணிமா
தேவி நாயகன் சேவடியேத்துவாம்.

இ-ள். தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் பிர்மதேவனுக்கும் லட்சுமி நாயகனாகிய மகாவிஷ்ணுவுக்கும் கற்பகச்சோலை சூழ்ந்த பொன்னுலகத்துக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரனுக்கும் இவர்களையன்றி மற்றுமுள்ள தேவர்களுக்கும் உயிர்போலிரா நின்ற முதற்கடவுளாயும் மீனாட்சியம்மையின் கணவனாகியும் விளங்கா நின்ற சொக்கநாதசுவாமியின் சிவந்தநிறமுள்ள பாதங்களைத் தோத்திரஞ்செய்வாம்.

மீனாட்சியம்மை.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

பங்கயற்கணரியபரம் பரனுருவேதனக்குரிய படிவமாகி, யிங்கயற்கணகனுலகத் தெண்ணிறந்தசராசரங்க ளீன்றுந் தாழாக், கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண் டியன்மகள் போற் கோலங்கொண்ட, வங்கயற்கணம்மையிரு பாதப்போ தெப்போது மகத்துள்வைப்பாம்.

இ-ள். பிர்மதேவனும் காணுதற்கரிய பரமசிவனுடைய திருமேனியே தனக்குரிய திருமேனியாகக் கொண்டு இடமகன்றதாகிய உலகங்களையும் அளவற்ற விண்ணுலகங்களையும் ஆன்மகோடிகளையும் தனக்குப்புறம்பாகத் தோற்றும்படியீன்றும் தாழ்வுபடாத போகாநந்தமாகிய தனங்களையும், இருள் போலக்கருமைநிறம்பெற்று மலர்கள்சூடிய அளகபாரத்தையுமுடைய குமரியாகிய மலயத்துவச பாண்டியராஜன் புத்திரியாகத் திருமேனிகொண்டுவந்த மீனாட்சியம்மையின் செந்தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும் எக்காலத்து மனதிற் கருதுவாம்.

சபாபதி.

உண்மையறி வானந்த வுருவாயெவ் வுயிர்க்குமுயிராய்நின்ற, தண்மையனல் வெம்மையெனத் தனையகலா திருந்துசராசரங்களீன்ற, பெண்மையுரு வாகியதன் னனந்தக் கொடிமகிழ்ச்சி பெருகயார்க்கு, மண்மையதா யம்பலத்து ளாடியருள் பேரொளியை யகத்துள்வைப்பாம்.

இ-ள். சச்சிதானந்தமே திருமேனியாகக்கொண்டு எல்லாவுயிர்களுக்குமுயிராகி நீரினிடத்திருக்கும் குளிர்ச்சியைப்போல

வும் தீயினிடத்திருக்கும்வெப்பத்தைப்போலவும் தம்மைவிட்டு நீங்காமலிருந்து சராசரமாகிய உயிர்களை யெல்லாம் பெற்ற பெண்வடிவமாகிய நம்முடைய ஆனந்தக்கொடி யென்னும் சிவகாமியம்மைக்கு மகிழ்ச்சிபெருகத்தக்கதாக யாவருக்கும் எளிதாய்ப் பொன்னம்பலத்தில் நடனஞ்செய்தருளிய சோதி சொரூபமுள்ள நடேசமூர்த்தியை எமது சித்தத்தில்வைத்துச் சிந்திப்பாம்.

சோமசுந்தரக்கடவுள்.

சடைமறைத்துக் கதிர்மகுடந் தரித்துநறுங் கொன்றை யந்தார் தணந்துவேப்பந், தொடைமுடித்து விடநாகக் கல னகற்றிமாணிக்கச் சுடர்ப்பூணேந்தி, விடைநிறுத்திக் கயலெ டுத்து வழுதிமரு மகனாகிமீனநோக்கின், மடவரலைமணந்து லக முழுதாண்ட சுந்தரனை வணக்கஞ்செய்வாம்.

இ-ள். சடைமுடியை மறைத்து, ஒளிநிறைந்த ரத்தின மகுடந் தரித்து வாசனைதங்கிய கொன்றைப்பூமாலையை நீக்கி வேப்பம்பூமாலையை அணிந்து விஷத்தையுடைய சர்ப்பாபர ணங்களை நீக்கிப் பிரகாசம்பொருந்திய ரத்தினாபரணங்களைப் பூண்டு, ரிஷபக்கொடியைவிட்டு மீனக்கொடியை யேந்தி, மீனாட்சியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரைத் திருக்கல்யாணஞ் செய்தருளி மலயத்துவச பாண்டியராஜன் மருமகனாகிச் சௌந்தர பாண்டியனென்னும் பெயரும்பெற்று உலகங்களை யெல்லாம் ஆண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்குவாம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார்.

செழியர்பிரான் றிருமகளாய்க் கலைபயின்று முடிபுனைந்து செங்கோலோச்சி, முழுதுலகுஞ்சயங்கொண்டு திறைகொண்டு நந்திகணமுனைப்போர்சாய்த்துந், தொழுதகணவற்கணிமணமா லிகைசூட்டித்தன்மகுடஞ் சூட்டிச்செல்வந், தழைவுறுதன்னர சளித்தபெண்ணரசி யடிக்கமலந்தலைமேல்வைப்பாம்.

இ-ள். பாண்டியர்குலத் தலைவனாகிய மலயத்துவசபாண் டியன் புத்திரியாய்த் திருவவதாரஞ்செய்து வேதாகம முதலா கிய கலைகளெல்லாம் ஓதியுணர்ந்து மகுடாபிஷேகஞ் செய்யப் பெற்றுச் செங்கோல் செலுத்தி உலகங்களையெல்லாம் வென்று

திறைவாங்கித் திருக்கைலைக்குச் சென்று நந்திகணங்களைப் போரில் ஓடச்செய்து ஜெயம்பெற்றுப் பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலாகிய தேவர்களெல்லாந் தொழுகின்ற தன் கணவனாகிய கயிலாசபதிக்குத் திருக்கல்யாண மாலைதரித்துத் தன் மகுடத்தையுஞ் சூட்டிச் செல்வமிகுந்த தன் அரசாட்சியையுங் கொடுத்த பெண்ணரசியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியின் திருவடித் தாமரைகளை எம்முடைய சிரசின்மேல் தரித்துக்கொள்வாம்.

வெள்ளியம்பலவாணர்.

பொருமாறிற்கிளர்ந்தடைந்தோ ளொருமாறன்மனங்கிடந்தபுழுக்கமாற, வருமாறிற்கண்ணருவிமாறுது களிப்படையமண்ணும்விண்ணு, முருமாறிப்பவக்கடல்வீழ்ந் தூசலெனத்தடுமாறியுழலுமாக்கள், கருமாறிக்கதியடையக்கான்மாறி நடித்தவரைக் கருத்துள்வைப்பாம்.

இ-ள். போர்செய்யு முறைமையில் கிளர்ச்சி யுருகின்ற பெரிய தோளையுடைய வொப்பில்லாத இராஜசேகரபாண்டியன் மனதிலுண்டாகிய வருத்தம்நீங்கவும், வருகின்ற ஆற்று வெள்ளம்போலே அம்மன்னவன் கண்ணிலிருந்து ஆனந்த வெள்ளம் மாறாமல் பெருகிக் களிப்படையவும் மேலேபோவதும் கீழேவருவதுமாகிய ஊசலைப்போல் தேவரூபங்கொண்டு சுவர்க்கமுதலாகிய பதங்களிற் செல்வதும் பின்னும் இவ்வுலகத்தே மனித உருவ முதலாகிய உருவங்கொண்டு வருவதுமாகிய பிறவிக்கடலில் ஆழ்ந்து மனந்தடுமாறி உழலுகின்ற மனிதர்கள் அப்பிறவியை நீங்கி மோக்ஷமடையவும் கால்மாறியாடிய சோமசுந்தரக்கடவுளை இருதயத்தில் கருதுவாம்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்றகேள்வி, வல்லார்க ளால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலா, யெல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச், சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமநினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்.

இ-ள். கல்லாலமரத்தினிடத்தில் வீற்றிருந்து நான்கு வேதங்களும் ஆறங்கங்களுமுதலாக எல்லாக்கலைகளையும்கற்ற

கேள்விவல்லவர்களாகிய சனகர்-சனந்தனர்-சனாதனர்-சனற்கு மாரர் என்னும் முனிவர்களுக்கு வாக்குக்கெட்டாத பரிபூரண மாய் வேதங்களுக்கெட்டாததாய் எல்லாப்பொருளுமாய் அப் பொருளல்லாததுமாய் இருந்த உண்மையை அது நிர்விகார மாயிருந்ததுபோலத் தாமும் அசைவற விருந்துகாட்டி வாக் கிறற் சொல்லாமல் குறிப்பாற்சொல்லிய தட்சிணாமூர்த்தியைத் தற்போதவழியிற் சிந்தியாமல் திருவருள்வழிநின்று சிந்தித் துப் பிறவித்தொடர்ச்சியை வெல்லுவாம்.

சித்திவிநாயகர்.

உள்ளமெனுங்கூடத்தி லூக்கமெனுந்தறிநிறுவி யுறுதி யாகத், தள்ளரியவன்பென்னுந் தொடர்பூட்டியிடைப்படுத் தித் தறுகட்பாசக், கள்ளவினைப்பசுப்போதக் கவளமிடக்களித் துண்டு கருணையென்னும், வெள்ளமதம்பொழிசித்தி வேழத் தைநினைத்துவரு வினைகடீர்ப்பாம்.

இ-ள். எமது உள்ளமாகிய கூடத்தில் மனவுறுதியாகிய கட்டுத்தறியைநாட்டித் தள்ளக்கூடாத அன்பென்னுஞ் சங் கிலியை உறுதியாகப்பூட்டி அதினிடத்தில் கட்டிக் கொடிய ஆணவமல சம்பந்தமான கள்ளவினையையுடைய சீவபோத மாகிய கவளங்கொடுக்க அதனைக் களிப்புடன் உண்டு கிருபை யாகிய மதவெள்ளத்தைப் பொழிகின்ற யானையாகிய சித்தி நாயகரைத் தியானித்து வருகின்ற வினைகளை யொழிப்பாம்.

சுப்பிரமணியர்.

கரங்குதிரைக்கருங்கடலுங் காரவுணப்பெருங்கடலுங்கல ங்கக்கார்வந், துறங்குசிகைப்பொருப்புஞ்சூ ருரப்பொருப்பும் பிளப்பமறை யுணர்ந்தோராற்றும், அறங்குலவுமகத்தழலு மவு ணமடவார்வயிற்றி னழலுமூள, மறங்குலவுவேலெடுத்த குமர வேள்சேவடிகள் வணக்கஞ்செய்வாம்.

இ-ள். ஒலிக்காநின்ற அலைகளையுடைய கரியகடலும் கரு மைநிறமுள்ள அவுணராகிய பெரியகடலுங் கலங்கவும் மேகம் வந் துறங்கும்படியான சிகரத்தையுடைய கிரவுஞ்ச மலையும் சூரனுடைய மார்பாகிய மலையும் பிளக்கவும் வேதங்களை யுணர் ந்தோராகிய பிராமணர்கள் செய்கின்ற வேள்வித்தீயும் அவு

ண்மாதர்கள் வயிற்றிலுண்டாகும் தீயும் சிகைவிட்டெரியவும், வீரமே விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஞானசத்தியாகிய வேலாயுதத்தைத்திருக்கரத்தில் எடுத்தருளிய சுப்பிரமணியக்கடவுளின் சிவந்த பாதங்களைப் பணிவாம்.

சரஸ்வதி.

பழுதகன்ற நால்வகைச்சொன் மலரெடுத்துப் பத்திபடப் பரப்பித்திக்கும், முழுதகன்று மணந்துசுவை வொழுகியணி பெறமுக்கண்மூர்த்திதாளி, றெழுதகன்றவன்பெனுநார்தொடுத்தலங்கல்சூட்டவரிச் சுரும்புந்தேனுங், கொழுதகன்றவெண்டோட்டு முண்டகத்தா ளடிமுடிமேற் கொண்டுவாழ்வாம்.

இ-ள். குற்றம் நீங்கிய பெயர்ச்சொல் - வினைச்சொல் - இடைச்சொல் - உரிச்சொல் என்னும் நால்வகைச் சொற்களாகிய மலர்களை யெடுத்துப் பத்திபுறப் பரப்பி எட்டுத் திசைகளிலுஞ்சென்று மணம்வீசி மதுரமொழுகி அலங்காரம்பொருந்த அகன்ற அன்பாகிய நாரினால் மாலையாகத் தொடுத்துத் திரிநேத்திரங்களையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் பாதங்களில் பணிந்து தரிப்பதற்கு வரிபொருந்திய சுரும்பென்னும் வண்டுகளும் தேனென்கிற வண்டுகளும் குடைதலால் மலர்ந்த இதழ்களையுடைய வெள்ளைத் தாமரை மலரின்மேல் வீற்றிருக்கும் சரஸ்வதியின் திருவடிகளை எமது முடிமேல் சூட்டிக்கொண்டு வாழ்வாம்.

நந்திதேவர்.

வேறு.

வந்திறையடியிற்றுழும்வானவர்மகுடகோடி
பந்தியின்மணிகள்சிந்தவேத்திரப்படையாற்றுக்கி
யந்தியும்பகலுந்தொண்டரலகிடுங்குப்பையாக்கு
நந்தியெம்பெருமான்பாதநகைமலர்முடிமேல்வைப்பாம்.

இ-ள். கயிலையங்கிரியில்வந்து பரமசிவனுடைய திருவடிகளில் வணங்குகின்ற தேவர்கள் (நெருக்கங்கொள்ளாதவண்ணம்) அவர்களுடைய கிரீடங்களில் பந்திபந்தியாகப் பதித்திராநின்ற ரத்தினங்கள் சிந்தும்படி தம்முடைய கையிலிருக்கும் பிரம்பினால் அடித்து அந்திப்பொழுதிலும் பகற்

பொழுதிலும் அடியார்கள் திருவலகிடும்படியான குப்பை யாக்குகின்ற எம்முடையபெருமாளுகிய திருநந்திதேவருடைய திருவடித்தாமரைமலர்களை முடிமேல் தரித்துக்கொள்வாம்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

கடியவிழ்கடுக்கைவேணித்தாதைபோற்கனற்கண்மீனக்
கொடியனைவேவநோக்கிக்குறையிரந்தனையான்கற்பிற்
பிடியனநடையாள்வேண்டப்பின்னுயிரளித்துக்காத்த
முடியணிமாடக்காழிமுனிவனைவணக்கஞ்செய்வாம்.

இ-ள். வாசனைமிகுந்த கொன்றைப்பூ மாலையணிந்த சடைமுடியுடைய தமது பிதாவாகிய பரமசிவன் மீனக்கொடியோனாகிய மன்மதன் எரியும்படி தீக்கண்ணாற் பார்த்துப் பின்பு அவன் மனைவியாகிய ரதிதேவிவந்து வணங்கி முறையிட்டு வேண்ட அந்த மன்மதனுக்கு உயிர்கொடுத்து ரக்ஷித்தருளியதுபோலத் தாம் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்தில் சமணர்களிட்ட தீயையேவி அந்தத்தீயாகிய சுரவெப்பத்தில் மீனக்கொடியுடைய பாண்டியன் வருந்தச்செய்து அதன்பின்பு அவன் மனைவியாகிய கற்புள்ள பெண்யானையி நடைபோன்ற நடையினையுடைய மங்கையர்க்கரசியார் வந்து வணங்கிக் குறையிரப்பத் (திருவுளமிரங்கித் திருநீற்றுப் பதிகமோதிப் பாண்டியன்மேல் விபூதியைத் தடவி வெப்பநோயை நீக்கி) அவனுயிரைக் கொடுத்துக்காத்த சிகரங்கள் பொருந்திய வீடுகள் நெருங்கிய சீர்காழியில் திருவவதாரஞ்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையாரை வணங்குவாம்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

அறப்பெருஞ்செல்விபாகத்தண்ணலஞ்செழுத்தாலஞ்சா
மறப்பெருஞ்செய்கைமாறுவஞ்சகரிட்டநீல
நிறப்பெருங்கடலும்யார்க்குநீந்துதற்கரியவேழு
பிறப்பெனுங்கடலுநீத்தபிரானடிவணக்கஞ்செய்வாம்.

இ-ள். பார்வதிதேவியை இடப்பாகத்தில் வைத்தருளிய பரமசிவனுடைய பஞ்சாக்ஷரப்புணையினால் மிகுந்த பாபச்செயல் மாறாத சமணர்கள் கல்லிற் கட்டியிட்ட பெரிய கருங்கடலை

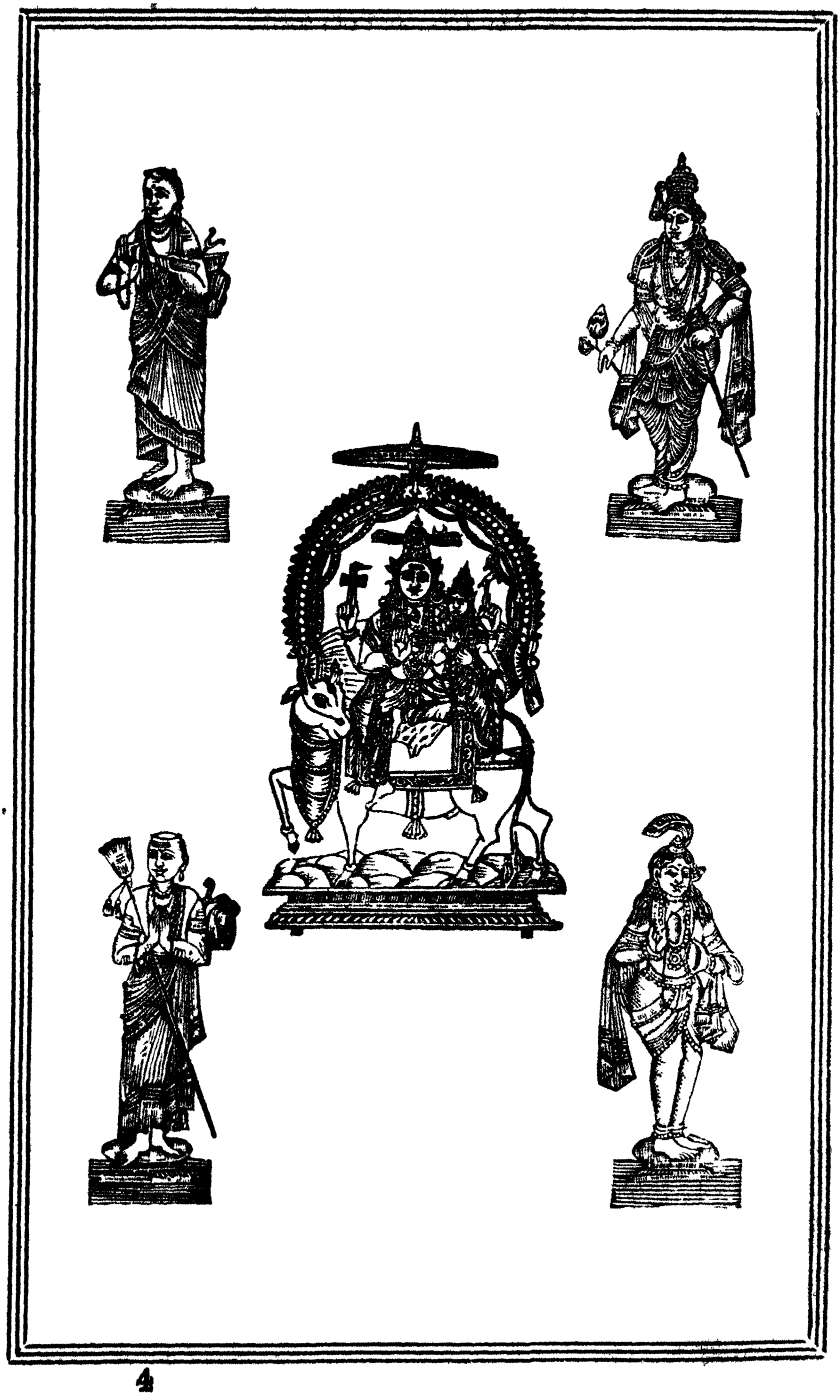

யும் யாவர்க்கும் நீந்துதற்கரிய எழுபிறப்பாகிய கடலையும் எளி தில் நீந்திய ஆளுடைய வரசுகள் திருவடிகளைவணங்குவோம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

அரவகலல்குலார்பா லாசைநீத்தவர்க்கேவீடு
தருவமென்றளவில்வேதஞ் சாற்றியதலைவன்றன்னைப்
பரவைதன்புலவிதீர்ப்பான் பழுதுகண்படுக்கும்பாது
ளிரவினிற்றூதுகொண்டோ னிணையடிமுடிமேல்வைப்பாம்.

இ-ள். மாதர்களிச்சை நீக்கினவர்களுக்கே மோக்ஷந் தரு வோமென்று அளவில்லாத வேதங்களில் சொல்லிய பரமசிவ னைப் பரவைநாச்சியாருடைய ஊடலைத் தீர்க்கும்பொருட்டுப் பேய்களும் நித்திரை செய்யத்தக்க அர்த்தராத்திரியில் தூது போகும்படி அனுப்பிய ஆளுடைய நம்பிகளது இரண்டு திரு வடிகளையும் எம்முடைய சிரசின்மேல் தரித்துக்கொள்வோம்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

எழுதருமறைகடேறா விறைவனையெல்லிற்கங்குற்
பொழுதறுகாலத்தென்றும் பூசனைவிடாதுசெய்து
தொழுதகைதலைமேலேறத் துளும்புகண்ணீருண்மூழ்கி
யழுதடியடைந்தவன்ப னடியவர்க்கடிமைசெய்வாம்.

இ-ள். எழுதுதற்கரிய வேதங்களாலும் இத்தன்மையெ னத் தெரியப்படாத பரமசிவனைப் பகற்பொழுதிலும் இராப் பொழுதிலுமாகிய ஆறுகாலத்தும் நாள்தோறும் இடைவி டாது பூசைசெய்து தொழுத கைகள் தலையின்மேலேற வைத் துக்கொண்டு துதிசெய்து அன்பினால்பெருகாநின்ற ஆனந் தக் கண்ணீருள்மூழ்கிப் பிரிவாற்றாமையால் அழுது திருவடி நிழலில் சேர்ந்த அன்பராகிய ஆளுடைய அடிமையின் அடி யவர்களுக்கு யாம்பத்திசெய்வோம்.

சண்டேசநாயனார்முதலிய திருத்தொண்டர்கள்.

வேறு.

தந்தைதாளொடும்பிறவித் தாளெரிந்துநிருத்தரிருதாளைச் சேர்ந்தி, மைந்தர்தாள்வேதநெறி சைவநெறிவழாதுவாய்

மெய், சிந்தைதானரனடிக்கே செலுத்தினராய்ச் சிவானுபவச் செல்வராகிப், பந்தமாந்தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்தாள் பரவிப் பணிதல்செய்வாம்.

இ-ள். தம்முடைய பிதாவின் தாள்களுடன் பிரவித்தாளையும் வெட்டித்தரித்து நடனமூர்த்தியாகிய பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச்சேர்ந்த சண்டேசநாயனாருடையபாதங்களையும், வைதிக நெறியிலும் சைவநெறியிலும் பத்தி மார்க்கத்திலும் மாறுபடாமல் நடந்து மனவாக்குக் காயங்களின் செய்கையாகிய சிந்தித்தல் துதிசெய்தல் பூமாலைத்தொடுத்தல் முதலாகிய தொண்டுகளைப் பரமசிவனது திருவடிக்கேசெலுத்திச் சிவானுபவம் பெற்றிருக்கு மற்ற அடியார் பாதங்களையும் பணிந்து போற்றிசெய்வோம்.

முதனூல்வழி.

வேறு.

அண்ணல்பாற்றெளிந்தநந்தியடிகள்பாற்சனற்குமார
னுண்ணிறையன்பினுய்ந்துவியாதனுக்குணர்த்தவந்த
புண்ணியமுனிவன்சூதற்கோதியபுராணமூவா
றெண்ணியவிவற்றுட்காந்தத்தீசசங்கிதையின்மாதோ.

இ-ள். பரமசிவனிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்ட நந்திதேவரிடத்தில் சனற்குமாரமுனிவர் உள்ளத்தில் நிறைந்த அன்பினுல் உபதேசக் கிரமமாக ஓதி உணர்ந்து வியாசமுனிவருக்குப் போதிக்க அந்த புண்ணிய சொரூபராகிய வியாசமுனிவரானவர் சூதமுனிவருக்கு அருளிச்செய்த புராணங்கள் பதினெட்டாம் எண்ணப்பட்ட அந்தப் பதினென் புராணங்களில் ஒன்றாகிய காந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட சங்கர சங்கிதையில்.

நூல் செய்தற்குக் காரணம்.

அறைந்திடப்பட்டதாகுமாலவாய்ப்புகழ்மையந்தச்
சிறந்திடும்வடநூலன்னைத்தென்சொலாற்செய்தியென்றிங்
குறைந்திடும்பெரியோர்கூறக்கடைப்பிடித்துறுதியிந்தப்
பிறந்திடும்பிறப்பிலெய்தப் பெறுதுமென்றுள்ளந்தேறு.

இ-ள். திருவாலவாய் புகழ்ச்சி சொல்லப்பட்டதாய் அந்தச் சிறப்புற்றதாகிய சம்ஸ்கிருத புராணத்தைத் தமிழ்ப் புரா

ணமாகச் செய்யென்று அந்தஸ்லத்தில் வாசமாயிருக்கும் பெரியோர்கள்சொல்ல அவ்வார்த்தையை ஞாபகத்தில்வைத்துக்கொண்டு ஆன்மலாபத்தை யிந்தப்பிறப்பில் அடையப்பெறலாமென்று மனந்தெளிந்து.

மொழிபெயர்த்தவிதம்.

திருநகர்தீர்த்தமூர்த்திசிறப்புமூன்றந்தமூர்த்தி
யருள்விளையாடலெட்டெட்டருச்சனைவிளையொன்றாக
வரன்முறையறுபத்தெட்டாமற்றவைபடலமாக
விரிமுறைவிருத்திச்செய்யுள்வகைமையால்விளம்பலுற்றேன்.

இ-ள். தலவிசேஷம் தீர்த்தவிசேஷம் மூர்த்திவிசேஷம் என்பன மூன்று அந்த மூர்த்தியானவர் கிருபையினால் செய்தருளிய திருவிளையாடல் அறுபத்துநாலு அருச்சனை விளையென்று ஆக அறுபத்தெட்டு வரன்முறை அந்த வரன்முறைமைப்படி அறுபத்தெட்டுப் படலமாக அமைத்து விரிமுறையாக விருத்தமாகிய செய்யுட்பேதங்களால் சொல்லத்தொடங்கினேன்.

அவையடக்கம்.

நாயகன்கவிக்குங்குற்ற நாட்டியகழகமாந்தர்
மேயவத்தவத்தினோர்க்கென் வெள்ளறிவுரையிற்குற்ற
மாயுமாறரிதன்றேனு நீர்பிரித்தன்னமுண்ணுந்
தூயதீம்பால்போற்கொள்க சுந்தரசரிதந்தன்னை.

இ-ள். சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "கொங்குதேர்வாழ்க்கையஞ்சிறைத்தும்பி" என்ற திருப்பாசுரத்துக்குக் குற்றங்கூறிய சங்கப்புலவர்கள் பொருந்திய அம்மதுரைநகரி லிருப்பவர்க்கு என்னுடைய வெள்ளறிவினாற் சொல்லும் சொற்களிற் குற்றம் ஆய்வது அரிதல்ல வானாலும் (நீரையும் பாலையும் ஒன்றாகக் கலந்துவைத்தால்) அன்னபக்ஷியானது நீரைப்பிரித்துவிட்டு பாலைமாத்திரம் உண்பதுபோல் (குற்றங்களை நீக்கிவிட்டுச்) சோமசுந்தரக்கடவுள் சரித்திரமாகிய திருவிளையாடலை மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கடவர்கள்.

கலிநிலைத்துறை.

சுவைக்கொழுதழைஞ்சுவைகண்டவூனிமையோர்
சுவைக்கஇன்னமுதாயினதுளக்கமில்சான்றோ

ரவைக்களம்புகுந்தினியவாயாலவாயுடையார்
செவிக்களம்புகுந்தேறுவசிறியனேனன்பனுவல்.

இ-ள். பிளவுடன் சிகைவிட்டெரிகின்ற அக்கினிதேவனு டைய நாவினால் உரிசைக்கண்ட ஊணானது தேவர்கள் உண்ண இனிதாகிய அமுதம்போலாகின்றன அதுபோல் கல்வியுணர்ச் சியில்லாத எளியேன் சொல்லிய பாடல்கள் உறுதிப்பாட்டினை யுடைய சான்றோர் அவையினிடத்துச்சென்று குற்றங்களெல் லாம் நீங்கி மதுரமுள்ளவைகளாய்ச் சோமசுந்தரக்கடவுளு டைய திருச்செவிகளிடத்துச்சென்று அடைவன.

பாயவாரியுண்டுவர்கெடுத்துலகெலாம்பருகத்
தூயவாக்கியகாரெனச்சொற்பொருடெளிந்தோ
ராயகேள்வியர்துகளறுத்தாலவாயுடைய
நாயனூர்க்கினிதாக்குப நலமிலேன்புன்சொல்.

இ-ள். மேகங்கள் பரந்த சமுத்திரநீரையுண்டு அந்நீரி லுள்ள உப்பினைக்கொடுத்து உலகத்தாரெல்லாரும் உண்ணத் தக்கதாகப் பரிசுத்தமாக்குதல்போல் சொற்பொருள் தெளிந்த வர்களாகிய சான்றோர்கள் கல்வி நலமில்லாத என்னுடைய புன்சொல்லில் உண்டாகிய குற்றங்களை நீக்கிச் சோமசுந்திரக் கடவுளுக்கு இனியதாகச் செய்வார்கள்.

அல்லையீதல்லையீதெனமறைகளுமன்மைச்
சொல்லினாற்றுதித்திளைக்குமிச்சுந்தரனுடற்
கெல்லையாகுமோவென்னுரையென்செய்கேனிதனைச்
சொல்லுவேனெனுமாசையென்சொல்வழிகேளா.

இ-ள். இதுவல்ல இதுவல்லவென்று வேதங்களும் அன்மைச் சொல்லினால் துதிசெய்து இளைப்பதேயன்றிக் கா ணக்கூடாத சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவிளையாடலைச் சொல்லுதற்கு என்னுரையானது அளவுபடுமோ படாது என் னும் எண்ணத்தினால் நான் சும்மா இருந்தாலும் இதனையான் சொல்லுவேனென்று என் உள்ளத்தில் உண்டாகின்ற ஆசை யானது யான்சொல்லு மார்க்கத்தைக் கேட்கவில்லை ஆதலால் நானென்னசெய்வேன்.

அரங்கேற்றிடம்.

அறுகாற்பீடத்துயர்மாலாழி கடைந்தமுதையரங்கேற்று மாபோல், அறுகாற்பேடிசைபாடுங்கூடன் மான்மியத்தையரு ந்தமிழாற்பாடி, அறுகாற்பீடுயர்முடியார்சொக்கேசர் சந்நிதியி லமரர்சூழும், அறுகாற்பீடத்திருந்துபரஞ்சோதி முனிவனர ங்கேற்றினனே.

இ-ள். ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக் கும் திருமாலானவர் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து அதிலுண் டான அமிர்தத்தை அரங்கேற்றிய முறைமைபோல் பெண் வண்டுகள் இசைபாடும்படியான சோலைகளையுடைய திருவால வாயின் மான்மியத்தை அரிதாகிய தமிழினாற்பாடி அழகினாற் பெருமையோங்கிய திருமுடியையுடையவராகிய சொக்கநாத சுவாமி சந்நிதியில் தேவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் அறுகாற்பீடத் திலிருந்து பரஞ்சோதிமுனிவர் அரங்கேற்றினார்.

பாயிரம்-முற்றிற்று.

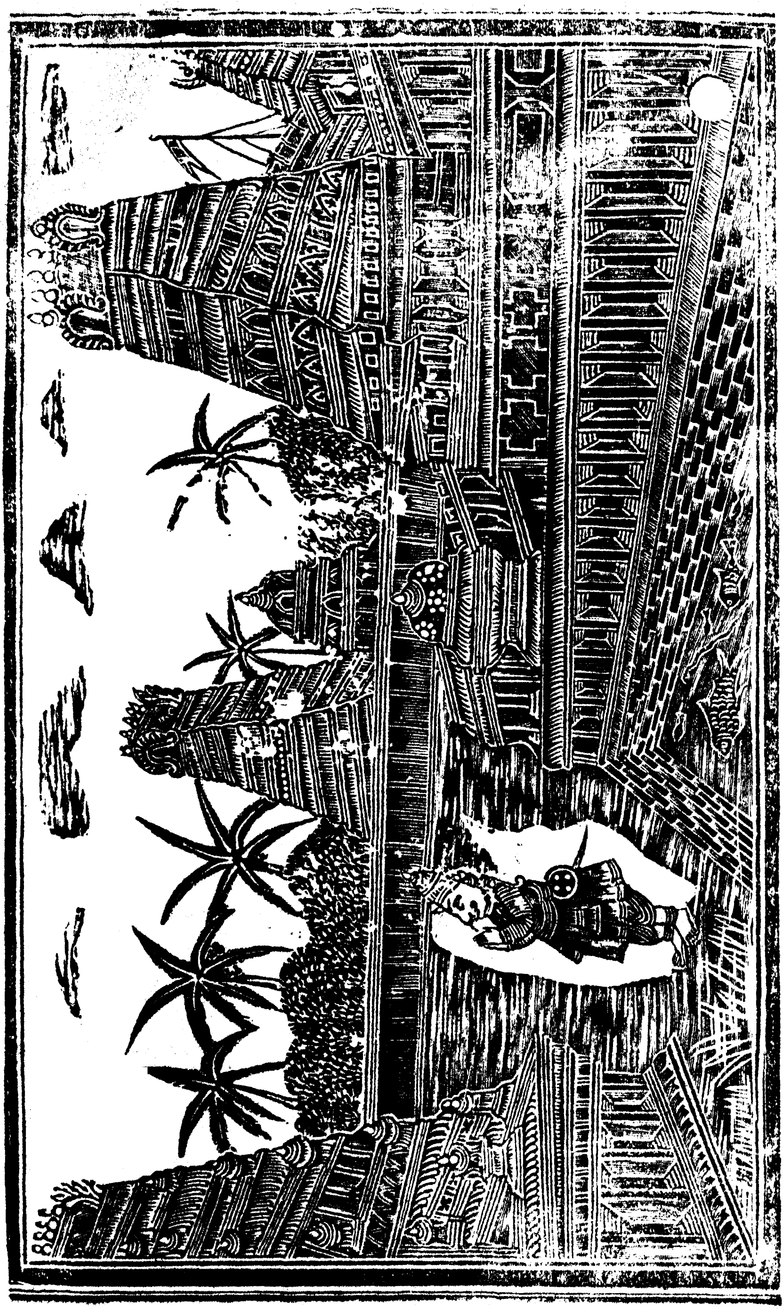

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

மதுரைக்காண்டம்.

பாண்டித்திருநாட்டுப் படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

கறை நிறுத்திய கந்தரச் சுந்தரக் கடவு
ளுறை நிறுத்திய வாளினாற் பகையிரு ளொதுக்கி
மறை நிறுத்திய வழியினால் வழுதியாய்ச் செங்கோன்
முறை நிறுத்திய பாண்டிநாட் டணியது மொழிவாம்.

இதன்பொருள்.

விஷத்தைவைத்த கண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் பாண்டியராசனாகி உரையிற்பூட்டும் வாளாயுதத்தினாலே பகைவராகிய இருள் சேராவண்ணந் துரத்தி வேதத்தில் தம்மாற் சொல்லப்பட்ட முறைமைப்படி செங்கோன்முறை நிலைநிற்கச்செய்த பாண்டிநாட்டின் சிறப்பினைச் சொல்லுகின்றோம்.

முழங்குகின்ற சத்தத்தையுடைய மேகங்கள் தேவர்கள் தலைவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவெண்ணீறு தரித்த திருமேனியைப்போல் வெண்ணிறங்கொண்டு சென்று சமுத்திரத்தி நீரையுண்டு பலவுயிர்களுக்கும் துன்பம்போக்குதற்கு அந்தத் தெய்வநாயகன் நல்லருள்சுரந்தாற்போல முழங்கு நீர்தானே ஒழுகும்படிக்கொண்டு ஆகாயத்திலெழுந்து வானைத்

திறந்து ஒல்லென இடித்துச் சூரியன் ஒளிமழுங்க மின்னலாகிய பக்கத்து வாளை உருவி நின்று வானவில்லைக்கொண்டு நீண்ட அம்புகளைக் கோடைகாலத்தின்மேலே பொழிந்து வெவ்விதான பெரிய சண்டைசெய்து பகையைத் தீர்ப்போம் யாமென்று எண்ணி வருகிறதுபோலே ஆகாயமெல்லாம் நெருங்கிய அகத்திய முனிவருடைய உயர்ந்த பொதியமலைக்கு மேலே உயர்ந்து முழங்கி அப்படி முழங்குகின்ற மேகங்கள் நீண்ட கோதண்டபாணியான இராமனுனவன் அன்புகனிந்த குணத்துடனே திருவாலவாய்க்கடவுள் முடிமேலே பரிசுத்த நீரைக்கொண்டு திருமஞ்சனஞ் செய்வதுபோல நீரைப்பெய்து பின்னும் அந்தச்சோமசுந்தரக்கடவுள் திருமுடிமேலே நன்னீரைக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்த இந்திரனையுமொப்பான கறுத்தமேகங்கள் அந்த இந்திரன் எம்பெருமானுடைய முடிமேல் அருச்சனைசெய்கின்ற கையினின்றும் பத்திர புஷ்பஞ் சிதறினுப்போலே அந்தப் பொதியமலைமேலே பலவித மணிகள் தெரித்துச் சிந்த வந்துகவிந்து பொழியலாயின. அப்படிபொழிகிறதினாலே தெளிந்த நீரையுடைய சமுத்திரத்தை மேகலையாகத்தரித்த பூமிதேவியிடத்திலே பிறந்த பலவகைப் பட்ட வுயிர்களுக்கெல்லா மனமிரங்கி அவள் கொங்கையாகிய முகட்டிலிருந்து ஒழுகுகின்ற பால்போல அந்த உயர்ந்தமலை முகட்டிலிருந்து இழுமென்னு மோசையுடனே தூங்கும் வெள்ளருவி கீழே விழுவதாயின. அப்படி கருநிறமேகமாகிய ரவிக்கையை யணிந்த சிகரமாகிய கொங்கையிலிருந்து வெள்ளருவியாகிய தீம்பாலொழுக அகன்ற சுனையென்னும் உந்தியையும் மூங்கிலென்னும் ஒப்பில்லாத மேன்மைபொருந்திய தோள்களையுமுடைய பொதியமலையாகிய ஒருபெண் பெருகுதலையுடைய குளிர்ந்த தாமிரபர்ணியென்னும் ஒருபெண்பிள்ளையைப் பெற்றுள்போலக் கரைந்து விழுகின்ற வேகத்தையுடைய தாமிரபர்ணியாறுகிய பிள்ளை முல்லைநிலத்தில் ஒல்லென்று தவழ்ந்து மதுரம்பொருந்திய பாலையுண்டுக்கொண்டு திண்ணிய தோள்களையுடைய மள்ளர்கள் மேகம்போலேமுழக்குகின்ற பம்பையின் நல்லோசையைக் காதினிடத்துவிழக்கேட்டு மெதுவாகக் காலின்வழிசென்று மருத நிலங்களெல்லாம் விளையாடல் செய்துக்கொண்டு வாழைமரமே மெல்லியதொடைகளாகவும் மாமரத்தினிளந்தளிரே நிறமாகவும் தென்னங்குரும்பே தனங்களாகவும் வஞ்சிக்கொடியே துவளுமிடையாக

வும் கூந்தற்பனையே வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலாகவும் தாமரைமலரே ஒளியையுடைய சந்திரனையொத்தமுகமாகவும் கொண்டு நிரம்பி நீளுகின்ற தாழைகளே வேலியாக நெய்த நிலத்தைச்சூழ்ந்த சோலைகளிலுந் தங்கிப் பலமலர்களாகிய மாலைசூடிய பால்போலு நுரையாகிய போர்வை போர்த்துக் கொண்டு பொதியமலை சந்தனத்தேய்வும் கஸ்தூரிச்சேறும் பூசிப்பொன்னுமணியு முத்தும்பூண்டு பொருநையாகியபெண் கடலாகிய தனதுமகிழ்வுக்குரிய புருடன் மார்பைத் தழுவிக் கொண்டு கூடியது அப்படி அந்தப் பொருநையாறு சிவபூசை யாகிய அடிமைத்தொழில் செய்கிறவர்கள்போலே விரைவிலே தாவி இருகரையிலும் உள்ள சிவாலயங்களெல்லாஞ் சென்று முல்லைநிலத்துள்ள பஞ்சகௌவியமும் தேனும் அலையாகிய கையினாலே மொண்டுவீசி நல்ல கஸ்தூரியும் சந்தனமும்பூசி வாசம்பொருந்திய புஷ்பங்களைத் தூவிக்கொண்டு பின்னும் அந்த வெள்ளமானது சிவபெருமானுக்குப் பிச்சையிட்ட முனிவர்கள் பத்தினிகள்போல அரும்பாகி மலர்கின்றமன்மத பாணங்கள் அலைதாவும் பொன்னிறங்கொண்டு பிரலாபித்து வாலன்னத்தையேந்தி இருகைகளிலுஞ் சங்குகள்சிந்தி மருங் கிலே சூழ்ந்த காஞ்சியையுந் தள்ளி வரம்பு கடந்துசென்று பொதியமலையிலுள்ள மணிகளும், பொன்னும், வைரமும், குழையும் கரைகளுள்ள மருதநிலமாகியபெண்ணுக்குப் பூட்டி அரைபட்ட அகிலும் சந்தனமும்பூசி நல்ல அமுதமூட்டி அலைகளுள்ள பொருநையாறுனது பக்குவமாகக்கண்டு வளர்க் கின்ற செவிலித்தாய்போல் வளர்ந்து வேதமாகிய கலைகளெல் லாம் நீலமணிபோலுங் கண்டத்தையுடைய கடவுளே எங்கு நிறைந்த பரம்பொருளென்றும் பூதிசாதனநெறியே வீடென் றும் சொல்லுவது தெரிந்துந் தெரியாதவர்கள் புத்திபோலக் கலங்கி அந்த முறைப்படியே வீட்டினுண்மை தெரிந் தவர்கள்போல அந்த ஆற்றுவெள்ளந் தெளிந்து வேதத் தின்வழியே உண்டாகிப் பிரிந்த அறுபத்து நான்கு கலை ஞானங்கள்போல துறைகளெல்லாம்செல்லுகின்ற பல வாய்க் கால்களும் சோலைகளும் குளிர்ந்த வயல்களும் கொம்பிலே கட் டின தேன்கூடுடைந்து அழிகிறதுபோலோடுகிற ஓடைகளும் எவ்விடங்களிலுமோடி வெள்ளியம்பல வாணருக்கு அன்ப ரானவர்களுடைய நிறைவுகொடாத மனத்தன்புபோலநிரம்பி இழிவானவர்கள் கைப்பொருளாலும் இகபரத்தாசைகளை

விட்ட யோகிகள் கைவசமானால் அந்தப்பொருள் பரிசுத்தமாய் இழிவு நீங்கினாற்போல உவர்க்கடலின் நீரையுண்டு அந்த உவர்ப்பைப்போக்கி மேகம்பொழிந்த நீரானது மண்ணுலகத்தார்க்கும் விண்ணுலகத்தார்க்கும் அமிர்தமேயாம் அழிவில்லாதசத்தி யொருத்திதானே ஐந்துதொழில்களுஞ் செய்ய வெவ்வேறு திருநாமங்களைத் தரித்துக் கொண்டாற்போல் கடலி நீரொன்றுதானே ஆறு, கால், குளம், கிணறு, குண்டு, அகழ், கிடங்கு என்று பெயர்கள்மாறி அழிவில்லாத பெருமைபொருந்திய பயிர்களையெல்லாம் வளர்க்கலாயிற்று. அப்படிப் பொருநையாற்றுவெள்ளம் பெருகினபோது மருதநிலத்திலுள்ள உழவர்கள் எருதுமாடுகளையும் ஆணெருமைகளையும் பொன்னேரிலே பூட்டிப் பெற்ற தாயானவள் மனங்கனிந்து வாயாலே பாடுகிற தாலாட்டுக்கு மனமகிழுகின்ற பிள்ளைபோல அவற்றுக்குச் சந்தோஷம்பெருக வளமிகுந்த மருதநிலத்திராகம்பாடி மனவலியைவென்ற முனிவர்கள் ஜெயித்தவைகளான விஷயங்களிலே சுழலுகின்ற இந்திரியங்கள்போல் ஏவல்செய்ய உழுது பரம்படித்தல் முதலான ஆள்வேலைகளிலே மூண்டு அந்த ஆள்வினைக்கருங்கான் மள்ளர்கள் பல நிறமான ரத்தினங்களைக் கோத்தாற்போலப் பல நிறங்களையுடைய மாடுகளைக்கட்டிக கலப்பைகளின் கொழுமுகத்திரும்புகள் வெளுக்கப் பூமிதேவியின் உடம்பைக்கிழித்த படைச்சாலின்வழியே அந்த உடம்பிலிருந்து உதிரம்பெருகியதுபோல நெருப்புமயமாக மாணிக்கங்கள் விளங்கப் பூமிதேவியின் உடம்பைக்கிழிக்கிற கொழுமுனைகேய உழுகிறவர்களும் தண்ணீரை வாய்க்கால் வழியே பாயச்செய்து சேறுபண்ணுகிறவர்களும் தெய்வத்தை வணங்கி நல்ல செந்நெல்களை விதைத்து நாற்றுகச்செய்கிறவர்களும் பிடுங்கி அந்த நாற்றை நடுகிறவர்களும் பகைவர்போல விரோதஞ்செய்கின்ற களையைக்களைந்து வளரச்செய்து விளைவுதோன்றச் செய்கின்றவர்களுமாக உழத்திகள் சுழிக்கப்படுகிற மதுவைக் குடித்துச் சிவந்த வாயில் வார்த்தைகள் தடுமாற வியர்வைகள் முகத்திலுண்டாக நகையுந்தோன்றக் கண்கள் சிவந்து பிறபு கூந்தலும் மெல்லிய இடையிலுடுத்தின வஸ்திரங்களும் அவிழ மனத்திலே மிகப் பெரிய களிப்பைத் தருதலால் அவர்கள் குடித்த மதுவானது நாயகரோடு கூடினபெண்களாகச் செய்தது, அப்படிக்களித்த இசைப்பாட்டை வெல்வதான மாதுரியச்

சொற்கள் சொல்கின்ற உழத்தியருடைய பவளம்போலும் வாய்க்கு உட்பகையானவை செவ்வல்லி மலர்களென்றும் அப்பெண்களுடைய கண்களுக்குப் பகையானவை அழகான வாசம்பொருந்திய கருங்குவளைமலர் நீலமலர்களென்றும் அப்பெண்களது அழகியமுகத்துக்கு எந்நகாலத்தும் வலியபகை தாமரைமலர்களே யாமென்றும் சினந்து போக்குதல் போலக் களைகளைப்பிடுங்கி பெரியவர்கள் பின்னும் உழவர்கள் அந்த உழத்தியர் முகத்தையும் கால்களையும் கைகளையும் போல்வன தாமரைமலர்களென்றும் அப்பெண்களுடைய வாள்போலுங் கண்போல்வது கருங்குவளையென்றும் பவளம்போலும் வாய் செவ்வல்லிமலரென்றும் எண்ணமல் அரசனுக்குப் பகைவ ராஞல் எண்ணது தண்டித்தல்போல அவ்வகை மலர்களையெ ல்லாம் களைந்தெறிவார்கள் அப்படிப்பட்ட வயல்களிலே நெற் பயிர்கள் குற்றந்தீரக் கற்றவர்செய்த நூலின் பொருள்போல நெல் உள்ளடங்கி அந்த நூற்பொருளை அளவுசெய்து சொன்ன கருத்துரைபோல் அந்த நெல்லினது வளருங் கரு தானது வெளியேதோன்றுவதாய் அளவமைந்த கல்விகல் லாத கவிஞரைப்போல நிமிர்ச்சிகொண்டு அந்தநூலின் உரை போலப் பின்பு விரிந்து கற்பினையுடைய பெண்கள்போலத் துவளுதலாயின, அன்பால்மிகுந்த பத்தியை விதைத்து சந் தோஷமாகிய நீரைப்பாச்சுகின்ற சிவனடியார்களுக்கு ஆனந்த வடிவான சிவபெருமானருள் விளைவதுபோல வலியான்மிகுந் தகருங்கானமல்லர்கள் நாள்தோறும் அந்தப்பயிர்கள் வளருத் திறங்கண்டு அவைவிளைகிற நன்னிலத்தைக் குற்றந்தீரக்காத்த லாலே அந்தக்குளிர்ந்த நல்லநெற்பயிர்கள் விளைவதாயின. அகன்ற நிலவேறுபாடுகளின் இயலும் பருவமுந் தெரிந்து உழவர்கள் தகுதியாகந் தொழில் முயற்சிசெய்ய மதனநூலிற் சொல்லுகின்ற நான்குவகைப்பெண்கள் குணமும் பக்குவமுந் தெரிந்து கூடுகிற புருடர்களுக்கு இன்பமிகுதியாக விளைகின்ற காமசுகத்தைப்போலப் பசிய பயிர்களெல்லாம் விளைய உழவர் கள் கோணிவளைந்த பிறைவடிவாகச்செய்திருக்கிற அறிவா ளைக் கையிற்கொண்டு வளைந்த கால்களையுடைய வரிவண்டுகள் பாடியெழ முட்களைத் தண்டிலேகொண்ட தாமரை நிலங்க ளோடுகூட வெண்ணெல் செந்நெல்களை வெவ்வேறேஅறிந்து கட்டுகட்டிப்பெரிய களத்திலே அழகிய பொன்மலைபோல வரி சைவரிசையாகப் பெரிய நெற்போர்கள்செய்து பின்பு அடித்த

வைக்கோலைக் கற்றையாகக் களைந்து தூற்ற நெல்லை குவித்து ஊருக்குக் காணியான தெய்வத்துக்கும் அதிதிகளுக்கும் தக்க படியே செலவுசெய்து பின்பு அளந்து கணக்குச்செய்து ஆறிலொருபங்கு அரசர் கடன்கொடுத்து மற்ற ஐந்துபங்கையும் வண்டிமேலேற்றிக்கொண்டுபோய் தென்புலத்தார் குலதெய்வம் விருந்து ஒக்கல்களுக்கு உண்ணக்கொடுத்துத் தாமுமுண்பார்கள். சாற்றைக்காய்ச்சின கரும்புக்கட்டி - எள்ளு - சாமை- கொள்ளு - சோளம் - துவரை - ஆருக மதத்தைப் பொழிகின்ற உயர்ந்தயானையின் விலாப்புடைப்போல பருத்தவாழைக் குலை - அவரை - தினை -வெவ்வேறு வகையான பயறுகள் இப் படிப்பட்ட புன்செய்யில் விளைகின்ற பலவகைபண்டங்களெல்லாம் பொதிமாடுகளிலும் வண்டிகளிலும் ஏற்றிப்பெரிய நிலம் பள்ளமாகக் கொண்டு போவார்கள். சந்நியாசிகள் சிவனடியார்கள் பசிக்குநல்லவுணவும் வலியதீவினையால் வந்தநோயை தீர்க்கு மருந்தும் உடம்பில் குளிர்தீரத்தக்க வஸ்திரமும் இருக்க இடமும் இன்னம் வேண்டியவைகளும் கொடுத்து இயல்புடைய மூவர் நல்வழிநடந்து செய்யுந்தருமத்துக்கு வரும் விக்கினங்களைப் போக்கி அரியவீடுசேர்விக்க வல்லவர்களாய் எப்போதும் சிவனடியார்களைக் கண்டால் பிள்ளைகளின்மேல் வைத்த மறதியில்லாத அன்பும் ராஜபுத்திரர்களைக் கண்டாற் போல் பயமுங்கொண்டுகூசி பாதங்களை வணங்கி இன்சொற்கள்சொல்லி அவர்கள் இச்சைப்படி நடந்து மனக்குறிப்புத் தெரிந்து பணிவிடைசெய்வார்கள். பின்னும் வேதமுதல்வனாகிய சிவபெருமானடியார்கள் செல்லும் வழியில் நின்று உபசரித்துக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ரசம்பொருந்திய முக்கனிகளும் தேன்கலந்தபாலுடனே நல்லவாசநெய் நிறையவார்த்த செம்பொன்னிறமாகிய புழுங்கல் அரிசியாலே நிரம்பின சோற்றைக் குறைவுதீர உண்டு உங்களுக்குவேண்டிய பொருள்களெல்லாம் கொள்ளுங்களென்று அமுது செய்விப்பார்கள். இதையல்லாமல் அந்தப் பாண்டிநாட்டின் பெருமையை எப் படிச் சொல்லலாகுமென்றாலும் அந்தப்பெரிதான தமிழ்நாடாகிய பெண்ணுக்கு அங்கங்கே அவயவங்கள்போல விளங்குகின்ற ஊர்கள் அணியச்செய்த பொன்னாலாகிய ஆபரணங்களே கோயில் - மடம் - தருமசத்திரம் - தண்ணீர்ப் பந்தல்- அன்னசத்திரம் என்று வடிவு வேறுபட்டிருக்கின்றன.

(திணைமயக்கம்) நல்லகுணங்களின் நீர்வெளியாகச் சூழ்ந்த இந்த நாட்டுக்குள்ளே குறிஞ்சிநிலம் - முல்லைநிலம் - மருதநிலம் - நெய்தநிலம் - ஆக நான்கு நிலங்கள் அதிகமாயிருக்கின்றன ஆனாலும் அந்தநிலங்களிலுள்ள பொருள்கள் பதினன்கும் ஆற்றினாலும் பலகாரணங்களாலும் ஒரு நிலத்திலிருந்து மற்றொருநிலத்துக்குப்போய்க் கலக்கிற பொருள்வகையைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றோம். அவையாவன கொல்லைகளிலே பசுக்களைமேய்க்கிற இடையர்கள் தழைத்த கொத்துகளையுடைய குருந்தமரத்தில் ஏறி விரைவிலே அகில் மரத்திலே படர்ந்த மிளகுக் கொடிகளின் பெரியகொத்துகளை ஆடுகள்தின்ன முறித்துச் சிந்துவார்கள். வேடருடைய சிறுபெண்கள் முல்லையரும்புகளைச் சோருக அதனோடு தேனைக் குழம்பாகக் கலந்து முத்துகளாலே கட்டின சிறு வீட்டினிடத்திலே தோழிப்பெண்களுடனே விளையாடுவார்கள். கன்றுடனேகனி வண்டுகள் வாயில்மொய்க்க நல்ல ரசமுள்ள, கரும்புகளை மென்றுக்கொண்டு பொன்னிறமுள்ள மலர்களைச்சிந்துகிற வேங்கைமரத்தி நிழலிலே எருமைகடாக்கள் தூங்கும்மலையிலேஇளமையாகிய தினைக்கதிரை மேய்ந்துநின்று மருதமரத்தின் அழகிய நிழலிலேபோய் முறம்போலும் காதுகளையுடைய யானைகள் தமக்குப் படுக்குமிடமாகத் தூங்கும். கரைமேலே மோதுகின்ற தெளிந்த அலைகள் வீசுகின்ற சங்குகள் வேடருடைய சிறுபெண்கள் கட்டி விளையாடுகிற சிறு வீடுகளிலே புகுந்து குலைக்க அந்தச் சிறுபெண்கள் கோபங்கொண்டு பகைவர்போல அடிக்க அந்தச் சங்குகளிலிருந்து தெரித்த மணிகளை வலைஞருடைய இளமை பொருந்திய தனங்களையுடைய சிறுபெண்கள் முத்துடனே கோத்துக் கொள்ளுவார்கள். முல்லைநிலத்து வண்டுபோய் முல்லைராகத்தை மருதராகம் கற்ற வண்டுக்குக் கற்றுக் கொடுத்து அங்கேதானேமருதராகத்தைத் தானும் கற்றுக்கொள்ளும். கொல்லைகளிலே மேய்க்கிற பசுவின்மடியிலே வாளைமீன்மோதி அந்தப்பசு தனது இளங்கன்றென்று மனமிரங்கி விரைவில் சுரந்தூற்றுகின்ற பால் வெள்ளத்திலே துள்ளிவிளையாடும் இரும்பைப்போலும் கொம்புகளையுடைய இளமையான புன்னைமலரில் தேனைக்குடித்து நல்ல பருவத்தையுடைய வண்டுகள் செவ்வழிப்பண்ணைப் பாணர்போற்பாட அதற்கு வெகுமானம் கொடுப்பவர்களைப் போலக் கொன்றைமரங்கள் மலராகிய பொன்னைச்சிந்த அலைக

ளையுடைய பெரியகடலானது சங்குகளையெடுத்துச் சக்கரக்கடவுள் கையிலிருக்கின்ற சங்குபோலத் தங்கியிருக்கக் காயாமரத்தின்மேல் வீசும் தென்னமரத்தில் முற்றிப்பழுத்த நெற்றுக்கள் உதிர்ந்து பலாமரத்தினுடைய முட்புறக்கனியை யுடைத்துச் சிந்தின தேனானது நெய்தனிலத்து உவர்கேணியிலேபாய்ந்து அதின் உவரைப்போக்கும் தேன்வழிகின்ற பூமடலையுடைய தாழமரத்துப் பூவினிழலைக் கொக்கென்று நினைத்து அதற்கு வேறான தாமரைப்பூவிலே புகுந்து கெண்டைமீன் மறைந்துக்கொள்ளும் அருகவோடுகின்ற உப்பங்கழியின் புலால்நாற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் சோர்ந்து வளைந்த தாழை சோற்றைத்தர அதுகண்டு துணிந்து வாந்திசெய்கிறதென்று சொல்லுவார்போல செவ்வல்லிவாய்மலர்வன. அதைக் கண்ணுற்காட்டுவதுபோன்ற கருங்குவளைமலரோடுகூடிப் பழிக்கிறவர்கள்போல நகைத்து முல்லை அலர்தூற்றுகின்றன. துள்ளுகின்ற சேல்போலுங் கண்களையுடைய வலைச்சிகள் சுறாமீனோடுண்ணக் கள்ளுவாங்கவும் புளியங்காய் தினை அவரை கொள்ளுகள் வாங்கவும் கிழங்கு தேன் நல்லசுவையையுடைய கரும்புக்கட்டி எள்ளுகள் வாங்கவும் பண்டமாற்றாக சரிக்குசரியாய் முத்துக்களை அளந்துகொடுப்பார்கள். பயனில்லாமையின்மிகுகின்ற ஐம்புலன்களாகிய பகையை வென்று உயிர்களுக்கெல்லாம் அன்பாகிய புதிதாக மிகுகின்ற குடையாலே நிழலைச் செய்து மெய்யாகிய செங்கோல் செலுத்திச் சிவத்தியானத்தில் மிகுகின்ற பரஞானமாகிய மெய்யான செல்வத்துடனே கூடியிருந்து தவமாகிய அரசாட்சி செய்கின்றது குளிர்ந்த தமிழ் தோன்றுதற் கிடமான பொதியமலை. வானயாற்றைப்பொருந்திய உயர்ந்த பொதியமலையே மூன்றுகண்களையுடைய ஞானநாயகனான பரமசிவன் அந்த மலைமேல் கவிந்துக்கொண்டிருக்கிற மேகமே அசைகின்றவாயையுடைய யுரித்ததோல், அந்த மேகத்துளிகளே அந்த யானையினி னிரத்தம் வளைந்த இந்திரவில்லே, அந்த யானையின் இரத்தம்பொருந்திய கொம்புபோலிருக்கின்றது. சுனையும் அதனது அகன்ற கறையும் பொன்னைக்காய்ச்சித் தோய்க்கின்ற தெண்ணீரும் அந்த நீரைக்கொண்டிருக்கிற மண்பாத்திரமுமாக அந்தக் கரையின் சுற்றுப்புறத்தில் வண்டுகள் மொய்க்கச் செங்காந்தள் பூமலர் அந்த மலர்மேல் மிகவும் இளையதான வேங்கைமரத்தின் கொம்பிலே பூமலர்ந்து அந்தப்பூ உதிர்ந்துகிடக்கிறது கரிகள்சூழ நெருப்பும்

காய்ச்சப்படுகின்ற பொன்னும்போலிருக்கின்றது. தேவர்கள் வாய்க்குணவாக வேதவிதிப்படி பொரிகளைச்சொரிந்து பசுவி நெய்யை மொண்டுவார்த்து காருகபத்தியம் தெக்ஷணாக்கினி யம் ஆகவனீயமாகிய மூன்றக்கினி காரியங்களையுஞ் செய்து முடிப்பவர்களைப்போல் ஆழமான பள்ளங்களிலுள்ள நீரிலே பூத்த செங்குவளைமலர்மேலே தழைத்த கொம்புகளையுடைய குங்குமமரம் வண்டுகள் ஒலிக்கப் பழையமலர்களை உதிர்த்துப் புதியதேனைச் சிந்துகின்றது வேடர்கள் தங்கள் சீறூரிலே அகில்மரங்களிலும் சந்தனமரங்களிலும் நெருப்பையிட்டுக் கொளுத்தி அவைகளைப் பிடுங்கியெடுத்து நெருப்புப்போற் சிவந்த பவளங்களையும் முத்துகளையும் பொறுக்கியெறிந்து அந்த நிலத்திலே மலைநெல்லை விதைத்துப்புள்ளிகளையுடைய முகத்திலேகொண்ட பெரிய யானைக்கொம்புகளாலே வேலி சூழக்கட்டிப் பகையென்னுங் களைகளில்லாமல் அந்தப் பெரி தான பயிரை வளர்ப்பார்கள். ஆகாசவாசிகளுக்கு இனிதான அமுதுசெய்விக்கிறவர்கள் ஓமகுண்டத்திலே நிரப்பியதான நெருப்பினது செழிய புகைவளைக்கின்ற அந்தப் பொதியமலை யிலே புலால் நாறுகின்ற வேலையுடைய குறிஞ்சி நிலமாக்கள் காட்டிலே நெருப்பிட அந்த நெருப்பா லுண்ணப்படுகிற கறுத்த அகிற்புகையும் அந்த வேள்விப் புகையுடனே கூடி நிரம்பும் கூட்டமான மேகங்கள் சிந்துகின்ற மணிகளையும், மூங்கில்கள் சிந்துகின்ற மணிகளையும், அருவிநீர் சிந்துகின்ற மணிகளையும், விரிந்த தலையையுடைய நாகத்தினது வெயிலை வீசுகின்ற சிவந்த மணிகளையும், தினைப்புனத்தில் மேயவரு கின்ற கூட்டங்கொண்ட மான்களும் குருவிகளும் ஓடிப்போக இவைகளின்மேல் விழும்படி குறத்திகள் கவண்கல்லாகக் கொண்டு வீசுவார்கள். உலகமெல்லாம் திருமாலின் திருவுரு வைப்போலிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட உலகத்திலே பாண்டி நாடு அத்திருமாலின் உந்தியிற் பூத்த செந்தாமரைமலர்போ லிருக்கின்றது. அந்தநாட்டிலே பொதியமலை அந்தத் தாம ரை மலர்மேனீண்ட பொகுட்டுப்போன் றிருக்குறது. அந்த மலைமேலிருக்கின்ற அகத்தியமுனிவர் அந்தப் பொகுட்டிலே மேவியிருக்கிற நான்முகன்போ லிருக்கின்றனர். அந்த அகத் தியமலையே ஒப்பில்லாத மேருமலையாகவும் தேவர்களும் வந்து நீராடுகின்ற குளிர்ந்த பொருநையாறே அந்தப் பொன்மலை யான மேருவைச் சூழ்ந்துவருகிற சாம்பூனத நதியாகவும்

அந்தப் பொருநையாற்றைச் சூழ்ந்திருக்கிற நிலமெல்லாம் சாம்பூனத யாறு சூழ்ந்த யோகபூமியாகவும் விளங்குகின்றது தன்னியமுத்தமிழுஞ் சிறந்து விளங்குகிற திருவாலவாய் மதில்சூழ்ந்த மதுரையே சிவபுரமென்று சொல்லலாமானல் அந்த மதுரைக்கு வெளியிலே விளங்குகின்ற ஊர்களெல்லாம் இந்திரன் பிரமன் வீரங்கொண்ட சக்ராயுதக்கடவுள்முதலான தேவர்களுடைய தருமங்கள் விளங்குகின்ற உலகங்களின் வடிவைப்போலிருக்கின்றன. இன்னமும் துவளுகின்ற நுண்ணிய இடையைக்கொண்ட பெண்களுடைய அழகியதான கொங்கைமேற்பூசி நீக்கினகுங்குமக்கலவையும் கஸ்தூரிகலந்த மயிர்ச்சாந்தும்கூடின தெளிந்த அலைகளையுடைய பொருநையாறு வாசம்வீசுவதே யல்லாமலும் அந்த ஆற்றின் பக்கமெல்லாம் விளைந்த செந்நெற்களும் கரும்புகளும் அந்த வாசம் நாறுகின்றன சந்தனமெல்லாம் பொதியமலையிலிருந்து வருகின்ற பொருநையாற்றிலே உண்டாகின்றன. தருமங்களெல்லாம் அந்த நதிசூழ்ந்த ஊர்களிலே உண்டாகின்றன வேதவிகிதமான பத்திகள் அந்த ஊர்களிலிருக்கிறவர்கள் புத்தியிலே யுண்டாகின்றன. விடத்தைக்கொண்டும் அழகுபெற்ற நீலகண்டக்கடவுளும் தென்றிசையி லுள்ளவர்களெல்லாம் வந்து கண்டு சேவிக்க வெள்ளியம்பலத்திலே எழுந்தருளி மகிழ்ந்து திருநடனஞ் செய்கின்றனன். அப்படியாடுகிறது அந்த ஆடுதலினு லுண்டாகின்ற இளைப்புத்தீரச் சந்தனவாசம் வீசுகின்ற மந்தமாருதம் திருமுகத்தில்வீசிக் குளிர்ச்சியாகவும் முத்தமிழையும் திருச்செவிகளாற் கேட்கவுமல்லவோ பின்னும் அந்த இடபவாகனக் கடவுளாகிய சிவபெருமான் பாணினி மகாமுனிவருக்கு முன்னுளிலே வடமொழி லக்கினஞ்சொன்னற்போலவே அகத்தியமகாமுனிவருக்கு தென்மொழிக் கிலக்கணஞ்சொல்லி அந்த வடமொழிக்குச் சரியானது தென்மொழியே யென்று உறுதிப்படுத்தினதான தமிழென்கிற ஓரிளம்பெண்ணுக்கு ஆடும் இடமென்று சொல்லத்தக்கது பாண்டிநாடல்லவோ இன்னம் நெற்றியில் கண்களையுடைய பெரிய கடவுளுங் கல்விச் சபையாரோடு கூடியிருந்து பண்ணின் இசைகள் பொருந்தத்தெரிந்தும் ஆராயப்பட்ட இந்தப்பசிய தமிழ் இது அல்லாத சில நிலங்களிலே இலக்கணவரம்பில்லாமல் வழங்குகின்ற பாஷைகளைப்போலப் பதினெட்டுப் பத்தொன்பது என்கிற கணக்கிற் சேரக்கிடந்ததாக உன்னிச்

சொல்லவுங்கூடுமோ, எப்படியென்றால் தொண்டர்களுக்கு நாதனை கடவுளைத் தூதுபோகச் செய்ததும், முதலை விழுங் கினபிள்ளையை மீள அழைத்ததும், எலும்பைப் பெண்வடி வாகச் செய்ததும், வேதங்கள் சாத்திவைத்த கதவைத் திறந் ததும், அழியாத தன்மையையுடைய தமிழ்ப்பாஷையோ அல்லாமல் வேறு நிலங்களிலே வழங்குகின்ற பாஷையோ சொல்லுங்கள். மழைபெய்யாத வெப்பத்தினாலே விளைவு குறைந்தாலும் அரசர்கள் நீதிகோணிச் செம்மைதப்பினாலும் தரித்திரமாகிய நோய்வந்து கெடுத்தாலும் சிவனிடத்துப் பொய்யில்லாத பத்தி யென்றும் நிறைவு குறையாமல் தங் களை விற்றாலும் அந்தப் பாண்டிய நாட்டிலுள்ளவர்கள் தருமஞ்செய்வார்கள். உலகங்களையெல்லாம் பெற்றவளாகிய தேவர் முகங்களிற் சிறந்த திலகம்போன்ற நாயகியும் பரஞ் சோதியான கடவுளும் உக்கிரகுமாரனும் ஆகிய மூன்றுதலை வர்களாலும் நீதி நடத்தின நாடு இந்தப் பாண்டிநாட்டை யல்லாமல் கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலே வேறேயொரு நாடும் உண்டோ கிடையாது அப்படியே விண்ணுலகத்திலுங்கிடை யாதென்க.

திருநாட்டுப்படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

மதுரைத்திருநகரப் படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

மங்கலம்புனைபாண்டிநாடாகியமகட்குச்
சங்கலம்புகைதோளிணைதடமுலையாதி
யங்கமாம்புறந்தழுவியநகரெலாமனைய
நங்கைமாமுகமாகியநகர்வளம்பகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

மங்கலத்தை யிடையறாது பூண்ட பாண்டிய நாடாகிய பெண்ணுக்குப் புறத்திலிருக்கும் நகரங்களெல்லாம், வளையல்கள் அசைகின்ற கைகள், தோளிணைகள், பெரிய தனங்கள் முதலாகிய அவையவங்களாம். பெண்ணின் அத்தன்மையுள்ள பெருமை பொருந்திய முகமாகிய மதுரைநகரத்தின் வளப்பத்தைச் சொல்லுவாம்.

அப்படிப்பட்ட சிறப்புப் பொருந்திய பாண்டி நாடாகிய பெண்ணுக்குத் திருப்பரங்குன்றம், திருக்கொடுங்குன்றம் கொங்கைகள், திருச்சுழியில் உந்தி, திருக்குற்றாலம் வயிறு, திருவேடகம் செங்கை, திருப்பூவணம் மேனி, திருநெல்வேலியாகிய வேய்வனம் திரண்டதோள், மதுரையே திருமுகம் இன்னம் அந்தப் பாண்டிநாடு குற்றமில்லாத பெருமைபொருந்திய பூமிதேவியின் மார்பிலே கிடந்து பிரகாசிக்கப்படுகிற ஒளியையுடைய மாலையே போலும் அந்தப்பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஊர்களெல்லாம் அந்த மணியின் மேற்பக்கங்களெல்லாம் கோத்திருக்கிற ஒளியையுடைய பெரிதான ரத்னங்களே போலும். மதுரைமாநகரம் இந்த இரத்னங்களின் நடுவிலிருக்கும் பதக்கத்தின் பெரிதாகிய நாயகரத்னத்தையே போல்வதாகும். இன்னம் அந்த மதுரையானது திருமகளுக்கு ஒரு செந்தாமரைக் கோயிலாகவும் திருமால் மருமகளான சரஸ்வதிக்கு வெண்டாமரைக் கோயிலாகவும் ஞானத்தைத் தருகிற சிவசத்திக்கு ஒப்பற்ற யோகபீடமாகவும் பெருமைபொருந்திய பூமிதேவிக்கு நெற்றியிலிட்ட திலகமாகவும் விளங்கு

கின்றது. அஷ்டதிசைகளையும் ஆகாயத்தையும் மூடுகின்ற இருளைவிழுங்கி வெள்ளையான ஒளியைக் காட்டுகின்ற வீடுகள் உயர்ந்திருக்கிற தோற்றமானவை அந்த மதுரையில் மிகுந்த இதழ்களையுடைய வெண்டாமரையிலிருக்கிற சரஸ்வதி பீடத்தை ஒத்திருக்கின்றன. அல்லாமலும் புகழ்மகளிடத்தையும் ஒத்திருக்கின்றன. மதுரையைச்சூழ்ந்த குளிர்ந்த வயல்களிலே நெற்பயிர்களெல்லாம் கரும்புகள் போலவும், கூட்டமாகப் பெரிதாயிருக்கிற கமுகுகள் ஒலிக்கின்ற சத்தத்தையுடைய தென்னமரங்கள்போலவும் அப்படிவளர்ந்திருக்கின்ற பொன்னிறமுள்ள அழகுபொருந்திய குலைகளையுடைய தென்னமரங்கள் மேகபடலமாகிய பந்தலைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்க நிறுத்தினகாய்கள் போலவும், இப்படி ஒன்றற்கொன்று அதிகமாக உயர்ந்திருக்கின்றன, நிழலையும்மலர்களையுமுடைய சோலைகள் சிவந்ததாயும் கறுத்த கெண்டைபோலும் கண்களையுமுடைய தடாதகைப்பிராட்டியார் இந்திரனைக் கோபித்து வென்று கொண்டுவந்த ஆகாயத்திலுள்ள தருக்கூட்டங்களே மிகுந்த வாசம் வீசி மகிழ்ந்து வெவ்வேறு வகையான பல பலங்களையும் கேட்டவர்களுக்குக் கொடுத்து உயர்ந்து நிற்கின்ற தோற்றத்தையே ஒத்திருக்கின்றன. ஒல்லென்னும் சத்தத்தையுடைய கதிர்கள் பொருந்திய செந்நெற்பயிர்கள் பக்கமெல்லாம் சூழ்ந்துவளர மெல்லிதான இலைகளையுடைய பசிய கொடிகளினாலே சூழ்ந்துகட்டப்பட்டு நிற்கிறகமுகமரமானது இருள்போற் கறுத்த கண்டத்தையுடைய கடவுளுக்கு அழகிதான திருவிழாவில் தருப்பைக்கயிற்றால் சூழ்ந்து கட்டப்பட்டிருக்கிற அழகிய துஜஸ்தம்பத்தை ஒத்திருக்கின்றது தெய்வத் தன்மையையுடைய வேதங்கள்தெரிந்த பிராமணர்கள்சிவந்தகைகளை விரித்துக்கொண்டு வாயால் மந்திரங்களைச்சொல்லிக்கேட்க அவர்களுக்குப்பொன்னும் தாரைநீரும் கொடுக்கிறவர்களைப் போலக் குளிர்ந்த தேனைக் குடித்து வண்டுகள்பாடுகின்ற தாமரைமலர்மேலே செருந்திமரம் அதிகமாக மலர்களையும் தேனையும் சிந்துகின்றது வாசனைவீசுகின்ற தாமரையாகிய படுக்கைவீட்டில் பெட்டையுடனேகூடி ராஜ அன்னம் நல்ல விவாகஞ் செய்துக்கொள்ள அதற்கு தாமரைத்தடாகமானது அலையாகிய வளையலணிந்த கைகளாலே சிறுதுளிகள் பொருந்திய இலையாகிய மரகதமணித் தட்டினாலே முத்தாலாத்தி சுத்துகின்றது. கரும்பாலையாகிய யந்திரங்கள் இரும்புபோ

லும் தோள்களையுடைய வேலையாள்கள் அதட்டி மாடுகளை ஓட்டி வாயிற் கொடுக்கிற கரும்பைத்தின்று இடியேறுபோலச் சத்தித்து இனியசாற்றிலே வண்டுகள் சுற்றிக்கொண்டுபாடல் சாற்றைச் சிந்துதல் வெவ்விதமான கோபாக்கினி தோன்று கின்ற கண்களையுடைய யானைகள்போலிருக்கின்றன. ஆழமாகிய நீரிலேமுழுகிச் சிறகுகளின் உள்ளும்புறம்பும் பாசியைப் பூசிக்கொண்டு எழுந்துசெல்கின்ற வெள்ளை நிறமான அன்னத்தை அதன்பெட்டையானது கண்டு கறுத்த அன்னமென்று தன்னுடைய ஆசையால் மிகுந்த மனத்தை வேறுபாடுசெய்து துன்பப்பட அதுகண்ட அந்த ஆண் அன்னம்சிறகுகளை நன்றாயுதறி பழைய வெண்ணிறத்தைக்காட்டி அது உள்ளன்பு கொள்ளச்செய்து தானும் ஆசையுடனே தழுவிக்கொண்டு கூட்டில்போய்ச்சேரும். அங்குள்ள சோலைகளின் மலர்த்தளிர்களைச் சூரியனுடைய ஒருவண்டிலையுடைய தேரை இழுத்துக் கொண்டுபோகிற கண்களிமையாத ஏழு பச்சைக் குதிரைகள் நாவை நீட்டி மேய்கின்றன குளத்துத் தாமரைமலர்களைப் பனிவாடச்செய்வதுபோல பிரசித்தமான யாகத்திலேயுண்டாகிற புகைசென்று கற்பகநாட்டில் பரவி அங்குள்ளமலர்களை வாடச்செய்கின்றது. அந்தமதுரை மதிலைச்சூழ்ந்த அகழ்க் கிடங்கானது எங்கும் விளங்குகின்ற திருவாலவாய்க்குள்ளான எமது கடவுள் திருவருளாலே புண்ணியதீர்த்தமாகவந்து ஏழுவகைக் கடல்களும் நிற்கின்றவற்றைக்கண்டு சுழலுகின்ற தெளிந்த அலைகளையுடைய பெரும்புறக்கடலும்வந்து இந்தப்பெரிதான மதுரைக்கு வெளியே சூழ்ந்து கிடக்கின்றது போலிருக்கின்றது. முள்ளால் வெட்டுகின்ற வாளைமீனையும் அடிக்கடியெழுந்து உடலைப் பரப்பிக்கொண்டு மேய்கின்ற ஆமையையும் கொண்டு தினந்தோறும் மலர்கின்ற மலர்களையுடைய அகழ்க்கிடங்கையும் வாள் கேடகம் கொண்டு விளங்குகின்ற சூத்திரப்பாவைகளைக் கொண்டு ஆகாசத்தையளாவிய மதிலையும்பார்த்தால் அவ்விரண்டும் ஒருமித்து எதிர்த்துச் சண்டை செய்கிறதுபோ விருக்கின்றது. இரக்கமில்லாத கொடியயமனைப்போல முதலைகள் கிடந்து தொந்தரவுசெய்ய ஆழ்ந்தஅந்த அகழ்க்கிடங்கில் இவ்வுலகத்தார்யாரானாலும்விழுந்தால் தெளிந்த நிலாவையுடைய சந்திரனை மாலையாக முடித்த கடவுளுக்கு ஒப்பாகச் சிலதெய்வங்களை யெண்ணினவர்கள் இருண்ட நரகத்தில்வீழ்ந்து கரையேறினாலும், அந்தக்கிடங்

கினின்றும் கரையேறமாட்டார்கள். குமிழும்பூமலர்ந்த ஒரு செந்தாமரை மலரையுடைய கொடியிலேதோன்றின கோங்க ரும்புகளாலே சிந்தலான பரஞானத்தை உண்டு கக்கினதாக வாயில்வந்த தமிழ்வேதத்தைத் தெரிந்து வைதிகநிலையுடனே சைவசமயநிலையையும் நிலைபெறச் செய்த அமுதம்போலும் வெள்ளை அலைகளையுடைய வைகையாறும் அந்தமதுரைக்கு ஒருபக்கத்து அழகாயிருக்கின்றது குஞ்சுகளும்பெட்டைகளும் சேவல்களும் ஆகிய அன்னங்கள் நீங்காதிருக்கிற தேன்பொ ருந்திய தாமரைகள் பூத்திருக்கிற அழகினாலே பார்த்தவர்கள் கண்ணும் மனமும் திரும்பாதபடி காவலைச்செய்து ஓங்கு கின்ற வண்டுகள் ஒலிக்கிற குளிர்ந்த அகழ்க்கிடங்கு இப்படி யிருக்கின்றது. இனிமதிலின் சிறப்பைச் சொல்லுகின்றோம்.

அந்தமதுரை மதிலை மூடிக்கொண்டு மேகங்களிலிருந்து தவழ்கின்றது வெவ்விதமான கோபத்தையுடைய அழகியசர்ப் பமானது தன்னுடலில் பொருந்தியதோல் உரிகிறதற்கு நெளி கிறதுபோ லிருக்கிறதினாலே ஆகாசத்தை அளாவிய காவ லான மதிலானது அந்த மதுரேசருடைய கைக்கங்கணமான பாம்புதானென்பது நிச்சயமே, திரிபுரத்தையெரித்த பொன் மலைதானே கோபுரமாக வேதமுடிவைக்கடந்தகடவுள் சௌந் தரபாண்டியனாக இருந்தரசாளுகிறதினாலே இன்னமும் பகை வர்வலியை வெல்லவேண்டினால் அவருக்கு வில்லாய் உதவி செய்து அவராலே வேண்டியவரங்களைப் பெறுதற்குமுன்னே நிற்கிறதுபோலிருக்கிறது விஷத்தையுடைய பாம்புகள் விழு ங்கி உமிழ்கின்றதுபோல் வருந்தி வேகத்தையுடையசூரியனும் சந்திரனும் தடைபடும்படி திக்குகளையும் அண்டகோளத்தை யும் கடந்து நீண்டு விசாலித்திருக்கிற கோபுரங்கள் தமக்கு விட்ட நிலைவழியாகிய வாயிலாலே சூரியனையும் சந்திரனையும் விடுகின்றன. கொம்மைகளை ஒழுங்காகக்கொண்டு மதுரை யைச் சூழ்ந்திருக்கிற அந்தமதிலை மகரமீன்களையுடைய கட லென்று நினைத்து யானைகள்போல மேகங்கள்வந்து நீர்குடிக் கத்தக்க அகழியினது அலையாகிய துதிக்கையினாலேதொட்டுத் தடவிக்கொல்லும்படியாகப் பெருகுகிற நீரையுடைய வைகை யாறு பெருகினால் அல்லது மறுதேசத்தாராகிய சத்துருக் களால் யுத்தஞ்செய்யப்படுவதோ அல்லது சூரியன் தேர் செல்லும்வழியைத் தடைசெய்யும்படியான இந்த மதிலுக்கு

வெளியே விரைவிலே சூழ்ந்துக்கொண்டுபகைவர்கள் வளைந்தபோது எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து வெல்லுவதற்கு வீரர்களும் வேண்டுமோ வேண்டுவதில்லை அந்தமதிலுக்குறுப்பான சூத்திரப்பாவைகளே வெல்லவல்லன. ஆகையால் அந்த மதிலுள்ள சூத்திரப்பாவைகள் செய்கிறவீரத்தையுங் கொஞ்சம் சொல்லுகின்றோம்.

சிலபொறிகள் மழுக்களை எறிகின்றன. சில விஷநீர் தோய்த்த கூரியவாள்களை வீசுகின்றன. சில மூன்று தலையையுடைய சூலங்களைவீசுகின்றன சில கைவேல்களை வீசுகின்றன சில சக்கரங்களை நெருப்புச்சிந்த வீசுகின்றன, சில யமனுக்கு நேரான எழுக்களை வீசுகின்றன, சில கப்பணங்களை விஷாக்கினிபோல் வீசுகின்றன, சில வலிதாக நீண்டகொழுக்களை வீசுகின்றன, சில கெர்ச்சிதஞ்செய்து கயிற்றைக் கடைவிரலிலே கோர்க்த்துக்கொண்டு கல்லைக் கவுணில்வைத்து வீசுகின்றன. விஷத்தைக் கக்குகின்ற துவாரம்பொருந்திய கூர்மையாகிய பற்களையுடைய பாம்புப்பொறி நஞ்சைநீட்டிக்கடிக்கும், மலைப் பாம்புப்பொறி வெவ்விய கோபங்கொண்ட குகைபோலும் வாயைத்திறந்து விக்கவிக்கச் சண்டைசெய்கிறவர்களை விழுங்கும், யானைப்பொறியானது கொடிதாகிய இருப்புலக்கையை வீசி எதிரே வருகிறவர்கள் தலைகளை உடைக்கும், வெவ்விய ஐம்பொறிகளிலும் அதிகவேகங்கொண்டுபுலிப்பொறிசென்று அழுத்தும், அசட்டைசெய்து ஏறுகிறவர்களைக் குதிரைப்பொறியானது மார்பொடிய உதைத்துப் பள்ளமாகிய அகழியிலே விழத்தள்ளித் திரும்பும், கிரண்டகள் இருப்புமுளைகளைக் கொண்டெறிந்து உடலைச் சிந்தும், கொள்ளிவாய்ப்பசாசு வாயைத்திறந்து நெருப்பை உமிழச் சிலபேய்கள் தலைகீழாகத்துள்ளி விளையாடுகின்றன, சிலபேய்கள் கைகள் கொட்டுகின்றன, சில கூளிகள் தோளைத்தட்டுகின்றன, கட்டியசங்கிலிகளை முறித்திழுத்துக்கொண்டு திரிகிற சிங்கப்பொறிகள் சங்கிலிபிடித்த கை காயமாகச்செய்து மகிழும், சிலபகைவர் தலைகளைத்திருகி உடலை நெருக்கும், சில நிற்கிறமரங்களிலே கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற செழிய நெருப்பைக்கொளுத்திச்சுழற்றும், சில எதிரேகற்களை உருட்டிவிட்டுக் கொல்லும், சில ஒல்லென்று குப்பல்குப்பலாகக் கடுமையான கல்வருஷத்தைப் பொழியும். சில பகைவர் கிட்டினால் காய்ச்சின மணலைக்கொட்டும், சில ஈயத்தைத் உருக்கி

மழைபோற்பொழியும். சில இரும்பு வட்டுக்களை வீசும், சில உருக்குவட்டுகளை வீசும், சில செம்பை நீருகப்பெருகக்காய்ச்சி ஊற்றும், சில விடுகிற ஆயுதங்களையெல்லாம் முந்திப்பிடித்து விட்டவர்களை அந்த ஆயுதங்களே கொல்லக் கர்வங்கொண் டெறியும், சில தாமிருக்கிற வீட்டுடனே நடந்துக்கொண்டு போய் துடிமுரசுகளுடனே பலவாத்தியங்களையு முழக்கிக்கொ ண்டு திரும்பும், சில உருண்டோடுகிற தேர்மேலேறிச் செலுத் திச்சொரிகின்ற பாணங்களை மழைபோற்பொழியும், வெறிகொ ண்டு திரிகின்ற ஐம்பொறிகளை வென்றாலும் சண்டைசெய்து வெல்லுதற்கரிய யமனை முறிந்தோடவென்றாலும் வெல்லுதற் குக்கூடாதமாறுகொண்ட பலத்தையுடையனவாகத் தேவர்கள் நகரங்களையெல்லாம் தனதுமனத்தாலே நிலைபெறச்செய்கின்ற தேவதச்சன் செய்யவும் அருமையையுடையனவாகச் சிற்பிகள் செய்வனவான பொறிகளென்கிற சூத்திரப்பாவைகள்செய்யும் காரியங்கள் இத்தன்மையனவாம். இனிப் பொன்னால் அலங் காரஞ்செய்திருக்கும் மதுரைவீதிகளின் சிறப்பைக் கூறுவாம்.

திருவிழா நீங்காதிருக்கிற வீதிகள் கரும்புகளும் மாலைக ளும் கதம்பப்பொடிகளும் காந்திபொருந்திய ரத்தினாபரணங் களும் குண்டலங்களும் சாம்பிராணிப்புகைகளும் கர்ப்பூரதீபங் களும் பூரணகலசங்களும்கொண்டு பெருகுவதான அன்புகொ ண்ட நாயகர்கள் வருதலைப்பார்த்து அன்பு உள்ளே பெருகி விரும்பும் கற்படைமகளிறையொப்பாயிருந்தன சந்திரகாந்த க்கல்லாலே செய்திருக்கிற மாளிகைகள் விஷந்தங்கிய நீலமணி போலுங் கண்டத்தையுடைய கடவுள் ஆனந்தவடிவமாக நிற் கிற செவ்வியபாத நிழலைக் கிட்டினவர்களுடைய குணத்தைப் போல கடலிலிருந்தெழுகின்ற சந்திரனுக்கு முன்னே அந் தச் சந்திரனது வெண்மைபொருந்திய கிரணம் படுதலாலே தெளிந்தநீரை ஒழுகவிட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றன. உபரிகை களெல்லாம் அந்த வுபரிகைகளினிழலிலே பலவகையான சரா சரங்களும் கூடி நிற்கின்றன. எப்படியென்றால் வெள்ளியம்ப லத்திலே சோதிசொரூபமாய் நிறைந்து திருநடனஞ்செய்கி ன்ற மலர்போலும் திருவடிநிழலிலே புகுந்து ஒருமித்து வேறு பாடில்லாமற் கலந்த பலவுயிர்களைப்போல மிகவும் இளைய தான பசுவின்கன்று கடித்துத்தின்கிற புல்லின் குப்பலைக்கழி த்துக் காலிலேகட்டின கயிறு அற்றுபோகத் துள்ளித் தூரத்

தேபோய் மரகதமணியாலே செய்திருக்கிற சித்திரகூடத்தில் வீசுகின்ற பசிய ஒளிக்கொழுந்தையும் நாவாலெட்டி வளைத்தும் பறித்து மென்று வாயை அரைத்துக்கொண்டு நிற்கும் சிறுத்திருக்கிற கண்களையுடையனவாய்க் காற்றைவீசுகின்ற செவிகளை யுடையனவாய்க் கயிற்றுலிருகின கால்களையுடையனவாய்க் கொம்புகளையுடைய யானைக்கூட்டங்கள் செல்லுகிறவழியும் குறிகிப் பிடிக்குள்ளடங்கி நுண்ணிதமான இடையைத் துவளப்பண்ணி யெழுகின்ற கொங்கைகளையுடைய மான்போலுங்கண்களைக்கொண்ட பெண்கள் செல்லுகின்ற வீதியும் வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்க மான்மதம்வீசும்(மான்மதம்-பெரிதானமதம்-கஸ்தூரி) மாடவரிசைகளும் மேடவரிசைகளும் மாளிகைவரிசைகளும் நாடகசாலைகளும் அவ்வூரிலுள்ள பெண்களுடைய சிறிதான கால்களிலே பூசிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு படுவதேயல்லாமல் மன்மதனை ஒப்பான புருஷர்களும் தலைகளும் இதழ்களையுடைய மலராலேசெய்த மாலையணிந்த மார்புகளும் பெரிய இரண்டு தோள்களும்படும் பகைவர்மார்பிலே இரத்தஜலப்பெருகக் குத்துகின்ற கொம்புகளும் முதுகணிகளும் செங்கண்களும் மயக்கமுங்கொண்ட யானைகளின் பனைமரம்போலுந் துதிக்கைகளும் வேதசாஸ்திரங்களின் அருமையாய்ச் செவ்விதான அர்த்தங்களைத் தெரிந்தவர்களுக்கு அரிய பொருள்களையும் கொடுக்கிற புண்ணியபுருஷர்களுடைய சிவந்தகைகளிலும் தானநீரா ெருழுகுகின்றன. (தானநீர்-மதசலம்-தாரைநீர்) மிகப்பெரிதான ரத்தினங்களை வரிசைப்படி பதித்து இருட் கூட்டங்கள் சிதறும்படி பிரகாசிக்கச்செய்த பொன்மயமான நிலா முற்றங்களும் எங்குந்தெரிய முழங்குகின்ற பெரிய வாத்தியங்களி னோசையைக் கொண்ட செம்பொன் மயமான நாடக சாலைகளும் அரிதாகிய மின்னுதலைக் கொண்ட பயோதரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு கொடிகளாடுதலை புடையன. (பயோதரம் - மேகம்-கொங்கை) கொடி துகிற்கொடி மருங்கு பலங்கொண்ட புயங்களையுடைய புருஷர்கள் மார்பின்மேல் ஆபரணங்கள் விரிந்த ரவிக்கையைப் பூண்ட கொங்கைகளை யுடைய பெண்கள் பிணங்கி காலைநீட்டி மோதும்போது அதிலணிந்த சிலம்புகளொலிக்கு மொலிக்குமுன் அந்தப் புருஷர்கள் அணிந்த தேன்பொருந்திய மாலைகளிலே ஒலிக்கின்ற வண்டுகள் வருந்திக் கத்துகின்ற பெரிய ஒலிமுழங்கும். அவ்வூர்பெண்களுடைய சந்திரன் போல்வள

வான முகங்களும் குளங்களும் குழைகளையுடையன. (குழை-குண்டலம்-சேறு) மைபூசிய கண்களும் வீடுகளுங் கொடியன (கொடியன - கொடுமையையுடையன கொடிகளையுடையன) கைகளும் தினமலர்களுடைய சோலைகளும், சத்திக்கின்ற ஒளிகொண்ட வண்மையுடையன (வண்டு - வளையல் - தும்பி-) சம்பங்கி நெய்வாசனை கொண்ட கூந்தல்களும் வீதிகளும் நீளற நெறியைக்கொண்டிருப்பன (அறநெறி - கருமணல்) நடுவே வகிர்ந்திருத்தல் - தருமநெறி பூவும் சந்திரன் தவழு கின்ற வீடும் மணஞ்செய்தலை யுடையன. (மணம் - வாசம் - கலியாணம்) பூவும் குளிர்ந்த நீர்த்துறைகளும் தும்பிகள் முழுகி பாடுதலை யுடையன. (தும்பி - வண்டு - யானை) சூழ்ந்த சோலைகளும் பெண்களும் அலர் தூற்றுதலையுடையன (அலர் - தூற்றுதல் - பூவைச்சிந்தல் பழிசொல்லுதல்) அன்னம்வளைந்த குளங்களும் வீடுகளும் குறைபடுதலில்லை (அன்னம் - புள் - சோறு) பிணங்கின பெண்கள் எறிந்துவிட்ட ஆபரணங்களும் அம்மனையுடனே பந்தாடினவர்கள் நீத்த ஆரங்களும் காலாலே சிற்ற[illegible] குலைத்தவருடனே கோபித்துக் கண்களிலே ததும்புகின்ற முத்துக்கள் சிந்த வாடினவர்கள் எறிந்து முத்துமாலைகளுமே குப்பைகளாகின்றன. அடியார்கள் ஈடேறப் பெரிதான மாணிக்கமும் வரியை யுடைய வளையலும் விற்கும் விற்றுத்திரிந்தவருடைய மெய்யான வேதமும் சுமக்கமாட்டாமல் வேறாக நின்று பிதற்றுதலாகச் சிவந்த பாதமலர்களைச் சுமக்கும்படி தவஞ்செய்துள்ள வீதிகள் ஐயா, என்னுடைய சொல்லளவி லடங்குதலாமோ அடங்கா. தோரண வரிசைகளென்கிற அரைநாண் மாலைசூழ்ந்த நிலை கொண்டு நீண்டதேராகிய அல்குலையும் பூரண கும்பங்களாகிய கொங்கைகளையுடைய ஒப்பில்லாத மங்கலமாகிய பெண்ணானவள் மாலையாகக்கொண்ட ஆரங்களைத்தூக்கிச் சந்தனம் அகில்களை நிமிரக்கொண்டு பாலியில் சீருடையதான முளையாகிய வெண்ணகைசெய்து வீற்றிருக்கிறாள். சந்திரனைப் பஸ்பமாக்கிச் சேறுபண்ணி பூசினாற்போல விளங்குகின்ற வெண்மையான மாடவரிசைகள் விபூதி பூசுவாரான அடியார்களுடைய மெய்வேடத்தைக் கொண்டனவாகி மிகவும் கண்களைக் கொண்டு சொக்கலிங்கக்கடவுள் திருவிழாவைத் தரிசிப்பதற்கு இருக்கிறதுபோல் நெருங்கியிருக்கின்றன. தேர்களினொலியும் கடிவு[illegible]த்துடனே பாய்கின்ற குதிரைகள் அனுமானிக்கின்ற

வொலியும் குதிரைகளுக்குத் தரித்த கிண்கிணிமாலைகளி னொலியும் தோற்கருவி துளைக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவிமிடற்றுக்கருவிகள் ஒலிக்குமொலியும் முழங்குகின்ற துதிக்கையையுடைய யானைகளின் பெரியவொலியும் இன்னம் எல்லாவொலிகளுங்கூடி அதிகரிக்கும் ஒலியேயல்லது காவல்கொண்ட மணிமாடங்களையுடைய மதுரையில் எக்காலமு மேகங்கள் முழங்கினாலும் அந்தவொலி காதுகளில்விழாது.

இழிந்த சாதியார் உயர்ந்தசாதியார் வயதில் மூத்தவர்கள் இளையவர்கள் தீராத வியாதிகொண்டு சாகிறவர்கள் ஆகிய இவர்களில் யார்வந்து கண்டாலும் தங்கள் கண்வலைக்குளகப்பட்டு மனமுருகுகிறவர்கள் பொருளைக் கொண்டு எங்களுக்கெண்ணெயைப்போல் அளவுசெய்து காட்டிற் பழிக்கப் படுகிற போகத்தை விலைசெய்கின்ற பரத்தையர் வீதிகளின் பண்பைச் சொல்லுவோம் எப்படியென்றால் உண்மையான அன்புள்ளவர்களைப்போலத் தம்மை விரும்பினவர்களுக்குப் போகிக்கச் செய்கிற தங்கள் பொய்யானச் செய்கை) எல்லாருக்கும் வெளியாகத் தெரிவிக்கிறவர்களாக அந்த மையிட்ட கண்களையுடைய பரத்தையர் மன்மதனுடைய ரகசியார்த்தங்களை ஒழுங்காகதன்றாய்ச் சுவரிலேசித்திரங்களாக எழுதிவைத்துப் பலரும் அறியச்செய்வார்கள் அழகியதான ஒளியைவீசுகின்ற ரத்தினாபரணங்க ளணிந்த மார்பே பலகையாகவும் தெளிந்த முத்துமாலையாகிய அருவியைப்பொழிகின்ற மலைபோலுங் கொங்கையாகிய சூதாடுகருவிகளைப் பதியவைத்து விளையாடி வென்றும் காமுகரைக்கூடித் தங்களுடைய வடுவகிற்போலுங் கண்ணாகிய வேல் மார்பிலேதைக்க வீணைவாசித்தலாகிய சூதாடிவென்றும் காமுகர் கையிலுள்ள அநேகம் பொருள்களை எல்லாவற்றையும் கொள்ளுவார்கள், ஆகாயத்திலே விளங்குகின்ற சந்திரனைத் தொடும்படியான வெண்மையான நிலாமுற்றத்திலே குளிர்ந்த பனிநீரிலே தோய்த்த மல்லிகைமாலைகளைத் தொங்கவிட்டிருக்கிற தூங்குமஞ்சத்தின்மேலே புருஷரை பொருந்தச்செய்து மன்மதனும் ஆசைகொண்டு வரும்படி பலவிதமான இராகங்களைப்பாடிக் காமுகருயிரை வெகுமானமாகக் கொள்ளுவார்கள் விருப்பத்தைத் தருகின்ற குரும்பைபோலும் ஸ்தனங்களிலேயிருந்து சிந்துகின்ற சந்தனமும் கூந்தலிலிருந்து உதிர்கின்ற அரும்பாகிமலரும் மாலைகளின் பராகப்பொடியும் வீடுகளு

ண்டு எச்சிலாகி வீதிகளிலே செல்லுகின்ற குதிரைக் கால்க ளாலே தூளாகிப்போய் ஆகாயத்தரம்பைகள் உடலும் பெரிய கூந்தற்காடுகொண்ட சுபவாசனையை மறைத்துவிடும் ஆலவா யுடையானென்றும் அங்கயற்கண்ணியென்றும் சோலைகளி லே வாழுகின்ற குயில்போல் வசனிக்கிற பரத்தையர்கள் சொன்னபடியே முழுதுஞ் சொல்லுகின்ற பால்வேண்டுகிற கிளிகளும் நாகணவாய்ப்புள்ளும் பலதரமும் ஆசிரியன் சொல் லுகின்ற நூலைவிரும்பிச் சந்தைகூட்டிச் சொல்லுகின்ற பிராமணப்பிள்ளைகளை ஒப்பாயின பொருமையைச்செய்கிற மரு ட்சிபொருந்திய வேல்போலும் கண்களையுடைய பரத்தையர் களின் அழகிய விரல்கள் செல்லுகின்ற நல்லதந்தியின் ஓசை யும் சிவந்தவாயி லுண்டாகிற தித்திப்பைத்தருகிற குரல் ஓசை யும் தம்மிலே ஒன்றுபட்ட தன்மையாய் புருஷர்கள் காதாகிய வாய்க்கால் வழியே ஓடி விருப்பத்தைச் செய்கிற காமமாகிய பசும்பயிர் விளையும்படி வளர்க்கும், கண்ணறிவு முதலான ஐந் தறிவும் விரும்பும்படி முத்[illegible]மத்தில் தேவர்களேயல்லா மல் எல்லாப் பற்றுகளையும் [illegible]வே யொழித்த துறவிகளும் விழுந்து வேண்டவும் அமுதத்தை முழுதும் வெறுக்கவும் பெரிதான குலத்தையுடைய கற்புடை மகளிர்போல் தங்கள் உறவின்வழியாக்கி சுகத்தைவிற்கிற அழகுபொருந்திய பரத் தையர்கள் இருக்குமிடம் இப்படிப்பட்டது.

குற்றமற்ற மெய்க்குணமும் கங்காகுலத்தில் உற்பவித்த சிறந்தகுடிப்பிறப்பும் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர்க ளேவி னவேலையைக் கேட்டுச்செய்கின்ற ஒழுக்கமும் மந்திரிகளாய் அரசருக்கு நன்மைசெய்கிற தொழிலுமாகிய இவைகளைக் குறையாமற்கொண்ட மேழிச்செல்வராகிய வேளாளர்களுடை ய அழகிய வீதிகளின் சிறப்பை இனிச்சொல்லுகிறோம், வரும்விருந்தை எதிர்கொண்டு உபசாரவார்த்தைகள் சொல்லு கிற சத்தமும் பின்பு சமீபத்திலிருந்து அறுசுவையுண்டி யும் உண்ணச்சொல்லிப் பிரிய வசனங்களை நன்ருகச் சொல்லு கிற சத்தமும் காண்டிகை விருத்தியுரைகளைக் கொண்ட தமி ழாராய்ச்சிசெய்யும் ஓசையைக்கேட்டுச் சந்தோஷமிகுந்து பா ட்டுக்கு வெகுமானமாக அநேக திரவியங்களைக் கொடுக்கும் சத்தமும் அலை எழுகின்ற சமுத்திரத்தை வானரவீரர் அடை ந்த சத்தம் போலவும் கடலையே ஒலியால் அடங்கச்செய்வன

வாம் உண்டவர் உண்டு செல்ல உண்கின்றனர் அங்கேயிருந்து உண்டுகொண்டிருக்க நல்லபோசனங்கள் சமைத்துப்பின்னும் விருந்தினர் வருகின்றதை எதிர்கொண்டு பார்த்து விதைகளையெல்லாம் புலங்களிலே விதைத்து நீர்க்குவருந்திவானைப் பார்க்கிற ஓரேருழவரைப்போல் வாடி நிற்பார்கள், ஆகாயமும் திக்குகளும் பரவியிருக்கிற கீர்த்தியும் மோக்ஷத்தை விரும்புகின்ற ஞானமும் குறையாத நன்மையும் தைரியப்படுத்தலும் கேட்டுக்கொடுத்தலும் கேளாதுகொடுத்தலும் அன்புடைமையும் ஒப்புரவும் தகுதியமைந்த நண்புடைமையும் மானமுமாகிய இவைகளைத் தவஞ்செய்து பெற்றபிள்ளைபோல் வளர்க்கவல்லவர்கள்.

தம்மிடத்தில் வந்து ஒருசரக்கு வாங்கக்கேட்டால் அந்தப்பண்டம்தம்மிடத்தில் இல்லையாயின் அந்தசரக்குக்குஇனமானமற்றொரு உள்ளப்பொருளைச் சொல்லித்தடுத்தும் அல்லது கேட்டபொருள் தம்மிடத்து உண்டானல் விலைகுறித்துக்கண்டித்துக்கொடுத்தலிலும் [illegible]ப்பேச்சிலும் இலாபங்கொள்ளவல்ல வைசியருடைய பழையதான குலங்கள் இருக்கும் வீதியின் சிறப்பை இனிச்சொல்லக்கடவோம் நீலரத்தினத்தினல் செய்த முன்பரப்புத்திண்ணையேலே பளிங்கினலே நிழல்தெரியும்படியான சுவர்சாய்த்தெடுத்து ஒளிவீச வெள்ளை வைரமணியால் விளங்கத் தூண்கள் வரிசையாகவைத்து மேலே அழகிய வெள்ளை நிலாவை வீசுகின்ற மணிகளைப்பதித்துவெண்மாடங்கள் மாலைபோலவகைவகையாகப்பீடங்களும் இட்டுசெய்திருக்கின்றன அந்தச் செட்டித்தெருவு கடல்படு திரவியங்களும் அலைகளையுடைய நன்னீரையுடைய நாடுபடு திரவியங்களும் அளவில்லாத பசுக்களைக்கொண்ட காடுபடு திரவியங்களும்பூமியைக் கீண்டுகொண்டு நின்று ஆகாசத்தை அளாவுகின்ற மலைபடு திரவியங்களும் வரவரக்கொண்டு நிரம்பியிருக்கின்றன அவைகளைவிற்கும் வெண்மாடங்கள் (மாடம் வீடு கடை) நீலநிறமாக விழக்கட்டின கம்பிகளின்மேலே ஒளிவிடுகின்ற பவளமாலையும் பொன்னரிமாலையும் தெளிந்த நிலாவைப் பொழிகின்ற பருத்து முத்துமாலையும் இரத்தினமாலையும் பசுமையான மரகதமாலையும் இந்திரவில்லினிறப் பிரிவுபோல விரிவாகத் தொங்கவிட்டிருக்கின்றன. நக்ஷத்திரங்களும் குளிர்ந்த சந்திரனும் சூரியனும் மற்றை ஒன்பது கிரகங்களுங் குளிர்ந்த

ஆகாசத்தைவிட்டுக் குடிபுகுந்தாற்போலப் பிரகாசங்கொண்டு இராப்பகலின் ஒளியைமழுங்கச்செய்கிறதினாலே வர்த்தகர்கள் ஆளுகின்றபாத்திரங்கள் விற்கின்ற பீடத்தையுடையகடைகள் சுவர்க்கலோகத்தை ஒப்பாயிருக்கின்றன. பலநிறங்களையுடைய மிகவும் பெரிதான விலைகொண்ட பட்டுகளெல்லாம் அங்கிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பட்டுகளுக்கும் மேலானவிலைகொண்ட பருத்திகளும் அங்கிருக்கின்றன. எந்த நிலங்களிலுள்ள அரும்பொருள்களும், பதினேழு நிலத்து வர்த்தகர் தங்குகின்ற வீடுகளும் பெருதற்கரிதாகிய எல்லாவிளைபொருள்களு மங்கிருக்கின்றன. இந்த வர்த்தகருடைய சிறுபெண்கள் மரகதக்கற்களாலே அம்மிகளும், ஒளிபொருந்திய வைரத்தினாலே உலக்கைகளும், வெள்ளியால் உரல்களும், அடுப்புக்கு அகில்விறகும், பனிநீரே உலைநீராகவும், முத்துகளே அரிசியாகவும், சிவந்தரத்தினங்களே நெருப்பாகவும், மற்றைப்பாத்திரங்களெல்லாம் செம்பொன்னாலும் கொண்டு சிறுவீடுகட்டி விளையாடுவார்கள் குற்றமில்லாத செம்பொன்னாலே கெட்டியான நிலையும்கதவும், வைரத்தால் தாப்பாளும் பொருந்தியிருக்கிறது, அந்தச்செட்டிகள் கடைவாயிலோ வென்றால் சந்தேகம் தீர்ந்த பேரறிவினர்களும் அந்தச் செட்டிகளுடைய செல்வத்தின் வளமையை இப்படிப்பட்டதென்று அளவுசெய்து எப்படிச்சொல்லலாகும். அந்தச் செட்டித்தெருவிலே நெருப்பினது சிறுபொறியை ஒப்பான சிவந்த ரத்தினங்களும், ஒளிவீசுகின்ற வரிசைகளையுடைய பொன்வண்டுக்கொப்பான மரகதமும், முத்தும் பிரகாசத்தில் மிகுந்த வயிரமும், விலைமதிக்கக்கூடாத பவளமும் சிந்திக்கிடக்கிறதினாலே கழிந்துபோகிற நாளொன்றுக்கு அரிப்புக்காரர்கள் கைக்ககப்படுவன விதத்திற்கிரண்டாயிரம், படர்ந்திருக்கிற ஆலமரத்துப் பக்ஷிகள்போல இலாபங் கொள்ளும்பொருட்டுப் பதினெட்டுத் தேசத்தினர்களும் பேசுகின்ற சொற்கலப்பாகிய பரிசுத்தம் பொருந்திய மாயாகாரியமான ஒளியையல்லாமல் ஆகாசமாகிய முதற்காரணத்தாலாகிய காரியவோசை யென்கிற தொனியாகவும் கடைவீதிகளிருக்கின்றன. (மாயாகாரியவொலி பதினெண்பாஷைகள்) நீங்குதலில்லாதபலவேறுவகையான பொருள்களும் ஏழுலோகமும் பிறவும் வழுதலில்லாத பலவேறுவகையான கலைகளும் முறைப்படியே வகைசெய்து கிட்டி வேண்டினவர்கள்கொள்ளத்தக்கபடி பகர்ந்துகொண்டு கெடுதலில்லாத

வேதம்போன் றிருக்கின்றன. அந்தக்கடைவீதிகள் (இது போல் சிலேடைகளெல்லாம் கேட்டுணர்க) எட்டுத்திக்கும் புகழுகின்ற மதுரையைத் தானே சிவலோக மாகக்கொண்டு முக்கட்கடவுளாகிய சிவபெருமான் அரசாண்ட முறைமைக்குத் தகுதியாகத் தகுந்த தோழனுனவனும் அளகாபுரியும் கூடியிருக்கிற பொலிவை அவ்வூர்ச் செட்டித்தெருக்கள் ஒப்பாயிருக்கும் ஒருருளைத்தேருடைய சூரியன் உலகத்தில் இருளைப்போக்குகிறதுபோல ஆஞ்ஞாசக்கரத்தினுலே பாபங்களாகிய இருளைப் போக்கி நீதிசெலுத்தி மல்யுத்தஞ்செய்கின்ற பெரிய புஜபலங் கொண்டு பகைவரைக் கொல்லுகின்ற சினமும் வெற்றியுங்கொண்ட அரசர்களுடைய சிறந்த பெரிதான வீதிகளின் சிறப்பை இனிச்சொல்லக்கடவோமாக.

கடல்களின் அலைகளையெல்லாங் கொண்டுவந்து குதிரையாகச்செயது கால்களிலே பொருந்தக்கட்டி நிறுத்தியிருக்கிற லாயங்கள் அநேகம் அருவிகளொலிக்கும் ஓரறிவுயிராகி மலைகளையெல்லாங் கொண்டுவந்து மரங்களையொடிக்கிறயானைகளாக நிறுத்தியிருக்கிறசாலைகள அநேகம் (மரங்கட்டுத்தறியெனவுமாம்) மழுக்கள் வச்சிராயுதம் வில் அம்பு முத்தலைச்சூலங்கள் சக்கரம் வேல் கப்பணம் கலப்பை எஃகுத்தடிகள் கத்திகள்கேடகம் தண்டாயுதமுதலான ஆயுதக்கூட்டங்களுடனே விஜயலட்சுமியானவள் வாசஞ்செய்கிற சிலம்பக்கூட்டங்கள் அநேக துவாரம்பொருந்திய கல்லைத் திருமால்போலக் கையிலேகொண்டு சுழற்றியும், சிவந்தமண்ணைப் பூசிக்கொண்டும் வருகிற யானையைப்போற் பாய்ந்து மல்யுத்தங்கள்செய்தும் தங்கள்புஜபலந் தெரியும்படி கத்திகளுடனே கேடகங்கள் வீசியும் வெற்றிகொண்ட குமாரர்கள் பழகுஞ் சண்டைகள்செய்கிற கூட்டங்களநேகம், ஒளிவிளங்குகின்ற நீலமணிமாடங்களும், சிவந்தமணிகளாற்செய்த சிகரங்களையுடைய வீடுகளும், குற்றமில்லாத பொன்னுகிய மாடங்களும் சந்திரகாந்தமாடங்களும் ஆகவிப்படித் துல்லியமாக விளங்குகின்ற மாடங்களினீண்ட வரிசைகள் மதுரையாகிய பசுமைபொருந்திய ஆபரணங்களையுடைய ஒரு பெண்பிள்ளைப் பூண்டுகொண்டிருக்கிற நவமணிக்கோவை போல் விளங்குகின்றன, மணங்கமழுகின்ற கூந்தலையுடைய பெண்களின் பெருத்த இளமையான கொங்கைகளாலே குத்துப்பட்ட மலைபோல் அகன்றமார்பிற் புண் அல்லது முதுகிலே

புண்படாமலும் தமக்கு அன்பில்லாமலும் கீர்த்திமிகுந்தது மான வழியேசென்று ஒளிபொருந்திய (கத்தி கேடகங்கொண்டு அளவில்லாத வித்தைகள் பயின்றிருக்கிற வீரர்கூட்டம் பொருந்துவதே எந்தவிடங்களிலும்காணத்தக்கது மேகங்கள் மின்னலைக் கத்தியாகவீசி அதிக சண்டையிட்டு மூண்டாற்போல் வெள்ளைக்கொம்புகளை நீட்டி ஒன்றற்கொன்று உடம்பிலே அழுந்தக் குத்திக்கொண்டு அந்த மேகங்கள் வாய்விட்டிடித்தாற்போல் ரத்தஜலம்பெருக லட்சுமியும் விரும்புகின்ற மார்பையுடையவீரர்கள் அப்படிப் பொருதுகின்ற யானைச்சண்டை விடுவார்கள். செலுத்துகின்ற சாரதிகள் மனமும் தங்களுக்குப் பின்னாகக் கட்டுபட்டு இழுத்துக்கொண்டு தாண்டிச் செல்லுகின்ற குதிரைகள் ஒற்றையுருளை பூண்ட சூரியன் தேரைப்பார்க்கிலும் அதிவிரைவாக உருண்டோடுகிற அந்தத் தேர்களின் உருளைகளிலே சூழ்ந்திருக்கிற பசும்பொன் கட்டுகள் தேயப் பூமிதேவியின் உடலைக்கிழித்துக்கொண்டு தூரதிசைகளிலேபோய் திருப்புவதாகச் செல்வத்தாற் சிறந்த இரதத்தைச்செலுத்துவார்கள் புருஷர்களுடைய நெருக்கத்திலே சிந்துகின்றகலவையும், பெண்களுடையகொங்கைகளிலிருந்து சிந்துகின்ற சந்தனமும் கூந்தலில் அவிழ்ந்துவிழுகின்ற பூமாலைகளும் விசிறிகளாலே தூவுகின்ற செம்பொடி நீரும் தோன்ற நறுவிரைத் தேனுடனேகூடி யெழுந்துபோய்ச் சிவந்த தூள்கள் ஆகாயத்தின் வயிறெல்லாம் மறைக்க வெல்லும் குதிரைகளேறியும் நடத்துவார்கள், தங்களுயிரைக்குறித்து எவ்வளவு நினையாதவர்களாய் கெர்வமுமானமுமிழுக்கப் பகைவர்முனைமேல் எதிர்த்துசெய்கிற சண்டையைப்போல, சத்தம்போற் சிவந்த நிறத்தைக்கொண்டபகரிக்குமலரைப்போலுங் கொண்டையையுடைய சேவற் சண்டைசெய்ய இளைய ஆட்டுச்சண்டை விட்டு அந்தவெவ்விதமான சண்டைவேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்பார்கள் அக்கோழிகள் ஆடுகளுக் குண்டாகின்ற காயங்களைக் கொலையென்றெண்ணார்கள். பெற்ற தாய்மார்களுக்கு முத்துக்கொப்பான மிக்க பேதப்பருவப்பெண்கள் பெரிதான நீரையுடைய வையையாற்றில் தோன்றுகிற வெள்ளைமுத்துகளாலேசெய்த சிறு வீடுகள் நடக்கிறபோதழிய அதற்குக் கோபங்கொண்டு பார்த்துக் கண்ணீராகிய முத்துகளுதிர எறிந்த ஒருமணிமாலைகள் தடுக்கத்தெளிந்த முகத்தைப்போல் நகைத்துக்கொண்டு செல்வப்

பிள்ளைகள் வீதிகளிலே சிறுதேருருட்டுவார்கள், கொடிகளிலே மேகங்கள் சஞ்சரித்துலாவுகின்ற அந்தப் பெரிதான மதுரா புரிக்குள் வடகீழ்த் திசையில் முடிமேல் வேப்பம்பூ மணம் வீச தேன் விரிக்கின்ற ஆத்தி மாலையும் பனை மாலையும் அடிமேல் கமழப் பாண்டியர்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்கிற இடிபோலும் பேரிகை ஓயாதொலிக்கின்ற முகவாயிலையுடைய ஏழுநிலைமாடக்கோயிலிருக்கின்றது உண்மையாகச்சொல்லுகின்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் உண்டென்று சொல்லுகின்ற தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களை யில்லையென்கிற வஞ்சகர் நாவையறுக்கும் ஆயுதமாக மெய்க்கடவுளாலே சொன்ன வேதப்பிரமாணங்களைக்கொண்டு மனந்தெளிந்து பரிசுத்தர்களாய்மோட்சத்தை விரும்புகின்ற செல்வரான வேதிய ரிருக்குமிடமான வீதியை இனிச்சொல்லக் கடவோம்.

தருப்பைக் கயிறு இடையிலே விளங்க பொன்னிறத்தைக் கொண்ட தாமரைமலர்மாலை குடுமியிலே தொங்கியசைய வஸ்திரம் செருகுதலுடனே முன் கொய்ததும்தொங்க பஞ்சிநூலாற்செய்த முப்புரிநூலின் மான்றோலுங் கூடினமார்பும் பலாசக்கோல் கையிலேகொண்டு குறைவில்லாமல் நான்குவேதங்களும் கற்பவர்கள் நிலைகளே வீடுகளெல்லாம் அக்கினி ஹோத்திரஞ்செய்கிற பிராமணர்களுடைய சிறுபிள்ளைகள் பழகுகின்ற தெய்வவேதத்தை நாவிலேஉருச்சொல்லிகொண்டிருக்க அது கேட்டுக் கிளிகள் மாத்திரமோ கற்றுக்கொள்வன அவற்றிற்கு வேறாகவுள்ள பூவைகளும் கற்றுக்கொண்டு தேவருலகத்திலிருக்கிற புதியமந்தாரச்சோலைகளிலுலாவுகின்ற கிளிகளுக்கெல்லாம் குற்றந்தீரக் கற்றுக்கொடுக்கும் வேதங்களும் வேதாந்தங்களும் தருமசாஸ்திரங்களும் புராணபேதங்களான நூல்களும் தெரிந்தவர்களாலும் பிறமதங்களைவெல்ல வாதமும் பிறர்மத மேற்கொண்டு மறுத்தலும் தன்மதத்தை நிலைநிறுத்தவல்ல ஞானமுமுடையவர்களாலும் கழகமெல்லா நிறைந்திருக்கின்றன (கழகம் கல்விச்சபை) உறியிலே அடங்கின கமண்டலத்தைக் கையிலேகொண்டு காவிக்கல் தோய்ந்த வஸ்திரமுடுத்தி கீழே ஊறுகிறவுயிர்களுடைய கொலைக்கு அஞ்சி நடக்கிற நடையும் அஞ்ஞானம்போக வெட்டுகின்ற ஒளியைக்கொண்ட மழுவாள்போலக் கோவணமுலரக்கட்டின தண்டமும்கொண்டுவேதாந்தப்பொருளையல்லாமல் வேறொன்றையும் நம்பாத பெரிய

தவத்தினர்களிருக்கிறமடங்களேஎவ்விடமும்விளங்கும். அடுப்பிலுண்டாகியெழுகிற புகையும் மேல்வீடுகளில் வாசத்துக்கிடுகிற அகிற்கட்டைகளின் புகையும் யாகசாலைகளிலே உண்டாய்க் கிளம்புகிற புகையும் ஒன்ருய்க்கூடி விரிந்த சூரியனுடைய பிரகாசத்தை மறைக்க அப்போது இராக்காலம் வந்ததென்று எல்லாரும் தங்கள் செய்தொழிலை விட்டுவிடுவதாலே உமாதேவியானவள் தேனொழுகுகின்ற கொன்றைமாலையைத்தரித்த கடவுளுடைய கண்களை மூடினகாலம்போ லிருக்கும் தெய்வத் தன்மையான திருநீறே பாய்மரமாகவும் ஐந்தெழுத்தே கப்பலாகவும் கொண்டு வெப்பத்தையுடைய அழுக்கான இருவினையைக்கொண்ட தேகத்தையெடுத்து உழலுகின்ற பிறவிக்கடல்களேமையுங்கடந்து பரமேஸ்வரனுடையபாதமலராகியகரையைச்சேருகின்ற சைவமாதவர்களிருக்கிறமடங்களையுடையஒப்பில்லாத வீதிவளத்தை இனிச்சொல்லக்கடவோம்.

எவ்விடங்களிலும் சிவபூசைசெய்து இகபரபோகங்களை அடைவார்கள். எவ்விடங்களிலும் சிவனடியார்களைப் பூசைசெய்து எழுவகையான பிறவிகளுந் தீர்த்துக்கொள்வார்கள். எவ்விடங்களிலும் சிவாகமங்களைக்கேட்டு இனிவரும் ஆகாமியங்களைத் தடைசெய்வார்கள். எவ்விடங்களிலும் சிவவடிவைத் தியானித்து இருண்ட மும்மலங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வார்கள். அழிவில்லாத கடவுள்சொன்ன சிவாகமங்கள் நூருயிரமும் ஆராய்ந்து அவ்வாகமங்களில் சிறந்ததாகிய விதியினுலும் விலக்கினுலும் தம்முடைய பாதங்களை அடைந்த அடியார்கள் சீஷர்கள் அப்பியாசிகளுடையபாசங்களையறுத்து வீட்டையருளுகின்ற போதகாசிரியர்கள் பலருண்டு போதக்காட்சி (போதிக்கும் அறிவு) வேதங்கள் பொதுவென்றும் ஆகமங்கள் சிறப்பென்றும் சிவனுலே பிரித்து முறையாகச்சொன்ன விதிவிலக்குகளாகிய வாக்கியங்களும் முடிவிலே சொல்லுகின்றவீடும் ஒன்று இரண்டு என்கிற பிணக்கில்லாமல் அமைந்திருக்கின்ற குறைவில்லாத சிவயோகிகள் கூட்டங்களும் அநேகம். குழலிசையும் தும்புருநாரதர்பாட்டிசையும் ஆடிச் சுழல்கின்ற கொம்புபோலும் பெண்கள் ஆடலின் ஒலியும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுமாகிய சைவசமயாசாரிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தமிழ்வேதமாகியதேவாரங்களின் ஒலி

யின் திருவிழாக்களின் பெரிய ஒலியும் வேதவொலியும் திக்குகளெல்லாம் செவிடுபட முழங்கும் பேரிகை யொலியும் ஓயாமல் எல்லாருக்கு முன்னவனாகிய சொக்கலிங்கக் கடவுள் கோயில் விளங்குகின்றது மடங்குதலில்லாமல் ஆகாயத்தைப் பிளந்து மேலாகவளர்ந்து வெள்ளை விடைமேல் அழகருடைய வெள்ளியம்பலம் விளங்கி யெழுகின்ற வெண்சோதியின் நீட்டமானது வளைந்த வெண்மையான சந்திரனை மாலையாகத்தரித்த சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீகைலையான மூன்றுலகங்களும் ஒடுங்குங்காலத்தில் உயர்ந்த உயர்ச்சியை ஒப்பாயிருக்கிறது. தேனைச் சுரந்து துளிர்த்து மலர்களையும் சிந்தி வண்டுகள்பாட இலைகளால் நிரம்பிச் சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு ஒருபுறத்தில்நின்று விரிகின்ற கடப்பமரமானது பெருகிக் கண்ணீரைச்சிந்தப் பல மலர்களைத்தூவித் துதித்து வேண்டிநின்று அருச்சனைகளைச் செய்கின்ற இந்திரனை ஒத்துவிளங்குகின்றது வருத்தத்தைச் செய்கின்ற தீவினை வெப்பந்தீர வுயிர்களுக்கெல்லாம் பாதநிழலைக்கொடுக்கும் கடவுளுக்கு நீண்ட நிழலைச்செய்கிற மலர்களையுடைய கடப்பமரத்தில் குழலிசைபோலப் பாடுகின்ற வண்டுகள் கற்பகவிருட்சத்திலுள்ள தேனைக்கொண்டுவந்து கொடுத்து கொதிப்பைச்செய்கிற காமத்தையுடைய மெல்லிய பெட்டைவண்டுகளினுடைய பிணக்காகிய நோயைத்தீர்க்கும் நீர் நிரம்பினகடல் அதுவன்று இதுவேயென்னும் அகழியும், மேகங்கள் சஞ்சரிக்கிற சக்கிரவாளகிரி அதுவன்று இதுவேயென வுயர்ந்தமதிலும் எட்டாயிருக்கிற பருவதங்கள் அவைகள் அல்ல இவைகளேயென அமைந்த கோபுரங்களும் பொன்மலை அதுவன்று இதுவேயென விளங்குகின்ற ஆகாயத்திலிருந்திறக்கின இந்திரவிமானமும்கொண்டது மதுரைவேதாந்தங்களும் சந்தேகந்தீரமெய்ப்பொருள்விளங்குகின்றநாதாந்தமுங்கடந்து ஒரு நடுநிலைப்பொருளாகிய பரத்தை பத்தியுள்ளவர்களாய்த் தியானிக்கிறவர்களுடைய பெரியதவம் கொடுக்கின்ற பயனைப்போலப் பவளங்களும் தழைத்திருக்கின்றன ஐம்பொறிகளுக்கும் ஊட்டுகின்ற பலவகைப் போகங்களும் அதிகமாகப் பொருந்தியிருக்கிற தன்மையினாலே அந்த மதுரையிலிருக்கிறவர்கள் செவ்வையான சிவந்த சடையிலேபிறையைமுடித்த நிருமலக்கொழுந்தாகிய சிவபெருமானுடைய வாசனைகொண்ட அன்றலர்ந்த மலர்போலும் பாதத்தைச் சேர்ந்து வீடுபெற்றவர்கள்போல மகிழ்ந்திருப்பார்கள் அந்த

முதற்கடவுள்தானே அங்கிருந்து அரசாண்டதனாலே அந்த மதுரை பதுமநிதியைத் தந்தது. அந்தப் பதுமநிதிபலபொருள்களும் நிறைந்த செல்வத்தைத் தந்தது. அந்தச்செல்வம் பலவகைத் தருமமென்று சொல்லுகிற மின்னைத் தந்தது. அந்தமின் நன்மைபொருந்திய புகழைத்தந்தது. எஃகை வென்ற தோள்களையுடைய சிவலோகமென்று எல்லாருந்துதிக்க நிலைகொண்ட இந்தமதுரையில் மேலுலகத்திலும் சிறந்த நன்மையைக்கொண்ட பலசெல்வங்களும் இருக்கின்றவற்றை அதிசயித்துப்பார்த்து மனதில் பொறாமை தீராமையினாலே தேவர்கள் இன்னமும் கண் ணுறங்காமல் விழித்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். வாசனைவிரிந்த வேப்பமாலையணிந்த உக்கிரபாண்டியன் வெற்றிவேலைவிட்டுக் கடலைவென்றதும், தலையையுடைத்து இந்திரன் செருவம்போகவென்றதும் மேகங்களுக்கு விலங்கிட்டதும், பொன்மலையை வென்றதும், இந்த மதுரையாகிய இடவலிமையாலல்லவோ? ஆம் எங்கும் நாக்குகளும், எங்குங் கண்களும் ஆகஎங்கும்தங்கிய பெரிய சோதியையல்லாமல் இந்தவொப்பற்றமதுரைச்செல்வத்தைஆயிரம் கண்ணுள்ள இந்திரனும் ஆயிரம் நாவுள்ள ஆதிசேஷனும் பார்க்கவும் சொல்லவுங்கூடுமோ? கூடாது புண்ணியத்தைச் செய்கின்ற வுலகத்தார் அந்தப் புண்ணியத்தினாலே வருகிற போகங்களைக்கொண்டு மகிழ்வடைகிற உலகம் சுவர்க்கலோகமென்று சொல்லுவார்கள். எப்போதும் புண்ணியத்தைச் செய்கிற உலகமும் அந்தப் புண்ணியத்தால் வருகிற போகங்களைக்கொண்டு மகிழ்வடைகிற உலகமும்மதுரைமாநகரேயல்லது வேறில்லை. கனிந்த இராகம்போலும் சொல்லையுடைய பெண்கள் தந்திசைப் பாட்டினாலேதேவருண்கிறகனிந்த அமுதத்தையும் வெறுக்கும்படி காதைத் துளைசெய்தூட்ட வுண்டும் பெண்களில் அமுதம்போலச் சிறந்தவர்களுடைய பெருமை பொருந்திய ஆடலைப்பார்க்கக் கண்களைவிட்டும் அளவில்லாத பேர்கள் இப்படிப் பொழுதுபோக்குவார்கள். கலவியேகாரணமாகப் பிணங்கிக் கண்ணீரிலே முழுகினபெண்கள் பிணக்குத்தீருஞ் சமயம்பார்த்துப் புணர்முலைப் போகத்தை அனுபவித்தும் நித்தியாநித்தியமாகிய பொருள்களைக்கண்டு செவ்வையான தருமமும் தானமும் கற்றோர்கள் கைகளிற் கொடுத்தும் கணக்கில்லாதவர்கள் இப்படிப் பொழுது போக்குவார்கள் மீன் போலுங் கண்களை யுடையவளது நாயகனை யெதிர்ப்பட்டும்

மூன்றுகாலமும் வந்தனைசெய்தும் பரமசிவன் பூசையைகிரமப்படி செய்தும் வேதங்கள் முடிவுசெய்தும் அறியப்படாதவன் செய்த திருவிளையாடல்களைக் கேட்டும் தியானித்தும் அடியார் பூசைசெய்தும் இப்படியும் பலரும் பொழுது போக்குவார்கள். கற்கவேண்டும் நூல்களைக் கற்றும் அவைகளைக் கேட்டும் அந்த நூல்களின் கருத்து மனத்துக்குத் தோன்றச் சொல்லிக் கணம் பொருளிலக்கணங்களை யெண்ணியும் தம்மைக் கேட்பவர்களுக்குப் போதித்து மனத்திலுள்ள சந்தேகங்களைத் தீர்த்தும் இராக்காலம் வந்தபோதும் பகற்காலம் வந்தபோதும் சச்சிதானந்தமாகிய அதிசய வெள்ளத்தில் முழுகாமல் முழுகி இப்படியும் சிலர் பொழுது போக்குவார்கள் தனக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாத ஒருவனே காவியத்துக்குத் தலைவனாக முன்னோர்கள் சொன்னதெல்லாம் அந்தக் காவியத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் உபசாரமாகவல்லவோ அப்படி மெய்யாகத் தனக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாத கடவுளே சௌந்தரபாண்டியனாக இந்த மதுரைக்கு அரசனானன் அதனாலே இந்த காவியத்துக்கும் தலைவனானன் என்பது உபசாரமன்று மெய். இந்தக் காவியத் தலைவனது பெரிய குணத்தை மற்ற அரசர்கள் தேவர்களைப்போல மதித்துப் புகழ்ந்து சொல்லக் கூடுமோ கூடாது. ஏனென்றால் அவனது ஆணைப்படியே நடக்கின்றது இந்தலோகமென்றால் எப்படி அவன் பண்பைச் சொல்ல மாட்டுவேன்! ஆனாலும் இனி அந்த ஆதியங்கடவுள் விளையாடின திருவிளையாடல்களின் வரலாற்றை வரிசையாகச் சொல்லத் தொடங்குவேன்.

மதுரைத்திருநகரப் படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருக்கைலாசப் புகழ்ச்சி.

கலிநிலைத்துறை.

வரங்கடந்தரு ளெனமுது வானவர் முநிவோர்
கரங்கடந்தலை முகிழ்த்திடக் கருணைசெய் தவிச்சை
யுரங்கடந்துரை யுணர்வெலாங் கடந்தரு மறையின்
சிரங்கடந்தவ னிருப்பது திருக்கயி லாயம்.

இதன்பொருள்.

வரங்கள் அளித்தருளுமென்று அயன்முதலிய முதிய தேவர்களும் முனிவர்களும் கைகளைத் தமது சிரசுகளின்மேற் குவித்து வைத்துக்கொண்டு துதிசெய்யக் கிருபைசெய்து பாசவலியைக் கடந்து மனவூக்குகளையுங் கடந்து அரிய வேதத்தின் சென்னியையுங் கடந்த பரமசிவன் வீற்றிருப்பதற்கு இடமாயிருப்பது திருக்கைலாச மென்னுந் திருமலை.

இந்திராதிதேவர்கள் பதவியும் தாமரைப்பூவில் வாசஞ்செய்யும் பிரமனது பதவியும் சக்கராயுதத்தை யுடைய திருமாலினது பதவியும் ஆகிய விவையெல்லாம் நாசமுறுங் காலத்தும் தான் நாசரகிதமாய் ஊழிதோறும் அம்மலை வளராநிற்கும். பின்னும் அரம்பையர்கள் நடனஞ்செய்யும் ஒலியும் வீணை முதலிய நரம்புக்கருவிகளின் ஒலியும், மத்தள முதலிய தோற் கருவியின் ஒலியும், அநேகம் யானைகள் வீறிடும் ஒலியும், அருவியாற்றின் ஒலியும் நீங்காமல் ஆகாயத்திலும் திக்குகளிலும்சென்று நிரம்பிநிற்கும். பின்னும் அவ்விடத்தில் இருக்கும் மஹரிஷிகளுக்குப் பரமசிவன் தனது சாரூப்பியத்தைத் தருவதுபோல விபூதி பூசியிருத்தலாலும் அந்தப்பரமசிவனை தன்னகத்தே கொண்டு அசைவில்லா திருத்தலாலும் பெருகிவரும் நீரையுடைய கண்களாலும் அத்திருக்கைலாசமலையும் தனதுருவத்தை விரித்தாற்போலக் கல்லென்றொலித்துவருகிற அருவியாற்றை யல்லது வேதாந்த முடிவில்விளங்குகின்ற பரஞ்சோதியைத் தரிசித்து வளருகின்ற மஹரிஷி

கள் கண்களும் ஆநந்தக் கண்ணீராகிய ஆற்றைக்கொண்டு வளரும். பின்னும் கோட்டுப்பூ நிலப்பூ நீர்ப்பூ கொடிப்பூ ஆகிய நால்வகை மலர்களைக்கொண்டு உள்ளங் களித்தும் வரு கிற பாடல்களாகிய பூக்களைக்கொண்டு நமதுகடவுளாகிய சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அருச்சிக்கின்ற மஹாரிஷி கள் கூட்டங்களும் ஒரு பக்கத்தில் சூழ்ந்திருக்கப்படும். பின் னும் யானைகளும் புலிகளும் படங்களையுடைய பாம்புகளும் தங்கள் முன்னோர்களாகிய ஐராவதமுதலியனவும் வியாக்கிரம பாதரும், பதஞ்சலியாரும் போற்றுதலான திரிநேத்திரதாரி யாக மெய்யான தபோதனர்களை நினைத்துப் பத்திபண்ண மேலுலகமும் இவ்வுலகமும் புகழத்தக்கது.

புராணவரலாறு.

எப்பொழுதும் அளவுசொல்லப்படாத பெருமையையு டைய அந்த வெள்ளிமலைமேல் நீலகண்டனாகிய தேவரைக் காத்த அந்தப் பரமசிவன் கோயிலுக்குமுன்னே சிவதீர்த்தங் களில் சிறந்ததாயிருக்கும் தீர்த்தக்கரையில் சந்திரகாந்தக் கல் லில் நவரத்தினங்களைப் பதித்துத் தேவதச்சனாற் செய்த ஆயி ரக்கால்மண்டபமும் ஒன்றுண்டு, அந்தமண்டபம் நக்ஷத்திரங் களுடனே பூரணச்சந்திரன்வந்து தரிசனஞ்செய்வதற்குச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல விளங்கும். அதில் வேங்கை யாசனத்தின்மேல் பதினெண்புராணமும் அருளிச் செய்த சூதபுராணிகர் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அந்தச் சிவதீர்த்தத்தில்வந்து ஸ்நானஞ்செய்து சந்தியாவந் தன முதலிய அநுஷ்டானங்களைச்செய்து சந்திரசேகரனைத் தியானித்துத் துதித்துக்கொண்டு சம்புபத்தன் சதாநந்தன் உத்தமன் மகோதரன் உக்கிரவீரியன் பிரசண்டன் முதலான முனிவர்களெல்லாரும் பரமசிவனிடத்து மிகு அன்பினரான சூதரை வணங்கித் துதித்து ஒருகாரியத்தை வினவுவாராயினர்.

வேதம், ஆகமம், புராணம், மிருதி முதலாகச் சொல்லு கின்ற சாஸ்திரங்களின் நிச்சயார்த்தம் உலகங்களை யெல்லாம் பெற்ற பார்வதி நாயகனே பரமென்று ஆராய்ந்தறிந்த பெரு மையையுடைய மெய்ஞ்ஞான மஹாரிஷியே உமக்கு நாங்கள்

சொல்லிக்கொள்வதொன்றுண்டு. அஃதென்னவென்றால், மேரு, மந்தரம், கைலாயம், ஸ்ரீசைலமுதலான இடப்பாகத்தின்மீதேறுகின்ற சிவலோகத்தை யுடையவன் வாசம்பண்ணுகிற தலங்கள் அநேகம் எல்லாரும் அழிவில்லாத போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அடையச்செய்வனவென்று அந்தத் தலங்களின் காரணமும் மகிமையும் எங்கள்மனத்துக்கிசைய அருளிச்செய்தீர் அப்படி ஐயம், திரிபு, அறியாமை ஆகிய குற்றங்கள் போக நீர் அருளிச்செய்தும் நாங்கள் சிற்றறிவுடையவர்கள் ஆகையால் தெளிந்திலோம் இன்னமும் நாங்கள் மயக்கத்தை யுடையோமாக இருக்கிறதினாலே அந்த மயக்கந்தீர அருள் செய்யவேண்டும். அதாவது சிவஸ்தலங்களுக்குள்ளே சிறந்த தலமும் சிறந்த தீர்த்தமும் வேண்டினோருக்குப்போக மோக்ஷங்களை அருளுகின்ற மூர்த்தியும் ஆகமவேதாந்தங்களின் அறிவுக்கெட்டாதிருக்கிற பரஞ்சோதியுடைய ஒருதலத்தைச்சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். அப்படியவர்கள் சொன்னபோது அவர்களுக்குமுன்னே முகமலர்ந்து சூதபுராணிகரும் சிவஸ்தலங்களுக்குள் விசேடமானதைஆராய்ந்து பரமசிவனுடைத் தலங்களில் கேட்டவுடன் மோக்ஷத்தைத்தருவதாகிய ஒருதலமுண்டு அதாவது பதினெண்புராணத்திலொன்றாகிய காந்தம் ஆறுசங்கிதையை யுடையது அவ்வாறும் சனற்குமாரரும்-சூதரும்-சங்கரரும்-விஷ்ணுவும்-பிரமனும்-சூரியனும் தங்கள் தங்கள் பெயரினாற் சொல்லப்பட்டன, அவற்றில் சங்கர சங்கிதையைப் பரமசிவன் பார்வதிக்குச் சொல்லும்போது அவள் மடியிலிருந்து குமாரக்கடவுள் நன்றாகத்தெரிந்தார் அவர்தம்மை வழிபடுகின்ற அகத்தியமுநிவருக்கு உபதேசித்த நாள்முதல் அகத்தியசங்கிதையென்று பெயராயிற்று. அந்த அகத்திய சங்கிதை பரமசிவனுடைய திருவடிநிழலாகிய பேரின்பவீட்டைத் தருவதாகிய ஒருதலத்தை விசேடித்துச் சொல்லுகின்றது அப்படி விசேடித்துச் சொல்லுகிறதலம் எதுவென்றால் திருவாலவாயென்றொருவர்சொல்லக் கேட்டவுடனே மோக்ஷத்தைத் தருவது என்றருளிச்செய்த சூதபுராணிகரை மோக்ஷசிந்தையையுடைய முநிவர்களெல்லோரும் அந்தத் தலத்தை இன்னதென்றருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ன வியாசர் மாணாக்கர் சூதமுனிவர் முறையாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பிரமதேவன் சாஸ்திரோக்தப்படி அஸ்வமேதயாகம் செய்யவேண்டி• இறக்க முத்தியைத்தரும் காசியினிடத்தில்

தனது புத்திரருடனே முன்னொருகாலத்தில் அகத்தியன்-வியாசன்-நாரதன்-சனகன்-சனந்தனன்-சனற்குமாரன்-கௌதமன் பராசரன்-வாமதேவன்-வான்மீகி-வசிட்டன்-சுகன் - முனிவர்களுடனேசென்று பத்து அசுவமேதயாகம் முடித்து யாகஞ்செய்வித்த அம்முனிவர்களுக்குச்செய்யும் உபசாரங்களெல்லாஞ் செய்து சத்தியலோகத்துக்குப் போனபின்பு அந்த முனிவர்களெல்லோரும் காசிவிசுவநாதசுவாமியைத் தரிசித்து வணங்கிப் பின்பு அங்குள்ள முத்திமண்டபத்தில் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களைச் சனகாதிகளுக் கருளிச்செய்த தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியிலிருந்து நாரதமகாமுனிவரைப் பார்த்து தலம்-தீர்த்தம்-மூர்த்தி என்கிற மூன்றுஞ் சிறந்தனவாகிய ஒரு சிவஸ்தலத்தைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்ன, அந்த நாரதபகவான் கலைஞானங்களெல்லாந் தெரிந்த சனற்குமாரரிடத்தில் தெரிந்துகொண்டவர் வேதவியாசராதலால் அவரிடத்தில் வந்தனை வழிபாட்டுடனே கேளுங்களென்ன அந்த வேதவியாசர் சுப்பிரமணியரிடத்தில் வேதாகமங்களெல்லாம் தெரிந்துகொண்டவர் அகஸ்தியராதலால் அவரைக் கேளுங்களென்ன, அம்முனிவர்கள் அகத்தியரை வணங்கி வாதாபி வில்வலனைக்கொன்ற தருமஸ்வரூபியாய் விந்தகிரியை யடக்கின தவமலையே? அலைகடலைக்குடித்த கிருபைக்கடலே? அருமையான முத்தமிழைப் பொழிந்த மேகமே? தராசுமுனைபோல தென்திசையைச் சமமாகச்செய்த ஆதாரமே? என ஆயிரவேதம்போலத் துதிசெய்து மூவகைச்சிறப்புள்ள ஒரு சிவஸ்தலத்தை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்ன அவர் முகமலர்ந்து மகானந்தன் என்னும் மறையவனும் அவன் மனைவியும் மக்களிருவரும் மூன்றும் யுகத்தில் பாவத்தாற் கோழிகளாய்ப் பிறந்து முத்திமண்டபத்தில்வந்து முத்தியடைவரென்ற சேவல்களையும், கணபதியையும், முருகக்கடவுளையும், தக்ஷிணாமூர்த்தியையும்வணங்கி அங்கயற்கண்ணியையும் சோமசுந்தரக் கடவுளையும் தியானித்துச் சமாதிகூடி ஆனந்தபரவசமாகிய உமாதேவிக்குப் பரமசிவன் அருளிச்செய்த சங்கரசங்கிதையை எனக்குச் சுப்பிரமணியக் கடவுள் உபதேசித்தார். அந்தச் சங்கரசங்கிதையில் செய்யக் கூடாத தவங்களெல்லாஞ் செய்து மனந்தெளிந்து மிகவும் அருமையாகப் பெறுகின்ற மோட்சத்தை எளிதாகக் கேட்டவுடனே பெறச்செய்யும் ஒருதலமுண்டு. அது மூன்று சிறப்புமுள்ளது எல்லாச் சிவஸ்தலங்களிலுஞ் சிறந்தது வேதார்த்த

மாகி விளங்குகின்ற பரமசிவம். அருளுருக்கொண்டு அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல் செய்தருளின திருவாலவாயென்னுந்தலம் மண்ணுலகில் சிவலோகமென்று சொல்லப்படும். அம்மூவகைச் சிறப்புமுள்ள தலமகிமையை முருகக்கடவுளெனக்குச் சொல்லியபடி சொல்லுகிறேனென்றார்.

திருக்கைலாசப் புகழ்ச்சியும் புராணவரலாறும் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

தலவிசேடம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

நாட்டமொருமூன்றுடைய நாயகனுக்கன்புடையீர் நயந்துநீவிர், கேட்டதலமீண்டுரைத்த திருவாலவாயதனுட் கிளைத்துப்பொன்னந், தோட்டலர்தாமரைமுளைத்த தொருதடமுஞ் சுந்தரச்செஞ் சோதிஞான, வீட்டமென முளைத்தசிவ லிங்கமுமொன்றுளதின்னு மிசைப்பக்கேண்மின்.

இதன்பொருள்.

திருநேத்திரங்களையுடைய சிவபெருமானிடத்து அன்பு நிறைந்த முனிவர்களே, விரும்பி நீங்கள் கேட்டதலம் இப்போது நாம்கூறிய திருவாலவாயேயாம் அத்தலத்தில்நிறைந்துபொன்னிறம்வாய்ந்த இதழ் அலர்ந்த தாமரை முளைத்த ஒருதடாகமும், அழகிய சிவந்த சோதிமயமாகிய ஞானக்கூட்டம்போலத் தோன்றியருளிய சிவலிங்கமொன்று மிருக்கின்றன, இன்னமுஞ் சொல்லுவேன் கேளுங்கள்.

திரிநேத்திரதாரியாகிய பரமசிவனுக்கு அன்புள்ள முனிவர்களே நீங்கள் விரும்பிக்கேட்டதலம் இப்போது சொன்ன திருவாலவாயேயாம் அந்தத்தலத்தில் பொன்போலும் நிறத்தையுடைய இதழ்களுடனே மலர்ந்த தாமரைத் தடாகமும், அழகிய சிவந்தசோதியான ஞானத்திரள்போல உண்டாகிய ஒரு சிவலிங்கமும் உண்டு, அந்தத் திருவாலவாய்க்கு நிகரான

ஒருதலமும், தெய்வீகமான மணம் பரிமளிக்கின்ற பொற்றாமரைத் தீர்த்தமும், அந்தத் தீர்த்தத்தின் பக்கத்தில் ஞானரூபமாய் விளங்குகின்ற சோமசுந்தரக்கடவுள்போல் இகபரபோகமும், அழியாதவீடும், தருகின்றகடவுளும் திரிலோகத்தினுமில்லை இது சத்தியம் தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி, என்னு மூன்றில் முன்னர் தலமான்மியத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் எப்படியென்றால், எல்லா வுலகங்களிலும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களே அதிகம் அந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் சிவக்ஷேத்திரம் அதிகம் அந்த சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் அறுபத்தெட்டுச் சிவஸ்தலங்களதிகம் அறுபத்தெட்டிலும் பதினாறுதலங்கள் அதிகம் அந்தப்பதினாறிலும் நான்குதலம் அதிகம் அவையாவன சிதம்பரம் - காசி-காளத்தி-திருவாலவாய் ஆகிய இந்த நான்கிலும் திருவாலவாய் அதிகம். எப்படியென்றால் சிதம்பரம் தரிசிக்க முத்தி, காசி அங்குநின்றிறக்கமுத்தி, காளத்தி பூசிக்க முத்தியைக் கொடுக்கும். திருவாலவாய்க்கேட்டவுடனே இகபரபோக மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் இதையல்லாமல் பரிபூரணமாயெங்குநிறைகின்ற பரமசிவம் சிவஸ்தலங்களையெல்லாம் உண்டாக்குதற்காக முன்னே இந்தத்திருவாலவாயை யுண்டாக்கி, அதில் வாசஞ்செய்தருளினார். ஆதலால் திருவாலவா யென்னக் கேட்டவர்களே அறத்தைப் பெறுவார்கள் திருவாலவாயென்று தியானித்தவர்களே பொருளைப் பெருவார்கள் இந்தத் திருவாலவாயில் சோமசுந்தரக்கடவுளை தரிசித்தவர்களே இன்பநலத்தைப் பெருவார்கள் திருவாலவாயில் எப்பொழுதும் வசிப்பவர்களே மோக்ஷவீட்டைப் பெறுவார்கள் இன்னமும் கங்காநதி சூழ்ந்து வருகிற காசிமுதலிய ஸ்தலங்களில் வசிப்பவர்க்கு முன்னே சீவன் முத்தியைக்கொடுத்து பின்பு விதேகமுத்தியும் கொடுக்குமாதலால் மகிமையால் திருவாலவாயே அதிகம் இந்த சீவன் முத்திபுரமாகிய திருவாலவாய்க்கு நிகரான தலங்கள் எந்த லோகங்களிலும் இல்லை அதற்கதுவே ஒப்பாகும் ஆதலால் இந்தத் தலத்தைவிட்டு வேறுதலங்களில் சென்று தவவிரதங்களைச் செய்பவர் கையிற்கிடைத்த பாற்சோற்றைவிட்டுப் புறங்கை நக்குகின்றவர்களை ஒப்பாவர் ஆகையாலிந்தத் தலமகிமையைச் சொல்ல வல்லவர் யாவர் ஒருவருமில்லை. இன்னும் வேறுதலங்களிற்சென்று அசுவமேதம்-வாசபேயம் சோடசயாகம்-அக்கினிட்டோமம் இராஜசூயம் முதலிய யாகங்கள்

செய்து முடித்தபலனும் தெரிசபூரணமுதலிய விரதங்கள் செய்த பலனும் எள் - நெய் - அன்னம் - கன்னி - குதிரை - தேர் - யானை - வீடு - பசு - வெள்ளி - பொன் - ஆபரணம் - வஸ்திரம் - விளை - நிலம் - அடிமைமுதலிய தானங்கள் செய்தபலனும் காசிமுதலிய ஸ்தலங்களில் வாசம்பண்ணிய பலனும் கங்கை - யமுனை - சரஸ்வதி - காவேரி - கிருஷ்ணை - துங்கபத்திரி - பாலி - தாம்பிரபரணி முதலாகிய தீர்த்தங்களாடின பலனும் இந்தத் திருவாலவாயில் எப்போதும் வாசஞ்செய்கிறவர்களுக்குக் கிடைக்கும் இன்னம் வேறிடங்களில் செய்த பிரமகத்தி-திரவியசோரம்-கள்ளுண்டல்-குருபத்தினியைப் புணர்தல் முதலிய பாவங்களெல்லாம் இந்தத் தலத்தில் வந்து வசிப்பவர்க்குத் தீரும் வேறுதலங்களில் மாசந்தோறும் செய்த சாந்த்ராயண விரத பலன் இந்தத் தலத்தில் ஒருராத்திரி யுண்ணும் உணவினாலுண்டாகும், வேறுதலங்களில் ஒருமாதப் பட்டினியால் வரும் பலன் இந்தத்தலத்தில் ஒருநாள் பட்டினியால் உண்டாகும், வேறு தலங்களிற்சென்று நான்கு மாதம் விரதஞ்செய்யும் பலன் இந்தத்தலத்தில் அநுஷ்டிக்கிற ஒரு அஷ்டமி விரதத்தாலுண்டாகும். வேறு தலங்களிற் சென்று ஆறுமாதஞ் செய்யும் விரதபலன் இந்தத்தலத்தில் ஒரு சோமவார விரதத்தாலுண்டாகும், வேறுதலங்களில் ஒருவருஷம் ஆகாரமில்லாமல் செய்கிறவிரதபலன் இந்தத்தலத்தில் ஒருமகாசிவராத்திரி விரதத்தால் உண்டாகும். இன்னும் இந்தத்தலத்தில் இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து மூன்றுகாலமும் திருப்தியாக உண்டு சுகித்திருந்தாலும் வாயுபக்ஷணம்பண்ணிச் செய்கிற பெரிய தவத்தை யுடையவனுவான் இந்தத்தலத்தில் யாராகிலும்பிராமணருக்கு ஒரு சுயம்பாகம் தவசிகளுக்கு ஒரு பிக்ஷை கொடுத்தால் வேறுதலங்களிற் செய்த சோடச மகாதான பலனைப்பெறுவார்கள். இன்னமும் எக்காலமும் எல்லாத் தலங்களிலும் வாசம்பண்ணின பலனும் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்த பலனும், பலவிதமான பூசைசெய்த தவப்பலனும், பலவகைத் தவத்தால் வரும்பலனும்; பலவகை மந்திர செபம்பண்ணின பலனும், பலவகை நூல்களைக் கேள்வியால் ஆய்ந்துணர்ந்த பலனும், பலவகை யோகஞானங்களை அநுஷ்டித்தடங்கிய பலனும், இந்தத் திருவாலவாயில் எப்போதும் வசித் திருப்பவர்கள் பெறுவார்கள். ஆதலால் இந்தத் தல மகிமையைத் தெரிவது பரமசிவமே என்பது

ஞூலே இருவினையை யொழிக்கவேண்டுபவன் இந்தத் தலத் திற்சென்று வாசஞ்செய்யவேண்டும்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமதேவன் கைலாயமுதலிய தலங் களெல்லாம் ஒருதட்டிலிட்டு இந்தத் திருவாலவாயை ஒருதட் டிலிட்டு நிறுத்துப்பார்க்கும்போது திருவாலவாய் மிகவும் கனமாக விருந்ததைக்கண்டு உலகத்தில் சிறந்ததலம் இதுவே யென்று புகழுவானுன் இந்தத் தலப் பெருமையைச்சொல்ல வல்லவர்கள்யார் பின்னும் நல்லோர்கள் இந்தத் தலத்துக்குப் பேர் சிவநகரம், கடம்பவனம், ஜீவன்முத்திபுரம், கன்னிபுரம், திருவாலவாய் பூலோக சிவலோகம், சமஷ்டி விச்சாபுரம், கூடல் துவாத சாந்தத்தலம் என்று காரணங்கொண்டு சொல் லுவார்களென தலவிசேடத்தைச் சொன்ன அகத்தியருக்கு முன்னிருந்துகேட்ட முனிவர்கள் மிகவுமதிசயத்தை யடை ந்து ஐயா! தலப்பெருமையை நன்றாய்ச் சொன்னீர். நாங் கள்கேட்டுத் தேகமெடுத்த பிரயோசனத்தை இன்றடைந் தோம். இனி தீர்த்தவிசேடத்தை அருளிச்செய்யவேண்டு மென்ன அகஸ்தியர் முறையே சொல்லத் தொடங்கினர்.

தலவிசேடம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தீர்த்தவிசேடம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கண்ணகன்குடுமிமாடக் கடிபொழிலாலவாயின்
அண்ணலம்பெருமையாரே யளப்பவரவிர்ந்தமுத்த
வெண்ணகையுமையாளன்பு விளைமுகச்செவ்விபோலத்
தண்ணறுங்கமலம்பூத்த தடப்பெருந்தகைமைசொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

இடமகன்ற சிகரங்கள்பொருந்திய வீடுகளையுடைய வாசனை தங்கிய சோலைகள்சூழ்ந்த திருவாலவாயில் வீற்றிராநின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய பெருமையை எவர்கள் அளவிட்டுச் சொல்லத்தக்கவர்கள் பிரகாசமுற்ற முத்தம்போல் வெண்மையாகிய தகையையுடைய மீனாட்சிதேவியின் அன்பு விளைகின்ற திருமுகத்தின் அழகினைப்போலக் குளிர்ச்சிபொருந்தி பரிமளியாநின்ற தாமரை மலர்பூத்த தீர்த்தத்தினது மிகுந்த பெருமையைச் சொல்லுகின்றோம்.

நதிகளுக்கெல்லாஞ் சிரேஷ்டமாகிய கங்கை காவேரி முதலிய நதிகளும் இந்த நதிகளுக்கு வேறுருவமாகிய நதியதியென்கிற ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேகநீர் கூடியகடலும் மற்ற தீர்த்தங்களும் மேகங்களும் உண்டாகாதற்கு முன்னே தம்மை அபிஷேகம் பண்ணுவித்தற்கு சோமசுந்தரக்கடவுள் தாமே உண்டுபண்ணிய தீர்த்தம் அதெப்படியென்றால் அந்தச்சோமசுந்தரப் பெருந்தகையார் ஆதிகாலத்தில் நமது சச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்துக்குத்தக்க திரிநேத்திரமும் அரவாபரணங்களும் சந்திர சேகரமும் சூலமும்கபாலமும் அங்கயற்கண்ணியமர்ந்த பாகமும் விளங்க விடைத்தேவர்மீ தெழுந்தருளி விநோதமாகப் பின்னுமின்னும் பக்கங்களிலும் நந்திதேவர் முதலியகணங்கள் சூழச்சென்று தமது திருமேனி ஒளியினாலே எட்டுத்திக்கும் விளங்கப்பாதாளலோகமும் சுவர்க்கலோகமும் பிரமலோகமும் விஷ்ணு லோகமும் அதற்குமேலாகிய தமது சிவலோகமும் உலாவி விளையாடித் திரும்பும்போது இந்திரனும் பிரம

னும் விஷ்ணுவும், முன்னேவந்து வணங்கித்துதிக்க அவர்களுக்கு வெறுப்பில்லாத இன்பத்தைக்கொடுத்துப் பின்பு தமது லோகத்துக்குவந்து தம்மை நீங்காத கணங்களுக்குத் திருவருள்செய்து இலிங்கத்தி லெழுந்தருளும்போது நந்திதேவர்முதலிய சிவகணத்தவர் எல்லோரும்வணங்கி அநேகவகையாற் றுதித்துக் கேட்டுக்கொண்டதாவது, சுவாமி இந்த இலிங்க ஸ்வரூபத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணவும் அடியேங்களெல்லாம் ஸ்நானம்பண்ணிப் பரிசுத்தராகவும் உலகத்தில் தீர்த்தங்களும் நதிகளுமில்லை ஆதலால் இம்மை மறுமைப்பலன்களைத் தருவதாக ஒருதீர்த்தம் இவ்விடத்தில் உண்டுபண்ணவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க அவர்கள் நிமித்தம் அந்தஇலிங்கத்துக்கு அடுத்த தென்கீழ்த்திசையில் தமது முத்தலைச்சூலத்தை யூன்றினர் ஊன்றுமளவில் பெரியபூமியையும் நாகலோகத்தையும் பிரமனது அண்டகடாகத்தையும் கிழித்தது அப்படி கிழித்த வழியே பெரும்புறக் கடல்போல நீர்பெருக அப்பெருக்கு அதிகப்படாமல் தமது திருக்கரத்தால் அமைத்துப் பின்பு தமது சடையிலிருக்கிற தெய்வீகமான சுத்த ஜலத்தைத் தூவிக்கலந்து மகாதீர்த்தமாகச்செய்து சுவாமியானவர் நந்திதேவர் முதலானவர்களைப்பார்த்து இந்த மகாதீர்த்தத்தை எல்லாத் தீர்த்தங்களுக்கு முன்னே நாம் உங்கள்பொருட்டு உண்டாக்கினதால் ஆதிதீர்த்தமென்றும் இனியுண்டாக்குந் தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருத்தலினால் பரமதீர்த்தமென்றும் இதில் மூழ்கினோர் நல்ல மங்கலத்தைப் பெறுதலினால் சிவதீர்த்தமென்றும் ஞானத்தைத் தருதலால் ஞானதீர்த்தமென்றும் மோக்ஷத்தைத்தருதலால் மோக்ஷதீர்த்தமென்றும் இதற்குப் பெயர்கள் இன்னும் இதில் மூழ்கித் தருப்பணஞ்செய்து தானங்கொடுத்து அவ்விடத்திலிருந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானத்துடனே செபித்து நம்மிடத்தில் வந்து வணங்கி வலஞ்செய்து துதித்து எம்மைச் சந்தோஷிப்பித்தோர்கள் தேகமெடுத்ததினால் அடையவேண்டியபலன் எதுவோ அதை அடைவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்தத் தீர்த்தத்தினாலே எம்மை அபிஷேகஞ்செய்யில் பதினாலுலகத்திலுமுள்ள மிகுந்த பெருமையையுடைய எல்லாத் தீர்த்தங்களினாலும் அபிஷேகஞ்செய்த பலனுண்டாகும் இத்தீர்த்தத்தில் வந்து மூழ்கி இங்கேவிளங்குகிற நமதெல்லை

ரூபமாகிய இலிங்கத்தை உங்கள் மனத்தில் அன்புபெருக பூசைசெய்யுங்களென்று தேவதேவனாகிய சிவபெருமான்தாமு மதில்மூழ்கிக் கணங்களையுமூழ்குவித்து அநாதியாகிய அந்தப் பரிசுத்த விலிங்கத்தில் பிரவேசித்தார். அப்படிப்பட்ட பெருமையினாலே நந்திதேவர் முதலாயினோர் விதிப்படி அந்தச் சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருமுடிமேல் அபிஷேகஞ்செய்து குற்றமறப்பூசித்து மனத்தில் அபேட்சித்தனவெல்லாம் பெற்றார்கள். ஆதலால் அந்த ஞானதீர்த்தத்தைக் கண்டாற் பாவங்களெல்லா நசிக்கும் இஷ்டகாமியங்களெல்லாங் கிடைக்கும் மனம்பொருந்த அதில் மூழ்கும்போது முழுக்கொன்றினுக்கு உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் மூழ்கினபலனுண்டாகும் தேகத்தை மண்முதலியனகொண்டு சுத்திசெய்து வருணசூக்கமந்திரத்தைச் செபித்து மூழ்கினால் பரிசுத்தமான பெரிய தீர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் மூழ்கி வேதப்பிராமணர்களுக்கு தானங்களெல்லாங்கொடுத்த பலனைத்தரும்.

பின்னும் இந்தத் தீர்த்தத்தை நினைவின்றித் தீண்டினாலும் பாவத்தினின்று நீங்கப் பெறுதற்கரிய வீட்டைப்பெறுவார்கள். இதுசத்தியம். எப்படியென்றால் (நினைவின்றித் தொட்டாலும் நெருப்புச்சுடாமல்விடுமோவிடாது) அதுபோலவாம். யாராயினும் அதின் மூழ்கினோர் ஜீவன் முத்திபெறுவார். அதில்மூழ்கிப் பெரும்பலனுக்கு வருணமந்திரமுதலிய மந்திரங்களைச்சொல்லி பெரிய சிவஞானத்தைத்தருகிற ஸ்நானத்தைச்செய்து பெறும்பலனெல்லாம் ஒப்பாகா அதில்ஸ்நானமுஞ்செய்து திருவாலவா யுடையானையும் வணங்குபவன் மேலானமோக்ஷத்தையுமடைவான் பலவித நூல்களிலுஞ்சொல்லிய பரிசுத்தங்களுக்கெல்லாம் மேலானபரிசுத்தனுமாவான். இன்னும் சிவனிடத்தன்பில்லாத பாபியானாலும் அதில்முழுகினோன் சுவர்க்கத்தையடைவான். அன்புள்ளவனாய் மூழ்கித் தேவர்முதலாயினோர்க்கு பிரீதியாகிய அரிசி - எள்ளுதருப்பணம் இவைகள் பொருந்தச் செய்தவன் அன்புடனே எல்லா வேள்விகளுஞ்செய்த பலனடைவான் இன்னும் இந்தஞான தீர்த்தத்தில் மூழ்கிக்கரையில் இருந்து செய்கிறவிரதம், பூசை தானம். தருமம், ஓமம், தவம், செபம், தியானங்கள் மற்ற தீர்த்தக்கரையில் இருந்து செய்கிற இவைகளுக்குக் கோடிபங்கதிகமாகும். இன்னும் ஜென்ம நக்ஷத்திரத்தில் அந்தத் தீர்த்த

தில்மூழ்கினால் இனிவரும் பிறவிப்பிணியொழியும், சித்திரை-கார்த்திகை மாசி ஆகிய மாதங்களில் இதில் மூழ்கிப் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டம்கொடுத்தவர் தாங்கள் மூழ்கிக்கிடக்கிற பிறவிக்கடலி னின்றுங் கரையேறுவர். இன்னும் அதில்மூழுகி பிதுர்க்களது மன மாசுதீரச் செய்யத்தக்க கடனைச் செய்தவர்கள் எத்தனை எள்ளுத்தானம் பண்ணினாலும் ஒவ்வோரெள்ளுக்கு ஆயிரம் வருஷமாக அத்தனை யெள்ளுக்கும் அத்தனை ஆயிரம் வருஷம் அவர்களை விண்ணுளவைப்பாராவார்.

இன்னும் மூன்றுலோகத்திலுமுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம் ஆதி தீர்த்தமென்னுங் காரணத்தால் வணங்கத்தக்க இந்தத் தீர்த்தத்தில் எக்காலமும்மூழ்கி அந்தத்தீர்த்தத்தினாலே எக்காலமுஞ் சிவனைப்பூசிப்பார்கள். இந்தப்பிறவிக்கடலைக் கடந்து மோக்ஷக்கரையைச்சேருவார்கள். இன்னும் விடக்கூடாத நித்திய வேள்வியும், பெரியவிரதங்களும், தானங்களும், தவங்களும் தருமபலன்களும் எல்லாம் இந்தத் தீர்த்தக்கரையிலிருந்து சிவார்ச்சனை பண்ணுவோருக்கு கொடுக்கும் புண்ணியத்தில் கோடியிலொன்றுக்கு மொப்பாகா இன்னும் முற்பிறப்பில் பிறவிகள்தோறும் நியமமாக நல்லொழுக்கத்தைக்கொண்டு மெய்யான விரதமும், தானமும், தவஞ்செய்து பரிசுத்தராய் செவ்வையான நல்வழியிலே நின்ற சித்தருக்கே அல்லாமல் இப்பிறப்பிற்சென்று நித்தியம் ஸ்நானஞ்செய்ய இந்தத் தீர்த்தங் கிட்டாது. இன்னும் அமாவாசித்தினமும், மாதப்பிறப்பும், கிரகணபுண்ணியகாலமும், விதிபாதயோகமும் ஆகிய இந்த நாள்களில் இவைகள் புண்ணியகாலமென்றுகருதி மூழ்கி துதிகளும், தருப்பணங்களும், தானங்களும்செய்தல், வேதம் ஓதுதல் ஆகிய இவைகளின்தொகை ஒன்றிற்கொன்று அதிகபலன் அம்முறைமைப்படி நூறாயிர நூறாயிரம் ஓரநந்தமாகும் இன்னும் சித்திரை ஐப்பசி இம்மாதப்பிரவேசகாலத்தில் இதில் மூழ்கினால் ஒருபதினாயிரம் பங்கதிகமாம். ஆடி-தை இம்மாதப் பிரவேசங்களில் மூழ்கினால் இருபதினாயிரம் பங்கதிகமாம். சோமவாரத்தில் அமாவாசிவருவது தெரிந்து மூழ்கி வேதமோதுதல் முதலியவற்றைச் செய்தால் அளவில்லாத பங்கதிகமாகும். இன்னும் பிரயாகையில் தைமாதமுப்பதும் முழுகிப் பெறுகிறபலன் இதிலொருநாள் முழுகுகிறவன் பெறுவான்.

10

இன்னும் விரதசீலத்தைக்கொண்டு விடாமல் ஒருவருஷம் இதில்முழுகி அங்கயற்கண்ணியையும் சோமசுந்தரக்கடவுளை யும் பூசிப்பார்களானால் மலடிக்கும் நல்ல பிள்ளைப்பேறுண்டா கும். இன்னும் எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள ஆறு குளங்களாகியதீர்த் தங்களெல்லாம் இந்தத் தீர்த்தத்தில் கோடியிலொருபங்கு ஒப் பாகா. இதைக்கண்டால் தருமம், தொட்டால், அர்த்தம், அள்ளினால்காமம், முழுகினால் மோக்ஷம் உண்டாகும். ஆத லால் அந்தப் பரமசிவன் பெயரிட்ட காரணங்களை யல்லாமல் இன்னமும் இந்தப் பரிசுத்தமான தீர்த்தத்திற்குப் பெயர்கள் சுவாமி சடையிலிருக்கிற கங்காசலங் கலந்ததனாலே சிவகங்கை யென்று எல்லாத் தீர்த்தங்களுக்கும் உத்தமமாய் விளங்குதலி னாலே உத்தமதீர்த்தமென்றும் பொன்னிறமான தாமரை மலர்ந் ததனாலே பொற்றாமரையென்றும் பாபமென்கிற விறகுக்கு அக்கினியாகி தருமத்தைக் கொடுப்பதினாலே தருமதீர்த்தமென் றும், அருத்தத்தைத்தருதலினாலே அருத்ததீர்த்தம் என்றும் காமத்தையீவதினாலே காமதீர்த்தமென்றும், மோக்ஷத்தையருளு வதினாலே மோக்ஷதீர்த்தமென்றும் விளங்கும் இன்னும் இந் தத் தலவிசேடமும் தீர்த்தவிசேடமும் சொல்லக் கேட்டவர்கள் போகமும் மோக்ஷமும் பெறுவார்கள்.

தீர்த்தவிசேடம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

மூர்த்திவிசேடம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆலவாயலர்ந்தசெம்பொனம்புயப்பெருந்தீர்த்தத்தின்
மேலவாம்பெருமைதன்னைவிளம்புவாரெவரேயங்க
ணீலமாமிடற்றுமுக்கணிராமயனறிவானந்த
மூலமாவிலிங்கமேன்மைமுறையினுலறையலுற்றும்.

இதன்பொருள்.

திருவாலவாயில் மலர்ந்த பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் மேலாகிய பெருமையை யெல்லாம் சொல்லத்தக்கவர்கள் யார் அந்தத் திருவாலவாயில் வீற்றிராநின்ற காளகண்டத்தையும், திரிநேத்திரங்களையும் உடையவனாய் நிராமயனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய ஞானானந்த மயமாகிய பெருமைபொருந்திய மூலவிலிங்கத்தின் மேன்மையை முறையினால் சொல்லுகிறோம்.

மஹாமேருவும், வெள்ளிமலையும், மந்தரமும், கேதாரமும், காசியும் முதலிய தலங்களில் பராபரமான விலிங்கங்கள் உண்டாகு முன்னே இந்தக் கடம்ப விருக்ஷத்தினடியிலே யுண்டாகிய இந்தச் சிவலிங்கம். அந்தத் தலங்களிலுள்ள இலிங்கங்களெல்லாம் பின்பு அருட்குறியாகிய இதினின்று கிளைகள் போல உண்டாயின, இந்த விரண்டு காரணத்தினாலும் இந்தத் திவ்வியமான விலிங்கம் மூலவிலிங்கமென்று பெயராய்ப் பிரகாசிக்கும், இந்த மகாலிங்கத்தில் முப்பத்திரண் டிலக்கணமுமுள்ள மந்திரஸ்வரூபியான அழியாத அழகையுடையவன் இடப்பாகத்தில் உமையவளுடனேகூடி யழகா யெப்போதும் விளங்குகின்ற பெருமையைக்கண்டு சோமசுந்திரப் பெருமானென்று தேவர்கள் அழகிய திருநாமம்வைத்தார்கள்.

உலகமெல்லாம் வியாபியாய் சிறந்து விளங்குகின்றவன் அறப்பெருங்கடவுளாகிய சோமசுந்தரனாதலாலே அரிமர்த்தன பாண்டியன் கைப்பிரம்பாலடித்த அடித்தழும்பு திரிலோகமும் படலாயிற்று என்று சொல்லலாகி சமஷ்டிரூபமான சோமசுந்த

ரனைத் தரிசித்தவர்கள் மற்றத்தலங்களிலுள்ள வியஷ்டி லிங்கங்களைத் தரிசித்த பலனைப்பெறுவார்கள். எப்படி யென்றால், வேரிலே கொட்டியஜலம் மரத்தின் கிளைகளெல்லாஞ் சென்று தழைக்கச்செய்வது போலாகும். அந்தப் பரமசிவன் இந்தத் தலத்திலே யல்லாமல் எந்தத்தலங்களிலும் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் செய்ததில்லை ஆதலால் அவனுக்குச் சமானமும், அதிகமும், ஆனசிறப்பும் பெற்ற உத்தமன் எந்தவுலகினுமில்லை. அவனதிகமான தெப்படி யென்றால் மலைகளில் சிறந்தது மகாமேரு. விருக்ஷங்களிற் சிறந்தது கற்பகவிருக்ஷம். யாகங்களிற்சிறந்தது அஸ்வமேதயாகம். தானங்களிற்சிறந்தது அன்னதானம். மனிதர்களிற் சிறந்தவர்கள் ஆதி சைவப்பிராமணர்கள். தெய்வங்களிற் சிறந்தவன் சந்திரசேகரன். விரதங்களிற்சிறந்தது சோமவாரவிரதம். மந்திரங்களிற்சிறந்தது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரம். மணிகளிற் சிறந்தது சிந்தாமணி. தருமங்களிற் சிறந்தது சிவதருமம். சற்பாத்திரங்களிற் சிறந்தவர்கள் சிவனடியார்கள். பசுக்களிற் சிறந்தது காமதேனு. தீர்த்தங்களிற் சிறந்தது பொற்றாமரைத் தீர்த்தம்போல இலிங்கங்களிற் சிறந்தது சோமசுந்தரவிலிங்கமே முதலும் முடிவுமில்லாதவனு மெங்குநிறைந்தவனு மெல்லார்க்கும் பிறப்பும் வீடுந்தருகிற பராபரச்சோதிதானே தன்னை வணங்குவோர்க்கு இகபர போகமோக்ஷங்களை யருளுதற்கு இந்தச் சோமசுந்தரனாகிய இலிங்கத்திலே வேதங்கள்போற்ற எழுந்தருளியிருப்பான். இந்தச் சுயம்புலிங்கத்தை அதின் வேறாகிய விலிங்கங்களெல்லாந் தினந்தோறுந் தரிசித்துச் செல்லத்தக்க திருமலசோதியான பெருமையினாலே இந்த வுத்தமலிங்கத்தைத் தெரிசித்தவர்கள் வாக்கு மனமும் ஒடுங்கதம்முள்ளே களங்கமற விளங்குகின்ற சிவபரஞ்சோதியைத் தரிசித்தவராவார்கள். இன்னமும் இந்த ஒப்பற்ற சுயம்புவை நேரேகண்டு வணங்கினவர்கள் பாவங்களெல்லாம் நெருப்புப்பொறிபட்ட பஞ்சுபோலவும், கோப மகற்றியதவம்போலவும், நல்ல மருந்துதின்ன வியாதிபோலவும், உலோபகுண முண்டாக உத்தமகுணம்போலவும், சூரியனுதயமாக இருள்போலவும், பெருங்காற்றுவீச மேகங்கள்போலவும், சிங்கங்கோபிக்க யானைபோலவும், வச்சிராயுதந்தாக்க மலைகள்போலவும், காமந்தோன்ற புத்திபோலவும், சிவஞானந்தோன்ற அஞ்ஞானம்போலவும், கருடன்

சீறப் பாம்புபோலவும், செருக்குத் தோன்ற கல்விபோலவும் கெடும். ஜீவன் முத்திபுரேசனை காலையில் தரிசித்தால் நான்கு கடலாலுஞ் சூழப்பட்ட உலகமெல்லாம் தானஞ்செய்த பல னுண்டாகும் மத்தியானத்தில் தரிசித்தால் சற்பாத்திரத்தில் ஆயிரங் கபிலைப் பசுத் தானம்பண்ணின பலனுண்டாகும். மாலையில் தரிசித்தால் கோடி பசுத்தானபலன் உண்டாகும். அர்த்தசாமத்தில் தரிசித்தால் அஸ்வமேத பலனுண்டாகும். இப்படிப்பட்ட அதிக பலனுண்டாவது தெரிந்து சமஷ்டி விச் சாபுரேசனை காலை யுச்சி மாலை யர்த்தசாமம் ஆகிய காலங்களெல் லாம் வணங்கித் துதித்துப் பூசிக்கிற அன்பரான பரிசுத்த சீலர் கள் சஞ்சித பாபங்களெல்லாந் தீர்ந்து நிர்மலசித்தராய் கெடாத சிவஞானத் துடனே ஐஸ்வரியமும்பெருக பேராநந்தத்தில் மூழ்கி ஆணவமாதிய மாயைகளை நீக்கி பரமசிவனுடைய திரு வடிநிழற்கீழ் வாழ்வார்கள் தருமஸ்வரூபியாகிய திருவாலவா யானுடைய திருநாமத்தைக் காதாற்கேட்டால் பத்துப்பிறவி களிற் செய்த பாவங்கள்போம். நினைந்தால் நூறுபிறவிகளிற் செய்த பாவநோய் நீங்கும். ஆலவாய்ப் பெருமானை வணங்கு வோமென்று வீட்டினின்றும் வெளிபோவந்தால் ஆயிரம் பிறவி களிற் செய்த தீராத பாவங்களெல்லாந்தீரும். அப்பெருமா னைத் தரிசித்தவர்கள் ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகபலனைப் பெறு வார்கள். உருத்திராக்ஷக்கம் என்னு மந்திரத்தால் தவத்தை யுடைய தேவர்கள் தொழுதற்கரிய நாயகனைத் துதித்தவர்கள் ஒருகணத்திற்கு ஆயிரம் இராசசூயயாகஞ்செய்த பலனைப்பெறு வார்கள். இன்னும் சமஷ்டிவடிவாகிய அந்தவிலிங்கத்தை குடங்கையளவாகிய நீரால் அபிஷேகஞ்செய்து பூசித்தவர்கள் மற்றத்தலங்களிலுள்ள லிங்கங்களையெல்லாம் சைவாகமத்திற் சொன்னபடியே சோடசோபசாரமும் வழுவாமல் அபிஷேகஞ் செய்து பூசித்தபலனைப் பெறுவார்கள். இன்னும் அவ்வால வாய்ச் சுந்தரனை அப்படியே பஞ்சாமிர்தம்-பஞ்சகௌவியம்-தேன்-பழம்-சந்தனம்முதலிய மட்டித்துக் குளிர வாசனைத்திரு மஞ்சனத்தா லபிஷேகஞ்செய்து விதிப்படி பூசித்தவர்கள் பாபங்களெல்லாந்தீர்ந்து தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைப் பெற்று வாழ்வார்கள் இன்னும் சோடசோபசாரத்திலும் வாசனைத் திரு மஞ்சனத்தால் அபிஷேகஞ்செய்ய வல்லவர்கள் நூறுயிரம் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்த பலனைப் பெறுவார்கள். இன்னும்

வாசமிகுந்த கஸ்தூரி மிருதுவாகிய குங்குமம் சந்தனமுதலிய மட்டித்தவர்கள் தேவரம்பைகளுடனே வாசக்கலவைகள் பூசிக் கொண்டு இன்பத்தின் மூழ்கிவாழ்வார்கள். நல்லவொருபுஷ்பத்தை அத்திருவாலவாயான் திருமுடிமேல் அருச்சித்தால் அன்னியதலங்களில் நூறு சுவர்ணபுஷ்பத்தால் அருச்சித்த பலனைப்பெறுவார்கள். அச்சுந்தரர்க்கு ஒருதரம் தூபங்கொடுப்பவர்கள் தாங்கள் மநோவாக்குக் காயங்களால் தெரிந்துசெய்த குற்றங்கள் ஆயிரமும் பொறுத்தருளுவான். திருவமுது நைவேதிப்போர் அவிமொன்றற்கு யுகமொன்றாக சிவலோகத்தையடைந்து நிறைந்தபோகத்துடன் வாழ்வார்கள். தாம்பூலமுகவாசங்கொடுத்தவர்கள் நூறுகோடி தேவவருஷம் சிவலோகத்தில் வாழ்வார்கள் ஒரு கற்பூரதீபங் கொடுப்பவர்கள் சிவன் சாரூபத்தைப் பெறுவார்கள். திருமஞ்சனமெடுக்கக் குடமும், மொண்டு அபிஷேகஞ்செய்யக் கலசமும், வாசப்புகைகொடுக்கத் தூபக்காலும் தீபக்காலும், மணியும் முதலியவைகளைக் கொடுப்பவர்செய்த பாவத்தை நீருக்கி பேரின்பக்கடலுண் மூழ்குவார்கள். சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதிமுன்னர் பலவாத்தியங்களுமொலிக்க ஆடல்பாடல் செய்விப்பவர்கள் செல்வக்களிப்பையடைந்து மேகம்போல் பலவாத்தியங்க ளொலிக்க திரிலோகங்களும் வணங்க தேவரம்பைகளாடக்கண்டு இராஜபோகத்தைப் பெறுவார்கள். ஒருதரம் அஷ்டாங்கத்துடனாவது பஞ்சாங்கத்துடனாவது வணங்குவோர் தனதொரு செங்கோல் செலுத்தி அரசர்கள் வணங்க இருப்பார்கள். சந்நிதிமுன் செய்யும் ஓமம்-தவம்-மந்திரம்-தானம் இவைகள் அணுவளவானாலும் மேருவளவாகும். ஆதலால் இவ்விலிங்கத்தின் பெருமையை யாராலே சொல்லிமுடியும் என்னுற்றெரிந்தவளவு சிறிது சொன்னேன். இந்தத் தலத்துக்கொப்பான வொருதலமும் இந்தத்தீர்த்தத்துக் கொப்பான ஒருதீர்த்தமும் இந்த விலிங்க மூர்த்திக் கொப்பான வொருமூர்த்தியும் திரிலோகத் தினுமில்லை இனி அந்தமூர்த்தித் திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

கருப்பூரசுந்தரன், கடம்பவனசுந்தரன், கலியாணசுந்தரன், அபிராமசுந்தரன், சண்பகசுந்தரன், மகுடசுந்தரன், மான்மதசுந்தரன், பழியஞ்சுசுந்தரன், சோமசுந்தரன், ஆலவாய்ச் சுந்தரன், நான்மாடக்கூடல்நாயகன், மதுராபுரேசன், சம

ஷ்டி விச்சாபுரநாதன், ஜீவன்முத்திபுரநாதன், பூவுலக சிவ லோகாதிபன், கண்ணிபுரேசன், மூலலிலிங்கம் என்று சொல்லப்படும். இன்னுமந்த விலிங்கத்துக்கநேகந் திருநாமங்களுண்டு கீழேழுலகமு முருவ முளைத்தெழுந்த அந்த விலிங்க ஸ்வரூபமே ஆதாரமாக வளர்ந்து அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்செய்த சச்சிதானந்த ஸ்வரூபனது பெருமையை எங்களாசாரியனாகிய முருகக்கடவுள் சொன்னபடியே சொன்னேனென்று அகத்தியர் சொல்லக்கேட்ட முனிவர்கள் ஐயா கிருபைக்கடலே! அக்கடவுள் திருவிளையாடல் அறுபத்துநான்கென்றீர் அவ்விளையாடல்கள் யாவர் நிமித்தமாக எந்தக் காலங்களில் செய்யப்பட்டன. அவைகளெல்லாம் எங்களுக்கு தெளியக் கிரமப்படி சொல்லவேண்டுமென்று கைகுவித்துத் தோத்திரஞ்செய்து பிரார்த்திக்க அகத்தியமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

மூர்த்திவிசேடம் முற்றிற்று.

பதிகம்.

தேவேந்திரனுடைய பழியைத்தீர்த்த திருவிளையாடலும், வெள்ளையானையின் சாபத்தை யொழித்த திருவிளையாடலும், பாண்டியராசன் காடுவெட்டி நகரமுண்டாக்கிய திருவிளையாடலும், மீனாட்சியான தடாதகைப்பிராட்டியார் வேள்வித்தீயினிடமாகத் திருவவதாரஞ் செய்து பூமியாண்ட திருவிளையாடலும், பரமசிவன் அந்தத் தடாதகைப் பிராட்டியைத் திருமணங்கொண்டருளி முடிபூண்டு பூபாலனஞ்செய்த பெருமை பொருந்திய திருவிளையாடலும், வியாக்கிரபாத முனிவரும் ஆதிசேஷாவதாரமாகிய பதஞ்சலிமுனிவரும் வணங்க வெள்ளியம்பலத்தில் நடனஞ்செய்த திருவிளையாடலும், பலம்பொருந்திய தோள்களையும் ஆழ்ந்த வயிற்றினையுமுடைய ஒருபூதத்துக்கு அன்னமலையைத்தந்தருளிய திருவிளையாடலும், பின்னும் வருத்துகின்ற பசிநோயானது கெடும்படி அப்பூதத்துக்கு அன்னக்குழி அழைத்துக்கொடுத்துத் தண்ணீர்த் தாகத்துக்காக அலைகின்ற நீரையுடைய வையைநதியை அழைப்பித்து உண்பித்த திருவிளையாடலும், காஞ்சனமாலைக்காக ஏழுகடலையும் அழைத்த திருவிளையாடலும் தேவேந்திரனுடைய

ஆசனத்திலிருந்த மலையத்துவசபாண்டியனை மறுபடி பூமியில் வரும்படி அழைத்த திருவிளையாடலும் சௌந்தரியத்தையுடைய உக்கிரகுமாரன் திருவவதாரஞ்செய்த திருவிளையாடலும், விளைந்த பிரகாசம் பொருந்திய வேலாயுதம் செண்டு என்னும் இவைகளைத் தன்பிதாவினிடத்தில் உக்கிரகுமாரன் பெற்றுக் கொண்ட திருவிளையாடலும், அவன் அந்த வடிவேலைச்சமுத்திரத்தின் பெருமைகெடும்படிவிட்ட திருவிளையாடலும், பின்னும் அவ்வரசன் தேவேந்திரனுடைய மகுடத்தை வளைதடியெறிந்து அழித்த திருவிளையாடலும், பொன்மலையாகிய மகமேருவை உக்கிரகுமாரன் செண்டினால் அடித்து நிதியெடுத்த திருவிளையாடலும், முனிவர்களுக்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள் சொல்லுதற்கரிய வேதப்பொருளை உபதேசஞ் செய்தருளிய திருவிளையாடலும், மாணிக்கம் விற்ற திருவிளையாடலும், பழமையாகிய மதுரை நகரத்தின்மேல் வருணன்செலுத்திய சமுத்திர நீர் வற்றும்படி தொலைத்த திருவிளையாடலும், அந்த ஒப்பற்ற பழமையாகிய மதுரையானது நான்மாடக்கூட னகரான" திருவிளையாடலும், வட்டமாகக் கட்டப்பட்ட சடையையுடைய சித்தமூர்த்தியானவர் விளையாடியதாகிய ஒப்பற்ற திருவிளையாடலும், கையில் மழுவைத் தரித்த சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய அந்தச் சித்தமூர்த்தியானவர் கல்லானை கரும்பு தின்னக் காட்டிய திருவிளையாடலும், உள்ளத்திற் பொருந்திய வஞ்சனையினால் சமணர்கள் விட்ட யானையைக்கொன்ற திருவிளையாடலும், அன்புகொண்ட கௌரியினிடத்தில் விருத்தனுங் குமாரனும் பாலனுமான திருவிளையாடலும், சிவந்த நிறமுள்ளதாகிய கான்மாறியாடிய திருவிளையாடலும், பழியஞ்சிய திருவிளையாடலும், தாயை மயக்கத்தினாற் சேர்ந்த புத்திரனுடைய பாதகத்தை நீக்கிய திருவிளையாடலும், மதிக்காமல் குருவின் பத்தினியை விரும்பிய சீஷனை வாள்சண்டையிற் கொன்ற திருவிளையாடலும், பொய்யை மேற்கொண்ட சமணர்கள் விடுத்த படத்தையுடைய நாகமெய்த திருவிளையாடலும், அவர்கள்விடுத்த பசுவைக்கொன்ற திருவிளையாடலும், தருமவிடையே குதிரையாகச் செலுத்தி மெய்க்காட்டிட்ட திருவிளையாடலும், ஆண்சுறவைக் காட்டுகின்ற கொடியையுடைய பாண்டியராஜனுக்கு உலவாக்கிழிகொடுத்தருளிய திருவிளையாடலும், வணிகருடைய தேன்பொருந்திய மலரணிந்த குழலையுடைய மாதர்கள் மனதைக் கவர்ந்து வளையல்விற்ற திருவிளை

யாடலும், பகைக்கா நின்ற வீரமுள்ள வேல்போன்ற கண்களை யுடைய மாதர்களுக்கு அட்டமாசித்தி யுபதேசித்த திருவிளை யாடலும், ஒரு சோழராஜன் பொருட்டுத் திருமதில்வாயிலைத் திறந்துமூடி விடையிலச்சினைவைத்த திருவிளையாடலும், ஒரு சோழராஜன் நிலையானபகைகொண்டு போர்செய்ய அந்தப் போர்க்களத்தில் பாண்டியராஜன் பொருட்டுத் தண்ணீர்ப்பந் தல்வைத்த திருவிளையாடலும், பொன்னனையாள் பொருட்டு இரசவாதத்தொழில்செய்த திருவிளையாடலும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கு அரசனாகிய சோழராஜனை மடுவில் தள்ளிப் பாண்டியனுக்கு வீரவெற்றியருளிச்செய்த திருவிளையாடலும், மனத்துயரங்கெட உலவாக்கோட்டையை அடியவர்பொருட்டு ஒருவேளாளனுக் கருளிச்செய்த திருவிளையாடலும், மாமனு கத் திருவருள் வடிவங்கொண்டுவந்து வழக்குரைத்து ஒரு வ ணிகனுக்குப் பொருள் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலும், முனிவும் ஒளியுந் தங்கிய வேலாயுதத்தையுடைய வரகுணபா ண்டியற்குச் சிவலோகங்காட்டியருளிய திருவிளையாடலும், யாழ்ப்பாணருக்கு அடிமையென்று திருமுடிமேல் விறகு சும ந்து பகைதணியச்செய்த திருவிளையாடலும், அந்தயாழ்ப்பா ணருக்குச் சோழராஜனிடத்திற் செல்லும்படி திருமுகங்கொடு த்துப் பொருள் கொடுப்பித்த திருவிளையாடலும், அந்த யாழ் ப்பாணர் யாழ்வாசிக்க மழைபெய்துகொண்டிருக்கும் அர்த்த ராத்திரியில் பொற்பலகை யருளிச்செய்த திருவிளையாடலும் அந்தயாழ்ப்பாணர் மனைவிக்குநேரிட்ட இசைப்பகையைவெ ல்ல ராஜசபையிலடைந்த திருவிளையாடலும், அந்தயாழ்ப்பா ணருக்கு அடிமையாகவேடங்கொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் பன்றியாகப்பால்கொடுத்துப்பன்றிக்குட்டிகளின் உயிரைக்காப் பாற்றிய திருவிளையாடலும் வெற்றிபொருந்தியபன்றிக்குட்டி களை மந்திரிகளாகச்செய்த திருவிளையாடலும், கருக்குருவிக்கு வலியுண்டாகும்படி உபதேசஞ்செய்த திருவிளையாடலும், நா ரைக்குத்தயவுடனேகிருபாநோக்கம்வைத்து அருளாகியமுத்தி யையருளிச்செய்த திருவிளையாடலும், கூடல்நகரத்தைச்சித்த ராய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருக்கரத்திலணிந்தகங்கண மாகிய நாகம்போல் வளைந்து திருவாலவாயாக்கிவந்த திருவி ளையாடலும், சுந்திரனென்றுபேரெழுதிய கூர்மையானபாண த்தைப் பிரயோகஞ்செய்து சோழனுடையயுத்தத்தைத்தொலை த்த திருவிளையாடலும், சங்கப்புலவருக்கு அழகிய பொற்பல

கையை அருளிய திருவிளையாடலும், கவிபாடித் தருமிக்குப் பொருள்கொடுப்பித்த திருவிளையாடலும், புகைகொண்ட நக்கீரருக்குக் கரையேற்றம் அருள்செய்த திருவிளையாடலும், அகஸ்தியமுனிவரால் நக்கீரர் இயற்றமிழ் தெரியும்படி அனுப்பிய திருவிளையாடலும், ஊமையாகிய ஒருபுத்திரனால் சங்கப்புலவருடைய கலகத்தைநீக்கிய திருவிளையாடலும், கொன்றைமாலையணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் இடைக்காட்டுத் தேவருடன்சென்று வடவாலவாயில்வீற்றிருந்த திருவிளையாடலும் சமுத்திரத்தில் வலைவீசி மலர்கள் பொருந்திய வகுந்துதிருத்திய அளகத்தையுடைய உமையவளை விவாகஞ்செய்த திருவிளையாடலும், திருவாதவூரில் திருவவதாரஞ்செய்த பரிசுத்த முள்ளவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு வாசனைபொருந்திய காலத்தில் மலர்ந்தசெந்தாமரைமலரையொத்ததிருவடிகளை முடியிற்சூட்டுதலாகிய திருவடிதீக்ஷைசெய்து உபதேசஞ்செய்த திருவிளையாடலும், நரிகளைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலும், குதிரைகளை நரிகளாகிய திருவிளையாடலும், சர்ப்பாபரணம்பூண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளானவர் தம்முடைய அருமைத் திருமேனியின்மேல் பிரம்படியைத்தாங்கி மண்சுமந்த திருவிளையாடலும், பாண்டியனைத் தீப்போல் வருத்துகின்ற கொடிய சுரநோயைத் தணித்த திருவிளையாடலும், சமணர்களைக் கழுவிலேற்றிய திருவிளையாடலும், சாக்ஷியாக வன்னிமரம்-கிணறு-இலிங்கம்-இம்மூன்றையும் அழைத்து ஒருவணிகமாதைக் காத்த திருவிளையாடலும் என்றுதொகையால் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களாம். முடிவில்லாத விளைக் கூட்டஞ் சேர்தற்கு மார்க்கமாகிய அஞ்ஞானநீங்கிய முனிவர்களே! எக்காலத்தி லெவர்பொருட்டாகச் செய்தருளியதென நீங்கள் கேட்டபடியினால் மேற்சொல்லியகிரமமாகவே இந்தத் திருவிளையாடல்களை விரித்துச் சொல்லுகிறேனென்று மனதிலுண்டாகிய அன்பென்னும் தெள்ளமானது மடையுடைந்து பரவத்தக்கதாகச் சோமசுந்தக்கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து அளவில்லாத ஆனந்தம் மேலிடச் சொல்லுகின்றார்.

பதிகம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

முதலாவது

இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலம்.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

மின்பயில்குலிசப்புத்தேள் விருத்திராசுரனைக்கொன்ற
வன்பழிவிடாதுபற்றக் கடம்பமாவனத்திலெய்தி
யென்பரவாரம்பூண்ட விறைவனையருச்சித்தேத்திப்
பின்பதுகழிந்துபெற்ற பேற்றினையெடுத்துச்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

பிரகாசம்பொருந்தியவச்சிராயுதத்தையுடையதேவேந்திரனானவன் விருத்திராசுரனைக்கொன்ற வலிய பழியானது விடாமற்பற்ற அது தீரும்படி பெருமைபொருந்திய கடம்பவனத்திற்சென்று எலும்புகளும் சர்ப்பங்களுமாகிய ஆபரணங்கள் அணிந்த சோமசுந்தரக்கடவுளை அருச்சித்துத் துதிசெய்து பின்பு அந்தப்பழியை நீங்கித் தேவேந்திரன் பெற்ற வரத்தினை எடுத்துச் சொல்லுகிறோம்.

கிரேதாயுகத்தில் இந்திராணி மணாளனாகிய தேவேந்திரன் பஞ்சதருவின் நீழலிலே சிங்காசனத்திலிருந்து அரம்பை முதலானவர்களது ஆடலினும் பாடலினும் ஆசைகொண்டு பார்த்துங்கேட்டும் சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்போது அவ்விடத்தில் சர்ப்பங்களை ஆபரணமாகத் தரித்த சிவபெருமானேயென்று சொல்லத்தக்க தம்முடைய ஆசாரியனாகிய வியாசபகவான் எழுந்தருள அவரைக்கண்டு வணங்காமல் அந்த அரம்பை முதலானவர்கள் மோகத்தில் மூழ்கியிருப்பதைக்கண்டு அந்த வியாழபகவான் போய்விட, பின்பு இந்திரனுடைய செல்வம் சிறிதுகுறைய அதுதெரிந்த இந்திரன் நமது ஆசாரியனைக் கண்டும் வணங்காத குற்றத்தினாலே இப்படிப்பட்ட கேடுவந்ததென்று துக்கித்து அவரிருப்பிடத்திற் போய்ப் பார்த்துங் காணாதவனாய் மூன்றுலோகங்களுந்தேடி ஆசாரியர் எங்கேபோயிருப்பாரென்று சந்தேகித்தமனத்தோடு பிரமலோகம்போய்த்தேடி யங்குங்காணாமல் பிரமாவை வணங்

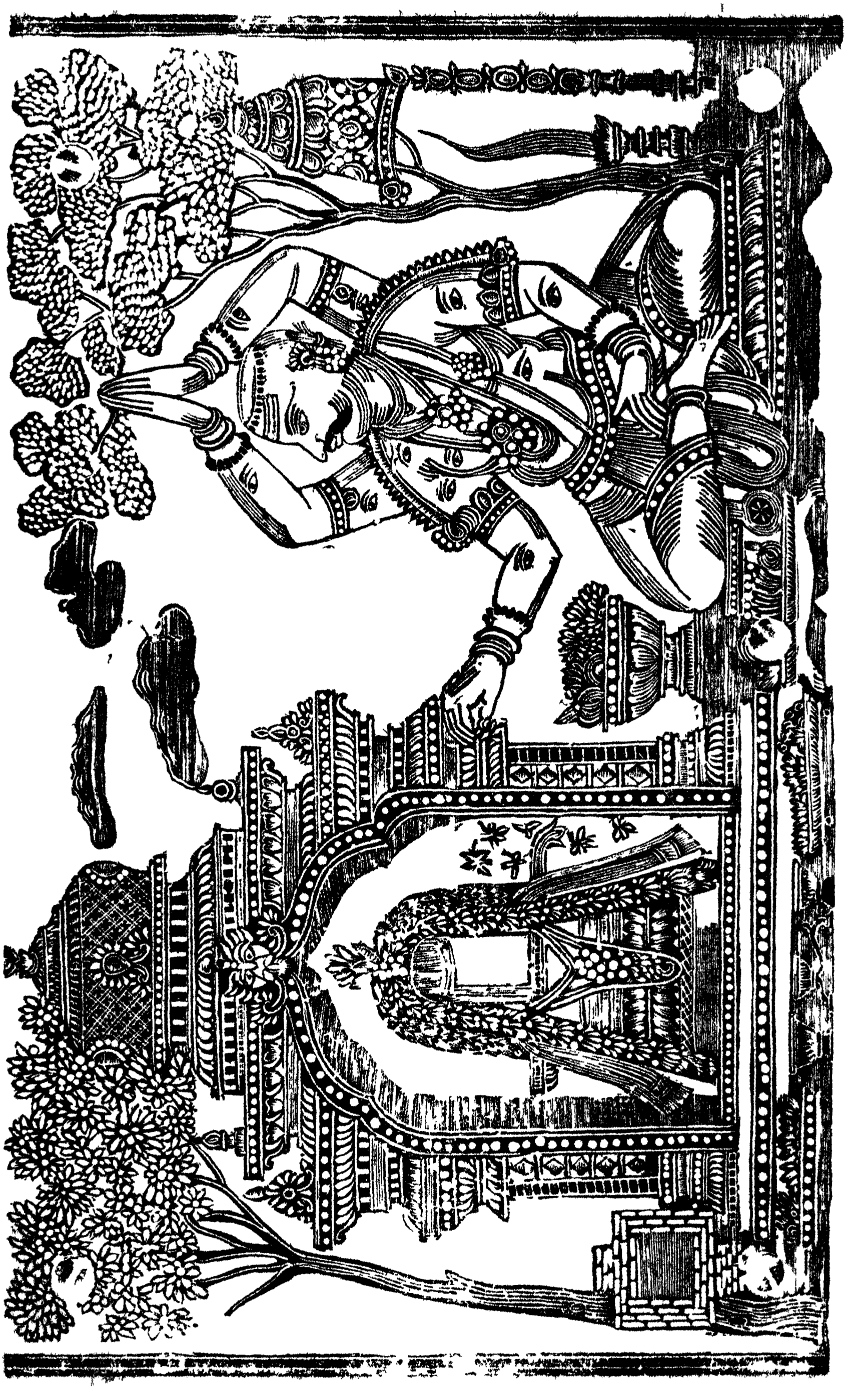

கித்துத்து நடந்தசெய்திகளைச்சொல்லக்கேட்டுபிரமதேவன் ஆசாரியனை யிகழ்ந்தபாவம் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து பீடிக்க வருவதுள்ளேதெரிந்து ஆசாரியனைக் காணுமளவும் நீது வட்டா புத்திரனாகிய மூன்று தலையையுடைய விச்சுவவுருவனென்பவன் அசுரனாலும், செய்கையினாலும், அறிவினாலும், சிறந்தவனாயிருத்தலால் அவனைக் குருவாகக்கொண்டு உன் காரியங்களை நடத்திக்கொள்ளென, அந்தப் பிரமாவின் வஞ்சனையையறியாமல் அவரை வணங்கி மீண்டுவந்து மிகுந்தபக்தியுடனே அந்த விச்சுவவுருவனைக் குருவாகக்கொண்டு அவன்செய்யும்வஞ்சனைகளறியாமல் சுவாமீ ஒரு யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று அவனைக்கொண்டுசெய்ய அவன் தேவர்களுக்கு நன்மையுண்டுபண்ணுவதாக வெளியிற்சொல்லி உள்ளே கபடமாய் அசுரர்களுக்கு நன்மைவரும்படி தனக்குக்கேடுவருவது தெரியாமல் யாகஞ்செய்ய அவன் மனத்திலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமாகச் செய்கிறதை அவன்சொல்லும் மந்திரங்களாலே தெரிந்து கோபங்கொண் ்ன் வச்சிராயுதத்தினாலே அவன் மூன்று தலைகளையுமுடை ுத் தனித்தனி கழுகும், பருந்தும், காகமுமாகப் பறந்துபோகச்செய்து அவனிரத்தத்தைப் பைசாசங்கள் குடிக்கும்படி செய்தான். அப்போது விரவில் பிரமஹத்தி கோபித்துவந்து இந்திரனைப் பற்றுமளவில் அந்தப் பிரமஹத்தி நீங்கும்படி தேவர்கள்வேண்டி ஸ்திரீகள் மேலும், ஜலத்தின்மேலும், மரத்தின்மேலும், மண்ணின்மேலும் சாரும்படி செய்ய அந்தப்பிரமஹத்தியை யேற்றுக்கொள்கிற நால்வரும் எங்களுக்கு இது விமோசனமாவது எப்படியென்ன? பெண்களுக்கு மாதவிடாயாயும், நீருக்கு நுரையாயும், மரத்துக்குப் பிசினாயும், மண்ணுக்கு உவர்ப்பாயும் கழியக் கடவதென்ன, அந்த நால்வரும் இப்படிக் கழித்துக்கொண்டிருப்பதினாலே எங்களுக்கு என்னபிரயோசன முண்டாகுமென்ன? பெண்கள் கர்ப்ப முண்டாகிப் பெருமளவும் கணவரைக் கூடி வாழவும், நீர் இறைக்க இறைக்க ஊறிப் பெருகவும், மரம் வெட்ட வெட்டத் தழைக்கவும், மண் தோண்டின குழிதானே மூடுபடவும் ஆக இந்த நன்மைகளைக் கொடுத்தபின்பு இந்திரன் தனக்கு சம்பவித்தப் பெரும்பழி தீர்ந்து விளங்குகிறது தெரிந்து துவட்டாவானவன் தனது குமாரனை இந்திரன் வச்சிராயுதத்தாலெறிந்து கொன்றானேயென்று கோபங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு நா

ணங் கொண்டவனைப் பழிக்குப்பழிவாங்க நினைத்து ஒருகொடிய வேள்வியைச் செய்ய அந்த வேள்விக்குண்டத்தில் அக்கினிச்சுவாலைபோற் றோன்றுகிற செம்மயிர் அண்டமுகட்டைப் பொருந்த புகைதோன்றப் பெருமூச்செறிந்து கண்களிலே கோபாக்கினிசிந்த அர்த்தசந்திரன்போலும் கோரைப்பல்லைக் கடித்துத்திக்குகளும் ஆகாயமும் செவிடுபடச் சிரித்துக் கொடிய விஷத்தைப்போலே விருத்திராசுரன் தோன்றியதைக் கண்டு அவனை நீபோய் இந்திரனுடனே சண்டையிட்டு அவனைக் கொண்டுவாவென் றனுப்பினான். அந்த விருத்திராசுரன் வடவாக்கினிபோலக் கொதித்துவர இந்திரனும் வெள்ளையானையின்மீதேறிப் பாவமும் புண்ணியமும் எதிர்த்தாற்போல இருவரும் எதிர்த்துப் போர் செய்யும்போது விருத்திராசுரன் மேல் இந்திரன் தன்வச்சிரயுதத்தை ஓங்கிவீச, அவன்கோபங்கொண்டு ஒரு இருப்புலக்கையைக் கொண்டு ஓங்கித் தோளிலடிக்க இந்திரன் மூர்ச்சையாயினான். உடனே மூர்ச்சை தெளிந்து இந்தச் சண்டையில் இனி போர்செய்ய வலியற்றோமென்றெண்ணிப் பிரமலோகத்துக்குப்போய் பிர்மாவுடனே தான் பட்ட துக்கத்தைச் சொல்ல அந்தப்பிரமதேவ னவ்விந்திரனையழைத்துக்கொண்டுபோய் மகாவிஷ்ணுவினிடத்திற் சொல்ல, அவராலோசித்து இந்திரனை நோக்கி உன்னுடைய வச்சிராயுதம் மிகவும் பழையதாய்ப்போனதினால் பகைவரைக் கொல்ல மாட்டாது. வேறே புதிதாக வச்சிராயுதம் வேண்டும். அது கிடைக்கும்படி சொல்லுகிறேன்கேள். முற்காலத்தில் திருப்பாற்கடல் கடையும்போது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஆயுதங்களோடுவருதல் கூடாதென்று அவர்கள் ஆயுதங்களைத் ததீசி முனிவரிடத்தில் கொடுத்துவரச்செய்தேன். பின்பு நெடுங்காலம் கடல்கடைந்துகொண்டிருந்ததினாலே ஒருவரும் வந்து அவ்வாயுதங்களைக் கேட்கவில்லையென்று அந்த ததீசிமுனிவர் அவ்வாயுதங்களை யெல்லாம் தம்முடைய ஞானவலியால் விழுங்கினதினாலே அவ்வாயுதங்களெல்லா மொன்றாகித் திரண்டு அம்முனிசிரேஷ்டர் முதுகந்தண்டா யிருக்கின்றது. அது இப்போது வச்சிராயுதமாகும், நீபோய் கேட்குமுன்னே அந்தக் கிருபாசொரூபியான முனிவர் கொடுப்பார் நீபோய்க்கேளென்ன, இந்திரன் தேவர்களுடனே விரைவில் அம்முனிவரிடம்போக முனிவர்கண்டு அன்புடனே முகமலர்ந்து உபசரித்து ஆசீர்வதித்து நீங்கள் மிகவும் இளைத்துவந்தீர்கள்.

நடந்த சவிஸ்தாரமென்ன, ஒளியாமற் சொல்லுங்களென்ன, இந்திரன் சுவாமீ? தேவரீர் இல்லையென்னுமல் அருளவேண்டியது அதுவோ? அசுரர்களை யழித்து எங்கள் குடிகளை ரக்ஷிப்பது அதுவேண்டி இந்தத் தேவர்களுடனே தேவரீரை நாடிவந்தேன் அது என்னவென்றால் உமது சரீரத்திலுள்ள தென்று சொல்ல எல்லாமுணர்ந்த அந்த முனிவர் சூரியனைக் கண்ட தாமரைபோல முகமலர்ந்து இந்த தேகத்தை நாய் நமதென்னவும், வியாதியும் பேயும் நமதென்னவும், மனத்தி லெண்ணுவதுபோல நாமும் நமதென்று எண்ணப்படுகிற இந்தச் சரீரம் யார்க்குத்தான் சொந்தமாகும். பாம்புத் தோலும், பறவைக்கூடும், தாமென்று சொல்லத்தக்கவோ? அதுபோற் கூத்தாடிகள்போல பஞ்சேந்திரியங்கள் வாழுகிற தேகத்தை நாமென்று எண்ணத்தக்கதோ? நடுவுநிலைமையும் அருளுடைமையும் இல்லாத அசுரர்கெடவும், அவர்களாலே துன்பமேயைக்கொண்ட நீங்களெல்லாம் சுகததையடையவும், எனதுட பக் டுத்து இந்திரனே அறத்தையும் புகழையும் யான் ... னேயானுல இதைவிட நான் கொண்டவுடம்பாலடையும் பிரயோசனம் வேறே யாதென்று சிவபக்த சிகாமணியாகிய முனிவர் பெருமான் அந்தக்கரணங்க ளொருமித்து எழுகிற கருத்து அறிவையீர்க்க நின்று பிரமநாடியாகிய வழியைக்கொண்டு கபாலங்கீண்டு விமானமேறி மோக்ஷலோகம்போய் வாழ்ந்திருந்தார். பின்பு அந்த முனியாகிய வள்ளல் கொடுத்த ஆயுதங்களெல்லாங் கூடிய முதுகந்தண்டைச் சத்துருக்களை யழிக்கத்தக்க வச்சிராயுதமாகச் சமைத்து விசுவகர்மன் ஆசீர்வதித்துக் கையிற் கொடுக்கப் பெற்று மின்னலுடனே விளங்கிய மேகம்போல இந்திரனுனவன் வஞ்சனையால் வென்றுபோன விருத்திராசுரனைக் கொல்லுகிறதற்கு நாலுவகைச்சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவரச் சென்று விருத்திராசுரனையெதிர்க்க அவனும்வடவாக்கினியானது மலைபோலோங்கிக் கொதித்து வந்தாற்போல குரோதத்துடனே தனதுசேனைகள்சூழ யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான்.

அப்போது தேவர்சேனை வீரர்கள்மேல் அசுரர்சேனைவீரர்கள் நெருங்கி இடியேறுபோல கெர்ச்சித்துத் தங்கள் சாமர்த்தியத்தைச் சொல்லுகையில் வில்லையெடுத்து நாணேற்றிக்

குணத்தொனி செய்து பாணவருஷங்களை அளவில்லாமற் பொழிந்தார்கள். சிலர்கையிலுள்ள வேல் சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களை விட்டார்கள். அதற்குத் தேவர்கள்நெருங்கி மலை போலுந்தோள்களைத் தமதுகைகளாற் கொட்டி இடசாரி வலசாரியாகக் குதித்துக் கேடகங்களைநீட்டி மோதி அண்டம்வெடிக்கக் கெர்ச்சனைசெய்து வாளாயுதங்களாலோங்கி அசுரரை வெட்டினார்கள். அப்போது கால்களுந் தோள்களும் அறுபட்டுப் பிரவாகமாக ஓடுகிற இரத்தவெள்ளத்தில் சிலராழுந்தினார்கள். சிலர் யுத்தகளத்தையும் தும்பைமாலையும் விட்டோடினார்கள் சிலர் அகன்றமார்பு பிளந்து வீழ்ந்தார்கள். சிலர் தலைகள் அறுபட்டு எமலோகத்தையடைந்தார்கள் இப்படி அசுரசேனைமாள அவ்வாறே கால்களுடனே வீரக்கழலும் தலைகளுடனே முடிகளும், தோள்களுடனே வீரமும் தும்பைமாலையுடனே யுத்தஞ்செய்தலும் வாள்களுடனே கைகளு மார்புகளுடனேகவசங்களும் சவுரியத்துடனே ஆண்மையும் அற்றுதேவர்களிலும் சிலர் ச[illegible]ந்[illegible]ள் கழுகுகளும் பருந்துகளுங்கூடிச் சரிந்து விழுகிற குட[illegible]ப் பற்றியிழுக்கவும், சிந்துகிறவுதிரத்தைக் குடித்துப் பேய்கள் சிறித்துப்பாடவும், குறைத்தலை முண்டங்களெழுந்து எங்குங் கூத்தாடவும், பிணமலைகள் நிறைந்தபூமிமறையவும், அண்டம் உடையவும், இப்படி இருதிறத்துச்சேனைகளும் போர்செய்து மாளப் பின்னும் தங்களால் கூடியவரையில் யுத்தஞ்செய்து அளவிறந்தவர் மாளக் கண்டு தேவேந்திரனும், விருத்திராசுரனும் கோபங்கொண்டு தெய்வாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துப் போர்செய்யும்போது இந்திரன் அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான் அதை விருத்திராசுரன்வருணாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தறுக்கவுடனே இந்திரன் வாய்வாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான் விருத்திராசுரன் நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து விலக்கினான் இந்திரன் நாகாஸ்திரத்தைவிட விருத்திரன் கருடாஸ்திரத்தைவிட்டுவிலக்கினான் இந்திரன் மோகனாஸ்திரத்தைவிட, விருத்திரன் ஞானாஸ்திரத்தைவிட்டு விலக்கிப் பின்னுந் தேவாஸ்திரங்களை விடக்கண்டு மானமுங் கோபமும்மூண்டு தேவர்கள்தலைவன் வச்சிராயுதத்தை எடுத்தவுடனே அவுணவீரன் பயந்து முற்காலத்தில் மைநாகபர்வதம் முழுகி மறைந்ததுபோல சமுத்திரத்தில் விழுந்து மறைந்தான். கூடவே இந்திரனுங் குதித்துத்தேடி அவனைக்காணமல் பிரமதேவனிடத்திற்போய் நடந்த

செய்தியைச் சொல்ல அப்பிரமன் அந்த விருத்திரன் மாளும்படியான ஆலோசனைசெய்து அகத்தியமுனிவரிடத்திலனுப்ப இந்திரன் பொதியமலைக்கு வருவதுகண்டு இம்முனிசிரேஷ்டர் இந்திரனை ஆசீர்வதித்து வந்தகாரியம் என்னென்றுகேட்க, இந்திரன் எல்லாந்தெரிந்த வுமக்குநான் சொல்லுவதொன்றுமில்லை. ஆனாலும் விருத்திரனென்னு மசுரன் என்னோடு யுத்தஞ்செய்து ஜெயிக்கமாட்டாமல் கடலில் மறைந்துபோனதினால் இனியவன் மாய்ந்துபோகவும் எங்கள் துன்பந் தீரவேண்டித் தேவரீரிடத்தில் வந்ததென்ன? அகத்தியமுனிவர் சச்சிதானந்த சொரூபியான வெள்ளியம்பலத்தானது ஊழிச்செந்தீ வடிவினை மனத்துட்கொண்டு விருத்திரன் மறைந்திருக்கிற சமுத்திரத்தை உள்ளங்கையில் உழுந்தளவாகக்கொண்டு ஆசமன்னியஞ் செய்தார் சிவனடியார்கள் முத்தொழிலுஞ்செய்ய வல்லவரென்றால் அகத்தியமுனிவ[illegible] இது ஒரு பெரிதோ! தீவினையாற்றேடிய செல்வம்போல் நீரில்லாமல் கடல்வற்றிப் போக அக்கடலில் ஒருமலையில் [illegible] நச்ச[illegible]விப்பது இன்னதென்றறியாமல் தவஞ்செய்யும் [illegible]னை இந்திரன்கண்டு புதிய வச்சிராயுதத்தால் அவன் றலையைத்துணித்தான். துணித்தவுடனே இந்திரனைப் பிரமஹத்தி பற்றிக்கொண்டு உம்மென்று மார்பைத்தட்டி கோபித்தெழுந்து கெர்ச்சித்துப் போர்க்குவாவென்று வாயைமடித்துப் பல்லைக்கடித்து அவன்மேலே விழுந்து அழுது சிறித்துச் சீறி கணப்பொழுதேனும் நீங்காமல்வருத்த அதைக்கண்ட இந்திரன் மிகவும் பயந்து ஈசானியதிசையில் ஒருகுளத்திலிறங்கி ஒருதாமரைத்தண்டுக்குள் புகுந்து ஒளித்தான். அப்போது கற்பகநாடு அரசனில்லா திருக்கப் பூலோகத்தில் நகுஷனென்பவன் அசுவமேதயாகஞ்செய்து முடிப்பதுகண்டு தங்களுக் கரசனில்லாமையால் தேவரெல்லாங்கூடி அந்தநகுஷனுக்குமகுடஞ்சூட்டி இந்திரனாகக்கொண்டார்கள். அப்போது இந்திரனாகவந்த அந்தநகுஷன் இந்திராணியைக் கொண்டுவாருங்க ளென்னப் பக்கத்துள்ளோர் இந்திராணிக்குப்போய்ச்சொல்ல அவள் தங்களாசாரியாகிய பிரகஸ்பதிபகவானுக்கு முன்புபோய் நின்று எனக்கு நாயகனிருக்க வேறொருவன் என்னைத் தனக்கு மனைவியாக்கிக்கொள்ளுவது தருமமோ? சுவாமி! என்ன தனக்கு வியாழபகவான் சத்தரிஷிகள் தாங்கச் சிவிகைமேல் வருவானாகில் அவனே இந்திரன். அவனேயுனக்கு மணவாளனுமென்ன? அதற்கு இந்

திராணிசம்மதித்து அப்படிப்பட்ட மேன்மையான சிறப்புடனே என்னிடம் வருகவென்று நகுஷனுக்குத் தூதனுப்பினாள். அப்போது நகுஷன் சிவிகைதாங்கி வருகிற மகாரிஷிகளை மதியாதவனாய் பின்வருவதுந் தெரியாதவனாய் இந்திராணி போகத்தை அனுபவிக்கு மிகுந்தமோகத்தால்விரைந்து செல்லவேண்டிய சர்ப்ப ஏகுங்களென்ன? முன்கொம்பு தாங்கிச்செல்லுகிற அகஸ்தியர் முனிந்து நீசர்ப்பமாகக்கடவையென்று சாபமிட உடனே அவன் சர்ப்பமாகி அற்பரானவர்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறுண்டோ வென்கிறபடியே அழிந்துபோனான்.

பின்பு தேவர்கள் தேவருலகம் அரசனில்லாமல் வருந்துகின்றதே சுவாமியென்று தங்களாசாரியனாகிய வியாழபகவானை வணங்கிச் சொல்ல வியாழபகவானும் குளத்திலொளித்திருக்கிற இந்திரனிடம்போய் விழுந்த அவன் தங்கள் ஆசாரியரழைக்கிறாரென்று தெரிந்து [illegible]ம்பழி கொள்ளப்பட்ட ரூபத்துடன் வந்து வணங்கி என்னை வருத்துகின்ற இந்தப் பிரமஹத்தி நீங்குவதெப்படி சொல்லுமையாவென்ன? வியாழபகவான் பூலோகத்திற்சென்றாலல்லது நீங்குவதில்லை. நீ அது தீர்தற்காக வேட்டையாட வருகிறவனாய் பூமிமேல் வாவென்று ஈசனுக்குச்செய்த குற்றத்தை ஆசாரியன்தீர்க்கவேண்டும். ஆசாரியனுக்குச்செய்த குற்றத்தை அவ்வாசாரியனே தீர்க்கவேண்டுமென்கிறபடி தன்னால் வந்ததோஷத்தைத் தானே தீர்க்கும் வழிசொல்ல இந்திரன் ஆசாரியனுந் தேவர்களுந் தன்னைச் சூழ்ந்துவரக் குதிரைமேலேறிக்கொண்டு பூலோகத்திலிறங்கிப் பரமசிவனது கைலாயத்தை முன்னே வணங்கிக்கொண்டு தென்திசைநோக்கி வருகிறவன் கங்கை முதலிய அளவிறந்த தீர்த்தங்களிலெல்லா மூழ்கிக் காசி - காஞ்சி - கேதாரமுதலிய சிவஸ்தலங்கள் பலவும் வணங்கியும் விருத்திரனைக் கொன்றபாவம்விடாமல் கேதுவால் விழுங்கப்பட்ட சந்திரன் போல ஒளிமழுங்கி கடம்பவனத்தின் எல்லையைச்சமீபித்தவுடனே தொட்டபழி விட்டுப்போக மிகுந்த தலைச்சுமையோடு வந்தவன் அந்தச்சுமை நீங்கினவன்போல அளவிறந்த சந்தோஷத்தையுடையனாய்த் தன தாசாரியனுக்குத் தெரிவிக்க அவர் இவ்விடத்தில் நல்ல தீர்த்தமும் தலமும் நாம்தெரிசிக்கக் கடவோமாதலால் சிலரைவிட்டு அவை

களை விசாரியென்ன அவ்விடம்விட்டு அப்பாற் போம்போது கற்றறிவில்லாத மந்திரிகள் அருவி நீரின்முழுகி அவ்வருவி வீசிய மணிகளைக்கொண்டுவந்து பாறைமேல் சிவலிங்கமாக வைத்து அருவிநீரா லபிஷேகஞ் செய்து கரிய விரல்களால் மலர்களைப்பறித்துவந் தருச்சனைசெய்து பழங்களை நிவேதித்துப்பூசிக்கவும், யாளியும் யானையும் புழைக்கையால் ஒருதுறையிலே நீரைமுகந்து ஒன்றற்கொன்று ஊட்டியூட்டிப் பருகவும், புலிமுலைப்பாலை மான்கன்றுகள்பசிதீரப்பருகி மகிழவும், வெய்யலில் வெறு நிலத்தில் பாம்புக்குட்டிகள் கிடந்து வருந்தக்கண்டு கருடன் தனதுசிறையைவிரித்து நிழலைச்செய்யவும், அதுகண்டு அக்கருடனாலே பாம்புக்குட்டிகள் வருந்துகின்றன ஐயோவென்று பெண்குரங்குகள்சங்குகளாலே நீரைமுகந்துவந்து அவைகளினுடல் குளிரச்சொரியவும், மயில்கள் பெட்டையோடு கூடியிருக்கும் மனைவாசரயில் மாணிக்கங்களைக் கக்கிப் பாம்புகள் விளக்குவைக்கவும், குயில்கள் ஓமென்றொலிக்க கிளிகள் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை அவைனோடு சேர்ந்துச்சொல்ல பூவைகள் குருவுபதேசங் கேட்பதுபோலக் கேட்டுமகிழவும், இப்படிமிருகங்கள் பக்ஷிகள்செய்யுஞ் செய்கையைக்கண்டு இந்திரன் ஆச்சரியமடைந்து புளகாங்கிதனாய் மனமகிழ்ச்சியோடு செல்லும்போது ஒற்றர்கள்மீண்டுவந்து வணங்கிப் பால்குடிப்பவனுக்கு அப்பாலோடு தேனைச் சொரிந்தாற்போல மகிழ்ச்சிமேல் மகிழ்ச்சிபெருக ஐயா எந்தலோகத்திலும் நாங்கள் காணாத வதிசயங்களும் விசேஷங்களும் இந்தக் கடம்பவனத்திலே கண்டுமகிழ்ந்தோம் அதாவது ஒரு பரிசுத்த தடாகக்கரையில் ஒருகடம்ப விருக்ஷத்தினிழலிலே ஒப்பில்லாத சோதிரூபமான ஒருசிவலிங்கம் விளங்குகின்றதென்றுசொல்ல காதுகளில் அமுதம் சிந்தியதுபோலக்கேட்டு அவ்வொற்றர் வழிகாட்டச்சென்று திரிகரணமும் குணங்களும் ஒருமித்துத் தனது பாவத்தை நீக்கித் துன்பத்தைப்போக்க முளைத்தெழுந்த சிவலிங்கத்தின்மேல் அன்பு பற்றி ஈர்க்க தலைமேற் கைகுவித்துச்சென்று காடுமூடிய தீர்த்தத்தைக்கண்டு கடம்பவனத்துட்புகுந்து.

அருவாகியுருவாகி யருவுருவுங்கடந்துண்மை யறிவானந்த, வுருவாகியளவிறந்த வுயிராகியவ்வுயிர்க்கோ ருணர்வாய்ப் பூவின், மருவாகிச்சராசரங்க ளகிலமுந்தன் னிடையுதித்து ம

டங்கநின்ற, கருவாகிமுளைந்தசிவக்கொழுந்தையா யிரங்கண்ணுங் களிப்பக்கண்டான்.

அருவமாகியும், உருவமாகியும், அருவுருவமாகியும், இவைகளைக் கடந்தமெய்யறிவானந்தஉருவாகியும், அளவிறந்த உயிராகியும், அந்த உயிர்களுக்கு ஒப்பற்ற அறிவாகியும், பூவினிடத்திலிருக்கும் வாசனையைப்போலாய்ச் சராசரங்களெல்லாம் தன்னிடத்தில் தோன்றி ஒடுங்காநின்ற கருவாகிமுளைத்த சிவக்கொழுந்தைத் தன் ஆயிரங்கண்களும் களிக்கும்படித் தரிசித்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருக பேரின்பக் கடலுள்முழுகி வாய்குழற உடல்நடுங்க அன்புருவாகிய இந்திரனானவன் சிவபெருமான் அருச்சனைக்கு வேண்டுவனவெல்லாங் கொண்டுவரும்படி சிலரைத்தேவலோகத்துக் கனுப்பி வி[illegible]மனை ஒருவிமானமும் அமைக்கச் சொல்லி அந்தத் தீர்த்தக்கரையிற சென்று சிவார்ச்சனை செய்வதற்கு[illegible]க்கிர பு[illegible] [illegible]கிடையாது, தேடும்போது சிவபெருமான்றிருவருளாலே அந்தத்தீர்த்தத்தில் உதயகால சூரியனைப்போல் பொன்னிறத் தாமரை மலரக்கண்டு அன்புமிகுதியால் ஆனந்தக்கூத்தாடி மகிழ்ந்து அதற்குப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தமென்று பெயரிட்டு அதில் ஸ்நானஞ்செய்து அம்மலரைப்பறித்துத்தன் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய சிவலிங்கத்தினிடத்தில்வந்து நெருங்கிய காடுகளை வெட்டி நிலந்திருத்திவரும்போது சிவலிங்கத்தின்மேல் சூரியகிரணம்பட மனம்வருந்தி தனது குடையை நிழல்செய்வதாகவைக்க எண்ணுகையில் சூரியமண்டலம்போல விஸ்வகர்மனு லனுப்பப்பட்ட எட்டுயானைகள் சுற்றிலுந்தாங்க, அதற்குமேல்முப்பத்திரண்டு சிங்கங்களும் அறுபத்துநாலு தேவகணங்களுந் தாங்க, சிருஷ்டித்த அந்த இரத்தின விமானத்தைச் சாத்தி இந்திரனானவன் அஷ்டமூர்த்தமாய் விளங்குகின்ற பரமேஸ்வரனுடைய பூசனைக்கு வேண்டிய பொன்னுடையும், இரத்திநாபரணங்களும் மணம்பொருந்திய சந்தனமும், கங்காதீர்த்தமும், தூபதீபங்களும், திருப்பள்ளித்தாமமும், தூங்காவிளக்கும், பஞ்சகௌவியமும், பழமுந்தேனும், திருவமுதும் கொண்டுவர பின்னும் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பவநோயை யொழிக்கத்தக்க திருவெண்ணீறு தரித்து உருத்திராக்ஷமாலிகையணிந்து அன்புவடிவாய் அருள்வடிவாகி

அரவாபரணங்களையணிந்த பசுபதியை அந்தப்பரமசிவ மருளிச்செய்த சைவாகமப்படி உண்மையான அன்பும் பெருகப பூசைசெய்து ஆனந்தக்கடலுள்மூழ்கிப் பூமியிற்படிய அஷ்டாங்கபஞ்சாங்க விதிப்படி வணங்கி, திரிகுணமும் ஒன்றுபட்டு வலஞ்செய்து தேகங்கம்பித்துத் தண்டனிட்டுக் கூத்தாடித் தனது தோளின்மாலைமிதக்க ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகிநின்று அன்பு அடங்காம லதிகரிக்கத் தொழுதுநின்று.

அங்கணபோற்றிவாய்மையாரணபோற்றிநாக
கங்கணபோற்றிமூலகாரணபோற்றிநெற்றிச்
செங்கணபோற்றியாதிசிவபரஞ்சுடரேபோற்றி
யெங்கணுயகனேபோற்றியீறிலாமுதலேபோற்றி.

யாவையும்படைப்பாய்போற்றி யாவையுந்துடைப்பாய்போற்றி
யாவையுமாளுய்போற்றியாவையுமல்லாய்போற்றி
யாவையுமறிந்தாய்போற்றியாவையுமறந்தாய்போற்றி
யாவையும்புணர்ந்தாய்போற்றியாவையும்பிரிந்தாய்போற்றி.

இடருறப்பிணித்தவிந்தப்பழியினின்றென்னையீர்த்து
ணடியிணைக்கன்பனுக்குமருங்கடல்போற்றிசேர்கண்
மடவரன்மணாளபோற்றிகடம்பமாவனத்தாய்போற்றி
சுடர்விடுமானமேயசுந்தரவிடங்கபோற்றி.

பூசையும்பூசைக்கேற்றபொருள்களும்பூசைசெய்ய
நேசனும்பூசைகொண்டுநியதியிற்பேறுநல்கும்
ஈசனுமாகிப்பூசையான்செய்தேனெனுமென்போத
வாசனையதுவுமானமறைமுதலடிகள்போற்றி.

என்று துதித்த தேவேந்திரனை பரமசிவம் கிருபைக்கண்ணுற் பார்த்தருளி இனிதான குறுநகைதோன்ற இந்திரனே உனக்கு வேண்டியதியாது சொல்லென்ன, இந்திரன் விரைவில் வணங்கித் தலைமேற் கைகுவித்துச் சுவாமீ! தேவரீர் க்ஷேத்திரத்தின் எல்லைக்குச் சமீபமாக நான்வரும்போது தீராதபழியும் முற்காலத்தில் நான்செய்த பாவங்களுந் தீர்ந்து தேவரீரது திருவடியைத் துதித்துப் பூசைசெய்யத் தக்கவனனை இதிலும் சிறந்தபேறு வேறேயாதிருக்கின்றது ஆதலால் இன்னமும் தேவரீர் திருவடித்தாமரையை எக்காலமும் இந்தப்படியே பூசித்து உமதடியாருள் யானுமொருவனுக வேண்டியதிதுவே அடியேன் வேண்டத்தக்கதென்று பாதத்தில் விழு

ந்து சேவித்த இந்திரனுக்குப் பரமசிவம் கிருபைசெய்து இரு துக்களிற் சிறந்த வசந்தருதுவும், மாதங்களிற் சிறந்த சித்திரைமாதமும், நட்சத்திரங்களிற் சிறந்த சித்திரை நட்சத்திரமும், திதிகளிற் சிறந்த பூரணையும் கூடிய சித்திரைமாதம் சித்திரை நக்ஷத்திரம் பௌர்ணமிதோறும் வந்துவந்து நம்மை அருச்சனை செய்வாயானால் வருடம் முந்நூற்றறுபத்தைந்து நாளும், அருச்சனைசெய்த பலன்கிடைக்கும் ஆதலால் நீசொர்க்கலோகத்துக்குப்போய் நன்மையான பலபோகங்களையும் அனுபவித்தபின்பு மலபரிபாகம் பிறக்க பிரம விஷ்ணு முதலிய பெரிய பதவிகளின்மே லாசையும் மற்றவைகளும் மறக்கும்படி நாம் மோக்ஷந்தருகிறோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் பெருங்கருணை நிரம்பித் திருவருள்செய்ய இந்திரன் புளகாங்கிதனாய் முடிமேல் கைகுவித்து பணங்கி எழுந்து கண்ணீர்ததும்பப் பலமுறை துதித்து ஆனந்தக்கூத்தாடி சுவாமி திருவடியைவிட்டு பிரிய அஞ்சினவனாய் பின்பு பரமசிவத்தின் அருளாகிய ஆக்கினையை நினைத்துப் பிரியாத விடைபெற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்து இருபுறத்திலும் அரமங்கையர் சாமரம்வீச பஞ்சதருக்களும் பூமழைபொழிய தேவர்கள் முடிகளை யடிகளிற் சூட்ட இந்திராணிபோகத்தை யனுபவித்து மார்புந்தோளும் பூரித்துத் தேகம் காமவெள்ளத்தில் முழுக உள்ளம் சோமசுந்தரக்கடவுளது கிருபைவெள்ளத்தில் முழுக பழையபடியே சுவர்க்கலோகத்தில் நீதிசெலுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம் முற்றிற்று.

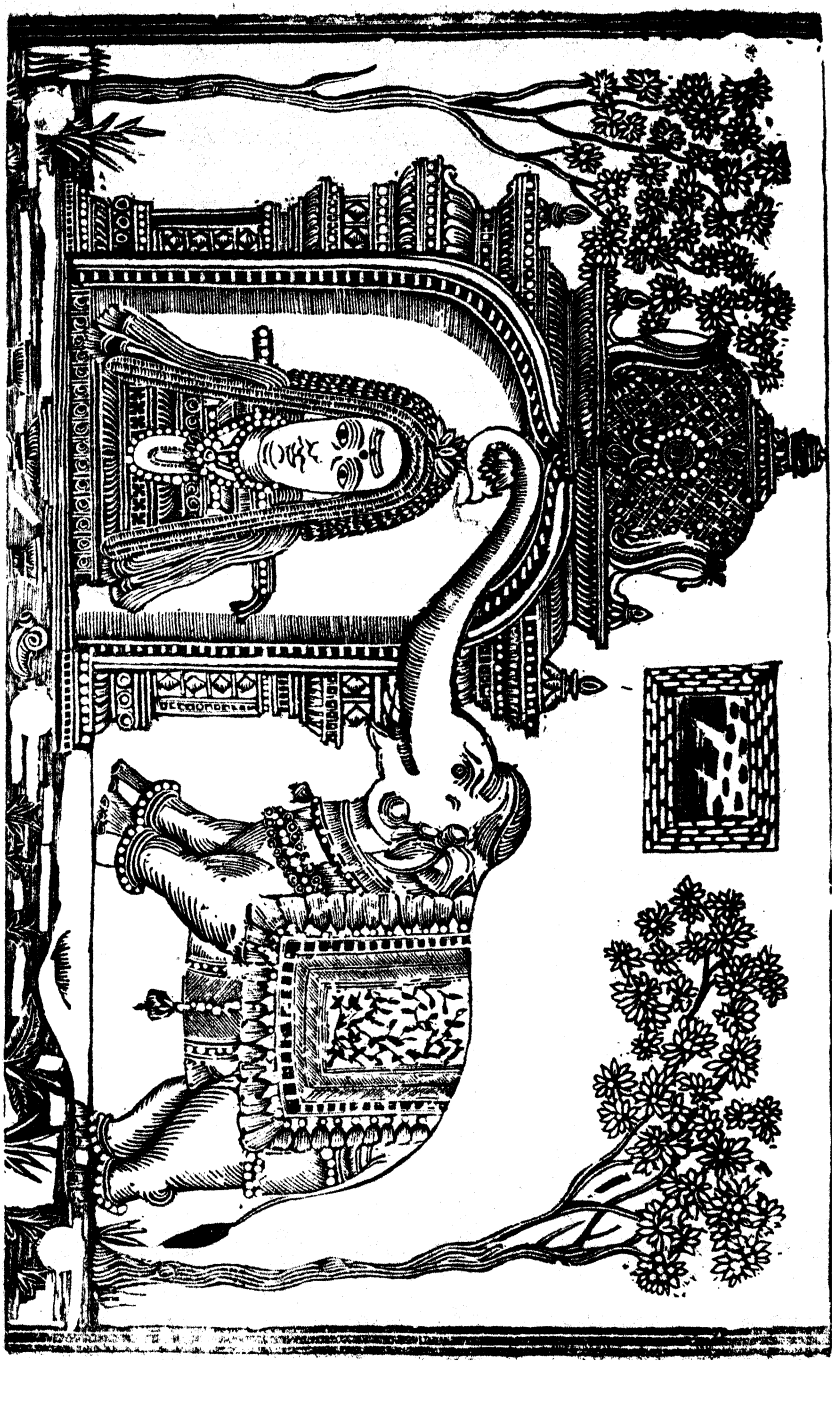

உ

சிவமயம்.

இரண்டாவது

வெள்ளையானை சாபந்தீர்த்தபடலம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

மட்டவிழுங்கொன்றைச்சடையான்மகவானைத்
தொட்டபழியின்றொடக்கறுத்தவாறோதிப்
பட்டமதவேழம்பரனைப்பராய்முனிவ
னிட்டகொடுஞ்சாபநீத்தேகியவாறோதுவாம்.

இதன்பொருள்.

தேனையுடைத்தாய் மலருகின்ற கொன்றைப் பூமாலையணிந்த சடைமுடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளானவர் தேவேந்திரனைப்பற்றிய பழியின் தொடர்ச்சியை நீக்கியருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லி நெற்றிப்பட்டத்தையுடைய மதயானையாகிய ஐராவதமானது சோமசுந்தரக்கடவுளைத் துதிசெய்து துருவாசமுனிவரிட்ட கொடியசாபத்தை நீங்கித் தேவலோகத்திற்குப்போன சரித்திரமாகிய திருவிளையாடலை யினிச்சொல்லுகிறோம்.

ஜனனவாசனையை யொழிக்கத்தக்க காசியென்னுந் திருப்பதியில் துருவாசமகாமுனிவர் பழைய ஆகமப்படியே தமது பெயர்விளங்க சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து சந்தோஷத்துடனே அருச்சித்துத் துதிக்கும்போது பரமசிவன் தனதருளால் தனது திருமுடிமேலிருக்கும் ஒருதாமரைமலரை விழச்செய்ய அதனைத் தனதுகையை விரித்துத் தாங்கி கண்களிலுந் தலையிலும் மார்பிலும் அணைத்துத் தேகம்பூரித்து மிகுந்த மெய்யன்பு அதிகரிக்க அவ்விடம் விட்டுத் தேவலோகத்துக்குப் போகும்போது இந்திரன் சங்கந்தொனிக்க அசுரரைஜெயங்கொண்ட பிரதாபத்திலே தனது பெரிய பட்டணத்தில் தேவர்களாகிய சேனைசமுத்திரம் ஆரவாரிக்க, மங்களவாழ்த்தும் வேதங்களுமுழங்க, நாலுதிக்கிலும் வாத்தியங்கள்கல்லெலென்றொலிக்க, அரம்பை முதலியோர் அமிர்த ரசஞ்சிந்துகின்ற

ரடல்களைக் காதிற்புகட்ட வரிசையாகச் சாமரங்கள்வீச, ஐரா
தத்தின்மேல் பவனிவர, அவ்விடத்தில் தேவர்கள்நெருங்கி
ந்து வேறுவேறு கையுறைகள் கொடுத்துக் கைகள்குவித்துக்
ண்டுகொள்ள அங்ஙனம்வந்த துருவாசமுனிவரும் குற்றமி
ல்லாத ஆசீர்வாதஞ்செய்து தமதுகையிலிருந்த தாமரைமல
ரை நீட்ட இந்திரன் அளவிறந்த செல்வச்செருக்கால் மதியா
மல் ஒருகையைநீட்டி அதனைவாங்கி மதயானைத் தலைமேல்
வைக்க அந்தயானை மணம்பொருந்திய அம்மலரைத் துதிக்
கையாற்றள்ளிக் காலால் மிதித்துத் தேய்த்தது. அதைக்
கண்ட துருவாச முனிவர் காமதகனனைப் போல நெருப்
புப் பொறி சிதறப் பார்த்துக் கோபித்துத் தேவர்க ளஞ்சி
யோட ஆலகால விஷத்தை யுண்ட பரமசிவனைப் போல
நின்று சிவனடியார்கள் அருவருத்துத் தள்ளிய செல்வச்
செருக்கினையுடையாய் என்னசெய்தாய்? தேவர்கள் கையு
றையையே நன்குமதித்தாய் பரமசிவனது திருமுடிமேல் சாத்
திய தாமரைமலரை மதியாமல் யானைமிதித்து தேய்க்க அதன்
றலைமேல் வைத்தாயே! அடா புத்தியீனனே மகாவிஷ்ணுவி
ன் பெருமையும் பிரமாவின் பெருமையும், தேவர் வணங்கவா
ழும் உன்பெருமையும், சமுத்திரத்தில் தோன்றியவிஷத்தைப்
பானம்பண்ணின பரமேஸ்வரனைப் பூசித்த சிவபூசையின் பல
னென்று எண்ணினையில்லை, உயர்ந்த யானைமேல் வருகிற இந்
திரா? உன்றலையானது பாண்டியரி லொருவன் வளையால் உ
டைபடக்கடவது. உன்னுடைய நாலுகொம்பினையுடைய வெ
ள்ளையானையும் காட்டானையாகக் கடவதென்று சபிக்க தேவர்க
ள் அம்முனிசிரேஷ்டரின் பாதத்தை வணங்கி ஜிதேந்திரியரா
கிய பெரியவரே எங்களரசனும் வெள்ளையானையும் அபராதிக
ளானபடியால் நீர்சபித்த சாபத்தை இனி விமோசனஞ் செய்
யவேண்டுமென்று குறையிரந்துருகினார்க்கு மனமிரங்கி துரு
வாசமுனிவர் சாபவிமோசனஞ்செய்ததாவது, மனவாக்குக்கெ
ட்டாத பரமசிவம் அருளியசேஷத்தை நிந்தித்தபாவம் பரிகா
ரத்தாற்போகாது ஆனால் தலையளவுவந்து முடியளவாகத்தக்
கது, யானையும் காட்டானையாய் நூறுவருஷங் கழிந்தபின்பு
பழயவடிவாகத் தக்கதென்று பிறிதுசாபம் நியமித்தபடி இந்
திரன் மகுடபங்கமானது பின்பு சொல்லுகிறோம்.

அது நிற்க அங்குநின்ற வெள்ளையானை தேவலோகத்தை
விட்டு மதிகலங்கி நீலமலைபோல மண்ணுலகில் வந்துகாட்டா

னைக் கூட்டத்தோடுகூடி மிருகசஞ்சாரமாய் வேடர்கள் திரி ப
காடும், முல்லைவனங்களும், ஆற்றைச்சார்ந்த காடும், குற வ
ள் தங்கள் தெய்வத்தோடு சஞ்சரிக்கிற மலையும் திரிந்தலை ,
நூறுவருஷமுங்கழிய பின்பு காட்டோடு நெருங்கிய தெய்வீ க
மான கடம்பமாவனத்தில் வந்து பரமசிவனது திருவருள்பெ
ருகுங்காலம் நேரிட்டதனால் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தைக்கண்
டபோது தன் பழையவடிவுதோன்ற வத்தீர்த்தத்தில் முழுகிய
போது பழையவடிவம் பரமசிவத்தினது கிருபாநோக்கமுந்
தோன்றி பரமானந்தவடிவாகிய சிவலிங்கமும் எதிர்தோன்றக்
கண்டுவணங்கி அந்தத்தெய்வநாயகனைப் பூசிக்க அன்புதோ
ன்றித் துவாரம்பொருந்திய துதிக்கையினாலே மொண்டுவந்து
திருமஞ்சனஞ்செய்து தேனொழுகா நின்ற திருப்பள்ளித் தாம
மும்சாத்தி அரவாபரணத்தை அணிந்த வேணியினையுடைய
பரமசிவத்தை அருச்சித்துப் பூசிக்க அதனது உள்ளத்திலுண்
டாகிய அன்பினையறிந்த அப்பரமசிவம் வெள்ளையானையை
நோக்கி நீயிங்கு வந்தகாரணம் என்ன ? உனக்கு வேண்டும்வர
ம் யாது ! சொல்லுவாயென்று கேட்க இத்தெய்வ யானையான
து உள்ளத்திலன்புமிகுந்து வணங்கி முன்னே தனக்குச் சம்
பவித்ததும், இங்குவந்த முறைமையும் கிரமமாகச்சொல்லி எ
ன் தந்தையாகிய தேவரீரை யடையப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு
குறையுண்டாகுமோ ! எம்பெருமானே தேவரீரைத் தாங்கிய
இவ்வெட்டு யானைகளோடு அடியேனும் ஒன்பதாக உமதடி
யைப்பிரியாது உமதுசந்நிதானத்தில் இந்தவிமானத்தை முது
கிற் சுமக்கவேண்டுமென்னும் அன்பு என்னுள்ளத்திலேபொரு
ந்துதலினால் அதுவே வேண்டுமென்று இடையறாத அன்பி
னால் இவ்வாறுசொல்ல தேவலோகத்தையாளுகிற இந்திரன்
நம்மிடத்து மெய்யன்புடையவனாதலால் நீயங்குசென்று அவ
னைத் தாங்கியிருப்பதே நமக்கு மிகுந்தசந்தோஷமென்றுபின்
னும் அதற்குவேண்டிய வரங்களைத்தந்து செலவுகொடுத்தரு
ளினார்.

பரமசிவனிடத்துச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு வணங்கிச்
செல்லும் வெள்ளையானை அச்சிவலிங்கத்துக்கு மேற்றிசையை
யடைந்து தன்பேரால் ஒரு தடாகமும் அதன்பக்கத்தில் சிவ
லிங்கத்தையும் கணேசனையும் பிரதிஷ்டைசெய்து அவற்றை
அருச்சித்து நீங்காத அன்பும் தானுமாக அங்கிருக்குஞ்சமயத்

தில் இச்செய்தியை அறிந்த இந்திரன் தூதுவரையழைத்து எம்முடைய யானையைக் கொண்டுவாருங்களென்று அனுப்ப, அத்தூதுவர் விரைவில்வந்து அழைக்க நான்வருகிறேன் நீங்கள் முன்செல்லுங்களென்று அனுப்பிவிட்டுத் தான் அங்குநின்று எழுந்து அதற்குக் கீழ்த்திசையில் ஓரிடத்தில்வந்து தனதுபேரால் ஒரூரை உண்டுபண்ணி அதில் இந்திரேச்சுரமென்றும் இந்திரன்பேரால் ஒருசிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து அவ்வரசனைப் பூசித்து அங்கிருக்க இந்திரன் யானை இன்னும் வந்ததில்லையென்று பின்னும் மனத்தினும்வேகமாகச்செல்லுகின்ற தூதுவரைவிட அவர்களோடு ஐராவதம் தேவலோகத்தை அடைந்து இந்திரனை வணங்கிக் காட்டிலும் கடியமலையிலும் பலநாள் துன்பநோயுற வந்தசாபம் பரமசிவனைக்கண்டு நீங்கியதும் மற்றகாரியங்களையும் சொல்லி உயர்ந்த திக்குயானைகளின் இனத்தினின்று நீங்கிய தெய்வயானை இன்பத்தையுடையதாக வீற்றிருந்தது.

மேற்றிசையில் ஐராவதக்ஷேத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஐராவதப் பிள்ளையாரைத்தொழுது ஐராவதேச்சுரத்துக் கடவுளைப் பணிந்தவர் சாபத்தொடர்பினும் பாபத்தொடர்பினும் நின்று நீங்குவர். ஐராவதமென்னும் யானை சென்ற வழியேபோய் வைகைநீரின்மூழ்கி அதற்குத் தென்கரையிலுள்ள இந்திரேச்சுரன் திருவடியை வணங்குவோர் இப்பிறப்பில் தருமமுதலாகிய மூன்றால் வரும் பயனையடைந்து மறுபிறப்பில் இந்திரபதவி முதலிய அரியபதவியெல்லாம்பெற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தில் வெறுப்பில்லாத போகத்தில் மூழ்கிப் பின்பு அதில் வெறுப்புத்தோன்ற மனச்செவ்வையினாலே உண்டாகிற பேரின்பமாகிய சிவகதியை அடைவார்கள்.

வெள்ளையானை சாபந்தீர்த்த படலம்

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

மூன்றாவது

திருநகரங்கண்ட படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

தானவாறிபுகர்முகத்தடுகரிசாபம்
போனவாறுரைசெய்துமேற்புதுமதிமுடிமேல்
வானவாறினன்கடம்பமாவனமுதுநகர
மானவாறதுதனைச்சிறிதறிந்தவாறிசைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

மதநீராறு பெருகாநின்ற புகர்முகத்தினை யுடையதாய்ப் பகைவரைக கொல்லுகின்ற ஐராவதமென்னும் யானையின் சாபம் நீங்கின திருவிளையாடலைச் சொல்லி, இனிப் பிறையை யணிந்திருக்கும் சடைமுடிமேல் ஆகாய கங்கையையுடைய் சோமசுந்தரக்கடவுளானவர் வீற்றிராநின்ற பெருமை பொருந்திய கடம்பவனமானது பழமையான நகரமாகிய திருவிளையாடலைச் சிறிது தெரிந்தமட்டிற் சொல்லுகிறோம்.

இனிமையாகிய ஏழிசைகளையுந் தமது கண்டத்திலே யுடைய வண்டுகள் கின்னரம்போலப் பாடுகின்ற கடம்பவனத்தின் கீழ்த்திசையில் தென்னர் சேகரமென்றும், மன்னர் சேகரனென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற குலசேகரபாண்டியன் அரசாக்ஷிசெய்யும் மணவூரில் வைசியர்களில் ஒருவனாகிய தனஞ்சயனென்பவன் திரவியந் தேடுதல்போல சிவார்ச்சனை முதலிய சிவதருமங்களையும் தேடுகிறவனாய் சிவனிடத்தில் சிறந்தமெய்யன்புடையவனாய் அவ்வூரிலிருந்து மேற்குத்திக்கில் சென்று பெரிய வர்த்தகஞ்செய்து பின்பு தன்னூருக்குத் திரும்பும்போது பழையதாகிய பிறவிக்கடலின் கரைதெரியச் செய்து அடியார்கள் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் பரமேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கும் கடம்பவனத்தின் வழிவரும்போது சூரியன் அஸ்தமித்த காலமாக நெருங்கிய இருளில் தனியனாய்ச் சிவநேசத்தையுடைய அவன் நான்கு கொம்புள்ள மதயானைகள்

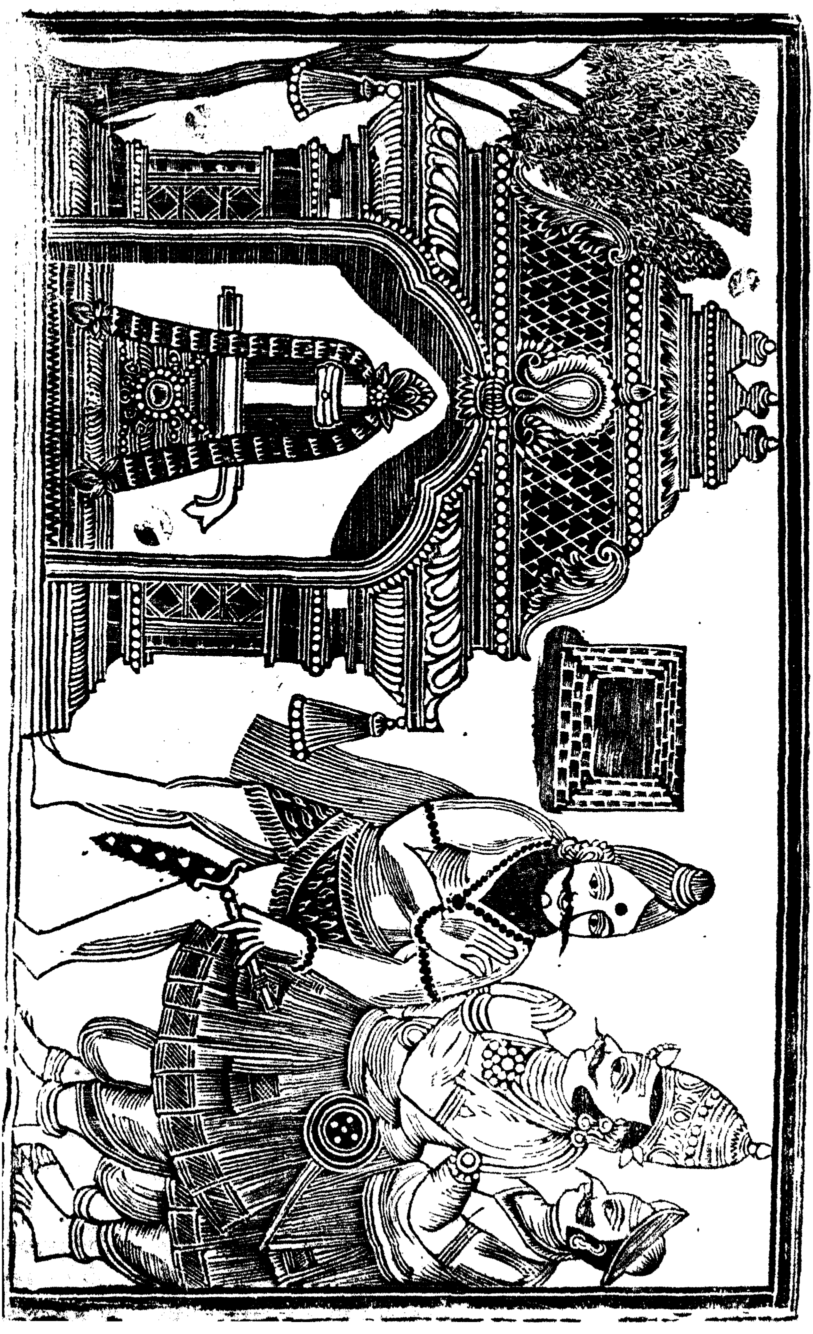

பிடரிமேற்றுங்குதலாய் ஆயிரங்கிரணங்களாலே எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள இருளைப்போக்கி விளங்குஞ் சூரியனைப்போல அவ்வனத்தி னிருளைப்போக்கி விளங்குகின்ற இந்திரவிமானத்தை நேரேகண்டு சமீபத்தில்வந்து அந்தச்சோதி விமானத்தி லெழுந்தருளிய பரமசிவத்தைத் தரிசித்து வணங்கி ஆநந்த நிரம்பினநெஞ்சினனாய் அவ்விடத்தேதானே அன்றிரவைக் கழிக்க எண்ணி அங்கிருக்கும்போது அன்றிராத்திரியில் சோமவாரமாகையால் தேவர்களெல்லாம் அங்குவந்து பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனது திருவடிகளை வணங்கிச் சிவராத்திரிபோல அன்றிராத்திரி நான்குசாமத்திலும் அக்கடவுளுக்கு உவப்பாக அருச்சனை செய்துகொண்டிருக்க அங்கே தேவர்கள் வந்ததும் அருச்சனை செய்வதும் இவையெல்லாம் அடியாரன்பிற் கெளியவராகிய நீலகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது கிருபாநோக்கத்தால் திரிபுண்டரதாரியாய்ச் சிவபக்திபரிபாலனான தனஞ்சயன்கண்டு சிவார்ச்சனைக்கு வேண்டிய வாசனைத் திரவியங்களைத் தேவர்களிடத்திற் கொடுத்து அருச்சனை செய்யச்செய்து இந்திரன் தங்கள்தெய்வமாகிய பரமசிவத்தை வணங்கி அருகினிலிருக்க அப்பெருமானைப் பூசித்த தேவர்கள் பாபராகியும் இருளும்போய் விடியக் குற்றமில்லாத தனஞ்சயன் ஒருவரையுங் காணாதவனாய் அந்த விமானத்தின்மேல் ஒப்பற்று விளங்குகின்ற சிவலிங்கத்தை மாத்திரங்கண்டு மிகவும் ஆலோசிக்குஞ் சிந்தையுள்ளவனாய் ஆச்சரியப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடியின்கீழே வணங்கி யெழுந்து இரண்டு கைகளையுந் தலைமேற் குவித்து பிரதக்ஷணஞ் செய்து ஒருவிதத்தில் தன்னூருக்குப் போக மனந்துணிந்து மிகுந்த பக்தியோடு சிவபெருமானிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டுவந்து அவ்வூரரசனாகிய குலசேகரபாண்டியன் அரண்மனைக்குச் சென்று சத்துரு சிங்கமான அவனை வணங்கி அவன் முன்னே நின்று எட்டுத் திக்கையும் ஜெயங்கொண்ட ஆக்ஞாசக்கரத்தையுடைய அரசர் பெருமானே, நேற்று அந்தக் கடம்பவனத்து வழியாய் நான் வர்த்தகஞ்செய்து வரும்போது பொழுது போயிற்று, அப்போது நான்கண்ட அதிசயமாவது, அன்றிராத்திரிக்கும் எனது பிறவிக்கும் முடிவுண்டாக சூரிய மண்டலத்தைப்போல் விமானமும் அதில் ஒரு சிவலிங்கமுங்கண்டேன், அந்தலிங்கத்தை இராத்திரி முழுதும் தேவர்கள்வந்து அருச்சனை

செய்துபோனார்கள். நானும் விடியுமளவுங்கண்டிருந்து அக் கடவுளிடத்தில் விடைபெற்றுத் திரும்பிவந்தேன் என்று சிவ நேசம் பெருகிச்சொல்ல அதைக்கேட்ட குலசேகரபாண்டியன் சுவாமியினுடைய திருவடிகளையும் தனதிரண்டு கைகளையும் தலைமேல்வைத்து உள்ளத்தில் அதிக அன்பும் ஆச்சரியமும் நிரம்ப இருக்கும்போது சூரியன் அஸ்தமித்தான். அன்றி ராத்திரி அவ்வரசன் கனவில் இருவினையொப்பு, மலபரிபா கம், சத்திநிபாதம், தத்துவ தரிசனம் ஆகிய விவற்றையரு ளும் பரமசிவமே ஒரு சித்தராகிவந்து ஓ பாண்டியனே அந் தக் கடம்பவனத்தை காடுபோக்கி நாடுநகரமாகச் செய்யக்கட வையென்று தெரியச்சொல்லி மறைந்தருள, குலசேகரபாண் டியன் விடியற்காலமாய்க் கண்விழித்துக் கனவில் சித்தவடிவாய் வந்த கடவுளுக்குச் செய்யுங் காலைநியதியெல்லா முடித்து அரசாட்சியில் வந்து மந்திரிகளுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் இராத்திரி தான்கண்ட கனவின் விசேடத்தையும் நேற்றுத் தனஞ்செயனென்னும் வர்த்தகன்சொல்லிய விசேடத்தையும் சொல்லி அவர்களும் சந்தோஷித்துச் சொல்லத் தெரிந்து கொண்டு மந்திரிகளுடனே கூடப்புறப்பட்டுக் கடம்பவனத்து க்குவந்து பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி இந்திரவிமான த்திலிருக்கும் சிவபெருமானுடைய சந்நிதியின் முன்னே தலை மேற் கைகுவித்து அன்பு பின்றள்ளவும் முன்பு அருட்கண் ணீர் பெருகவும் என்புருகவும் நின்று,

சரணமங்கையோர்பங்குறைசங்கரசரணம்
சரணமங்கலமாகியதனிமுதல்சரணம்
சரணமந்திரவடிவமாஞ்சதாசிவசரணம்
சரணமும்பர்களுயகபசுபதிசரணம்.

ஆழிஞாலமேலாசையுமமரர்வான்பதமேல்
வீழுமாசையும்வெறுத்தவர்க்கன்றிமண்ணுண்டு
பீழைமூழ்கிவானரமொடுபிணிபடச்சுழலு
மேழையேங்களுக்காவதோவெந்தைநின்கருணை.

சூளதாமரைச்சென்னியுந்தொடத்தொடநீண்ட
நீளனீயுனக்கன்பிலமாயினுநீரே
மூளவன்புதந்தெங்குடிமுழுவதும்பணிகொண்
டாளவேகொலிக்கானகத்தமர்ந்தனையென்று.

தோத்திரங்கள் செய்து பெருகிய அன்பு இரண்டு கண்ணின் வழியிலும் ஒழுகுவதுபோல ஆனந்தக்கண்ணீரொழுக சிவாநந்தக் கடலின்மூழ்கி மெய்யன்போடு பிரதக்ஷணஞ்செய்துவெளியேவந்து ஒருபுறத்திலிருந்து உத்திரவுசெய்தபடியே மந்திரிகளேவலால் காடுவெட்டுவோர்கள் வந்துகூடிக் கொடுவாள் கோடாலிகொண்ட கையினராய்க் காடுவெட்டத்துணிந்துவெட்டும்போது இருண்ட வனங்களெல்லாம் வெட்டுண்டு மெய்ஞ்ஞானிக ளுள்ளம்போல வெளியாய் செவ்வையாகக் கோலி இனி நகர்செய்வ தெப்படியென்று மந்திரிகளோடாலோசிக்குஞ் சமயத்தில் அரசன்மகிழ இரவில்வந்தபடியே விபூதிதூளிதராய்ப் பாதம்பூமியிற்பட சித்தவுருவமாகவந்து தோன்றித் தாம் முன்புசொன்ன முதநூல் - வழிநூல் - சாற்புநூற்படிவழுவாமல் நல்லகோயில்-மண்டபம்-கோபுரம்-பட்டணம் இவைகளை இன்ன இன்னபடிசெய்கவென்றுவிடைகொடுத்தருளி யுடனே மறைய அப்படிமறைந்தசர்வவியாபகரான சிவபெருமானுடைய திருவடியில்நிறைந்த பேரன்புடையபாண்டியன் உலகத்தில் சிற்பசாஸ்திரங்கள் தெளிந்தவர்களாலே சிவபெருமான் கட்டளையின்படியே கோயில் வேதபாராயணஞ் செய்கிறமண்டபம் அருத்தமண்டபம் சபாமண்டபம் அறுகாற்பீடிகை நிருத்தமண்டபம்-உற்சவமண்டபங்கள் - வேள்விமண்டபங்கள்-திருமடைப்பள்ளி-சுற்றிலுந்தேவர்சந்நிதிகள்-வலப்புறத்தில்உமாதேவியார்கோயில்-மாளிகைகள்-சுற்றுமதில்கள் கொடிகள்கட்டிய நெடிய சூளிகைகள்-சந்திரனைப்போலப்பிரகாசிக்கிற வீடுகள்-செய்குன்றுகள்-செம்பொற்கோபுரங்கள்-பெரிய மதில்கள்-அகழிகள்-சித்திரங்களெழுதிய பீடிகைவீதிகள் - தெற்றிகள்-உற்சவவீதி-சாளரங்கள்-பெரியவீதிகள் நாற்சந்தி-முச்சந்தி-அம்பலம்-சபைமேடை-நாடகசாலை - முனிவர்வீதி - பிராமணர்வீதி-அரசர்வீதி-வைசியர்வீதி - வேளாளர்வீதி - சூத்திரர்வீதி-யானைக்கூட்டம்-தேர்ச்சாலை-குதிரைச்சாலை- பள்ளிகூடம்-அன்னசத்திரம் முதலிய எல்லாஞ் செய்வித்துத் துணிகயம்-நீழ்நீர்க்காவல்-பூவோடை-குளம்-பொய்கை நந்தவனம்-பூஞ்சோலை-துடைவை-உய்யானம்- இவைகளும் அந்நகருக்கு அழகாகச்செய்வித்துக் குலசேகரபாண்டியன்தனக்கும் அரண்மனைமுதலியவைகள் ஈசானதிசையில் செய்வித்துக்கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குச் சாந்திசெய்ய ஆலோசிக்கும்போது சோமசுந்தரக்கடவுள்தெரிந்துவெளிவந்து தமதுபொன்னிற்

மான சடையில்முடித்த சந்திரனது புத்தமுதத்தைச்சிந்த அவ்வமுதஞ்சென்று அறிவுருவமான தமதுபாதத்தை அடைந்தவர்களைத்தாம் சிவமயமாக்கினாற்போல அந்தப்பட்டணத்தைச் சாந்திசெய்து தன்போற் பரிசுத்தமாய் மதுரமயமானதினாலே அதற்கு மதுராபுரியென்று பேரிட்டுக் கீழ்த்திசையில் ஐயனாரும், தென்றிசையில் சப்தமாதரும், மேற்றிசையில் விஷ்ணுவும், வடதிசையில் துர்க்கையும் காவலாக நிலைபெற நிறுத்தி யானைப்பிடரியில் பொன்மலை யிருந்ததுபோல விளங்குகிறகோயிலில் மதுரேசனைச் சாஸ்திரோக்தமாயருச்சனைசெய்வதற்குப் பொய்யில்லாத வேதாகமப்படி நடக்கவல்லபெரியோர்களாகிய ஆதிசைவர்களைக் காசியிலிருந்து வருவித்து மதுரையில் நிலைபெறச்செய்து உத்தம குலத்தினராகிய நால்வகைக் குடிகளும் உயர்வுந் தாழ்வுமாகக் கலந்த புறக்குடிகள்மூன்றும்வேதநெறி பிசகாமல் மநுநீதிப்படி நடக்க வைதிகதருமமும், சைவதருமமும் சிறக்க உலகத்தின் முகத்திலே திலதமிட்டாற்போல பட்டணத்தை வலஞ்செய்து அன்றுமுதல் பாண்டியன் மங்கள வாத்தியங்கள்முழங்க நல்ல சுபதினத்தில் குடிபுகுந்து பரமசிவனது கோயில் மூன்றங்கமும் குறைவுபடாமல் பூசைநடக்க விஷ்ணுவைப்போல குலசேகரபாண்டியன் அரசாட்சிசெய்து சிலகாலத்துக்குப்பின் மலையத்துவச பாண்டியனைப் பெற்று வளர்த்து அவனுக்குப்பட்டங்கட்டி ஒருநாள் கடவுள்கோயிலிற்சென்றுவணங்கி மூவலஞ்செய்து ஒப்பில்லாதபேரின்பமாகிய அருணிழலெய்தி ஒன்றியொன்று நிலையில் நின்றனன்.

திருநகரங்கண்ட படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

நான்காவது

தடாதகைப்பிராட்டியார்

திருவவதாரப்படலம்.

கலிவிருத்தம்.

கன்னியொருபங்கினர்கடம்பவனமெல்லா
நன்னகரமானது நவின்றுமுலகீன்ற
வன்னமகளாகியமலயத்துவசனுக்கு
தென்னனிடைவந்துமுறைசெய்ததுரைசெய்வாம்.

இதன்பொருள்.

பார்வதியை ஒருபாகத்திலுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் வீற்றிருக்கும் கடம்பவனமெல்லாம் நல்லநகரமாகிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம், இவ்வுலகங்களை ஈன்றதாயாகிய மீனாட்சியம்மையானவள் மலயத்துவசனென்னும் பாண்டியனிடத்தில் புத்திரியாகி வந்து முறைசெய்தளித்த திருவிளையாடலையினிச்சொல்லுகிறோம்.

மநுதருமசாஸ்திரமானது சந்தோஷித்துத் தன்வழியே நடக்கும்படியாகச் செங்கோல் செலுத்துகின்ற பரிசுத்தனான மலயத்துவசனென்று வெற்றியாலேயால் அலங்கிருதனாய், கனிந்த அமுதம்போலும் கிருபைக்கிருப்பிடமாய், காணாதற்கு நல்லவனாய், வடமொழிக்கடலுந் தென்மொழிக்கடலுங் கடந்து மன்மதன்போலும் வடிவுள்ளவனாய், காமவிதைமுளைக்கிற நிலம்போலும் பதினாயிரம் மனைவியருள்ளவனாய், சூரியகுலத்திற்பிறந்த சூரசேனமகாராஜன் குமாரியான காஞ்சனமாலையை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சோமசுந்தரக்கடவுளைத் திரிகாலமும்வந்து சேவிக்கும் செயலைக்கற்றவனாய், அநேககாலம் பிள்ளையில்லாமல் அநேக தருமங்களைச்செய்து வேதாகமப்படி தொண்ணூற்றொன்பது அசுவமேதயாகமுஞ்செய்து முடித்தபின் இந்திரன் வந்து இன்னம் ஒருயாகத்தையுஞ்செயதுமுடிப்பாயானால் எனதுபதவி நொடியளவில் மாறுமாகையால்

அது செய்யவேண்டாமென்று தடுத்து நீ நல்ல காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கினதினாலே அதற்குத் தகுதியாக உலகமெல்லாம் மகிழும்படியான பிள்ளையைத் தருகிற யாகத்தைச்செய்தால் நல்ல பிள்ளையைப் பெறுவாயென்று புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ் செய்யச்சொல்லி இந்திரன் போனபின்பு வேப்பமாலையையணிந்த மலையத்துவசபாண்டியன் அந்தயாகத்துக்கு வேண்டியவைகளெல்லாங்கொண்டு அந்த நியமத்துக்குத் தகுதியான தனது தேவியான பொன்மாலையுடனே யாகசாலையிலிருந்து இந்திரதிக்கைநோக்கி வைதியர்கள் சொல்லிய சடங்கின்படி உதாத்தம் அநுதாத்தக் கிரமமான மந்திரங்களும் ஆகுதிகளுக் குரியவைகளுஞ் சேரச்சொல்லி வேள்விவளர்க்க அந்த வேள்வியில் புகை ஆகாசமும்-பூமியும்-திசைகளும் பரவிப் போர்வைபோல மறைக்கப் பின்னும் குடங்குடமாக நெய்யும் பொரியும் சமித்துக்களும் தேவர்களுக்குப் பிரீதியாக தேவாமிர்தம்போல ஆகுதிகொடுத்துப் பரமசிவன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதவாக்கியப்படியே நெய் நிரம்பப்பெய்து வேள்வியில் அக்கினியை யதிகப்படுத்தும்போது பாம்பலங்காரப் பரஞ்சோதி தனியாகவும், இமவான் மனைவியாகியமேனை தலைகுனியவும், மலையத்துவசபாண்டியன் வலதுதோள் துடிக்கவும், பொன்மலை கொங்கைகள் ததும்பித் தீம்பால் வெள்ளம் பெருகவும், அவளிடக்கண் துடிக்கவும், இந்தப் பாண்டிநாடேயல்லது எந்தநாடும் மகிழ்ச்சி பெருகவும், சைவமுதலிய தவமார்க்கங்களியாவும், பாபங்கள் கெடவும், புண்ணியங்கள்வளரவும், தெய்வவேதங்களும், தெய்வதுந்துபியும் திசைகளெல்லா முழங்கவும், தேவரம்பைகள் கூத்தாடவும், அந்த மதுராபுரியிலுள்ளவர்கள் திரிகரணங்களும் வேறுபடாமல் தங்களை யறியாத ஆநந்தத்தை யடையவும், பதினெண்பாஷைகள் வழங்குகிற நாடுகளில் தமிழ்நாடே சிறப்பையடையவும், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரில் பாண்டியர்கள் மென்மேலான பெருமையடையவும், அக்கினிதேவன் இதுவரையிலுஞ்செய்த தவப்பயனை யடையவும், மாந்தளிர்போல நெருப்புக்கொழுந்து வீசுகிற அந்த யாககுண்டத்தில் நெருங்கிய தளிர்களையுடைய ஒருவாசனைக்கொடி அநேகவிதழ்களையுடைய தாமரைமலரை அப்பொழுது மலர்ந்துகொண்டு முளைத்தெழுந்தாற்போல உலகத்தில் தருமத்தின் வழியிற்சென்றோருக்கு இகபர போகவீட்டை யருளுமம்மை சூழியக்கொண்டை வட்டமதி

யின் மாசுபோலவும், அதிலே தொங்கவிட்ட முத்துமாலை அந்தச் சந்திரனிலிருந்து வருகிற கிரணத்தைப்போலவும், அமுதம்போலும் இனியகுதலை மார்பின் வழியேயொழுகி முத்துமாலையோடு விளங்கச் சூரியப்பிரகாசத்தை வென்று பவள மாலிகை யொளிவீச சிறிய இடையிற் சூழ்ந்த சிற்றுடையும் நவரத்னமேகலையும் அசைய காதிற்குண்டலமுங் குதம்பையும் இருளைப்போக்கிச் சிறிய தோள்களைத் தொட்டாட தெளிந்த வமுதம்போல மலைசிந்த இளநகைதோன்ற மூன்றுவயதுள்ள மூன்று முலையோடுங்கூடிய பெண்பிள்ளையாகிச் சராசரங்களை யெல்லாம் பெற்ற உலகமாதாவாகிய உமையவள் விளங்கினுள். சிறியதளிர்போலு மெல்லடியிலணிந்த சிறியமணிச்சிலம்பும், சதங்கையும் ஒலிக்க, நல்லகொடிபோலசைந்து தளர்நடையிட்டு இளமுறுவல்தோன்ற பெண்ணுகப் பிறந்து பெரும்பயனைப்பெற்ற பொன்மாலை மடியில்வந்து ஒரு பெண்குழந்தையாயிருந்தனள்.

அப்படியிருந்த பிள்ளையைச் செவ்வாய்வெளிவருமலும், முலைக்கண் கருகாமலும், கருங்கண் பசவாமலும், பத்துமாதந் தாங்கி வயிறுவருந்தாமலும் பெற்றுக்கொண்டு எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து வாய்முத்தங்கொண்டு பார்வதியைப் பெற்ற மேனைபோல மகிழ்ச்சியடைந்தாள். பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தியாய் உலகங்களை யெல்லாம் படைத்தும், காத்தும், அழித்தும், மறைத்தும், அநுக்கிரகித்தும், தனது வடிவுவேறுகி வாக்குக்கும் வேதத்துக்கும் எட்டாத ஒப்பற்றகாரணியானவள் திருமகளாய்வர இந்தப் பாண்டியன்செய்த தவமேபோதுமானதன்று. இந்திரியகரணங்களெல்லாங்கடந்து ஆனந்தவெள்ளமாகிய பரஞானமே வடிவாகவுடைய ஒருமுதல்வி தனது கருணையினுலே இன்று எல்லாருமறிய ஒருபெண்பிள்ளையானுள். அப்படியவள் பிள்ளையான கிருபையையும், தன்மனைவிசெய்த தவப்பேற்றையும், மலயத்துவசன் ஆலோசியாமல் நான் பிள்ளையில்லாமல் அநேககாலம் வருந்தி அரியதவங்களைச்செய்து பின்பு பிள்ளைப்பேறுண்டாக இந்த யாகத்தை செய்தேன். இந்தயாகமும் ஐயோ! ஒருபெண் குழந்தையைத் தந்தது. அந்தப் பெண்குழந்தையும் முலை மூன்றுள்ளதாய் என்பகைவர் நகைக்கலாயிற்றென்று துன்புறும்போது சிவனருளாலே ஆகாயத்

தினின்று மோர்வாக்கு இராசனே!, உனது குமாரியைக் குமார ரூகவெண்ணிச் சடங்குகளெல்லாந் தப்பாமல் வேதவிதிப்படி செய்து தடாதகையென்று திருநாமமிட்டு உனது முடியும் சூட்டக்கடவை சூட்டினபின்பு குமாரிக்கு நாயகன் வரக் காணும்போது நடுமுலை மறைந்துபோம் நீ கிலேசியாதை யென்று உண்டாயிற்று.

அவ்வசரீரிவாக்கைக் காதுநிரம்பவும் அன்பும் மகிழவும் உள்ளத்தில் நிரம்பவும், உலகமெல்லாம் திரிகரணங்களொரு மிக்கவும், ஆனந்த கண்ணீர் உடல்நிரம்பவும், கடவுளைத் துதித்து யாகத்தை முடித்தெழுந்து மனைவியோடு யாகசாலையை விட்டு இருபுறத்திலும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கத் தனதரண்மனையிற்சென்று மங்கல வாத்தியத்துடனே எதிர்கொள்பவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சிபெருக இராஜரீகஞ் செய்யும் மண்டபத்தில் சிங்காசனத்தின்மேலிருந்து கற்றுக் கேட்டு வல்லரான வைதிகர்கள் கையில் சுவர்னமழையைப்பெய்து மற்றெல்லாருக்கும் போதும்போது மென்னக் கொடுத்து மான்மழுவேந்தியபெருமானுடைய சந்நிதானத்துக்கு அதிக சிறப்புகள் பெருகக்கொடுத்து பின்னும் சிறையில் கிடப்பவரைச் சிறைநீக்கி ஏழுவருஷம் குடிகளிடத்தில் வாங்குகிற இறைப்பொருளை விட்டு அயல் வேந்தரிடத்துக்கொள்ளுந் திறையைவிட்டு ஆயத்துறைப்பொருளையும் விட்டு கோயில்களும் தருமசத்திரங்களும் பெருகச் செய்யுங்களென்றும், சத்துருத் துவேஷங்களையும் விடுங்களென்றும் வள்ளுவனாலே பறையறையச்சொல்லி பொக்கிஷசாலையைத் திறந்துவிட்டுப் பலரும் வேண்டிய வளவிற் கொள்ளக் கடவரென்று சிலர்க்கு ஆடையாபரண முதலிய வெகுமதிகளைச்செய்து இராஜவீதியெல்லாம் சந்தோஷமாய் எண்ணெய்விழா சுண்ணவிழா முதலிய ஆடச்செய்து அந்த மதுராபுரியேயன்றி எல்லாப் பட்டணங்களும் சந்தோஷிக்க மலையத்துவசபாண்டியன் பெருங்களிப்படைந்து கடவுளருளியபடியே தன்பிள்ளைக்குச் சாதகர்ம முதலிய கிரியைகளெல்லாஞ் செய்து தடாதகைப் பிராட்டியாரென்று திருநாமமிட்டு வேதங்களும் உண்மையைக் காணக்கூடாத தேவியை இமவானையும் மேனையையும்போல வளர்த்துக் களிக்குங் காலத்தில்.

பிரமாண்டங்களெல்லாம் சிறுவீடாக விளையாடுகிறவளாக உலகமாதா இப்போது தடாதகையாய் மழலைப் பிள்ளைகளுட

னே வீதியில்வந்து மணலாலே சிறுவீடுகட்டி மணற்சோறுக்கித் தன்னோடொத்த பிள்ளைகளுக்கு விருந்திட்டும், முருகவேளும் வாய்வைத்தருந்தாத தனதிள முலைப்பாலைப் பாவைக்குக் கொடுத்தும், பொன்மாலையை மகிழச்செய்தும், தோழிமார்கள் கண்களிகூர அவர்கள் கற்க ஆடிக்காட்டுகிறவள்போல கழங்கு பந்து அம்மானைகளாடியும், இருவினையாகிற கயிறுபூட்டி மேலுலகமும் கீழுலகமும் சென்றுவர நம்மை ஆட்டுகிறது போல முத்துவடம்பூண்ட ஊசலாடியும், இனி தனது தந்தைக்கு மகிழ்ச்சிசெய்வாளாய் மெய்யான வேதங்களும் அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களுந் தெளிந்து, யானை-இரதம்-குதிரை ஏற்றங்களும் தனுர்வேதமும் தெளிந்து வருகிறதைக் கண்டு மலயத்துவச பாண்டியன்வேதவேதாந்தங்களெல்லாம் மேகலையாக இடையில் தரித்த தனது சிறுமகளுக்கு மகுடஞ் சூட்டுதற்கு நல்லநாள் நியமித்துத் திசைகளுக்கெல்லாம் ஓலைபோக்கி அரசர்களை வருவித்துப் பட்டணமெல்லாந் திருவிழாவாக அலங்கரித்துச் சுமதியாகிய மந்திரியால் அபிஷேகத்திற்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ்சேகரித்து மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க யானையின் தலைமேற் பொற்குடங்களில் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களெல்லா நிரப்பிப் பூசித்து மந்திராக்கினிவளர்த்து அமுதம் நிவேதித்து செம்பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலுஞ்செய்த சிங்காசனத்தை விசுவாசத்துடனே பூசித்துத் தெய்வத்தைத் துதித்துந் திருமுடியை மதயானையின்மேல் வைத்துப் பட்டணப் பிரவேசஞ் செய்து பூசித்து இரத்தினங்களாலே ஐந்து தலைகளும பொன்னுடலுமான நாகப்படங்களைப் பரப்பிக் குடைபோற் கவியச் சிங்காதனத்தின்மேல் வைத்துத் தடாதகைப் பிராட்டியாரைச் சுவர்ண கும்பத்தால் நன்னீர் அபிஷேகஞ்செய்து தேவர்கள் மந்தாரப் பூமழைபொழிய முனிவர்கள் மங்களவார்த்தை சொல்ல, தெய்வ ரம்பைகள்போல் வார் நடனஞ்செய்ய ரிஷிபத்தினிகள் பல்லாண்டுபாட, வேதங்கள் முழங்க மாணிக்கக் கிரீடஞ் சூட்டிக் காருண்ணிய ரூபியான தடாதகைப் பிராட்டியாருக்குத் தனதரசாட்சியும் மந்திரிமுதலியோர் தமது காரியங்களைச் செய்யவும், செங்கோல்கொடுத்துப் பூரணச் சந்திரன் போலும் வெள்ளைக்குடை நிழல் செய்யவும் அந்தச் சந்திரகிரணங்கள்போல இரண்டு பக்கத்திலுஞ் சாமரம் வீசவும் தேவர்கள்பூமழை பொழியவும், வெள்ளிமலைமேல் சூரியனுதயமானதுபோல வெள்ளை யானைமே

லேற்றி வேப்பமாலை யணிந்து பெண்ணரசியை மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க நகரை வலஞ்செய்வித்து அசரீரி சொல்லக் கேட்ட அப்போதிலும் இப்போது திருமகள் விளங்குகிற செவ்விநோக்கிப் பேரானந்தம் அதிகரித்துப்பின்பு சிலநாள் கழித்து வீரலட்சுமி கொண்டாட தன்றோள்களாற் சுமந்த உலகத்தை எல்லாம் தன்மகளுக்குக்கொடுத்து மலையத்துவசன் வானுட்டைப்பெற்றான்.

பின்பு தேனிற்சுவைபோலவும், பூவில் மணம்போலவும், பரமசிவன் இடப்பாகத்தைவிட்டு நீங்காத நமதுதாயாகிய தடாதகைப் பிராட்டியார் தந்தைக்கு அந்திய காலக்கடன்களெல்லாம் வழுவாது செய்து பின்பு இரத்தினசிங்காதனத்தின் மேலிருந்து உலகமெல்லாம் ஒரு குடைநிழலி லாள்வாளாய் உலகத் தரசர்கள் வணங்க உலகத்தை மனுநீதி வழுவாமற் காத்து மலையத்துவச பாண்டியன் சுவர்க்கலோகஞ் சென்றபின்பு பரமசிவன் தமதுள்ளத்தில் மதிக்கின்ற அரச வம்சம்போல பாண்டியன் பெற்ற கன்னிப் பெண்ணரசியான தடாதகைப் பிராட்டியார் ஆக்ஞா சக்கரஞ் செலுத்திய பெருமை யெப்படி யென்றால், சூரியனுதயமாக ஐந்துநாழிக்கு முன்னே நாகசுரமுதலிய நல்லிசைகேட்டு எழுந்து திருமஞ்சனமாடி, தங்கள் அரசகுலத்துக் குத்தக்க நித்திய கருமாநுஷ்டானங்களுந்தேவபூசையுங்குறையின்றி முடித்து மெய்ஞ்ஞானிகள் சூழ்ந்துவர, சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கோயிலுக்குப்போய் கடவுளை விதிப்படி வணங்கி மீண்டு தனதரண்மனையில் அரசாட்சிசெலுத்துங் கொலுமண்டபத்தில் புஷ்பங்களா லலங்கிருதமான ரத்தினசிங்காதனத்தின்மேல் அமுதத்தாற்செய்த பாவைபோலிருந்து அனிந்திதையுங்கமலினியும் உலக கன்னிகைகளாகவந்து அடப்பையுங் காளாஞ்சியுந்தாங்க, சரஸ்வதியும் லட்சுமியும் அப்படியே உலக கன்னிகைகளாக வந்து சாமரம் வீசவும், கண்ணப்ப நாயனுர் அருச்சித்தமலர்கள்போல சோழன் சேரன்முதலிய அரசர்கள் தங்கள்முடியாலே பாதத்தில்வீழ வணங்கி அருளின்படி ஏவல்செய்ய கத்தி கேடகங்கள்கொண்டு குவித்த கையினராய்ச் செகதீஸ்வரியான தடாதகைப்பிராட்டி எப்போது கிருபாநோக்கஞ் செய்வாளோவென்று இமையாமற் பார்த்து அவள்பார்க்கும்போது இரண்டு கையுங்குவித்துப்பிழைத்தோ

மென்று வாய்பொத்தி உழையர்கள் ஏவல்செய்யவும், கஞ்சுகிகள் அவன்மராடராஜன், அவன்கருனடராஜன், இவன்விராடராஜன், இவன் குரு நாட்டரசன், இவன் சேரன், இவன் சோழன் என்று ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும் பிரம்பாற் குறித்துக் காட்டவும், செந்தமிழும் வடநூலும் முடிவுதெரிந்தவர்களும், வேதசாஸ்திர முதலிய கலைஞானந் தெரிந்தவர்களும், ஆறுசமயநூற் றெரிந்தவர்களும், இருவகைப்பற்று விட்டவர்களும், சைவமாதர்களும், மெய்ஞானத்தால்அஞ்ஞானத்தைவென்ற வீரர்களும், சமுகத்திலிருந்து நன்றாக தெளிவிக்கும் ஆசாரியர்களும், பஞ்சாங்கத்தால்முக்காலமுந்தெரிந்த புரோகிதர்களும், பின்னனுபவமும் முன்னனுபவமுந் தெரிந்து நடத்தும் சுமதி முதலிய மந்திரிகளும் சூழ்ந்திருக்கப் பிராமணர்கள் தொழிலாளிகள் தேவஸ்தானபூசை-தருமசத்திரம், விரோதமில்லாதகுடிகள் முதலானவர்களை மந்திரிகளாலே தெரிந்தும், ஒற்றர்களாலே யறிந்தும், யாதேனுங் குறைவுண்டானல் தண்டித்துத் தீர்த்தும், உத்தேசம்-லக்ஷணம்-பரிக்ஷை என்னும் மூவகையாலே நியாயநூலை அநுவதித்து முறைப்படிகண்டித்துக் கிரமத்தினிறுத்தித் தார்க்கிகர்கள் தர்க்கஞ்செய்யுங் கூட்டத்தில் மகிழ்ச்சிகொண்டும், மகாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் தங்கள் வலிமையாற் கடைந்தெடுத்த அமுதமெல்லாம்வாரி அஞ்ஞானந் தீரக்கற்ற வித்வான்கள் பொழிவது போல கவிகளிலுண்டாக்கி ஊட்ட காதுகணிரம்பவுண்டும், பிராமணர்கள் சைவர்கள் பெரியோர்கள் எல்லாருக்கும் சுயம்பாகிகள் தேவாமிர்தத்தையும் வெறுக்கச் சமைத்த முல்லையரும்புபோன்ற அன்னமுதலிய நால்வகையுண்டியுங் கொடுத்து அவர்கள் சொல்லும் உபசாரமாகிய விருந்துண்டும் மத்தியானகாலத்தில் புராணிகர்களாலே பதினெண் புராணங்கள்கேட்டும், மநுமுதலிய தருமசாஸ்திரங்கள் கேட்டும், பின்பு சித்திரப்பிரதமைபோல நாடகப்பெண்க ளாடலும்பாடலுங்கேட்டும், இவ்வாறு முன்னோர்கள்செய்த தரும பரிபாலனமும், வேறே தருமங்களும், யாகவகைகளும் செய்வித்துச், செல்வமுங் கல்வியும் தனக்கிருகண்களாக வளர்ந்து வருகிறாளென்று சொல்வதுபெரிதோ மும்மூர்த்திகளாலே முத்தொழிலையு நடத்துகிறாளென்று சொல்வதும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதையானதேவி புகழுக்கு ஈடன்றென்றால் புல்லறிவினனாகிய என்னாற்சொல்லி முடியுமோ முடியாது. தடாதகைப் பிராட்டியார் கன்னியாக

யிருந்து அரசாட்சிசெய்ததனாலே அந்நாட்டுக்கு கன்னிநா டென்று பெயராயிற்றென்று அகத்திய முனிவர் சொல்ல, முனிவர்கள்கேட்டு மனங்களித்து ஐயா முன்னே தக்கன்செய்த தவத்தாலே தாக்ஷாயணியாகவும், பருவதராஜன் செய்ததவத் தாலே பார்வதியாகவும் வேதாந்தங்களுக்கும் எட்டாததேவி அவதரித்தாள் இங்கு மணிதனாகிய மலையத்துவசன் மக ளென்று பிறக்கவேண்டிய காரணமென்ன சொல்லியருள வேண்டுமென்ன.

அதற்கு அகத்தியமகாமுனிவர் கேளுங்கள் முனிவர்களே முற்காலத்தில் விச்சுவாவசு என்னும் விஞ்சையன் பெண்ணா கிய விச்சாவதி என்பவள் பார்வதி பக்தியுள்ளவளாய் வருகிற வள் ஒருநாள் தந்தையை வணங்கி ஐயா நான் பார்வதியைப் பூசித்து ஈடேறவேண்டுகிறே னாகையால் அந்த வுமையவள் மந்திரத்தை எனக்கு உபதேசியுமென்று தந்தையா லுபதேசிக் கப்பெற்றுப் பின்னும் ஐயா நான் உமையைப்பூசிக்க இவ்வுல கிற் சிறந்த தலம் யாதென்று கேட்க தந்தை உலகத்தில் பெரி யோர்கள் எப்போதுஞ் சஞ்சரிப்பதாய் துவாதசமுடிவென் றும் பூலோக சிவலோகமென்றும் சொல்லத் தக்கது மதுரை அதுவோ திரிலோகங்களிலும் சிறந்த சக்திபீடம் அறுபத்து நான்கிற்கும் முதற்பீடம், வேண்டினோருக்குப் போகமும், வீடும், சித்தியும் தரத்தக்கது. பின்னும் இரவும் பகலும் சுவர்க் கலோகத்திற் கதவடையாமல் தேவர்கள்வந்து பூசித்து உமா தேவி அருளுகிற சித்தியால் வினையை வெல்வார்கள். அதுவு மல்லாமல் என்தந்தை முதல் ஐந்துபேர்கள் பூசித்து அந்த மதுரையில் நல்ல வரங்களெல்லாம் பெற்றார்கள். சராசரங்க ளெல்லாம்பெற்ற அங்கயற்கண்ணம்மை தன்னைப் பூசிப்போர் க்கு வேண்டிய இகபரபோகங்களைக்கொடுத்துப் பேரருள்செய் துவிளங்குகின்றாளென்று சொன்ன தந்தையைவணங்கி அவ ரனுமதிபெற்றுக்கொண்டு ஒருபூங்கொடிபோல் நடந்து காடு-மலை-ஆறுகள் கடந்து நமது ஆதிபராபரையினுடைய பரி பூரணகிருபை தங்கிய அந்தமதுரையில் வந்து பெண்யானை நீராடுதல்போல பொற்றாமரைக் குளத்தில்முழுகி வேதக்கொ ழுந்தாகிய கடவுள் இடப்பாகத்தில் எழுந்துபடர்ந்த பொன். மலைவல்லியாகிய அங்கயற்கண்ணியை வணங்கித் தைமாதம் தொடங்கி பகலுணவு-இராத்திரிபோஜனம் - அல்லதுகிடைத் தசோறு- இலை-காய்-கனி-கிழங்கு-மா-எள் முதலியவுணவுகளும்

சாந்திராயணம் பஞ்சகெளவியம் - பால் - நன்னீர் - தருப்பை-
மேனுனிநீர்-வாயு இவைகளைப் புசித்தும், பட்டினிகிடந்தும்,
இப்படி பனிரண்டுமாதகாலம் விரதங்கள்செய்து இளைத்து
மேல்வரும் தைமாதத்தில் சந்நிதிக்குப்போய்சேவித்து நின்று
மாந்தளிர்போலும் திருவடிகளையும், இருமணிக்கோவை சூழ்
ந்தமின்போலும் இடையையும் நூலிழையும் நடுப்புகுதாத
திருக்கொங்கைகளையும் வரிசையாய்ப் பொன்வளையல்களணி
ந்த செங்காந்தள்மலர்போலும் திருக்கைகளையும், திருமங்கிலி
யக் கழுத்தையும், பூரணசந்திரன்போலும் திருமுகத்தையும்,
வண்டுகள் இன்னிசை பாடுகின்ற இருண்ட திருக்குழற்கற்றை
யும், இப்படி பாதாதிகேசபரியந்தம் தேவியைத் தியானித்து
வீணைக்கடவுளைத் துதித்துக் கைகுவித்து இளஞ்சூரியன்
போலு நிறத்தையுடைய மகமல்பட்டால் அளவுக்கிசையத்
தைத்துச் செம்பொன் மயமான கவசத்தை அவிழ்த்து முல்
லைப்பூமாலையை முடியிற்சூட்டிச் சுரைப்பந்தர் பின்னேதோ
ன்ற பூங்கோதையைப் பொருந்திய பிடரியில்கிடக்க வீணை
யைத் தோள்மேலணைத்து மீன்போலும் கண்களையுடைய விச்
சாவதி தந்திகளை முறுக்காணிகளால் சுதிகூட்டிப் பண்விளங்
கத் தெரித்துப் பாடத்தொடங்கினாள் எப்படியென்றால்,

ஒளியானுலகின்றாயிரணைந்துமின்போற்செவ்வியுறநோக்கி
யளியால்வளர்க்குமங்கையர்க்கன்னேகன்னியன்னமே
யளியாலிமவான்றிருமகளாயாவியன்னமயில்பூவை [னே.
தெளியாமழலைக்கிளிவளர்த்துவிளையாட்டயருஞ்செயலென்

அண்டக்குவைவெண்மணற்சிறுசோறுக்கித்தலியேவிளை
யாடுங், கொண்டற்கோதாய்பழியெழுதா லாகாவுருவக்கோகில
மே, கொண்டற்குடுமியிமயமலை யருவிகொழிக்குந்துளிர்முந்
தால், வண்டற்குதலைமகளிரொடும் விளையாட்டயரும்வனப்
பெண்ணே.

வேதமுடிமேலானந்தவுருவாய்நிறைந்துவிளையாடு
மாதாரசேமுத்தநகைமானேயிமயமடமயிலே
மாதரிமவான்றேவிமணிவடந்தோய்மார்புந்தடந்தோளும்
பாதமலர்சேப்புறமிதித்துவிளையாட்டயரும்பரிசென்னே.

இப்படி விச்சாவதி மீனாட்சியை வீணாகானத்தால் தோத்
திரஞ்செய்ய ஆனந்த மெய்யன்பாகிய வலைக்குள் அகப்படு
கின்ற அங்கயற்கண்ணம்மையாகிய காருண்ணியரூபி சூழியக்கொ

ண்டைமுடித்த சிறிய திருமுடியும் கொவ்வைக்கனிபோலும் திருவாயில் மழலையமுதஞ்சிந்த மூன்றுவயது பச்சிளம்பெண் பிள்ளைவடிவாய்ச் சந்நிதிமுன்னே வேண்டும்வரமருள வந்து நின்றாள்.

அப்படிவந்துநின்ற மூன்றுவயதுக் குழந்தையைவிச்சாவதி சாஷ்டாங்க வந்தனஞ்செய்ததை லோகமாதாவானவள் பார்த்து விச்சாவதியே! நீ வேண்டியதென்ன சொல்லென்று கேட்க அதற்கு விச்சாவதி தாயே! எக்காலத்தும் உமதுபாதங்களி னீங்காதபரிபூரணபக்தியை அருளவேண்டுமென்ன அப்படியே தந்தேன். இன்னமுனக்கு வேண்டியதேதென்ன? தாயே! இப்போது நான்கண்ட பிள்ளைவடிவாய் என்னிடம் வந்து அருள்சுரந்து மடியிலிருக்கத் திருவுள்ளஞ் செய்யவேண்டுமென்று வணங்க, சிவபரம்பரையாகிய தேவி சம்மதித்து விச்சாவதியே! நீ மலயத்துவச பாண்டியனுக்கு மனைவியாகப் பிறந்து வந்தபோது நான் பிள்ளையாய் உன்மடியில்வந்திருப்பேனென்று அருள்செய்ய அப்படியே விச்சாவதி பொன்மாலையாய் வந்தகாலத்து மதுரை மீனாட்சி தடாதகைப்பிராட்டியாக அவதாரஞ்செய்தாளென்று தம்மைக்கேட்ட முனிவர்களுக்கு அகத்தியமுனிவர் அருளிச்செய்ய அதை யம்முனிவர்கள் உள்ளபடி நன்றாயறிந்தார்கள்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஐந்தாவது

திருமணப்படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

தரைபுகழ்தென்னன்செல்வத்தடாதகைப்பிராட்டிதானே
திரைசெய்நீர்ஞாலங்காத்தசெயல்சிறிதுரைத்தேன்றெய்வ
விரைசெய்பூங்கோதைமாதைவிடையவன்மணந்துபாராண்
டரசுசெய்திருந்ததோற்றமறிந்தவாறியம்பலுற்றேன்.

இதன்பொருள்.

இவ்வுலகத்தார் புகழாநின்ற மலையத்துவச பாண்டிய ராசன் புத்திரியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் அலையை வீசுகின்ற நீரையுடைய கடல்சூழ்ந்த பூலோகத்தைக்காத்த திருவிளையாடல் சிறிது தெரிந்தமட்டிற் சொன்னேன். இனித் தெய்வமணங்கமழுகின்ற பூமாலையணிந்த அளகத்தையுடைய அந்தத் தடாதகைப்பிராட்டியைக் கயிலாசபதியானவர் திருமணங்கொண்டருளிப்பூமியையாண்டு அரசுத்தன்மையை நடத்திக்கொண்டிருந்த திருவிளையாடலை அறிந்தமட்டில் சொல்லுகிறேன்.

இவ்விதமாக அகத்தியமுனிவர் சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! லோகமாதாவானவள் பெண்ணரசியாகி ஆக்ஞாசக்கரம் பகையிருளைப்போக்க வெள்ளைக்குடையாகிய சந்திரன் குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுக்க மனுநீதிப்படியே பெரிய உலகங்களெல்லாம் தனியரசுநடாத்திவருங்காலத்தில் திருவிடை இளைத்துமறையவும், செம்பொன்மலைபோலக் கொங்கைகள் வளரவும், கரியகூந்தல் பாதிராத்திரி இருளைவெல்லவும், வீணைபோல் கொஞ்சுதலைச்சொல்லும் இனிய நகையையுமுடைய பெண்ணரசுக்குத் திருக்கல்யாணகாலம் நேரிட்டதாயிருக்க, அந்தக் குளிர்ந்த சந்திரனைக்கொண்ட கொம்புபோன்ற தடாதகையைப்பெற்ற பொன்மலையானவள் கண்டு நிறையப்பூத்து வளைந்தகொம்புபோன்ற வுனக்

குக் கன்னிப்பருவம் பழுக்குங்காலம் வந்தும் இன்னும் கல்யாணம் கூடாதிருக்கின்றதேயென்று கிலேசித்துச் சொல்லக் கேட்டு தாயே! நீ நினைத்த எண்ணம் கூடுங்காலம் வரும்போது கூடும், இப்போது நீ கிலேசிக்கவேண்டாம் நான் சென்று எட்டுத்திசைகளும், சமுத்திரதீவுகளும், எனதுவிசையும் நிலைபெறச் செய்து வருகிறேன். நீ இங்கிருக்கக்கடவை யென்று தடாதகைபிராட்டிவிரைவில் எழுந்துவந்துசபைகூடக்கண்ட அரசர்களும் மந்திரிகளும்முதலிய யாவருங்கூடி பிராட்டியின் திருவுள்ளந் தெரிந்து தாவுகின்ற குதிரைகட்டியதேரைக்கொண்டுவந்துசாரதிநிறுத்த அத்தேரில் உலகங்களுக்குள்ள இடையூறுதீரஎழுந்தருளிசங்கமுழங்கவும்அஷ்டாதசவாத்தியங்கள் முழங்கவும், வாள்வீரர்கள் வேல்வீரர்களாக சில பெண்படைகளும் தேரேறிச்சூழ்ந்துவர சதுரங்கசேனைகளும்சூழ, மீனக்கொடியும், புலிக்கொடியும், விற்கொடியும், பீலிக்குடைகளும், சாமரங்களும், வேப்பம்பூ மாலையணிந்த தேவி தேரைச்சூழ்ந்துவர வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச்செய்ய வேதங்கள் முழங்க, பக்கத்தில் வியாழபகவானையொத்த சுமதியென்னு மந்திரி கையிற் பொற்பிரம்பை நீட்டிச் சதுரங்கசேனைகளுஞ்செல்லச் சேவகஞ்செய்துவர இந்திரலோக முதலான லோகங்களிலுள்ள செல்வங்களெல்லாங் கொள்ள நினைத்து கெஜபதிமுதலிய வடதிசை அரசர்கள் புறப்படமடங்கவென்று அவ்வரசர்களாலே தேவர்முதலிய சேனைகளும் ஊழியப் பெண்களும் இன்னும் பலபொருள்களுந் திறையாகக் கொடுக்கக் கொண்டு வேறே பகைவரில்லாமையால் திக்குப்பாலகர்களை வெல்லக்கருதி இந்திரதிசையிற்சென்று அவன்சேனைகளோடெதிர்த்து இந்திரன்சூடிவந்த தும்பைமாலையற்று அவனது கெருவபங்கமாய் ஊழியப்பெண்களும் - சதுரங்கசேனைகளும் - சிந்தாமணியும் கற்பகமுதலியவுந் திறையாகக்கொடுக்கக்கண்டு அப்படியே மற்றத்திக்குப்பாலகரையும் வென்று அவர்கள் கொடுக்குந் திறைகளைக் கைக்கொண்டு ஈசான்யதிக்கிற்சென்று கைலாயத்தைச் சமீபித்துத் தனது சதுரங்கசேனைகளின் முழக்கமும் பல வாத்தியங்களின் முழக்கமுமுன்சென்று பரம சிவத்துக்குரைக்கநெருங்கி, மலைகளோடு மலைகள்மோதிச் சண்டைசெய்வதுபோல யானைகள் கெர்ச்சித்துப்பாயவும், முதுகில் அம்புறத்தூணிகட்டி அம்புகள் பூட்டியவில்லுடனே வீரர்கள் இடிபோல்முழங்கிச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

அதுகண்ட காவலாளர்கள் திருநந்திதேவரது சந்நிதியிற்போய்ச் சொல்ல, அப்போது நந்திதேவர் சிவபெருமானுடைய திருவுள்ளந்தேர்ந்து பிராட்டி சேனைகளின்மேல் ஜெயம்பொருந்திய சிவகணங்களை யனுப்ப இரண்டு சேனைகளும் கடலுங் கடலும் பொருதாற்போலக் கண்களில் நெருப்புப்பொறிசிந்த வெகுண்டு சூலங்கள் - மழுக்கள் - தோமரங்கள் - சக்கரங்கள் - பிண்டிபாலங்கள் - மழுக்கள் - வாளாயுதங்கள் - தண்டாயுதங்கள் - கலப்பைகள் - வேலாயுதங்கள் முதலிய ஆயுதங்களை எறிந்து ஊழிகாலத்துக் கடல்போல் வீரர்கள் கெர்ச்சித்து எறிவனவும், செலுத்துவனவும், பிரயோகிப்பனவுமாகிய படைகள் சில இரத்தத்தில் முழுகி வெளிப்படுவனவும், தப்பிப்போவனவும், பட்டு முறிவனவும், வினைக்கொத்த போகம்போலாகக் காணவந்த தேவர்களின் வாகனங்களில் அன்னமுங் கருடனும் பறந்து ஓடிப்போயின. சிலர் வாகனங்கள் ஆயுதங்களா லழிந்தன. எமனது எருமைக்கடா துர்க்கை பலிகொண்டதுபோல ரத்தத்தைக் கக்கின. அப்போது சுவாமி தரிசனத்துக்குவந்த விஞ்சையரும் அவர் மனைவியரும் இவ்வனர்த்தத்தைக் கண்டு பயந்து வேறுவழியிற்செல்ல சந்திராஸ்திரம் - சூரியாஸ்திரம் - அக்கினியாஸ்திரம் - வருணாஸ்திரம் - நிருதிங்கவஸ்திரம் - சரபாஸ்திரம்- வாயுவாஸ்திரம் - நாகாஸ்திரம் இவைகளை இருதிறத்தாரும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகவிட்டுப் போர்செய்யும்போது திருநந்திதேவரைச்சேர்ந்த கணங்கள் முறிந்தோட தடாதகைப்பிராட்டியார் புற்றினின்றும் அரவஞ் சீறிவந்ததுபோல் வில்லினின்றும் பாணவருஷங்களை வருஷித்துக் கணங்கள் கையிலுள்ள அஸ்திர சஸ்திரங்களையெல்லாம் அறுத்து அவர்களை நிராயுதராக்க அவர்கள் மலைகளை வாரி பிராட்டியார் சேனைகளின்மேல் விடுக்க அவைகளை யெல்லாம் வச்சிராயுதத்தாலே அறுத்துப் பொடியாக்கித் தண்டாயுதத்தா லவர்களையடிக்க அவர்களெல்லா முறிந்தோடிப் போனார்கள். அண்டங்களையும் சராசரங்களையும் உண்டுபண்ணி அவைகளில் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற தேவியின் பெருமையை யாராலே சொல்லி முடியும். ஆதலால் கணங்கள் ஆயுதங்களுமற்று, விமானங்களுமழிந்து, அணிந்தமாலைகளும் உதிர்ந்து போர்செய்யமூண்ட புஜவலியுங் கெட்டுக் கோபமுங்குலைந்து, வீரநகையுமிழந்து வீரசிங்கம்போன்ற நடையும் தளர்ந்து, நிற்கிற

நிலையை திருநந்திதேவர்கண்டு எல்லாரையும் அடிமையாகவு டைய சிவபெருமானுடைய திருவடியில்வணங்கி இவைகளைச் சொல்ல கங்காதரனை கடவுள்கேட்டுப் புன்னகைசெய்து தரு மஸ்வரூபராகிய சிவந்த கண்களையுடைய இடபவாகனத்தி லேறி வலிய வில்லும், ஜெயத்தைத்தருகிற தேவாஸ்திரங்க ளையுங் கைக்கொண்டு, யுத்தகளத்துக்குவந்து பூதவீரர்களோடு போராடி ஜெயங்கொண்டும், இனி யார்வந்தாலும் ஜெயங் கொள்ள வல்லேனென்று பெண்சிங்கம்போல் நிற்கிற தேவி திருவடியையும் சேவகத்திறத்தையுங் கண்டார். அவர்கண்ட போதே வீரக்கழலணிந்த ஒரு திருவடியும், பாம்பாலிறுக்கி யுடுத்தின புலித்தோலும், வெற்றி மழுவைக்கொண்ட திருக் கரமும், திருவெண்ணீறணிந்த அழகிய முந்நூன்மார்பும், சிவந்த சடைக்கற்றையும், தன்னையே பார்க்கின்ற கிருபா திரு ஷ்டியுங்கொண்டு விளங்குகின்ற தனது வலப்பாகத்தைத் தடா தகைப் பிராட்டியுங் காண, கண்டவுடனே தனது மூன்றுமுலை களிலொரு முலை மறைந்தது, மறையவே உள்ளத்தில் நாணம், மடம்-அச்சம் தோன்றி வளையும் பூங்கொம்புபோல் துவண்டு துவண்டு பழையவன்புவந்து தங்க, கூந்தலவிழ்ந்து பிடரி யிற்றொங்க மீன்போலுங் கண்கள் புறவடியைநோக்க காற்பெ ருவிரலால் நிலத்தைக் கல்லிக்கொண்டு மின்னலைப்போல் நின்றாள்.

அப்படி நிற்கிற தடாதகைப் பிராட்டிக்காக முன்னே ஆகாசவாக்காக கடவுள்கூறிய திருவார்த்தைதெரிந்த மந்திரி யாகிய சுமந்திதேவி திருவடியை வணங்கித் தாயே! இந்தக் கொன்றை மாலையயணிந்த செஞ்சடைக் கடவுளே உனக்கு மணவாளன் என்றுசொல்ல, அப்போது சிவபரஞ் சோதியா னவர் அன்புமிகுந்து தடாதகையை நோக்கிப் பெண்ணே! நீ திக்குவிசயம் பண்ண என்று புறப்பட்டாயோ! அன்று தொடங்கி நாமு மதுரையைவிட்டு உன் கூடவே திரிகிறோம் இனி உன்னை வேதவிதிப்படி விவாகஞ் செய்துகொள்ள இனி வருகிற திங்கட்கிழமை நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் உன் பட் டணம் வந்து சேருகிறோம். நீ முன்னே செல்லக்கடவை யென்று விடைகொடுக்க, அப்படி விடைதந்த நாயகன் மேலன்பையும் உயிரையும் வைத்துப் பெண்படைகள் சூழ மலைபோலுந் தேர்மேற்கொண்டு பலவாத்தியங்களுங் கடல்

போல்முழங்க வழியில் அநேக மலைகளுங் காடுகளும் ஆறுகளு ங்கடந்து சந்திரகுல தீபம்போல் மங்கல மெதிர்கொள்ள மது ராபுரியில்வந்து இந்திரச்செல்வநிறைந்திருக்கின்ற மாளிகை யில்வந்திழிந்தனள். பின்புமந்திரிகள் திருக்கலியாணவிசேடங் கண்டெழுதி எங்கும்ஓலைகளனுப்பிக்கலியாணத்துக்குத்தக்கபடி பட்டண மலங்கிருதமாகவேண்டுமென்று யானைமேல்முரசறை விக்க, அந்தக் கலியாணவாத்தியங் கேட்டவுடனே பட்டண த்திலுள்ளவர்கள் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்து தெய்வத் தைத் துதித்து வணங்கித் தேகம் புளகாங்கிதங்கொள்ள அழ கிய பெண்களை அலங்கரிப்பதுபோலப் பட்டணத்தையலங்கரி க்கத் தொடங்கிக் கழித்தெறிந்த மாலைகளும், சந்தன முதலிய னவுமாகிய குப்பைகளை நீக்கி குளிர்ந்த பனிநீரைத் தெளித்து வீதிகளிலுள்ள புழுதியடங்கச்செய்து, ஆடவரும் மகளிரும் பாண்டிய குமாரியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாருக்குத் திருக் கலியாணமென்கிற பெருங்களிப்பால் குண்டலங்கள் வளையல் கள் கண்டிகைகள் முதலியவை கழன்று வீழ்வனதெரியாமல் அலங்காரஞ்செய்வாராகி ஒருவரையொருவர்முகூர்த்தமென்று விசாரிப்பார், சிலர் சோமவாரமென்று சொல்வார், அப்படிச் சொல்லுவோரை சிலர் விரைவில்வந்து தழுவிக்கொள்ளுவார் கள் சிலர் அளவிறந்த சந்தோஷத்தால் மகிழ்ந்து நிற்பார்கள் சிலர் சோமவாரம் இன்னும் ஆறுநாள் ஆறுயுகமாகவெண் ணிக் காலங்கழிப்பார்கள், முன்னே நமக்குத் தோள்துடித்தது தடாதகைப் பிராட்டியார் திருமணக்கோலங் காணத்தானோ வென்பார்கள் சிலர் சுவர்களை சுண்ணச்சாந்தால் புதுக்கிச் சித் திரங்களெழுதித் தெற்றிகளுக்குக் குங்குமக்குழம்புபூசி, முளைப் பாலிகைகளும் பூரண கலசங்களுந்திண்ணைகளில் வரிசையாக வைத்து வாயில்களுக்கு நேரே தோரணங்கட்டி வீதிமுழுதும் நடைப்பந்தலிட்டு, பாளைகள் குலைகளுடனே கமுகுகளும் வா ழைகளும் கரும்புகளும் நிறுத்தி, நிலைக்கண்ணாடிகள் வரிசை யாக வைத்துக்கொடிகள் கட்டி, பூவும்பனிநீருமிறைத்து, நில விளக்குகள் வைத்து, மலர்மாலைகளைத் தொங்கக்கட்டி நவரத் னமாலைகளும் தொங்கவிட்டு யானைகளுக்கு சித்திரங்களாலலங் கரித்து முகபடாமணிந்து, குதிரைகளுக்குக் கழுத்தணி - கா லணி-கல்லணைகளாலலங்கிர்தஞ்செய்து தேர்களையலங்கரித்து, மாணிக்க தீபங்கள்வைத்து, பட்டணத்தையிவ்விதமாக அலங் கரித்தும், பட்டணத்திலுள்ளவர்கள் புதிய வாபரணங்களை

ணிந்தும் சந்தனம் பனிநீர் குங்கும களப கஸ்தூரி திமிர்ந்தும், கண்களுக்கு மையிட்டும், பாதங்களிற் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசியும் சிலம்புமுதலியவை யணிந்தும், கின்னர மிதுனம்போல விறலியர்பாடிப் பரிசுகள்பெற்றும் களியாட்டங்கொண்டும், பிராமணப்பெண்களும் அரசர் கன்னிகைகளும் வந்து பொன்மாலைச் சோபனம் விசாரித்தும், பிராட்டியார்திருமணக் கோலங்கண்டும், வரிசைபெற்றுக்கொண்டும் போவாராகயானைத்தலைகளின்மேல் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களைப் பொற்குடங்களில் நிரப்பிப் பட்டுவஸ்திரங்களால்மூடி மங்களவாத்தியமுழங்கக் கொண்டுவரவும் அவரவர்களுந் தங்கள் தங்கள்வீட்டில் கலியாணம்போல அறுசுவையுணவுகள் சமைத்துச் சந்நியாசிமுதலானவர்களை எதிர்கொண்டுவணங்கி உபசரித்தும் இவ்வாறாக அலங்கரித்தார்கள்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் இந்திரனைச்செயித்துக்கொண்டு வந்த விமானங்கள் போலவும், தங்களிராஜகுமாரியென்றுதரிசிக்கவந்த மலைகள்போலவும் சுற்றிலுந் தேர்களைநிறுத்திப் பளிங்காற்செய்த யானைமேல் நீலரத்னத்தாற் செய்த யாளிகளைச் சுற்றோரங்களில் நிறுத்திப் பளிங்காற்செய்த சுவரில் மரகதச் சாளரங்கள்வைத்து ஆயிரம் பவளத்தூணிறுத்தி அதன் மேல்வைத்த இந்திரநீலப் பொதிகைமேல் பொன்னுத்தரங்களிட்டு ரத்நவிட்டங்கள் பரப்பி இப்படி சந்திரகாந்தக் கல்லால் வீடுகோல் வேள்விமண்டபஞ் செய்து முத்தினாற் பாளைகளும் மரகதத்தாற் பச்சிலைகளும் பவளத்தால் பழங்களும் வெள்ளியால் அடியும் உள்ளதாகக் கமுகுகள் நட்டு மரகதத்தால் வாழைகள் நிறைத்தும், அதைச்சுற்றிலும் வண்டுகள் பாட தேன்கள்சிந்த தென்றல் சாளரவழியில்வீச பலவித பூமரங்களைச் சோலைபோலவைத்தும் யாகசாலையும், வேதியும், குண்டமும் விதிப்படி யமைத்தும், கண்ணாடிமுதலிய அஷ்டமங்கலங்கள் வைத்தும் வாசனைச் சந்தனத்திலே குங்குமப்பூ கலந்து சவ்வாது கஸ்தூரியும் சேர்த்துக்குழப்பி நிலமெழுகி இருபுறத்திலும் பாவைகள் மாணிக்கத்தீபங்களேந்தச் சூரிய மண்டலம்போல் விளங்கவும் ஆகாசத்தில் நட்சத்திரம் பூத்தது போல நவரத்னங்களால் மேற்கட்டி கட்டியும் கோயிலுக்கு முன்னே ஆகாயத்தை யளாவப் பந்தலிட்டும், முளைதெளித்துப் பொற்பாலிகைகள் வைத்தும் பிரமா முதலான தேவர்க

ளுக்குத் தகுந்த பிரப்பம்பாய்விரித்து, மேலேசெம்பொன்மய மான ரத்தினக்கம்பளம் விரித்தும், சிவகணங்க ளிருக்கச் சுற் றிலும் ஆசனங்களிட்டும், நடுவில் கற்பகத்தரு வேண்டியன வெல்லாம் கொடுக்க வயிரப்பணியாலே செய்த சிங்கத்தின்பிட ரியில் பொன்னூலாகிய பலகையைப் பொருந்தப் பரப்பிச் சது ரமாகத் தூண்கள் பச்சைமணியால் நிறுத்திப் பளிங்கினால் உத்திரமிட்டுப் பவளத்தினாலே கொடுங்கைகூட்டி இப்படியாக மூன்றடுக்குப் பவளக்குடம்வைத்த விமானம் பலரத்னங்க ளாலும் விளங்க சாஸ்திரப்படி அங்கங்களாலும் கால்களாக முதலெழுத்து பொற்பீடிகையாக வேதசாஸ்திரங்கள் எல்லாம் முத்துக் கோத்த ஊஞ்சற்கயிருக நமது நாயகன் பிராட்டி யோடு எழுந்தருளியிருப்பதற்கு ஒரு சிங்காசனரூபங்கொண்டு நின்றாற்போல நவரத்தினகசிதமான ஆசனஞ்சமைத்து இந் திரன்கொடுத்த கற்பகமானது பொன்வஸ்திரங்கள், பொன்னா பரணங்கள் பஞ்சாமிர்தம், அறுசுவையுண்டி, சந்தனம், பனிநீர், புஷ்பம்முதலியனவெல்லாம் கொடுக்க சிந்தாமணி சிந்தித்தனவெல்லாம் உதவ இப்படி இந்திரலோகமும் தோ ற்க அலங்கரித்து நிற்க பாண்டியராஜ புத்திரியான பிராட்டி திருமணவோலை எங்கும் போய்ச்சேர எதிர்கொண்டுவாங்கி வணங்கித் தங்கள் மணிமுடிமேல் ஓலையைவைத்துக்கொண்டு அதுகொண்டுவந்த தூதருக்கு வஸ்திராபரணங்கள் வெகுமதி செய்து சந்தோஷ முன்னே செல்ல மனத்திலும் வேகமாய்ப் பிரயாணப்பட்டு கொங்கர் - சிங்களர் - பல்லவர் - வில்லவர்- கோசலர் - பாஞ்சாலர் - வங்கர் - சோனகர் - சீனர் - சாளுவர் - மாளவர் - காம்போசர் - மகதர் - ஆரியர் - நேரியர் - அந்தியர்- வைதர்ப்பர் - கங்கர் - கொங்கணர் - விராடர் - மராடர் - கருநா டர் - குருநாடர் - கலிங்கர் - சாவகர் - கூவிளர் - ஒட்டியர் - கடா ரர் - காந்தாரர் - குலிங்கர் - கேகையர் - விதேகர் - பௌரவர் - கொல்லர் - கல்யாணர் - தெலுங்கர் - குர்ச்சரர் - மச்சரர் - மிலே ச்சர்-செஞ்சையர் முதலான தேசாதிபதிகளெல்லாம் பூமிதாங் கமாட்டாமல் முதுகுநெளிக்க சேனைகளோடுகூடிப் பலவரிசை வளங்களுடனேவந்து தடாதகைப் பிராட்டியாருக்குத் தெரி விக்க அருள்செய்தபடியே தருமந்தழைத்து, அருள்பழுத்து, சிங்காதனத்தின்மேல் விளங்குகிற கொடிபோன்றபாண்டியரா ஜபுத்திரியைக்கண்டு கண்களிகூர்ந்து முடிமாலை திருவடியில் விழ வணங்கி அருளின்படியே அவரவர்கள் இருக்கை சென்

திருக்கபின்புமலைவளம்-காட்டுவளம்-நாட்டுவளம்-கடல்வளம் முதலியனவெல்லாம் நிறைந்து மங்களவாத்தியங்கள் மதுரா புரியெல்லா முழங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அங்கே கயிலாயத்தில் தேவரம்பைக்கடந்த கடவுள்தமது ஏகநாயகியான தடாதகைப்பிராட்டியார் போர்செய்வதைவிட்டு மதுரைக்குத் திரும்பினபின்பு பரமசிவம் உயிர்களுக்கெல்லாம் தானே போகங்களைக் கற்பிக்கிற நியதிதெரிந்து நந்திதேவரானவர் இந்திரன்-விஷ்ணு-பிரமன்-உருத்திரகூட்டங்கள் வரவேணுமென்று சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணதிபர்களையனுப்ப அவர்கள்போய் தேவேந்திராதி தேவர்களுக்குத் திருமணச்சோபனஞ்சொல்ல அவர்கள் பேரன்பு பின்தள்ள தசவுருத்திரர்களும், அவர்களைச் சேர்ந்த பூதகணங்களும், சதவுருத்திரர்களும், அவரைச்சேர்ந்த பூதகணங்களும், புத்தியகட்டரும் அவரைச்சேர்ந்த பூதகணங்களும், நூறுகோடியுருத்திரர்களும், பசுபதியுருத்திரர் முதலான அஷ்டமூர்த்திகளும், நீலலோகிதர்களும் ஏகாதசவுருத்திரர்களும், வயிரவரும், விஷ்ணுவும், பிரமனும், இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்களும், அஷ்டவசுக்களும், சத்தமருத்துக்களும், அச்சுவினிதேவர்களும், துவாதசாதித்தர்களும், சந்திரனும், வியாக்கிரமபாதரும், பதஞ்சலியும், உபமன்னியு பகவானும், அகஸ்தியமுனிவரும், சவுனகாதிகளும், வாமதேவரும், சுகரும், வியாசரும், நாரதரும், சத்தமாதர்களும், சித்தரும், விஞ்சையரும், இயக்கரும், கின்னரரும், தேவரிஷிகளும், யோகிகளும், உரகரும், நிருதரும், அசுரரும், பூதவேதாள கூளிகளும், அரம்பையரும், வருஷங்களும், அயநங்களும், பருவங்களும், மாதங்களும், பக்ஷங்களும், ஐம்பொழுதும், யோகங்களும், கரணங்களும், இரவும், பகலும், நாழிகையும், நிமிடமுதலிய சிறுகாலங்களும், கடலும், நதியும், திக்குகளும், அஷ்டகுலவரைகளும், திக்குயானைகளும், மேகங்களும், இடியும், மின்னலும், பஞ்சபூதங்களும், மந்திரங்களும், புவனங்களும், தத்துவங்களும், கலைஞானங்களும், வருணங்களும், நிலைகளும், வேதங்களும், தந்திரங்களும், சமயநூல்களும், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களும், சரியை-கிரியை-யோகஞானங்களும், சதுஷ்பாதங்களும், அஷ்டசித்திகளும் அண்டங்களுடைபடும்படி வாத்தியங்கள் முழங்க, சிவகணங்கள் முதலிய யாவரும் வெள்ளிமலைக்

குச் சமீபத்தில் வந்து தங்கள் தங்கள் வாகனத்தை விட்டிறங்கிவணங்கி சிவநாமங்களைத்துதித்துப் பரமசிவமாகிய தேனை வண்டுகள்போல மொய்த்துச்சூழ, அப்போது திருநந்திதேவர் பிரம்புகொண்டு அடித்துச் சந்தடி விலக்கிச் சிவபெருமானுக்குத் தெரிவிக்க, சுவாமியருளினாலேவந்து காண்பவரில் சிலர்க்கு வார்த்தைசொல்லியும், சிலர் நகைமுகங்காட்டியும், சிலரைக் கண்ணாற்பார்த்தும், சிலர்க்குத் திருமுடியசைத்தும், இப்படி யுபசரித்துத் தான் ஒருமண்டபத்திற் சென்று மணக்கோலஞ் செய்துகொள்ள நினைத்த குறிப்பறிந்து குபேரனை வன்மிகுந்த அன்பும் ஆதரவுங்கொண்டு வேதங்களும்-பிரமாவிஷ்ணு முதலிய தேவரிஷிகளுந் தொடப்படாத திருமேனியைத் தன்கையாற்றொட்டுப் பட்டுவஸ்திரத்தைக்கொய்துபின் கோவணஞ்சாத்தி முன்கொய்சகம்வைத்து அதன்மேல் இரட்டைப் பொன்னரைஞாணால் இருக்கிச் சிகையில் திவ்யபுஷ்பங்களை யணிந்து கற்பகமலரொடு சிகழிகை முடித்துத் திருநீறணியுந் திருமேனியில் பனிநீர்க்கலந்து குழைத்த சந்தனகஸ்தூரிகளைப்பூசிச் சூரிய சந்திரர் விளங்க இரண்டுசெவிகளிலும் பொற்குண்டலமணிந்து தோளின்மேலசையவும் நீலகண்டத்தில் கண்டிகைதரித்து முப்புரிநூலணிந்தமார்பிலேமுத்துமாலைசாத்தியும் இரத்னமாலையுஞ்சாத்தி நான்கு திருத்தோளிலும் கேயூரங்களணிந்து புலித்தோலை நீக்கிப் பொன்னுத்தரீயமணிந்து பவுத்திரமுதலிய மோதிரங்கள் விரல்களுக்கிட்டு உடுத்த கோவணத்தின்மேல் ஐந்தலை நாகம்போலத் தொங்கச் சரிகை வஸ்திரத்தைச் சூழக்கட்டித் திவ்ய புஷ்பமாலைகள் கழுத்திலணிந்து சிலம்பும்-வீரக்குழலும்-திருவடிகளிலணிந்து ஆனந்தித்துநிற்க இந்திரன் முதலிய தேவர்க்கெல்லாம் அழகு செய்விக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுள் தானும் அழகு செய்துக்கொண்டு தேவர்கள் பூமழைபொழிய கும்போதரன் முதுகின்மேல் ஸ்ரீபாதங்களைவைத்து மால்விடைமேலேறி ஆகாசவாசிகள் பஞ்சவாத்தியங்களும் முழக்கிச்சூழ, அரக்கர்-இயக்கர்-பூதர்கள்-மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டுவர, விஞ்சையர்கள் தாளம்போட, கந்திருவர் வீணைவாசிக்க, தேவரம்பைகள் நடனஞ்செய்ய ஆயிரஞ்சிங்கங்கள் முழக்கினாற்போல பாணுகம்பன் ஆயிரம்வாயினாலும் சங்கத்தொனிசெய்ய வாணாசுரன் ஆயிரங்கைகளாலும் மத்தளமுழக்கதேவரிஷிகள்கைகொட்டி ஆனந்தக்கண்ணீரொழுகக் கணதிபர்களுட

னே ஆடிபாடிச்சூழ இந்திரன் இரத்னக்காளாஞ்சிகொண்டொருபுறத்தில்வர ஈசானன் ஒருபுறத்தில் அடப்பைதாங்கிவர, வாயுபகவான் விசிறிவிசற அக்கினி சாம்பிராணிப் புகைகொடுக்க, வருணன் கெண்டிகைசுமந்துவர நிருதிகண்ணடிகொண்டுவர, குபேரன் அடிக்கடி சுவர்னமழைபொழிந்துவர தண்டியடிகள் சேவகஞ்செய்ய, கொடிகளுக்கரசியாகியவிடைக்கொடியுடை பெயர்ந்தாட, குண்டோதரன் சூலந்தாங்கிவர, பதினெட்டாயுதங்களும் சூழ்ந்துவர புட்பதந்தன் வடமொழிப் பாடல்கள்பாட அவரது நிழல்வடிவமான ஆலாலசுந்தரர் திருமாலையும் விபூதியுங்கொண்டுவர அன்னவாகனத்திலேறிப் பிரமன்வலப்புறத்திலும், கருடவாகனத்திலேறி விஷ்ணு இடப்புறத்திலும், கைகுவித்துத் துதித்துவர வெள்ளிமலைமேல் வந்தாற்போல இடபவாகனத்தின் மேலெழுந்தருளி மதுராபுரிவீதியில் வருமுன்னே,

தேவர்கள்தேவன்வந்தான்செங்கண்மால்விடையான்வந்தான்
மூவர்கள்முதல்வன்வந்தான்முக்கணெம்பெருமான்வந்தான்
பூமலரயன்மால்காணாப்பூரணப்புராணன்வந்தான்
யாவையும்படைப்பான்வந்தானென்றுபொற்சின்னமார்ப்ப.

தேவர்க்கெல்லாந் தேவனானவன்வந்தான், செங்கண்மாலாகிய ரிஷபவாகனத்தையுடையவன் வந்தான், மும்மூர்த்திகளுக்கு முதல்வனா யிருப்பவன் வந்தான், திரிநேத்திரங்களையுடைய எம்பிரான் வந்தான், தாமரை மலரில் வீற்றிராநின்ற பிரமதேவனும் மகாவிஷ்ணுவுங் காணாத எங்கும் பூரணமாயிராநின்ற பழையோன்வந்தான், எல்லா வுலகங்களையும் படைப்பவன் வந்தானென்று பொன்னாலாகிய சின்னங்களொலிக்கவும் பெண்ணரசியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியார் வாயில் மந்திரிகள்முதலான அரசர்களும் சேனைகளும் கடவுள் சுந்தரபாண்டியனாக வருகிறதை எதிர்கொண்டு வணங்க, இந்திரலோகமென்று அதிசயிக்கத்தக்க மதுராபுரிக்குள் முகவாயில்கடந்து மாடவீதியை வலமாகவரும்போது பொன்கொம்புபோலப் பெண்களும் தோழிகளும் வந்துகூடிக் குமிழம்பூ-காந்தட்பூ-அசோகப்பூ என்கிற பலமலர்களும் பூத்த நந்தவனம்போல மொய்த்து மேகலைகளும் வளையல்களும் உங்களுக்குக் கடவுள் கோலங்கண்டால் விட்டுவிடும் சொன்னோம் சொன்னோம் என்று தடுப்பதுபோலக் கால்களிலே சிலம்புகள் ஆரவாரிக்க தாமரைக்காடுபூத்த கருணைக்கடலைப் பாதமுதல் முடியளவுங்கண்டு

கைகளைத் தலைமேற் குவித்து இந்தத் தடாதகைப்பிராட்டியார் என்னதவத்தைச் செய்தாளோ? இந்தச் சுந்தரனை யணைய வென்பார்கள் சிலர் அப்படியே சொல்லத்தகு மிந்த சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு மென்பார்கள் சிலர் இந்தமதுரை என்னதவத்தைச் செய்ததோ, இந்தத் திருக்கலியாணத்தைக்காண, நாம் என்னதவத்தைச் செய்தோமோ மலையத்துவச பாண்டியன் பெறாது பெற்ற திருமகள் மணக்கோலத்தைக் காணாதுபோயினனே! இங்கே கோலம்வருகிற குழகன் கன்னியழகுக்கேற்ற அழகனே என்பார்கள் சிலர் இந்தச் சுந்தரனே மதுரைக்கரசன் வேறில்லை ஆனாலும் இந்த நங்கைக்கேற்ற நம்பியைப் பொருந்தச்செய்த மந்திரி சுமதி நல்ல தந்திரவான்கன்னியே அல்லது பொன்மாலை இப்படி மகளுக்கேற்ற மாப்பிள்ளை கிடைக்கச்செய்த தவமே தவம் என்று இடையிலாடையை நெகிழ்த்துக் கொங்கைகளைக் கசக்கிப் பூசினசந்தனத்தை உதிர்த்துக்கொண்டு நாணி நிற்பார்கள் சிலர்கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டு வாரிக்கூட்டி முடிக்கும்போது உடம்பெல்லா மன்மத பாணம்பட்டு நடுங்குவார்கள் சிலர் குளிர்ச்சியான மலர்கள் அம்பாய்த் தைக்கின்றதே யென்று தலையிற்சூடின நீலமாலையையும் முறுவலாகிய முல்லைமாலையையும் மன்மதபாணங்களென்று வெறுத்து ஒருவர்க்கொருவர் முகம்பாராமல் தலைகளைக் குனிந்துகொண்டு உடம்பெல்லாம் பொன்னிறப் பசலைபடர கடவுள்விடைமேலழகனாய் வீதியிலே போகாமல் நமது மனங்கள்மேலும் செல்லலாமோ? கடவுள்தலைமேலிருந்தால் அவரைச்சுடாதோ? கங்காநீர் அந்தச் சூட்டை மாற்றுமல்லவா என்று மேகலை வெட்கம் கறுத்து நிறம் எல்லாம் வெவ்வேறாய் உலையிலிட்ட மெழுகுபோலக் கடவுள் பவனியைக்கண்டு கடவுள் மெய்யன்பராய் நன்றி மறந்தவர்போலச் சிலர் நீங்க சிலம்புகலங்க ஒருத்தி விடைமேலழகனைக்கண்டு முப்புரத்தையெரித்த நகையும் காமனையெரித்த கண்ணும் என்னைச் சுடாதுவிடுமோவென்றாள் இன்னுமொருத்தி உருவெளியாகத் தோன்றுகின்ற கடவுளை ஆலிங்கனஞ்செய்து நாணினாள் ஒருத்தி தேவர்கள்பிழைக்க நஞ்சுண்டு கறுத்ததன்று கண்டம் தமது நெஞ்சு இரும்பென்று தெரியவைத்த குறியென்றாள் ஒருத்தி இந்தச் சுந்தரனுக்குமுன்னே தூதுபோன என்மனம் ஏனின்னம் வரவில்லையென்று வருந்தினாள் ஒருத்தி முன்னே காமனையெரித்த கண்ணாலேபாராமல் ரக்ஷித்தீரேயானால் புக

மூண்டு இல்லாவிட்டால் பெண்பழிபெருகுமென்றாள் ஒருத்தி இந்த விடையழகன் என்னைக் கடைக்கண்ணாலும் பார்க்கவில்லையென்று ஒருவனைப் படத்தில் எழுதிக்கொடென்று கேட்க, அவன் இவரழகை எழுதிமுடியாதென்ன மயங்கினாள் ஒருத்தி வலப்புறத்தில் பிரமனும், இடப்புறத்தில் விஷ்ணுவும் விண்ணோர் மண்ணோர்கள் சூழ்ந்துவரவும் காணாமல் சிவயோகிகளைப்போலே எங்கும் மான்மழுவேந்தின கடவுளாகக்கண்டாள். இடபம் விரைந்து செல்லக்கண்டு முன்னே ஒருத்திபார்க்க ஓடும்போது மேகலைவிழ்ந்து காலிற்சிக்கித் தடுமாறி விழுந்தாள். ஒருத்தி அத்துடனே விலங்கிட்டதுபோல நடந்தாள்.

இப்படி விடைமேல் வருகிற ஆனந்தத் தேன்கடலைக் கண்ணாற்பருகி உடை-கலை-வளை நெகிழ்வது தெரியாமல் பெண்களெல்லாம்மயங்கி எழுதின சித்திரங்கள்போல் காமவெள்ளத்தில் முழுகிநின்று கடவுளென்று தெரியாமல் தழுவநினைத்து அவர்கள் உதிர்த்தவைகளும் தேவர்கள் சிந்தினமலரும் வீதிநெருங்க அரசிலையாலும் தருப்பையாலும்பொற்கலசத்து நீரில் தோய்த்துப் பிராமணர்கள்வீச, அந்தப் பிராமணப்பெண்கள் ஆலாத்திசுற்ற அஷ்டமங்கலங்களும் பெண்கள்தாங்க கற்பூரதீபமும் வலஞ்செய்து கானமும்முரசுமுழங்கச் சந்நிதானத்துக்கு முன்னே வந்தவுடனே வைதிகர்கள் வேதஞ்சொல்ல திருநந்திதேவர் கையைப்பற்றி வாகனத்தை விட்டிறங்கி இருபுறத்திலும் வந்துநின்ற பிரமன் கையையும் விஷ்ணு கையையும் பிடித்துக்கொண்டு வேதமாகிய பாதுகைமேல் பேரின்பத்தைத் தந்தருளுகிற திருவடிகளைவைத்து, கீழே விரித்திருக்கிற நடைபடாத்தின்மேல் நடந்து மந்தாரமழைபொழிய உள்ளே எழுந்தருளுமளவில் பொன்மாலையானவள் மங்கிலியப்பெண்களுடனே, எதிர்கொண்டுவந்து பொன்குடத்தினிரப்பியிருந்த கங்காசலத்தை மங்கிலியப்பெண்கள் வார்க்கச் சிவபெருமானது பாதங்கள் விளக்கி அந்தநீரைத் தலைமேற்றெளித்துக்கொண்டு ஈரம்போகப் பாதகமலங்களை வெண்பட்டால்துவட்டிப் பனிநீராலாட்டிக் கஸ்தூரிபூசி மந்தாரமலராலருச்சித்துத் தலைமேலிருகைகளையுங் குவித்துக்கொண்டொதுங்கி ஒருபக்கத்திலே நின்று சுவாமி! அருமையாக நான்பெற்ற பெண்ணரசியைத் திருமணம்புணர்ந்து இந்தராஜலட்சுமியையும் என்கன்னியையும் தேவரீர் விவாகஞ்செய்துகொண்டு ஆள்

வீராகவென்று துதிக்க, அதற்கு உள்ளே நகையை யுடையவராய் மருமகனை சோமசுந்தரக்கடவுள் மங்களவாத்தியமுழங்கத் திருக்கலியாண மண்டபத்தில் வந்து வேதங்கள் முழங்கச் சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து சுற்றிலுநின்ற பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரகணங்கள், தேவர்களானவர்களையெல்லாம் தகுந்த ஆசனங்களிலிருக்க அருள்புரிந்து எல்லாரையும் பூமி தாங்க முன்கலியாணத்தில் அகத்தியரைப் பொதிகையி லிருக்கச்செய்ததுபோலே, இப்போது டெக்கிலிருக்கச் செய்தானே வென்னத்தமதருளாலே நிரம்பியிருக்கத் திருக்கலியாண முகூர்த்தகாலம் வருமளவும் பெண்க ளாடல்பாடல்களாலே போது போக்குதலாக விருந்தார்.

தடாதகைப் பிராட்டியை ஒருரத்ன சிங்காதனத்தி லிருத்திக் கஸ்தூரியணிந்து குங்குமச்சேறுபூசி வாசனைத் திருமஞ்சனத்தா லபிஷேகஞ்செய்து முரசுஞ் சங்கு முழங்க மெல்லிய பட்டாடைசாத்தி ராஜ குலந்துக்குத் தக்கபடி வேதப்பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய தானங்கள் கொடுத்துப் பின்பு திருமகளும் கலைமகளும் தங்கள் தவப்பயன் பலித்ததாக மகிழ்ந்து பிராட்டியினது அனிச்சப்பூவிலு மேன்மையான பாதங்களுக்குச் செம்பஞ்சுக் குழம்புபூசிக் கூந்தலுக்கு மயிர்ச்சாந்தம் வழிய வார்த்துக் கொங்கைகளில் பனிநீரிலே குழைய சந்தனம் பூசிக் கால்களிற் சிலம்பணிந்து, பாதசாலமுங் கிங்கிணியும் புலம்ப முப்பத்திரண்டு கோவையான இரிசிகையும், இருபத்தொருகோவையான கலாபமும், இரண்டுகோவையான பருவமும், எட்டுக் கோவையான மேகலையும், பதினான்குகோவையான காஞ்சியும், ஒரு பூங்கொம்பிலே வண்டுகள் புலம்புகிறது போலப் பூட்டி காந்தளில் வண்டுபோல மணியாழி விரலுக்கிட்டு கைகளில் வைரக்கடக மணிந்து தோளில் கேயூரம் பூட்டி மரகதமாலை-செம்பொன்மாலை-பவளமாலைகளை மேருவைச் சூழ்கிற நவக்கிரகங்கள்போல முலைகளைச்சூழ வணிந்து காதிலே குண்டல முதலியன அணிந்து மேகத்துக்குஞ் சந்திரனுக்கு நடுவே இந்திரவில்லைப்போல நெற்றிப் பட்டங்கட்டிப் புஷ்பமாலைகளாலே கூந்தலை யலங்காரஞ்செய்து திவ்யாபரணங்களெல்லாம் விளங்க அணிந்து சுந்தரக்கடவுளுக்கு மிகவு மகிழ்வு தோன்றச் சிங்காரித்துச் சோபனமென்று வாழ்த்தி இருகைகளையும் அவ்விருவருந் தாங்க எழுந்தபோது

வாத்தியங்கள் முழங்கிச் சங்கந்தொனிக்க, பூமழைபொழிய, சாமரைவீச, பல்லாண்டுபாட, வேதவாத்தியங்கள் முழங்க, இந்திராணி அடப்பைதாங்க, திலோர்த்தமை கண்ணாடிகொள்ள விந்தை சந்தடிவிலக்க, அரம்பை காளாஞ்சிதூக்க, ஊர்வசி விசிறிவிசற, மேனகை கொடிகளேந்த, சந்தனகந்த களப கஸ்தூரி பனிநீரிறைக்க, தூபதீபங்கொடுக்க, சோபனங்கள் பாட, புஷ்பங்கள் பரப்பின பூம்பாடத்தின்மேலே பாடகக் கால்களை பையப்பைய வைத்துச் சரஸ்வதியும் லட்சுமியும் கைப்பற்றித்தொடர, செல்வங் கல்விபெற, வேண்டினர்க் கிதுவே சமயமென்று சிலம்புகள் சொல்ல நடந்து துவண்டு அன்பு மிக்கிருந்த பெருமானுக்கருகே பிடரிமேலே தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு இருந்தருள அந்த ரத்னபீடத்திலே சுந்தரப்பாண்டிய னென்கிற கடவுளோடிருந்த தடாதகையைக் கண்டவர்கள் மேருமலைமேலே கற்பகத் தருவைச்சேர்ந்த பச்சைக்கொடிபோ லிருக்கின்ற தென்றுபுகழ, பண்ணு-மிசையும், நீருங்-குளிர்ச்சியும், பாலும்-சுவையும், பூவும்-வாசமும் வெவ்வேறு வடிவுகொண்டிருந்தாற்போல அம்மையும் அப்பனுமிருக்க எல்லாரும் கடவுளடிநீழலிற் கலந்ததுபோலக் கலந்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்போது மகாவிஷ்ணு பொன்கலசத்தில் நீராலே சிவபரஞ்சோதி பாதம்விளக்கிப் புஷ்பசந்தனங்க ளணிந்து தூபதீபங் கொடுத்துப் பூசித்துப் பிரமன் முதலானவர்களெல்லாம் பாததீர்த்தங்கொள்ள அவ்விடத்தேநின்ற மகாவிஷ்ணு கடவுள்கையிலே பிராட்டிகையைவைத்து மந்திரங்கள் சொல்லித் தாரைநீர்வார்க்கத் தேவர்களெல்லாரும் பூமழைபொழிய, அரம்பைகளாட, விஞ்சையர்கீதம்பாட, அரகரவென்று சிவகணங்கள்சொல்லப் புளகாங்கிதராய் திருக்கலியாணமென்கிற ஆநந்தக்கடலிலே எல்லோருமமுழ்கினார்கள் பின்னும் தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆசீர்வதித்து முறைப்படி சேஷையிட்டு உலகத்துக்கெல்லாம் தாயுந்தந்தையுமான இவ்விருவரும் அருள் விளையாட்டாலே இப்படிக் கூடக்கண்டோமென்று கொண்டாடிப் பொற்கலசத்திலே காமதேனுவின்பால், கற்பகக்கனி, நெய், கருப்புக்கட்டி, தேன் இவற்றைக்கலந்து கடவுளை அமுதுகொண்டருளச் சொல்ல கடவுளும் மனமகிழ்ந்து அமுது செய்தருளி நகைக்க பெண்களெல்லாம் மங்களம்பாட, பிரம

தேவன் தன்னுடைய புத்திரர்களுடனேயிருந்து நெய் முகந்துவார்த்து வேள்விவளர்க்க, அந்தத் தெய்வாக்கினி வலஞ்சுழித்தோங்க, வேதங்கள் முழங்க, சங்கங்களூத, சாஸ்திரப்படி சடங்குகளெல்லாஞ் செய்து திருமங்கிலியஞ்சாத்திப் பிராட்டி கையைப்பற்றி அக்கினியும் அக்கினிவளர்ப்பவனும் ஆகுதி கொள்ளுகிறவனுந் தானேயான பரமயோகி திருக்கலியாண நிறைவுபெற்றுத் தன்பத்தினியாருடனே பொரிமுகந்து செந்தீயிற்பெய்து வேதப்பிராமணர்களுக்குத் தக்க தானங்கள் செய்து அக்கினியை வலம்வந்து மணாட்டிபாதத்தை அம்மிமேலே யெடுத்துவைத்து அருந்ததியை நோக்கி வேதவிதிப்படி தப்பாமல் வேள்விச்சடங்குகளெல்லா முடித்து இப்படி உலகத்தார் தெளிய புருடனும்பெண்ணுமாகி மணவறைக்குள்ளே செல்ல அந்த அழகுகண்ட மனிதருங் கண்களிமையால் ஐயன் மணக்கோலங்காண்கிற தேவர்கள் போலாக உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவ ரென்கிற பேதமில்லாமல் கடவுளருளாலே நிறைய மணவறையிலிருந்து கலியாணமண்டபத்தில் வந்து பிரமன் முதலானோர்க்கெல்லாஞ் சிறப்புகள்செய்து அவரவர் தங்கள் தங்களிடங்களுக்குச்செல்ல விடைகொடுத்தனுப்பி அரசர்களுக்காசுசெய்து காட்டுவான்போல சௌந்தரபாண்டியனென்கிற திருநாமங்கொண்டு அரசாட்சிசெய்யத் திருவுள்ளமாய்க் கருணைபூத்து விடைக்கொடியே மீனக்கொடியாகவும், பாம்பாபரணமே பொன்னாபரணமாகவும் கொன்றைமாலையே வேப்பமாலையாகவும், புலித்தோலே பொன்வஸ்திரமாகவும், மதிமுடியே வயிரமுடியாகவும், மதுராபுரியில் சோமசுந்தரக் கடவுள் பாண்டியனாகி வீற்றிருக்க அவர் திருவிளையாடலுக்குத் தகுதியாய்ச் சங்குகன்னன் முதலாகிய கணாதிபர்கள் தாங்களும் உருமாறி ஏவல்செய்துகொண் டிருந்தார்கள். பின்பு சௌந்தரபாண்டியனான கடவுள் அரசர்கள் சிவபூசைசெய்வது வேதவிதிதானென்பதை நிலை நிறுத்த அந்த மதுரை நடுவிலே கோயிலுண்டாக்கிச் சிவலிங்கமும் நிலைபெறச்செய்து இம்மையே நன்மைநல்கு மிறையென்றுபெயரிட்டுப் பூசைசெய்துகடம்பவனத்துக் கடவுளை மூன்றுகாலமும்போய்த்தொழுதுகொண்டு உலகமெல்லாம் தமது செங்கோல் செல்ல மனிதருக்கு அரசனாகவும், பகைவருக்குச் சிங்கமாகவும், பெண்களுக்கு மன்மதனாகவும், நிலமகளுக்கு திருமாலாகவும் விளங்கிச் சாதனசதுட்டயந் தெளிந்தவர்களுக்குச் சச்சிதானந்தமான பரதத்துவமாகிய கடவுள் பூசித்த சிவலிங்கப் பெருமையை யாராலேசொல்லிமுடியும்.

திருமணப்படலம் முற்றிற்று.

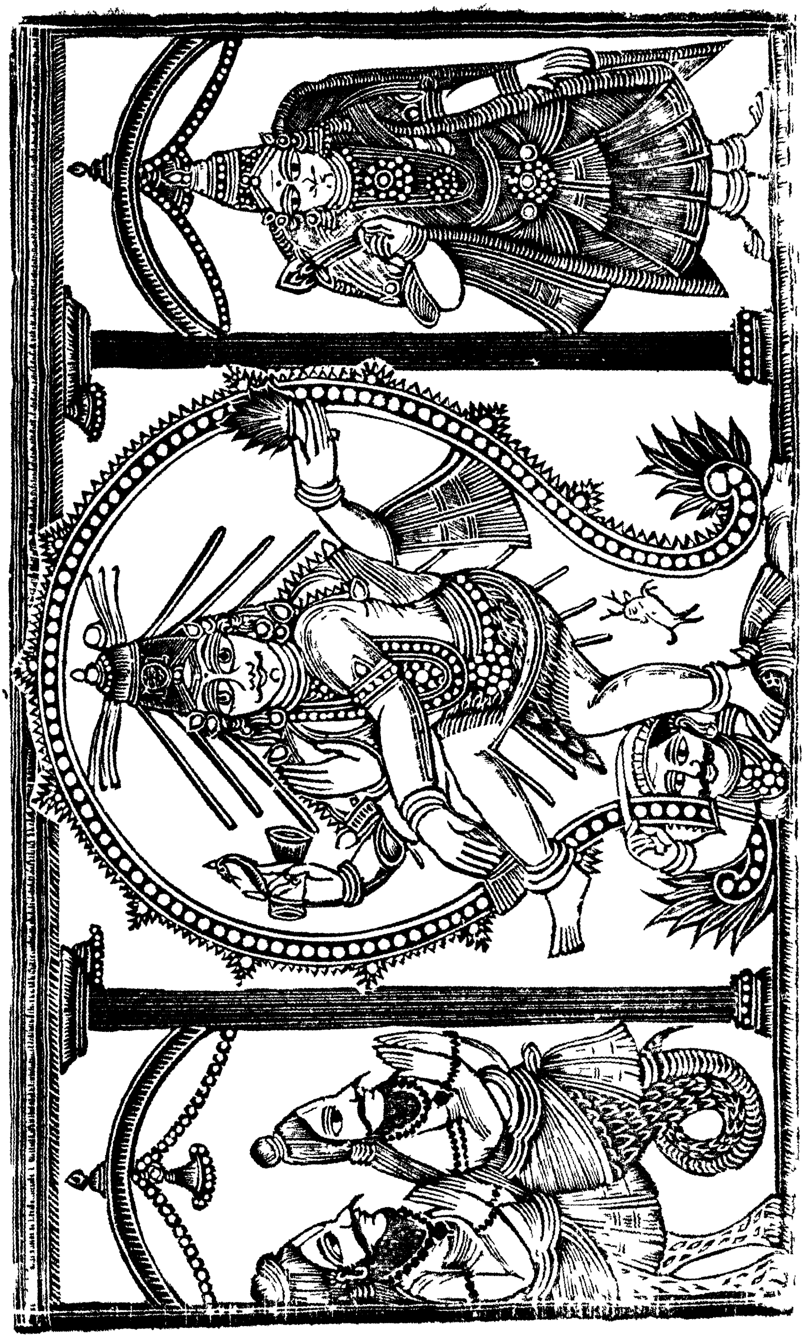

உ

சிவமயம்.

ஆறாவது

வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

உலகியனிறுத்துவான்வந்தொருபரஞ்சுடர்வான்றிங்கட்
குலமணிவிளக்கைவேட்டுக்கோமுடிகவித்தும்பாராண்
டிலகுருத்தோற்றமீதான்முனிவரரிருவர்தேற
வலகிலானந்தக்கூத்துச்செய்தவாறறையலுற்றும்.

இதன்பொருள்.

ஒப்பற்ற பரஞ்சுடராகிய சுவாமியானவர் உலகத்தினிடத்தில் அரசியலை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுச் (சௌந்தரபாண்டியராகவந்து) பெருமைபொருந்திய சந்திரகுலத்திற்குத் தீபம் போன்ற தடாதகைப்பிராட்டியாரைத் திருமணஞ்செய்து இராஜகிரீடந் தரித்து உலகத்தையாண்டு பிரகாசம் பொருந்திய காட்சி யிம்மட்டும். (இனிப்) பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர்கள் இருவரும் மனந்தேறும்படிக்கு அளவில்லாத ஆனந்தத் தாண்டவமாடிய வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினோம்.

சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய பாண்டியன் மீனாட்சிதேவியைத் திருக்கலியாணஞ்செய்தபின் அத்திருமணத்திற்குவந்து பூலோகத்தரசர்களையும் தேவர்களையும் இருடிகளையும் மற்றவர்களையும் போஜனஞ்செய்ய வாருங்களென்று அழைக்க யாவரும் விரைந்துசென்று பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தங்கள் தங்கள் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள் அப்பொழுது வியாக்கிரபாதரும் பதஞ்சலிமுனிவரும் வந்து சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கித் துதித்துத் திருச்சிற்றம்பலத்துளாடும் தேவரீரது திருநடனத்தைத் தரிசித்து உண்பது அடியேங்களுடைய நியமமென்ன, அதற்கு அந்த நடனத்தை இந்தவிடத்துச் செய்கின்றோம் உலகமெல்லா முருவமாகிய ஒரு புருடனுக்குத் திருச்சிற்றம்ப

லம் இதயமாகும் இந்த மதுரை துவாதசாந்தமாகும் என்று கடவுள் அருளிச்செய்ய ஐயனே! அப்புருடனுக்கு மற்றை யங்கங்க ளெவையென்று அவ்விருவருங்கேட்க, அதற்குச் சுவாமி அரைக்குமே லேழுலகமென்றும் அரைக்குக்கீழேழுல கமென்றும், அப்புருடனுக்குச் சொல்லுகின்றதால் இந்தத் தரையினிடத்து அநந்தந் தேவஸ்தலமுண்டு, அவற்றைச் சொல்லப்புகின் அளவுபடாதாகையால் அவற்றுள் சில தலங் களைச் சொல்லுகின்றோம் கேளுங்கள், அப் புருடனுக்குத் திருவாரூர் மூலாதாரம், திருவண்ணுமலை சுவாதிஷ்டானம், திருவானைக்கா, மணிபூரகம், நீங்களிருவருமிருந்து தரிசிக்கி ன்ற ஸ்ரீ சிதம்பரம் அநாகதம், திருக்காளத்தி, விசுத்தி, காசி, ஆக்ஞை, கயிலை, பிரமாந்திரம், இம் மதுரை துவாதசாந்தமா கும் ஆதலால் அவற்றுளீததிகமாகும். எப்படியென்றால் எவற் றினுக்கும் இஃது முன்னர்த் தோன்றினதாலென்று அருளிச் செய்து கடவுளவ்விருவரோடும் ஆலயத்துட்சென்றார்.

அப்பொழுது தனது கிருபையால் நீங்கிவந்த தன்னைத் தேடிக்கொண்டு கைலாயமலை வந்ததோ! அல்லது இடபம் தன்னுருமாறி அம்பலவுருவமாகி வந்ததோ! அன்றி சந்திர மண்டலந்தானோவென்று யாவருமதிசயிக்க, இந்திரவிமானத் தின் கீழ்பால் வெள்ளியம்பலம் உண்டாக சோதிமயமாகிய சூரியனவன் திருப்பாற் கடலின்மீது தோன்றினாற்போல அந்தவெள்ளியம்பலத்தினிடத்துமாணிக்கப்பீடிகையொன்று தோன்றிற்று அத்தன்மையாகிய பீடத்தின்மீது தனதாயிரங் கரங்களினாலும் மெள்ள நெருங்கிய இருளை விழுங்காநின்ற கோடிசூரியர் ஏககாலத்தி லுதயஞ்செய்ததுபோல சோமசுந்த ரக்கடவுள் மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களுக்கெட்டாத ஞான ப்பேரொளி வடிவமாகத்தோன்றி எதிராகவிருக்கின்ற சிவக ணங்கள் மொந்தையென்னும் வாத்தியமும் மத்தளமுமடிக்கத் திருநந்திதேவர் குடமுழாவென்னும் வாத்தியமடிக்க, திரு மால் இடக்கை என்னும் வாத்தியம் ஒலிக்க, நாரதர்-தும்புரு வர்-கந்திருவர்-சாஸ்திரவிதிப்படிபாட பஞ்சதுந்துபியும் சமு த்திரகோஷம்போல் ஒலிக்க, நாமகள் சுருதிகூட்ட, பிரமன் சாமவேதத்தை யாழிற்பாட, சந்திரன் பக்கத்தில் நெருங்கியிரு க்கும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல் தேவர்கள் தூற்றும் புஷ்பவரு ஷம் எங்கும்போர்ப்ப கடல்போன்ற நிறத்தினையுடைய முயல

கன்மீது வடவாக்கினிபோலுங் கண்கள்பிதுங்க முதுகுநெரிய வலதுதாளையூன்றி, கரியகடலிலேழுளைத்த சூரியனைப்போலத் தோன்றிநின்று பெய்யாநின்ற செங்கமலர் கூம்பினாற்போலத் தூக்கித் திருநடனஞ்செய்யும் தாமரைமலர்போன்ற தாளும், எட்டுத்திக்கையுங் கடந்துள்ள பத்துத்திருக்கரங்களும் அவற்றில் பலம்பொருந்திய ஆயுதங்களும் தேவமகளிரது மங்கிலிய சூத்திரத்தைக்காத்த நீலகண்டமும், சங்குக்குழையணிந்தகாதுகளும், செவ்வானம்போன்ற சடையும், அழகுபொருந்திய திருவெண்ணீறும், திருநேத்திரமும், அரவக்கச்சும், ஆதிவராகத்தின் முன்போன்ற பல் பிரகாசிக்கின்ற மார்பும், அஞ்சனந் தீட்டிய கரியகண்களையுமுடைய அங்கயற்கண்ணம்மை பூங்கொடிபோல ஒதுங்கிநிற்கும் பக்கமும், அவ்வங்கயற்கண்ணிமேல்வைத்த திருப்பார்வையும், புன்முறுவலுந்தோன்ற ஆடும்போது சடையிலிருக்கின்ற கங்கையலம்பும் ஓசையும் தரித்த கொன்றைமாலையில் வண்டுகளாரவாரிக்கும் ஓசையும், மங்கலவாத்தியங்களி னோசையும், வேதமந்திர வோசையும், செங்கையினின்றும் ஆடாநின்ற மழுவாகிய அக்கினியினோசையும், திருவடியிற்றரித்த சிலம்பினதோசையும், எவ்விடங்களிலும் நிரம்பி அன்பர்களது இரண்டு காதுகளிலும் அமுதத்தைச்சொரிய மலரகிதனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருநடனஞ்செய்தார். அதை நிருத்த தரிசனஞ்செய் துன்னு நியமம் பூண்ட இருவருங்கண்டு இரண்டு கைகளையுங் கூப்பி முடியின் மீது வைத்துத் திருவடியில் வீழ்ந்து ஆயிரம் வேதங்களையும் நாவாரப்பாடி பரமானந்தக் கடலில் மூழ்கி அன்புருவமானார். இவ்விருவர் நிமித்தமாக ஆண்டவனது திருநடனத்தை முனிவரும்-கந்திருவரும்-தேவர்களும்-தானவர்களும் - கிம்புருடர் முதலிய தேவர்களும் வணங்கிப் பேரின்பத்தில் மூழ்கினார்கள். திருக்கலியாணத்திற்கு வந்த மனிதர்களுங் காணப்பெற்றார்கள் பதஞ்சலிமகாமுனிவர் அளவில்லாத வானந்தமீறி மனத்தினிடமெல்லா நிரம்பி மேலே வழிகின்றதுபோல மார்பிற்பூசிய திருநீறு கரைந்திடப் பொழிகின்ற கண்ணீருள் நனைந்து இருகரங்களையுங் குவித்து நாதனைப் பாடத்தொடங்கி,

பராபரமுதலேபோற்றிபத்தியில்விளைவாய்போற்றி
சராசரமாகிவேறாய்நின்றதற்பரனேபோற்றி

கராசலவுரியாய்போற்றிகனகவம்பலத்துளாடு
நிராமயபரமானந்தநிருத்தனேபோற்றிபோற்றி.
ஒன்றாகியைந்தாயைந்துருவாகிவருவாய்போற்றி
யின்றாகிச்சென்றநாளாயெதிர்நாளாயெழுவாய்போற்றி
நன்றாகித்தீயதாகிநடுவாகிமுடிவாய்மன்று
ணின்றாடும்பரமானந்தநிருத்தனேபோற்றிபோற்றி.
அடியரெம்பொருட்டுவெள்ளியம்பலத்தாடல்போற்றி
கொடியணிதடந்தோள்போற்றிபுரிசடைமகுடம்போற்றி
கடியவிழ்மலர்மென்கூந்தற்கயல்விழிபாகம்போற்றி
நெடியதற்பரமானந்தநிருத்தனேபோற்றிபொற்றி.

என்று இப்படித் தோத்திரஞ்செய்த பதஞ்சலிமகாமுனிவரையும் வியாக்கிரமபாத முனிவரையும் வெள்ளியம்பலத்தினிடத்துத் திருநடனஞ்செய்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள்நோக்கிக் கிருபைகூர்ந்து உங்களுக்கு வேண்டியதென்னென்றுகேட்க அவர்கள் கடவுளது திருவடியை வணங்கி எம்பெருமானே! இந்தத் திருநடனத்தை இவ்விடத்து என்றுஞ்செய்தருளி யாவர்க்கும் பந்தபாசமறும்படி கிருபைசெய்யவேண்டுமென; ஐயன்கன்னிநாடுசெய்த தவப்பேற்றை யடையும்படி அவ்வாறு தந்தனமென்ன பின்னும் பதஞ்சலிபகவான் என்னையனே! இந்த நிராமய பரமானந்த நிருத்த தரிசனத்தைக் கண்டவரெல்லாம் பூமியினிடத்துவந்து பிறவாமல் ஒப்பற்ற மோக்ஷத்தை யடையவேண்டுமென்று வணங்க பகவானும் அவ்வாறுகுகவென் றருளிச்செய்ய சிவகணங்கள்சந்தோஷமிகுதியால் ஆரவாரித்தார்கள். கைகோத்தாடினார்கள். தேவர்கள் மலர்மாரி பெய்தார்கள். முனிவர்கள் ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்தார்கள். சரீரம் மயிர்க்குச்செரியப்பட்டார்கள். அவ்விருமுனிவரையும் தழுவிக்கொண்டார்கள். அநித்தியமாகிய பஞ்சபூதமும், ஐம்பொறிகளும் ஐம்புலனும் இவைமுதலிய தத்துவ முப்பத்தாறும், மாயையும், இருவினைகளும், அஞ்ஞானவிருளுமாகிய இவற்றிற்குவேறாகித் தனித்தயோகிகளுள்ளத்துப் பரிபூரணமாகநிறைந்து ஆடிய ஒப்பற்ற பெரிய திருநடனத்தைத் தரிசித்தவர்க்கு இகபரபோகங்களைக்கொடுத்து அம்மதுரையின்கண் ணுறைகின்றபெருமான்திருநடனத்தை திருவாதிரைத்தினமுதல் பின்வருந்திருவாதிரைவரையில் பரிசுத்தமான பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தரிசித்து அவ்விடத்தினிதாகவமர்ந்திருந்து நூற்றெட்டுதரம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை சபித்து அம்மதுரையில் வசிக்கின்றவர்கள் நினைத்தவரத்தைப் பெறுவார்கள்.

வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடியபடலம் முற்றிற்று.

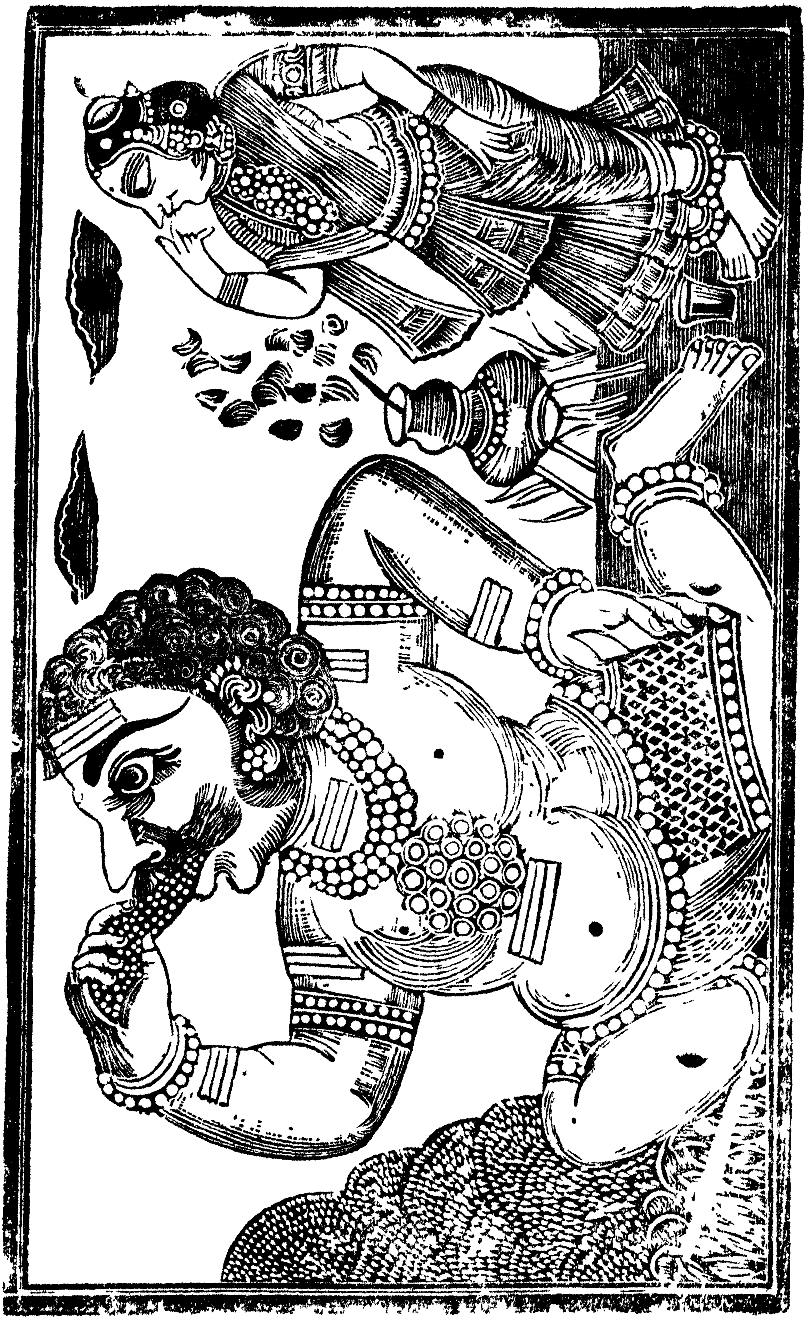

சிவமயம்.

ஏழாவது

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம்.

கலிநிலைத்துறை.

பன்னகேசனுமடுப்புலிப்பாதனும்பணிய
மின்னுவார்சடைமன்னவன்வெள்ளிமன்றுாட
சொன்னவாறிதுபசித்தழல்சுடவொருபூத
மன்னமாமலைத்தொலைத்தவாறெடுத்தினியறைவாம்.

இதன்பொருள்.

பதஞ்சலிமுனிவரும் வியாக்கிரமபாத முனிவரும் வணங்கப் பிரகாசம் பொருந்திய நீண்டசடையினையுடைய சுவாமியாகிய சௌந்தரபாண்டியரானவர் வெள்ளியம்பலத்துள்ளே நின்று திருக்கூத்தாடிய திருவிளையாட்டலைச் சொன்னவகை இதுவரைக்குமாம் இனிமேல் ஒப்பற்ற பூதமாகிய குண்டோதரனென் உதராக்கினியானது கொளுத்த பெரிதான அன்னமலையை எடுத்துண்டவகையைச் சொல்லுவாம்.

கன்னியர்க்கரசியாகிய மீனாக்ஷிதேவி திருமணத்துக்காகத் தன்வீட்டின்கண் வந்த மின்னல்போன்ற சடையினையுடைய மாதவர்கள் அந்தணர் மற்றவர்கள் எந்நிலங்களிலுமுள்ள அரசர்கள் யாவர்க்கும் முறையே பொற்பாத்திரத்தில் அறுசுவைகளையுடைய போனகத்தை யுண்பித்துப் பூசத்தக்க சந்தன முதலியவும், உடுக்கத்தக்க பட்டாடைமுதலியவும், அணியத்தக்க ஆபரணமுதலியவும், தாம்பூலமும்-மற்றுமுள்ளனவும், முறைப்படி கொடுத்துபசரித்து ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் மற்றவர்களும் செல்லுநரைச்செல்ல விடுத்து இருக்குஞ் சமயத்தில்.

சமயற்றொழிலில் வல்லவர்கள்வந்து தேவியினது திருவடியை வணங்கி அம்மணி! அடியரேம் சமைத்த அன்னத்தில் ஆயிரத்திலொருபங்குஞ் செலவானதில்லை இனியாங்கள் செய்யக்கடவது யாதென, பிராட்டியங்கணின்றெழுந்து பெருமான் முன்னர் வந்துபணிந்து ஒருபக்கத்திலொதுங்கி நின்று சுவாமி! தங்களோடு முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் இங்கெ

ழுந்தருளுவாரென்பது கருதி பொருத்தமான இனிய சுவையோடுங்கூடிய அன்னம் அளவற்றதாக ஆக்கி உண்டுமிருந்தது எவ்வளவென்று சொல்லில் இமையமலைபோலும் அன்னமும், அதற்கமையச் சமைத்துக் கொட்டிய கறிகள் அவ்விமையமலையையடுத்துச் சூழ்ந்திருக்கும் சிகரங்களையுடைய மலைகளும் போன்றிருக்கின்றன என்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட எம்பிரான் தேவியாரிடத்துப்பொருந்திய அன்பினால் திருவிளையாடலைச்செய்ய நினைத்தோ! அன்றித் தனக்குக் குடைபிடிக்கும் பூதகணத்தலைவனது ஆற்றலையாவருமறியும்படிச்செய்யவோ அறிந்தேமில்லை, அம்மையை நோக்கிச் சிறிது புன்முறுவல்செய்து மூவேந்தரிற் சிறந்த பாண்டியனதுபெறுதற்கரிய மகள்நீ; அன்றியும் தேவருலகத்துள்ள பஞ்சதாருவும் நினதுபணியைச் செய்யப்பெற்று இவ்விடத்தி லிருக்கின்றது உனக்கு அருமையாய்ப் பெறத்தக்கதுயாது? பிறருடையசெல்வங்களெல்லாம் நின்னதல்லவோ? ஆதலால் அளவற்ற நின் செல்வத்தின்பெருமையை நாமறிய செய்வித்தாற்போலுமிருக்கின்றது நீசெய்வித்தவிருந்தினையுன்ன நங்கணத்தினுள்பசியாற களையடைந்தவராகி யொருவரையுங்காணோம் முல்லையரும்பைப்போலும் தந்தங்களை யுடையாய் அதற்குயான்செய்யத்தக்க தென்னென்றார். பின் சமீபத்திலேநின்ற குண்டோதரன் வயிற்றினிடத்து வடவாக்கினியைப் பிரவேசிக்க நினைத்தார். அதுவயிற்றினிடத்துவந்து எரிபசியாகப் பொருந்தி விடமுண்டவனைப்போல உடல்சோர்ந்து வியர்த்து ஆவியொடுக்கமுற்று ஐயனே! பசியினால் வருந்துகின்றேனென்ன, அதைக் கேட்ட சுவாமி அம்மையைப் பார்த்துக் குடைபிடிக்கும் இந்தக் குறியதாளையுடைய பூதத்துக்கு ஒருபிடிசோறிடுங்கள் அப்புறஞ்சொல்லுகிறேனென, சுவாமியை வணங்கி நல்லதென்று போக, பூதமும் உடனே தளர்ந்த நடையினையுடையதாய் கண்கள் புகைந்து வாய்புலர்ந்திடப்போக இராஜ கன்னிகையின் ஏவலினால் ஏவலர் அப் பசிநோய்கொண்டவனை இட்டுக்கொண்டுபோய் சோற்றுமலைமுன் விட்டார்கள். உடனே அப்பூதம் அச்சோற்றுமுன் னின்றதைக் கண்டார்கள். அதையெடுத்து உண்டதையும் அங்கிருந்த சோற்றையும் ஒருவருங் கண்டாரில்லை. அதையறிந்த சிலதோழிகள் கைகளைநெரித்து அதிசயப்பட்டார்கள். சிலர் திடுக்கிட்டு மயங்கினார்கள். சிலர் கண்களைமூடிக்கொண்டு ஓடினார்கள். பின்புஅப்பூதம்நெய்முதலியவற்றை

ப்போக்கி முனையொடியாமற் சமைத்த அன்னமும்-பாற்கரியும் பொரிக்கறியும்-இனிய பயரிலுற்செய்த கறியும்-பின்னும்பலவகைக்கறிகளும் பாலும்-தயிரும்-நெய்யும்-தேனும் ஆகிய அளவில்லாதனவற்றை மிடாக்களோடு எடுத்து வாயில்விட்டுண்டான் பின்னும் பலவகைப் பழக்குவியல்களும், பலகாரங்களும் கரும்புகளும், தேங்காயும், இவைகளன்றி வேகாத அரிசி காய்களின் வருக்கம் முதலியவற்றையும் எடுத்துண்டு அளவற்ற நவதானியங்களையுமெடுத்து வாயிலிட்டுண்டான். இவ்வளவு மிகுதியான பொருள்களையும் தனது பருத்த குறிய கையினால் வாரித் தனது பெரியவயிற்றினிடத்தி லிடவும் நெய்த்துடுப்பால் நெய்யை யெடுத்துவிட்டு ஆகுதிபண்ணிய ஓமாக்கினியைப்போல மிகுந்து நவத்துவாரங்களிலும் தீபளுக்கினிகொளுத்த அதைக்கண்ட அங்கயற்கண்ணம்மை அதிசய மடைந்து தனதிடத்தன்புள்ள நாயகனுக்கு முன்னர் சென்று நாணத்தோடு விளங்காநின்ற மலர்களையுடைய குழலை தோளின்மீ திருத்தித் தளர்ந்து நிலத்தை காலாற் கிழித்துக்கொண்டு நின்றனள். சோமசுந்தரக்கடவுள் தேவியினது நிலைமையைக்கண்டு அறியாதவர்போல கேட்கத் தொடங்கி நானனுப்பிய பூதம் உண்டு மிகுந்த துண்டாயிருக்குமானால் இன்னம் பூதகணங்களையனுப்பி உன்மனது சந்தோஷிக்கும்படி யுண்பிப்பே னென்றுசொல்ல தேவி ஐயனே! நீங்களனுப்புவித்த பூதத்துக்கு அங்குள்ள வெந்தபொருள்களையும், வேகாதபொருள்களையும் உண்டும் பசியடங்கவில்லை இன்னும் கொடியபூதவீரரை அனுப்புவீராகில் இவ்வுலகம் யாவையும் எடுத்து வயிற்றினிடத்து வைப்பாரே ஆதலால் உமக்கு உகாந்தகால உருத்திரனென்னும் பெயர் தெளிவாகத்தோன்றுகின்றது என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது மூன்றாம்பிறைபோன்ற பல்லினையும் குகைபோன்ற வாயினையுமுடையபூதம் தீபாக்கினியானது தன்னைச்சுட அதனால் வருந்திக் கடவுளுக்கு முன்பாகவந்து வெள்ளியம்பலத்தில் நடனஞ்செய்த சோமசுந்தரக் கடவுளே! எம்பிராட்டி சமைத்துவைத்திருந்த அன்னம் முதலியவைகள் இமையமலைகள் போலுமிருந்தன. அதனையெடுத்து யானுண்டும் என்பசிதணிந்ததில்லை, இறந்தவர்க்குக் கொடுத்துண்ணுதவர் வயிறுபோல் எரிகிறதென்றுசொல்லி இழிந்தவர்களது திரிபுரத்திலிட்ட தீயானது மிகுந்த பசியுருவமாகி அடியேனது வயிற்றினிடத்துக் குடியாகப் புகுந்ததோ வென்று கையோடு கையடித்து அண்டங்கள் வெடிபடக் கதறுவன் ஐயகோவென்று சொல்லுவன். பெருமூச்சுவிடுவன் உயிர் நீங்கியதுபோலத் தளருவன்.

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

எட்டாவது

அன்னக்குழியும் வையையு மழைத்தபடலம்.

கலிநிலைத்துறை.

வேத நாயகன்பாரிடவேந்தனுக்கமையா
வோதனுதிகளருத்தியதன்மையீதுவையும்
போதராமையாலமைவுறப்போனகக்குழிநந்
தோதமாநதியருத்தியசெய்தியுமுரைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

பூதகணத்தலைவனை குண்டோதரனுக்கு (வயிறு) நிரம்பாத போசனபதார்த்த முதலானவைகளை உண்பித்த தன்மை இதுவரைக்குமாம். (இனிமேல்) இவைகளும் போதாமையால் வேதங்களுக்கு நாயகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் (குண்டோதரனது வயிறு) நிரம்பும்படியாக அன்னக் குழியையுங் கடலையொத்த பெரிதாகிய வையையும்வரவழைத்து உண்பித்த செய்தியையுஞ் சொல்லுவாம்.

இடப வாகனத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் பின்பு தடாதகையைப்பார்த்து உள்ளே நகைத்து மிகுந்த பசியையுடைய குண்டோதரன் பொருட்டு அன்னத்தைத் தருகின்ற புவனமாகத் தன்னுள்ளத்தி னினைத்தனர் அவள் நினைக்குமுன்வந்து நான்கு பெரிய திசைகளிலும் உள்ள தயிர்க்கடலும் மத்தியில் பூமியைக் கிழித்துக்கொண்டு ஊற்றாக நான்கு கிடங்காகி யெழுந்ததுபோல மாறுபடுதலில்லாத சுவையினையுடைய வினிய தயிரும், வெள்ளிய நெய்சாதமும், நாலு குழியிடத்திலும் பொங்கி மேலெழுந்தது. சிறந்த சந்திரகுலத்திற்பிறந்த பாண்டியன் மருமகனாகிய சோமசுந்தரப்பாண்டியன் அந்தப் பெருவயிற்றினையுடைய பூதத்தைப்பார்த்து உன் பசிதணிய உண்ணென் றுத்தரவுசெய்ய அப்பூதத்தலைவன் அந்தத் தயிர்க்கிடங்கருகில் அலைகடல்கலக்கு மத்தெனத் தனதுகைகளையுள்ளேவிட்டு எடுத்தெடுத்து வாயிலிட்டு உண்டிட வேதநாய

கனது திருவடியிற் பத்திவைத்து மோக்ஷத்தை யடைந்தவர்கள் பழவினைத்தொடர் போயதுபோல பசிநீங்கி அவ்வன்னத்தையெடுத்தெடுத்து ஒழியாமல் வாயிலிட்டுண்டதால் உடம்பெல்லாம் வயிறாகி வீங்கினன். பூமிகிழியும்படி மலைபோல் விழுந்தான். மூச்சுவிடக்கூடாமல் நிலத்திற் புரண்டவனாகி தாகத்தின் பொருட்டு நீரைவிரும்பி அவ்வூரில் நீருள்ளகுளம் ஏரிகளைத் தேடுகிறதற்கு எழுந்து தம்முயிரையொத்த கணவரைப்பிரிந்த பெண்கள்போல அன்று மலர்ந்த நீலோற்பலமலர்களும், தாமரைமலர்களும் வாடும்படி தடாகங்களும் ஏரிகளும், குளங்களும் வறள வாயைவைத்துக் கிணறுகளிலுள்ள நீர்களும் பசையறக் குடித்தும் தாகத்தைச் சகிக்கக்கூடாதவனாய் வருந்திக் கங்கையைத் தம்முடைய சடையிலே யுடைய சிவபெருமானது பாதத்தைக் கருதியிரங்க நாதனும் தனது திருவடியின்கணுள்ள கங்கையைப்பார்த்து நிறைந்த நீரலைகளை மாலிகையாக வுடைய கங்கையே? நீயிந்த அகழியாற் சூழப்பட்ட மதிலையுடைய மதுரையினிடத்து மிகுந்த நீர்ப்பெருக்கையுடைய ஆறுகச் சீக்கிரமாக வரக்கடவாயென்று கட்டளையிட, உடனே அக்கங்கையானவள் சடையைவிட்டு நீங்கி ஒருவார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினள். என்னெனில் முன்னொருகாலத்தில் பகீரதன்பொருட்டு ஒரு தீர்த்தமாய்ச்சென்று அதில் மூழ்குகின்றவர்கள் குற்றம்பொருந்திய தீவினைத் தொடக்கறுத்துச் செல்லென்று பணித்தாய் இன்றும் ஒரு நதியாகெனச் சொல்லுவாயானால் என்னைத் தரிசித்தவர்களும் மூழ்கினவர்களும் கையாலேனும் பரிசித்தோர்களும், பவத்தொடர்ச்சியின் பற்றுவிட்டுத் தேவரீரிடத்துப் பக்தியும் - கல்வியும்- ஞானமும்-வீடும் பெறும்படி பணித்தருளக் கடவாயென்று சோமசுந்தரக் கடவுளிடத்து வரம்பெற்றுக்கொண்டு மிகுந்த வேகமோடெழுந்து பெரியநதியாக ஆகாயத்தினின்று மிழிபவளாமென வரத்தொடங்கினள்.

மகமேருவை வில்லாகவளைத்த சிவனது முடியின்கணுள்ள கங்கையானவள்வளைந்த அலைகளாகிய கையையும் முத்துகளாகிய தந்தங்களையும், நுரைகளாகிய வஸ்திரத்தையும், கொடியாகிய மருங்கினையும் கருமணலாகிய அளகத்தையும், சேல்களாகிய விழிகளையும் பெற்றுவருபவள் வாசனை பொருந்திய அகில் விருக்ஷங்களையும், பொரியரையினையுடைய வேங்கை ம

ரங்களையும், பிரகாசம் பொருந்திய இரத்தினங்களை யுடைய மலைகளோடு அரைபடவும், பெரிய கிளைகளலறிடவும், அடியோடு விரைவில் அகழ்ந்து சத்திக்கின்ற செருப்புக்காலினை யுடைய குறிஞ்சிநிலமாக்களது சிறியவூர்களை அடியோடு பறித்துக் கரைகளிற்படும்படி யெறிந்து காற்றைப்போல மிகுந்த விசையோடுவந்து பெட்டைமானேடு ஆண்மான்களையும், பெண்யானைகளோடு ஆண்யானைகளையும், வாரிக்கொண்டு பிரிவில்லாத ஒருமரக்காடுகளை அடியோடுபேர்த்துக் கருங்குரங்குகள் வயிற்றிலணைத்த குட்டிகளோடு தங்களைத் தழுவிய ஆண் குரங்குகளையும் அவைகள் வாசம்பண்ணுகின்ற மரக்கூட்டங்களோடும் குறிஞ்சி நிலமாக்களது கொடிய கணைகளோடு வில்லுகளையும், தினைப்புனப்பரனேடு கவண்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகின்ற அவ்வாற்றின் அலைகள் நெடியமலைகளை அடியறும்படி மோதுகின்றன, அவற்றை யகழ்கின்றன, பள்ளமான மடுவை மேடாக்குவன, கிளைகளையுடைய மாநிரைகளை தலைகீழாக இடிகரைதோறு நடுவன, கடலினேரத்திலுள்ள பெரியபூமியை யிறுபிளவுபடவருவன, மிகுந்தவலியினையுடைய பெரியமரங்களைத் தோண்டுகின்ற மிகுந்த வலியினையுடையன, வயிரமில்லாத மரங்களை முறிப்பன, இரத்தினங்களை எடுத்து வீசுவன, வேகமாகச் செல்லுகின்றன, யானை மதங்களோடு வண்டுகளை யிழுத்துச் செல்லுவன, நுரைகளாகிய முகபடாத்தையுடையனவாகியும் வருதலினல் அவ்வாறு யானையை யொத்திருந்தது. நீண்ட பிலத்திலே செல்லுகின்ற நிலைமையை யுடையனவாயும், நிருமலனுகிய பரமசிவனது சந்திரனையணிந்த திரு முடியின்மீது ஆடுகின்ற செயலினை யுடையனவாயும் பிரகாசத்தை யுமிழாநின்ற அரிய மாணிக்கங்களைத் தன்தலையிலுடையனவாயும், நீண்டுவளைந்த நடையினை யுடையனவாயும், நிறை நிறையான குறுகிய பலகால்களினு லோடுகின்ற வலியினையுடையனவாயு மிருத்தலால் வளைந்த வுடலையுடைய பாம்பென்று சொல்லும்படியாகவும் வராநிற்கும். இவ்வாறு வரும் நதியானது கல்வித்தேர்ச்சியில்லாதவர் செய்த கவிபோலக்கலங்கி கல்விகேள்வியில் வல்லவர்கள் செய்த கவிபோல் பலசிறப்பாகிய துறைகள்தோன்றப் பொருந்தி செல்லுகின்ற வழிகள்தோறும் பொருளாழ்ந்து தெளிந்து தேயத்திலுள்ள யாவரும் விரும்பி அப்பயனைக் கொள்ளும்படித் தங்கிற்று.

வண்டுகளது ஒளிநீங்காத மலர்களையுடைய சடையினின் றும் வந்தநதியை சோமசுந்தரக்கடவுள்கண்டு பிளவுபட்ட வாயைத்திறந்துகொண்டு என் விடாய்தணிந்தேனில்லையென வெம்பி வீழ்ந்த குண்டோதரனை அவ்வாற்றினிடத்துவிட அவன் அவ்வாற்றையடுத்து அதனுள்ளிரங்கி வலியோடுந் தனதிரண்டு கைகளைதூக்கிக் கரைகளிலேற நீட்டியோடும் புன லைத்தடுத்து மலைபோலுயரும் புனலை வாயைத்திறந்து தன் தாகவிடாயும் மேகமும் வெட்க உண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டு பரம சிவன் றிருமுன்னர் வந்து அவரது திருவடியைவணங்கிக் கூத்தாடிப்பாடி ஆரவாரித்து அளவற்ற கீதங்களைப்பாடினான். பாட்டின் பொருளாகிய பரமசிவன் அப்பாட்டின் வீரனது பாடலைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அவ்வையைநதியாற் சூழப்பட்ட மதுரையை யரசாண்டிருந்தனன். பரமசிவனது சடையி னின்றும் வந்ததால் அந்நதிக்குச் சிவகங்கையென்றும் அக் கடவுளதுவுருவந் தெளிந்தோர்க்கு ஞானந்தரலால் சிவஞான தீர்த்தமென்றும், காற்றைப்பார்க்கிலும் வேகமாக வருவதால் வேகவதியென்றும், கிருதமாலையென்றும் பெயராகும்.

அன்னக்குழியும் வையையுமழைத்த படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஒன்பதாவது

எழுகட லழைத்த படலம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

மூடங்கன் மதிமுடிமறைத்தமுடித்தென்னன்குறைகன்னக்
கிடங்கரொடுநதியழைத்தகிளர்கருணைத்திறனிதுமேன்
மடங்கல்வலிகவர்ந்தான் பொன்மாலைபடிந்தாடவெழு
தடங்கடலுமொருங்கழைத்ததன்மைதனைச்சாற்றுவாம்.

இதன்பொருள்.

மடங்கலான இளம்பிறையினைத் திருமுடியினிடமாகமறைத்த மணிமுடியினையுடைய சௌந்தரபாண்டியர் குண்டோதரனுக்கு அன்னக்குழியையும் வையையாற்றையும் வரவழைத்த பிரகாசம்பொருந்திய திருக்கிருபைத்திறம் இதுவரைக்குமாம். இனிமேல் நரசிங்கக்கடவுளினது பலத்தைச் (சிம்புள்வடிவமாய்க்) கவர்ந்துகொண்ட சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் காஞ்சனமாலையார் ஸ்நானஞ்செய்ய விசாலம்பொருந்திய சத்தகடலையும் ஒருமிக்க வரவழைத்த தன்மையினைச்சொல்லுவாம்.

உவமை செ[illegible]துதற்கரிய பரம்பொருளானவர் பாண்டியனுருவமாகி உலகமெல்லாந் தனது வெண்கொற்றக்குடையின் நிழலிலிருந்து செங்கோல் செலுத்துநாளில் மெய்ஞ்ஞானமாகிய அரும்பொருளையுணர்ந்த இருடிகளும் முனிவர்களும் வரன்முறையாகச் சந்தித்து வரும்போது வேதமுனிவராகிய கௌதமரும் வந்துகண்டு திரும்பிப்போகுங்காலையில் கற்பினையுடைய காஞ்சனமாலை யரண்மனையிற் புகுந்தார், அப்பொழுது காஞ்சனமாலை அவரது வரவையேற்று உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பொன்னாசனமிட்டு வணங்கி அவரை நோக்கி ஐம்பொறிகளையும் வென்று அளவுபடாத நான்கு வேதத்தின் முடியில் விளங்காநின்ற பொருள் பரமசிவமென்றறிந்த சுவாமிகளே! நீக்குதற்கரிய பிறவித்துன்பத்தை நீக்குதற்குக் காரணமான தவத்தை அடியாளுக்கு அனுக்கிரகம்

பண்ணவேண்டுமென கருணைக்கடலாகிய முனிவர் சிகாமணி யானவர் காஞ்சனமாலையை நோக்கி அம்மா நீசெய்த தபோ பலத்தினாலே இவ்வுலகத்தையெல்லாம் பெற்று வளர்த்த தடா தகைப்பிராட்டியாருக்குத் தாயானாய், பரமசிவனே உனக்கு மரு மகனாகுஞ் சிறப்பைப்பெற்றாய், வெற்றியையுடைய மலையத் துவச பாண்டியனுக்கு மனைவியானாய், இப்படிப்பட்ட நீ யறி யாததவம் இவ்வுலகத்தில் யாரறிவார் ஆயினும் சொல்லு கிறேன் கேள்.

மானதமென்றும், வாசிகமென்றும், காயிகமென்றும், குற் றமற்ற தவங்கள் மூன்றாம் இவற்றுள் மானதமாவது தரு மஞ்செய்தலினும், தானஞ்செய்தலிலும், மனம்வைத்தலும், தயை - பொறுமை - உண்மை - சிவனைத் தியானித்தல் - பஞ் சவிந்திரியங்களை யடக்குதல் முதலிய அனந்தமாம். இவை களை மனத்தாற் செய்தலாம். வாசிகமாவது ஸ்ரீ பஞ்சாட் சரமோதல், தருமநூலோதல், பஞ்சசாந்தி ஓதல், வேதஞ் சொல்லும் சதருத்திர ந்தோத்திரஞ்செய்தல், பெரிய தருமங் களைக் குற்றமறவெடுத்தோதல், முதலநந்தம், இவை வாக்காற் செய்தலாம். காயிகமாவது பரமசிவனை யருச்சனை செய்தல் ஆலயத்தை வலஞ்செய்தல், எதிரினின்று வணங்குதல், கட வுள் வாழாநின்ற பல திருப்பதிகளைப்போய் வணங்குதல், திரு ப்பணிசெய்தல், கங்கை முதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்தல், இவை முதலிய பல இவைக் காயத்தாற் செய்தலாம். இம்மூன் றில் காயிகமே சிறந்தது இப்புண்ணியங்களுக்குள் தீர்த்தயாத் திரையே யதிகம். அவற்றினும் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்க ளில் தனித்தனியாகப்போய் ஸ்நானஞ்செய்தலதிகம். இவற் றினும் இந்நதிகளெல்லாம் வந்துசேரும் சமுத்திரஸ்நான மதிகமென்று முனிவர்சொல்ல காஞ்சனமாலை சமுத்ரஸ்நா னஞ்செய்யத் துணிந்து தன் மகளாகிய தடாதகைப் பிராட்டி யாருக்குரைக்க, அப்பாண்டியர் தவக்கொழுந்தாகிய அங்கயற் கணம்மையார் இது செய்தியைப் பெருமானுக்குச் சொல்லு வேனென்று சென்று பெருந்தகையாகிய அரசர் பெருமான் திருமுன்னர் அன்னம்போல் நின்று அன்று குண்டோதர னுக்கு அன்னக்குழியையும் ஆற்றையுமழைத்த கிருபைக்கட லே! என் தாய் இப்பொழுது கடலாட விரும்பினாளென்று சொல்லி யிரந்தாள் கடவுள் தன் தேவியின் திருமொழியைக் கேட்டுக் கடலொன்றோ! எழுகடலையும் இம்மதுரையுள் வரும்

படி கூவி யழைப்போமென்றுசொல்லி அவற்றை நினைத்தார். உடனே யம்மதுரைக்குக் கீழ்த்திசையில் ஒரு குளத்தில் எழுவகைப்பட்ட நிறத்தோடு சரிந்த முகத்தினையுடைய சங்கங்கள் வாய்திறந் தொலிக்கவும், வெள்ளிய நுரைகள் ததும்ப, சுறுமச்சங்கள்பாய முத்துகளை யெடுத்தெறியும் நிரையான அலைகள் அண்டமுகடுவரையி லெழும்ப, எழுகடலும் ஆரவாரித்தெழுந்து அவற்றைக்காணும் அந்நகரிலுள்ளார் நடுங்க, கலியுகமுடிவில் பிரமாவின் *படைப்புமாறும்படி யெழுந்ததெனக் கொதித்தெழுந்த கடலானது சர்ப்பாபரணமாகிய பரமசிவனது ஆக்ஞையால் அவனடிகளைச் சென்றடைந்தவர்களடங்கியதுபோல் அடங்கிற்று. பொற்றாமரைத் தீர்த்தமானது நன்னிறம் எழுகடலினது ஒப்பற்ற நிறத்தோடுகலந்து பொலிவுபெற்று மின்னலைப்போலும் விளங்குகின்ற சடையானது தாழ வெள்ளியம்பலத்து நடனஞ்செய்யும் பரமசிவனது நிறத்தைப்போல் எட்டு வண்ணத்தோடும் விளங்கிற்று.

எழுகடலழைத்தபடலம்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

பத்தாவது

மலையத்துவசனை யழைத்த படலம்.

கலிவிருத்தம்.

எழுகடலழைத்தவா றியம்பினு மினிச்
செழுமதிமரபினேன் சேணிழந்துதன்
பழுதில்கற்பில்லொடும்பரவைதோய்ந்தர
னழகியதிருவுருவடைந்ததோதுவாம்.

இதன்பொருள்.

எழுகடலழைத்த வகையினைச் சொன்னோம், இனிமேல் செழுமையான சந்திரகுலத்தரசனாகிய மலையத்துவசபாண்டிய ராஜன் இந்திரபதவிவிட்டிழிந்து தனதுமனைவியராகிய குற்ற மற்ற கற்பினையுடைய காஞ்சனமாலையாரோடும் எழுகடலிலே ஸ்நானஞ்செய்து பரமேச்சுரரது அழகிய சாருபபதவியாகிய திருவுருவமடைந்ததைச் சொல்லுகின்றோம்.

சோமசுந்தரபாண்டியன் தடாதகைப் பிராட்டியாரோடும் எழுந்தருளிவந்து அவ்வெழுகடலின் பக்கத்திலுள்ள சந்தனம்-மரவம்-மந்தாரம்-மாவகுளம்-பாடலம் இவைகள் கலந்துள்ள நந்தவனத்தில் ஒரு சிம்மாசனத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்து முறுக்கவிழ்ந்த மல்லிகை-முல்லை-சண்பகம்-இம்மலர்களை இளைஞரும் சேடியர்களும் கொய்துகொடுக்க அவைகளை வாங்கி மோந்து ஆசை வேறுபாடின்றி யிருக்குங் காலத்தில் சுந்தரபாண்டியர்தன்காதலியைநோக்கி உன்பொருட்டாக எழுகடலையும் இந்நகரின்கண் ணழைத்தனம் நின்னன்னையே இவ்விடத்துவந்து ஸ்நானஞ்செய்ய அழைப்பாயென தடாதகைப் பிராட்டியாரும் போய் தாயைக்கொணர்ந்து குளத்தினிடத்துவர காஞ்சனமாலை புராணநூல்தேர்ந்த முனிவர்களை நோக்கிச் சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்யும் விதியாதென, குற்றமற்ற கற்பினையுடையாய் நாயகன் கைத்தலத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாவது, இல்லையேல் பிள்ளையின் கைத்தலத்தைப் பிடி

த்துக்கொண்டாவது, அதுவுமில்லையேல் பசுவின் கன்றின் வாலைப்பற்றிக்கொண்டாவது, சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்தல் முறைமையென, அம்முனிவரது வாய்மையைக்கேட்ட காஞ்சனமாலை முற்பிறப்பில் குறைவறத் தவஞ்செய்யாத கொடியபாவியாகிய எனக்குக் கொழுநனும் குமரனுமில்லையே, இனிப்பெற்றுமூழ்குவது பசுவின்கன்றலால் வேறுண்டோவென்றுதடாதகைப்பிராட்டியைப் பார்த்துச்சொல்ல, பிரமபதத்தையும்விரும்பினவர்க்குக்கொடுக்கும் நாதனதுயிர்த்துணையாகும் நாயகி தன்னுயிர்க்கிழவனாகிய பரமசிவத்தை யடைந்து வணங்கிதன்னன்னையின் குறைமொழியைச்சொல்லமன்னவன் இந்திரனோடுகூடவிருக்கின்ற மலையத்துவச பாண்டியனைத் தன் மனத்தில் நினைக்க அப்பாண்டியன் மகமேருவை வில்லாகவுடைய பெருமானது திருவுள்ளத்தை யுணர்ந்து சிறையையுடைய மலைகளையெல்லாம் அழித்தவனாகிய இந்திரனது ஆசனத்தை விட்டுத் தேவவிமானத்தின்மீது எழுகடலினிடத்து கிருபையையுடைய இனிய வமுதம்போன்ற பரமசிவத்தைப் பெண்பேற்றினாலே கண்பேறடையும்படி யெதிராகக்கண்டு மருமகனாகிய கடவுளை வணங்கும்பொருட்டு வருமுன்னே மாமனென்று முறையால் தனது தாமரைபோன்ற கையையமைத்து பெண்கொடுத்த பாண்டியனை எதிராகத்தழுவிக்கொண்டு திருவுள்ளமகிழ்ந்து கிருபையோடு பார்த்து உன்மாட்டன்புள்ள பத்தினியோடு கடலாடச் செல்கவென, மலையத்துவச பாண்டியனும் முற்பிறப்பிற் செய்த தவத்தாற்பெற்ற பெண்ணன்னம்போலு மீனாட்சி தேவியானவள் எதிரேவந்து தன்னைத்தழுவ, தானுந்தழுவி இமயபருவதராஜனைப்போலக் குறைவற்ற மகிழ்ச்சியை யடைந்து குளிர்ந்த தேன்போலுஞ் சொல்லையுடைய உனது திருக்கலியாணத்தைக் காணத் தவஞ்செய்தேனல்லனென்னுந் துக்கமுண்டாயிருந்தது. அது இந்தச் சந்தோஷமென்கிற தேனை வண்டைப்போலவுண்டு மறந்தேனென்றான்.

அப்பொழுது நிறைந்த கற்பினையுடைய காஞ்சனமாலை தூரத்திற்சென்ற தன்னாயகன் சிலநாள்சென்று வரக்கண்டவள்போல நாணுற்று எதிராகவந்து வணங்கி மேகம்போன்ற அளகத்தையுடைய காஞ்சனமாலை பவுத்திரத்தை யுடையவளாய் பஞ்சாட்சரத்தையோதி முனிவரது வேதநூற் சங்கற்ப விதிப்படி தன்றுணைவனதுகையைத் தன்கையாற்பற்றி மனக்க

ளிப்போடு எழுகடலினும் ஸ்நானஞ்செய்தாள் செய்து கரை யேறிக் கொன்றைப்பூவை முடியிலேதரித்த பரமசிவனது திரு பாநோக்கம்பெற்று இனி தாய்மார்கள் கருப்பத்தில் தங்காதவ ண்ணம் உமைபாகரது அருட்படிவத்தை யடைந்தார்கள். அ டைந்த மாத்திரத்தில் காளகண்டமும்-சதுர்ப்புயமும்-நெற்றி க்கண்ணும்பெற்று பூவுலகத்தார்கண்டு அதிசயிக்க விளங்கின ன், அப்பொழுது ஆகாயத்தினின்றும் வழுக்கிவிழுந்த சூரிய னைப்போல பரமசிவன் வாழாநின்ற உலகத்தினின்றும் பூமியி ன்கண் ஒரு தெய்வவிமானம் இறங்கியிருந்தது. அந்தத் தெய் வவிமானம் வந்தவுடனே மும்மூர்த்தி ஸ்வரூபராகிய பரமசிவ னது பணியால் பாண்டியன் நங்கையோடும் தேவர்கள் தொழ விமானமீதேறினன். அக்காலத்தில் தேவர்கள் பூமாரி பொழி ந்தார்கள் தேவதுந்துமி மேகம்போல முழங்கிற்று. அப்பொ ழுது விமானம் ஆகாயத்திலெழுந்தது. தேவதுந்துபிகள் ஒலி த்தது. ஹரஹரவென்னுமொலி யெங்குமொலித்தன. தொழுகி ன்ற தகையினையுடைய முனிவர்களேத்த தேவர்கள் வணங்க சிவனது கைலாயத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்ற அவ்விருவ ரும் முன்பு தனது பாண்டிய வுருவமாயிருந்தது உலகத்தை முறையாகச் செங்கோல் கைக்கொண்டு பின்பு தன்னுருவத்தை த்தந்த மருமகனும் மகளாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரும் மீண்டு பொன்னாற்செய்த குடுமியினையுடைய அரண்மனையிற் புகு ந்து இருக்கக்கண்டார்கள். பழவினையால் சரீரமுறைதப்பிப் பிற வியையடைந்த மனிதர்போல பழைய வுருவமாறி உலகமாதா வாகிய அன்னையை மகளாகவும் பெற்ற அப்பனை மருமகனாக வும், யான் யாவருக்குஞ் செய்தற்கரிய தவந்தானென்ன செய் தேனென்றுசொல்லிகன்றைவிட்டுப்பிரிந்தபசுவைப்போலஐய னது சத்திக்கின்ற வீரகண்டாமணி பொருந்திய திருவடியை விடாதுபற்றிப் பொருந்திய அன்பானது பின்னின்று ஈர்க்க மனத்தோடு இரண்டுகண்களும்சென்று முட்டி அடிக்கடி திரு ம்பிப்பார்த்துக்கொண்டு மலையையொத்த இந்திரவிமானத்தை கும்பிட்டுக்கொண்டுசெல்வாராயினர்,புவலோகங்கடந்துபோய் புண்ணியருக் களவற்ற போகத்தை யுண்பிக்கின்ற சுவலோகங் கடந்துபோய் மகாலோகம்-சனலோகம்கடந்து, அதற்குமேலு ள்ள தவலோகங்கடந்து, சத்தியலோகங்கடந்து, தண்ணிய துளபமாலையையுடையோனது நவலோகங்கடந்து, உலகங் களுக்கு நாயகமாகிய சிவலோகத்தையடைந்தார். பின்பு அறக்

கொடிதாகிய தடாதகை இறைவனுகிய அரசனை அடிவணங்கித் தன்னைப் பெற்றவர்களுக்கு வேதப்பொருளினது வடிவையளித்த கிருபையினலே மனத்தின்கண்ணடங்காத மகிழ்ச்சியானது வாய்கொள்ளாமற் புறப்படுவதென இரண்டு திருச்செவிக்கும் செங்குமுதத்திற்பொதிந்த தீந்தேனை நிறைவிப்பதுபோல பல முறையால் துதிசெய்து வணங்கி யென்று சொல்லத் தொடங்கினள். அளவற்ற தேவர்க்கும் மற்ற யாவர்க்கும் பாலைச் சுரந்தளிக்கின்ற தேவர்களது நாட்டிலுள்ள புண்ணிய காமதேனுவின் இளங்கன்றுக்குக் குறைவேது? என்னிமித்தம் என்னைப் பெற்றதாய் விரும்பியது ஒரு கடலே இந்நகரத்தின்கண் எழுகடலையும் வரவழைத்தாய் என்னைப்பெற்றவள் ஸ்நானஞ்செய்யும்பொருட்டு தேவருலகத்தி லிருந்த அவள் கணவனையும் அழைத்து உனது வடிவத்தைக் கொடுத்து மேலான மோக்ஷவுலகத்தையுந் தந்தாய். அன்றியும் பாண்டியரது மரபு அழிந்ததென்னும் பழிவுண்டாகாமல் பொன்போலும் விளங்காநின்ற மலரைச்சூடிய முடியைத் தரித்துச் செங்கோல் நடத்திவருகின்றுய், இனிமேலும் இந்நிலைமைக்கிடையூறு மில்லையன்றோ வெனத் தலைவியியம்ப, கடவுள் தன்னிறைவியுட் கருத்தை மனதிற்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தனர்.

மலையத்துவசனையழைத்த படலம்

முற்றிற்று.

௳

சிவமயம்.

பதிநோராவது

உக்கிரபாண்டியன் திருவவதாரப் படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

மன்னன்குலசேகரன் றிருமகன்மனைவி
தன்னொடுங்கடலாடியதகுதியீதந்தத்
தென்னவன் றனித்திருமகடிருவுளங்களிப்ப
உன்னருந்திரனுக்கிரனுதித்தவாருரைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

அரசர்களுக்கரசனாகிய குலசேகர பாண்டியனுடைய சிறப்புப் பொருந்திய புத்திரனாகிய மலையத்துவச பாண்டியன் தன் மனைவியாகிய காஞ்சனமாலையோடும் கடலில் ஸ்நாநஞ் செய்தசெய்தி இதுவாகும் இனி அந்தமலையத்துவச பாண்டியனுடைய ஒப்பில்லாத பெருஞ் செல்வமாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவுள்ளங் களிப்படைய நினைத்தற்கரிய வெற்றி பொருந்திய உக்கிரகுமாரபாண்டியன் திருவவதாரஞ் செய்த திருவிளையாடலை சொல்லுகின்றோம்.

சந்திரசூடனாகியசோமசுந்தரக்கடவுள் உலகத்தினிடத்து அளவில்லாத நாள் தன்னுடைய திருவடி நீழல்போல யாவருக்கும் குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றக் குடையினால் நீழலைச்செய்து அருளோடு செங்கோல் நடாத்தி உள்ளே விளங்கு முயிர்தானாகி முறைசெய்து நடந்துவருநாளில் திருமாலும்-பிரமனும்-வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களாலுங் காணுதற்கரியவனும் அன்பர்க் கெளியவனுமாகவிருக்கும் பெருமை யாவர்க்குந் தெரிய மிகுந்த வன்பினைக்கொண்டசிந்தையினையுடைய மலையத்துவசபாண்டியனுக்கும் அவன் மனைவியாகிய காஞ்சனமாலைக்கும் ஆசைக்குரியமகளெனவுமையைத் தந்து அதற்குப் பொருந்தத்தானும் மருமகனாகி உலகமுழுதுந்தன் வெண்கொற்றக் குடைக்கீ ழடங்கியிருக்க முறைசெய்து மூன்றரசர்களுக்குள் சந்திரகுலமாகிய பாண்டியர் குடி

பெருமையை யடையச்செய்ததுபோல இன்னும் பெறத்தக்க தாகிய ஓர் குறைவைத் தீர்க்கும்பொருட்டு ஒரு காரியத்தைசெய்தலும், அக்காரியத்தை விட்டுவிடுதலும், நினையாத வேறொருகாரியத்தைச் செய்தலுமாகிய இவற்றையுடையோனாய் ஆதிமத்யாந்தரகிதனாகிய பரமசிவனது நன்மை - தீமை-விருப்பு-வெறுப்பு இவைகளை இயல்பாகவே யொழித்த மாயாவிலாசத்தின் றன்மையை யாவரெடுத்துச் சொல்லத்தக்கவர்கள். இவ்வித இந்திரஜாலவித்தை காட்டுவான்போல தன்னிடத்து அக்கினிக் கண்ணின்று முற்பவித்த வீரபத்திரக்கடவுளைக் கருப்பமடையாது அளவற்ற வுயிர்களையும் உலகத்தையும் பெற்றெடுத்த தாயாகிய சுந்தரவல்லி தன்னிடத்துத் தோன்றும்படி சிந்தித்தார். அப்பொழுது அவ்வீரபத்திரக்கடவுளினது வரவுக்கேற்பச் சேடியர்களும் மற்றவர்களும் அம்மையைவணங்கித் தாயே நின் உருவத்திற்குத் தக்கபடி கருவுருவனப்பு சிறப்பும் மாதந்தோறுஞ் செய்யும் மனைவினையும் யாங்கள் காண ஆசையுமிகுதியுமுடையேம் என்றார்கள் தேவியவ்வாறேயாகி கரியமணிகளாகிய சிகரத்தையுடைய பொன்மலைபோலுந்தோற்றத்தினையுடைய கொங்கைகள் அமுதநிரப்பிய இரண்டுசெப்பினையொத்ததாக அக்கொங்கைகளைச் சுமந்து தேய்ந்த மருங்குலு முண்டென்றுதோன்ற அருள் முதிர்ந்தாற்போன்ற நாவினுக்கு இனிய சுவைகளையுடைய வுணவுகளை யுண்ணவேண்டுமென்னும் ஆசைமிக அவ்வாசையறுந்தகணங்கள் அம்மைவிரும்பிய போகபூமி யமுதும், நாகலோக வமுதும், பொன்னகரமுழுதும், விருப்பமடங்கக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள் புண்ணியத்தையுடைய முனிவர்களும் வேதபாராயணராகிய பண்டிதர்களும் வந்து அரசனுக்குச் செய்யப் பொருந்திய சடங்குகளை அம்மதுரைமூதூர் கலியாண வெள்ளத்திலே மூழ்க மாதந்தோறுஞ் செய்விக்க அக்கன்னிநாடானது செய்தபுண்ணியத்தால் உண்டாகியபயனை அடையும் துறந்தவரது உள்ளத்திலுள்ள களங்க நீங்கவும், சோமவாரமும், திருவாதிரை நட்சத்திரமும்செய்த சிவபூசையின் பயனை யடையவும் வியாழபகவானாகிய குருவந்து அழகாகக் கேந்திரமேறி நிற்குதல் லக்கினம்வாய்ப்ப நான்கு வேதங்களும் தாமேமுழங்க, தேவர்கள் மந்தார மலர்மாரிபொழிய திசைகள்தோறும் தேவமாதர்கள் நடனஞ்செய்ய, தேவதுந்துபியைந்தும் சத்திக்கத் துர்க்கையும் - இலக்குமியும் - நாமகளும் செருக்கடைய அந்

தணர் மகிழ்ச்சிமிக, முனிவர்கள் வளர்க்கு முன்னர் மந்திரத்தையுடைய யாகாக்கினி தானே வலஞ்சுழித்தெழுந் தாரவாரித்தாட, அட்டதிக்கு யானைகளும் ஆதிசேடனும் பாரத்தினாலுண்டாகிய இளைப்புநீங்க, இந்திரன் மகமேருவாகிய தெய்வம்-வருணன் இவர்களுக் கிடதுதோள்துடிக்க, பரமசிவனும் உமையுங்கொண்ட கோலத்துக்கேற்பக் குழந்தையானது உதய சூரியனைப்போலவும், அக்காலத்துதித்த குமரவேளைப்போலவும், வேப்பமாலையையுடைய பாண்டியன் செல்வபுத்திரியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரிடத்திற் றோன்றியது தோன்றியவுடனே எம்பிராட்டி அப்பிள்ளையையெடுத்து உச்சி மோந்து மார்போடுதழுவித் தன்னாயகன் கையிற்கொடுத்து மீண்டுவாங்கித் தன் திருமுலைப் பாலாகிய வெள்ளத்தை குமுதம்போன்ற வாயில் விடுத்துண்பித்து, அவ்வாறு வளர்த்து வருங்காலத்தில் திருமாலும்-இந்திரனும்-பிரமனும் முதலிய தேவர்களும் முநிவர்களும்-மற்றவர்களும் தத்தம் பத்தினிகளோடும் அரசனரண்மனைக்கு வந்தார்கள். சேரனும் சோழனும் வடக்கின் கண்ணுள்ள அரசர்களும், குறுநில மன்னரும் தங்கள் சேனைகள்சூழ கடல்கள் பொங்கி வருவதுபோல் வந்தனர். அவர்கள் வந்து அரசனையும் - தேவியையும் முறையால் வழுத்தி வாழ்த்தி மானையு மழுவையு நீத்த பாண்டியனும், தேவியுமாகிய இவர்களது திருமுகக் கருணைபெற்று அவர்களது திருவடியை வணங்கித் தம்மூர்செல்லும் அவர்களிற் சிலர் பாண்டியர்களுக் கெல்லாம் பெருமானாகிய சோம சுந்தரப் பாண்டியரிடத்துக் கந்தனே வந்தா னென்பார்கள், சிலர் குற்றமற்ற கற்பினையுடையாளது பாக்கியமென்பார்கள், சிலர் இவனது அழகினால் மன்மதனும் பெண்மையை விரும்புவானென்பார்கள். சிலர் இவன் செங்கோலினது ஆக்ஞை ஏழு கடலாற்சூழப்பட்ட இவ்வுலகமாத்திரமோ, ஏழுலகத்தையுங் காக்குமென்பார்கள், சிலர் இக்குழந்தையினதுதோற்றம் மனிதர்கள்செய்ததவமோ அன்றித் தென் தேசத்தி லுள்ளவர்கள் செய்ததவமோ, அன்றித் தேவர்கள் செய்ததவமோ அன்றி யாகங்களுக்குரிய பூசுரர்கள் செய்ததவமோ அன்றிக் கேள்வியையுடைய முனிவர்கள் செய்ததவமோ என்பார்கள். இவ்வாறாகத் தம்மி லொருவருக் கொருவர் வினாவி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு சென்றார்கள். அந்நகரத்தில் அவ்வவர்கள் வீடுகள் தோறும் பெண்கள் கலியாணத்துக்கு அலங்கரித்துக்கொள்

ளும் ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு மங்கலவாத்தியங்கள் ஆரவாரிக்க பட்டணமெங்கும் பொங்கியோடும்படி நெய்விழா வெடுப்ப கேள்வி நிரம்பிய மறையோர்க்குக்கொடுத்த தானவெள்ளம் கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்றது இன்னும் அத்தான வெள்ளமானது இறைத்த வாசனைச் சுண்ணங்களையும், பொரிகளையும், வெள்ளையரிசியையும், குப்பைகளையும், நீர்ச்சிவிறிகளாலிறைத்த குளிர்ந்த பனிநீரையும் சந்தனத்தையும், எண்ணெயையும், கஸ்தூரிசேற்றையும், பசையில்லாமல் வாரியெடுத்து, இடமகன்ற பட்டினமெங்கும் கழுவின.

இவ்வாறு அந்நகரமெங்குங் களிக்கச் சோமவாரம் திருவாதிரை நட்சத்திரம் ஆகிய இந்த நல்லநாளில் குருகேந்திரத்தில் பரிசுத்தமாகிய லக்கினத்தில் பிறந்த சோமசுந்தர பாண்டியனது பிள்ளைக்குச்சாதகர்மமுதலிய அரசர்க்குரியவேத ஒழுங்கின்படிசெய்வித்து, வருணன் - இந்திரன் - மகமேருவாகிய மலையரசன்முதலிய சத்துருக்களது வீரஞ்சிந்த, அவர்களது செருக்கையழித்து அச்சந் தோற்றுவித்தற்குறிய காரணத்தால் அக்குமரனுக்கு உக்கிரவருமனென்று நாமகரணஞ்செய்து நான்காமாதத்தில் சந்திமிதிப்பித்து ஆறுமாதத்தில் அன்னமங்கலம் பயிற்றுவித்துப் பதின்மூன்றுமதியில் சௌளவினைமுடிப்பித்து ஐந்தாமாண்டில் நூலினதுமுறைதெரிந்து பூணுநூற்கலியாணஞ்செய்வித்துப் பின்னர் பதநிரை பாழிச்சாகை என்னு முறுப்பினையுடைய பெரியவேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தநுர்வேதமும் வாள்வித்தையும் யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் மற்றவையும்பிரகஸ்பதிபகவான்வந்து கற்பித்தார் குருமுகத் தறியவேண்டுமென்னும் கொள்கையால் ஒருமுறைகேட்டு அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களும் ஒருமிக்கத் தெளிந்து பரமசிவனல்லது மற்றொருவராலும் அறிவித்தற்குக் கூடாதாதலால் பாசுபதாஸ்திரத்தை பரமசிவனிடத்திற்றெரிந்துகொண்டான். அளவில்லாத கலைகளையெல்லாம் எட்டாமாண்டிற் கற்று மிக்கறிவுடையோனாகிக் குரவரைத் தொழுது போற்றவல்லவனாகி அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடும் அணிந்துகொள்ளத்தக்க ஆபரணமாகி வெற்றி செல்வத்தையுடைய இடபத்தை யொத்த இளைஞர்களோடு திருவிளையாடல் செய்வானாகிப் புகர்முகத்தினையுடைய மதத்த யானைகளை யொன்றோடொன்று தலையால் முட்டிப் போர்செய்து வென்றும், ஆட்

டுக்கடாக்களோடு ஆட்டுக்கடாக்களைச்சண்டைக்குவிட்டும்போர் செய்துவென்றும், வகிர்தலைப்பொருந்திய உச்சிக் கொண்டையையுடைய கோழிச் சேவல்களையொன்றோடு ஒன்றைப்போர் செய்யவிட்டு வென்றும், காற்றினும் கடியவேகத்தையுடைய குதிரைமீதேறிப் பலகாதம்போய்த் திரும்பியும், எமனைப் பார்க்கிலுங் கொடிய சீற்றத்தையுடைய யானைமீதேறிச் செலுத்தியும், வையை யாற்றினும் சோலைகளினும்தடாகங்களினும் சென்று விளையாடி யின்பத்தை யனுபவித்தும், வேல்வல்லமையையுமுடைய பாலியர்களோடு மல்லயுத்தஞ்செய்துவென்றும், பொதியமலையில்சென்று வேட்டையாடியும், அம்மலையிலுள்ள முனிவர்கள் ஆசீர்வாதஞ்சொல்ல, அவர்கள் க்ஷேமங்களை வினவியும், அவர்கள்கொடுத்த கனிமுதலிய விருந்துகளைக் கையிற்பெற்றுச் சந்தோஷித்து மீண்டும் இவ்விதமாகப் பதினைந்தாண்டுகழிய, பதினாறுமாண்டில் சூரபதுமனைச்சயித்த தங்கள் கடவுளே யிவனென்று கருதி வில்லையுங் கூரியவேலையுங் கைவிடாமற் காப்பதுபோல் கச்சணிந்த ஸ்தனங்களையுடைய மாதரும் அவர்களது மாவடுபோன்ற கண்களும் தன்னிடத்து மொய்க்க, கூரிய நுனியையுடைய வேலாயுதத்தையுடைய உக்கிரவர்மன் இத்தன்மையனாகத் தாதையாகிய சோமசுந்தர பாண்டியன் குமாரனுடையதாமரைமலர்போன்ற அழகினை யுடையதாகிப் பார்ப்பவரது கண்களையும், மனங்களையும் கிரகிக்கத்தக்க காந்தியினையும் உடையனவாகி இலக்கணநூற் சொல்லியபடி திரண்டு நீண்ட கணைக்காலினையும் வட்டந்தோன்றுமற் செழுமையானமுழந்தாளிணையும், தொங்குகின்றவாயினையும் ஈரம்பொருந்திய கதுப்பினையும் உடைய பெரியயானையினது துதிக்கையை யொத்த திரண்டதுடைகளையும், குறுகிய வயிற்றையும், தாழ்ந்த நாபியையும், செவ்விதாய் அழகுவாய்ந்த குற்றமற்றகண்ணாடிக்கொப்பான வாசனைபொருந்திய அகன்ற மலையைப்போலும் அழகினையுடைய மார்பையும், வீணைத்தண்டுபோல இணையொத்து நீண்ட தாழ்ந்த கைகளையும், மணம்பொருந்திய மலர்மாலைகிடந்தசையாநின்ற இரண்டுமேருவையொத்த தோள்களையும், வலம்புரிச் சங்கத்தையொத்த கண்டத்தையும், இலக்குமிதங்கிய பொற்றாமரை மலர்போன்ற முகத்தையும், பொதுவாகப்பார்த்துப் பூமிதேவிசெய்த தவப்பேற்றையொத்தவனது உருவத்தையெல்லாம் நின்று நின்று உருவத்தின் அழகினது நலத்தைச் சொல்லாநின்ற

நூலளவையால் சோதிக்கத்தொடங்கி அவயவவுருப்புகளுள் உன்னதவுருப்பாறு, நீண்டவுறுப்பைந்து, சூக்கும வுருப்பு ஐந்து, குறுக்கவுருப்புநான்கு, அகலவுருப்புஇரண்டு, சிவந்த வுருப்பு ஏழு, ஆழ்ந்தவுருப்பு மூன்று இவை யவ்விலக்கணத் திற் றெருகுத்திருக்கின்றன. இவைகளை விரித்துரைப்பின் முப் பத்திரண்டு இலக்கணவுருப்புக்களாம். அவையாவன வயிறு-தோள்-நெற்றி-நாசி-மார்பு-கையடி-இவையாறும் உயர்ந்திரு ப்பின் அவனிந்திரனுவன். ஒளியை கிரகிக்கின்ற கண்-கபோ லம்-செங்கை-நாசி-முலை-நடுமார்பு இவ்வைந்தும் நீண்டிருக் குமாயின் நன்மையுண்டாகும். குஞ்சி-தொக்கு-விரற்கணு-நக ம்-பல் இவ்வைந்துஞ் சிறியதாயிருப்பின் ஆயுள்விருத்தி. கோ சம்-கணைக்கால்-நா-முதுகு-இந்த நான்கும் குறுகியிருக்குமா யின் செல்வப்பெருக்காம். சிரம்-நெற்றி-இவ்விரண்டும் அகன் றிருக்குமாயின் இதுவும் நன்றாகும். உள்ளங்கால்-உள்ளங்கை-கண்கள் - இதழ்க்கடை - அண்ணம்-நா-நகம் இவை யேழும் சிவந்திருப்பின் மிகுந்த வின்ப முண்டாகும். இகல்வலி ஓசை நாபி என்று சொல்லுகின்ற இவைமூன்றும் ஆழ்ந்திருப்பின் எவர்க்குமேலான நன்மையுண்டாகுமென்றுசோமசுந்தரம்மை ந்தனது அழகுநிறைந்த இலக்கணத்தோடு நல்லகுணத்தையும் நோக்கி இவ்வுலகத்தை பொதுநீக்கியாள வல்லவனுகி வாழு நாளில் மிகவும் வல்லவனுவனென்று தன்மனத்திலாய்ந்து இத்தகுதியான குணமிகுந்த நன்மையால் கீர்த்தி நீதி நல்ல வுள்ளம்-உண்மை-பெருமை-தெய்வபக்தி-உலகுக்கெல்லாம்சந் தோஷத்தை உண்டுபண்ணுங் குணம்-சாந்தம்-உயிர்களிடத் தன்பு-ஈகை-கல்வி-ஜயித்ததற்கரியாரைச் சயித்தல், தேவர்களா லுஞ் செல்லுதற்கரிய தேயத்திலும் சென்று அவர்களாலிடப் பட்ட திரையைக்கோடலும், சுமத்தற்கரியவுலகத்தையலைபோ லப் புயற்றுற் தாங்குதலும், சொல்லுதற்கரிய கீர்த்தி உலகெ லாஞ்சுமப்பவைத்தலும் என்றுசொல்லப்பட்ட விவை முத லான வியற்கைக் குணமுடையவனுகி நன்றிசெய்துலகுக்கெல் லாம் தானொருவனே நாயகனுகி நிற்கத்தக்க இப்பிள்ளைக்குப் பின்பு பட்டாபிஷேகஞ்செய்வோம், முன்பு திருமணஞ்செய்ய வேண்டுமென்று மந்திரிகளோடு ஆலோசிக்கத்தொடங்கினர்.

உக்கிரபாண்டியன் திருவவதாரப்படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பன்னிரண்டாவது

உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல் வளை செண்டு கொடுத்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

உருக்குந்திறலுக்கிரகுமர னுதயமிதுவான் மதியுநதிப், பெருக்குங்கரந்தசடைக்கற்றைப் பெருந்தேர்ச்செழியர்பிரானவற்குச், செருக்குஞ்செல்வமணமுடித்துச் செவ்வேல்வளைசெண்டளித்துள்ளந், தருக்குமுடிதந்தரசுரிமை தந்தசெயலுஞ் சாற்றுவாம்.

இதன்பொருள்.

பகைவரைக் கெடுக்கும் வலிமைபொருந்திய உக்கிரகுமார பாண்டியன் திருவவதாரஞ்செய்த வரலாறு இதுவாகும். இனி வெள்ளியசந்திரனையும் கங்கைநதிப்பெருக்கையும்நெருங்கியசடையும், ஒளித்துவந்தருளிய பெரிய தேரையுடைய சௌந்தரபாண்டியன் அந்த உக்கிரகுமாரபாண்டியனுக்குச் செல்வத்தா லிருமாந்திருக்கும் திருமணத்தை முன்னர் முடித்துப் பின்பு பகைவருதிரந்தோய்ந்தவேலையும், சக்கரத்தையும், செண்டையுங்கொடுத்து மனத்திலிருமாப்பைத் தரத்தக்க திருமுடிதரித்துத் தமதரசுரிமையுந் தந்தருளியதிருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

சோமசுந்தர பாண்டியனானவர் தனதருமைப் புத்திரனுக்குத் திருக்கலியாணஞ்செய்ய அறிஞர்களோடும் மந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்து குற்றமற்ற அழியாத செல்வமும்-குலமும்-குடியும்-புகழும்-நமதையனுக்கிசைந்த குலத்தரசர் யாவரென்று ஆய்ந்து சொல்லுகின்றார். இனியபுனலாற் சூழப்பட்டவடபுலத்தில் மணவூரென்னுந் திருநகரத்திற்கு வேந்தனாகிய குலத்திற் பிறந்த சோமசேகரனென்று சொல்லுகின்ற கேள்வியையுடைய அரசனிடத்து இலக்குமியைப்போல் அவதரித்த

காந்திமதியென்னுங் கன்னிகையைத் திருமணம் பேசவேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தார்.

அன்றிரவு வெள்ளையானையின் பிடரியாற் சுமக்கப்பட்ட சிகரத்தையுடைய ஆலயத்திலெழுந்தருளிய சந்திரனைத்தரித்த சடையினையுடைய பெருமானுனவர் சூரியகுலவரசனுகிய கைமாறு கருதாது கொடுக்கும் கையினையுடைய சோமசேகரனுடைய கனவில் எழுந்தருளிவந்து தேவர்களது கனவிற்கு மெட்டாத திருமேனியைக்காட்டி அன்னப்பக்ஷிகள் தங்கிய வயலாற் சூழப்பட்ட மதுரையிலெழுந்தருளிய சிவன்யாம் நீயீன்ற பொன்னையனையாளை மதுராபுரியிற் கொண்டுபோய் மறுபட்டணத் தரசர்களது மணிமகுடமிடறித் தேய்ந்த வீர கண்டாமணியையுடையசுந்தரபாண்டியனுடைய குமாரனுக்கு கொடுப்பாயென்று சொல்லிமீண்டார். உடனே அரசன்மனத் தாமரையும் முகத்தாமரையுமலர்ந்து இரண்டுகண்களையுந் திறந்து எழுந்து இரண்டுகைகளையும் கூப்பிப் பரமசிவன் கருணையால் எளிதாகவந்த செயலை நினைத்து அன்பின்வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சூரியோதய காலத்தில் நித்திய கர்மங்களை முடித்துக் கொண்டு மந்திரிமார்களோடு நான்குவிதச் சேனைகளும் சூழ, பலவாத்தியங்களுமொலிப்ப தனது திருமகளைச்சேடியர்களோடுதேரிலேற்றி மணக்கோலத்தோடு மதுராபுரியை நோக்கிப் புறப்பட்டு வருங்காலையில் சந்திர குலவரசனுகிய பாண்டியன் சுற்றத்தாரும் மந்திரிகளும், நேற்றுமணத்தைக்குறித்துப்பேச ஆலோசித்தபடியே மணவூர் நோக்கிவரும் வழியில் சோமசேகரவரசனையுஞ் சேனைகளையுங்கண்டுஎம்முடையதென்னர்பெருமான் குமாரனுக்கு உமதுதிருவைத் தரக்கடவீரென்று கேட்க அவ்வரசன் கொன்றைமாலையையுடைய பரமசிவன் தன் கனவின்கண் எழுந்தருளிவந்த குலனும் குடியும் உரைத்த நன்மையை அவர்களுக் குரைத்துக் கலியாணத்துக்குச் சம்மதித்துரைக்க அதனை அங்ஙனமிருந்த முதியோர் அறிவுடைய உழையர்களைவிடுத்துச் சோமசுந்தர பாண்டியருக் கறிவித்து மணவூரினின்றும்வந்த சோமசேகர அரசனோடு மதுரைப்பதியைவந்து சேர்ந்தார்கள் சூரியகுலத்தரசனுகிய சோமசேகரன் சந்திர குலத்தரசனுகிய சோமசுந்தரபாண்டியனை யெதிரே சென்று வணங்க அவனைத்தழுவி உபசாரஞ்சொல்லி விடுதியிற்செல்ல அனுப்பிப்பாண்டியனிருந்தனன். அதற்குமேல்அமைச்சர்கள்

ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் திருமுகங்களனுப்பிப்பட்டணத்திலுள்ளார்க்குக் கலியாணநாளை அறிவித்து நகரத்தையலங்காரஞ்செய்யும்படி மணமுரசாலறிவித்தார் பட்டணத்திலுள்ளார் மாடங்களைப்புதுக்கிக் கமுகமரங்களையும் வாழைமரங்களையும் வீதிகளெங்கும் நீளநிறைத்துப் பாலிகைகளும் நிறைகுடங்களும் வரிசை வரிசையாக நிறுத்தி அசைகின்ற கொடிகளுங்கட்டி அழுகுக்கழகு செய்ததுபோல மாடங்கள் நெருங்கிய நகரத்தை மணக்கோலம்பெருகச் செய்வித்தார்கள் தென்றலுடன் றிருமகளைத் தேவர்பெருமான் மணஞ்செய்யக் கலியாணவழகாக ஒருநகரம் இதற்கொப்பும் அதிகமுமில்லாதவண்ணம் அன்று அழகுசெய்தார்கள். இன்றுதானே தனக்கதிகமென்று சொல்லும்படி அழகுசெய்தார்கள் மாலையையுந் திருமுடியுந்தரித்த சோமசுந்தரபாண்டியரது கலியாண திருமுகத்தை சேரனும் சோழனும் மற்ற ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும்குறுநிலமன்னர் முதலியவர்களும் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடுதங்கள் தங்கள் பட்டணங்களினின்றும் புறப்பட்டுச் சேனைகளாலுண்டாகும் தூளிப்படலமானது திக்குகளடங்க நிறைந்து கடலைமேடாக்கவும் பலவாத்தியங்களும் கடலொலிபோல வொலிக்கவும்வந்து நெருங்கினார்கள் ஏகதண்டந் திரிதண்டத்தையுடைய சந்நியாசிகள் விருப்பத்தோடும் வந்தார்கள் தானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தையுடைய வானபிரஸ்தமுநிவர்கள் தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளோடும் வந்தனர் இந்திரன் பிரமன் திருமால் மற்ற தேவர்கள் பதினெண்கணத்தர் யாவரும் வந்தனர் இவ்வாறு யாவரும் வந்து அரண்மனையிற் புகுந்து சிங்காதனத்திலெழுந்தருளித் தடாதகைப்பிராட்டியாரோடும் கொலுவிருக்கின்ற கோலத்தைக்கண்டு துதித்து வணங்கவேண்டிய முறைப்படி வணங்கி வாழ்த்தினார்கள் சோமசுந்தரபாண்டியர் அவர்களுக்கு முறைப்படி சன்மானஞ்செய்து இருந்தனர் இனிப் பாண்டியன் திருமகனது திருக்கலியாணச் செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்குவாம்.

சோமசேகரன் பெண்ணினுடைய அழகையெல்லாம் இராஜன்கண்டு சந்தோஷிக்குங் கொங்கையைக்கண்டு சொல்லவல்லவன் அங்குள்ள யாவருக்கும் அப்பெண்ணினது அவயவவிலக்கணத்தை நூன்முறைப்படி சொல்லத் தொடங்கிமிகவும் நீண்டு குழைகாதளவாகிப் பிளவுபடாத கடையினையுடையன

வாகித் தழைத்துச் சூற்கொண்டமேகம் வண்டின்கணம் என்று சொல்லும்படியாகக் கறுத்துக் குடைகுழைவாகி இயற்கை மணம்வீசிக் குற்றமற நெருங்கி நெறிந்து மெல்லென்று கண்டவர்களது உள்ளத்தையும் கண்களையும் இரகிக்கத் தக்கதாய் நெய்த்து இருண்ட வாசனை பொருந்திய மலர்களைத்தரித்த அளகத்தையுடையவள் தன்னாயகனுக்கு இனியவளப்பம்பொருந்திய செல்வமுண்டாகும் மதத்தையுடைய யானையினது மத்தகம்போலத்திரண்டுயர்ந்த சென்னியையுடையாள் அவளது உள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் கணவன் ஆயுள்நீண்டு உலகத்தையெல்லாம் அரசுசெய்ய வுரியவனானவன், எட்டாநாளுதிக்கின்ற குளிர்ந்த சந்திரன்போல மயிர்நரம்பகன்று தசைந்து மூன்று விரலளவு அகன்ற விளக்கமாகிய நெற்றியையுடையாள் தன்கணவனுக்கு நல்ல செல்வத்தோடு அழியாத ஆரோக்கியமுமுண்டாம் கண்ணின்கடைசிவந்து பசுவின் பாலைப் போல் வெளுத்து நடுவிழி மிகவுங் கறுத்து அழகடைந்து இளமை யுடையதாகி இமைகருமயிரை யுடையதாகி யிருப்பினன்று கரிய புருவமானது வளைந்த வில்லையொத்ததாகி தம்மிலிரண்டுமொத்து இருந்தால்நன்று நாசியானது இருதுளையும் அழகுகொள்ள உருண்டு எள்ளின் மலரானது தாமரைமலரின் மேல் பூத்ததுபோல் இருந்தால்நன்று வள்ளைக் கொடிபோல நீண்டு தாழ்ந்து இரண்டு செவியும் சுழி நல்லவாகி முன்னர் தள்ளியிருப்பின் மனோகரமாந் தன்மையால் நன்மையுண்டாகும். விளக்கமாகிய கபோலம் வட்டமாகித் தசையை யுடையதாய் உயர்ந்து கண்ணாடிமண்டலம்போலத் தெளிவான வூற்றமுடையது நன்றென்றுசொன்னான். பின்னும் கொவ்வைக் கனிபோன்ற இதழானது திரண்டு இருபக்கமுங்குவிந்து சிவந்து ரேகை யொழுங்காக விருந்தால் அம்மாது தன்தகப்பனுக்கு என்றும் நண்புருவாகவிருப்பள் முப்பத்திரண்டென்னு மெண்ணையுடையதாகி வெளுத்தபங்களானவை இடைவெளியில்லாததாகி நீண்டுமேலுங்கீழும் இரண்டுவரிசையும்செவ்வியதாக வளர்ந்து பசுவின்பாலைப்போல் வெளுத்து விளங்கில் நன்றென்பர். நூல்களையாய்ந்தோர் மெல்லியதாய்ச் சிவந்து கோமளமான நாவினால் இச்சித்த இத்தித்தப்படியேவிரைவில் வந்து பொருந்த நுகருவன் தசைபெற்று வட்டமாய் இரண்டங்குல வளவினையுடையதாகிய அழகானமோவாய் இருப்பின் நன்றென்பர் அகவிதழையுடைய தாமரைபோல மணமுடைய

தாகி யிருமடர்ந்து விளங்கா நின்ற சந்திரனையொத்த முகம்
நன்று, சங்குபோன்ற கழுத்தசைபெற்று நாலுவிரலி னளவ
தாகித் திரண்டு மூன்றிரேகைவரை யுண்டாயிருந்தால் அவள்
கணவன் உலகத்தரசனாவன், மார்பினிடத் தசையப்பெற்றுப்
பதினெட்டு விரலள வகன்று மயிர் நிரம்பகன்று மிதந்திருந்
தால் சிறப்பாம். மூங்கிலையொத்த தோளானது தசைப்பிடி
யாய் மயிரில்லாமல் எலும்பு தோன்றாமல் இளமையான மொ
ழியையுடையதானால் நன்மையாம், செங்கையானது நீருண்டு
உருண்டு கணுக்கள்பெற்று அடைவாகச் சிறுத்து இருப்பின்
செல்வமோ டின்பமுண்டாம், வளவிய நகமானது சிவந்து
உருண்டு பார்ப்பவர் கண்களையும் மனத்தையுங் கிரகிப்பதாய்
சரசரப்பின்றியிருப்பின் அவை நல்லவாம், உள்ளங்கையா
னது மிருதுவாகிச் சிவந்து இடைவெளி யகன்று நடுவிர
லுயர்ந்து மங்கலமாகிச் சிலவரைகளில் நல்ல விலக்கணவரை
யிருந்தால் நன்மையாம் முத்துமாலைகளணிந்த தனங்கள்
கடினமாகித் தசைபெற்று வட்டமாய் அரும்பையொத்ததாகிய
இரண்டுமொத்து இருமாந்து ஈர்க்கு இடையில் நுழையப்பெ
றாது நெருக்கியுள்ளன நன்றாம், வாடி உரோமவரிசை பெற்
றுப் பக்கத்தில் மயிர் நரம்பகன்ற வயிற்றை யுடையாள் உண
வை விரும்பியபடி அனுபவிப்பவள் நாபியானது வலஞ்சுழி
பெற்று ஆழ்ந்திருப்பின் அழியாதசெல்வமிகும் இடையில்
மயிர் நரம்பற்று இருபத்துநான்கு விரலளவாகி வட்டவடிவ
தாய்ச் சிறுகிமெலிவதாய் மத்தகம் ஆமையின் முதுகுபோல
உருவமிரண்டும் நேரொத்திருந்தால் நிதம்பம் நன்றாம், இர
ண்டு துடையும் மயிரென்பகன்று யானைத்துதிக்கையும் - கரப
மும்-வாழைத்தண்டும்-ஒத்திருக்கின் றன்மையென்று சொல்லு
வர், முழந்தாளானது அங்கமுண் மறைந்து வட்டமாய்த்
தசையை யுடையதாய் இருப்பது நன்று, கணைக்காலானது
மயிர் நரம்பு தோன்றாது இரண்டுஞ் சமமாக வுருண்டு சிறுத்
து அழகடைந்திருப்பின் நன்மையாம், புறவடியானது நர
ம்பு என்பு தோற்றாமல் தசைபெற்று ஆமை முதுகுபோலத்
திரண்டுயர்ந்து அழகுடையதாய் மங்கல கரமாக விருப்பின்
அம்மடந்தை அரசன் மனைவியாம், தாமரை மலர்போன்றகா
லின்விரலுயர்ந்து பரிசுத்தமாய் அழகினை யுடையனவாய் கழு
நீர் மலரினது மெல்லிய விதழ்களை நிறைத்துவைத்தாற்போல
ஒழுங்காகத் திரண்டு வெண்மையாகிய நகமானது வெண்ம

திப்பிளவு பொருந்தியன போன்று மிருதுவாகிய குற்றமறத்த சைந்தனவா யிருப்பின் உத்தமமாம், உள்ளங்காலானது தசைப்பிடிப்பும் - மிருதுவும் - சமமானுல் நன்றும் அழகான தளிர் போலச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற பொன்னைப்போல எப்பொழுதும் வியர்வையற்று மேனி அழகாகவிருப்பின் செல்வமுண்டாகும். தேகமணம் - பாதிரி-குவளை-தாமரை-மல்லிகை-சண்பகம்போன்றிருப்பின் நலமாம். சொற்கள்-குயில்-கிளி-யாழ் போன்றிருப்பின் பாத்தியமுண்டாகும் என்று கரியகேசமுதல் பாதம்வரையில் மருங்குல்தோன்றுத கன்னிகையின் அவயவங்களெல்லாவற்றையும் வாக்கின் செல்வன் நூலறிவால் ஒருங்குதேர்ந்து இவ்வுலகமன்றி தேவலோகத்திலும் இக்குயிலையொத்த கன்னிகையினது அவயவிலக்கணம்போலக் காணுதலரிதென்றுன்.

அவ்விடத்து அதைக்கேட்டோர் யாவரும் உள்ளத்தில் சந்தோஷ மதிகரிக்க அதன்பின்பு வாசனைமிகுந்த மலர்மாலையைத்தரித்த மயிர்முடியினையுடைய உக்கிரகுமாரன் வந்து மதத்தயானையினது பிடரியிற் சுமந்துவந்த வையையினதுமேலான தீர்த்தந்தா லபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு அலங்கார மண்டபத்திற் சென்று புதுமலர்களைத் தரித்துக் கஸ்தூரி முதலியவாசனைகலந்த சந்தனக்குழம்புபூசி முத்துகளாற்செய்த மாட்சிமைபொருந்திய ஆபரணங்களைத் தேகமுழுதுந்தாங்கி விளங்காநின்ற சோடசகலையோடுங் கூடிய சந்திரன்போல்வந்து மணத்தவிசின்மேல் பலவாத்தியங்கள் முழங்க விருந்தனன்; அவ்வண்ணமாகவே ஸ்நானஞ்செய்து அரியவாபரண முதலியவற்றை யலங்காரஞ்செய்த கன்னிகையைக் கொண்டுவந்து நம்பியினது வலதுபக்கத்தில் அழகுபெற விருத்தி வைத்தார்கள் சோமசேகர விராஜன் தன்பத்தினியோடு மெழுந்து இவ்விருவரையும் பரமசிவனு முமையுமாகப் பாவித்துக் கையில் நீர் நிரம்பிய கரகத்தைக் கொண்டு அம்மங்கலநீரால் நம்பியினது மலரடியை விளக்கி மலர்மாலைதரித்து அமுதூட்டிப் பின்பு தன்பெண்ணுகிய காந்திமதியின் கையைப்பற்றி நம்பியின் கையின்மேல் வைத்து தேவர்களறிய நல்ல நீரைவிட்டு மந்திரஞ்சொல்லி சூரியகுலவரசனுகிய சோமசேகரன் சந்திரகுலத்தை விளக்கவந்த சோமசுந்தரபாண்டியன் குமாரனுகிய உக்கிரவருமனுக்கு இன்று என்குமாரியாகிய காந்திமதியைக்

கொடுத்தேனென்று தத்தம்பண்ணிக்கொடுத்துப் பலம்பொருந்திய சிங்கத்தாற் சுமக்கப்பட்ட திண்ணிய சாலையுடைய இரத்தினவடங்கள் மாட்டிய வயிரவூசலைந்தும் நன்றாகப் பதஞ்செய்த பஞ்சணையோடு அன்னத்தின் மிருதுவான இறகுபெய்த அணைபத்தும், பவளவாயும்-பசும்பொன்மேனியும்-இந்திரநீலரத்தினத்தா லமைத்த கண்களும் உடைய பாவைவிளக்கு எட்டும்-சமையதிடத்துக்குதவும்பாத்திரங்கள் நூறும்-அழகிய பொன்னினாலும் மணியினாலுஞ் செய்த காளாஞ்சி ஏழு, பொற்கவரிஎட்டு, கிரணங்களையு மிழந்து பிரகாசிக்காநின்ற பசும்பொன்னாற்செய்த கிண்ணவரிசைகள் சுற்றிலும் விளங்க மத்தியில்நட்ட பொற்காலினோடு பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினப் பாத்ரங்கள் நூறும் விலையுயர்ந்த முத்தாரத்தோடு பெட்டி ஆயிரமும் அரியவிலையுடைய மெல்லியவஸ்திரங்களும் பட்டுகளும் வைத்திருக்கும் பெட்டிகள் முந்நூறும், அமுதத்தாலே உருவமெழுதிய பிரதிமையை யொத்த மாதர்கள் ஆபரணங்களோடு எழுநூற்றைவரும் மூன்றுவூரும், இரண்டுகோடி செம்பொன்னும் மகட்குவரிசை கொடுத்தனன்.

அப்பொழுது பலவாத்தியங்களு மாரவாரித்தன, தேவர்கள்மந்தார மலர்மாரி தூர்த்தனர் ஓமாக்கினிதுள்ளி வலமாகச் சுழித்து ஓங்கின, மங்கையர்கள் வாழ்த்துப்பாடினர், அம்மணத்தைக் கண்டவர்கள் கண்கள் பெறும்பேற்றைப் பெற்றன, முருக்குடைந்த கடப்பமலர் மாலையையணிந்த புயத்தினையுடைய இளங்காளைக் கொப்பாகிய உக்கிரவர்மன் முனிவர்கள் ஓமகாரியஞ்செய்ய இனியவாத்தியங்கள் முழங்கக் காந்திமதிக்கு மாங்கல்ய தாரணந்தரித்து அப்பெண்ணினது வளையல் பொருந்திய செங்கையைப்பற்றி வேதவிதிப்படி மற்றகல்யாண சடங்குகளையெல்லாம் பூரணமாக நிறைவேற்றி அளவுபடாத வளப்பத்தோடு சூரியகுலவரசனாகிய சோமசேகரன்குமாரத்தியை வேதவிதிவிளங்கத் திருமணமுடித்துச் சந்திரனும் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களும் தவழ்ந்து செல்லும்படியான ஆகாயத்தையளாவிய இரத்தின மாடங்களையுடைய வீதியில்வலமாகவுலாவ வருங்காலத்து மின்னலுக்கொப்பாகிய பொற்றொடியை யுடையவர்களும், செம்பஞ்சூட்டிய மெல்லிய அடியினரும், இரத்தினாபரணங்களை யுடைய முலையினரும், சத்திக்கின்ற இரத்தினமேகலை யுடையவரும், மலர்மாலை யணிந்த

கூந்தலை[illegible]யுடையவரும், ஆகிய தாமரை யரும்பையொத்த முலைகளையுடைய மங்கையர்களுடைய கண்களும், மனமும் அவரிடத்துத் தூதுநடக்க, நடந்துசெல்லுகின்ற சுருங்கிய விடையையுடையராகித் தனதுபவனியைத் தொழுதுவருவார்க்கு உக்கிரகுமாரனிங்கு அவர்களது மருங்குலினது பாரத்தை நீக்குகின்றவன்போல் கலையைக்கவர்ந்தும், தோளினது பாரத்தைக் கழிப்பவன்போல் வளையைக்கவர்ந்தும், மனத்தினெருங்கிய பாரத்தைக் கழிப்பவன்போல நிறையைக் கவர்ந்து சென்றான். அவ்வாறுசெல்லுங்கால் கண்டவர்கள் சந்திரனையணிந்த முடியைமறைத்தசோமசுந்தரபாண்டியனதுமகனேயிவனென்றால் யானையினது பிடரியிலிருக்கின்ற இளஞ்சிங்கம்போல அயல்வேந்தர்களது சேனைகள் தன்னைச்சூழவரும் பவனிக்கு ஒப்பேது? ஒப்புசொல்லுங் காலத்து யானைமுகனை மணந்துவரும் இளையவனாகிய முருகக்கடவுளது பவனியே ஒப்பாகும் என்றனர். இவ்வாறு பவனிவந்து கடவுளையும் ஆலயத்துட்சென்று பரமசிவத்தையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் பணிந்து மீண்டு அரண்மனையிற்சென்றுபெற்றோரை வணங்கினன்.

பின்பு திருமணத்துக்கு வந்தவர்களை அறுசுவையோடுமுண்பித்து நானாவிதவரிசைகளை அவரவர்க்குத்தக்கபடி செய்வித்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்துப் பின்பு தேவர்களுக்கும் விடைதந்து சுந்தரபாண்டியர் அரசுசெய்திருக்குநாளில் தேன்பொருந்திய மலர்மாலையைத்தரித்த திருமகனை நோக்கிக் குமாரனே! நீ கேட்பாயாக இந்திரனும் கடலும் உனக்குப் பகையாகும் மகமேருசெருக்கடையும் அப்பொழுது இந்திரன் முடிசிதற, இந்த வளையாலெறி கடலின்மீது இவ்வேலைவிடு மகமேருவை இ[illegible]டாலடி என்று அம்மூன்றையும் எடுத்துக்கொடுக்க உக்கிரவர்மன் பிதாவைத்தொழுது அம்மூன்று ஆயுதங்களையும் வாங்கி வெற்றிபொருந்திய இடபத்துக்கொப்பாக எதிராகநிற்கும் புதல்வனுக்கு உக்கிரபாண்டியனென்று எவற்றிற்குமுதலாகிய வேதங்கள்முழங்க, பலவாத்தியங்களும் ஆரவாரிக்க, முடிசூட்டித் தனது ஆக்ஞையும் அரசுரிமையும் ஒப்பற்ற செங்கோலும் அவர்க்குக்கொடுத்து இராஜதந்திரத்தால் அரிய சுமதியென்னும் மந்திரியையும் பழமையான பெருமைபொருந்திய நூலறிவினையுடையோரையும்நோக்கி வா

ருங்கள் பெரியோர்களே! இவனைக் கண்களை இமைகாப்பது போலும், அறிவைக்கொடுக்கும் கல்விபோலும் காக்கக்கடவீர். இது உம்முடையகடமை, இம்மண்ணாட்சி யிவனது என்று புதல்வனை அவர்களிடத்திற்கொடுத்துப் பின்புகொடியவேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக் கொப்பானவனை வேறாக நோக்கி ஐயனே! இவ்வுலகத்தை நெடுநாளாகத்தாங்கி ரக்ஷித்தனன் இதுமுதல் நீதாங்கி இந்தக்குற்றமற்ற மனத்தினையுடையாரது செல்வழிநடந்து நீயும் செங்கோல்செலுத்தி மிக்கசெல்வத்தோடு பொலிவுபெற்றிருப்பாயாக வென்றுசொல்லிப் பின்னர் தன்னிச்சையால் வேண்டிய இனியவருட்படிவங் கொள்ளத்தக்க முடிவில்லாத இன்பமூர்த்தியானவர் சொல்லுதற்கரிய சிவகணங்களையெல்லாம் பழையவடிவமாகும்படிச்செய்து தடாதகைப் பிராட்டியோடும் பொன்னாற்செய்து விளங்காநின்ற பெரிய ஆலயத்துட்புகுந்து பொலிவுபெற்றிருந்தனர். அதன்பின்பு உக்கிரவர்மன் இவ்வுலகத்தை யாண்டுகொண்டிருந்தனன்.

உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல் வளைசெண்டு கொடுத்த படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பதின்மூன்றாவது

கடல்சுவற வேல்விட்ட படலம்.

கலிவிருத்தம்.

வளையொடுசெண்டுவேன்மைந்தற்கஞ்சுரும்
பளையவேம்பணிந்தகோனளித்தவாறிநத்
தலையவிழ்தாரினான்றனயன்வேலையே
விளையவனென்னவேலெறிந்ததோதுவாம்.

இதன்பொருள்.

அழகிய வண்டுகள் சத்திக்கின்ற வேப்பமலர் மாலையாகத் தரித்த சௌந்தரபாண்டியனாகிய பெருமான் தனது புத்திரனுக்குச் சக்கரத்தையும், செண்டையும், வேலையுங்கொடுத்த விதமிதுவாகும். இனி முறுக்கவிழ்ந்த மலர்மாலையைத்தரித்த அச்சௌந்தர பாண்டியனுடைய புத்திரனாகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியன் சமுத்திரத்தின்மேல் (சூரபன்மனுடைய வலிமையானது கெடும்படி வேலாயுதத்தை யெறிந்த) குமாரக்கடவுளைப் போல வேலையெறிந்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

உக்கிர குமாரபாண்டியன் சந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றக் குடையெங்கும் நிழலைச்செய்ய வீற்றிருக்கு நாளில் அச்சமில்லாத மிகுந்த புண்ணியவேள்விகளைத் தேவர்கள் சூழ்ந்து போற்றச்செய்து வருநாளில் செய்தற்கரிய அசுவமேதயாகம் தொண்ணூற்றாறு செய்து நிறைவேறுமிடத்து இந்திரன் உக்கிரபாண்டியன்மீது பொறாமைகொண்டு கோபித்து பாண்டிநாடெல்லாம் வளமிகுந்து பொன்னாடுபோலப் பொலிவுபெற்றிருப்பதால் இந்தப் பாண்டியன் வேள்விசெய்வதென்னென்று நினைத்து ஒருபாயத்தையுன்னி சமுத்திரராஜனை யழைத்து நீ இடீலென்று பெரியகடலாற் சூழப்பட்ட வேழுலகத்தையும் ஒருமிக்க அழிக்கின்ற உகாந்தகால வெள்ளத்தைப்போலக்கோபித்துப்போய் அரியகாவலையுடைய மதுரையை அழித்துவிடென்றான். அதைக்கேட்ட சமுத்திரராஜனும் இதனால் விளை

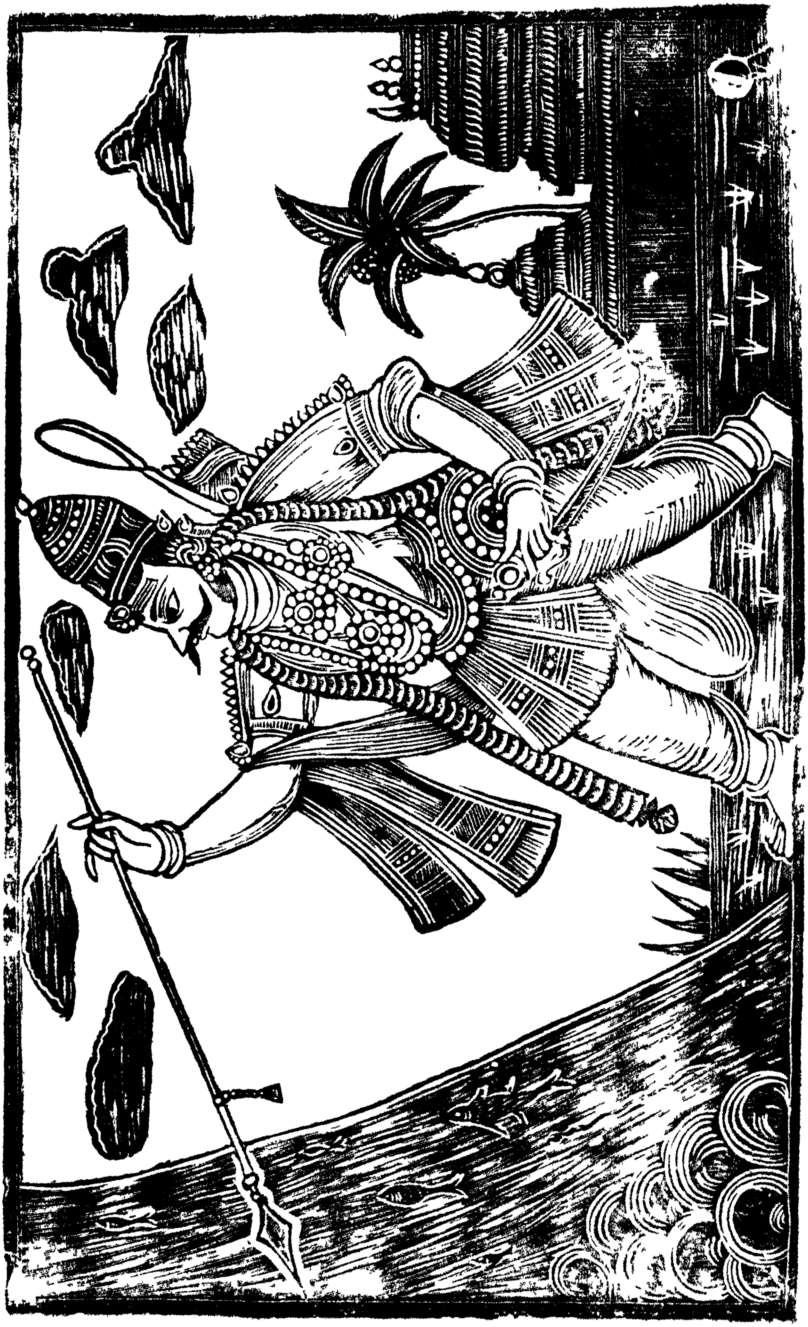

வது தெரியாமல் பேய்களுங் கண்ணுறங்கும் நடுராத்திரியில் செழுமைபொருந்திய வயல்களாற் சூழப்பட்ட மதுரையைச் சூழ்ந்து அழித்துவிடுதலை நினைத்துப் பொங்கி அலைகளாகிய கரங்கள் அண்டகூடமெங்குஞ்சென்று ஆரவாரித்து அலைத்து உகாந்தகாலத்தில் அலைத் தாரவாரிக்கும் வெள்ளமாய் சந்திர மண்டலத்தையெட்டி முட்டிவருகின்ற ஓரஞ்சனமலைபோல மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் நடுங்க மரக்கலங்களையுடைய கடலாகியவெள்ளம் மதுரைமீதுவருகின்ற செயல் இராத்திரி காலத்தில் சந்திரன்மீது விஷம்பொருந்திய வாயினையும் கரிய வுடலினையும் உடைய ஒளிபொருந்திய இராகுவென்னும் பாம்பானது விழுங்கும்படி வருவதையொக்கும் அல்லது கரியமேகம் அம்மதுரையை மூடிக்கொள்ளவருவதை யொக்குமென்று சொல்ல வருகின்ற கடல்வட்டமாகிய ஆமை கேடகமாகவும், வாளைமீன்கள் வீசுகின்ற வாள்களாகவும், மகரமீன்களே நெற்றிப் பட்டத்தை யுடைய யானைகளாகவும், பாய்கின்ற அலைப் பரப்புக்களே தாவுகின்ற குதிரைகளாகவும், ஓடுகின்ற தோணிகளே இரதமாகவும், இத் தன்மையான சேனைகளோடு கடலானது பாண்டியன்மேல் சண்டை செய்தற் கெழுந்ததையொப்பாகும் இத்தன்மையாக வெழுந்துவந்த கடலானதுமேகங்கள் கண்ணுறங்கு மதிலாற் சூழப்பட்ட நல்லநகரத்திற்குக்கிழக்கே வந்து சேர்ந்த மாத்திரத்தில் வெள்ளியம்பலத்தில் திருநடனஞ் செய்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுள் அர்த்தராத்திரியில் சித்தராகி உக்கிரகுமாரபாண்டியன் முன்னர் வந்து அவன்கனவில் புன்முறுவல் தோன்ற நின்று அருளிச்செய்கின்றார்.

ஓ பாண்டியனே! உன்பட்டணத்தையழிக்கக் கடல்வருகின்றது நீவிரைவாகவெழுந்துபோய் வெற்றிவேலைப்பிரயோகித்து ஜெயமடையக்கடவாயென, கூப்பியகையோடும், துதிக்கின்ற நாவினோடும், நித்திரையினின்றெழுந்து பேய்களுமுறங்காநின்ற இரவில் தான்கண்டகனவையுணர்ந்து அரசன் பள்ளியினின்றெழுந்து மபலவாயிலையுங்கடந்து மந்திரிகளோடு விரைந்து சமீபித்து உலகமிறந்ததென்று சொல்லவருகின்ற கடலைக்கண்டு அளவிறந்த வதிசயத்தை யுடையவனாகி நிற்கின்ற சமையத்தில் கனவிலேவந்த சித்தவேடத்தையுடையவர் நனவிலும் வந்து அரசனுடைய நிலைமையைக்கண்டு அப்பனே காலதாமதஞ் செய்யவேண்டியதென்னை! உன்பேரில்

கோபித்து கடலைப்போலவந்த சத்துருவைப் பெருமையும் வலியுங்கெட கூரிய வேலாயுதத்தை யெறிந்து உலகமுடிவைத் தீர்க்கக்கடவாயென்று சொல்ல உக்கிரபாண்டியன் கையில் எடுத்த வேலாயுதத்தை வலமாகத்திரித்து எறிந்தபோது அவ்வேலினது முனையானது மடுத்தவுடனே அக்கடலானது சுஃறென்னும் ஒலியோடுபறந்து பெருமைகெட்டு அப்பாண்டியன்கணைக்காலினளவாயினது அழகியவேத வேள்வியைத்தடுப்பதன்றி யுலகெலாஞ்சிந்த வேறான தந்திரத்தைச் செய்த இந்திரனுடைய ஏவலால்வந்த கடலானது வஞ்சகர்க்கு நன்றிசெய்து தமது வலியிழந்தவரைப்போல வலியிழத்தல் என்று முள்ளதன்றோ.

புண்ணியனிடத்தில் நுழைந்தவேலால் கடலைப்புறங்கொடுக்கக் கண்ட பாண்டியனிடத்து மண்ணிடைநின்ற சித்தர் ஆகாயத்தினிடத்து ஞானக்கண்ணினால் நிறைவாகக் காணப்படுங்கிருபையினால் வடிவங்கொண்டு தடாதகைப் பிராட்டியாரோடு விடையின்மீது விளங்கித்தோன்றி நின்றனர் அப்பொழுது திரிநேத்திரமும் சதுர்ப்புயமும் மூன்றாம்பிறையைத்தரித்த செவ்வானத்தையொத்த சிவந்தசடையும் காளகண்டமும்தெரிந்து உக்கிரகுமாரபாண்டியன் அன்போடு பணிந்தெழுந்து பரவி பெரிய அன்புந்தானுமாகத்தக்க அஞ்சலிசெய்தேத்தித் தரைமிசை நடந்துசெல்ல கடவுளானவர் பஞ்சதுந்துபிகளும் ஆரவாரிக்க, சிவகணங்கள் வணங்கிச்சூழ, வேதகீதங்கள் அஷ்டதிக்கினுந் ததும்பித்தாக்க தேவர்களெல்லாந் துதிக்க ஆகாயமார்க்கமாக வந்து ஆலயத்தைச் சார்ந்தார். அப்போது அஞ்சலிசெய்து சேவித்து அருகாகவந்த அரசன் ஆலயத்தையடைந்து வணங்கி விடைபெற்று மாதர்கள் அட்டமங்கலம் தாங்கப்பார்த்து மேகங்கள் தவழாநின்ற சிகரங்களையுடைய அரண்மனையிற் புகுந்து வளைந்த மதில் சூழ்ந்த மதுரையையும் விளைகின்ற வயல்களையுடைய நகரமுதலிய எல்லாவற்றையும் வெள்ளியம்பலத்துள் திருநடனஞ் செய்கின்ற நடராஜருக்கே சேர்ந்து உலகுக்கெல்லாம் ஆதாரமாகயிருந்தனன்.

கடல்சுவர வேல்விட்டபடலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பதினான்காவது

இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்த படலம்.

மின்னவிர்மணிப்பூண் மார்பன்வேலையைவேலால்வென்று
பொன்னவிர்வாகைவேய்ந்தபுகழுரைசெய்தனேக
நன்னகராளிசெம்பொனகைமுடிசிந்தவந்த [ம்.
மன்னவன்வளைகொண்டோச்சிவென்றதும்வகுத்துச்சொல்வா

இதன்பொருள்.

மின்னலைப்போலும் விளங்குகின்ற இரத்தினமிழைத்த ஆபரணத்தையணிந்த மார்பையுடைய உக்கிரகுமார பாண்டியன் கடலைத் தமது வேலால்வென்று அழகுபொருந்திய வெற்றிமாலையைத்தரித்த புகழைச் சொன்னோம் இனிச்சுவர்க்கலோகத் தரசனாகிய இந்திரனுடைய அழகிய பொன்முடி சிந்தும்படியாக அந்த உக்கிரகுமார பாண்டியன் சக்கராயுதத்தை யெறிந்து வென்ற திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

உக்கிரகுமார பாண்டியன் அரசுசெய்திருக்குநாளில் நவக்கிரகங்கள் மாறி மழைபெய்யாது மறுப்பப் பயிர்கள் விளைவின்றி புல்லினது தலைகளுந்தீய்ந்து அழகிய மூன்று நாடும் வறுமையாற் றுன்பமடைய மூவரசர்களும் அந்தத்துன்ப நீங்கும் பொருட்டு அகஸ்த்தியர் வசிக்கின்ற பொதிகமலை சென்று அகஸ்திய முனிவரைக்கண்டு தங்கள் நாட்டில் மழையில்லாமையால் துன்பமுற்ற செய்தியைச்சொல்ல பரமசிவனுக் கன்பராகி அம்முனிவர் கிரகங்களின் நிலையைக்குறித்துப் பார்த்து இனிமழையில்லை யாதினுலென்றால், சூரியன் செவ்வாய்க்கு முன்செல்ல சுக்கிரன்பின்பு சென்று நடக்குஞ் செய்கையால் கடலாற்சூழப்பட்ட வுலகில் பன்னிரண்டுவருஷம் மழைபெய்யாதென்று நூல்கள் சொல்லுகின்றன, ஆதலால் மழைபெய்விப்போனாகிய இந்திரனிடத்திற் சென்று கேளுங்களென, மூவரசர்களும் யாங்களிந்திரனிடத்தில் எவ்வாறு செல்வோமென அதற்குக் குருமுனிவர் சோமவாரவிரத நோற்றுவெ

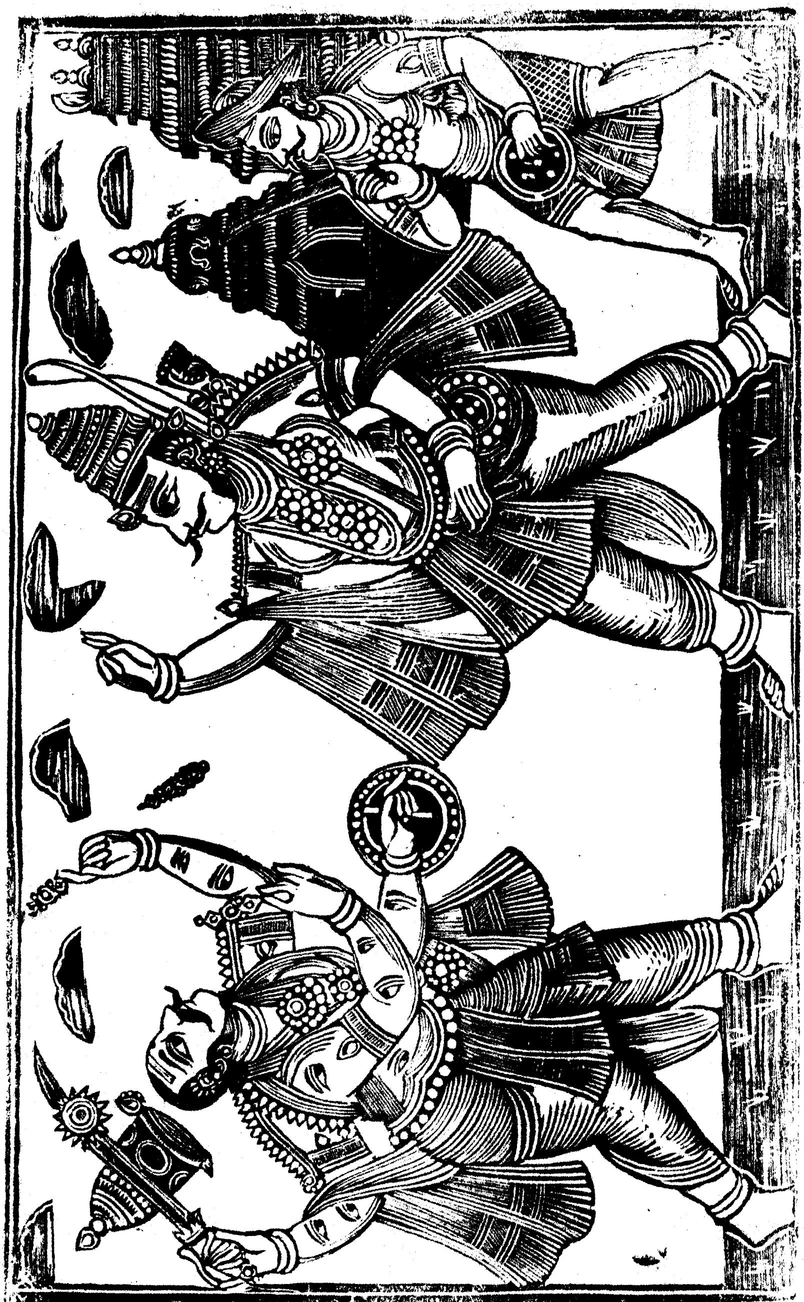

ள்ளி மன்றவ னருளைப்பெற்று ஆகாய மார்க்கமாகச்செல்லுங்க ளென்று சொல்லி அந்நோன்பின்விதியை அவர்க்குச்சொல்லத் தொடங்கினர்.

உத்தமமாகிய தேவர்களுக்குள்ளே பரமசிவனுத்தமனானவன், உத்தமமாகிய சத்திகளுக்குள்ளே உருத்திராணி யுத்தமியானவள், உத்தமமாகிய விரதங்களுக்குள்ளே சோமவாரவிரதம் உத்தமம் இப்படிப்பட்ட சோமவார விரதம் மந்தரம்காசி முதலிய பதிகளி லிருந்து நோற்றதினாலே யுண்டாகும் பலனிலும் மதுரையிலிருந்து நோற்றிடில் கோடிபங்கதிகமாம் இந்தச் சோமவார விரதம் அதிகமென்பது யாதினாலென்றால் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குரிய வாரமாதலால் அதிகமாகும். சூரியனிடத்துச் சந்திரனொன்றிய சோமவார விரதநோற்பவர்க்கு முன்சொல்லியதற்கதிக பேறுண்டாகும். இதனினும் நீதியாற் சம்பாதித்த பொருளைக்கொண்டு அவ்விரதத்தை நோற்பவர்க்கு ஒன்று அநந்தமாகவளரும் நன்மைமிகுந்த இவ்விரதத்தை நோற்கத் தொடங்குநாள் யாவையெனில் கார்த்திகைமாதம் மார்கழிமாதம் இவற்றிலும், அல்லது இரட்டியதெரிசனஞ்சேர்ந்த மலமதியொழித்து மற்றை மதியிலும், முந்தைப்பக்கத்தில் அதிவாரத்தில் இரவிற்புசியாமலும் அயலிடத்தில் நித்திரை செய்யாமலும் இருந்து விடியற்காலையிலெழுந்து சோமசுந்தரக்கடவுளைச் சிந்தித்து அன்றைத்தினஞ் செய்யத்தக்ககடனை முறையாக நிறைவேற்றிக் காமமுதலிய குற்றங்கள் தன்மனதிலேறாது நீக்கிப் பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தையடைந்து கையிற்பவித்திரந்தரித்து மனோவாக்குக் காய மொருமிக்கச் சங்கற்பஞ்சொல்லி சோமசுந்தரக்கடவுளை நினைந்து உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் மூழ்கிய பலனை இத்தீர்த்தத்தி லுறுதியாகத் தரவேண்டு மென்று தீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தேகத்தில் திருவெண்ணீறு தரித்து உருத்திராக்ஷமாலைவிளங்க விதியோடு தரித்து வெள்ளை - மந்தாரம் - முல்லை - மல்லிகை - வெடிவாய்ச்சாதி - இருவாட்சி - முதலிய வெள்ளிய மலர்களைக்கொண்டு கணபதியைமுன்னர்ப் பூசித்து அவரையாசித்துச் சங்கற்பஞ்சொல்லி ஆலயத்துட்சென்று உச்சிமேல் பன்னிரண்டு விரலுக்கு மேலுள்ள சத்தியஞானாநந்த தத்துவத்தை நினைத்து தானிறுவிய வடிவத்தை யுள்ளத்திற்கொண்டு பிருதுவி தத்துவமுதல் சிவதத்துவமீறான அத்

துவித விலிங்கத்தை ஆசனமூர்த்தியாகிய மூலவித்தை நூலின் விதியினாலும் மற்றவையாலும் பூசைசெய்யும்போது பஞ்சாமூர்தம் - பஞ்சகௌவியம் - பஞ்சகனிகள் - செந்தேன் - சந்தனக்குழம்பு - புட்பநீர் - இளநீர் இவற்றா லபிஷேகஞ்செய்து அழகிய வெண்பட்டுச் சாத்தி கருப்பூரச் சுன்னம் - சந்தனம் - வாசனை பொருந்திய மல்லிகைமுதலிய வெண்மலர் மாலை சாத்தி இரத்தினாமுதலிய ஆபரணங்கள்தரித்து திருவடிமுதலிய அவயவத்தைப் பூசித்து மீனாட்சியையுமவ்வாறு ஈசனை ந்தெழுத்தைப் பெண்பார்கிசையவுச்சரித்து, பின்புகுற்றமற்ற பசுவின்பாலும் சமைத்த இனியவமுதும் பண்ணியவகையும், பானீயமும் நிவேதனஞ்செய்து வாசனை பொருந்திய தாம்பூலந்தந்து தூபமும் தீபமும் எண்ணியவகையால் சுற்றி, கண்ணாடிமுதலிய மற்றும் புண்ணியன் திருமுன்னர்க்காட்டி வில்வத்தாற் பூசைசெய்த புராந்தகனது இச்சா ஞானக்கிரியையாகி போந்த வில்வமரத்தி னடியிலடைந்து மூன்றுநாள் ஆகார நித்திரையின்றி ஹரஹரவென்னு முழக்கஞ்செய்வோருடைய பெரிய பஞ்சபாதகங்களும் கொலை பாதகங்களும் தீருமாதலால் வில்வம்விசேடமாகும். அவ்வில்வம்மடங்கிதழ்சுருங்கல் வாடியுலர்ந்தது, மயிர்ச்சிக்குண்டல், சிலம்பிக்கூடு, புழுக்கடி முதலிய குற்றமிருப்பினும் தோஷமில்லை உத்தமமாகும், அவ்வில்வத்தைக் கரத்திற்கொண்டு ஈசனது நாமமாயிரமுஞ் சொல்லி அருச்சித்துநின்று அடியேன் செய்யுங்குற்றங்கள் நாளுக்குநாள் அநந்தமாகும். கொடியவிஷத்தை அமுதமாகக்கொண்டருளிய பெருமானே அக்குற்றங்களையும் குணங்களாகக்கொண்டருளி உலகத்தில் இன்னபடியென்று தெரிந்தெழுதற்கரிய திருவுருவத்தையுடைய உமாதேவியாரையோரிடப் பாகத்திலுடைய கருணைக்கடலே, காத்தருளுவீராகவென்று தமதுமுடிகள்தோயத் திருவடியில் விழுந்து மூன்றுதரம் பிரதட்சணஞ்செய்து வலியமனமானது கரையநின்று வேண்டிய வரங்களைக்கேட்க, நல்ல கலியாணப்பேரும், பிள்ளைப்பேரும், நல்லவாக்கும், கல்வியும், பொன்னும் மனதுக்கினியபோகங்களும், பகைவரைச்சயித்தலும், அரசும், மற்றும் எண்ணியவைகளெல்லாம் தருவர் மூலகாரணமாகிய இவ்விலிங்கத்தைத் தீண்டப்படாத வேதமுணர்ந்த வேதியர் முதலானவர்கள் இஷ்டலிங்கத்தை இந்தவிதியால் அர்ச்சித்துச்சொல்லிய விரதத்தை நோற்கவேண்டும், அர்ச்சனைக்குரியரல்லாத சாதியர்

பொருணேர்ந்து ஆதிசைவரைக்கொண்டு பூசைசெய்விக்க வேண்டும்.

ஒப்பில்லாத இந்தச்சோமவாரவிரதம் ஐந்துவகையினையுடையது அவையாவையெனில் மத்தியானத்தில் உணவில்லாமலிருத்தல் இரவிலுணவில்லாமலிருத்தல், இவ்விருபோதும் உண்ணுதிருத்தல், உறங்காதிருத்தல் சிவார்ச்சனை நாலுயாமத்திலுஞ்செய்தல் என்றுசொல்லாநின்ற இவ்வைந்தும் ஒன்றினுக்கொன்று அதிகமாம் இவ்விரதங்களை நோற்குமளவு ஒருவருடம் - இரண்டுவருடம் - மூன்றுவருடம் - பன்னிரண்டுவருடம்-ஆயுள்நாளளவுமாம். தன்னுயுளளவை யெண்ணி நோற்பவர்முன்னர் உத்தியாபனஞ்செய்து நோற்கவேண்டும் அவ்வருடக்கட்டளைக் கிறுதிகழிப்பது உத்தாபனம் - மடலவிழ்மாலை-மண்டபங் குண்டமண்டலம் வகுத்து உமாபதியை ஒளிபொருந்திய முப்பது கழஞ்சு வெள்ளியால் அழகாக நிருமிதஞ்செய்து உதயகாலையில் ஆசாரியன்சொல்வழி நித்தியகடனை முடித்து உச்சிமுதலந்திவரையில் புராணநூல்கேட்டு மாலைமுதல் யாமமோர்நான்கும் உமாபதியைப்பூசைசெய்க அப்பூசனைமுடிவில் நூற்றெட்டுதரம் மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்து முறையின லாகுதிமுடித்துப் பின்பு ஆயிரநாமத்தையுஞ்சொல்லி ஆயிரம் வில்வத்தைக்கொண்டு நாலுசாமமுஞ்சாத்தி நல்ல ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தால் பஞ்சாக்ஷரவுருவமாகிய நாதனுக் கருக்கியங்கொடுத்து அளவற்ற மூலமந்திரங்களாலும் மற்றமந்திரங்களினுலும் ஒளியினையுடைய அக்கினிவளர்த்திஓமஞ்செய்து பூரணுகுதிசெய்து முடிவில்லாத கடவுளினுடையவேள்வியை முடித்து விடிந்தபின்பு நித்தியகர்மங்களைமுடித்து பதின்மூன்றுவாழையிலையில் வெள்ளிய அரிசியிட்டு இனிய நல்ல காய்கறிகளோடு பரப்பிப் பசுவின்பாலை நிறைவித்த பதின் மூன்று குடம் அந்த அரிசியின்மேல் வைத்துச் சிவனடிக்குரிய அன்பினையுடையராகிய அந்தணர்களை வருவித்து காதிலே அணியத்தக்க ஆபரணங்களும் கையிலே யணியத்தக்க ஆபரணங்களும் அழகுபெற வணிவித்து அவர்களை அன்போடு சிவனுகமதித்து அருச்சனைசெய்து அரியதக்ஷிணையோடுபாதத்திலணியத்தக்க காப்பு, விசிறி, குடை, வஸ்திரம் முதலிய மேலான பலதானங்களைச் செய்து பின்பு குருவைப் பத்தினியோடு ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து பொன்மயமான வஸ்திரம் - காதணி

கையணிகளு மணிந்து மலரினு லருச்சனைசெய்து பரமசிவத்தையடைந்து பூசனைசெய்தபடி தவத்தோடு பொன்-பூமி-பதாதிகள் மற்றவையும் கோட்டில் அணிபுனைந்த கோதானமுஞ் செய்து இவ்வாறு நிறைவேற்றி ஆசானுத்தரவால் சிவனடிக் கன்பரோடும் தனையரோடும் ஒக்கலோடும் இருந்தமுதருந்துதல் தகுதியாகும்.

இவ்விரதத்தை முன்னர் திருமால்-பிரமன்-இந்திரன்முதலாகியதேவர்களும், பதினெண்கணத்தரும், மனிதரும், அநுட்டித்துப் பெறுதற்கரிய போகத்தையும் வீட்டையும் அடைந்தார்கள் இவ்விரதத்தை நோற்பவர் பகையுந் துயருந்தீர்ந்து ஆயிரம்பிறப்பிற் ருஞ்செய்த தீவினை நீங்கி யெடுத்ததேகத்தில் சிவகதியடைவர் இவ்விரதத்தைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும்-மனைவியரும்-மக்களும்-பந்துக்களும் இன்பத்தோடு வாழ்ந்து தேவவருடம் பதினுலும் இந்திரன்பதத்தில் வீற்றிருப்பாரென்று அகஸ்தியமுனிவர் சொல்லிய முறைப்படிசோமசுந்தரன் விரதத்தை நோற்பாராகி மூன்றரசர்களும் அம்முனிவரிடத்து விடைபெற்றுசென்று பொற்ருமரையின் மூழ்கிச் சோமசுந்திரக்கடவுளைப் பூசித்து வரம்பெற்று ஆகாயமார்க்கமாகச்சென்ருர்கள் இந்திரனதுதெரிந்து அம்மூவருமிருக்க வேறேமூன்று சிங்காசனம் வரவழைத்து தனது சிங்காசனத்தின் கீழேயிட்டு வைத்தான். ஆகாயமார்க்கமாகவந்த மூன்றரசரும் பொன்னுலகமடைந்த இந்திரனிடத்துச் சென்ருர், சென்றமாத்திரத்தில் சேரனுஞ் சோழனும் இந்திரன் காட்டிய ஆசனத்தில் இருக்க பாண்டியன் இந்திரனுசனத்தில் ஏறி அவனேடு சமமாக வீற்றிருந்தான் இந்திரனதைக்கண்டு பொருமையடைந்து தனக்குக் கீழேயிருந்த அரசர்கள் முகத்தைப் பார்த்து உபசாரஞ்சொல்லி நீங்களிங்குவந்த காரணமென்னென? இந்திரனே! எங்களுட்டில் மழையில்லாமையால் வந்தோமென அதற்கு இந்திரன்மகிழ்ந்து அவர்கள் நாட்டின் மட்டும் மழைபெய்யும்படிசெய்து அழகுமிகுந்த ஆபரணங்களும் வஸ்திரமும் வெகுமானமாகக்கொடுத்து நீங்கள்போய் வாருங்களென்று அனுப்பி அவர்கள்போனபின்பு இந்திரன் பாண்டியன் தன்சிங்காதனத்திற் றன்னேடு சமமாகத் தருக்கோடிருக்கின்றதையும் தனக்கு மழைவேண்டுமென்று கேளாமலிருப்பதையுங்கண்டு காரணந்தோன்ருமல் ஒருவினையத்தையாலோசித்து அவனுக்கு வெகுமானஞ் செய்கிறவனைப்போல்

அளவிறந்தோரால் றூங்கப்பட்டுப் பாண்டியனது மலையை யொத்த தோளினது ஆற்றல் கெடும்படியான ஓராரத்தைக் கொடுத்தான் அதைப் பாண்டியன் மாலைபோல்வாங்கிக் கழுத்திற் றரித்துக்கொண்டான் அதைக்கண்ட இந்திரன்மிகுதியு மதிசயப்பட்டு இன்றுமுதல் பாண்டியனே, உன்னை ஆரந்தாங்கு பாண்டியனென்று இப்பூமண்டலத்தார்மதிக்கவென்று சொன்னான் அதைச் சிறிதுமெண்ணாது அங்குநின்று இறங்கப் பாண்டியன் தன்னகரம் வந்துசேர்ந்தான். பின்பு இந்திரன் ஆக்ஞையால் அவ்விரண்டரசர்களது நாடும் மழை வளம் பெருகும்படிசெய்து பாண்டியனாடு மாத்திரம் முன் போலவே யிருந்தது.

அவ்வாறிருக்கின்ற காலத்து ளொருநாள் பாண்டியன் வேட்டையாடும் பொருட்டு ஆகாயத்தையளாவியபொதியமலையில் சந்தனச்சாரலில் சென்று அவ்விடத்துள்ளயானை-சிங்கம் பன்றி-புலி-கரடி-மான்முதலிய தீயமிருகங்களை வேட்டையாடி அவற்றைக் கொல்லுங்காலத்தில் அருவி நீரையுடைய அம்மலையில் புட்கலாவருத்தமுதலிய நான்கு மேகங்களும் இறங்கி மேய்தலைக்கண்டு அரசனானவன் அம்மேகங்களைப்பிடித்து யானைகளைப் போலத் தளையிடுவித்து தன்வேட்டையிலகப்பட்ட யானைகளைபோலக் கொண்டுபோய் சிறைச்சாலையி லிடுவித்தான். இந்திரன் அச்சமாசாரத்தைக் கேட்டு அக்கினியைப்போற் சீறிக் கடிய யுத்தத்தைக் குறித்து நினைத்துவளைந்தகடல் வறக்கும்படி வேல்விடுத்ததும் கனமான ஆரத்தைத்தாங்கிய செருக்கும் மேகத்தைத் தளையிட்ட தருக்கும்நோக்கி இவ்விடத்து ஒருமனித தேகத்துக்கு இவ்வளவு வலியேதென்று மிகுந்தமானமானது மேலிட்டுப் பாண்டியனது மதுரைப்பட்டினத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டான். ஒற்றர்களதனைக்கண்டு ஓடிப்போய்பாண்டியனை வணங்கி நமது மதுரைப்பட்டணத்துப் புறத்தில் தேவர்களதுசேனைகள் சூழ்ந்தன என்று சொன்னமாத்திரத்தில் கோபமு மானமும் மேற்கொண்டவனாகி சிம்மாசனத்தினின்று மிறங்கி மந்திரியைநோக்கி சேனைகளை விரைவில் யுத்தசன்னத்தமாகும்படி யுத்தரவுசெய்து தான்யானையின் மீதேறிக்கொண்டு விசாலமாகிய காவலையுடைய பட்டணத்தைக் கடக்குமுன்னே வானவர்நெருங்கி ஆரவாரித்துப் பலவாயுதங்களையெடுத்துப் பாண்டியன்சேனைமீதுவீசி உகாந்தகாலத்திற் சொரியும் மழை

யைப்போல பலபாணங்களை வில்லிற்கோத்து எய்தனர் அதனைப் பாண்டியன் சேனைகள்கண்டு கோபித்து ஆரவாரித்துபல விதமான படைக்கலங்களைக் குவை குவையாகவெடுத்துதேவர் சேனைகளின்மேல் தூர்த்தனராகி அநேகபாணங்களை வில்லிற் சேர்த்துச் சோனைமாரிபோல அவர்கள்தேகத்தை மறைத்தார்கள். அதனால் தேவர்களில் சிலர் கரங்கள் தரித்தன சிலர் தலைகள் உடைந்தன சிலர்தோள்கள் துணிந்தன உதிர நீர்க்கடலிற்போய்ப் பாய்ந்தன அக்களத்தில்பாரிடம் கூளிகள் பருந்துகள் நெருங்கிவந்தன இந்திரன்சேனைகள் முறிந்துபோயின அப்போர்க்களத்தில் குறத்தலைப் பிணங்களாடின போர்க்களமழிந்தனவென்று பாரிடங்கள்பாடின கூளிகளெல்லாம் தூர்க்கையின்தாளைத் தலையிற்சூடின, பிணக்குவைகள் அண்டத்தை முட்டும்படி இரத்தவாறனதுபூமியைமூடின இந்திரனனவன் தனது வீரச்சேனைகள் மாண்டதைக்கண்டு அக்கினியைச்சொரியுங் கண்ணினனாய் பஞ்சிகள்முன்னெரிபோலப் பதைபதைத்துப்பாண்டியனைத்தேவாஸ்திரங்களால் வெல்லக்கருதிப்பாண்டியன்மீது சூரியாஸ்திரத்தை பிரயோகித்து ஆரவாரித்தான். அதனைப் பாண்டியன் சந்திராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அவித்தான். இந்திரன்சிங்காஸ்திரத்தைவிட்டாரவாரித்தான் அதனைப்பாண்டியன் சிம்புட்படையைவிட்டு அடக்கினன். இந்திரன் மோகனஸ்திரத்தைவிட்டுக்கொர்ச்சித்தான். அதனைப்பாண்டியன் ஞாநாஸ்திரத்தால் ஒழித்தான். அதுகெட்ட பின்பு இருவரும் மல்யுத்தம் செய்யத்தொடங்கினர்கள். அவ்விருவரில் இந்திரன் பாண்டியன்மீது வச்சிராயுதத்தை வீசி ஆரவாரித்தான். பாண்டியன் கையிலிருந்த வளையைக் கழற்றி விரைவில் விடுத்தனன் அதுவச்சிராயுதத்தை பொடிப்படுத்தி இந்திரன் மகுடத்தைத்தள்ளிச் சிதைத்தது சிதைத்தமாத்திரத்தில் நாணிப்பயந்து இந்திரன் ஓடிப்போய் சூரபதுமன்முதலிய அசுரர்களையழித்த முருகக்கடவுளை யொத்த வல்லமையையுடைய இக்காளை எடுத்தெறிந்த இந்த நேமியானது நமது தலையைச்சிந்தாது மணிமுடியைச்சிந்தியது சோமசுந்தரக்கடவுளினது பூசையின் பலனென்று பின்னும் போர் செய்வதற்காற்றுனகி ஓடிப் பொன்னுலகத்தை யடைந்து பின்பு பாண்டியனுடைய நாட்டுக்கெல்லாம் மழைபெய்யும்படி செய்வேன் மேகங்களுக்கிட்ட தளையை நீக்கித்தர வேண்டுமென்று பாண்டியனுக்கு ஓலையனுப்பினன். அவ்வோலைகொண்டுவந்த தூத

ன்பாண்டியனது திருவடியில் வணங்கி ஒடுங்கிநின்று ஓலையை நீட்ட அச்சபையிலுள்ளாரொருவன் அவ்வோலையைவாங்கிச் சிங்கத்தையொத்த பாண்டியன் முன்னர் வாசிக்கக் கேட்டுப் பாண்டியன் அவ்விந்திரன் சொல்லை நம்பாதவனாகி அம்மே கங்களை சிறையைநீக்கி விடாதவனாக விருந்தனன். அத்தரு ணத்தில் இந்திரனுக்கு நெடுநாளைய சினேகனாகிய ஒருவேளா ளன் அதற்கு நான் பிணையென்று பாண்டியனிடத்து வந்து சொல்லி வணங்க, அப்பொழுது பாண்டியன் துன்பம்வந்து உயிர்க்கிறுதி வருங்காலத்தும் சத்தியந்தவறாது காத்து குற்ற ங்களைப் போக்கி நடக்கும் நாலாமரபினனாகிய இவ்வேளாள னது உரையைப் பரமசிவனருளிய வேதம்போலக் கொண்டு சிறைக்களத்திலிருந்த மேகங்களை விலங்கைக் கழற்றி விடுத்த னன். அம்மேகங்களெல்லாம் யானைகளைப்போலத் திரும்பிப் போயின, பின்பு இந்திரன் ஏவலினால் அக்கன்னிநாட்டில் மாதமும்மாரிபெய்து வாவிகளும் - குளங்களும் - ஆறுகளும்- மடுக்களும் நிரம்பித் தேனையுடைய நீலோற்பல மலருகின்ற வயலுஞ் - செய்யும் - செந்நெல்லும் - கருப்பங்காடும்-மலர்கள் மிகுந்த சோலைகளும் காவுகளும் பொலிவுபெற்றுச் சிறந்தன.

இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்த படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

பதினைந்தாவது

மேருவைச் செண்டாலடித்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

அண்டரஞ்சவமருழந்தவமரர்கோனையரசர்கோன்
வண்டலம்புமௌலிசிந்தவளையெறிந்துவெற்புறங்
கண்டவண்ணமின்னதன்னகன்னிநாடன்மேருவிற்
செண்டெறிந்துவைப்பெடுத்தசெயலுநன்குசெப்புவாம்.

இதன்பொருள்.

போர்செய்த தேவேந்திரனைத்தேவர்களஞ்சும்படி உக்கிர குமார பாண்டியன் வண்டுகளொலிக்கும் வெற்றிமாலையைத்தரித்த மகுடஞ் சிதறச் சக்கரத்தை யெடுத்து முதுகுகாட்டச் செய்த திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி அவ்வுக்கிரகுமார பாண்டியன் மகமேருவின்மேற் செண்டாயுதத்தை யெறிந்து அங்குள்ள சேமநிதியை யெடுத்த திருவிளையாடலையும் இனிது சொல்லுகின்றேம்.

உக்கிரகுமார பாண்டியன் முன்னர் அகத்திய முனிவர் சொன்ன சோமவாரவிரதத்தை யன்றுமுதல் அனுஷ்டித்து வரும்போது அந்நன்மையால் நங்கையாகிய காந்திமதி வயிற்றில் நினைத்தற்கரிய ஜயத்தையுடைய ஒருபுத்திரன் பிறந்தான் ஜெயத்தைக்கொண்ட பாண்டியன் புத்திரனைப் பெற்றகாலத்துப் பலவாத்தியங்களு முழங்கிப் பட்டணத்திலுள்ளார்களிப்படையும்படி திருவிழா முதலியவற்றைச்செய்து இனிதாகவிருந்த பாண்டியன் ஜயந்தனைக்க, இந்திரன் ஜயந்தனென்னும் புத்திரனைப் பெற்ற காலத்தில் மனமகிழ்ச்சியை யடைந்ததுபோல மகிழ்வடைந்து அப்பிள்ளைக்குச் சாதகாதிகர்மங்களைச்செய்து வீரபாண்டியனெனத் திருநாமஞ்சாற்றி வேதமுதலிய பலகலைகளையுங்கற்பித்து யானையேற்றம்-குதிரையேற்றம்-தேரேற்றம் இவைமுதலியவும் பயிற்றுவித்துத் தநுர்வேத முதலிய ஆயுதங்களைப் பயில்வித்து அகமகிழ்ந்திருக்குங் காலத்தில்.

நவக்கிரகங்கள் வக்கிரித்ததால் மழையில்லாமல் நதிகளும் நீரின்றிவறழ்ந்து உணவுவிளைவில்லாமையால் உயிர்களெல்லாம் வாடும்படி பசியால் வருந்தி அரசனுக்கு அவற்றைக் காக்கும்பொருட்டுப் பொருளில்லாமையால் நாடெல்லாம் வருந்த அப்பொழுது பாண்டியன் சபையிலுள்ள சோதிடரைப் பார்த்து இம்மழையில்லாமைக்குக் காரணம் யாதென்றுவினவ கிரகங்களெல்லாம் சூரியனையுற்றுநோக்கி யிருத்தலால் ஓர்வருடம் மழைபெய்யாதென்று சொல்லினர் அதைக்கேட்ட பாண்டியன் பிள்ளைக்குற்ற நோயைக்கண்டு தாய்கலங்குவதுபோல உயிர்களுற்ற நோயினால் வருந்தி சந்திரசூடனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்துச் சென்றுவணங்கி இவ்வுலகம் இவ்வாறு வருந்துகின்றதே இதற்கென்னசெய்வேனென்று மிகவுமிரக்கமுற்றுக் கண்ணீர்ததும்ப நின்று இரந்துவேண்ட அதற்குக் காலகண்டராகிய சுவாமி காலத்தின் சமயங்களைநோக்கி இரக்கமில்லாதவர்போல ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருக்கப் பாண்டியன் அளவில்லாத துன்பக்கடலிலேவீழ்ந்து அரண்மனையிற்சென்றான் அப்பொழுது சூரியன் அரக்கரது போற்கடலைக்கடந்து மேற்கடலில் வீழ்ந்தான். அப்பொழுது பாண்டியன் தன் குடையின்கீழ் தங்கிய வுயிர்களது பசிவருத்தமெல்லாம் தன் மனதிற் குடியாகவிருத்தலால் முகம்வாடி நீங்குவதற்கரியதுன்பத்தின்மூழ்கிப் பூமியின்கண் துயின்றனன் அக்காலத்தில் வெள்ளியம்பலத்தையுடைய பெருமான் சித்தவேடராய்ப் பாண்டியன் கனவில்வந்து வெற்றிபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடைய அரசனே! இப்போதுமழைகிடையாது. அதனை வேண்டித் துன்பப்படாதே மலைகளுக்கெல்லாம் அரசாயுள்ள மேருமலையினிடத்து ஒருகுகையில் அழிவில்லாததும் அளவில்லாததுமாகிய ஒருசேமவைப்பு இருக்கின்றது நீ யாங்குச் சென்று அம்மேருவினது செருக்கடங்க உன்கை செண்டினாற் புடைத்து உன்னுஞ்ஞைக்குள்ளாக்கி அப்பொன்னறையை மூடிய பாறையைவிலக்கி நீவேண்டுமளவுந் தோண்டியெடுத்துக்கொண்டு அப்பாறையை மீண்டுமடைத்து நின்குறியிட்டு வரக்கடவாயென்று சித்தமூர்த்தியானவர்கூற பாண்டியன் விழித்துக்கொண்டு சூரியன் உதயமாகுமுன்னர் காலைக்கடன்களெல்லாமுடித்து அங்கயற்கண்ணியின் கணவனை வலம்வந்து கடல்போன்ற சேனைகள் புடைசூழக் கோபுரவாயிலைக்கடந்து கீழ்த்திசைநோக்கிப் பலவாத்தியங்கள்முழங்கச்சென்றுவெண்

கவரிதுள்ள, நான்மறையோ ராசீர்வாதஞ்சொல்ல, நாவலரே த்தப் பார்கிழிய திண்ணிய தேரைப் பாகர்நடாத்த, வூர்ந்து பவளக்காற்பிச்சமும் பொற்காலையுடைய பலமணிக்கோவைகள் தொங்குகின்ற குடைகளும் தராளக்காலையுடையபதாகைககாடும் யானைகளும் குதிரைகளும் பூமிதேவியின் சரீரம்துவள தேர்க் கூட்டங்களும், காலாள்களும் சூழ்ந்துவர புலிக்கொடியும்விற் கொடியும் சூழ்ந்துவர கயற்கொடியானது யானையின்மீது தோன்றிப் பெரிய ஆகாயத்தினது வயிற்றைக்கிழிக்க, தென் கடலானது வடபுறத்தைநோக்கிச் செல்வதுபோல பாண்டிய னது சேனைக்கடல் தண்டமிழையுடைய கன்னிநாட்டைக் கட ந்து காட்டுவழியைக்கொண்டு சென்று சோழராஜன் எதிர்கொ ண்டுசெய்யு முபசாரத்தையேற்றுப் புன்னாட்டைக் கடந்து அதன்பின்பு தண்டகநாட்டைக்கடந்து தெலுங்கநாடகன்று தாழைவேலியையுடைய கருநாடக நாட்டைக்கடந்து காடும் மலையும் நதிகளுங்கடந்து மாளவதேசத்தைச்சேர்ந்து அங்கு நின்றெழுந்து நெருப்புமயமான பாலை நிலவழியாகப்போய் விராடதேசத்தையடைந்து அநேகங் காடுகளும் மலைகளுந் தாண்டி மத்தியதேயத்தைச்சார்ந்து அந்தப்பெரிய நாட்டை நீங்கிச் சிவனது சடையினின்றுமிறங்கித் தீர்த்தமாகிய கங்கா நதியாற் சூழப்பட்ட ஸ்ரீ காசிநகரத்தையடைந்து கங்காநதி யைக்கடந்து நன்னெறியாகிய மார்க்கமாக அநேககாவதஞ் சென்றபின்னர் சிங்கங்களும் யானைகளும் வழக்குதலால் மனி தர் வழக்கமில்லாத விடங்களைக்கடந்து ஆயிரம்யோசனை யள வுள்ள காடுபொருந்தியகுமரிகண்டத்தைக்கடந்து அதுபோல் எட்டுத்தடங்கெழு கண்டங்கொண்ட பாரதவருடங்கடந்துயா வையுமீன்று டன்னையீன்ற இமையபர்வதத்தைக் கடந்துபோ கமிகுந்த கிம்புருடகண்டஞ்சேர்ந்து அதைவிட்டு எமகிரியை யடைந்து அது பின்போகச்சென்று அதன்பின் காணப்படு கின்ற அரிவருடத்தையடைந்து அதையுங்கடந்து அப்பாற் சென்று நிடதமலையைக்கடந்து சம்புநாவலாகிய பொற்றருவு மிழாநின்ற தேனுறுசெல்கின்ற இளாவிரத கண்டத்தையடை ந்து திரிபுரத்தை ஒருமிக்க அழித்தநாளில்வந்து வில்லாக நின்ற மகமேருவைப் பாண்டியன்கண்டு தனதுசேனைகளையெ ல்லாம் அதன்புறத்தி நிறுத்திச்சென்று தென்பக்கத்தில் சம்பு நாவலின் கனியின் சாறுவலமாகத் தழுவியோடுகின்ற பன்னி ரண்டுமாற்றுப் பொன்மயமாய் நிற்கும் பசியபுவனங்களையும்

காடுகளையும்நோக்கிச் சுற்றிக்கொண்டு தென்பாகத்தில் வந்து சேர்ந்து அம்மலையரசனைப்பார்த்து மலைகளுக்கரசே! எந்தையின் கையிலுள்ள வில்லே! உலகத்துக்காதாரமே! அளவற்ற காயத்தி லூறுகின்ற சூரியசந்திரரும் நவக்கிரகங்களும், தழுவிச் சூழுகின்ற தெய்வதவரையே, மேலானதேவர்களுக்காலயமே! என்று பாண்டியன் அழைத்தலும் மலையரசன் வருதல் தாமதிக்க அப்பொழுது பாண்டியன் நாணி தன்கோபமும் மேருவின்செருக்குமாற ஆகாயத்தையளாவிய அதனது சிகரத்தில் செண்டினலடித்து நின்றான்.

அவ்வாறு அடிக்க அசைவற்ற மேருவானது அசைந்து பொற்பந்துபோல் துடித்தது சிகரபந்திகளுந் தேவர்கள் வசிக்கின்ற மாடபந்திகளும் வெடித்தன பானுமண்டலம்பிளந்து தூளாகி பூமியில் தெரித்தாற்போல் பலமணிகளுதிர்ந்தன, அன்றியும் பக்கத்திலுள்ள மலைகளெட்டும் புறத்திற்றழுவிக் கிடக்கும் செம்பொன்னடைகள் ஒர் நான்கு கிடங்கரும் மலர்ந்து விசாலமான நான்குமலர்ச்சோலைகளும் நான்குவிருக்ஷங்களும் சலித்தன யசமானன் துன்பப்பட்டால் அவனை யடுத்தவர்க்குச் சந்தோஷமுண்டோ! பாண்டியனடித்தபின்பு மேருவாகிய தேவன் தன்பக்கத்திலுள்ள மலைகளெட்டென்று சொல்லப்படைத்த வெண்டோளும் நான்குமுடியும் மேலேபொருந்தியவெள்ளியபிரகாசத்தையுடைய ஒப்பற்றகுடையும்பெற்றவுருவத்துடனே எழுந்து நாணிவந்ததை மிகுந்தகிருபையையுடைய பாண்டியன் கோபந்தணிந்து பார்த்து இவ்வளவு நேரந் தாமதித்ததற்குக் காரணமென்ன அதற்கு மேருவாகிய தெய்வம் ஞானத்தையுடைய நம்பி? நீ கேட்பாயாக அங்கயற்கண்ணியோடு பாம்பாபரணத்தையுடைய பரமசிவத்தை இந்தவுருவத்தைகொண்டு நாடோறுஞ் சென்று சென்று வழிபடுகின்ற நியமம்பூண்டேன் இன்றையதினம் ஐயனே! ஏந்திழையொருத்தியின் காமமாகிய கடலில் மோகமாகிய சுழியிலகப்பட்டு வெள்ளிமன்றுளாகிய பொற்பாதத்தை வழிபடுதல் மறந்து தாமதித்துநின்றேன், அனையதீங்கினிமித்தத்தால் அடியும்பட்டேன். திருவடி பூசித்தலிற் றவரிய குற்றத்தை நீக்கினாய் இதற்குக்கைம்மாறு என்னாற்செய்யத் தக்கதுமுண்டோ? அதுநிற்க, மனம்பொருந்திய பருத்தமலைபோன்ற மார்பையுடையவனே? நீவந்தகாரியம்யாது! சொல்லுவாயென்று கேட்

கப் பாண்டியராஜன் திரவியம்வேண்டி வந்தனனென்ருன் ஐயனே உன்னுடைய தேசத்தோர்க்கேற்க உரைக்கப்படுமாற்ற மாற்றதாகிய பொன்னைப்போலும் விளங்காநின்ற இத்திப்பா கிய மாமரத்தினீழலிலே புதைப்பட்டு கிடக்கின்ற செம்பொன் என்று மேருவாகிய தெய்வத்தன்மையாற் சுட்டிக் காட்டியது.

அப்பொழுது பாண்டியன் பொன்னறைக்குச் சமீபத்திற் சென்று அதனைமூடிய பாறையை நீக்கித் தனக்கு வேண்டிய ளவு செம்பொன் எடுத்துக்கொண்டு அறையைமூடிப் பின்னும் அதிலுள்ள பொன் தன்னதாகத்தன் முத்திரையிட்டு மீண்டு தன்னுடைய சேனைகளோடு தென்றிசைநோக்கிப் பாகன் தே ரைச்செலுத்திப் பொன்னுகவிளங்குமலையும் போகபூமியும்மற் றவைகளையுங்கடந்து நன்மையைக்கொண்ட மனிதர்களிருக்கு நிலத்தில்வந்த காலத்தில் மாத்திமரும்-விராடரும்-மாளவரும் தெலுங்கரும் ஆகிய அரசர்களும்மற்றவர்களும் தங்கள்தங்கள் பட்டணங்கடோரும் வரவுநோக்கித் தங்கள் சதுரங்க சேனை யோடுஞ்சென்று உபசாரஞ்செய்யப்பெற்றுக் கன்னித் தமிழ்நா ட்டைச்சேர்ந்தான் சேர்ந்து பொன்னுற்செய்த மதிலாற்சூழப் பட்டசெம்பொன் மயமான காவலையுடைய நகரத்திற்குச்சமீப ஞகி கோபுரத்தைக்கண்டு வணங்கத் தேரினின்றுமிறங்கி அஷ்ட டாங்க பஞ்சாங்கங்கள் பொருந்த வணங்கியெழுந்து மதுரை யைச் சார்ந்தான் சேர்ந்தவுடனே அறத்துறையந்தணரும் துறந்தவர்களும் பரமசிவன் ருளைப்பற்றிமற்றவைகளை மறந்த சைவபூதியரும் பரமனது கோயில் திறத்தின் வழிநிற்குந்தொ ண்டர்களும் திரண்டுவந் தெதிர்கொள்ள முத்திறத்தினதாகிய வையைநதியைநீந்து நெடிய மதிலையுடைய வாயிலை யடைந் துள்ளேசென்றுவாசனைபொருந்திய அளகத்தையுடையமாதர் கள் குங்குமம் பனிப்பச் சிந்திய மங்கலத்தையுடைய மறுகில் சென்று வேதங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஆலயத்துளடைந்து தங்கணயகனைப் பிரதட்சணம் வந்துவணங்கி யெழுந்து துதி த்துவந்து திங்களுருகின்ற சிகரத்தையுடைய செல்வத்திரு மணிக் கோயிலை யடைந்தான் அடைந்து பொன்மலைக் கடவு ளீந்த புண்ணியநிதியை நல்லமலைக் கொப்பாகக் குவித்துப் பல குடிகளுக்கும் கொடுத்து அக்குடிகளைப் பாதுகாத்துப்பொ திய மலைக்குரிய அகத்தியன் தெய்வம் பிதுர்க்கள் ஒக்கல் 'விரு ந்து இவர்களைக்காத்துத் தருக்கினே டிருக்குநாளில் பஞ்சகிர்

த்தியங்களையும் நடத்துமீசனுடைய ஆஞ்ஞையால்மாறுபட்ட கிரகங்களும் ஒழுங்காகச்செல்ல பாண்டிநாடெங்கும் மழைபெய்து மிகுந்தவளப்பத்தைத்தர யாவரும் பிழைத்தலையுடையவராகி தழைத்திருந்தனர் உலகத்தை யிம்முறையாகப் புரந்தளித்து ஆரம்பூண்ட பாண்டியன் தன்றிருமகனுக்கு ஏழுலகுமறிய வீரபாண்டியனென் றணிமுடிகவித்துத் தனதரசையளித்து நவநிரதிசய பூரணவின்ப ஞானக்கண்ணை யருளிய மதுரைச் சிவனடி நிழலிற் பிரிவறப் பழைய தேசொடு நிறைந்து வீற்றிருந்தனன்.

மேருவைச் செண்டாலடித்த படலம்.

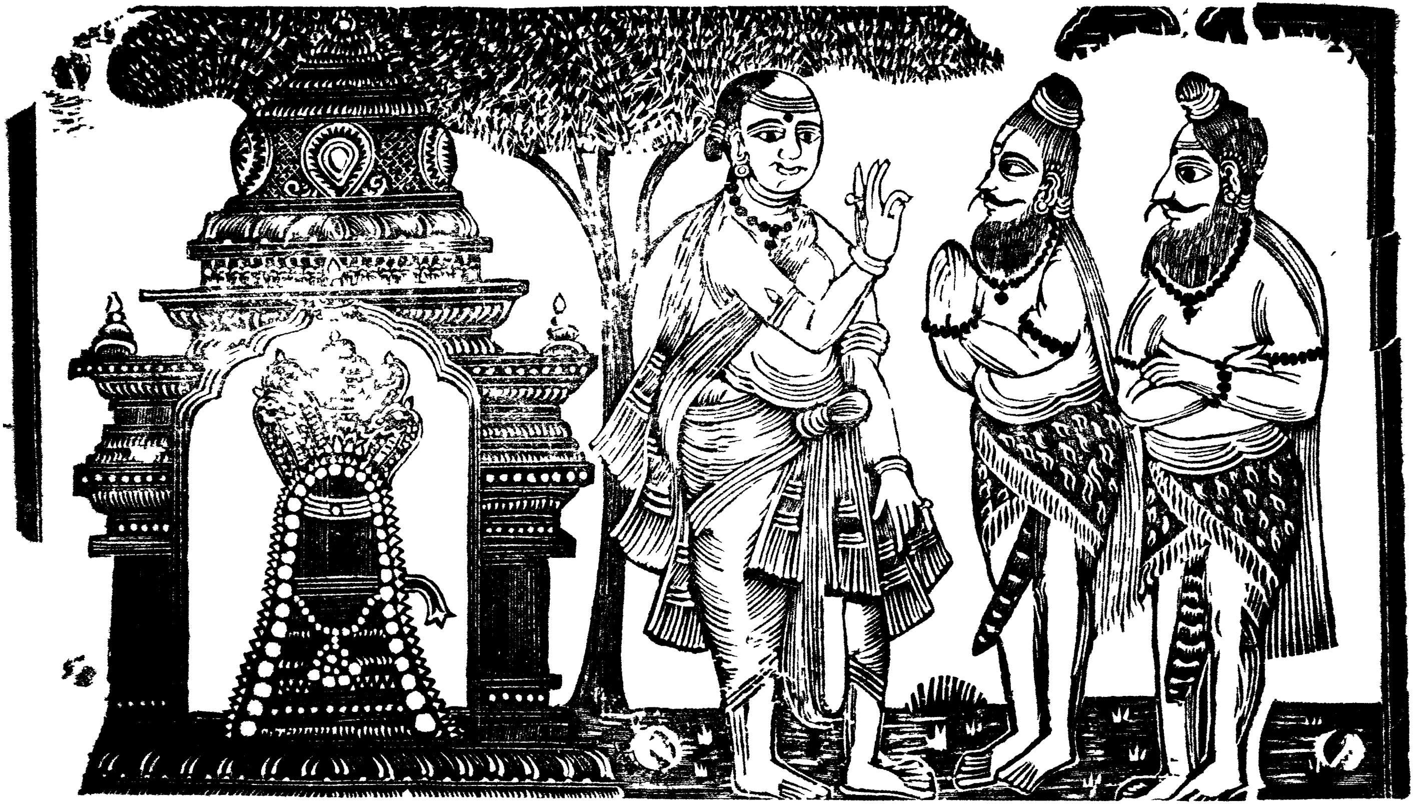

25

உ

சிவமயம்.

பதினாறாவது

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

உலம்பொருதடந்தோ ளுக்கிரச்செழிய னுயரியமேருமால் வரையைப்,பொலம்புரிசெண்டாற்புடைத்துவைப்பெடுத்துப் போந்தருளடைந்தவா புகன்றாம், வலம்படுதிணிதோள் வீர பாண்டியன்கோல் வழங்குநான்மதுரை எம்பெருமான், புலம் பொருமுநிவர் தேறநால்வேதப் பொருளுணர்த் தியதிறம் புகல்வாம்.

இதன்பொருள்.

திரண்ட கல்லைப்போலும் பெரியபுயத்தையுடைய உக்கிர குமாரபாண்டியன் உயர்ந்த மகாமேருமலையைபொன்னுலாகிய செண்டாலடித்து நிதியையெடுத்து அங்கு நின்று மீண்டு சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவருளைப்பெற்ற திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனி வெற்றி பொருந்திய திண்ணிய தோள்களையுடைய வீரபாண்டியன் செங்கோல் செலுத்துங்காலையில் மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வென்ற கண்ணுவர்முதலிய முனிவர்கள்தெரிய நான்கு வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை யுணர்த்திய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

பிரதிவிமுதலிய ஐந்துபெரிய பூதங்களும் தத்தம்நிலைதிரிந்துபதினொன்காக வடுக்கியவுலகொடும் அயன்மால் உம்பர்களது மேலானபதவிகளும் உதித்தபடியே ஒடுங்கும்படியான ஊழிகால முண்டாகச் செவ்விய பொருளைச்சொல்லுகின்ற வேதங்களு மவ்வாறொடுங்கினபோது சூரியனுக்குமுன்புமலராநின்ற தாமரைப்போல் பரமசிவனது திருமுன்உலகம்மலர்ந்தது அப்பொழுது முன்போலப்பின்னு முத்தொழில்நடந்த பராபரன் திருவுளங்கொண்டு யோர்செய்தற்குக் காரணமான சக்ராயுதத்தையுடைய திருமாலைத்தர அவரது நாபிக்கமலத்தில் வண்டுபோற்பிரமனுதித்து மூவுலகத்தையும் வரன்முறையாகச் சிரு

ஷ்டித்த காலத்தில் விஷத்தையுண்டு தன்னைத்துதித்த வான வர்க்கு உயிர்கொடுத்த பரமசிவத்தினது திருவாக்கினின்றுபிர ணவமுதித்தது அதினின்றும் வேதம்பிறந்தன அக்காலத்தில் நைமிசாரண்ணியத்தில் வசிக்கின்ற அருணிறைந்த முனிவர் களும் கண்ணுவர் கருக்கர் முதலிய மஹரிஷிகளுங்கூடி அவ் வேதங்களின் பொருணிலை தெரியாது உள்ளமு முகமும்புலர் ந்தனராகியிருக்க அப்போது இருண்ட மும்மலவலியையென் றவராகிய அரபத்தனென்னும் ஒரு மஹரிஷிவந்தார் அப்படி வந்தமஹரிஷியை அங்கிருந்த மஹரிஷிகள் எதிர்கொண்டு வணங்கி வேறே யாசனங் கொடுத்து உபசரித்த காலையில் அம் மறையவர் முனிவர்களை நோக்கி நீங்கள்பந்தவேதனையும் விரு ப்பும்வெறுப்பு நீங்கிய பண்பினை யுடையவராயினீர் அப்படிப் பட்ட நீங்கள் மனம் வேறுபட்டு முகம் வாடியிருக்குஞ்செய்தி யாதென, அதற்கம்முனிவர் மயக்கத்திற்குக் காரணமாகிய மா யையை நீங்கினவனுகிய பரமசிவன் சொல்லிய வேதங்களைப் பயின்று அவற்றின் பொருளைச் சொல்லுகின்ற ஆசாரியன் இன்றி இருளுண்டாகிய மனத்தையுடையேமாக விருக்கின் றேம் ஐயனே, இதற்கென்ன வுபாயமெனக்கேட்ட முனிவ ரை நோக்கித் தெளிந்த மனத்தையுடைய அரபத்தனென்னு மஹரிஷியானவர் அவ்வேதங்களைச் சொல்லிய சிவபரஞ்சுட ரே அருளுருவங்கொண்டு அவற்றின் பொருளையு முணர்ந்து மன்றி வேறே யென்ன வுபாயமிருக்கின்றது சொல்லுங்களெ ன்று சொல்லிச் செய்த தவத்தால் யாதேனும் பொருள் கிட்டு மே யன்றி வேறில்லை அத்தவமும் புண்ணியதலத்திற் செய் தாலன்றி சித்தியாகாது அப்புண்ணிய தலத்தினும் பரிசுத்தத் தையுடைய சிவதலத்தினில் இயற்றில் பயனைத்தரும் அச்சிவ தலங்களிலும் அ[illegible]ண்ணியதலத்திற் செய்யில் செய்கின்ற தவம் உடனே ப[illegible]ரும்.

அந்தத் தகுதியான தலம் யாதெனில் உலகமும் அகிலமுந் தன்னுடம்பான வித்தகன் சென்னிப் பன்னிருவிரலின்மேல் விளங்கியதலம் அதுஜீவன் முத்தரால் அளவற்றவானவர்கள் முனிவர்கள் முயன்று மாதவப்பய னடைந்து மனதிலுள்ள மாசகன்று வசித்தற்கிடமாமென்று அறநூல் சொல்லிய மது ரையென்னு நகரில் தெளிந்த ஆகாயத்தினின்று மிறங்கிய ஒப் பற்ற இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளிய பரமசிவத்தினருகில்

தென்பக்கத்தில் மூளைத்திருக்கின்ற பருத்த வடியினையுடைய கல்லால விருக்ஷத்தினின்று நீங்காத முழுமுதலாகிய சிவத்தை வழிபடுகின்ற துறவோர்க்குக் கருணை முகமலர்ந்து அருங்கலை யனைத்தையும் தெளிவித்து விளங்காநின்ற அக்கடவுளே உங் கட்குத் தான்சொன்ன வேதத்தின் பொருளை யுணர்த்தும் ஆத லால் அந்நகரத்தில் அக்கடவுளின்றிருமுன்பு அரியதவமா கிய விரதங்களைச் செய்யுங்களென அக்கடவுளினது அருளைப் போல்வந்த அம்மாதவன்பின் பரிசுத்தத்தையுடைய பெருமை பொருந்திய அம்முனிவர்களும் அங்கயற்கண்ணி பங்களுகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற மதுரைப்பதியிற் சென்று ஆலயத்துட்புகுந்து பொற்றாமரையில் மூழ்கிக் கரை கடந்துள்ளங் கடந்த அன்பு தங்களைத் தள்ள விரைவிற்சென்று எட்டு வெள்ளையானையினதுபிடரியின்மேல் இருந்ததாகிய மேருமலைக்கொப்பான விமானத்தின்மேல் காணப்படுகின்ற கடவுளைக் கண்களாற்கண்டு பேரின்பமாகிய சமுத்திரத்திலும் பூமியின்மீதும் விழுந்து எழுந்து கைகளைத்தலையின்மீது கூப்பிக் கரசரணங்கள் கம்பித்துக் கண்களினின்றும் அருவி நீர் பெருகவதின்மூழ்கி வாய்குழறி பிரமனும் மாலும் இன்னமுந் தேடியறியாத காளகண்டத்தையுடைய வெள்ளி யம்பலத்தில் திருநடனஞ்செய்கின்ற தேவநாயகனே தேவர்கள்பிழைக்கும் பொருட்டு விடத்தையுண்டு அமுதந்தை யவர்க்கருளிய உத்த மனே போற்றியென்றேத்தி வேதத்தின் பொருளறியா துள்ன மயக்க மடைந்து வாடுகின்ற வெமக்கு நீயே அந்தநிறைபொருளாகி நின்றனை அதற்கு நீயல்லாற் பொருள்வேறு யாது என்று இறைவனையும் இறைவன் பங்கிலிருக்கின்ற இறைவி யையும் மும்முறையாகவலஞ்செய்து கல்லாலி னீழலிலமர்ந்த மூர்த்திமுன் முனிவர்கள்வந்து குளிர்ந்த பளிங்கையொத்த திருமேனியும் பளிங்கு மலையிற்பதித்த பவளத்தையொத்ததிரு வடியும் சிவந்த மலர்போன்ற வாயும் முக்கண்ணும் தாமரை மலர்போன்ற நான்கு திருக்கரங்களும் வேத புத்தகமும் அமு தகும்பமும் உருத்திராக்ஷவடமும் மெய்ஞ்ஞானபோத முத் திரையும் தரித்திருக்கின்ற ஞானபோதன்முன் வணங்கி யெழுந்து துதித்து வடநிழலமர்ந்த மறை முதல்வனது ஞானத் தைத்தருகின்ற மநுவெழுத்தாகிய இருபத்திரண்டுந் திடமாக அரபத்தனல் தெளிந்து கார்த்திகைமாதமுதல் மார்கழிமாதம் வரையில் தருப்பணம் ஓமம் பார்ப்பனவுண்டி இவைகளை மூப்

போதுஞ்செய்து அடைவாகவுண்டு நோற்குமாதவர் முன்கல்லாலி னீழலில் மோனவடிவமாகிய முதற்குரவன் குற்றமில்லாத முப்பத்திரண் டவயவ விலக்கணத்தோடு பதினாறு வயதான காளைப்பருவத்தையுடைய மறையோனாகி நீண்ட திரிபுண்டரம் நெற்றியிலுள்ள அக்கினிக் கண்ணை மறைக்கக் காணுகின்ற நகையினையுடைய கண்டிகை சூழ்ந்து தொங்குகின்ற காதில் அணிந்த குண்டலம் கௌவப்பட்டு பொன்னாலும் பலமணிகளாலு மியற்றிய ஆபரணங்கள் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற உதய சூரியனைக்கண்டு நகைத்து இருளையோட்ட உத்தரீயமாகிய வெண்பட்டு வலப்புறத்திலொதுங்க வெண்மையாகியமுப்புரிநூலினோடு முத்தமிடையிலேயிட்டுக் கோவைசெய்த உருத்திராக்ஷமணிவடம் வீசுகின்ற வொளியால் அடியார்களை மறைத்த மலபந்தமாகிய விருளையோட்டக் கண்டிகையை யணிந்த இருகரங்களும் இரண்டுதோளிலும் தரித்த மாலையானது விடத்தையுடைய வொளிபொருந்திய அரவாபரணத்தைப் பழிக்க வெள்ளிய வஸ்திரத்தாலாகிய கோவணமடித்துக் கட்டியதண்டில் அரியபட்டிகை சுற்றப்பட்டு ஒலிமிக வண்டுகள் பண்ணைப்பாடுவனபோல் பாதமாகிய மலரின்மீது அசையாநின்ற சிலம்புகள் சத்திக்க அடியார்களுடைய உள்ளத்திலுள்ள மாசாகிய விருளைக் கெடுத்து அவர்கள் முடியில் சூட்டப்படுகின்ற தாமரைபோன்ற அடியின் புறத்தில் வெற்றிபொருந்திய வீரகண்டாமணி யொலிக்க குற்றமற்ற பவுத்திரம் வலதுகையிற் பிரகாசிக்க ஞானநூலை யெழுதிய புத்தகம் இடக்கையிலிருந்து அழகுசெய்ய ஓதியுணராமலறிந்து ஓலமிடுகின்ற வேதம் பாதுகைகளாகி இரண்டு பாதங்களாகிய மலர்களைத்தாங்க தேனையுடைய தாமரைக்குள் சத்தியாநின்ற வண்டுகளின் ஓசைபோல நாவு மிதழும் புடைபெயர்ந்துள் எழாநின்ற வேதவொலி அடியார்களுடைய திருச்செவிகளாகிய வழியே சென்று உள்ளமாகிய வயலிலே புகுந்து உவகையாகிய பயிரை வளர்க்க குளிர்ச்சிபொருந்திய முத்தையொத்த பற்களையுடையதிருவாய் சிறிதரும்ப பெரிய தவத்தையுடைய முநிவர்கள் காணும்படி வெளியேவந்து நாதமுடிவாகி அளவில்லாத நான்குவேதங்களின் முடிவாகிய ஞாநஸ்வரூபனாய் எங்கும் பூரணமாகிநிறைந்திருக்கின்ற புராணன் நின்றனன்.

வட்டமாகிய வெள்ளிய சந்திரனைக் கண்டு ஆரவாரிக்கின்ற சமுத்திரத்தைப்போல மாட்சிமைபொருந்திய சிட்ட

ராகிய முநிவர்கள் காளைப்பருவத்தை யுடைய தேசிக வுருவ த்தை நோக்கி நீங்காத சந்தோஷ மேற்கொண்டு எமனைக்கோ பித்த தாமரைமலர்போன்ற திருவடியைத் தங்கள் முடிக்கு அழகிய மலராகக்கொண்டு சேவித்து அளவற்ற கலைகட் கெல் லா முறைவிடமாகிப் பேதங்களின் விளை பொருளாகி நின்ற வேதியனே சரணம் என்று துதித்து வணங்கிய அன்பு பொருந்திய மனத்தையுடைய முநிவரைத் தேசிகனாகிய கட வுள் நோக்கிச் செய்தற்கரிய தவத்தை யுடையீர் உங்கள்விருப் பம் யாதென்று கேட்க, அவர்கள்வணங்கி அடியரேம் பிழைக் கும்படியாயும் உலகமெல்லாம் காக்கும்படியாயும் அளவில்லாத வரத்தைத் தருகின்ற வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்ய வேண்டுமென்ன கொடிய பாசங்களை நீக்குகின்றவனாகிய ஆசா ரியன் அம்முநிவரோடு அழிவில்லாத லிங்கத்தின் முன் போய் வேதத்தின் பொருளைச் சொல்லத்தொடங்கி முநிவர் களே! நீங்கள் கேளுங்கள் மிகுதியான அறியவேதப்பொருள் களெல்லாம் இரகசியமாகும் இந்த வேதப் பொருளை யறிதலே கெடாத போகப்பயனுக்கும் வருத்துகின்ற பாசமாகிய பந்த த்தை நீக்குகின்ற வீட்டின் பயனுக்கும் கருவியாகும் உத்தம மாகிய சுயம்புலிங்கங்களுக்குள் உத்தமமான தகுதியையுடைய தாகி மேலாகிய தத்துவமாகும் இந்தச்சுந்தர சுயம்புலிங்கமா னது அழிவில்லாததாய் வேதங்களுக்கெல்லா நிதானமான பொருளையுடையதாய் உண்மையானதாய்ப் பரிசுத்தமாயிரண் டற்றதாகிய சுயம்பிரகாசமாகும். அன்றியும் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த நல்லோர் நிறைபராபரமென்றும் விஞ்ஞானமெ ன்றும் நிராமயமென்றும் நூல்களாற் சொல்லப்படுகின்ற பரப் பிரமமாகும் இந்தப் பிரமத்தினுருவமே ஏகமாகும் வேதமா னது இதனது பொருளாகும். இந்தச்சந்திரவடிவாய் இவ்வி டத்துறைகின்ற சிவலிங்கமொன்றே யென்பார் ஆகையால்வே தமுமொன்றே அரிய வவ்வேதப்பொருளு மொன்றே ஆனல் சாகையால் அது அநந்தமாகித் தழைத்தன சாகையெல்லாம் உவகையால் இவனையே துதிக்கும் உலகசிருட்டியாதிதொழில் நடத்தற்காக இந்த ஏகனாகிய பரப்பிரமத்தின் ஆஞ்ஞையால் பிரமன்முதலிய மூன்றுமூர்த்தியாகவிருந்தது அதுபிரமனாகி மூன்றுலோகத்தையும் படைத்த திருமாலாகி அவற்றை யள வில்லாமல் நிலைபெறச்செய்து முக்கணுதியாதி அவற்றையழி த்து அம்மூவருக்குந்தலைவனாகி மேலான ஆகாச சரீரியாய்முத

லுமீறுமின்றி அழிவில்லாத சோதியாகிய இந்தச் சுந்தர விலி ங்கத்தினின்றும் முதலில் ஆத்மதத்துவமான பிரமன் பாகமும் நடுவில் விச்சாதத்துவமானு விண்டுவின் பாகமும் முடிவில் சிவதத்துவமான உருத்திரன்பாகமும் உதிக்கும் பேதப்பட்ட இம்மூன்றில் அளவில்லாத தத்துவங்களெல்லாம் உதிக்கும் இம்மூன்றினும் முறையாகச்சொல்லுதற்கரிய அகாரமும் உகா ரமும் மகாரமும் ஆகியப் பிரணவம் உதித்திடும் இப்படிக்கு விந்துநாதத்தோடு உதிக்காநின்ற விசாலமாகிய பிரணவத்தி னின்றும் மூன்றுபேதமாகிய பதத்தால் காயத்திரிபறக்கும் இந்தகாயத்திரி இரண்டுபேதமாகும் அந்தப்பேதம் யாதெ னில், சமட்டி வியட்டியென்று இரண்டாம் இவ்விரண்டும் இச்சித்தவைக்கெல்லாம் காரணமாகும் இத்தன்மையவாகிய இவையிரண்டும் இவனுடைய அருள்வலியால் நான்குவேதங் களையுமீன்றன. அந்த நான்கும் பின்னிவனது அருளினுல் அளவில்லாதனவாயின பிரணவாதி மந்திரங்களும் அவ்வா றுண்டாயின. அப்பிரண மந்திரத்தினின்றும் அகாரமுதலிய அக்கரங்களு முதித்தன சொன்ன அவ்வக்கரத்தினின்றும் சிவாகமநூலாகிய இருபத்தெட்டாகமங்களும் இந்தச்சிவலிங் கத்தின் நடுமுகமாகிய ஈசானியமுகத்தி னின்றும் உதித்தன கீழ்த்திசைமுகத்தில் இருக்கும் வேதமானது இருபத்தொரு கிளையாகத்தோன்றிற்று தென்பான்முகத்தினின்றும் இரண் டாம்வேதமாகிய தைத்திரியமானது நூறுகிளையோடு மெழுந் தது கீழ்த்திசை முகத்தின் சாமவேதமானது ஆயிரமுகத்தா லுதித்தது. வடதிசைமுகத்தில் நான்காமறையாகிய அதர்வ ணமானது ஒன்பதுருவோடு தோன்றி நடந்தது அறியவே தம் நால்வகையாதலால் வருணங்களும் ஆச்சிரமங்களும் நா ன்குவகையாம் அவ்வேதத்தின் றகைமையால் தருமகாண்ட மும் யாகாதி கருமகாண்டமும் தோன்றின அந்தமறையும் கரு மநூலென்றும் ஞானநூலென்றும் இரண்டுவகையாம் கரும நூலானது இவனது அருச்சனைக்கு வேண்டிய காரியங்களை யுணர்த்தும் ஞானநூலானது இவனதுருவில்லா வுருவத்தை யுணர்த்தும் மரத்தினது வேருண்டநீரால் கிளைதளித்தாற் போல இம்முழுமுதலாகிய பரமசிவனுக்கு உண்பிக்கின்ற அமுது இவனுருவமாகிய தேவர்களுக்கும் பிறருக்குந்திருப் தியாகும் பரமனுகிய இவனது முகத்தில் நித்தியநைமித்திகம் பிராயச்சித்தம் ஆகிய முத்தொழில்களுக்கும் உலகத்தார் விரும்

பிய போகத்தையும் கதியையும்பெறும்படி இயற்றுகின்ற சிவா ர்ச்சனையாகிய வினைக்கும்காரணமாகவிருக்கின்றது இச்சிவலிங் கம் வேதம் பலமுகங்களைக்கொண்டு அலறிவாயினைத்துமயங்க வேறுபட்ட அகண்டபூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்ற பரப்பிர மமாகும இச்சிவலிங்கத்தை நல்லகருமநெறி வழாதுசெய்கி ன்ற பூசைமுறையினும் ஞானநெறியால் இப்பொருளை அரு ளினுல் மயக்கற முயங்கும் அறிவினும் தெளியத்தக்கது உங் களுக்கு நாமுரைத்த அரியவேதப்பொருள் பிறராலரிதற்கரி தாகும் கருமத்தால் ஞானமுண்டாகும் அக்கருமத்தைச் சித்த சுத்திதரும் அதனுலே நீங்கியிருந்த சித்த சுத்தியைத் தரும நல்கும் அரிய அத்தருமத்தாலே சாந்தியுண்டாகும்மாட்சிமை பொருந்திய அச்சாந்தியாலே அட்டாங்கயோகம் பிறக்கும் கிரியையாலும்ஞானத்திலுைம்சிவபக்தி சிவபூசைசிவதரிசனம் சிவலிங்கதாபனம் பரமசிவனுக்குரிய அடியவர்பூசை உருத்திர சின்னத்தைத் தாங்குதல் அரிய தேசிகனிடத்து பக்தி இவை முதலியயாவுந் தெரியலாகும் இம்மறைவழியால் வந்த மதங் களுக்கெல்லாம் வேதம் பிரமாணமாகும் அதன்வழியாகச்செ ன்று சொல்லாநின்ற தருமசாஸ்திரங்களெல்லாம் அவைகளு க்கு அனுகுணமாகும் இத்தன்மையாகிய முறையினுல் ஸ்மார் த்தமென்று சொல்லப்படுவது அந்த ஸ்மார்த்தஞ் சேர்ந்த துறைகள் வைதிகமென்று சொல்லப்படும் இந்தச்சுத்தமார்க்க த்தையே மேலாகச்சொல்லுவது தெளிவைப் பெறுகினறபோ கத்திற்கும் வீட்டிற்குங்காரணமாகிச் சிவமயமாகின்ற வேதப் பொருளை மயக்கமற வுங்களுக்குச் சொன்னேன் இந்தப்பொரு ளுக்குமேல் வேறுபொருளில்லை இப்பொழுது நாம் உமக்குச் சொல்லிய இந்தப் பொருள்களெல்லாம் மயக்கமறத் தெளியக் கடவீர்களென்று பத்திவழிதவருத மாதரது முதுகைக்கிருபை யோடு தன்கையாற் றடவிக் கிருபைமுதிர்ந்து வந்தாற்போல் வந்த தேசிகனுனவன் இலிங்கத்துட்புகுந்து மறைந்தனன்.

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பதினேழாவது

மாணிக்கம் விற்ற படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

சுகந்தவார்பொழின்மதுரையெம்பிரான்றன துணைத்தா
ளுகந்தவாவறுகண்ணுவமுனிமுதலோது
மகந்தவாதபேரன்பருக்கருமறைப்பொருளைப்
பகர்ந்தவாறிதுமாணிக்கம்பகர்ந்தவாபகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

நல்லவாசனைபொருந்திய சோலைசூழ்ந்த மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் இரண்டு திருவடிகளையும் விரும்பி ஆசையொழிந்த கண்ணுவர் முதலாகிய பேரன்பினையுடைய முனிவர்களுக்கு அரியவேதத்தின் பொருளையுணர்த்திய திருவிளையாடலிதுவாகும் இனி மாணிக்கம்விற்ற திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அக்காலத்தில் வீரபாண்டியனுக்கு போகஸ்திரீகள்பெற்ற பிள்ளைகள் மன்மதனைப்போலவும் நெல்லுப்பயிருக்குக் களைபோலவும் வளர்ந்தார்கள் இப்படி யிவர்கள் வளரப் பின்னும் வீரபாண்டியன் பட்டத்துக்குத்தகுந்த பிள்ளைவேண்டுமென்று தானும் தன்குலபத்தினியும் அங்கயற்கண்ணி மணாளனாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைக்குறித்து அஷ்டமி, சதுர்த்தசி சோமவார முதலான விரதங்களை அனுஷ்டிக்க, அப்போது சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளாலே சிறிதுகாலத்துக்குப்பின் அருந்ததிபோலும் கற்புள்ளதேவிவயற்றிலே ஆலம்வித்தின் முளைபோல உலகமெல்லாம் ஒருகுடைநீழலிலாளும்படி ஒரு புத்திரன்பிறக்க அந்தபிள்ளைக்கு மிகுந்தசந்தோஷத்துடனே சாஸ்திரப்படி ஜாதகர்மமுதலான சடங்குகளெல்லா முடித்து அந்தப் பிள்ளை வளருங்காலத்தில் வீரபாண்டியன் வேட்டையாடப்போய் விதிவசத்தாலே புலியால் கொல்லப்பட்டுச் சுவர்க்கலோகத்தையடைய அந்தச் சமாசாரம் மதுரையிலுள்ள

பெண்டுகளெல்லாருங்கேட்டுக் கையால் மார்பிலடித்துக்கொண்டு கொங்கையிலணிந்த சந்தனமழிய கண்களில் முத்துமுத்தாய் நீரொழுக அழுது பிரலாபிக்கிறசமயத்தில் இறந்த அரசனுடைய போகப்பெண்கள் பெற்ற பிள்ளைகளானவர்கள் இது தான் சமயமென்று யானை குதிரை முதலான ஆபரணங்களையும் திரவியங்களையும் ராஜமுடியையும் களவுசெய்து மந்திரிப் பிரதானிகளுக்குத் தெரியாமல் ஓடி ஒளித்துக்கொண்டார்கள்.

பின்பு வீரபாண்டியன் உத்திரவின்படி நடந்துவந்த மந்திரி முதலானவர்கள் குலபத்தினி குமாரனைக்கொண்டு இறந்த அரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களெல்லாமுடித்துப் பின்பு அந்தப் பிள்ளைக்குப் பட்டங்கட்ட எண்ணங்கொண்டு பொக்கிஷசாலையிற் புகுந்து நவரத்தினகிரீடத்தைத் தேடிக் காணமல் திரவியங்கள்முதலிய சிலபொருள்களையும் காணமல் திகைத்துவாடி மனோவியாதியால் வருந்தி கிரீடமுதலியபொருள்களை மாற்றாராகிய புத்திரர்கள் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போனார்களென்றுதெரிந்து வேறேகிரீடம்செய்யலாமென்றால் விலை அதிகப்படுமென்றும் உயர்ந்த ரத்தினங்கள் கிடைக்காதென்றும் அரசனில்லாமல் கடல்சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் வருந்துமென்றும் இதற்குநாம் என்னசெய்வதென்று மாலோசித்துப் பின்னும் சோமசுந்தரக்கடவுள் செய்கை யெப்படிமுடியுமோ பார்ப்போமென்று மந்திரிகள் அளவில்லாத கவலைகொண்டு மிகவுஞ் சிறியவனை ராஜகுமாரனைக் கூட்டிக்கொண்டு அரண்மனையைவிட்டு மஹாமேருபோன்ற கோபுரவாசலுக்கு முன்னேவரும்போது அவர்களுக்கெதிரே சரிகைச் சோமனாகிய கோவணவுடை விசாலித்து விளங்கவும் பலவிரத்னமூட்டை தோளிற்றொங்கவும், அளவில்லாத விலைபெற்ற தோள் வளையங்கள் பளபளென்றுமின்னவும், முப்புரிநூல் வலம்பட விளங்கவும், இந்திரவில்லைப்போல நவரத்தினமாலை மார்பில் விளங்கவும், அழகான ரத்னகுண்டலங்கள்தோள்மேல்அசைந்தாடவும், வேதங்கள் மகிழுகின்ற பாதங்கள் பூமியிற்படவும், பாண்டியர்களுக்குக் குலதெய்வமாய் அவர்கள் துன்பத்தை நீக்குதற்குச் சௌந்தரபாண்டியனாயரசாண்ட சோமசுந்தரக் கடவுள் ஒருவர்த்தக வேடங்கொண்டுவந்து எதிரேவருகிறவர்களைக்கண்டு நீங்கள் என்னகாரணத்தினாலே வியாகூலசிந்தையாய் வருகிறீர்களென்றுகேட்க, அந்த மந்திரிகள் முன்னே

நடந்த சங்கதிகளைச்சொல்லக்கேட்டுவர்த்தகராய்வந்தகடவுள் நீங்கள் ஏன்விசனப்படுகிறீர்கள் என்னிடத்தில் ஒன்பதுவகை ரத்தினங்களு மிருக்குன்றன. அவைகள் பதினாயிரங்கோடி பொன் விலைபெற்றதென்று அவைகளைவகைவகையாகக்காட்டு தற்குக் கிழக்குமுகமாகயிருந்து நீலவஸ்திரத்தைவிரித்து நடு விலும் கிழக்குமுதல் எட்டுத்திக்கிலும் முத்துமுதலாகிய ரத்தி னங்களைக்கொட்டி இந்த ரத்தினங்கள் வலாசுரனுடைய தேக சின்னங்களென்றுசொல்ல மந்திரிகள் அந்த வலாசுரனென்ப வன்யார்? அவனுடையதேகம் ரத்தினங்களானவிதம் எப்படி சொல்லுமென்றுகேட்க, அந்த வலவனென்பவன் முன்னாளி லே மூன்றுமூர்த்தியும் தானாகவிளங்குகிற முக்கண்மூர்த்தியா கிய பரமசிவனுடைய பாதகமலங்களைப் பூசைசெய்த தவத்தி னாலே கடவுள் பிரசன்னமாய் எழுந்தருளி உனக்கு என்னவே ணுமென்றுகேட்க, அதற்கு வலாசுரன் தாழ்ந்து வணங்கி ஸ்வாமி! நான் யுத்தத்திலே யாராலும்சாகாதவரமும் அல் லது விதிவலியால் நானிறந்தால் எனதுதேகம் பற்றறயோகிக ளும் விரும்பத்தக்க ரத்தினங்களாகவும் கிருபைசெய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே கடவுளருள்செய்ய வரம் பெற்ற வலாசுரன் இந்திரனிடத்திற்சென்று சண்டைக்கழை க்க அவனுஞ் சம்மதித்து இருவருஞ் சண்டைசெய்தபோது இந்திரன் வலனுடனே சண்டைசெய்யமாட்டாமல் தோற்று ஓடிப்போய்இந்தலவன்சாகாவரம்பெற்றவனாகையால்நம்மால் எக்காலத்திலும்வெல்லப்படான் இவனைஉபாயத்தினாலேவெல் லவேணுமென்று ஆயுதங்களில்லாமல் தேவர்களுடனேகூடிச் சென்று அசுரசிங்கமாகியவலவனைக்கண்டு நடுங்கிஅசுரேந்திரா உன்னுடையஜெயகீர்த்தி எல்லாலோகங்களும் விளங்குகின்ற தினாலே உன்னிடத்தில் அதிகசந்தோஷமுண்டாயிற்று அத னாலேஉனக்குவேண்டிய வரத்தைக்கேள், நான்தருகிறேனென் ன வலாசுரன்கேட்டு கைகளைக்கொட்டி மேகத்தினிடிபோல நகைத்து இந்திரா! நல்லவார்த்தைசொன்னாய் எல்லாருஞ்சிரி க்க நீ என்னை முதுகு கொடுத்தோடச்செய்த ஜெயமும் அதனா லுண்டாகிய கீர்த்தியும் உன்பெருமையும் இப்போது நீசெய்த யுத்தத்தில் வெளியாயின, உன்னுடைய கீர்த்திஎங்கும் பிரசித் தப்பட்டன. இதைப்போலவே நீகொடுக்கிறவரமும் நிலைநிற் குமல்லவா ஆதலால் எனக்குக் கடவுள்கொடுத்த நல்லவரமி ருக்க உன்னிடத்தில் நான்பெறத்தக்கதுமுண்டோ? இனி

உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள் கொடுக்கிறேன், அப்படி நான் கொடாவிட்டால் உன்னைப்போல் சண்டையில் முதுகிட்டோடின அவகீர்த்தியை அடைவேனென்றான். அப்படிச் சொல்லக்கேட்ட இந்திரன் அசுரேந்திரனாகிய வலனே? பரமசிவனுடைய வெள்ளிமலைச்சாரியில் ஒருயாகஞ்செய்யப்போகின்றேன் நீ அந்தயாகத்துக்குப் பசுவாய் வரவேண்டுமென்றான். அதுகேட்ட வலாசுரன் முன்னே ததீசிமஹாமுனி உனக்குக் கொடுத்த முதுகெலும்பாகிய வச்சிராயுதத்தினாலே பெற்ற புகழுடம்புபோல் என்னுடம்பெலாம் நல்லரத்தினங்களாகச் சாகின்ற கொடையினாலும், அழியாத வீரத்தினாலும், புகழுடம்பு இரண்டுண்டாகுமல்லவா! ஆகையால் நீ எனக்குப் பகைவனல்லை நண்பனாய் நீசெய்யும் வேள்வி யுணவைத் தேவர்களெல்லாரும் உண்பதினாலே தருமமும் புகழும் எனக்குண்டாக யாகப்பசுவாக வேண்டுமென்றாய், அப்படியே யாகப்பசுவாவேன், கொடுப்பதே பெருமை, வாங்குதல் சிறுமையல்லவோ வென்றும் சம்மதித்து வலாசுரன் இந்திரனை முன்போகச்சொல்லிப் பின்பு தன் குமாரனுக்குத் தன் அரசாட்சியைக்கொடுத்து வேத சாஸ்திரப்படியாகப் பசுவாய் இந்திரன் செய்கிற யாக சாலையினிடத்தில் வந்துநின்றான். அதுகண்டு இந்திரன் சொன்னபடி நடக்கவும் கொடுக்கவும் உன்னைப்போல் தாதா உண்டோவென்று கொண்டாட வலாசுரன் பின்னும் அதிகமான களிப்புக்கொண்டு மேருமலையுடனே எதிர்த்த விந்தமலைபோல் உயர்ந்து என்னை வேள்விக் கம்பத்தோடே கட்டுங்களென்று கிட்டி நின்றான். அப்போது அவனைத்தருப்பைக்கயிற்றால் சிலந்தி நூலாலே சிங்கத்தைக் கட்டினாற்போல யூகத்திற்கட்டி வாயைமூடி மூச்சடங்கக்கொன்று மடித்தார்கள். மடிந்தவலனாகியவள்ளல் தேவர் புஷ்பமாரிபொழிய விமானத்தின்மேலேறிப் பிரமலோகஞ் சேர்ந்தான்.

பின்பு இந்திரன் வேதஞ்சொன்னபடியே அந்தப் பசுவினுடைய வபையை எடுத்து அக்கினியில் ஆகுதிசெய்துதேவர்களையும் உண்ணச்செய்து யாகத்தை முடித்தான். அந்தப்பசுவினுடைய இரத்தமெல்லாம் மாணிக்கங்களாகவும், பல்லெல்லாம் முத்துக்களாகவும், மயிரெல்லாம் வைடூரிய மாகவும், எலும்பெல்லாம் வயிரமாகவும், பித்தம்பச்சையாகவும், நிணம் கோமேதகமாகவும், தசை பவளமாகவும், கண்கள் நீலமாகவும்

கபம் புஷ்பராகமாகவும் இப்படி நவரத்தினங்க ளுண்டாயின இந்த ஒன்பதுவகை ரத்தினங்களும்சேர்ந்த இடங்களும், நிறங்களும், சாதிகளும் தெய்வங்களும், ஒளிகளும், குற்றங்களும், நன்ருய்ச்சோதித்துத் தேகத்தில் அணிந்து கொள்ளுகிறவர்கள் பெறும்பயனையும் கிரமமாகச் சொல்லக்கேளுங்கள்.

கிரேதாயுகத்தில் மக்கதேசத்திலும், திரேதாயுகத்தில் காளபுரத்திலும், துவாபரயுகத்தில் தும்புரத்திலும், கலியுகத்தில் சிங்களதேசத்திலும், மாணிக்கங்களிருந்தன அந்தமாணிக்கமென்கிற பதுமராகம் ஒன்பதுவகைநிறம். அவையாவன தாமரைப்பூ, மாதுளம்பூ, மாதுளவிரை, நெருப்பு, செங்கழுநீர், மின்மினி, நாரத்தம்பழம், விளக்கு இந்திரகோபம், இந்தநிறங்களை பொதுவாகவுடைய மாணிக்கம் பிராமணஜாதி சாதசங்கம் க்ஷத்திரிய ஜாதி, குருவிந்தம் வைசியஜாதி, சௌகந்திகம் சூத்திரஜாதி, காவாங்கம் என்றுசொல்லப்படும் சாதரங்கத்துக்கு நிறம் பத்துவகை, அவையாவன தாமரைப்பூ, கருநெய்தற்பூ, சூரியனொளி, நெருப்பு, மின்மினி மாதுளம்பூ மாதுளவிரை, மேகம், விளக்கு, இந்திரகோபம், குருவிந்தத்துக்கு நிறம் எட்டுவகை, அவையாவன, குன்றிமணி முயலிரத்தம், விளாம்பூ, பலாசப்பூ, மஞ்சாடிப்பூ, செவ்வரத்தம்பூ, முள்ளிலவம்பூ, எரிபொன், சௌகந்திகத்துகரு நிறம் ஆறுவகை. அவையாவவன இளவம்பூ, குயிலின்கண், அசோகின்றளிர், அவிர்பொன், செம்பஞ்சு ஐவண்ணைப்பூ, காலாங்கத்துக்குநிறம் நால்வகை அவையாவன, குரவம்பூ, குசும்பைப்பூ, செங்கல், கொவ்வைக்கனி, இவ்வகை நிறங்களையுடைய பதுமராகத்தைப் பொதுவாகச் சோதிக்குமிடத்தில் கெட்டியாய் மேலே காந்தினுல் உத்தமம், கீழே காந்தினுல் மத்திமம், சுற்றுப்பக்கத்தில் காந்தினுல் அதமம் என்பார்கள், சாதரங்கத்தை அணிந்தவர்கள் வித்தியாதானம், கோதானம், கன்னிகாதானம், அன்னதான முதலான நல்லதானங்களைச் செய்தபலனும் அசுவமேதமுதலிய யாகங்கள்செய்த பலனும்பெறுவார்கள். குருவிந்தந்தை யணிந்தவர்கள் உலகமுழுதும் ஒரு குடை நிழலிலாண்டு வீரலட்சுமியுடனே கூடிவாழ்வார்கள். சௌகந்திகத்தை யணிந்தவர்கள் செல்வம் கீர்த்திகளைப் பெறுவார்கள் காவாங்கத்தை யணிந்தவர்கள் வீட்டில் பாலும், மலைபோல நெற்குவியல்முதலான பலபண்டங்களும் ஐஸ்வரியமிகுதியும்

பெற்று வாழ்வார்கள். இகழத்தக்க குற்றங்களெல்லாம் போக இக் குணங்களெல்லாங்கொண்டு விளங்குகின்ற பதுமராகத்தை அணிந்தவர்களிடத்தில் முத்து முதலிய பல ரத்தினங்களும் வந்து பெருகும் லட்சுமியும் நல்லசெல்வமும் பாற்கடல்போலேபெருகும், வேறு நிறச்சார்பு, புள்ளி, புள்ளடி, கீற்று, தராசம் என்கிற ஐவகைக்குற்றங்களையும் போக்கி நல்லகுணங்களையுடையரத்தினத்தை அணியுமரசன் பகைவரைவென்று விஜயலட்சுமிக்கும் நேசனுவான். இன்னும் கொஞ்சநேசத்தையுடையவனுலும் அவன்குடை நிழலிலொதுங்கிச்சகலபிராணிகளும் வாழும். அவனைப் பாம்பு துஷ்டமிருகங்கள், பசாசு, பூதம், தாமததெய்வங்கள், தரித்திரம், வியாதி பாபக்கிரகங்கள் யமவாதைமுதலிய உபத்திரவங்கள் சேராவாம். இன்னமும் கற்றோர்கள் வயிரத்தையும், முத்தையும் பிராமணசாதியென்றும், பவளத்தையும், மாணிக்கத்தையும், க்ஷத்திரியசாதியென்றும், புஷ்பராகத்தையும், வைடூரியத்தையும், கோமேதகத்தையும், வைசியசாதியென்றும், நீலத்தையும் மரகதத்தையும் சூத்ரைசாதியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

இன்னும் முத்தையும் வயிரத்தையும் பச்சையையும் சாத்துவிதகுணமென்றும், பவளத்தையும் மாணிக்கத்தையும் கோமேதகத்தையும் இராஜதகுணமென்றும், நீலத்தைத் தாமதகுணமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள் இப்படிப்பட்ட ரத்தினங்களை அளந்து கண்டு மதிக்குங்காலமாவன, ஞாயிற்றுக் கிழமையில் பதுமராகமும், திங்கட்கிழமையில் முத்தும், செவ்வாயில் பவளமும், புதனில்பச்சையும் வியாழனில் புஷ்பராகமும் வெள்ளியில் வயிரமும், சனியில் நீலமும் மதிக்கவேண்டு மென்பார்கள். ஞாயிறில் கோமேதகமும், திங்களில் வைடூரியமும் மதிக்கலாம். இந்தநவரத்தினங்களை விலை மதிக்கிறவர்கள் உள்ளும்புறம்பும் பரிசுத்தராய் நல்லநடக்கையையுடையராயிருக்க வேண்டும். தாமரைப்பூ, சாதிப்பூ, செவ்வாம்பற்பூ, கோடற்பூ, கொடிமல்லிகைப்பூ, நூற்றிதழ்த்தாமரைப்பூ, செங்கழுநீர்ப்பூ, கொக்கிறகம்பூ, மந்தாரப்பூ என்கிற ஒன்பதுவகை மலர்களையும் வண்டுகள் மொய்க்கத் தன்முடிமேலே சூடிப் பூமியை மெழுகி ஆசனமிட்டு நல்லவஸ்திரத்தை விரித்து மாணிக்கத்தை நடுவிலேவைத்து முத்து முதலிய எட்டுரத்தினங்களையும் கிழக்கு திசைமுதல் எட்டுத்திசையும் வலமாக வரிசையாய்ச்

சூரியமண்டல கிருதியாய் வைத்துப் பதுமராகமுதலிய ரத்தினங்களொன்பதையும், சூரியன் முதலான ஒன்பது கிரகங்களையும், முன்னேசொன்ன தாமரைமுதலிய மலர்களாலே அருச்சனைசெய்து சாஸ்திரவிதிப்படி வழுவாமற் பூசைசெய்யவேண்டும். இனி முத்து தலசமென்றும் கலசமென்றும் இருவகையாய்ச் சங்கு, மேகம், மூங்கில், பாம்புத்தலை, பன்றிக்கொம்பு, வெண்ணல், இப்பி, மீன்றலை, கரும்பு, யானைக்கொம்பு இந்தப் பத்திடங்களிலும் பிறக்கும். ஐவாய் மான்கை, பதிவிரதைகள் கழுத்து, கொக்குத்தலை இந்த மூன்றிடங்களிலும் பிறக்கிற முத்துகள் அருமையாயிருக்கும் யானைக்கொம்பின் முத்து மாடப்புறவின் முட்டைப்போலத் திரண்டு வெண்மையாயிருக்கும். மேகத்தின் முத்து இளஞ்சூரிய னிறமாயிருக்கும். மூங்கில்முத்து மழைத்துளிநிறமாயிருக்கும். பாம்பின் முத்து நீலநிறமாயிருக்கும். பன்றிக்கொம்பின்முத்து இரத்த நிறமாயிருக்கும். நெல்லின்முத்து பச்சையாயிருக்கும் மீன் முத்து பாதிரிப்பூ நிறமாயிருக்கும். கரும்பின்முத்து பொன்னிறமாயிருக்கும் மூங்கின் முத்தும் அப்படியிருப்பதுண்டு. வருணன்முத்து பால்நிறமாயிருக்கும். சூரியன்முத்து அவனிறமாயிருக்கும். விஷ்ணுவின்முத்து நீலநிறமாயிருக்கும். வாயுவின்முத்து ரத்த நிறமாயிருக்கும். யமன்முத்து பச்சைநிறமாயிருக்கும். இந்திரன்முத்து பொன்னிறமாயிருக்கும். நட்சத்திரங்கள்போல் வொளியும்-உருட்சியும் - அழுக்கில்லாமையும் கையிலெடுக்கால் கெட்டியும் பார்வைக்குநன்று யிருத்தலும் படிகம்போ லிருத்தலுமாகிய அறுகுணங்களுமுள்ள முத்துகளை அணிந்தால் மூதேவியும் தரித்திரமும் விட்டு நீங்கும். லட்சுமியும் செல்வமும் ஆயுசும் பிரபலிக்கும்.

இனி ததீசி மஹாமுனி எலும்பும், வலாசுரன் எலும்பும், கோசலன்முதலிய நாட்டில் விழுந்துகிடப்பன. குணத்திற் சிறந்தது இலேசாய் தெள்ளிதாய் மதித்தால் விலையதிகமானதாய் மேம்பட்டவயிரத்தைக் குறுநிலமன்னனு மணிந்தால் குறையாத செல்வத்தை யடைந்து பகைவரைவென்று உலகமெல்லாம் செங்கோல் செலுத்துவான். தரித்திரம், வியாதி மிருகங்கள் இவைகள்சேரா, அற்பாயசு, பூதகணங்களால்வருத்தல், இவைகளுஞ்சேரா, ரத்தினங்களுக்கெல்லாம் வயிரத்தையே முதற்சாதியென்று கற்றோர்சொல்லுவார்கள். இந்த

வயிரம் ரத்தினங்களுக்கெல்லாம் துவாரமிடுதற்கு ஊசியாய்த் தனக்கும் துவாரமிட ஊசியாகிறதினாலே ரத்தினங்களில் வயிரமே அதிகம் இனிவலாசுரனுடைய பித்தத்தை பக்ஷிகள் தமக்கிரையாகக் கவ்விக்கொண்டு பறந்தபோது மூக்கினாலே சிதறி விழுந்த இடங்களே மரகதத்துக்குப் பிறப்பிடமாகும். இன்னமும் வினதையென்பவள் அருணன்பிறந்த முட்டையோட்டைக் கருடன் ஓரிடத்தில் பத்திரஞ்செய்துவைக்க அந்தஇடந்தப்பி ஒரு கடல்சூழ்ந்த தீயில்விழுந்தது, அதுவிழுந்தஇடமும் மரகதத்துக்குப் பிறப்பிடமாம் விஷ்ணு மோகினிவடிவாய்சந்திரசேகரனாய் பரமசிவனுக்குபின்றொடர மந்தரமலைமட்டும் ஓட பின்னேபோன கடவுள் சிங்கேருபோலத் தொடர்ந்து சென்று இந்திரியத்தை ஒழுகவிட அந்த இந்திரியத்தில் அரியரகுமரன் பிறந்து காட்டுத்தெய்வங்களோடு கூடினான் அந்த விந்துவை கருடன் சவ்விப்பறந்து கடலிலும் துருக்கநாட்டிலும் பரவவிட்டதினாலே அதெல்லாம் கருடபச்சையாயின, அந்த கருடபச்சைக்குக்காடம் சுப்பிறம் காளம்என்று மூன்று குணங்களுண்டு. அவற்றில் அறுகம்புல்லினிறமுள்ளதுகாடம் அந்தக்காடம் சகுண மென்றும், சதோடமென்றும் இரண்டு வகைப்படும் அவ்விரண்டில் சகுணமானது காடம் - உல்லசிதம் - பேசலம் - பித்தகம் - முத்தம் - பிதுகமென ஆறுவகைப்படும் அவ்வாறில் காடம் புல்லினிறமா யிருக்கும். உல்லசிதம் மெலிதாயிருக்கும் பேசலம் குளச்செந்நெலி னிறமாயிருக்கும் பித்தகம் பச்சைக்கிளிச் சிறகினிறமாயிருக்கும் முத்தம் துளசிநிறமாயிருக்கும் பிதுகம் தாமரையிலையி னிறமாயிருக்கும் சதோடமானது தோடலேசாஞ்சிதம் - துட்டம் - தோடமூர்ச்சிதம் - தோடலேசம் - மந்தோடமென்னைந்து வகைப்படும் அவ்வைந்தில் தோடலேசாஞ்சிதம் எலுமிச்சவிலை நிறமாயிருக்கும் துட்டம் அலரியிலை நிறமாயிருக்கும் தோடமூர்ச்சிதம் புல்லினிறமாயிருக்கும் தோடலேசம் தாமரையிலை நிறமாயிருக்கும் மந்ததோடம் மயிலிறகினிறமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பச்சைரத்தினத்தை அணிவோர்கள் சதுரங்கசேனையுடனே ஆயுசு பெருகிவாழ்வார்கள்.

இனி வலாசுரனுடைய கண்களாகிய நீலம் பரமசிவனுடைய கழுத்தொளிபோல இந்திரநீலம் மாநீலம் என்றிரண்டு வகைப்படும் இந்த இரண்டில் விச்சுபருபனை இந்திரன்கொ

ன்ற காலத்தில் அந்தப் பாவந்திரச் செய்த அசுவமேதயாகத்தில் உண்டாகிய வாசனைப்புகை அதிகரித்து அந்த அசுவத்தின் இமையாத கண்களில் நுழைந்துகலங்கிச் சேறுபோல வழிந்தொழுகின இடத்தில் உண்டாகியதே இந்திர நீலமாம் சூரியன் மனைவியான சஞ்சைசையென்பவள் அவனுடைய வெப்பமான வுடலைத் தழுவமாட்டாமல் தன்னிழலைத் தானாக அவனிடத்திலிறுக்கிக் காட்டிலேசென்று தவஞ்செய்ய அதைமந்திரசக்தியால் சூரியன் றெரிந்துபின்தொடர அவள் பெண்குதிரைவடிவாய் மறைய சூரியன் ஆண்குதிரையாகிக் காமம் பொறுமல் இந்திரியத்தை ஒழுகவிட அவ்விந்திரியம் சிந்தின விடமெல்லாம் உண்டாகிய நீலமே மாநீலமாம், இப்படிப்பட்ட நீலரத்தினத்தை அணிவோர்கள் மனிதர்களானாலும் தேவர்களென்று சொல்லப்படுவோர்கள். இப்படிப்பட்ட நீலம்வெள்ளைக்கலந்திருந்தால் பிராமணஜாதி, சிவப்புக்கலந்திருந்தால் க்ஷத்திரிஜாதி, செம்பொன்னிறங் கலந்திருந்தால் வைசியஜாதி, மிகவும் கறுப்பாயிருந்தால் சூத்திரஜாதியாம். இப்படி விளங்குகின்ற இந்திரநீலம் உலகத்திலரிது. இந்த நீலம் பாற்குடம்போலப் பரிசுத்தமாய்ப் பதினாயிரம்பொன் விலைபெற்றதாயிருக்கும். இதையணிவோர்கள் மங்களம்பெற்று வாழ்வார்கள் இனிவலாசுரனுடைய நிணங்கள் சிந்தின இடத்தில் உண்டானவைகளைக் கோமேதகம் என்பார்கள் அது உருக்கிய நெய்த்துளி தேன்றுளிகோசலம் இவைகளினிறத்தை ஒப்பாக சிவந்து பசும்பொன்னிறத்தையும்பெற்று மெல்லியதாய்ப் பரிசுத்தமாய்க் கெட்டியாயிருக்கும் அதை அணிந்தால் அஞ்ஞானமும் பாவமும்போம் பரிசுத்தமுண்டாகும்.

இனி அந்தவலாசுரன் கபம்விழுந்தவிடத்தில் புருடராகமுண்டாயிற்று இன்னமும் மகாவிஷ்ணுவராகாவதாரங்கொண்டு குகைபோலும் வாயைத்திறந்து சிரித்தபோது சிந்தின கபம் விழுந்தவிடத்தில் உண்டாயினதும் புருடராகமே இந்தப்புருடராக ரத்தினம் பாரியாத்திரகிரியிற் கொடிமுடியாயிலங்கும் தெய்வமந்தர மால்வரைப் புரஞ்சூழ் மேகலையாம் மயன் இந்தப் புருடராகத்தினலே இந்திரனுக்குப் பட்டமும் அரசிருப்பு மண்டபமும் உண்டுபண்ணினன். இந்த ரத்நத்தை அணிவோர்கள் பகைவரைவென்று வெற்றிமாலையணிவார்கள் இனி வலாசுரன் மயிரெல்லாம் வைடூரியமாய் இளாவிரத்கண்

டத்தில் கோரக்கம்-மகதம்-சிங்களம்-மலயம்-பாரசீகம்-திரிகூடமும்முதலிய தேயங்களிலும், மற்றத்தீவுகளிலும் உண்டாயின மேகம் இடிக்கும்போது கடலிலும் உண்டாகும் மூங்கிலிலை-மேகம்-மயிலின்கழுத்து-பூனைக்கண் இந்தநிறங்களை உடைய தாய்க் கனமாய்த் தெள்ளிதாய்க்கெட்டியாய் மெல்லியதாகிவிளங்கும் இது அழகாய் வலப்புறத்தில் ஒளிவீசினுல் வைசியசாதி, கீழே ஒளிவீசினுல் பிராமணசாதி, இடப்புறத்தில் ஒளிவீசினுல் க்ஷத்திரிசாதி, மேலே ஒளிவீசினுல் வைசியசாதி, கீழே ஒளிவீசினுல் சூத்திரசாதி ஆகிய இந்த வைடூரியத்தை நல்லோர்கள் பூசைபண்ணி அணிந்துகொள்ளவேண்டும் வலாசரன் மாமிசம் வீழ்ந்தவிடத்தில் பளெம் உண்டாயிற்று இன்னமும்பிரமன் சந்திவடிவமாகிய தென்புலத்தாரை உண்டாக்கும்போது அவர்கள் உடலில் அழுக்குச்சிந்தின இடத்திலும், மகாவிஷ்ணு மதுகைடவரைக் கொன்றபோது ரத்தம் சிந்தினவிடத்திலும் இந்திரமலைகளைச் சிறகுவெட்டினபோது ரத்தம்சிந்தினவிடத்திலும் உண்டாயின பவளம்-முருக்கம்பூ-பச்சைக்கிளிமூக்கு-செவ்வரத்தம்பூ-கொவ்வைக்கனி இவைகளினிறமாயிருக்கும், திருகல்-கோணல்-புழுவரித்தல்-முகமொடிதல் இவைகள் குற்றம் இந்தப்பவளத்தை அதிகமாய்ப் பெண்களேயணிவார்கள். அணிந்தால் பிள்ளைப்பேறுமுதலியலாபங்களுண்டாகும். இன்னும் சூரியனைக்கண்டு நெருப்பைச்சிந்துகிறசூரியகாந்தக் கல்லும், சந்திரனைக்கண்டு நீரைச்சிந்துகிற சந்திரகாந்தக்கல்லும், நவரத்னங்களில் ஒன்றில் அடங்கும் என்று ரத்னங்களின் வரலாற்றுமரபைச்சொல்லி வர்த்தகராய்வந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் வடதிசையைப்பார்த்துத் தோத்திரம்பண்ணிஅர்ச்சனைசெய்து அந்த ரத்னங்களைக் கைகள்நிறைய ஏந்தி மதுரைக் கடவுளைப்பார்த்துக் கும்பிட்டு உட்பார்வையாலே இந்த ராஜகுமாரனுக்கு [illegible] நதத ஆயுசும், செல்வமும் பெருகக் கடவதென்று வாழ்த்திக்கொடுக்க, ராஜகுமாரனும் இந்திரவிமானத்தைப்பார்த்துக் கடவுள் திருவடிகளைவணங்கி இரண்டு கையாலும் வாங்கிக்கொண்டான் கொடுத்தவர்த்தகர் மந்திரிகளையும் இராஜகுமாரனையும் முகமலர்ந்துபார்த்து இந்தரத்நங்களைப்பதித்த நவரத்னகிரீடத்தைச்சூட்டி அபிஷேக பாண்டியனென்று பெயரிடுங்களென்ன, அந்த மந்திரிகள் அந்த ரத்நங்களுக்குள்ள விலைகொடுக்கத்தொடங்கி அந்த வர்த்தகரைப்பார்க்கக் காணுமல் மயங்கினுர்கள்.

அப்போது ஒருருவாய்வந்த வர்த்தகர் இடபவாகனத்தின்மேல் பார்வதிசமேதராய்க் கோயிலுக்குள் எழுந்தருளக் கண்டு வந்தவர்த்தகர் இவரேயென்று பின்றொடர்ந்துசென்று கடவுளைவணங்கி இந்தரத்நங்களுக்குவிலைகொடுக்க எங்களால் முடியுமோவென்று துதித்து எங்கள் உடல்பொருளாவி மூன்றுந் தேவரீரதாகையால் எம்பெருமானே! மேகஞ்செய்யும் உபகாரத்துக்குப் பிரதி உபகாரம் செய்வதுண்டோ? என்றுபல தரம்துதித்துக் கோயிலைவலம்வந்து அருள்பெற்றுக்கொண்டு வேதப்பிராமணர்கள் ஆசீர்வதிக்க, அரசன் கோயிலுக்குள் எல்லாரும்வந்து சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒன்பதுகிரகங்களையும் நக்ஷத்திரங்களையுமே மணிகளாகச்செய்தாரோ அல்லது அவர் அணிந்த பாம்பின் மணிகளோ! யாதென்று மதிக்கக்கூடும் இந்திரலோகத்திலும் இந்த ரத்நங்கள்கிடையாதென்று ஆச்சரியப்பட்டு மயனிலும் சிறந்த கம்மாளர்களுக்கு மிகுந்தசிறப்புச்செய்து ராஜகுமாரனுக்கு நவரத்னகிரீடம் செய்வித்துச் சாஸ்திரப்படி முடிசூட்டி அபிஷேகபாண்டியனென்றுபேரிட்டழைத்துப் பட்டணப்பிரவேசம்வந்து கடவுளையும் வணங்கி அபிஷேகபாண்டியன் சதுரங்கசேனைகள்சூழ சத்துருக்களெல்லாம் வணங்க மனுநீதிப்படிப் பயிர்களைரக்ஷிக்கிற மேகம் போல உலகத்தைரக்ஷித்து வருகிறகாலத்தில் பழையகிரீடத்தத்தைத் திருடிக்கொண்டு போனவர்களைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து சிலர்விட அவர்களிடத்தில் கொண்டுபோன பொருள்களெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு அரசாட்சி செய்தான்.

மாணிக்கம் விற்ற படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

பதினெட்டாவது

வருணன்விட்டகடலை வற்றச்செய்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

காழ்கெழுகண்டத்தண்ணல்கௌரியன்மகுடஞ்சூட
வீழ்கதிர்மணிகணீந்தவியப்பிதுவிடையோன்சென்னி
வாழ்கருமுகிலைப்போக்கிமதுரைமேல்வருணன்விட்ட
வாழ்கடல்வறப்பக்கண்டவாடலைப்பாடல்செய்வாம்.

இதன்பொருள்.

கரிய காளகண்டத்தையுடையசோமசுந்தரக்கடவுள் அபிஷேகபாண்டியன் முடிசூடக் கிரணங்களையுடைய நவமணிகளைத்தந்த திருவிளையாடல் இதுவாகும் இனி இடபவாகனத்தையுடைய அச்சோமசுந்தரக்கடவுள் தமதுசடைமுடியின்மேல் வாழும் புட்கலவர்த்தமுதலிய சப்த மேகங்களையுஞ் செலுத்தி மதுரையின்மேல் வருணனேவிய ஆழ்ந்தகடலை வற்றச் செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அபிஷேகபாண்டியன் வெள்ளியம்பலக்கடவுளுக்குப்பல சிறப்புகள் செய்து சித்திரைமாசம் சித்திரை நக்ஷத்திரத்தில் நெய் சந்தனக்குழம்பு முதலானவைகளால் அபிஷேகம் செய்வித்துப் பின்னும் கற்பூரத்திருமஞ்சனமாட்டிக் கடவுளைப்பார்த்து என்கர்ப்பூரசுந்தரனே யென்று கொண்டாடிப் பூசை செய்யுமளவும் இந்திரன்வந்து வருஷந்தோறும் தான் பூசை செய்யும் நாளானதினாலே காத்திருந்து பின்பு தான் பூசைசெய்து தன்னுலகத்துக்குப் போனான் அதைக்கண்ட வருணன் தனக்குள்ளநோய் நீருங்காலம் வந்ததினாலே இந்திரன் முகத்தைப்பார்த்து இன்றையத்தினம் முகம்வாடி யிருக்கவேண்டிய தென்னவென்று கேட்டான், அதற்கு இந்திரனும் மதுரைக் கடவுளைப் பூசைசெய்ய நானின்றுபோனபோது பூசிக்கக் கால தாமசமானதினாலே எனக்குக்கொஞ்சம் வியாகூலம் உண்டாயிற்றென்ன, அதை வருணன்கேட்டு அந்த இலிங்கம் அவ்வளவு சிறந்ததோவென்ன அதற்கு இந்திரன்முன்னே என் சாபமும் ஐராவதத்தின் சாபமும் தீர்த்தவன் சோமசுந்தரக்கட

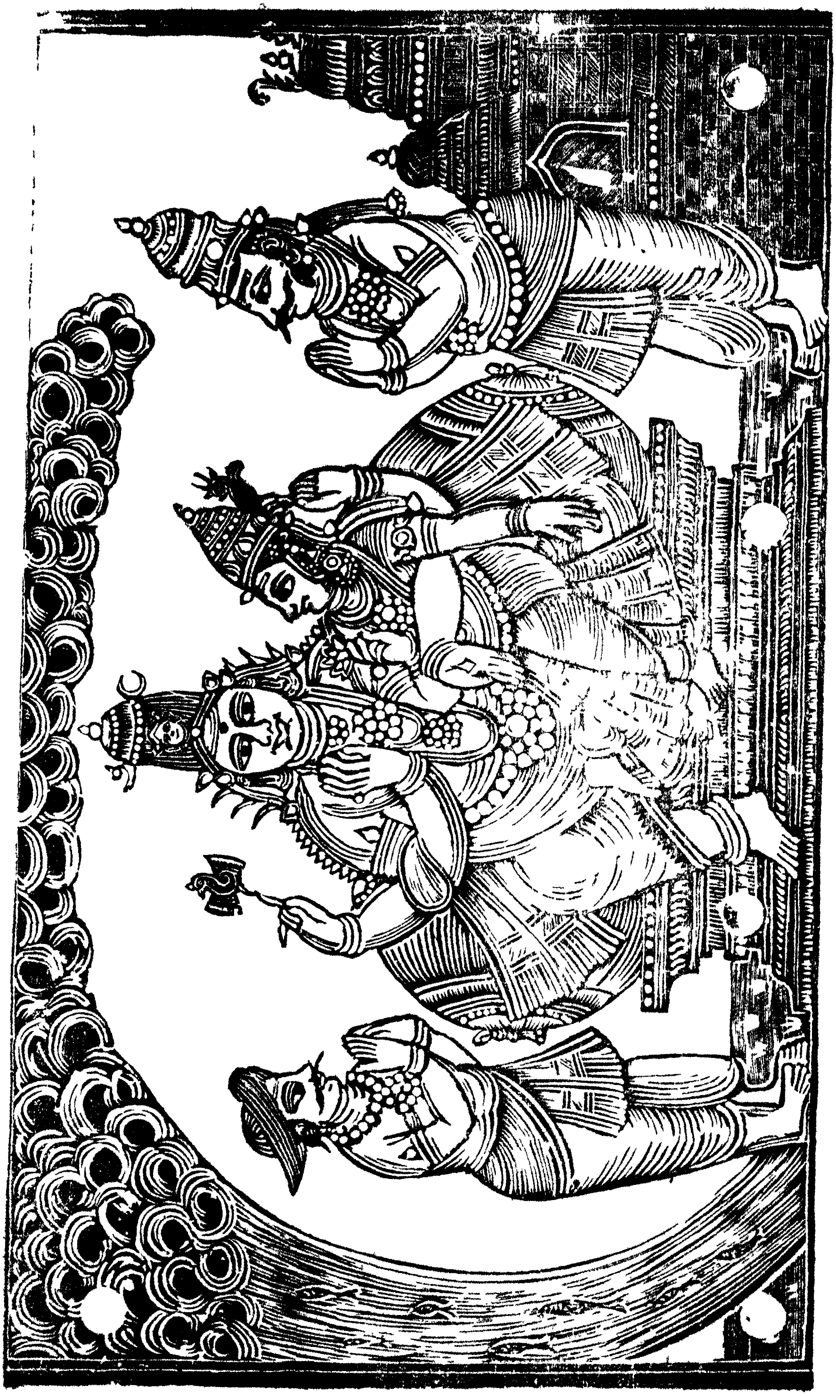

வுளல்லவோ இதுவரையிலுமுனக்குத் தெரியாதோவென்ன வருணன்கேட்டு அப்படியானல் தெய்வ வயித்தியராலும் தீர்க்கக்கூடாத உன் வயிற்றுநோயை அந்தச் சோமசுந்தரக் கடவுள் தீர்க்குமோ வென்ன இந்திரன் உள்ளே நகைகொண்டு நீ சந்தேகித்துக்கேட்டது என்னகாரணமோ தெரியவில்லை, பிரம விஷ்ணுக்களாலும் தீர்க்கப்படாத பிறவிநோயைத் தீர்க்கவல்ல கடவுள் இந்தத் தேகவியாதியைத் தீர்ப்ப தருமையோ அந்தக் கடவுள் திருவிளையாடலை நீசோதித்துக் கண்டுகொள்ளென்ன வருணன் இந்திரனே இன்று உன்னிடம் நான் வரும்போது காமதேனுவும் அதன்கன்றும் முன்னேவரக்கண்ட நன்மையினலே இந்தநல்லவார்த்தைகேட்டேனென்று சந்தோஷித்து வெள்ளியம்பலக் கடவுள் திருவிளையாடலைத் தெரிந்து தன் வயிற்றுநோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஆலோசித்துக் கடலைக் கூப்பிட்டு நீபோய் மதுரைமுழுதும் அழித்துவரக் கடவையென் றனுப்ப உடனே கடலானது கொதித்துப் பொங்கி மரங்களை யொடித்து மலைகளைத்தோண்டித் திசைகளெல்லாம்போகவீசி வீடுகளை யிடித்துத்தள்ளிப் பிரளயகாலத்தைப்போல அலைகளை வீசிக்கொண்டுவர மதுரையிலுள்ள ஜனங்களும், தேவர்களும், வருணன் செய்தசெய்கை தெரியாமல் பிரமகற்பத்தும் அழியாத இந்தமதுராபுரிக்கு இடையூறு வந்ததேயென்று கலங்கி இதுசொக்கநாதர் திருவிளையாடலோ! நாம்செய்த பாபந்தானே! ஆலகாலமோ! ஊழிக்காலமோ! என்று மயங்கி நடுநடுங்க அப்போது மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் மறையமூடுகிற இருளைப்போலிருண்டுவருகிற வெள்ளத்தை அபிஷேக பாண்டியன்பார்த்து சோமசுந்தரக் கடவுள் பாதமே கதியேன்று நடுநடுங்கிச் சமுத்திரத்திற்றோன்றிய விஷத்தைக்கண்டு அஞ்சின விஷ்ணுவைப் போலவும், யமனைக்கண்டஞ்சின மார்க்கண்டேய முனிவரைப்போலவும் கலங்கிக் கடவுள் பாதத்தின் கீழேவிழுந்து முறையிட அப்படி முறையிட்ட அபிஷேக பாண்டியனுக்கு முன்னே நகைசெய்து பயப்படாதே யென்று சொல்லி மதுரைக்குச் சமீபத்தில்வந்த கடலை நீங்கள்போய் வற்றக்குடியுங்களென்று தமது ஜடையிலிருக்கிற நான்குமேகங்களையுமனுப்ப உடனே அந்தநான்கு மேகங்களும் முழங்கிக்கொண்டுவந்து பெருகிவருகிற கடல்முழுவது முறுஞ்சிக் குடிக்க அப்படி யுறுஞ்சினவுடனே சிவபரஞ்சோதியே தெய்வமென்று தெளிந்தவர்கள் பிறவிக் கடல்போலப் பசையறவற்றிக காய்ந்தது. அப்போது பட்டணத்திலுள்ள சனங்களும் தேவர்களும் பாண்டியனும் கடவுள் திருவிளையாடலென்று தெரிந்து மிகுந்த சந்தோஷமாகிய கடலில் மூழ்கிப் பின்பு சுகமே வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

வருணன்விட்டகடலை வற்றச்செய்தபடலம் முற்றிற்று.

மதுரைக்காண்டம் முற்றிற்று.

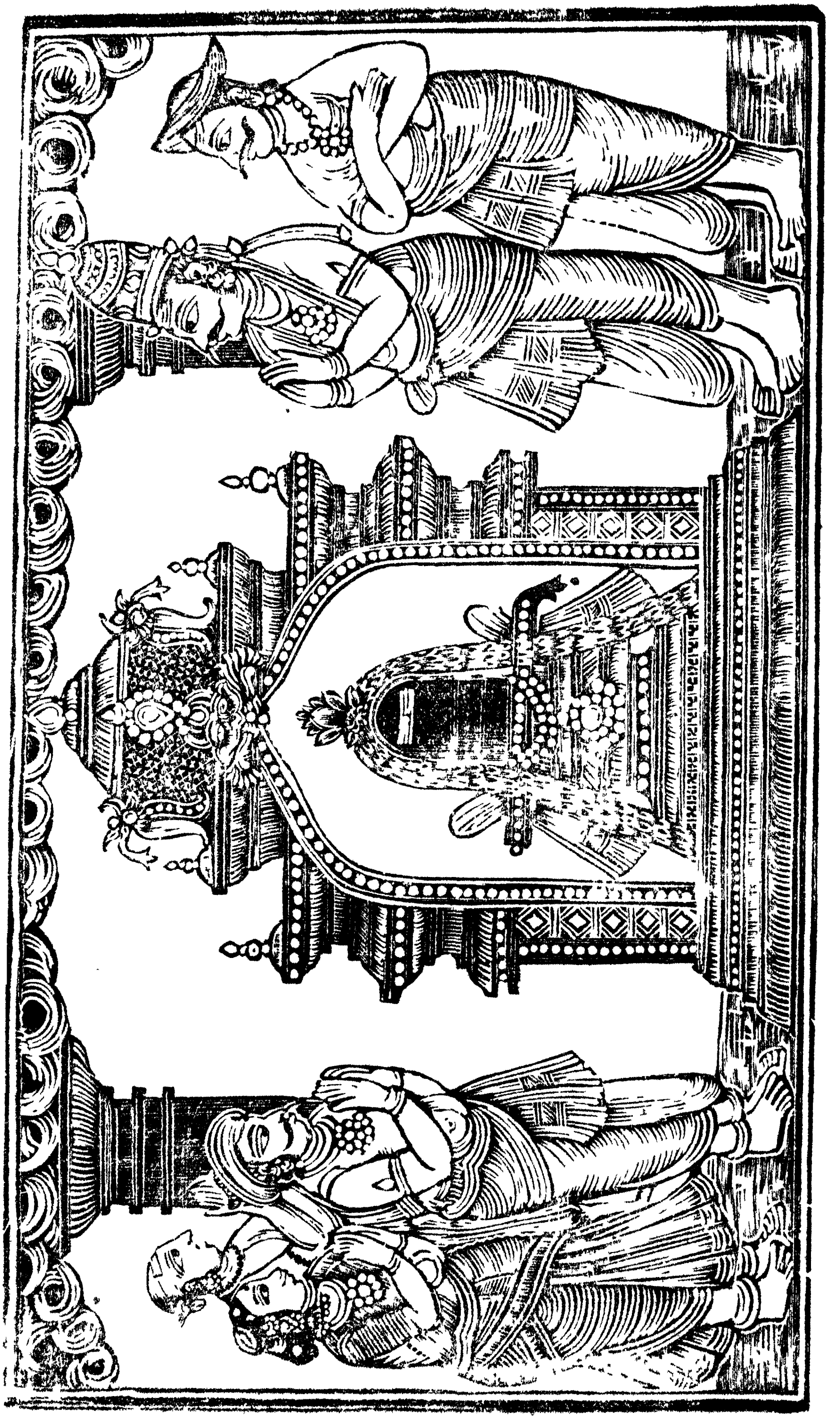

உ

சிவமயம்.

கூடற்காண்டம்.

பத்தொன்பதாவது

நான்மாடக் கூடலான படலம்.

சோமசுந்தரக்கடவுள்

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

பூதங்களல்லபொறியல்லவேறுபுலனல்லவுள்ளமதியின்
பேதங்களல்லவிவையன்றிநின்றபிறிதல்லவென்றுபெருநூல்
ளோதங்கிடந்துதடுமாறும்வஞ்சவெளியென்பகூடன்மறுகிற்
பாதங்கணோவவளையிந்தனுதிபகர்வாரையாயுமவரே.

இதன்பொருள்.

நான்மாடக்கூடலென்னும் பதியில் திருவடிகள் வருத்த வீதியிற்போந்து வளையலும், விறகும், பிறவும் விற்று விளையாடினவர் யாவர் என்று விசாரிக்குமளவில் அங்ஙனம் விசாரிக்கும் பெரியோர் அப்பரம்பொருளைப் பெரு நூலாகிய வேதங்கள் பூதங்களென்றும், அல்லவென்றும், புலன்களென்றும் அல்ல வென்றும், கன்மேந்திரியமென்றும், அல்லவென்றும், ஞானேந்திரிய மென்றும், அல்லவென்றும், அந்தக்கரணங்களென்றும், இவைகளன்றி வேறாகநின்ற மற்றைத் தத்துவங்களென்றும் அல்லவென்றுங் கூறி யிளைந்துத் தம்மாறும்பெருந்தகைய வஞ்சவெளியென்று கூறிநிற்பர்.

தடாதகைப்பிராட்டியார்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

திருமகள்வலக்கண்வாக்கின்சேயிழையிடக்கண்ஞானப்
பெருமாணுதற்கணாகப்பெற்றுவான்செல்வங்கல்வி
யருமைவீடளிப்பாள்யாவளவளுயிர்த்துணைவன்காண
வொருமுலைமறைந்துநாணியொசிந்தபூங்கொம்பினின்றாள்.

இதன்பொருள்.

இலட்சுமியை வலக்கண்ணாகவும், சரஸ்வதியை இடக்கண்ணாகவும், ருத்திராணியை நெற்றிக்கண்ணாவும் பெற்றுத் தம்மை யடைந்தவர்களுக்கு முறையே செல்வம், கல்வி, வீடு என்பவைகளைத் தந்தருளுகின்ற லோகமாதாவாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் தமது உயிர்த்துணைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தம்மைக்கண்டமாத்திரத்தில் தமக்குரியமூன்றுமுலைகளில் ஒன்று மறைந்திட நாணத்தையடைந்து வளைந்த பூங்கொடியொத்துநின்றவ ராயினர்.

கதிர்மதிமிலைந்தவேணிக்கண்ணுதல்வருணனேய
வதிர்கடல்வறப்பச்செய்தவாடலீதனையானேய
முதிர்மழையேழின்மேலுமுன்னை நான்முகிலும்போக்கி
மதுரை நான்மாடக்கூடலாக்கியவண்ணஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசுஞ் சந்திரனைத் தரித்த சடைமுடியினையுடைய கண்ணுதலாகிய சிவபெருமான் வருணனால் விடப்பட்ட இறையுஞ் சமுத்திரமானது வற்றிப்போகும்படிச் செய்த திருவிளையாடல் இதுவாகும். இனி, அந்தவருணன் ஏவிய முதிர்ந்த சப்தமேகங்களின்மீது எம்பெருமான் முன்னரேவியதுபோலவே நான்குமேகங்களையும்போக்கி மதுரையை நான்மாடக் கூடலாக்கிய திருவிளையாடலையுங் கூறுகின்றோம்.

அதைக்கண்ட வருணன் தனதுசெய்கைதப்பி வெட்கப்பட்டு இரண்டு கண்களுஞ் சிவக்கக் கொதித்தெழுகின்ற கோபாக்கினியினாலே உடம்பெல்லாம் வெதும்பிக் கடல்களும் நதிகளும்வெந்து வற்றுதலாக மானமும் பலமும் குறையாமல் அதிககோபங்கொண்டு சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாடலைத் தெளியாதவனாய்ப் பின்னும் ஏழுமேகங்களையும் அழைத்து நீங்கள் கடல்களெல்லாம் வற்றக்குடித்து முழங்கி நீரைப்பொழிந்து மதுரை முழுவதையும் விரைவிலே அழியுங்களென்றான். உடனே ஏழுமேகங்களும் கடல்களெல்லாம் வற்றிநிலந்தெரிய நீரைக்குடித்து உடம்பெல்லாங்கறுத்து மின்னி அஷ்டதிசைகளும் ஆகாசமும் செவிடுபடவும், பாதாளமும் பூமியும் அஷ்டகுல பர்வதங்களும் வெடிபடவும், மஹாமேரு சாயவும், ஊழியகாலத்தில் அண்டகடாகம் வெடிக்கிறசப்தம்

போலமுழங்கி நெருப்பிடிவிழப் பூமியைதாங்குகிற பாம்புகள் ரத்தினங்களைக் கக்கிக்கொண்டு உடம்புகளை நெளிக்கவும், திக்குகளினின்ற யானைகள் பயந்து நிலைகெடவும், பூசினிக்காய்கள்போலத் துளிகளும் திரண்டபளிங்குத் தூண்போலத்தாரைகளுமாக நக்ஷத்திரங்களுடனே மீன்களும் துள்ளிவிழவும், உலகமெல்லாம் மூடிக்கொண்டு உலகத்தை விழுங்க வுருவங்கொண்ட விஷ்ணுவைப்போல ஆகாசம், திக்குகள், பூமி இவைகள் தெரியாமல் பார்க்குங்கண்களுநுழையாமல் இரண்டு நவரத்தினங்களுஞ் சிந்தப்பிரசண்டவாயுமோத இப்படி மதுரையெல்லாங் கவிந்தபோது அபிஷேக பாண்டியனும் பட்டணத்துச் சனங்களும் உலகம் அழியுங்கால மிதுவேயென்று மயங்கி நடுநடுங்கி இன்னமும் மதுரேசனே காக்கக்கடவனென்று சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவிளையாடலை யறிந்து கைகண்ட பாண்டியன் பட்டணத்து ஜனங்களுடனே விரைவிலே சந்நிதானத்துக்குப்போய் இந்திரவிமானத்தில் விளங்குகின்ற கடவுளைவணங்கி விஷ்ணுவாகிய விடபத்தை யுடைவரே! சமுத்திரத்திற்றோன்றிய விஷத்தைக்கண்டத்தில் தரித்தருளிய கடவுளே! இயமனுடைய உயிரைக்கவர்ந்த திருவடியையுடையவரே! மேருவாகிய விற்படையை யுடையவரே! அடியேங்கள் படுகின்ற துன்பத்தையொழித்து ஆள்கின்ற நடையினையுடையவராகி எங்களுக்கு இப்போது நேரிட்ட ஆபத்தினின்றும் விலக்கிக் காப்பாற்ற வேண்டும் பெருமானே! என்று துதிக்கும்போது எக்காலமும் பாண்டியர்களுக்கு வருந்துன்பத்தைத் தீர்க்கும் சோமசுந்தரக்கடவுள் முன்போலவே நாலு மேகங்களையும் பார்த்து இந்த மதுரையின் நான்கெல்லையிலும் சூழ்ந்து நாலுவீடாகிப் பொழிகிற ஏழுமேகங்களையும் விலக்குங்களென்றனுப்ப உடனேவந்து நான்கு திக்கிலும் சூழவளைந்து நாலுமாடமாகிச் சந்துவாய்தெரியாமல் ஒருபெரிய குடிலாய் வீடுகள் கோபுரங்கள் முதலியனபோல நின்று அசையாமற்றாங்க அந்த நான்குமாடத்துள் சதுரங்கசேனைகளும், பட்டணத்து ஜனங்களும், மற்ற சராசரங்களும், மந்திரிகளும் அரசனும் முன்னுளிலும் இந்நாளதிகசுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்போதுயர்ந்த மலைமேற் பொழிவதுபோலப் பொழியும் துளிகள் உடைந்து தெரிக்க ஏழுமேகங்களும் தங்களுடை

லும் வற்றிக் கடல்களும் வற்றப்பெய்து வருணனும் நாணி நடுங்கி மிகுந்தபயமும் மானமும் மேன்மேலாகக் கெருவங்குலைந்து பின்னுமனத்துள்ளே ஓர் மகிழ்வுதோன்றப் பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் கரையணுகுமுன்னே தன்வயிற்றுநோய் தீர்ந்து அதில்மூழ்கிப் பரசதாணைவருணன் மீளாதபேரன்பு கொண்டு கடவுளைப் பூசைபண்ணவேண்டித் திருவெண்ணீறு தரித்து உருத்திராக்ஷ மாலிகைபூண்டு கங்கைமுதலிய நவநதிகளும் பொற்குடத்திற் றிருமஞ்சனமும் முகந்துகொடுக்கப் பூவுஞ்சந்தனமும் கஸ்தூரியும் ரத்தினாபரணங்களும் பசும்பொன்னுடையும் பிறவுங் கற்பகங்கொடுக்கப் பஞ்சாமிர்தமும், பஞ்சகௌவியமும், திருவமுதும், தூபம் தீபமிவைகளைக்காமதேனு கொடுக்க அங்கயற்கண்ணி நாயகனைப் பூசித்துச் சகஸ்திர நாமார்ச்சனையும் முத்துமாலையுஞ்சாத்தி வணங்கிநிற்க, அந்தப்பூசையை மகிழ்ந்துகொண்ட முதற்கடவுள் வருணனே? உனக்கு வேண்டியதென்னவென்ன வருணன் ஸ்வாமி? ஒரு விதத்தாலும் தீராத என்வயிற்றுநோய இந்தத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கித்தீர்ந்தேன் வேதங்களாலும் காணாத தேவரீரது பெருமையை நானோ காணவல்லேன். தேவரீரோ குற்றத்தைக் குணமாகக் கொள்ளவல்லீர் ஆனாலுமிந்திர னிங்குவந்து காலதாமதமாய் அர்ச்சனை பண்ணிவந்த சோர்வுகண்டு இந்தச் சோர்வு உனக்கேன் வந்ததென்ன? அந்த இந்திரன் பாண்டியனாலே நேரிட்டதென்னபின்பு அவன் சொன்னபடியே நான் தேவரீரைச்சோதித்து கங்கையையும், சந்திரனையும் திருமுடியில் தரித்தருளிய கிருபைக்கடலே! அடியேனுக் குண்டாகிய வயிற்றுநோயேயன்றி அநாதியே மாறுபட்டு வருகின்ற இருவினையும் ஆணவமலத்தின் வலுமையுங்கெட மோக்ஷமடைய வேண்டுதற்குச் சாதனமாயுள்ள மார்க்கத்தையும் பெற்றேன். இனிவேறே மந்திரமேன்? மணியேன்? அவுஷதமேன் ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை. உண்மையாக ஆராய்கின்றவர்களுக்கு இந்தப் பரிசுத்தம் பொருந்திய பொற்றாமரைத் தீர்த்தமே அவர்களுக்கு உண்டாகிய எல்லாப் பிணிகளையும் தீர்க்கின்ற தன்றோ என்று துதித்து அடியேன் முன்னேசெய்த அபராதங்களிரண்டையும் பொருத்தருள வேண்டுமென்று சிலவரங்களும் வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு மேற்றிசைக்கடவுளாகிய வருணன்செல்ல அக்காலத்தில் கடவுள்சடையிலுள்ள மேகங்கள் நான்கும் உயர்ந்து நான்கு கூடமாக வருணன்பெய்த மழையைத்தடுக்க கூடுதலினாலே அன்றுமுதல் மதுராபுரிக்கு நான்மாடக் கூடலென்றும் ஒரு பெயருண்டாயிற்று.

நான்மாடக்கூடலான படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

இருபதாவது

எல்லாம்வல்ல சித்தரானபடலம்.

கலிநிலைத்துறை.

சத்தநான்மறைப்பொருள்வரைதள்ளுநீண்முடிமேல்
வைத்தகார்கணான்மாடமாமதுரைமேல்வருண
னுய்த்தமாரியைத்தடுத்தவாறுரைத்துமேருயர்த்தோர்
சித்தராய்விளையாடியசெயல்சிறிதுரைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

சத்தவடிவாகிய நான்குவேதங்களின் பொருளினளவைக் கடந்துள்ள தம்முடைய நீண்ட திருமுடியின்மீது உலாவவை த்தமேகங்கள் நான்மாடக் கூடலாக மதுரையின்மீது வருண னேவிய மேகங்களைத் தடுத்த திருவிளையாடலைச் சொன்னோம், இனி இடபக்கொடியை யுயர்த்திய அச்சோம சுந்தரக்கடவுள் எல்லாம்வல்ல சித்தராக விளையாடிய திருவிளையாடலையுங் கொஞ்சம் சொல்லுகின்றோம்.

அபிஷேக பாண்டியனும் அந்தப் பாண்டியன் நாட்டாரும் உயர்ந்த செல்வத்தைப்பெற்று வீட்டையும் அடைய வேண்டி அந்த நான்மாடக் கூடலில் விளங்குகின்ற குணங் குறிகடந்த கடவுள் நீண்டசடையும் பூணநூன் மார்பும், பூசின விபூதிமேலணிந்த பொட்டும், இரண்டங்குலங்கள் தொங்கவிட்ட வெள்ளை முத்திரையும் தோலால் விரித்துத் தரித்த அரைஞாணும், விபூதிப்பொக்கணந் தொங்குகின்ற தோளும், படிகமாலையில் கையில் விளங்குகின்ற கட்டங்கமும், உதரபந்தனமும் வேங்கைத்தோலால் கட்டியகோவணமும், புலித்தோலுடையும், இடைத்தோளிலிட்ட யோக பட்டிகையும், பொற்பிரம்பும் பாதங்களிலணிந்த வேதகிண்கிணிகளும், உபநிடதமாகிய பாதுகையும்பூண்டு புன்னகையும் குறுவேர்வையு முகத்திலே தோன்றச் சச்சிதானந்த வடிவாகிய சித்தராய் வந்து கடைவீதி, சித்திரக்கூடம், நாற்சந்தி வீதி, சூளிகை, உபரிகை, மாளிகைவாயில்

தெற்றியென்னு மிடங்களெல்லாம்திரிந்து தெற்கேயிருப்பவர்போல வடக்கே போயிருப்பதும், கிழக்கே யிருப்பவர்போல மேற்கேபோயிருப்பதும் எல்லாருந்தேடிக்காணாதபடி இந்திரஜாலமாகமறைந்தும் எல்லாருங்காணத் தூரத்திலிருக்கிற மலையைச் சமீபத்தில் வரச்செய்தும், சமீபத்திலிருக்கிற மலையைத் தூரத்தில்போகச்செய்தும்கிழவனைக்குமரனாக்கியும், குமரனைக் கிழவனாக்கியும், ஆணைப்பெண்ணாக்கியும், பெண்ணை ஆணாக்கியும் மலடியை பிள்ளைபெறசெய்தும்கூன்-செவிடு-குருடு-ஊமைமூடம் இவைகளைத் திருத்தியும் இரும்புசெம்புகளைத் தங்கமாக்கியும், செல்வர் வீட்டிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் எளியவர் வீட்டில் வரச்செய்தும், சிநேகர்கள் பகைக்கவும், பகைவரை சிநேகிக்கவும், எட்டிமரத்தில் மாங்கனிபழுக்கவும் இப்படி வித்தைகளாடி நீர்வராத காலத்தில் வையையாற்றிலே நீர்வரச்செய்தும் வந்தநீரைவற்றச்செய்தும் நல்லதண்ணீர்க்குளங்களையும் ஓடைகளையும் உவர்ப்பாகச்செய்தும், உவர்ந்த நீர்க்கிணற்றை நல்லநீராகச்செய்தும், மாத்திரக்கோலை உயர வெறிந்து நிறுத்தி அதின்மேலூசியைநிறுத்தி அதன்மேல் காற்பெருவிரலையூன்றி அடியும் அந்தவூசிமேற்றலையும் ஆகாயத்திலே கால்களுமாகச் சுழன்று கருடனைப்போலே பறந்து மேகத்தைப்பிடித்து இடியுடனே குடித்துப் பார்த்தவர்களுக்கதிசயந்தோன்ற அந்தநீரைப்பிழிந்தும், பழையபடி ஆகாயத்திலேபோக மேகத்தைவிட்டும் இராக்காலத்தில் உண்டாகிற பொருள்களைப் பகற்காலத்திலேகாணச்செய்து, பகற்காலத்தில் உண்டாகிறபொருளை இராக்காலத்திலே காணச்செய்தும், அக்கினித்தம்பம்-ஜலத்தம்பம்-வாயுத்தம்பமுதலிய விநோதங்கள் செய்தும், பிரம்பினாலேதடவி பிளையொழுகுகிறகண்களையுடைய கிழவனை யௌவனகுமாரனாக்கி ஈளைவாய்க்கிழவியை மங்கைப்பருவப்பெண்ணாக்கிகூடச்செய்துகருப்பமுண்டாகவிபூதி கொடுத்தும், அகரமுதல் மூன்றாகிய ஆகருஷணம்-அதிரிசியமும்-அஞ்ஞானவித்தையும்-வகரமுதல் மூன்றாகிய வசியம்-வாதம்-அயத்தம்ப மிவைகளைச் செய்தும் வேதசாஸ்திரங்களைத் தெரியாதவர்கள் நாவிலே விபூதிசிந்தித் தெரிந்தவராகச்செய்தும், பாண்டியன் மனைவிகளோடு சஞ்சரிக்கின்ற பூஞ்சோலையில் நீண்ட தென்னமரத்தைப் பனைமரமாகச்செய்தும் மற்ற மரங்களையும் பக்ஷிகளையும் யானைமுதலிய விலங்குகளையும் ஒன்றையொன்றாகச்செய்தும், தம்மைக்கண்ட புருஷர்கள் பெண்

ளுகி யணையவேண்டுகிற அழகியவடிவங்கொண்டும், பாதாள லோகம் மேலுலகங்களிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் மதுரையிலே காணச்செய்து மிப்படி அனேகவித்தைகள் செய்துகொண்டுலாவுகின்ற சித்தயோகிகளுடைய திருவிளையாடலின்மேல் மனத்தைசெலுத்திக் கண்கள்வாங்காமற்பார்த்துத் திகைத்துப் பிராமணர் முதலிய வருணத்தாரெல்லோரும் தங்கள்தங்கள் செய்கைகளைமறந்து இந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்திருப்பதை உழையராலே பாண்டியனும்தெரிந்து அந்தச்சித்தரை அழைத்துவாருங்களென்று சிலரையனுப்ப அவர்கள்வந்து சித்தரைக்கண்டு அவர்செய்கிற வித்தைகளை அதிசயித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் பின்னும் பாண்டியன் மந்திரிகளையனுப்ப மந்திரிகள்வந்து சித்தரைவணங்கி அரசன்சபைக்குவரவேண்டுமென்றழைக்க அதற்கு எல்லாம்வல்லசித்தர் அந்த அரசனாலே எமக்கென்னபிரயோசனம்? நாம்வாரேமென்னமந்திரிகள் சென்று சித்தர் சொன்னதைச்சொல்ல, அதைப் பாண்டியன் கேட்டுக் கடவுளருளைப்பெற்று இம்மை-மறுமை-யின்பங்களை வெறுத்த யோகிகள்-இந்திரன்-பிரமன்-விஷ்ணு முதலியோர்களையும் மதியாரென்றால் என்னை இந்தச் சித்தர் மதியாதிருப்பதருமையோ வென்றிருந்தான்.

எல்லாம்வல்ல சித்தரான படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

இருபத்தோராவது

கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய படலம்.

கலி விருத்துறை.

செல்லார்பொழில்சூழ்மதுராபுரிச்சித்தரெல்லாம்
வல்லாரவராடலையாருரைசெய்யவல்லா
ரெல்லாரும்வியப்புறவித்தனிச்சித்தசாமி
கல்லானையின்னக்கரும்பீந்தகதையுஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த மதுரையின்கண் எல்லாம் வல்லசித்தராகத் திருவிளையாடல் புரிந்தவரது மகிமையை யாவர் அளவிடத்தக்கவர்கள் இனியாவர்களும் அதிசயிக்கும்படி இந்த ஒப்பற்ற சித்தசாமியானவர் கல்லானையானது கரும்பருந்தும்படி கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலையுஞ் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு அன்பும் பயமும் தோன்றி அபிஷேகபாண்டியன் என்ன காரணம் பெரியோரை மதியாமலிங்கு வரும்படிச்சொன்னேன் இனி நான் வரச்சொன்னது குற்றமானால் நானே போய்க் காணத்தக்கதன்று அன்று தைமாசப் பிறப்பானதிஞலே மதுரேசனைவந்து கண்டு சேவித்துச் சந்நிதானத்துக்குள்ளே பிரதக்ஷிணமாக அவன் வருவதற்கு முன்னே எல்லாம் வல்ல ஆநந்த சித்தர் அரசன் குறிப்புத் தெறிந்து முந்தி இந்திர விமானத்துக்கு மேற்றிசையில் வந்திருக்கப் பிரதக்ஷிணம் வருகிற அரசனுக்கு முன்னே சந்தடிவிலக்கிவருகிற சேவகர்கள் வேங்கைத் தோலாசனத்தின்மேல் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வென்ற கோலத்துடனே யோக பட்டத்தராய்க் கட்டங்கத்தி லேறிட்டகையராய் வீற்றிருக்கின்ற சித்தரைக்கண்டு கோலாலேதொட்டு எழுந்து அப்பாலேபோ! அரசன் வருகின்றானென்று சொல்ல உடனே பின்னே வருகிற பாண்டியன் சித்தரைப்பார்த்து உம்முடைய ஊரெது? பேரெது? உமக்

கென்னென்ன தெரியும்? உமக்கு இப்போது வேண்டியதெ ன்ன? சித்தரே சொல்லுமென்று கேட்க, சித்தர் அப்பா நாம் எந்தநாட்டிலும் எந்த ஊரிலும் சஞ்சரிப்போம்! ஆனாலும் இப்போது ஆனந்தகானந் தொடங்கி இவ்விடங்களிலுள்ள சிவஸ்தலங்களெல்லாம் வணங்குந் தற்பரமாகிவந்தோம் நாமி ருப்பது காஸ்மீரநாட்டிலுள்ள ஸ்ரீகாசியே, பரதேசிகளே, எமக்குறவினர், தினந்தோறும் வித்தையாடித் திரிகிறசித்தரே யாம் இந்தமதுரை இம்மையில் சீவன்முத்தியும், மறுமையில் விதேகமுத்தியும் தருவதாதலால் இங்கிருந்து எம்முடைய விளையாடல்களைக் காட்டி யிவர்களுக்கு வேண்டிய சித்திகளும் தருவோம், இன்னமும் வேதமுதலிய கலைஞானங்களெல்லாம் தெரியும். அல்லாமலும் யாராருக்கென்ன பொருள்கள் வேண் டுமோ அவைகளையெல்லா மெங்கிருந்தாலு மழைத்துக்கொடுக் கிற எல்லாம்வல்ல சித்தரென்று பெயர்கொண்ட நாம் உன் னாலே பெறவேண்டியபொருள் யாதிருக்கின்றதென்று உள் ளுக்குள்ளே சிரித்தார் அதைககண்ட பாண்டியன் இந்தச்சித்த ருடைய பெருமையும் - களிப்பும் - மதிப்பும் நான் கண்டறி கிறேனென்று ஆலோசிக்கும்போது அங்கேயொருவன் யாவ ரும் கழகென்று நினைக்கும்படி ஒருபெரிய கரும்பைக்கையிலே கொண்டு சித்தர்முன்னே செல்ல அதைக்கண்டு பாண்டியன் தன் கையிலே வாங்கிக்கொண்டு முன்னே நின்று ஓய் சித்தரே வல்லாரில் வல்லேமென்று மதித்திருக்கிற நீர் இந்தக்கல்லானை தின்னும்படிச் செய்தீரேயானால் எல்லாம்வல்ல சித்தரும் நீரே, இந்த மதுரைப் பெருமானும் நீரேயல்லாமல் வேறே யாருண்டு, ஆகையாலே உம்முடையமனத்தில் விரும்பிய பொ ருள்களெல்லாம் தருவேனென்று சொல்லக்கேட்டு சித்தர் பாண்டியனே வருகவென்று குறுநகைசெய்து உன்னாலே எமக்கு வேண்டியதொன்றுமில்லை. நாமே உன்னுடைய நீர் வேண்டியது தருவோம் ஆனால் உலகத்தில் தூரதேசங்களிலே சென்றாகிலும் ஒருவித்தை கற்றுவந்தால் கற்றவன் எல்லா ராலும் நன்குமதிக்கப்பட்டுப் பெரும்பயனை யுடைவான் நாமோ எல்லாந்தெரிந்தோமாதலா லெமக்கொரு பொருளினு மாசையில்லை, ஆனாலும் இந்தக் கல்லானை இந்த கரும்பைத் தின்ன நீ பார்ப்பாயாகவென்று கடைக்கண்ணாலே சைகை செய்ய உடனே அந்தக் கல்லானை மும்மதங்களும் மழைபோ லொழுக மேகமும் நடுங்கும்படி முழங்கித்துவாரம் பொருந்

திய கையை நீட்டிப் பாண்டியன் கையிலிருந்த கரும்பையிடுங் கிக்கடைவாய் வழியே சிந்துகிற சாற்றில் வண்டுகள் வந்து மொய்க்க மென்றுதின்று குதட்டிச் சாறுகுடித்துக் கையூசலாடக்களித்துத் தன்னிழலே கண்டு சீறி நிமிர்ந்து உயிருள்ள யானையாய் நிற்கப் பின்னும சித்தர் கடைக்கண்காட்ட உடனே பாண்டியன் கழுத்தின் மாலையை எட்டிப்பறித்தது அதற்குப் பாண்டியன் கண்கள் சிவந்து சித்தமூர்த்தியைப் பார்த்துக் கோபங்கொள்ள சமீபத்திலிருந்து சேவர்கள் கோபித்துச் சித்தரை அடிக்கத்தொடங்கி அப்போது சித்தசாமி குறுநகை கொண்டு அடிக்கவந்தவர்களைக்கையால் நில்லுங்களென்றமைக்க அந்தச் சேவகர்கள் வைத்தகால் பெயர்க்கமாட்டாமல் சித்திரம்போலசையாது நிற்க அதுகண்டு பாண்டியன் கோபமாறி அன்புபெருகி அதிசயித்துச் சித்தசாமிகளுடைய திருவடிகளிலே தனது திருமுடிபட வணங்கிப் பெத்தனுகிய அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்திரட்சிக்க வேண்டுமென்று துதிக்க அப்போது அன்புக்கிரங்குகின்ற கருணைக்கடலானகடவுள் சந்தோஷித்துப் பாண்டியனே உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்கக்கடவாயென்னப் பாண்டியன் வணங்கி ஸ்வாமி எனக்கு நல்ல புத்திரனுண்டாக வேண்டுமென்ன அப்படியே அவனுக்கருள்செய்து முத்துமாலையைப் பறித்த யானைமேல் கிருபாதிருஷ்டிசெய்ய அந்தயானை கையைநீட்டி முத்துமாலையைக் கொடுக்கப் பாண்டியன் வாங்கிக்கொண்டு பார்க்கச் சித்தசுவாமியைக் காணுமல் யானையும் பழைய கல்லானையாய் நிற்கக் கண்டு பயந்து இந்தத் திருவிளையாடல் செய்யது எங்களுக்குயிராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளேயென்று சந்நிதிமுன் வந்து நின்று சுவாமி உம்மைச் சோதிக்கத் தகுமோ? அறிவீனனுகிய நான் செய்த குற்றத்துக்கு அபராதம் தருகிறேனென்று கொடுத்துக் கைகுவித்து நின்று,

வேதியாய்வேதவிளைபொருளாய்வேதத்தி
னீதியாய்நீதிநெறிகடந்தநீளொளியா
யாதியாயீறுய்நடுவாயவைகழிந்த
சோதியாய்நின்றுயென்சோதனைத்தோநின்னியல்பே.

நின்னுன்மொழிந்தமறைநின்னடிகள்வந்தித்தும்
பன்னுளருச்சித்தும்பாதந்தலைசுமந்து

முன்னுமம்வாசித்துமுன்னையறியேனென்று
சொன்னாலடியனேன்சோதனைத்தோநின்னியல்பே.

பெரியதினும்பெரியதுமாய்ச்சிறியதினுஞ்சிறியதுமா
யரியதினுமரியதுமாயெளியதினுமெளியதுமாய்க்
கரியதுமாய்க்காண்பானுங்காட்சியுமாயவைகடந்த
துரியமுமாய்நின்றாயென்சோதனைத்தோநின்னியல்பே.

என்று இப்படித் தோத்திரஞ்செய்து அரண்மனைக்குவந்து சோமசுந்தரக்கடவுளருளின்படியே விக்கிரமன் என்கிற புத்திரனைபெற்று வெகுகாலம் பழையபடியே நீதிசெலுத்தி பின்பு விக்கிரமபாண்டியனுக்குப் பட்டங்கட்டி ஜிதேந்திரியனாய்ச் சித்தசாமி திருவருளுக்கத்தாலே யுண்டானபேரின்பத் தேனிலேவிழுகிற வண்டுபோல கலந்திருந்தான் அபிஷேகபாண்டியன்.

கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இருபத்திரண்டாவது

யானையெய்த படலம்.

கலிவிருத்தம்.

கட்டவிழ்கடுக்கையர்கலானைகழைதின்ன
விட்டதிதுபஞ்சவனிடத்தமணரேவி
விட்டமதயானைவிழுமேவலர்புரத்தைச்
சுட்டகணைவிட்டுயிர்தொலைத்தமுறைசொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

முறுக்கவிழ்ந்த கொன்றை மலர் மாலையைத்தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுள் கல்லானையானது கரும்பு தின்னும்படிசெய்த திருவிளையாடல் இதுவாகும், இனி பாண்டியனிடத்தில் சமணர்கள் ஏவிய மதத்த யானையானது விழும்படிமுப்புரங்களையுமழித்த பாணத்தைவிட்டு அதனுயிரைப்போக்கிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அந்த அபிஷேக பாண்டியன் குமாரனுன விக்கிரமபாண்டியனானவன் எட்டுதிக்குந் தனது செங்கோல் செல்லத் திறைகொண்டு செல்வம்பெருகி மிடிபோக ஆஞ்ஞா சக்கரஞ்செலுத்தி புத்தர் சமணர் முதலிய புறச்சமயங்களை களைந்து வேதாகமப்பயிரை விளையச்செய்து உண்மையாகிய விதிப்படி பத்தியால் வரும்பயனை எல்லாருமனுபவிக்க மனுநீதிசெலுத்தி இந்திரவிமானத்துக்கு வடபக்கத்தருகே கோயிலுண்டாக்கி அருவமுமுருவமு நீங்கிவந்து விளையாடின. சித்தமூர்த்திகளின் திருவுருவைப்பிரதிஷ்டைசெய்து திருப்பணிகளுஞ்செய்துகொண்டு வருகிறநாளிலே சூரியகுலத்திலே பிறந்த சோழனொருவன் வஞ்சகனுய் காஞ்சியில் சமணர் கோட்பாடுகொண்டு விக்கிரமபாண்டியனுக்கு விரோதியாய்ச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடித்தியானமே நிறைந்த மனத்துடனே வீரசிங்கம்போல் விளங்குகின்ற விக்கிரமபாண்டியனுடனேநேரே போர்செய்து வெல்லமாட்டாமல் வஞ்சனையினுலே ஜெயிக்க நினைத்து, அஞ்சனம்-கிரவுஞ்சம்-கோவர்த்தனம்-திரிகூடம்-

காஞ்சி-குஞ்சரசையம்-ஏமகூடம்-விந்தமென்கின்ற எட்டுமலைக ளிலும் வாசஞ்செய்கிற சமணாசாரியர்களுக்கெல்லாம் ஓலையெழுதியனுப்பி வரவிட அங்கங்கிருந்த சமணர்களெண்ணாயிரம் பேரும் உடம்புபோல உள்ளமுமிருண்டு ஆத்திமாலையணிந்த சோழன்வரவிட்ட ஓலைகளை வாசித்துத்தெரிந்து அந்தந்த மலைகளை விட்டு மேகங்கள்போலிறங்கி எல்லாரு மொருமித்துக் கூடிய இருளானது திரண்டு வந்தாற்போலக் காஞ்சீபுரம் வந்து சேர்ந்து சோழன் அரண்மனைப்புறத்திலிருந்து அரசனேவலராலே அவனிருக்குமிடத்திலேசென்று சோழன் முடிமேலே மயிற்பீலியைவைத்து ஆசீர்வதித்து வாழ்த்த அப்போது சோழன் அவர்களைப்பார்த்து வசியமுதலான ஆறுவித்தைகளும் வல்லோர்களே! இப்போது நீங்கள் ஆபிசாரஞ்செய்து பாண்டியனைக் கொன்றால் உங்களுக்கு என்னுடைய நாட்டிலே பாதிகொடுப்பேன். நீங்கள்போய் அதுசெய்யுங்களென்றான்.

அதற்குத் தவத்தைச்செய்தும் அவத்தையேசெய்வாரோருடன்பட்டுப்போய், பாலியாற்றங்கரையிலே மூன்றுகாதவழியகல நீளமாக யாகசாலைவளைத்து யோசனையகலங் குழி, கல்லி, எட்டுக்கோணமாக வேள்விக் குண்டஞ்செய்து, எட்டுவிறகிட்டு வேப்பநெய் கலந்து விஷசெந்துக்களினானு மிளகுப்பொடியும், ஊற்றெண்ணெயும், அகன்றகுழி நிறையப்பெய்து, உயிர் கொல்லாதவிரதிகள் உயிரைக்கொல்லுங் கொடியபழிப்பைதரும்வேள்விசெய்தனர். அப்படிச்செய்யும்போதுகாடுகள்-பொதும்பர்கள்-நந்தவனங்கள்-சோலைகள் யாவும்கருகி பக்கத்திலுள்ள ஓடைகள்-வாவிகள்-குளங்களெல்லாம்வற்ற மேகங்களுந் தீய சுவாலைகொண்டு கிளம்புகிற நெருப்புக்குழியிலே யமனைப் போலவும், அஞ்சனமலையைப்போலவும்,காற்றுவீசுகின்றகாதுகளும்வாயிலே கிளைந்திருக்கிற கொம்புகளும், மாறாதுறுகிறமதமும், ஊசலாடுகிற ஒற்றைகையுமாக விஷம்போற்சீறி எழுந்தது யார்க்குமஞ்சாத ஒருயானை அந்தவேள்வி நெருப்பும்வியமும்மதமுமொழுகவந்த யானையை நீபோய் பாண்டியனை மதுரையுடனே அழித்துவாவென்று எண்ணாயிரஞ் சமணர்களும் ஏவினார்கள் உடனே அந்தயானை ஈரமில்லாத நெஞ்சினராகிய சமணர்கள் துர்ப்போதனையாலே நல்லஞானம் வைதிகரனுஷ்டானமுமில்லாதசோழனுடைய சேனைகள் சூழ்ந்து

வர இடிபோல் முழங்கிப் பூமியுங்கிழிய பாதாளத்திலே கால்கள் பதியவும் அண்டமுகட்டிலே தலைமோதவும், ஊழிக்காற்றைப்போலக் காதுகள் காற்றுவீசவும், அக்காலத்துக் கடல் போல் மதங்கள் பெருகவும், வடவாக்கினியைப்போலே கண்கள் நெருப்புமிழவும், இதன் மதநாற்றந்தெரிந்து திக்கு யானைகளஞ்சவும் புறப்பட்டு, மேகத்தின் வயிற்றைக்கிழித்து அதனடிகளைக் கீழே உதிர்த்தும், நான் முழங்குதலினாலே திக்குகளைச்செவிடாக்கியும், துவாரம்பொருந்திய துதிக்கையை நீட்டி ஆகாயத்தையளாவிய மலையைப்பிடித்து அதனாலே கடலிலே சுழற்றியும், உரல்போலுங் கால்களையூன்றி யமன்போல்வருகிற யானையின் வரவைக்கண்டவர்கள் போய்ச்சொல்ல விக்கிரம பாண்டியன் கேட்டு மனஞ்சுழன்று கொதித்து யானைகள் தாங்குகின்ற இந்திரவிமானத்தையுடைய கோயிலுள்ளே போய்ச் சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கித் துதித்து இந்த யானையைக் கொன்று எங்களை ரட்சிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட அப்போது ஆகாயத்தினின்று ஒரு திருவாக்குண்டாயிற்று.

எப்படியென்றால் நாம் ஒரு வில் வீரனாகி அனுப்பினவர்கள் பெருமை நறைய அந்த யானையைக் கொல்லுவோம், நீ முன்னே சென்று இந்நகருக்குக் கீழ்த்திசைப் புறத்திலே ஒரு அட்டாலை மண்டபமுண்டாக்கென்ன, அது கேட்டுப்பாண்டியன் உள்ளே பெருமகிழ்வுகொண்டு பொன்மயமான தூண்கள் திசைக்கு நந்நான்காகப் பதினாறு தூண்கள் நிறுத்தி அட்டாலை மண்டபம் அதி விரைவிலே செய்து முடிக்க அந்த மண்டபத்தில் சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய வில்வீரன் இரண்டு சந்திரர்போல் விளங்கச் செவிகளிலே சங்கக்குழையணிந்து பிரமனாகிய அன்னமுங் காணாத திருமுடியிலே மயிற்கலாபஞ்சூடி இடையிலே செங்கச்சுக்கட்டி உடைவாளுமிறுக்கி வேதங்களால் முழங்க வீரகண்டாமணியு முழங்காலின் கீழேகட்டி அம்புறாத்தூணியு முதுகின்புடை தோன்றக்கட்டித் தோளில் தரித்த வில்லுடனே பசியவுருக்கொண்டு மன்மதனு மயங்கும்படியான யௌவன பருவத்துடனே வந்தேறிப் பாண்டியனிடுக்கண்மாற்க்க யானைவருவதைபார்த்து ஐந்து கூப்பிடு தூரத்தில் அதுவர வில்வளைத்து நாணேற்றிக் குணத்தொனி பண்ணிச் சிங்கநாதஞ்செய்து இடக்கையிலே வில்லைக்கொண்டு நாரசிங்கபாணத்தைவைத்து இடக்கால் முன்னேசெல்ல வலக்காதளவும் வாங்கிவிட அதுசென்று அந்த யானையின் மத்த

கத்தைக் கிழிக்க உடனே அந்த யானை மேகம்போல குமுறிக் கீழே விழுந்திறந்தது. அது அப்படிச்செத்தபின்பு திக்கியானைகள் தங்கள் பயந்தீர்ந்து நிலைநின்றன, கடவுள்காலா லுதையுண்டு விழுந்த யமன்போலவந்த யானைவிழ மார்க்கண்டேயரைப்போலப் பாண்டியன்காண, யானையின் கூடவந்தவர்கள் யமதூதர்போலப் பயந்தோட, இருள்முகத்திலேதோன்றின உதையசூரியன்போல அதனெற்றியிலே நின்று உதிரம் பெருகச் சோழனது கொடுங்கோலாகிய யானையைப் பாண்டியன் செங்கோலாகிய நரசிங்க பாணம் கொல்ல செத்த யானைமேல் கழுகு-பருந்து-காகம்-பேய்-பூதங்கள் மொய்க்கக் கண்டு பாண்டியன் மனமகிழ்ந்து கூடவந்த சமணர்களைச்சீற, உடனே அரசன்குறிப்பறிந்து வீரர்கள் சென்று அவர்கள் கையிலேகொண்ட தடிகளை முறித்து கொம்புகளை உடைத்து மயிர்ப்பீலியையும், கட்டின பாயையும் கிழித்து வாய்க்கால்களிலே போகவிட்டு மானங்கெடுத்துச் சிலரைத் துரத்தினார்கள். சிலர் அடிபட்டுத் தாங்கள் செய்த கபடமுங்கெட்டுப் பாவமும் பழிப்பு மிருந்து மழுங்கின தலையினராகிய சமணர்கள் வருந்தித் துக்கித்து உடுத்தின பாயும் கையிற் செம்புமில்லாமலோடிப் போனார்கள் பின்பு யானையைக்கொன்று அட்டாலைமண்டபத்திலேநின்ற விற்சேவகன் பாதங்களைப் பாண்டியன் தனதிரு கையாலும்பற்றிக்கொண்டு சுவாமி! தேவரீர் இந்தவடிவாகவே இங்கிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அதற்குடன்பட்டுக் கடவுள் அவனுக்கு வேண்டியவரங்களுங் கொடுக்கப் பாண்டியன் பரமசிவனைக் காலந்தோறும் வந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்துகொண்டு வருகிறநாளில் இராஜசேகரனென்றொரு புத்திரனைப்பெற்று உலகத்தை ஆண்டுவந்தான், இது நிற்க சோழன் அனுப்பின யானையாகிய மலையில் சரபவடிவு கொண்ட கடவுள் வில்வீரனுய்விட்ட நரசிங்கபாணம் தங்கி நின்றது முன்னே உலகத்தையெல்லாமழித்து மீளவுமுண்டாக்குகின்ற உருத்திரசத்தியிற் சில பெற்ற இரணியனை மார்பு பிளந்த சிங்கத்துக்கு நாயகனை உரோமச முனிவந்து தெரிசித்து அநேக தவங்களைச்செய்து தன்பேராலே ஒரு தீர்த்தமுமுண்டாக்கி மேலான பலனையடைந்தான். பிரகலாதனனும் வந்து தவஞ்செய்து வேண்டியவரங்களைப் பெற்றான்.

யானையெய்த படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

இருபத்துமூன்றாவது

விருத்த குமார பாலரான படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

தழையுலாங்கையரேவியதந்திமேல்விடைமே
லழகர்சேவகஞ்செய்தவாறறைந்தனமவரே
கிழவனாகிப்பின்காளையாய்க்கிஞ்சுகச்செவ்வாய்க்
குழவியாய்விளையாடியகொள்கையைப்பகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

மயிலிறகாலாகிய தழையைக் கையிலே கொண்டிருக்கின்ற சமணர்கள் ஏவிய யானையின்மீது விடைமேலழகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் சேவகஞ்செய்த திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனி, அந்தச் சோமசுந்தரப் பெருமானே கிழவனாகியும், குமாரனாகியும், குழந்தையாகியும், விளையாடல் புரிந்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அதன்பின்பு விக்கிரமபாண்டியன் அரசாட்சி செய்துவருங்காலத்தில் மதுரையில் விருபாக்கனென்றொரு பிராமணன், அவன்மனைவி அருந்ததிபோலுங் கற்புள்ள சுபவிரதை ஆகிய அவ்விருவருக்கும் பிள்ளையில்லாமல் அநேக புண்ணியவிரதங்களை அனுஷ்டித்துப்பின்பு சத்தமாதர்களிடத்திலன்புகொண்டு மகா தவங்களைச்செய்து ஒருபெண்பிள்ளையைப் பெற்று கௌரியென்கிறபெண் பிறவிப்பிணியைத் தீர்ப்பதற்கான வுறுதிகொண்ட மனத்தையுடையவளாய்த் தன் தகப்பனைவணங்கி ஐயா இந்தப்பிறவி தீரும்படியான தெய்வமந்திரம்யாதென்று கேட்க, அதைக்கேட்ட அந்த விருபாக்கன் மிகவும் அதிசயித்து அரிதான தவஞ்செய்துபெற்ற தன்மகளுக்கு மனக்களிப்புடனே தேவிமந்திரத்தை யுபதேசிக்க அந்த மந்திரத்தைத் தன்பிதாவிடத்திலே தெளிந்து நாக்குத் தழும்பேறச்செபித்து முன்னாளிற்செய்த தவக்குறைநிறைவேறப்பிறந்தவள்வளரும் காலத்தில் தகப்பனான விருபாக்கன் தனது தவப்புத்திரிக்குத்

தகுந்த சைவாகமந்தெரிந்து பிரமசரியனாய் வேதவித்தான மேம்பட்ட குலத்தரசன் எக்காலத்தில் கிடைப்பானோவென்று மனத்துடனே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் அந்தப்பெண்ணுக்கு எட்டுவயதாய்க் கலியாணஞ் செய்யுங்காலம் வந்துகூட அப்போதொருநாள் ஒருவைணவப் பிரமசாரி வீடுகள்தோறும் பிச்சைவாங்கி உண்கிறவனாய் வேறோர் ஊரிலிருந்து அங்கேவந்து பிச்சைகேட்க, அவனைக்கண்ட விருபாக்கன் தன்மனையாளிடத்திலுஞ் சொல்லாமல், உறவினரையும் விசாரியாமல், அவனுக்குத்தான் வருந்தித் தவஞ்செய்து பெற்ற கௌரி என்கிற பெண்ணைக் கொடுக்கச் சம்மதித்துப் பயப்படாமல் தாரைநீரை அவன்கையில் வார்த்தான்.

அதுதெரிந்து அவன்மனைவியாகிய சுபவிரதையும், மற்ற சுற்றத்தாரும் பிச்சைக்குவந்தவன் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளையானானென்று பெண்ணின் விதியும், பிரமசாரிப் பிராமணன் அதிர்ஷ்டமுங்கண்டு மனந்தளர்ந்து இந்த விருபாக்கன்குலம் கோத்திரம் - குடி நலம் - ஒழுக்கம்-வித்தை-ஊர் முதலானவைகளை விசாரியாமல் எல்லாந்தெரிந்தவனாயிருந்தும் இப்படித் தஞ் செய்தானல்லவோ, ஆனால் விதிவழியே மதிசென்றதென்று துன்புற்று அங்கு பிச்சைக்கு வந்தவன் குடிகோத்திரம் சூத்திரங்களெல்லாம் விசாரித்து நம்முடையகுலத்துக்குத் தககவனே, ஆனாலும் மாயோன்சொன்ன வைஷ்ணவமதங்கொண்டுதிரியுங் குற்றமொன்றேயல்லது வேறேயாதொருதோஷங்களுமில்லையென்று தெரிந்து இனித்தடைசெய்வதெப்படியென்று தெரிந்து கொடுக்கச்சம்மதித்தார்கள் அப்போது தாயுஞ் சுற்றத்தாருஞ் சம்மதித்தபின்பு வேதத்திலேசொல்லிய எட்டு வகைக் கலியாணத்தில் பிரமசாரியமென்கிற முதற்கலியாணப்படி பெண்ணுக்கு ஆபரணங்கள்நிறையப்பூட்டி அக்கினிசாக்ஷியாய் அவனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்தான். அப்படி கொடுத்துப் பின்னும் நல்லவரிசைகளுங் கொடுத்துத் தன் மகளை மாப்பிள்ளைகூட அவனூருக்குப்போய்ச் சேர்ந்துவாழும்படி அனுப்பிவிட்டான் பின்பு பிச்சைவாங்கும் பிராமணன் மாப்பிள்ளைக் கோலமாய்த் தரித்திரனுக்குப் பொன்முடிப்புக் கிடைத்தாற்போலமனமகிழ்ந்து லட்சுமியைக்கூடிவருகிறவன் போலத் தன்மனையிற்போய்ப் புகுவதைக்கண்டகொடியசீலராய் பொல்லாதவராய் வைஷ்ணவமதங்கொண்டு நடக்கிற தாயுந்

தந்தையும் பொருந்தவர்களாய் வந்த மணப்பெண்ணினுடைய சிவத்தியானமும் சைவாசாரமும் பார்த்து வெந்திருக்கிற தங்கள் தோள்கள்போல மனமும் வெந்து, அந்தக் கௌரியை வேருக வொதுக்கிவைத்து அவளை விரும்பாதவர்களாய் நிந்தித்துவந்தார்கள். அப்படி நிந்தித்துவந்த மாமனும் மாமியும் ஒருநாள் தங்களுறவினரில் கலியாணமென்றுவீட்டைப் பூட்டித் தனியே ஓரிடத்திலிருக்கச்செய்து தாங்கள்கலியாணம் நடக்கிறவூருக்குப் போனார்கள். அப்படி அவர்கள் போனபின்பு உள்ளழுக்கைப்போக்குவது திருநீறென்னு முபநிடதங்கள் சொல்லத்தெரிந்தும், அது பூசாமல் மண்பூசுகின்ற வைஷ்ணவர்கள் வீட்டிலே தனியே யிருக்கிறவள் ஐயோ? எனது தோஷம்போக ஒரு சிவனடியாரையுங் காணப்பெற்றிலேனே, இன்று என்கண்ணுக்குத் தோஷ முண்டாகின்றதே யென்று கவலைகொண்டவளாய் சிவனடியார்க்கு அன்புசெய்யாதநெஞ்சே இரும்பு. அச்சிவனடியார்களுக்கு ஏவல்செய்து அவர்கள் குறிப்பின் வழிநடவாத தேகமே மரம் காது கண் முதலானவைந்தும் அவ்வடியார்கள் விஷயத்திலே செலுத்தாவிட்டால் அவ்வுறுப்புகள் மரப்பாவையுறுப்புகள் சைவநெறியல்லாத தவநெறிகளெல்லாம் பவநெறியென்று தபித்துப் பின்னும் உயிர்களுக்கெல்லாம் முயிரான சிவன், அவனதுஞானம் பிறந்தவர்க்கு மனம் வாக்குக் காயங்களொத்த பத்தி மார்க்கம் கிடைக்கும். அந்தப் பத்திவழியே நடக்கிறவர்களுக்கு தியானவடிவு சிவனடியார் திருவேட மல்லவோ வென்று துன்பப் படுகிறவளிடத்தில் அவன் நினைத்தபடியே சௌந்தரபாண்டியனு யரசாண்டகடவுள்கௌரிக்கருள்செய்யுங்காலமிதுவேயென்று காதிலும்-கழுத்திலும்-மார்பிலும்-தலையிலும்-தோள்களிலும்-கைகளிலும் உருத்திராக்ஷங்கள்பூண்டு தம்மைப்போலவே நெடுங்காலஞ்சென்ற ஒருபெரிய பழையபுத்தகமுங் கக்கத்திலேகொண்டு கெண்டைமீன் முள்ளுப்போல நரைத்தநரையும், முதிர்ந்ததிரைவுகளும், களைக்கிறநெஞ்சும், சரிந்தகோவணக்கட்டும், தலைநடுக்கமும், உத்தரியந்தரித்த திருத்தோளும், முப்புரிநூல்கிடந்தலையும், விபூதியணிந்தமார்பும், விரித்தகுடையும், தடியையூன்றிக்குனிந்தநடையுங்கொண்டு தனியராய் வெகுகாலம் பட்டினிகிடந் திளைத்தவர்போலேவருந்தி வாடி ஒருகிழப்பிராமணராய்வந்து வீட்டிலேநுழைய அதைக்கண்ட கௌரி மிகுந்த அன்போடெழுந்து மேன்மேலான பக்தியுட

னே ஆசனமிட்டிருக்கச்செய்து கைகுவித்து இந்தச் சிவவடிவைக்காண என்னதவத்தை அடியேன் செய்தேனோவென்று கொண்டாட அதற்கு வந்தகிழப்பிராமணர் நான்மிகவும் பசித்துன்னிடத்திலே வந்தேனென்ன கௌரி எங்களவர்கள்வீடு பூட்டிக்கொண்டு போனார்களே நானென்ன செய்வேனென்ன பிராமணன் நீபோய்க் கதவைத்தொடு பூட்டுவிடுமென்ன, அப்படியே கௌரிபோய்த் தொடுமுன்னே பூட்டுத்திறக்கச்செய்து பெண்ணே சீக்கிரம் சமையலாகவேண்டுமென்ன, அப்போது பார்ப்பதியின் திருவடிகளில் அன்பைச்செலுத்துகின்றகௌரியானவள் உள்ளேபுகுந்து விரைவிலே சமையல்செய்து வெளியே வந்து செம்பிலே ஜலங்கொண்டு கொடுத்துச் சாப்பிட எழுந்தருளுமென்ன எழுந்த பிராமணர் பாதம் விளக்கி அந்நீரை சிரசின்மேற் றெளித்துக்கொண்டு தன்மன மாசும்போக்கி அவரை உள்ளேகொண்டுபோய் ஆசனத்தின்மேலெழுந்தருளப்பண்ணி பரிகலத்திலே முல்லையரும்புபோலுஞ் சோறும்-பருப்பும்-நெய்யும்-பல பொறிக்கறிகளும்-பலகாரங்களும் பழங்களும் பரிமாறி உபசரித்தூட்ட ஐயர் அதுமுண்டு பசிதீர்ந்து தேவாமிர்தமுண்டவர் போலக் கிழத்தனம்போய் மன்மதா கிருதியாய், யௌவனகுமாரனாய் கௌரிகாண எழுந்தருளியிருந்தார். எப்படியென்னில், விபூதிபோய் அதுசந்தனமாகவும், உருத்திராக்ஷங்கள்போய் அவை பொன்னாபரணங்களாகவும், மூப்புப்போய் யௌவனமாகவும் விளங்குகின்ற தேஜோரூபத்தை கௌரிகண்டு நடுநடுங்கிக் கைகளை நெரித்துத்திகைத்து வேர்த்துக்கூசி ஒரு பக்கத்திலே யொதுங்கி நின்றாள் அப்போது கலியாணத்துக்குப்போன வைஷ்ணவாபிமானிகள் திரும்பிவந்து தங்கள் வீட்டிலேநுழைய உடனே பதினாறுவயதுள்ள பிராமணனவர் நெற்றியிலே காப்பிட்டு ஒரு பச்சைப்பிள்ளை வடிவமாய் எழுதுதற்கரிய இருக்கு-யசுர்-சாமம் அதர்வணமென்னும் வேதங்களாகிய சிலம்புகள் புறத்திலே கிடந்து சத்திக்க அன்பர்களுடைய இருதயமென்னும் மலரோடையில் மலர்ந்து சிவானந்தமாகிய தேனைச்சிந்துகிறதெய்வத் தாமரையாகிய தன் சிற்றடியின் பெருவிரலைச் சுவைத்து கண்ணீர் ததும்பும்படியாக வாய்விட்டுக்கதறியழுது அணையாகிய ஆடையிலிருந்தார் சர்வலோகங்களையுஞ் சிருஷ்டித்துக் காத்தருளுகின்ற பெருமான்.

அப்படிக் கிடக்கிற சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய பிள்ளையைக்கண்டு மாமியானவள் இந்தப் பிள்ளை ஏதென்று கௌரியைக் கேட்க, கௌரி அம்மே தேவதத்தன் மனைவியோடும் இங்கே வந்து கொஞ்ச நேரம் இந்தப் பிள்ளையை பார்த்துக் கொண்டிருவென்று சொல்லிப்போனார்களென்று சொல்லுதற்குமுன்னே மாமியானவள் கண்கள் சிவந்து சீறி எலும்புகளையணிந்துகொண்டு சுடுகாட்டிலே திரிகிறவனிடத்தில் அன்பு செய்கிறவனுடைய குழந்தைக்கு நீ அன்புள்ளவள் ஆகையாலே எங்களுக்கு நீ தகாத ஆசாரமுள்ளவள், இனி இந்தப் பிள்ளையை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியே போவென்று துரத்திவிட்டாள். அப்போது கௌரி தாயில்லாத பிள்ளைமுகத்தைப்பார்த்துத் தெருவிலேநின்று துக்கப்படுகிறவள் மனமே கோயிலாக வாசஞ்செய்கிற மதுரேசனை மனத்தினாலே தியானித்துக் கௌரியின் திருமந்திரத்தை செபிக்குமளவில் அழுத பிள்ளையை விடைமே லழகனாக ஆகாயத்திலே தோன்றக் கண்டு பின்னும் அங்கவ் விடப்பாகத்தமர்ந்த தேவி திருமந்திரத்தை உச்சரிக்கின்றவளைத் தேவிவடிவாகச்செய்து விடைமேலேற்றிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திலே தேவர்கள் பூமழை பொழியச் சொக்கநாதரெழுந்தருளினார். அதுகண்ட உலகத்தாரெல்லோரும் அதிக அச்சரியங்கொண்டு கொண்டாடினார்கள்.

விருத்த குமார பாலரான படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

இருபத்துநான்காவது

மாறியாடினபடலம்.

திருத்தராய்மதுராபுரிமேவியசித்தராகியசெல்வர்
திருத்தராயிளையவருமாய் மழவுமாய்வேடங்கொண்டடலேற்றி
னொருத்தராய்விளையாடியவாடலையுரைத்தனமினிமன்று
ணிருத்தராயவர்மாறி நின்றாடிய நிலைசிறிதுரைசெய்வாம்.

இதன்பொருள்.

திருத்த முடையவராய் மதுரையின்கண் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சித்தராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் கிழவனாகியும், குமரனாகியும், குழந்தையாகியும் வேட ந்தாங்கி விளையாடிவிருஷபாரூடராய் வெளிவந்தருளிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இனி அந்தக்கடவுள் வெள்ளியம்பலத்தின்கண் கான்மாறியாடிய திருவிளையாடலைக் கொஞ்சம் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு விக்கிரமபாண்டியன் தன்புதல்வனாகிய இராஜசேகர பாண்டியனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்துப் பிரமலோகமுதலிய லோகங்களுக்கெல்லா மேலான சிவலோகத்தையடைந்தான். பின்பு இராஜசேகரபாண்டியன் உலகமெல்லாம் தன்னதாக அரசுசெலுத்தி ஒருகுடை நிழலிலாண்டு ஆனந்தவடிவாய் வெள்ளியம்பலத்துளாடுகின்றசோமசுந்தரக்கடவுள் திருநடனத்திலே அன்புமிகுந்து அந்தப் பரதசாஸ்திரம் தவிர அறுபத்துமூன்று கலைஞானங்களுந் தெரிந்து வருகிறகாலத்தில் கோச்செங்கட்சோழனாலே பூசிக்கப்பட்டுக் காவேரிக்கரையிலே திருவானைக்காவிலே வளர்கிற கடவுளினிடத்து அன்புபெருகினவனாய் அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களுந்தெரிந்த கரிகாற்சோழன் அரசாட்சிசெய்யும்போது அவன்சபையிலிருந்து ஒருபுலவன்வந்து பாண்டியனைக்கண்டு ஐயா? எங்கள் கரிகாற்சோழனுக்கு அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களுந்தெரியும் உமக்கு பரதசாஸ்திரம் ஒன்றும் தெரியாதிருக்கின்றதேயென்று துதித்துச் சொல்ல, பாண்டியன்கேட்டு மறுதேசத்து

வித்துவான் சொல்லுகிற சொல்லினாலே மிகவு மானமுண்டாகி வியாகுலசித்தனாய் வேதாந்தமாகிய வெள்ளியம்பலத்திலே திருநடனஞ்செய்கிற கடவுளாடலை நானும் கற்று ஆடுதற்கு என்மனம் விரும்புகின்றதே. இதுவும் எனதாண்டவன் அருள் விதிதானென்று அது கற்கத்தொடங்கி பரதநூலளவு கண்டவராய் அந்த நூலின்படி ஆடவும்வல்ல நாடகநடைதெரிந்த வித்துவான்களைத்தேடி அவ்வித்துவான்களுக்குத் தனது மகிழ்வினாலே வேண்டிய வஸ்திராபரண திரவியங்கள் போதும் போதுமென்னக் கொடுத்து இராஜசேகரபாண்டியன் கசடறப் பரத சாஸ்திரங்கற்ற வகையாவது பாவம் - அராகம் - தாளம்- ஆகிய மூன்றுஞ்சொன்ன முறைப்படி பாதகமென்பதில் அங்கம் - உபாங்கம் - பிரத்தியாங்கம் - முகராகம்-கரப்பிரசாரம்-சிக்கர கருமம் - கரகேத்திரம் - கரகரணம் - தானகம் - சுத்தசாரி தேசிசாரி நியாயம்விருத்தி-பிரவிசாரம் - பூமண்டலம் - ஆகாசமண்டலம்-சுத்தக்கரணம்-உற்புலிதகரணம்-அகங்ககாரம் இரேசிதம் என்று சொல்லப்படுகிற இருபதுபேதமும் கற்றுப் பின்னும் அவற்றிலே மனோபாவமுதலாகிய எட்டுவகை நிருத்தங்களில் சாரிநிருத்தமாகிய தாண்டவமகமார்க்கம்-தேசி-வடுகு-சிங்களம் என மூன்றும். அதனிலே ஆறுமூவிரண்டுபதமும், இரேகாதி அங்கப்பதினெட்டும், நால்வகைக்கரணமும், இருவகைக் கரணமும், நால்வகைபுரிகை முதலாகிய பதினாறும், காவான் மணிமுதலாகிய இரண்டும், மடிப்புவகை ஏழுநான்கும், சுத்த சாரியெனும் பூசாரி பதினாறும், ககனசாரிபதினாறும், திக்கிராந்த முதலாகிய முப்பத்திரண்டு தேதிசாரிகளும், தேர்ச்சக்கர முதலாகிய ககனசாரிகைகள் முப்பத்தைந்தும், வித்துவற்பிராந்தமுதலாகிய சாரிபத்தொன்பதும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் புட்பபுடத் திலக்கணமாகிய முதற்பொருள்கள் ஆசாவத்திய முன்பொருள் முதற்கலாசமுதலாகிய பாடபேதங்கள் பதினாறும், படகபேதம் பத்தொன்பதும் அளகமுதலாகிய பாடவகைகள் இருபத்தெட்டும், அதில் பூசலவார்த்திகத்துடனே ஐந்துவகைக் கச்சபுடமுதலாகிய தாளமாத்திரையும், மாத்திரையின் கதிகளும் கீதமும், பாடமும், எழுந்தும் மணிபந்து முதலிய கீதத்தில்வகுத்த கட்டளை இருபத்தெட்டும், காளைமுதலியகட்டளை முப்பத்தைந்தும், நன்றாகப் பொருந்திப்பாவாதி மூன்றுலகப் பீறாக வுண்டாக்கப்படும் கூத்தகமார்க்கம் என்று சொல்லப்பட்ட இந்தக் கூத்தைக் கற்கும்போது பாண்டியன்

தன்னுடம்பில் மிகவும் வருத்தத்தையடைந்து இந்தவருத்தம் நான்கு வேதங்களாலுந்தெளியலாகாத பொருளாய்ஞானமாய் வெள்ளியம்பலத்தி லாடுகின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குமுண் டல்லவாவென்று தன்னினைவிலே கொண்டு பிரமனும் விஷ்ணுவுங் காணக்கூடாத பாதமொன்றே நெடுங்காலமாய்வருத்த நிற்கின்றது ஐயோ? இப்படி வருத்தஞ் செய்வதாகிய அந்தக் கூத்தை நான் கண்டிருக்கலாவதே, இதுவே தருமமென்றுமன தினொந்து பிறவிக்கடலைக் கடக்கவெண்ணினவர்கள் வந்து தெரிசிக்க ஆடுகின்ற ஆடலை நானெப்படித் தடுக்கலாகும். தடுப்பது தகாது அப்படி தடுக்காவிட்டால் பாதம் வருந்துமல்லவோ ஆனுல் இந்த வருத்தம்போக இப்படிச்செய்தால் நன்றென்று துணிந்து எழுந்துபோய் னிசிராத்திரியில் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு அளவிறந்த பூசைகள் நான்கு சாமமுஞ்செய்து திருவடிகளைத்துதித்துப் பின்பு வெள்ளியம்பலத்துளாடுகின்ற சோதியின் மெஞ்ஞானக் கூத்தைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து வணங்கி ஆனந்தக் கண்ணீரொழுகக் கைகளைத்தலைமேற் குவித்து நின்று எம்பெருமானே தேவரீர் ஊன்றினகாலைத் தூக்கித் தூக்கினகாலை ஊன்றி இன்று நான் தெரிசிக்க மாறியாடி என்வருத்தமெல்லாம் போகும்படிச் செய்யவேண்டும். இப்படி நீர் செய்யாதிருந்தால் இந்த சுரிகைக்கத்திமேல்விழுந்து இறந்துபோவேனென்று கத்தியைநட்டு அதில்விழுந்து சாவத் தொடங்குமுன்னே இடக்காலை ஊன்றி வலக்காலைத் தூக்கி அந்த நிருமலக்கடவுள் மாறியாட அதைப் பாண்டியன்கண்டு சேவித்துத் தன் கவலைகளெல்லாந் தீர்ந்து பரமானந்தக் கடலின்மூழ்கி அப்படித் தேனில் மூழ்கின வண்டுபோல சச்சிதானந்தக் கடலின்மூழ்கி யெழுந்து பின்னும் திரிகரணங்களுமொருமித்து அன்புவடிவாய் நின்று.

பெரியாய்சரணஞ்சிறியாய்சரணங்
கரியாகியவங்கணனேசரண
மரியாயெளியாயறிமாறிநடம்
புரிவாய்சரணம்புனிதாசரணம்.

நதியாடியசெஞ்சடையாய்நகைவெண்
மதியாய்மதியாதவர்தம்மதியிற்
பதியாய்பதினெண்கணமும்பரவுந்
துதியாய்சரணஞ்சுடரேசரணம்.

பழையாய்புதிதாய்சரணம்பணிலக்
குழையாய்சரணங்கொடுவெண்மழுவா
ளுழையாய்சரணம்முருகாதவர்பால்
விழையாய்சரணம்விகிர்தாசரணம்.

இருளாய்வெளிவாய்சரணம்மெனையும்
பொருளாகநினைந்துபுரந்தரன்மா
தெருளாதநடந்தெரிவித்தனையா
ளருளாய்சரணம்மழகாசரணம்.

அயனத்தனெனப்படுமாடரவச்
சயனத்தவனைதருதத்துவநால்
வயனத்தவலானவர்வானவசே
னயனத்தவெனுயகனேசரணம்.

கதவெங்கரியின் னுரியாய்சரண
முதலந்தமிலாமுதலேசரணென்
றதிர்பைங்கழனூபுரவண்டலறும்
பதபங்கயமுன்புபணிந்தசரண்.

இவ்விதமாகத் துதித்துப் பெருமானுடைய திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்தெழுந்து நின்று எம்பெருமானே! இப்படியே எக்காலமும் இந்தத் திருநடனத்தை எல்லாருங் கண்டு தெரிசிக்க வெள்ளியம்பலத்திலே நின்றருள அடியேன் வேண்டுகின்ற வரம் அருளவேண்டுமென்று வணங்கினன். அப்படியே அன்றுமுதல் இன்றளவும் கால்மாறினபடியேகடவுள் நின்றருளினர்.

கால்மாறியாடினபடலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இருபத்தைந்தாவது

பழியஞ்சினபடலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஈறிலான்செழியனன்புக்கெளியவனுகிமன்றுண்
மாறியாடியகூத்தென்சொல்வரம்பினதாமேகங்கை
யாறுசேர்சடையான்ருேரும்பழியஞ்சித்தென்னன்
றேறலாமணத்தைத்தேற்றுந்திருவிளையாடல்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

முடிவில்லாதவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் பாண்டியனது அன்புக்கெளியவராகி வெள்ளியம்பலத்திற் கான்மாறியாடிய மகிமையை யான்சொல்லுந்தகைமைத்தோ! இனி கங்கையைச் சடையிற்றரித்தருளிய அந்தக் கடவுள் பாண்டியன் பழியஞ்சினவனுகித் தெளியாது உள்ளங்குழம்பியிருந்த காலத்தில் அவனைத் தெளிவித்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்ருேம்.

இராஜசேகர பாண்டியன் இப்படியாகச் சிலகாலங்கழிந்த பின்பு தன்புத்திரனை குலோத்துங்க பாண்டியனுக்குத் தன் அரசாட்சியைக்கொடுத்து வினைகளைக்கடந்து வெள்ளியம்பலத்திலாடுகின்ற கடவுளின் திருவடிநிழலிலே கலந்து பேரின்பத்தையடைந்தான். பின்பு குலோத்துங்க பாண்டியன்கூடனுயகனைத் தினந்தினஞ்சென்று வழிபடுகிற நீங்காதபக்திநியமத்தைக்கொண்டு பதிறுயிரம் பெண்கள் போகங்களையனுபவித்து ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கு அவ்வாறு பிள்ளைகளாய் அறுபதிறுயிரம் பிள்ளைகளைப்பெற்று அந்தப்பிள்ளைகளின்மூத்தப்பிள்ளையான அனந்தகுணபாண்டியன் இளமையான ஆண்சிங்கம்போலக் கலைஞானங்களும், இரதம், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், கத்தி, கேடகம், வில்வித்தை முதலியவைகளுங்கற்று வல்லவனுக இப்படியே எல்லாப் பிள்ளைகளும் வல்லவராய் வருகிற செய்கையைக்கண்டு கடல்சூழ்ந்த வுலகமெல்லாம் சந்தோஷித்து வாழும்படி அரசுசெலுத்திவருகிறகாலத்தில் திருப்புத்தூரிலிருந்து ஒரு பிராமணன் தன்மனைவியுட

னேபெற்ற கைக்குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டுகடந்துமாம ளிருக்கிற மதுராபுரியைநோக்கி வரும்போது வழியிலேதாகத் துக்கு நீர்வேண்டுமென்று தாகத்துடனேவருகிற மனைவியை ஒருபெரிய ஆலமரத்தினிழலின்கீழே குழந்தையுடனே இருக் கச்செய்து தான்நீர்தேடிச்சென்றான். அதற்குமுன்னேயிருந்த இலைகளையுடைய அந்த ஆலமரத்தின்மேலே வெகுநாளைக்கு முன்னே ஒருவனெய்த அம்புதைத்துக் கோத்துக்கிடந்தது. காற்றலைக்க அசைந்துகீழேயிருக்கிற பிராமணப்பெண்ணின்வ யிற்றிலேவிழுந்து உருவத்தைத்தது. அது தைத்தவுடனே அந்தப் பிராமணப்பெண்ணுக்கு ஆயுசுமுடிவுகாலமாய் இறந் துபோனாள் அப்போது அவ்விடத்திலே அம்புகோத்த வில் லையுடையவனு மொருவேடன் வெயிலுக்கொதுங்க நிழல்தே டிவந்து அந்த மரத்தினிழலி லொருபுறத்திலே இளைப்பாறி நின்றான் உடனே தண்ணீர்க்குப்போன பிராமணன் குளங்க ண்டு தண்ணீர்முகந்து திரும்பித் தன் மனையாளிருக்கிற ஆலம ரத்துக்குவந்து ரத்தவெள்ளம்பெருக இறந்துகிடக்கிற மனை வியைப் பார்த்துக் கூர்மையான அம்புதைத்துருவி யிறந்து போனாளென்று தெரிந்து பெண்ணே உனக்கென்ன காரணம் இப்படி நேரிட்டதென்று மத்தினாலுடைபட்ட தயிர்போற்க லங்கி மனந்தளர்ந்து மதிகலங்கி இந்தப்பெண்கொலை செய்த வர்கள் யாரோவென்று தெரியாதவனாய் தேடும்போது அந்த மரத்தி னிழலிலே ஒருபுறத்தில் அம்புவில்லுமாக வெயிலுக் கொதுங்கி நிற்கிற வேடனைக்கண்டு இவனோ செருப்புப்போட் டகால்களும், கத்திவைத்துக்கட்டிய கச்சையும் அம்பேற்றிய வில்லுமாய்க் கொலைசெய்யுங் கோலமாக இவ்விடத்தி னிற்கிற தினாலே இவனே என்மனைவியைக் கொன்றான் என்றுமதித்து ஏண்டா வேடா! யமன்போல் என்மனைவியைக் கொன்றாய் கொன்றவன் நீயே யாதலால் அரசனாணை அப்பாலே செல்லக் கூடாதென்று ஆரவாரித்து அவனைப்பற்றி இறந்த மனைவி யை முதுகிலே சுமந்து பிள்ளையை இடையிலேகொண்டு பால் வேண்டி யழுகிற பிள்ளைமுகத்தைப் பார்த்துப்பார்த்துக் கண் ணீர்விட்டழுது சென்று பாண்டியனுடைய மதுரைக்குவந்து உள்ளே குற்றமில்லாதவேடனை முன்னே நடத்திக்கொண்டு போய் நிறுத்தித் தன்னுடைய மனையாளுடலை நேரேகிடத் திப் பாண்டியனுடைய மந்திரிமுதலானோர்கள் கேட்கக் கண்க ளிலே நெருப்புச்சிந்தக் கைகளை உயரத்தூக்கி அபயமிட்டுச் சொல்லுகின்றான்.

ஐயா! இராஜநீதி கோளுத ராஜசிங்கமே! ராஜலட்சுமி விளங்குகின்ற மார்பனே சந்திரகுலத்திலேபிறந்து குற்றஞ்செய்தவனுக ஒப்புக்கொண்டு கையை அறுத்துக்கொண்டவனே, உனக்கு அபயம் அபயம், அரசனுனவன் தூங்கும்போதுந் தனது ஆக்கினைவழுவாமல் உலகங்களை ரக்ஷிக்கிறவனென்பது இந்த வேடன்செய்த கொலையை விசாரியாவிட்டா லெப்படி மெய்யாகும் என்று முறையிட வாயில்காப்பவர்கள் இதைக் கண்டு பாண்டியனிடத்தே சென்று ஐயா? ராஜாதிராஜனே நமது அரண்மனைக்குமுன்னே ஒருபிராமணன் தன்மனையாளைக்கொலைசெய்தானென்று ஒருவேடனை முன்னேவிட்டு இறந்த பிணத்தையும் இங்கே கொண்டுவந்து போட்டுத் தானொருவனுய்ப் பரிதாபிக்கின்ருன் என்று தெரியச்சொன்னுர்கள் அது கேட்ட பாண்டியராஜன் என் குடைநிழலும் என்காவலும் செங்கோலும் பயந்தீர்த்தரசாளுகின்ற நீதியும் உலகத்தில் கலிதோஷம் போகத் தாங்குகின்ற பொறுமையும் நன்ருயினவென்று வெகுண்டு வெளியேவந்து பிராமணனிற்கிற நிலையைக் கண்டு மெலிந்து ஓய் பிராமணு? நீ வந்தகாரியமென்ன? ஏன் துன்பப்படுகின்ருய் உள்ளதைச் சொல்லென்ன பிராமணன் பாண்டியனை நோக்கி உயர்ந்த நீதியைச் செலுத்துகின்ற ராஜனே? கேளுமென்று நடந்தவரலாறெல்லாஞ்சொன்னுன். கேட்ட பாண்டியன் பிராமணன் சொன்னதெல்லாம் உள்ளேகொண்டு வேடனைப்பார்த்து உன்செய்தி யென்னவென்ன ஐயா சுவாமி நான் வெயிலிலிளைத்து அந்த மரத்திநிழலிலே ஒருபுறத்தினின்றேனேயல்லது நான் கொன்றவ னல்லேன் வேறே கொன்ருரையும் யான் காணேன் என்ன அதுகேட்டு முன்னே நின்றவர்கள் இவள் மார்பிலே அம்புபட்டதெப்படியென்ன வேடன் அம்புபட்டிருந்தது மெய்யே நான் அங்கு நடந்த செய்கைகளொன்றுந்தெரியேனென்ருன். அப்போது மந்திரிகள் கொலைசெய்தவன் கொன்றேனென்பானே அல்லாமலும் வேடன் வார்த்தையிலு மெய்புண்டோ, இவனைக் கண்டித்தாலல்லது மெய்விளங்காதென்ன, அதை அரசன் கேட்டு அப்படியே செய்யுங்களென்ன, தண்டனைசெய்வோர்கள் தண்டித்து உண்மையைச் சொல்லென்றுகேட்க யாதொரு குற்றமுஞ்செய்யாத வேடன்முன்னே சொன்னபடியே சொல்லித் தன்னுலொரு தோஷமுமில்லாமையாலே அவ்வேடன் என்னதான் செய்தான். தண்டிப்பவர்களைப்பார்த்து இன்னும் நீங்கள் நன்

ருய் விசாரியுங்கள் நான் தண்டிக்கப்படுவே னல்லேன் என்று சொன்னான். அதைப் பாண்டியன்கேட்டு இந்த வேடன் எவ்வளவு தண்டனைசெய்தாலும் சொல்லுவதொருபடியே சொல்லுகிறுன் கொலைசெய்தவனுக முகத்திலே தோன்றவில்லை அல்லது இந்தப் பார்ப்பானுக்குச்சத்துருக்கள் யாராயினுமிருந்து கொன்றுர்களோ? அல்லது மிருகங்களோ? பக்ஷிகளோ? இன்னும் வேறே யாரோ இவளைக் கொலைசெய்ததனுலே என்ன பயனுண்டாகும் அல்லது இந்தவேடனுவது இன்னும்வேறே யாராவது மிருகங்களை யெய்தபாணம் தப்பி இவள்மேலே விழுந்ததோ? இந்தப் பிராமணத்தி இறந்தகாரணம் தெரியவில்லையேயென்று விசனப்பட்டுப்பின்னும் பாண்டியன் சாஸ்திரிகளை நோக்கிச் சாஸ்திரங்களாலே விசாரித்துச் சொல்லுங்களென்ன சாஸ்திரிகள் ஐயா இந்த நியாயம் சாஸ்திரங்களாலே தெளியத்தக்கதன்று. தெய்வத்தாலே தெளியப்படுவதென்ன, பாண்டியன் பிராமணனைநோக்கி நானிதை நன்றாய் விசாரித்து உன்கவலையைத் தீர்ப்பேன் நீ யஞ்சவேண்டாம். உன் மனைவிக்கு மயானக்கடனை முடித்துப் பின்பு இங்கேவாவென்றனுப்பிவிட்டு வேடனைக் காவல்வசப்படுத்தி தன் மனைவிக்குச்செய்யுங்கடனைச்செய்து வந்தபிராமணனை தன் அரண்மனை வாசலிலிருக்கச்செய்து தான்போய்த் தங்கள் குடிக்குலதெய்வமாயிருக்கிற சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதானத்திற் சென்று கடவுளைவணங்கி சுவாமி! இந்தவேடனே பிராமணத்தியைக் கொன்றுனே? அல்லது வேறேயாவராயினும வேறொருவிதங்களாலே கொல்லலாயிற்றே இது தரும சாஸ்திரங்களாலே தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடாததாயிருக்கின்றது தேவரீர் திருவருளினுலே தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்ள அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு அசரீரிவாக்கு இந்தப்பட்டணத்துக்கு வெளியே ஒருபுறத்திலுள்ள செட்டித்தெருவில் ஒருகலியாணம் நடக்கின்றது அங்கே நீ அந்தப் பிராமணனையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்தால் உனக்குத் தெளியாத செய்தியெல்லாம் தெளியச் செய்கிறேமென்று சொல்ல பாண்டியன் தன் இரண்டுகாதுகளுு நிரம்பக்கேட்டுத் தன் அரண்மனைவாயிலிற் காத்துக்கொண்டிருக்கிற பிராமணனேடுகூடிப் பகற்காலத்தைக் கழித்து இராத்திரி வந்தபின்பு தான் வேற்றுருவங்கொண்டு அந்தக்கலியாண வீட்டுக்குள்ளே போய் ஒரு பக்கத்திலே சுகமேயிருக்கும்போது அன்றைய

தினம் கடவுளருளா லந்தப் பிராமணனும் பாண்டியனுங் கேட்க யமனாலே அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் அந்தவீட்டிலே கலியாண மாப்பிள்ளைக்கு ஆயுள் முடிந்ததினாலே வந்து ஒருதூதனை மற்றொரு தூதன்பார்த்து அண்ணேன்? நமதரசனாகிய எமதருமராஜன் இன்றையத்தினமே இவனுயிரைக் கொண்டுவாருங்களென் றனுப்பின வுத்திரவின்படி உடம்பிலே யாதொரு வியாதியு மில்லாதிருக்கிற இந்த மாப்பிள்ளையி னுயிரை எவ்விதத்தினாலே நாம் கொண்டு போவதென்றுகேட்க, அந்தத் தூதன் வழி நடந்துவந்து நிழலுக்கொதுங்கியிருந்த பாப்பாத்தியை எககாலத்திலேயோ மரத்திலையிலேதைத்துக்கிடந்த அம்பைக் காற்றினால் விழச்செய்து எப்படி அவளுயிரைக் கொண்டுபோனோம், அதுபோல இந்தக்கலியாணத்திலே கொட்டுகிற மேளவாத்தியங்களுக்கு மருண்டு கன்றீன்றபசு கட்டுத்தாம்பை அறுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பாயச்செய்து இவனுயிரைக்கொண்டு போவோமென்றான் அந்த வார்த்தையைப் பாண்டியன்கேட்டு ஓய்பிராமணா! கேட்டாயோவென்ன, பிராமணன் மெய்யேகேட்டேன் இங்கே இந்த மாப்பிள்ளையானவ னிறந்தால் அப்படியே என்மனைவி யிறந்ததுமெய்தான். ஆகையாலே என் மனக்கவலைதீர இந்த மெய்யைக்காணவேண்டுமென்றுபாண்டியன்கூடவே பிராமணனுமிருந்தான். அப்போது மிகவும் சம்பந்தமான பலபந்துக்களும் நெருங்கிக் கூடிக் கலியாணஞ் செய்யத் தொடங்கிக் கொட்டுகின்ற பலவாத்தியங்கள் முழங்கக் கூடிய பெரிய ஓசைக்குப்பயந்து கட்டியிருந்த கயிற்றை யறுத்துக் கொண்டுபோய் ஒருகன்றுத்தாய்ப்பசு ஓடிப்பாய அதுபாய்ந்தவுடனே மாப்பிள்ளை யிறந்துபோனான்.

அப்போது மணமகனே பிணமகனாய், மணப்பறையேபிணப்பறையாய், மங்களவாழ்த்தோசைபோய் அழுகைக்குரலோசையாய் முடிந்தன ஆதலால் ஒருக்ஷணப் பொழுதுக்குள்ளே யிறந்து முடியும்படியான இந்தத் தேகத்தால் வரும்பயனை அறிவுடையோ ரடைவார்கள். அறிவில்லாருக் கிந்தத்தேகத்தாலொருபயனுமில்லை என்னைக்கண்ட பிராமணன் ஐயோ நான் ஏனிப்படி வீண்வளர்த்தேனென்று மனைவியிறந்துபோனதுன்பத்திலும் அதிக துன்பங்கொண்ட பிராமணனோடே பாண்டியன் தனதரண்மனைக்குச்சென்று மந்திரிகளுக்கும் எல்லாருக்கு மிந்தவுண்மையைத் தெரிவித்துப் பிராமணனை இன்

னுமொரு கலியாணம் செய்துகொள்ளச் சொல்லி அதற்குத்தக் கபொருள்களைக்கொடுத்து அவனைப்போகவிட்டு காவற்கிடங் கிலேகிடந்த வேடனுக்கு விலங்குவெட்டிவிட்டு ஆலோசித் துத்தெளியாமல் நாங்கள்செய்த தண்டத்தை நீ பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டிப் பரிபூரண கடாக்ஷம்பண் ணி அவனுக்குவேண்டிய பலபொருள்களுங் கொடுத்து தயா ளுவான குலோத்துங்கபாண்டியன் அந்த வேடனை அவனி டத்துக்குப் போகவிட்டு யானையெய்த சோமசுந்தரக் கடவுளை ப்போய் கண்டுதொழுது அன்புபெருகி சுவாமி அடியேன் பொருட்டுத் தேவரீரும் பழியஞ்சு கடவுளானீர் தேவரீருக்கு அடியேனினிச் செய்யத்தக்கது முண்டோவென்று பத்தியு டனே புகழ்ந்து பலதரமும் தோத்திரமுஞ் செய்து அளவில் லாத பூசைகளுநடத்தி உயிர்களுக்குவருந் துன்பங்களை நீக்கி உயிர்களுக்கெல்லா மோருயிர்போல அரசாண்டிருந்தான்.

பழியஞ்சின படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இருபத்தாறாவது

மாபாதகந்தீர்த்த படலம்.

கலிவிருத்தம்.

வேதநாயகன்வெம்பழியஞ்சிய
நாதனுன நலனிது நல்கிய
தாதையைக்கொலைசெய்ததனயன்மா
பாதகந்தனைத்தீர்த்தமைபாடுவாம்.

இதன்பொருள்.

வேதநாயகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் கொடியபழியஞ்சிய நாதராகிய திருவிளையாடல் இதுவாகும். இது அந்தக் கடவுள் தன்னை யீன்றருளிய பிதாவைக்கொன்ற ஓர் புதல்வனது மகாபாதகத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு குலோத்துங்க பாண்டியன் உலகமெல்லாஞ் செங்கோல்செலுத்தித் தனியரசு நடத்துகிற நாளிலே அவந்தியென்கிற பட்டணத்தி லொருபிராமணன், அவன் மனைவியானவள் லட்சுமியும் மன்மதனும் அவன்தேவியாகிய ரதியும்பிரதிமையும்விரும்பத்தக்க ஒப்பில்லாத அழகையுடையவள். அவள்வயிற்றிலே மகனென்று ஒரு கொடும்பாவி பிறந்து கொலைமுதலிய பாவங்களேறுகின்ற கப்பலைப்போலே அவன்வளருங் காலத்திலே கோடானுகோடி வில்லைவளைத்துக் கோடானுகோடி அம்புகளைப்பூட்டிக் கோடானுகோடிவிகாரங்களைக் கூட்டிக் கோடானுகோடி மன்மதர்கள் எய்ததினுலோ? இளமையானபக்குவத்தையுடைய தேகத்தையுடையவனுகி மயக்கத்தை தருகின்றகாமமும் வலியபாபமும் தனைந்தீர்த்தலினுலே தன்னை வயிற்றிலே வைத்துத்தாங்கிப்பெற்ற தாயைப் புணரவிரும்பினுன். அதற்குத்தாயென்னும் அழிதக்கவினுள் தன்புருஷனில்லாத காலத்திலே நாணமுதலிய நான்கு குணங்களுநீங்க அவனுஞ் சம்மதித்தாள், இன்பமானது சிறிது இதனுல் வருந்

துன்பமோ மிகப்பெரிது. என்பதையாவருமறிய மயக்கமாகிய பாம்பானது தன்மதியை விழுங்க அந்தக்கொடியவன் தாயைப்புணர்ந்துச் சுகித்துவருகிற செய்தியைக் குறிப்பாலறிந்து பக்கத்தார் அறியாமல் மனத்திலே அடக்கிக்கொண்டு வருகிறபோது வேறேயொருநாள் வெளியாகக்கண்டு அந்தப்பிராமணன் யாதொன்றும் பேசாமலிருக்க, மகனானவன் அதிககோபங்கொண்டு கொல்ல நினைத்தெழுந்ததைத்தாயானவள் கண்டு அவனைப்பார்த்து நீயோ தாயோடு கூடிச்சுகத்தையடைந்தாய் தகப்பனைக் கொன்றதினாலே என்ன பயன் கிடைக்குமென்று தடுக்க அதற்குக் காமுகரானவர்க்குத் தாயானாலென்ன? தகப்பனானாலென்ன? தயவேது? தருமமேது? நில்லென்று மண்வெட்டியைக் கொண்டு காமமென்னுங் கள்ளைகுடித்த மயக்கத்தினாலே வெட்டி இராத்திரியிலே கொண்டுபோய் மயானவினையைமுடித்து வேடர்கள் கைக்கு வேண்டிய பொருளுடனே தாயோடு காட்டுவழிச் சென்றானந்தக் காட்டிலே வேடர்கள் கண்டு சூழ்ந்து அப்புவில்லுடனே இடிக்கொப்பாகமுழங்கி போகாதே நில்லென்று அவன் கையிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் பறித்துகொண்டு அவன் தாயையும் தாங்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு போனார்கள். அப்போதவன் தூரதேயங்களிற்போய் சுகமடையலாமென்று நினைத்ததொன்று முடிந்ததொன்றானதினாலே, (நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்ததென்னும்) பழமொழி அவனாலே உண்டாயிற்று. அப்போது தகப்பன் யிறந்துபோனாலும் பிள்ளைக்குத் தாயும் போனாளே துணைவேறே ஒருவருமில்லையே யென்று தான் துணையாக வந்து அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. பற்றினபாவம் ஐயையோவென்னும் அழும் சிவனேயென்னும், பாவம், பாவம், இதுவோபழியென்னும், ஐயகோவென்னும், கைகளை குலைத்தெறியும், நிழல் வடிவைப்போல விடாமல் பின்பற்றிச்செல்லும், நல்ல தீர்த்தங்கள், சிவஸ்தலங்கள், நல்லோரிடங்களாகிய இவ்விடங்களிலே செல்லவொட்டாது, சிவனது திருநாமங்களைக்காதுகளிலே நுழையவொட்டாது, மனத்திலும்புகுதவொட்டாது, நாவாலுஞ்சொல்லவொட்டாது, தூங்கவுமொட்டாது, சுற்றும்முன்னும் பின்னும்பக்கமும் சூழ்ந்து தன்னிடுப்பு முறியப்பற்றி யிழுக்கும், இப்படியாகிய மகாபாதகத்தினாலே அலைந்து இனி என்ன செய்யத்தக்கதென்று பொறுக்கமாட்டாமல் துன்பப்பட்டு அன்னியதேசங்களெல்லாம் பயங்

கொண்டு அலைவானாகி துன்பவியாதியை வெகுகாலமடைந்து உலகமெல்லாந்திரிகிற மகாபாதகன் தனதுபலமெல்லாமொடுங்கிக் கடவுளருளாலே இனி அந்தப் பாதகந்தொலையுங்காலம் வந்து மதுரையைக் கிட்டினான் அப்படி கொடியபாதகனாகி வருகிறவனுக்குமுன்னே அங்கயற்கண்ணியானவள் இரண்டு காதிலுந் தந்தக்குழையிட்டு புலிப்பல்லாகிய தாலியும் பூண்டு, மயிர்ச்சடையானது பிடரியிலே அசைய, பழிக்கஞ்சாத ஒரு வேடிச்சிவடிவங்கொள்ள, முன்னே பழிக்கஞ்சின கூடற்கடவுள் தலையிலே வேங்கைப்பூமாலையைத் தரித்து மான்கொம்புபோலக் கோணியதாடியும், விற்பிடித்த நீண்ட கையையுமுடைய ஒரு வேடவடிவங்கொண்டு தோன்றிக்கோபுரவாயிற்புரத்திலே பனங்கருக்குப்போலும் பற்களையுடைய வேட்டை நாய்கள் சூழ்ந்துகொண்டு கிடக்க அம்பும்வில்லும் பக்கந்திலே விளங்க அங்கயற்கண்ணியாகிய வேடிச்சியுடனே சூதாடிக்கொண்டிருந்த அவ்விடத்தே பெருநுளப்புண்ட விளங்கனிபோல ஒன்றுமில்லாதவனாய் மிகுந்த வருத்தத்துடனே வருகிற மகாபாதகனைக்கண்டு யாராலுமனத்தினால் நினைக்கக்கூடாத கொடிய பாவிவருவதைப் பாரென்று வேடிக்கையைப் பார்த்துப்பெண்ணே எல்லாருக்கும் வருத்தநோயைச் செய்கின்ற மன்மதனாலே அலைச்சற்பட்டு வருந்தினவர்கள் மனமானது செல்லவேண்டிய விடங்களிலே செல்லாது, குணமும், குலமும், ஒழுக்கமும் குறையுமென்றும், கொலைபழிபாவம் வளருமென்றும்பாராது, உயிர்க்கு முடிவுவருமென்று மெண்ணாது கள்ளுக் குடித்தல் போல்வதே காமமென்பது மனத்தை மயங்கச் செய்தலினாலே ஆனாலும் எல்லாராலுமிகழத்தக்க காமத்தைப்போல நினைத்தாலும் கண்டாலும் கேட்டாலும் உள்ளுண்டாகிய மனத்தைக் கெடாது, கள் உண்டால் மனத்தைக்கெடுக்கும் ஆதலால் கள்ளினும் கொடிய காமமே கொலைகளுக்கெல்லாம் காரணம் காமமே களவுக்கெல்லாங் காரணம். எமனுமஞ்சத்தக்க காமமே கள்ளுண்டற்குங் காரணம், காமமே நரகலோகத்தைக் காணியாக ஆளச்செய்யும் என்றுசொல்லிக் கொலைசெய்த பாவம் பீடிக்கப் பட்டு வருகின்றவன் முகத்தைப்பார்த்து ஏனடா பார்ப்பான்! இப்படிமிகுந்த துன்பங்கொண்டு வருந்துகிறாயென்ன, அப்படிக்கேட்ட கடவுள் கிருபாதிருஷ்டிபட்டுக் கொஞ்சம் பாவந் தணிந்து தன்புத்தியுண்டாகி முன்பிறப்பிலேசெய்த அதிக பாவத்தினாலே பிறந்து தகப்பனுக்குப் பகையானதும் தகப்

பனைக் கொலைசெய்ததும், பின்பு அந்தப்பாவம் பிடித்து எங்குமலைக்க அலைந்துந் தீராமல் இந்த மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்ததும் தெரியச்சொல்லி யழுதுநின்றான்.

அதுகேட்டு வேடவடிவுகொண்டு மனத்திலே அருள்பெருகி விளங்குகின்ற கிருபாசொரூபியாகிய கடவுள் அப்படிக்கெட்டுப்போனவனைப் பார்த்து உன்னையடைந்திருக்கின்ற இந்த மகாபாதகம் எங்கேபோனாலுந் தீராது இங்கேதானே தீருமென்று அது தீரும்படியாகவெண்ணி ஓய் பிராமணா! நீசெய்த பாவம் உன்குலத்தாரும் நரகத்தில் விழும்படியானது, அதை யாராலேதீர்க்கக்கூடும் ஆனாலும் இப்போது நாம் எமது கண்ணாலே பார்த்ததினாலே எளிதிலே தீரும்படிச் சொல்லுகிறோம் அதாவது ஒரு சிவராத்திரியில் சிவனடியார்களுக்கேவினபணிவிடைசெய்து பிச்சையெடுத் தொருபொழுதுண்டு சூரியனுதயமாகுமுன்னே எழுந்து அறுகம்புல்லைக் கொய்துவந்துபசுக்களுக்குக்கொடுத்துப் பத்தியுடனே மூன்றுகாலமுங் கோயில் வெளித்தொட்டித் தீர்த்தத்திலே தீர்த்தமாடிச் சிவபெருமானை நூற்றெட்டுதரம் பிரதட்சிணஞ் செய்து இப்படியாகத் தவத்தைச் செய்தாயானால் உனக்கிந்த பாவந்தீருமென்று கடவுள் கூற அதைக்கேட்டு வேடிச்சியாய்ப் பக்கத்தேயிருந்த அம்மை வேடனைநோக்கி சுவாமி இந்தக்கொடியபாவி, அளவில்லாத காலம் நாலேழுகோடி நரகத்திலே வீழ்ந்துகிடந்தாலும் தீராதபாவந்தீரும்படி அருள்செய்ததென்ன காரணத்திலேயென்றுகேட்க அதற்குக்கடவுள் பழி பாவங்களுக்கஞ்சாத நீசரானாலு நினைத்தாலும் அஞ்சத்தக்கபாவத்தைச் செய்து அது பீடிக்கலாகி எங்குந்தீராமல் வேறொரு ஆதரவுமில்லாதே அலைகின்ற பாவியாகிய இவனுக்கல்லவோ நாம் அருள்செய்துகாக்கத்தக்கதென்று சொல்ல, அதுகேட்ட வேடிச்சி சுவாமி? நீர் யாதேனு மொன்றைச் செய்தற்கும், செய்யாமைக்கும், வேறேயொன்று செய்தற்கும் காரணமாக விளங்குகின்றீர் ஆதலால் நீர்செய்யவேண்டுமானால் எப்படிப்பட்டபாவிகளையும் புண்ணியவான்களாகச் செய்வது உம்முடைய அருள்விளையாட்டல்லவோவென்று மனமகிழ்வுதோன்றச் சொல்லும்போது வேடனாகிய கடவுளுமறைந்து வெள்ளியம்பலத்திலே பரிபூரணமாக மேகமறைய மின்னலுங்கூட மறைந்தார்போல அம்மையுங்கூடமறைந்தருள அறிவில்லா மாபாதகன்கண்டு தான்

ஆச்சரியங்கொண்டு பின்பு கூடனாயகன் சொன்னபடியே மாதவக்கோலங்கொண்டு அப்புண்ணிய விரதங்களை யனுஷ்டித்து வருங்காலத்தில் மூன்றுமாதத்துக்குள் அவனுடைய பாதகந் தீர்ந்து தெய்வீகத் தன்மையான பிராமண வடிவாகிச் சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவடிகளிலே அனேகம் வடமொழி மாலைகள்பாடிச் சச்சிதானந்த சோதியின் பொன்னடியிலேசேர்ந்து சிவானந்தவாழ்வடைந்தான். ஆனபின்பு தாயைப்புணர்ந்து தகப்பனைக் கொன்றபாவந்தீர்ந்து மோட்சத்தையடையச் செய்தது அந்தப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தமேயானால் நீரிழிவு-குஷ்டம்-மகோதரம்-காசம்-சுரமுதலிய வியாதிகளையுந் துன்பங்களையுந் தீர்க்குமென்பதோ இந்தத் தீர்த்தத்துக்குப் பெருமை ஆதலால் அந்தக்கெட்ட பிராமணனுடைய மகாபாதகத்தைத் தீர்த்தது தெரிந்து பாண்டியன் மந்திரிகள் ஊரிலுள்ளவர்கள் வேற்றூரிலுள்ளவர்கள் ஆகாசவாசிகள் இவர்களெல்லாரும் அதிசயித்து வாக்கு மனதுக்கெட்டாத பேரருளை இந்த அறிவீனனிடத்திலே செய்தது என்னகாரணத்தினாலோ வென்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்து நான்மாடக்கூடல் நாயகனைத் துதிசெய்து பேரின்பக் கடலிலே மூழ்கினார்கள்.

மாபாதகந்தீர்த்த படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இருபத்தேழாவது
அங்கம் வெட்டின படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

வேதகந்தரித்தமுக்கண்வேதியன்மறையோன்செய்த
பாதகந்தவிர்த்தவாறுபகர்ந்தனம்விஞ்சையீந்த
போதகன்மனைக்குத்தீங்குபுந்திமுன்னாகச்செய்த
சாதகன்றனைப்போருற்றித்தண்டித்ததண்டஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

இருக்கு-எசுர்-சாமம்-அதர்வணமென்னும் நான்குவேதங்களுமுழங்கும் அழகியகண்டத்தையுடைய முக்கண்வேதியராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் ஓர் பிராமணப்பிள்ளையினது மகாபாதகத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இனி, தனக்கு வித்தைகற்பித்த ஆசிரியனது மனைவியை அபகரிக்க முயன்றவனாகிய ஓர் பாபியை அந்த மதுராபுரித்தலைவரெதிர்த்து அவனங்கத்தை வெட்டியருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

குலோத்துங்கபாண்டியன் உலகமெல்லாங்காத்து அரசாளுகிறகாலத்தில் வேறேயொரு தேசத்திலிருந்து அந்த மதுரைக்குவந்து வாள்வித்தைகற்கவேண்டினோர்க்கு வாள்வித்தை கற்றுக்கொடுத்து மிகவுங் கிழவனாய் வாழ்கின்ற ஒருவன் சோமசுந்தரககடவுளை வழிபாடுசெய்கின்ற அன்புடனே தினம் தினம் கோயிலுக்குப்போய் வணங்கித்துதித்து இருவினையையும் வெல்லும் பேரறிவுடையவனாயிருந்தான். அப்படிப்பட்டபேரறிவுடையவனான வாள்வித்தையில் வல்லவனை வணங்கிப் பகைவரைவெல்ல கற்கின்ற ஆண்சிங்கம்போன்ற குமாரர்களில் நல்வினைதெரியாதபாவியான சித்தனென்பவனொருவன் அந்த வாள்வித்தைமுழுவதும் வரும்விதியாலே நிரம்பவுங் கற்றவனாய் அந்தவித்தையிலே தன்னை நன்குமதித்து மிகவும் கருவங்கொண்டு தன்னாசிரியனுக்கே எதிரியாகத் தானுமொரு வித்தை கற்குமிடமுண்டாகிப் பலருங் கற்கும்படி கற்பித்து

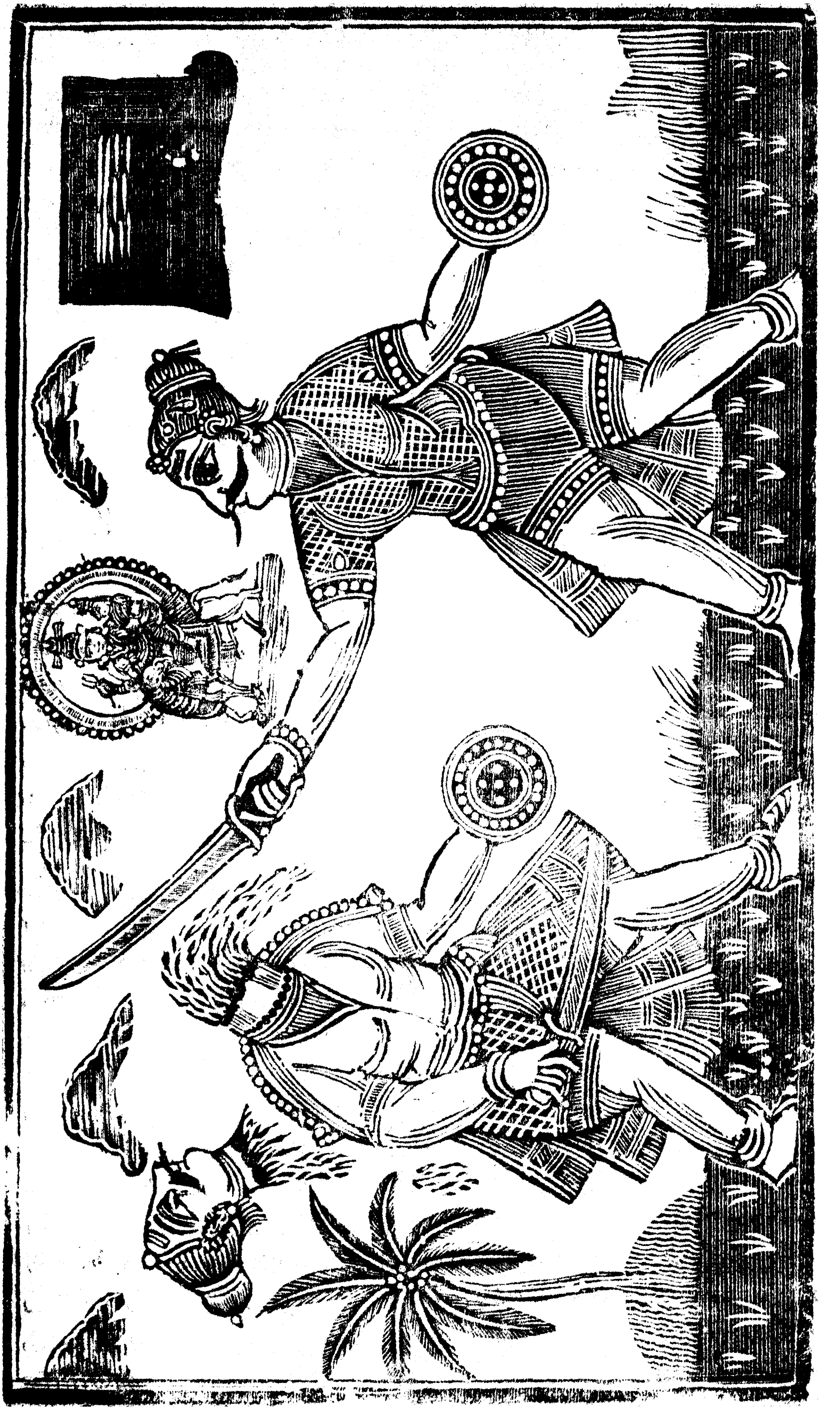

அந்த ஆசிரியனிலும் அதிகமாகத்திரவியங்கள் சம்பாதித்துப் பின்னும் தானொருவனே இருவர்வரனையும் கொள்ளவேண்டு மென்னுங் கருத்துள்ளவனாய் அந்தக்கிழவனை அவ்வூரினின் றும் போகச்செய்யவெண்ணி அந்தக் கிழவனிடத்திலே கற்கின்ற குமாரர்களையெல்லா மனம்வேறாக்கி நாள்தோறுமிப்படி விரோதித்து வருகிறவன் முன்னே தாயைப் புணர்ந்தவனுக்குத் தம்பியைப்போல அந்த ஆசிரியின் மனைவியையும் புணர விரும்பினான்.

அப்போது தோண்டத்தோண்டப் பொறுத்துக்கொள்கிற பொறுமையுள்ள பூமியை ஒத்தவளான அந்த ஆசிரியன் மனைவியிடத்திலே ஆசிரியனில்லாதபோதெல்லாம் போய்ப்போய் எப்போதிடங்கிடைக்கும் எப்போதிடங்கிடைக்குமென்று பல தரமும்போய் அஞ்சாமல் கேட்டுக்கேட்டுப்போவான் அப்படி அவன் கேட்கும்போதெல்லாம் அந்த ஆசிரியன்மனைவி பேசாதிருந்தாள். அப்படி யிருக்கையில் பின்னுமொருநாள் அந்தச் சித்தனென்பவன் அங்கேசென்று அவள் கையைப்பிடித்திழுக்க அவனைத் தள்ளிவிட்டு வலிதான கதவைச்சாத்தித் தாள்போட்டுக்கொண்டு தன் கற்புக்கு அழிவுவராமற் செய்துகொண்டாள். அப்போது சித்தன் மிகவுங் காமாக்கினியாலே வெம்பிப் பாவிகளிலும் புறங்கடைநின்ற பாவியாய்ச் செய்த தீமையைத் தன்புருஷனுக்குத் தெரியப்படுத்தாமல் அந்தமகா பதிவிரதையானவள் தன்மனத்துள்ளே அவன் செய்தனவெல்லா மடக்கிக்கொண்டு எல்லாவுயிர்களிலு நிறைந்திருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளை நினைந்து வருந்தினாள்.

அதைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தெரிந்து அந்தச் சித்தன் செய்த குற்றத்துக்குத்தக்கபடி தண்டிக்க திருவுள்ளத்தி லெண்ணி ஒருநாள் அந்தக்கிழவனாகிய ஆசிரியன்போல் வடிவுகொண்டு சித்தனிருக்குமிடத்திற் சென்று சித்தா! யௌவனனாகிய நீயும் மிகவும் வயதுசென்ற கிழவனாகிய நானும் வாள்கொண்டு போர்செய்து நம்மிருவருடைய பலமும் தெரிந்துக்கொள்ளுவோம், நாளைக்கு இந்தப் பட்டணத்துக்கு வெளியே ஓரிடத்திற்குவாவென்று சொல்லிப்போனார். அப்படிக்கடவுளாகிய ஆசிரியன் சொன்னதற்குச் சித்தனும் சம்மதித்து நாளைக்குப்போர்செய்து வெல்வோமென்று மனோரதித்த நாலாம் பாதகனை அவன்மனம்போல சூரியன் அஸ்தமித்து இருள்

மூடி இராத்திரியாய்ப் பொழுதுவிடிந்து சூரியனுதையமான பின்பு சித்தன் சிங்கவாகினியை வணங்கிக் கச்சுக்கட்டிக் கத்தி கேடகங்கொண்டு அந்தக்கிழவன் சொன்ன இடஞ்சென்று நின்றான். பின்பு வாள்யுத்தத்துக்கு வாவென்று நேற்றுவலிய வரச்சொல்லிப் போனவராகிய கொடிய ஆண்புலிபோல முதிர்ந்து வளைந்து கூனிய ஆசிரியனும் வீரகண்டாமணிகட்டிக் கச்சுங்கட்டி விபூதியும் பூசிக்கொண்டு பிரகாசமான கத்தியுங் கேடகமுங்கொண்டு அந்த புத்தியீனனுக்கு நேரேவந்து சிங்கமுஞ்சிங்கமு மெதிர்த்தாற்போலக் கடவுளாகிய ஆசிரியனும் சித்தனும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கி ஒருவர்க்கொருவரெதிர்கொண்டு நின்றும், பின்தாங்கியும் நேரேசென்றெழுந்தும் இடியேறுபோலக் கொர்ச்சித்தும் பின்பு கேடகத்துள்ளே குனிந்தொடுங்கியும் வெளியே தெரியவந்ததும் கத்தியையுருவி இடசாரிவலசாரியாகத் திரிந்து வீசிவெட்டியும் அப்படி வெட்டுவதை ஒருவர்க்கொருவர் கேடகத்தாலே தடுத்தும் மீண்டு கொதிப்புக்கொண்டு கிட்டிச்சென்று நகைத்தும் ஆண்மைகள் பேசியும் மாறிமாறி எதிரிட்டும் பின்பு முதுகுகாட்டி ஓடுகிறதுபோல ஓட்டங்காட்டியும் சக்கராகிருதியாய்ச் சுழன்று கூப்பிட்டும் மறுபடி வெட்டுகின்ற கத்தியை மார்பிலேதாங்கியும் அப்படி வெட்டுவதைத்தப்பித்துக்கொண்டும் இப்படியாக நாலைந்து நாழிகைநேரம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்படி யுத்தம்பண்ணுவதைப் பார்க்கிறவர்களெல்லாருங் கேட்கக் கிழவனாகிய ஆசிரியன் என்மனைவியை யெண்ணின நெஞ்சைக்குறித்தும் உடன்படச்சொன்ன நாவைக்குறித்தும் அவளைத்தொட்ட கையையும் பார்த்தகண்களையும் சித்தா! தப்பித்துக்கொள்ளென்று பலதரமுஞ் சொல்லிச்சொல்லி அந்த நெஞ்சுமுதலானவைகளுக்குத் தக்க தக்கபடி தண்டித்துத் தலையையும் வெட்டிக்கொன்று தமது திருவுரு மறைந்து போயினர்.

அப்போது சண்டை பண்ணுவதைக் கண்டு கொண்டுநின்ற வாள்வீரர்கள் கிழவாசிரியனைக்காணுமல் அவன்வீட்டிற்குப்போய்த்தேடி அவன்மனையாளை ஆசிரியன் எங்குசென்றனனென்று கேட்க, அவள் கடவுள்கோயிலுக்குப்போயினரென்றுசொல்ல அப்பொழுதே கடவுள்கோயிலுக்குப்போன ஆசிரியன் திரும்புவதைத் தேடிக்கண்டவர்கள் ஐயா! நீர் சித்தனுடனே போர்செய்து அவனைவென்றபின்பு நாங்கள் அந்த யுத்தகளமெல்லாம் தேடித்தேடி இங்குவந்துகண்டோமென்று

சொன்னார்கள் அதுகேட்ட ஆசிரியன் நான் சித்தனுடைய அங்கம் வெட்டினவனல்லேன். நீங்கள் சொல்லுவதென்ன காரணம் என்னைப்போ லங்குவந்து சித்தனுடனே போர்செய்துகொன்றவன்யார்? ஆனால் இப்படி நடந்தது இந்த நான்மாடக்கூடநாயகன் திருவுளந்தானோவென்றான். அதுகேட்டு நின்றமனையாள் அங்குநிற்கிறவர்களெல்லாருங்கேட்க சித்தன் நெடுநாளாய்த்தன்னை நெருங்கி அடுத்தடுத்துவந்து உடன்படும்படி கேட்டதும் நேற்றையதினம்வந்துகையைப்பற்றியிழுத்ததும் மனம்வெந்துதான் அவனைத் தள்ளிவிட்டுப்போய்க் கதவைமூடித் தாளிட்டுக்கொண்டிருந்ததுந்தெரியச்சொன்னாள் அதுகேட்ட மாணாக்கர்களெல்லோரும் ஐயா? இந்த அம்மை சொன்னபடியே அங்கு உம்மைப்போல் வந்த வாள்வீரர் சொல்லிச்சொல்லிச் சித்தனைக் கொலைசெய்தாரென்றுசொல்ல ஆசிரியன் கேட்டு இப்படி நடந்தது நம்மையெல்லாம் ரக்ஷிக்குங் கடவுளான சொக்கலிங்கமென்னுஞ் சோமசுந்தரப்பெருமான் திருவிளையாடலேயென்று தன்மனையாளும் மாணாக்கர்களுங் கூடிவரக் கோயிலுக்குள்ளே போய்க் கடவுளை வணங்கிப் பிரமா விஷ்ணுகளுக்கெல்லாம் தெளியக்கூடாத உன்பெருமை மிகவுஞ் சிறிய ஏழையான அடியேன் பொருட்டுத் திருவிளையாடலாயிற்றே யென்று துதிக்கப் பாண்டியனும்பட்டணத்துஜனங்களும் கடவுள் திருவிளையாடலைக்கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீரிலே முழுகி அடிக்கடிவணங்கி வணங்கிக் கீதங்கள் பாடியாடித் துதித்து நின்று இந்தச் சோமசுந்தரக் கடவுள் அடியார்க் கெளியவர் அநாதி ரக்ஷகரென்று கொண்டாடிக் குலோத்துங்கபாண்டியன் மாணிக்கமாலையென்னும் அவன்மனையாளுடனே அந்தக் கிழவாசிரியனை யானைமேலேற்றிப்பட்டணப் பிரவேசஞ் செய்வித்துப் பின்பு தன்புதல்வனான அனந்தகுணபாண்டியனுக்குத் தன்னரசாட்சியைக் கொடுத்துப்பின்பு சத்து அசத்து என்னும் பொருள்களைச் சந்தேகமறத்தெளிந்து பாசபந்தங்களையொழித்து அந்தக்கரணங்கள் ஒருமித்துச் செல்ல ஐம்புலன்வழியே மனதைச்செலுத்தாது திருவருணெறியே செலுத்திப் போதமாகிய தனது வல்லமையை மூடியிருந்த மலவலியானது விட்டுநீக்க இராகு வென்னும் பாம்பினால் உமிழப்பட்ட சந்திரனைப்போலத் துல்லியனாய் வெள்ளியம்பலத்திற்கான்மாறியாடிய சோமசுந்தரக்கடவுளின்திருவடி நிழலைப்பிரியாதபேரின்பமாகிய மோக்ஷத்தையடைந்தான்.

அங்கம்வெட்டின படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

இருபத்தெட்டாவது

நாகமெய்தபடலம்.

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

செங்கண்மால்விடைமேல்விடங்கர் செருக்களத்திடைவாளொடு
தங்கம்வெட்டியசேவகத்தையறைந்தனந்தமிழ்மாறன்மேற்[த்
சங்கையிட்டமணீசராற்றியதழுகண்வேள்விமுளைத்ததோர்
வெங்கண்வாளரவைத்துணிந்துவிளித்தவாறும்விளம்புவாம்.

இதன்பொருள்.

சிவந்த கண்களையுடைய மால்விடையூரும் விடங்கராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் யுத்தகளத்தையடைந்து கையில் வாளையெடுத்து குருபத்தினிக்குத் தீங்குசெய்ய எண்ணியபாதகனது அங்கத்தைவெட்டிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனி, பாண்டியன்மீது சமணர்களாகிய நீசர்கள் ஓர் யாகஞ்செய்து அதினின்று முண்டுபண்ணி யேவிய சர்ப்பத்தின்மீது (அந்தப்பாண்டியனைக்கொண்டு) கணையேவிய அதனைத்துணித்துக் கொன்றருளிய திருவிளையாடலையுஞ் சொல்லுகின்றோம்.

குலோத்துங்க பாண்டியன் மோக்ஷமடைந்தபின்பு அவன்மகனாகிய அனந்தகுணபாண்டியன் சிவனுருவமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும் உருத்திராக்ஷமும் விபூதிசாதனமுமே உண்மைப்பொருளென்றுறுதிக்கொண்டு தனது தகப்பன் முதலாகிய அரசர்களெல்லாரிலுஞ் சிறந்தவனாய் நடக்கிறதினாலே கடவுளின் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரவொளியும் திருநீற்றினொளியும் உள்ளிருளையும் வெளியிருளையு மோட்டப் பரமசிவனது திருவுருவமாகவே பாண்டி நாடெல்லாம் விளங்கியது. இப்படி விளங்குகின்றதை எண்ணாயிரஞ் சமணர்களுந்தெரிந்துகோபங்கொண்டு நெருப்பில்விழுந்த இரும்புபோல அபிமானஞ் சுடப்பொருதவர்களாய் அந்த நாயினுங்கடையான சமணர்கள் பாண்டியனைக்கொல்லவெண்ணி வஞ்சனையான ஒருவேள்வி செய்வதற்குக் காதவழியெல்லையளவு வேள்விச்சாலைசெய்து அக்கினிகுண்டமுந்தோண்டி நெருப்பிட்டு எட்டுத்திக்கிலும்புகைபடா

மூட்டி நக்ஷத்திரங்களெல்லாம் நெல்லுப் பொரிபோ லுதிர்ந்து சிதற, அக்கினிச்சுவாலை ஆகாயத்தை யளாவ நெருப்பை வளர்விக்க அப்படிகொதித்தெரிகின்ற குழியிலிருந்து இருண்டடமும் வாயினிருபுறத்திலும் பாதிச்சந்திரனிரண்டு விளங்கினாற்போன்ற பற்களும் வடவாக்கினி போன்ற கண்களும் தோன்ற, பாதாளத்திலிருந்து ஒருமலை யெழுந்தாற் போல ஒரு அசுர னெழுந்தான். அப்படி யெழுந்த அசுரன் கோபித்தெழுந்து சமணர்களே! எனக்கு வடவாக்கினியும் வெந்து போகத்தக்க உதராக்கினி பற்றிப் பசிதாகமா யிருக்கிறதினாலே நீங்கள் இனி எனக்கேவும் வேலையென்னவென்று கேட்க, அதுகேட்டுச் சமணமுனிவர்கள் நீபோய்பாண்டியனை மதுரையோடேயெடுத்து விழுங்கி வருகவென்றேவிக் கூடத்தொடர்ந்தார்கள். இப்படிப் பாயுடுத்துகின்ற சமணர்கள் அனுப்பவருகின்ற பாம்பு ரூபமான அசுரன் பூமியும் ஆகாசமும் நிரம்பினவுடம்புடனே விஷமூறிச் சிந்துகின்ற துவாரம் பொருந்திய பற்களும் வடவாக்கினிபோ லெரிகின்றகண்ணும் இருள் நிரம்பின மலைக்குகைபோன்ற பிளந்தவாயுமாய் நெடுந்தூர நீண்டமலைபோல் வருகிறபோது பாதாளலோகம் வெளியே தோற்றவும், உடலழுந்துதலினாலே பூமிபள்ளமாகவும், கண்களில்நெருப்புத்தோன்றச் சுவாசம்விடும்போது முன்னேயுள்ள பயிர்கள் தீயவும், காடுகளெல்லாம் பற்றிவேகவும், மரங்களி லிருக்கின்ற பட்சிகளின் சிறகுகள் சுருண்டுவிழவும், உலகமெல்லா மஞ்சவும், உலகத்தைத் தாங்குகின்ற ஆதிசேடன் நடுங்கவும், சூரிய சந்திரர்க ளஞ்சவும், இவர்களை விழுங்குகின்ற இராகு கேதுக்களஞ்சியும், திக்கியானைகளஞ்சவும், தண்டதரனான யமனும் பயந்தோடும்படி மதுரைக்கு மேற்குத்திசையில் வருகிறதைக் கண்டவர்கள் ஓடிப்போய்ப் பாண்டியனுக்குத்தெரிய அவனை வணங்கி ஐயா! நமது மதுரைக்குமேல்முகமாக வொருபெரிய விடப்பாம்பு பூமியாகாசமெல்லாந் தன் வாய்க்குளிட்டு விழுங்கும்படி வருகின்றதென்றுசொல்ல, அப்படி வாயைததிறந்துகொண்டு வருகின்றதென்று சொன்னதைப் பாண்டியன்கேட்க அஞ்சாதவனாய் இந்தப் பாம்பு முன்னேயானையை அனுப்பினசமணர்களே வரவிட்டார்களென்று நிதானித்தது ஆனாலும் இந்தப் பாம்பையுங்கொல்லுதற்கு நமது குலதெய்வமான சோமசுந்தரக்கடவுளே யிருக்கிறாரென்று

தேறி ஆகாயத்திலிருந்திறங்கின சூரியன்போலவிளங்குகின்ற இந்திரவிமானக் கோயிலுக்குப்போய்க் கடவுளை வணங்கிச் சுவாமி! பாரம்பரியமாய் அடிமைசெய்து உமது திருவடியை ஒருபோதுமறவாமலெப்போது மடிமைசெய்கின்ற அடியேன் உமது சொல்வழியே நீதிசெலுத்திவருகின்றேன் இப்போது இந்த மதுரைமுழுதும் அழியும்படி சமணர்களெண்ணி வர விட்ட பாம்பை உமதருளினாலே கொல்லும்படி வேண்டுகின்ற அடியேனைக் கிருபைசெய்தருளவேண்டும் இதுவே உமதுகட னென்றுவேண்டிக் கடவுளிசைபெற்றுவணங்கி அவர்திருவடி களை உள்ளத்திலே தியானித்துக்கொண்டு வெளியேவருகின்ற பாண்டியன் வில்லுமம்புங்கொண்டு மதுரைக்குமேற்றிசையில் வருமுன்னே மலைபோனீண்டுயர்ந்துவருகின்ற பாம்பைக்கண் டான். அப்படி யவன்காணும்போது பாம்பால்வருகிற அசு ரன் அநேகம் புள்ளிகளையுடைய விரிந்தவாயோடுகூடிய பட த்தை அகலமாகப்பரப்பி எங்குமிருள்மூட நஞ்சொழுகுகின்ற பல்லை அதுக்கிப் பெருமூச்சுவிட்டுச்சீறி அந்தமதுரைமுழுது ம்விழுங்கும்படியாக வாயை ஆவென்றுதிறந்தான். அப்போ துராஜசிங்கமான பாண்டியன் இடியேரஞ்ச அட்டகாசம்பண் ணிக் கையிலிருக்கிறவில்லை இருபுறமும்வளையவளைத்து நாணே ற்றிட்டு அக்கினிசுவாலையான கூரியபாணத்தைத் தொடுத்துவிட் டான். அப்படி அவன் விட்டபாணங்களெல்லாம் வெறுந்து ளாகக்கடித்துத் துப்பி யூதினான். அதற்குப் பாண்டியன் சலியா மல் பரமசிவனது பாதபங்கயத்தை நினைத்து ஒருகொடிதான அர்த்த சந்திரபாணத்தை பிரயோகித்துவந்த பெரிய பாம்பி னது வளையுமுடலைத் துண்டுதுண்டாக்கினான். அப்போது இடிபோலே குமுறி மலையிலிருந்துமிழுகிற அருவிபோல இர த்த வெள்ளமோட நீண்டவுடல் புரள கூரியவால் நெளியச் சாகிற அசுரன் முற்காலத்திலே வாசுகிகக்கின ஆலகாலவெள் ளம்போல் இருண்ட விஷத்தைக் கக்கினான் உடனே அந்த விஷாக்கினிபொங்கிப் பட்டணமெல்லாநெருங்கின. சோலை கள்-கிணறுகள்-குளங்கள்-நாற்சந்தி கூடுமிடங்கள்-கல்விச்சா லைகள்-அகழ்க்கிடங்குகள்-மதில்கள் - அரசனரண்மனைகள்-மா டங்கள்-உப்பரிகைகள்-மேடைகள்-கோபுரங்கள்- நாடகசாலைக ளாகிய எவ்விடங்களிலும் பரவி வியாபிக்கப் பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாமயங்கித் தூங்கினவர்கள்போல மடிந்தார்கள். எப்படியென்றால் நிலைமைகுலைந்து உடம்புகள்விம்மிவேர்வை

களுண்டாகி புலன் பொறிகரணங்கள் தடுமாறிப் பேசும்பேச்சுகள்குழறித் தழுதழுத்து நாவுங்காய்ந்து சுவாசமேலிட்டு அறிவழிந்துமயங்கி மூச்சொடுங்கி உள்ளிருக்கிறவுயிர் போகிறது வருகிறதாக இப்படிக் கிடந்தார்கள். அதைப் பாண்டியன்கண்டு விஷத்தைக்கண்டஞ்சின விஷ்ணுவைப்போலக் கடவுள்கோயிலுக்குள்ளேபோய் வணங்கி எங்கள் குலதெய்வமே! உமது திருவடிகளையே சரணமென்றடைந்தேனுகையால் முன்னேவந்த கடலைவென்றும், மழையைத்தடுத்தும், யானையை எய்துகொன்றும், இந்த மதுரையைக்காத்ததுபோலவே இந்தவிடத்தினால் வந்த வருந்தத்தையுந் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று பலகால்வேண்ட கிருபைகடலான சோமசுந்தரக்கடவுள் தம்முடைய சடையிலேதங்கிய சந்திரகலையின் முகத்திலே சிறிது சிந்திவிட அவர் சிந்தினவுடனே எவ்விடங்களிலும் அந்த அமுதம் பெருகிப் பாலிலே பிரைமோர்போலக்கலந்து முன்னுள்ள மதுராபுரியாகவேபரிசுத்தஞ்செய்து விஷத்தைப் போக்கியது அப்போது சூரியன்முன்னே இருள்போலவும் கடவுள் திருவருளின்முன்னே மலவலிபோலவும் சந்திரகலையின் முகத்துளியினாலே விஷந்தீர்ந்து எல்லாரு மூர்ச்சைதெளிந்து ஆனந்த பரவசராயெழுந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். பாண்டியராஜனும் சொக்கலிங்கக்கடவுளுக் கன்புருவாகி உலகமெல்லாம் அரசாண்டிருந்தான்.

நாகமெய்த படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இருபத்தொன்பதாவது

மாயப்பசுவை வதைத்த படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

சுருதியின்புறத்தவர்விடுமராவினைச்சுருதி
கருதரும்பரனருளுடைக்கௌரியன்றுணித்த
பரிசிதங்கதுபொருதமண்படிறர்பின்விடுப்ப
வருபெரும்பசுவிடையினுன்மாய்த்ததும்பகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

வேதபாபியராகிய சமணர்கள்விடுத்தசர்ப்பத்தை வேதங்களுக்கெட்டாத சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளையடைந்த பாண்டியன்துணித்த பெருமைபொருந்திய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி, அதனைச் சகியாமல் பாபிகளாகியசமணர்கள் பின்னர்விடுத்தபசுவை (அச்சோமசுந்தரக்கடவுள்) தமதுவிருஷபத்தைவிடுத்துக் கொன்றருளிய திருவிளையாடலையுஞ் சொல்லுகின்றோம்.

அனந்தகுணபாண்டியன் அந்தப்பாம்பைத் துண்டாக்கினபின்பு அதன்கூடவந்த சமணர்கள் பிரசண்டவாயுவீசக்கலைந்தோடுகிற மேகங்கள்போலக் கலங்கியோடி ஓரிடத்திலே கும்புகூடி நான்முன்னே யனுப்பிய யானையைகொன்றாற்போலவே இப்போதனுப்பின பாம்பையுங்கொன்றார்கள். இனி நாம் செய்வதென்னென்று ஆலோசித்து இனி அவர்கள் சைவர்களாகையினாலே பசுவைக்கொல்லார்கள், பழிக்கஞ்சுவார்கள், இதுவே தக்கதானதந்திரமென்றுகூடி முன்போலவே ஒருவேள்விசெய்து அக்கினியைவளர்க்க அதினின்றும் ஒரு அசுரன் பசுவடிவாகித் தோன்றினான். அப்படித்தோன்றின பசுவை முன்போலவே அனுப்பினார்கள், அப்போதந்தப் பசுவானது ஆகாயத்திலோடுகிற மேகங்களைக் கொம்புகளினாலே குத்திக்கோத்து ஆதிசேடனுடைய தலையும் எதிரே தோன்றுகிற மலைகளுந் தூளாகக்கால்களாலே மிதித்துப் பிரசண்ட

வாயுவுமஞ்சப் பெருமூச்செறிந்து அந்தப்பசுவிடுகிற மூச்சினாலே சராசரங்களெல்லாம் பூளைப்பூபோற்பறக்கவும், அதன் கோபாக்கினியினாலே உலகமெல்லாந்தீயவும், பட்சிகள் மிருகங்கள் பயந்தோடவும், நெருங்கின காடுகளையும், மலைகளையுங் கொம்பாலே குத்திச் சண்டமாருதம்போலே வேகங்கொண்டு வழியிலே கண்டபேர்களையெல்லாந் துரத்திக்கொன்று இடிபோலே முழங்கிப் பின்னும் யமன்வருகிறதுபோலே அந்தப் பசுவானது பாண்டியன் மதுரையைநோக்கி மிகுந்தபலத்துடனே வருகின்றதை பாண்டியனும் பட்டணத்துஜனங்களுந் தெரிந்து சோமசுந்தரக்கடவுளைமனதிலேதியானித்துதுதித்து வந்த துன்பத்தைத் தெரிவிப்போமென்று கோயிலுக்குப் போய்க் கடவுளைத்தொழுது, சர்வலோகங்களுக்கும் நாயகராயுள்ள பெருமானே! அபயம் வெள்ளியம்பலத்திற் கான்மாறியாடிய ஸ்ரீபாதங்களை யுடையவரே! அபயம், பலவுயிர்களுக்குமுயிராயிருந்துஞானத்தை யுணர்த்துகின்ற ஞானசொரூபரே! அபயம், பரிசுத்தம்பொருந்திய வேதபுராணங்களின் பொருளாயுள்ளவரே அபயமென்றுகூவி முறையிட்டார்கள்.

இப்படி நின்று முறையிடுகின்றவர்களைக் கடவுள் தமது திருவருட் பார்வையினாலேபார்த்து மனமிரங்கித் தமது நந்தியைக்கூப்பிட்டுநீபோய் அந்தச்சமணர்கள் அனுப்பினபசுவை வென்று வருகவென்றருள்செய்தனுப்ப உடனே அந்தநந்தி யமனுந்தன்னைக் கண்டஞ்சக் கண்கள்கோபித்துச் சுவாலைவீச நாக்கைநீட்டி மூக்கைத்துழாவிக் கடைவாயிலே நுரைசோரத் தலை ஆகாயத்தை அளாவ எழுந்துநெற்றியிலேபட்ட மின்ன கொப்புகளிலே பூண்கள் விளங்க, முதுகிலே பருமம்குலுங்க, கொம்பிலேகட்டின தொங்கற் குஞ்சங்கள் நெற்றிமுன்னே அசைய பூட்டினமுத்து முகவட்டுகளிலங்க கழுத்திலே சதங்கை மாலைகள் ஆரவாரிக்க பெரியமணியுங்கணகணென்ன முத்துத் தண்டைகளும், கிண்கிணிமாலைகளும் அரசிலைதொங்கல்களும் பல ஆபரணங்களும் விளங்க, நான்குகால்களிலும் சிலம்புகள் ஒலிக்க, காலகளைத் தூக்கிவைத்து நிலத்தைக்கிண்டி எட்டுத்திக்கும் தூளிகள் எழுந்துமறைக்கசுவாசம்விட்டுபூமியைக்கொம்பிலேகுத்திக் கோத்து மேகங்கள்நேராக எதிர் நின்றுநோக்கி நெருங்கி இரண்டு கண்களிலுநெருப்புச்சிந்தநடந்தது. அப்படி நடந்த நந்தி இரண்டு கொம்பினாலு மேகத்தைக் கிழித்

துத்தள்ளி ஒரு வெள்ளிமலைபோல நடந்துசென்று அந்தப் பசுவின்மேற் கோபங்கொண்டுநாற்றம்பற்றிப்பெருமூச்செறிந் துகிட்டிமேற்குள்ளது கிழக்காகவும் கிழக்குள்ளதுமேற்காகவும் வடக்குள்ளது தெற்காகவும், தெற்குள்ளது வடக்காகவும் இப் படி முடுக்கிக்கொம்பிலே கோத்து முதுகு கீழாகத்தள்ளி மலை களைக் கொம்பினுலே குத்தி திசைகளுக் கப்பாற்போய் விழவெ றிந்து வீசி அந்தமலைகளின் சிகரங்களையுடைத்து இன்னு மொரு சிகரத்தில் விழவெறிந்து ஆகாயத்தையளாவின ஆல மரங்களின் கிளைகளை ஒடியமுறித்துச் சமுத்திரத்திலே போய் விழவீசி இப்படி நந்திதேவர் விளையாடி அந்தச்சமணர்கள் நினைத்தபடியே பசுவுடனே போர்செய்துகொல்லாமல் உயர் ந்த ஜாதியான இடபம் தன்னுடைய பெரிய அழகைத்தெரி யக்காட்ட அதைவந்த பசுவானது கண்டு காமங்கொண்டு மன் மதபாணந்தைக்கப்பட்டு உயிருடனே வீரியத்தையும்விட்டுக் கீழேவிழுந் திறந்து ஒருமலைவடிவாய் முடிந்தது. அதுகண்டு மதுரைமாநகரமெல்லாம் அளவில்லாதசந்தோஷத்தையடை ய வேப்பமாலையைத்தரித்த பாண்டியன்றேள்கள்பூரிக்க சூரிய னைக்கண்ட இருள்போலப் பசுவின்கூடவந்த சமணர்கூட்டங் களெல்லாம் நாணி யோடினார்கள், அன்றுமுதல்வந்த இடப மும் உலகங்களுக்குத்தெரிய ஒரு இடபமலையென்று சொல் லும்படி விளங்காநின்றது, பின்பு சூட்சுமரூபமாய்க் கடவுள் திருவடியிற்சென்றுவணங்கக் கடவுளும் பழையவடிவுடனே நீயிங்கேயிருக்கக் கடவையென்று நிலைபெறச்செய்தார்.

அப்போதுபட்டணத்து ஜனங்களும் பாண்டியராஜனு மிகுந்தசந்தோஷத்தை யடைந்துசென்று சந்நிதியிலிருந்த நந்திதேவர்பாதங்களை வணங்கிப்போகச் சோமசுந்தரககடவு ளும்நந்திதேவருடைய ஜெயத்தைக்கொண்டாடி அங்கயற்க ண்ணம்மையுடனே மகிழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் அந்த இடப மலைமேலே இலங்கையி லிராவணனைக்கொல்ல வரும்போது ராமனும் இலட்சுமணனுடன் அனுமான் சுக்ரீவன் முதலான வானரசேனைகள்சூழ வந்திறங்கினன். அதுதெரித்து அகத் தியமகாமுனிவர் அங்கேவந்து இராமனுக்கு ஆசீர்வாதஞ் சொல்லிச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவிளையாடல்களைச் சொல்ல அக்கடவுள் பெருமையைக்கேட்டுத் தலைமேற்குவித்த கையனாய் அகத்தியருடனே கூடப்போய் பொற்றாமரைத் தீர்

த்தத்திலே முழுகிச் சோமசுந்தரக்கடவு ளடிகளைவணங்கிச் சிவாகமப்படி அருச்சனைசெய்து துதித்துக் கனிந்த அன்புடனே தலைமேற் கைகுவித்துக் கடவுளே? இந்தப்பூமண்டலத்திலே அநேகமான சிவஸ்தலங்களுள்ளன அவைகளிலே இந்த மதுரை மிகுந்த ஆச்சரியமான தலமானதினாலே இது மிகவும் அழகுள்ளதென்ப தெப்படியென்றால் உலகங்களெல்லாம் உன்னிடத்திலே யுண்டாகி நிலையாக நீசெய்த செய்கை போலவே உன்விளையாடலென்று தெரிய சானைமலையென்றும், நாகமலையென்றும், பசுமலையென்றும், இடபமலையென்றும், நிலைகொண்டு விளங்குதலாலே இந்தமதுரையே சிறந்தது. இன்னும் கண்டவுடனே துன்பங்களைப் போக்குதற்கும் அளவில்லாத செல்வங்களைக் கொடுத்தற்கும் கருணைகொண்டு நீயிங்கே விளங்குகின்ற சிறப்பினாலே தெய்வநாயகனே! இந்த இலிங்கத்துக்கொப்பான தொன்றுண்டோ? அல்லாமலும் முழுகினவுடனே முன்செய்த பாவங்களெல்லாந் தீர்த்து உனது சிவானந்தபோகத்தைக் கொடுக்கின்ற இந்தத்தீர்த்தத்துக்கொப்பான தீர்த்தந்தானொன்றுண்டோ? இன்னமும் எந்தத்தலங்களினும் ஒவ்வொன்றுசிறந்ததாயிருக்கும் இங்கேமூவகைச்சிறப்புமுண்டு ஆதலால் இந்தந்தலத்தை அடைந்தவர்களுக்குச் சித்தசுத்தியும் பலவிதங்களான சித்திகளும் உண்டாகும் ஆனபடியினாலே அடியேனெண்ணிச் செல்கிற காரியமும் முடிவதரிதானாலு மப்படியுமுடியும்படியாகத் திருவருள்செய்ய வேண்டுமென்று வணங்க அதற்குச்சோமசுந்தரக்கடவுள் அசரீரியாக இராமா கேட்பாயாக நீயெனக்குத்தென்கீழ்த்திசையிலே சென்று கடலுக்கணைகட்டி அந்த ராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையு மறுத்துச் சீதைசிறையை நீக்கி மீண்டு உன்னுடைய அயோத்திக்குச்சென்று பலகாலம் உலகங்களையாண்டு பின்பு வைகுண்டமடையக் கடவையென்றும் அமுர்தம்போலத் தித்திக்கத் துன்பப்படாதேயென்றும் திருவருள்செய்ய அப்படிச் சொன்ன அசரீரி வாக்கைக்கேட்டு வணங்கித்துதித்துக் கடவுளிடத்திலே விடைகொண்டுசென்று வேதத்துக்குப்பொருளருளிச்செய்த கடவுளருளின்படியே இலங்கையிற்சென்று பாவியான ராவணனைக்கொன்று அவன் தம்பி விபீஷணனுக்கு அந்த இலங்கையைக் கொடுத்துப்பின்பு திருவிராமேச்சுரத்திற்குப்போய் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்துத் திருவருள்பெற்றுத் தன்னைப்பற்றின பழியைத் தொலைத்து இந்திரன் பழிதீர்த்த கடவுளை மீண்டும்வந்து வணங்கித்துதித்துச் சீதையுடனே இராமன் அயோத்திசென்றான். பின்பு அனந்தகுணபாண்டியன் தனது புதல்வனாகிய குலபூடணனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துத் தான் சிவலோகஞ் சேர்ந்தான்.

மாயப்பசுவை வதைத்தப்படலம் முற்றிற்று.

35

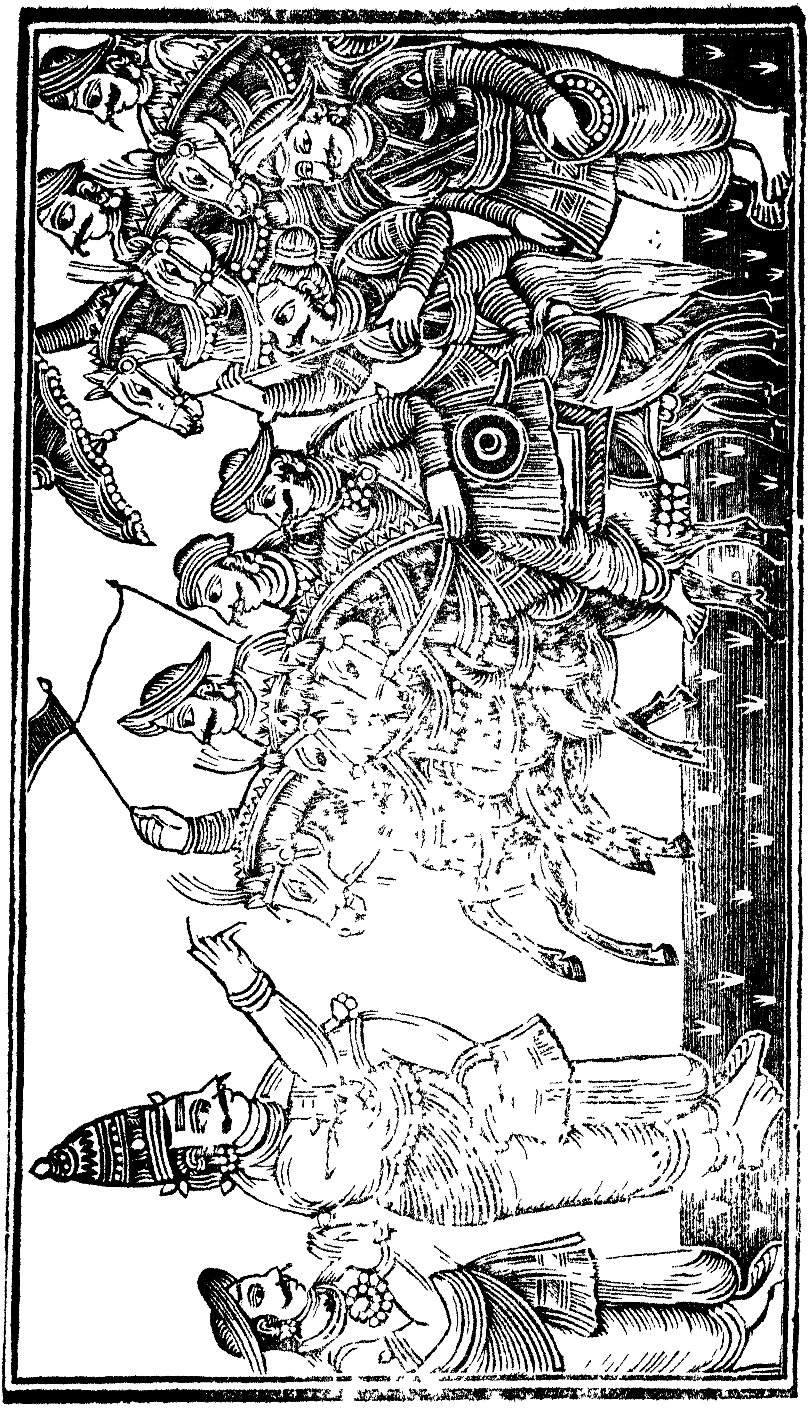

உ

சிவமயம்.

முப்பதாவது

மெய்க்காட்டிட்டபடலம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

பாவமெனவடிவெடுத்தபடிற்றமணர்பழித்தழல்செய்
தேவவருமறப்பசுவையேறுயர்த்தோன்விடைநந்திக்
காவலனைவிடுத்தழித்தகதையுரைத்துமட்டாலைச்
சேவகன்மெய்க்காட்டிட்டுவிளையாடுந்திறமுரைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

பாவமே தமக்கு உடலாகப் பெற்றுழன்ற பாவிகளாகிய சமணர்கள் நிந்தைக்கிடமாகிய யாகத்தைச்செய்து அதினின்று முண்டாகிய பசுவை யேவியதற்கு அந்தப்பசுவை நந்தியாகிய விடைப்பெருமானை விடுத்துக்கொன்றருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம் இனி, அட்டாலைமண்டபத்தேறிச் சேவகம் புரிந்தவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் மெய்க்காட்டிட்டு விளையாடல் புரிந்த திறத்தைச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு குலபூடணபாண்டியன் தனதுசெங்கோல்செலுத்தி அரசாண்டு வருகிறகாலத்தில் அவனுடையசேனைகாவலனாகிய சவுந்தரசாமந்தனென்பவன் சிவனடியார்களைப் பரமசிவமாக அன்புசெய்து பூசித்து நடந்து அரசனுக்கு இம்மைமறுமைக்குந்துணையாகி வருகிறபோது வேடர்களுக்கரசனான சேதிராயனென ஒருவேடன் மிகுந்த பலாஷ்டியனாய் மேலிட்டு ரதகஜதுரகபதாதிகளுடனே குலபூடண பாண்டியன்மேலே படையெடுத்துச்சென்று வெல்லவேண்டுமென் றெண்ணங்கொண்டு வலிசெய்வதைக் குலபூடணபாண்டியன் தெரிந்து தனதுபாத நிழலிலே வணங்கிநின்ற சவுந்தரசாமந்தனைப் பார்த்துச் சாமந்தா! நமது பொக்கிஷத்தைதிறந்து வேண்டியதிரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு செலவுசெய்து இன்னமும் சிலசேனைகள் சேகரமாக்கிப் கடைவலிமைசெய்துகொள்ளென்று ஆக்ஞாபிக்கச் சாமந்தன் அந்த வுத்தரவுகேட்டு அவனுக்கினை பின்னே

தள்ள சிவனருள்வந்து முன்னேபற்றியிழுக்க விரைவிலேசென்று பொக்கிஷத்தைத் திறந்து இராஜநீதிப்படியே சம்பாதித்துச்சேர்த்திருக்கிற திரவியங்களில் தனது ஆசை நிரம்பத் தக்க பொருள்களை கைக்கொண்டு அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடனே கடவுள் கோயிலுக்குப்போய்ப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலே முழுகி நீராடித் தனதுள்ளே மெய்யன்புவடிவமான வேதப் பொருளை வணங்கித்துதித்துப்பரமேட்டியானகடவுளே உமது திருவருளாலே நான் எண்ணின காரியமுடிக்கவேண்டும் அதாவது இப்போது நான்கொண்ட பொருள்களெல்லாம் உனக்கும் உன்னடியார்களுக்குமே ஆகவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு புண்ணியவழியாகவந்த அந்தப்பொருள்களெல்லாம் சிவபுண்ணியத்தாலேயே செலவுசெய்ய நினைவுகொண்டு கடவுளுக்கு ஆகாயத்தையளாவுகின்ற கோபுரங்களும், ஆயிரக்கால் மண்டபமும், கண்டிகையும், வயிரமணிக்கோளகையும், குண்டலமும், முத்துக்குடைகளும் கொடிகளும்செய்து தேவர்களுக்குப் பூசையும், பிராமணப் பிள்ளைகளுக்குப் பூணுநூற்கலியாணங்களும், வேள்விகளும், பிராமணசமாராதனமும், துறவிகளுக்கு ஆடை உணவு மருந்துகளும் பலவேறு தருமங்களுமேன்மேலாக விருத்திசெய்து யாராறுலும் சிவவேடமாகக் கண்டால் அவர்களை எதிர்கொண்டு வணங்கி அவர்களேதனது பிறப்பறுக்கத் திருவேடங்கொண்டவர்களென்று விசுவதித்து மாறாத அன்பு உள்ளத்திலே கசிந்தும்பருகப் பூசித்து அறுசுவைப்போசனமு மூண்பித்துத் தினந்தோறு மிஞ்சினவெச்சிலுண்டு இன்று ஆயிரம்பேருக்குப்போஜனம் நாளை இரண்டாயிரம்பேருக்குப்போஜனம்நாளைக்கழிந்துமறுநாள் மூவாயிரம் பேருக்குப் போஜனம் இப்படி நாளுக்குநாள் மேன்மேலும் அபிவிர்த்திசெய்து பாண்டியனுடைய பொருள்களெல்லாம் சிவனுக்கும் சிவனடியார்களுக்குமாகச் செலவு செய்வதைப் பாண்டியனுக்குச் சிலர்தெரிவிக்க, சேனாதிபதியான சாமந்தன் பாண்டியன் அரசாட்சி மண்டபத்திற்சென்று இராஜகாரியம் பார்க்கிறவர்களோடுகூடி வெவ்வேறு நாடுகளிலுள்ள வீரர்களுக்கெல்லாம் திரவியங்களனுப்பி அவரவர்களைச் சேவகத்திலே பதிவு செய்கிறவனைப் பாவனைகாட்டித் தாக்கீதான ஓலைகள் தெலுங்கர் - கலிங்கர் - விராடர் - மராடர் - கொங்கர் - வங்கர் - துருக்கர் முதலானவர்களுக்கு மெய்போலப் பொய்யாக வெங்கு மோலைகளனுப்பி விட்டிருக்க இப்படி ஆறு

மாத்தக்காலமளவும் அந்தச் சேவகர்கள் வரக்காணுமல் பாண்டியன் சேனுதிபதியை அழைத்து நாளைச் சூரியனுதயமாகுதற்கு முன்னே நீ கூட்டின அந்தச் சேவகர்களெல்லாம்வந்துசேர வேண்டுமென்று தண்டனைசெய்தான். அப்படி கண்டிப்பாய் உத்தரவுசெய்த பாண்டியன் மனதுக்கிசைவாகச் சாமந்தனு மொப்புக்கொண்டு வெள்ளியம்பலத்திலாடுகிற கடவுள் பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கிப் பெருமானே! பாண்டியன் கொடுத்த திரவியங்களெல்லா முழுதுங்கொண்டு என்னையும் பணிவிடைகொண்டாயல்லவோ இனி அந்தச் சேவகர்களாகிய சேனைகள்வந்து சேருவதெப்படியென்று வேண்டிநிற்க அப்போது தன் அடியார்கள் குறையைத் தீர்த்தாளுவதே விரதமாகக் கொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவருளினுலே சாமந்தா! நீ வாங்கின பொருளளவுக்கேற்ற சேனைகளுடனே நாளைவருகின்றோம், நீ பாண்டியன் சபையிற்போயிருவென்று ஆகாயத்திலிருந்து திருவாக்குண்டாக, அந்தவார்த்தைகேட்டுச் சாமந்தன் பெரிதானமகிழ்வுகொண்டு தன்வீட்டிற்போயிருந்து பொழுதுபோனபின்பு விடிவதெப்போதோவென்று தூங்காமல் அடிக்கடி ஆகாயத்தைப்பார்த்து நக்ஷத்திரங்களையெண்ணி யெண்ணிச் சோமசுந்தரக்கடவுள் வருவதைக்குறித்து நாழிகைபார்த்துப் பார்த்து அன்றிராத்திரி கழிக்கச் சோமசுந்தரக் கடவுள் தமது பூதகணங்களை வீரராகச்செய்து, தாமுமொரு குதிரை வீரராய்த் தமதன்பனுன சாமந்தனுக்காக வருவதைப் பார்க்கவேண்டினவன் போலச் சூரியனுதயமானுன்.

அப்படிச் சூரியனுதயமானவுடனே வீரர்கள் சிங்கமான சாமந்தன் எழுந்துசென்று கிருபாமூர்த்தியான கூடறகடவுளை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு மீண்டுபோய் பாண்டியன் அரண்மனையை கிட்டுமுன்னே சங்கு கன்னன்முதலான பிரதம கணங்களும் குண்டோதரன் முதலாகிய பூதவீரர்களுங்கூடி மகாவீரர்களாய் வேல்-வாள்-குந்தம்-தோமரம்-சக்கரம்-சூலம்-வில்முதலான பதினெட்டாயுதங்களுங்கொண்ட கையர்களாய் வீரகண்டாமணிதரித்த கால்களையுடையவராய்ச் சூழ்ந்துவர நந்தி-மாகாளன்-பிருங்கி-நிகும்பன் - கும்போதரன் முதலான தலைவர்கள்சூழ கவசங்களிட்டுநெற்றியில்திரிபுண்டரந்தரித்து கத்தி கேடகங்களுங்கொண்டு முன்னே குதிரைச் சேவகராய்ச் சூழ, சாமரங்கள்-பிச்சங்கள்-குடைகள்-கொடிகள்தோன்ற எங்

கும் வாத்தியங்கள்முழங்கத் தமதுவிடையையே குதிரையாக் மேற்கொண்டு சோமசுந்தரக்கடவுளு மொருதனிவீரராய் வந் தார், அப்படிவருகிறபோது முன்னே மதுரையிலே கடல் பொங்கிவந்ததுபோல பலவாத்தியங்கள் ஒலிக்கிறசத்தங்களும் பாய்கின்ற குதிரைகள் அனுமானிக்கிறசத்தங்களும், இடிபோ லவீரர்கள் கெர்ச்சிக்கிற சத்தங்களும், ஒன்றாய்க்கூடிக் கல்லெ ன்ற சத்தமாய்க் கலந்துவருகிற சேனைகளின் வரவைக்கண்டு பாண்டியன் சபைக்குப் போகிற சேனாதிபதியான சாமந்தன் பாண்டியனுக்கு முன்னேபோய் இதோ சேனைகள்வருகிறதெ ன்றுசொல்லப் பாண்டியன் மிகுந்தசந்தோஷத்தையடைந்து அரண்மனைக்கு வெளியே வந்து ஒரு மண்டபத்திலேயிட்ட சிங்காசனத்தி லிருந்து பகைவரை வெல்லுவோ மென்கிற மகிழ்வுகொண்டு சேனைகளின் பெருக்கத்தைக கண்டு இந்த வீரர்கள் எந்த எந்தத் தேசத்தார்கள் சொல்லென்ன, பாண் டியன் முன்னே நின்று துன்பந்தீர்ந்த மனத்தை யுடைய சாமந்தன் தன்கையிலிருக்கிற பொன்பிரம்பைநீட்டி அவரவர் களை வரிசையாக நிறுத்தி ஐயா? இவர்களெல்லாம் கொங்கதே சத்தார்கள், இவர்கள் குருநாடர், இவர்கள் கங்கநாடர், இவர் கள் கருநாடர், இவர்கள் அங்கநாடர், இவர்கள் ஆரியநாடர், இவர்கள் வங்கநாடர், இவர்கள் மாளவநாடர், இவர்கள் குலி ந்தநாடர், இவர்கள் கொங்கணநாடர், இவர்கள் தெலுங்கநா டர், இவர்கள் சிங்களநாடர், இவர்கள் கலிங்கநாடர், இவர் கள் கௌடநாடர், இவர்கள் ஒட்டியநாடர், இவர்கள்கொல்ல நாடர், இவர்கள் கூர்ச்சரநாடர், இவர்கள் பல்லவநாடர், இவர்கள் பப்பரநாடர், இவர்கள் வில்லாடர், இவர்கள்பல்ல வநாடர், இவர்கள் கடாரநாடர், இவர்கள் கேகயநாடர், இவ ர்கள் மாகதநாடர், இவர்கள் மராடநாடர், இவர்கள் காஞ்சி நாடர், இவர்கள் நாகரிகநாடர், இவர்களெல்லாம்நம்முடைய நாட்டைச்சேர்ந்தவர்களென்று மெய்க்காட்டித் தெரிவித்துப் பின்னும் இப்படிப்பட்ட தேசத்தார்களெல்லா மெப்படி வந் தார்களென்றால் உமது கொடைப்பொருள்களினாலே வந்தார் களென்று சொன்னான்.

அப்போது அந்தச் சேனைகளிலே தூரத்திலே ஒரு குதி ரைமேலேறிக்கொண்டு பின்தாங்கிநிற்கிறதனிவீரரைப்பார்த்து இவர்யாரென்று பாண்டியன் சாமந்தன்வணங்கி ஐயா! இந்த

வீரர்களில் யாரைத்தான் இன்னாரென்று தெரிவதென்றுசொல்ல, பாண்டியன் அந்த வீரரை இங்கேகூட்டிவாவென்ன பாண்டியன் ஆக்கினைக்கடங்கினவர்போலே சட்டையணிந்துநிற்கிற அந்த வீரரும் அருகேவரக்கண்டு பாண்டியன் அளவில்லாத மகிழ்வுகொண்டு பொன்னுபரணங்கள், ரத்தினுபரணங்கள், பொன் வஸ்திரங்கள் முதலான வெகுமானங்கள்கொடுக்க மெய்யன்பனுன சாமந்தனுக்காக அவரும்வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு தம்மோடு தகுதியான வீரர்களுக்குங்கொடுத்துத் தாமேறின குதிரையை நடத்திய ஐந்துவகை வேகங்களையுங்காட்டிப் பின்பு தமது சேனைத்திரளிலே போய்க்கூடினுர். அப்போது வேடராசனுகிய சேதிராயன்வேட்டைக்குப்போய் புலியாலடிபட்டிறந்தானென்று ஒரு தூதன்வந்துசொல்லப்பாண்டியன் சேனைகளைநோக்கி முகமலர்ச்சியாய்ச் சந்தோஷங்கொண்டு சாமந்தனுக்கு அளவில்லாத சிறப்புக்கொண்டமுதன்மையும் வரிசைகளும் அதிகமாகக்கொடுத்து மெய்க்காட்டின சேனைகளெல்லாம் அவரவர் இடங்களுக்குப்போய்ச் சேரச்செலுத்தென்று சாமந்தனுக்கு விடைகொடுக்க, அப்படியே சாமந்தன் அவரவர்களுக்கு உத்தரவுகொடுத் தனுப்புகிறவன்போல நடைகாட்ட, தனிவீரரானகடவுளும் அங்கேநின்றது நின்றுற்போலவே தமது வீரர்களோடேகூட மறைவாயினுர். அதுகண்ட பாண்டியன் அதிசயித்துத் தன்னுள்ளே சந்தேகித்து நன்ருய் ஆலோசித்துப்பார்த்து இது நமது குலதெய்வமான கடவுள் திருவிளையாடலென்று நினைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சிந்தி புளகாங்கிதனுய் மெய்யன்புவடிவாய்த் தனக்கு உயிர்த்துணையானசாமந்தனைப் பார்த்து உனக்கு எளிதேவந்தவர் கூடற்கடவுளேயானுல் எனக்கு அக்கடவுள் நீயேயல்லது வேறுண்டோவென்று மிகவுங் கொண்டாடிச் சாமந்தனுக்குப் பின்னும் அதிக சிறப்புகள்செய்து பகைவரால்வரு மனக்கவலை தீர்ந்து வாழ்ந்திருந்தான் குலபூடணபாண்டியன்.

மெய்க்காட்டிட்ட படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

முப்பத்தொன்றாவது

உலவாக்கிழியருளின படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

அடியார்பொருட்டுப்பரிவயவராகிச்செழியன்காணவிடைக்
கொடியார்வந்துமெய்க்காட்டி கொடுத்தவண்ணமெடுத்துரைத்
கடியார்கொன்றைமுடியாரக்கன்னிநாடன்றனக்கிசைந்த [துங்
படியாலுலவாக்கிழிகொடுத்தபடியையறிந்தபடிபகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

சௌந்தரசாமந்தரென்னும் அடியவர்பொருட்டுப்பாண்டியன்கண்டு சந்தோஷிக்க விருஷபக்கொடியை யுடையவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் மெய்க்காட்டிட்ட திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இனி வாசனைபொருந்திய கொன்றைமாலையைத் திருமுடியிலே தரித்தருளிய அந்தக்கடவுள் அழியாத நிலையைப் பெற்றுவிளங்கும் பாண்டிநாட்டதிபனுக்கு இசைந்து உலவாக்கிழி கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலையாமறிந்தபடிச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு குலபூடணபாண்டியன் சோமவாரந் தொடங்கிச் சிவதருமங்களெல்லாம் வழுவாமல் அனுஷ்டித்துவருகிற பலத்தினாலே தன்னாட்டிலேயுள்ள பிராமணர்களை அசட்டைசெய்ய அதனாலேமழையில்லாமல் நீர்பெருகுதலின்றி பாண்டிநாடெல்லாம் விளைவுகுறைந்தது. அக்காலத்திலே முனிவர்களெல்லாம் வறுமையையடைந்து பூணநூலும்-வேதநூலும்போய்முனிவர்கடன்-தேவர்கடன்-பிதிர்க்கள் கடன்களாகியயாகங்களெல்லாம்போய் அக்கிரமங்களைச்செய்து பசிபொறாமல் அந்நியதேசங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள் குடிகளெல்லாம் பசியாலேபுழுங்கி யழிந்து எந்த நாட்டுக்குப் போவோமென்று மிகவும் வருந்துகின்ற செய்கையைக்கண்டு பாண்டியன் ஐயோவென்றிரங்கிச் சோமவாரத்தினன்று பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலேபோய் முழுகிச் சித்திவிநாயகரைப் பூசைசெய்து தனது

மெய்யன்பினாலே மீனாட்சி சுந்தரேசுவரை அருச்சனைசெய்து சந்நிதியிலேவிழுந்து நமஸ்கரித்துக் கைகளைக் குவித்துத்து தித்து ஆனந்தித்து சுவாமி! உலகத்திலுள்ள வுயிர்களுக்கெல் லாம் நீ உயிர் அல்லையோ! இந்தவுயிர்கள் பசியால்வருந்துகிற வருத்தம் அடியேனைவருத்த வேண்டியதென்ன? நான் சம்பா தித்த பொருள்களெல்லாம் தருமவழியே தானேசெலவாயின இனி எம்பெருமானே உம்முடையமனமகிழ்ந்து எனதுதுன்ப நோயைத் தீர்க்கக் கிருபாநோக்கஞ் செய்யவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்ட, அப்போது கடவுள் தன்னைவேண்டுகின்ற பாண்டியன் குற்றத்தைச் சிறிது உள்ளத்தேகொண்டு அவன் சொல்வது காதில்விழாததுபோலப் பேசாமலிருக்க, அப் போது பாண்டியன் தன் வீட்டிற்குப்போய் கடவுள் திரு வடியிலன்பு பெருப்படியெண்ணி வெறுநிலத்தே கிடந்து நித்திரை கொண்டான். அப்போது வெள்ளியம்பலவாணர் அவன்கனவிலே சங்கக்குழையணிந்து திருவெண்ணீறு தரித் துச் சரிகோவணங்கட்டி மார்பிலே சிங்கத்தோல் கிடந்துவி ளங்க ஒரு சித்தராக வெழுந்தருளிப் பாண்டியன் முன்னேநி ன்று ஓ பாண்டியனே! நீ எப்போதும் என்னிடத்திலே அன் புள்ளவன், உலகத்தில் உண்டாகிற துன்பங்களைப் போக்கிக் கோணாமல் நீதிசெலுத்துகின்ற செங்கோலுடையவன் ஆனா லும் உன்னிடத்திலே ஒரு குறையுண்டானதினாலே எக்காலத் தும் குறைவுபடாத வுனது நாட்டிலே இக்காலத்திலே வேள் விகள் குறைந்து வறுமைநோயுண்டாயிற்று ஆனால் எமக்கு வேதமே பீடிகை, வேதமே பாதுகை, வேதமேவாகனம், வே தமேசிலம்பு, வேதமேகோவணம், வேதமேகண்கள், வேதமே பேச்சு, வேதமேவடிவம், இன்னும் வேதமே எமதாக்கினை சத் திருபமாய் விதிவிலக்காய் ஞானபோதனைசெய்து நிலைநிறுத் திப் பலவுயிர்களுக்கும் போகங்களைக் கொடுத்து வேறுபாடுசெ ய்கிற வியாதிகளைத்தீர்த்து மோக்ஷத்தையுந் தரவல்லது எமது செங்கோலும் அந்தவேதமே, அந்தவேதங்களை நிலைபெறச் செய்கிற வேதியர்கள் அந்தவேத நூலின்வழியே கலிதோ ஷத்தைத் தீர்த்து யாகங்களைவளர்த்து எம்மிடத்திலே தங்கள் மனத்தைச்செலுத்துகின்றவர்கள் அவர்களாலே செய்யப்படு கிற வேள்விகளே மழைக்குக்காரணம் அப்படிப்பட்ட பிராம ணர்களை நீயிகழ்ந்து கைவிட்டாய் அதனாலே மழையில்லாமல் வறுமையுண்டாயிற்று. ஆதலால் மூன்று லோகங்களும் பிழை

க்க மூன்றுதீயும் வளர்க்கின்ற இந்தப் பிராமணர்களை யானுகம இத்து நாள்களெல்லாம் பலவகையான தருமங்களைப் பெருக ச்செய்து செங்கோல்செலுத்தி ஆக்கினைசக்கரஞ் செல்ல வாழக் கடவையென்று பாண்டியனது முற்காலப்பயன்போலே எளி தாய்வந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் உலவாக்கிழியொன்று கொடு த்து இந்தக்கிழியிலே நீயெவ்வளவு பொன் எடுத்துச் செலவு செய்தாலும் இந்தக்கிழி பழையபடியே நான்கொடுத்த அள விற்குறையாமலிருக்கும் ஆகையாலிதைக் கொண்டுவந்த வறு மையைத் தீரென்று கொடுத்துப்பாண்டியன் மனக்கவலை தீரத் திருநீறுசாத்தித் தமது திருவுருமறைந்தார்.

உடனேபாண்டியன் தான் கண்டகனு மெய்யாக வணங்கி யெழுந்து சோமசுந்தரக்கடவுள் சித்தராய் வந்து கொடுத்த பொற்கிழியைத் தனதுமணி முடிமேலேகொண்டு பேரானந் தம் விளங்க ஒரு முகூர்த்த காலம் கூத்தாடி மந்திரிகளுக்கும் படைத்தலைவர்களுக்குங் காட்டித் தெரிவித்துத் தனது சிங்கா சனத்தின்மேலே அந்தப் பொன்முடிப்பைவைத்து வேதங்க ளுஞ் சங்கங்களு முழங்கச் சந்தனம்பூசி புஷ்ப மாலைகளணிந் து பத்துவிதவாசனைத் தூபங்கொடுத்து நெய்விளக்குக் கற்பூ ரவிளக்குகள்காட்டி கங்காதரக்கடவுளாக நினைத்துப் பூசைசெ ய்து கிட்டிவணங்கி வலஞ்செயது பொன்முடிப்பை யவிழ்த்து வேண்டிய அளவுகொண்டு முத்தீயைவளர்க்கும் வேதியர்க்கும் வேள்விகளுக்கும் இன்னும் எல்லாருக்கும் கொடுக்கக்கொடுக்க அந்தப்பொன் முடிப்புக் குறையாத மோக்ஷ யின்பம்போல வளர, அந்தப்பொன் முடிப்பினாலே உண்டாகுகின்ற பொரு ள்களைக்கொண்டுருகச்செய்து இந்திரவிமானக் கோயிலை உள் ளும் புறம்புமெழுகி ஞானக்கொழுந்துபோலும் அங்கயற்கண் ணியென்னு மீனாட்சிகோயில் அறுகாற்பீடம்வாயில் முதலான வெல்லாம் அலங்காரமாகப் பொன் மயமாக்கிப் பின்னும் அந்தப் பொற்கிழியாகிய கடலிலே பொன்னாகிய நீரை மொண்டு மொண்டு தினந்தினம் குலபூடண பாண்டியனென் னுமேகம்பொழிய தெய்வதருமங்கள் வளர்ந்ததினாலே விட் புறமேகங்கள் முந்நீர்க்கடலிலே மொண்டுமொண்டு பெய்ய அப்பாண்டித்திருநாட்டிலே பலவளங்களும்வளர்ந்து கன்னி நாடு அளகை நாடுபோலச் செல்வந்தழைத்து வையாகரணர் களும் நையாயிகர்களும் வைதிகர்களும் - வேதாந்திகளும்.

தரும சாஸ்திரிகளும் - பூர்வாசிரமிகளும் - தீக்ஷிதர்களும்-சைவாகமிகளும் சந்நியாசிகளும் நிறைந்து வசித்தலினாலே தென்னாடு திருமால் வடிவாகிய வையகத்திலே திருமால் திருவுந்தி போல விளங்கி அந்த உந்திப் பொகுட்டுப்போன்ற பொதிகையில் நான்முகன்போல அகத்தியமாமுனிவர் விளங்கி முத்தமிழ்வேத முழங்கும்படி விளங்கிக் கொண்டிருந்தது.

உலவாக்கிழியருளிய படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

முப்பத்திரண்டாவது

வளையல்விற்ற படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

வேதந்தனதுவடிவென்றுவிண்ணின்றிழிந்தவிமானமறைக்
கீதன்செழியன்றனக்குலவாக்கிழிதந்தளித்தவழியிதுவப்
போதங்கடந்தபொருள்வணிகப்புத்தேண்மாடமணிமறுகு
பாதந்தடவநடந்துவளைபகர்ந்தபரிசுபகர்கிற்பாம்.

இதன்பொருள்.

வேதத்தினது வடிவமென்றுசொல்லும் விண்ணிழிவிமானத்தி லினிதெழுந்தருளியிருக்குஞ் சாமகீதம்போல்பவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், பாண்டியனுக்கு உலவாக்கிழிகொடுத்த திருவிளையாட லிதுவாகும். இனி ஆன்மபோதத்துக் கெட்டாதமெய்ப்பொருளாகிய கடவுள் வைசியத்தலைவராகிமாடங்கணிறைந்த அழகியவீதிகளில் வளையல்விற்றுலாவிய திருவிளையாடலை சொல்வாம்.

மேல் குலபூடண பாண்டியன் ஆக்கினைசக்கரஞ் செலுத்திவருகிற காலத்திலே முன்னாள் தாருகாவனத்திலே வாசஞ்செய்கிற தெய்வ ரிஷிபத்தினிகளின் கற்புநிலையை அளவுசெய்ய வேண்டி மன்மதனையெரித்தகடவுள் தாமே ஒருகபாலிவடிவங்கொண்டு பிச்சைவாங்குகிறவராய் வேதமே கோவணமாகத்தமது திருமேனியெல்லாம் விபூதிதூளிதராய்க் கீதங்கள்பாடுகிற சிவந்தகனிபோன்றவாயும், உள்ளே நகையும், கிண்கிணியணிந்த திருவடிகளும், அவைகளுக்கிட்ட பாதுகைகளும், பிக்ஷாபாத்திரமுங்கொண்டு இரதிதேவியின் புருடனாகிய மன்மதனே தவவேடங்கொண்டாற்போலத் திருவேடங்கொண்டு வரும்போது பாதகமலங்களிலணிந்த சிலம்பினொலியும், கண்டமதிரப்பாடுகிற சங்கீதவொலியும், கையிலேகொண்ட உடுக்கையினொலியும்சென்று அந்தரிஷி பத்தினிகள் காதுகளைக் கிழித்துக்கொண்டு மனமும்வேறுபட்டு அவர்கள் கற்புநிலையையுந்தளரச்செய்ய அவர்கள் கையிலே பிச்சைகொண்டு பள்ளத்

இலே பாய்கிற நீர்போலத் தங்கள் வீட்டுக்கு வெளியே வந்து பிச்சையிடுகிறவர்கள் ஐயர் பலிபாத்திரத்திலேயிடுகிற பிச்சைச் சோற்றோடுகூடக் கையில் வளைகளுங் கழன்றிடுவார்கள் பின் னுந் தங்கள் கருத்திலுள்ள நாணையிழப்பதை யல்லாமல் இடையிலணிந்த மேகலை நாணுமிழப்பார்கள். (நாண்-வெட் கம்-கயிறு) மார்பிலே மன்மதன் அம்புபட, தங்கள் கண்ணம் பும்பட நின்று சோர்வார்கள். (அம்பு-பாணம்-நீர்) பின்னு மந்தப் பெண்கள் ஐயர்முன்னேவந்து ஓய் ஐயரே, எங்கள் கைவளையைத் தாருமென்ன, ஐயர் வளை உங்கள் கண்டத்திலி ருக்கிறதென்றார். (வளை-வளையல்-சங்கு) அந்தப் பெண்கள் ஐயரே எங்கள கலையினைத்தாருமென்ன ஐயர் உங்கள் முகத்தி லேயிருக்கிறது கலையென்றார். (கலை-ஆடை-வொளி-பெண்கள்) இடையறிந்துவந்து எங்களைச்சேருமென்ன, ஐயர் பெண்க ளே உங்களுக்கு இடையோ காணக்கூடா திருக்கிறதென்றார். (இடை-சமயம்-இடுப்பு) பெண்கள் அது அப்படியானால் எங் கள் பழைய நிறத்தைத்தந்து எங்களுக்கு விடைகொடுமென்ன, ஐயர் பெண்களே நமது விடைகடலிலே கிடந்து தூங்குமெ ன்றார். (விடை-உத்தரவு-இடபம்.) பெண்கள் இந்தக் கபாலி க்கு எப்போதும் நடுவில்லையென்ன, ஐயர் நடுவில்லாமை உங் களுக்கேயென்றார். (நடு-நியாயம் இடுப்பு) பெண்கள் இந்த ஐயர் நெஞ்சு கல்லென்ன, ஐயர் பெண்களே உங்கள் கொங் கைகளே கல்லென்றார். (கல்-இளகாமை-மலை.) பெண்கள் ஐய ரே கங்கைநீர் சுமப்பதென்ன காரணமென்ன. ஐயர் பெண்க ளே உங்களிடத்திலே பலியேற்கவென்றார். (கங்கைநீர்-கங்கா சலம்-தலையோட்டைக் கையிலேகொண்டநீர்) பெண்கள் ஐய ரே நீர்சொன்ன செப்பு எப்படிப்போலிருந்ததென்ன, ஐயர் பெண்களே உங்கள் கொங்கைபோலிருக்குமென்றார். (செப்பு- உத்தரவுசெப்பு.) பெண்கள் உம்முடைய கந்தரம் கறுத்தது என்னகாரணமென்ன. ஐயர் மழைபெய்தற்கென்றார், (கந்தரம்- கழுத்து-மேகம்) பெண்கள் என்னவுத்தரஞ்சொன்னீரென்ன, ஐயர் தெற்கே நின்றுபார்த்தால் உத்தரந் தெரியுமென்றார். (உத்தரம்-விடை-வடக்கு) பெண்கள் ஐயர் கண்ணிலே தங்க ளுருவைக்கண்டு அதைப்போலவே எங்களையுமிருக்கச் செய்யு மென்ன ஐயர் பெண்களே உங்கள் கண்ணிலும் நம்மிலுஞ் சிறந்தவரிருக்கிறார். அவரைக் காணுங்களென்றார். இப்படி யாகப் பெண்களிலே சிலர் கும்பிட்டுக்கொண்டு நிற்பார்கள்

சிலர் சரணமென்று பாதத்திலே விழுவார்கள். சிலர் தங்கள் கைகளை நீட்டியெட்டிதழுவுவார்கள். அதற்கு ஐயர் அகப்படா மல் நிற்பார், அதற்குப் பெண்கள் ஐயரே நீர் எங்களைத் தழு வாமற்போனாலும் எங்களிடையிலிருந்து அவிழ்ந்த கலையை உடுத்துமென்பார்கள், சிலர் ஐயரே உம்மிடத்தாசையால் நாங் கள் வருந்துவதுகண்டு எமது தலைவர்கள் கோபிக்குமுன் கழ ன்றவளையலையெடுத்து எமதுகையிலேயிடுமென, ஐயர் நாளை வந்திடுகிறேனென்று சொல்லி மறைந்தார்.

அப்போது பெண்கள் ஐயர்கொண்டுபோன நாணும் உள் ளமும் மீளும்படி செய்யமாட்டாதவர்களாய் கலையுஞ்சங்குந்து ள்ள மன்மதபாணத்தினாலே நெஞ்சுதொளைப்பட்டு மார்பெல் லாம் பசலைப்பூப்ப நிற்கிறதை அவர்கள் புருஷர்கள்கண்டு அம் முனிவர்கள் திரிகால ஞானிகளாகையினாலே நான்மாடக் கூட ற்கடவுளே இப்படிக் கபாலிவேடங்கொண்டுவந்து நம்முடை ய பத்தினிகள் கற்பையும் நாணையும்வாங்கிப் போனாரென்று தெரிந்து அந்தப் பெண்களைப்பார்த்து நீங்கள் கற்பு நிலமை தவறினீர்களாகையால் மதுரையில் வணிகர் கன்னிகளாகப் போய்ப் பிறக்கக் கடவீர்களென்ன, பெண்கள் அம்முனிவர்க ளிட்ட சாபத்தையேற்று எங்களுக்கிந்தச் சாபம் எப்போது நீங்குமென்று கேட்க முனிவர்கள் அந்த மதுரைக்கடவுளே வந்து உங்கள் கைகளைத்தொடும்போது நீங்குமென்ன, பெண் கள் மனந்தளர்ந்து முல்லைமாலையணிந்த வைசியர்குலப்பெண் களாகவந்துபிறந்து பேதை, பெதும்பைப்பருவங்கள் கடந்து மங்கை பருவப்பெண்களா யிருக்கிறகாலத்திலே சோமசுந்தரக் கடவுள் சடையிலே கங்கையும், கண்டத்திலேவிஷமும், நெற் றிக்கண்ணும், பாதிப் பெண்வடிவும், மான்மழுவும் தெரியா மல் மறைத்து வளையல்விற்கிற செட்டிவடிவாய் விஷ்ணுவா கிய வராகமுங்காணாத பாதங்கள் நிலத்திலேபொருந்த முன்னா ளிலே ரிஷிபத்தினிகளிடத்திலே கொண்ட வளையல்களுக்கே பட்டுக்கயிறு கோத்து வைத்திருந்து பின்னுமந்தப் பெண் களுக்கே யிடுவோமென்னு முள்ளக் கருத்துடனே அடி யார்கள் சூட்டின ஐந்துநிறப் பூமாலைகள் போல, தோளி லே ஐந்துவகையான வளையல்களைத் தோட்சுமையாக மேற் போட்டுக் கொண்டு அந்தச் செட்டித் தெருவிலே வளையலோ வளையலென்று நான்குவேதப் பொருள்களையு மருளிச்செய்த

திருவாயாலே சொல்லிக்கொண்டுவர மேகத்தின் ஓசைகேட்டுக் களித்தெழுகின்ற மயில்கள்போலத் தங்கள் மணிமேகலைக ளொலிக்க வணிகர்குலப் பெண்கள் மாளிகைகளிலிருந்து வீதி யினிடத்தே புறப்பட்டு வளைகளிட்டுக்கொள்ள மின்போல நுடங்கிவந்து செட்டியார்திருவுருவைக்கண்டு அப்பொழுதே அவரைக்கூட மிகுந்த ஆசைகொண்டு நாண மடம்-அச்சம்-பயிர்ப்பென்கிற குணங்களாலே தடைபட்டு மனம்வருந்தி தடு யாறி மேகலை-சிலம்பு-குண்டலம்-கேயூரம் - கண்டிகை முதலிய ஆபரணங்களெல்லாம் அணிந்திருந்தாலும் கைகளுக்கு வளை யல் இல்லையானால் பெண்களுக்கு அழகுபோதுமோ? ஓய் செட்டியாரே நல்லவளையல்களாக எங்கள் கைகளுக்குத்தகுதியாகப் பார்த் திடுமென்று செட்டியாருக்கு முன்னே தங்கள் கைகளை நீட்ட செட்டியாரும் மீனாட்சியம்மையாரைத் தொட்ட தமது திருக்கரங்களினாலே அந்தப்பெண்கள் கைகளைத்தொட்டுவளை களேற்றும்போதே மையலுங்கூட வேற்றியிட அப்பெண்கள் முன்னிட்ட வளையல்களை உடைத்தெறிந்துவிட்டு மறுபடியும் வந்து எங்கள் கைகளுக்கேற்ற வளையலிட விலைசொல்லுமெ ன்று மிகவும் ஆசை அதிகரித்துக் கைகளை நீட்டுவார்கள் சிலர் சிலர் ஓய் செட்டியாரே! எங்களுக்குப்போடுமெங்களுக்குப்போ டுமென்று பின்றொடர்ந்து சென்று மன்மதவேதையாலே நா ண்முதலிய காவலுமிழந்து நிற்பார்கள். சிலர் முன்னேயிட்ட வளையல் கைக்குப் பெரிதாய்க் கழன்றுபோயிற்றுவேறேபொரு த்தமாக இடுமென்றுசொல்லி அவரிட்டபின் அந்தவளையலும் அப்படியே பெரிதாகிக்கழல இன்னமுஞ் சிறிதாய்ப் பார்த்திடு மென்பார்கள். பின்னுமிட்ட வளையல் கழன்றுபோனதினாலே துன்புற்று ஓய் செட்டியாரே! நீரிட்டவளையல் கழலுவதே யன்றி இடையிற்கலையுஞ் சரிகின்றதே. இதற்குக் காரணமெ ன்ன வென்பார்கள். சிலர் செட்டியாரே இந்தவளையலைப்போ லே வளையல் நாங்கள் எக்காலத்தும் கண்டறியோம். இந்தவ ளையல் எங்கேசெய்தது? கண்டவுடனே எங்கள் தேகம் புளகா ங்கிக்கின்றதென்று நாளையதினமும் இங்கேவாருமென்பார்கள் நாங்களிட்டுக்கொள்ளும் வளையலுக்கு இப்போதே விலைதருகி றோம் கொண்டுபோமென்றார்கள். அதற்குச் செட்டியார் பெ ண்களே நாளைக்கு நான்வந்து விலைவாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் இன்று வேண்டாமென்று சொல்லி ஆண்சிங்கம்போலே செட் டியார் நடந்தருளக்கண்டு பெண்கள் பலருங்காணப் பின்னே

தொடர்ந்து செல்லும்போது செட்டியார் சென்று இந்திரவி மானக்கோயிலுள்ளே புகுந்து சிவலிங்கவடிவாயினர் அது கண்ட பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாம் ஆனந்தக் கண்ணீ ரொழுக வளையல் விற்ற செட்டியார் சோமசுந்தரக்கடவுளே யென்று தெரிந்து கொண்டாட அக்கடவுள் திருக்கைகளாலே தொட்டதினாலே அந்தச் செட்டிப் பெண்களெல்லா மளவிற ந்த புதல்வரைப்பெற, பிறந்த பிள்ளைகள் பெருமை வீரம் சாமார்த்தியம் கீர்த்திமிகுந்து வளர்ந்திருந்தார்கள். அந்த பெண்களெல்லாம் சிலகாலஞ்சென்றபின்பு பரமசிவனது திருவ டிகளை யடைந்து வாழ்ந்தார்கள்.

வளையல்விற்ற படலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

முப்பத்துமூன்றாவது

அட்டமாசித்தியுபதேசித்த படலம்.

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கொத்திலங்குகொன்றைவேய்ந்தகூடலாதிமாடநீள்
பத்தியம்பொன்மறுகணைந்துவளைபகர்ந்துபரிசுமுன்
வைத்தியம்பினுமியக்கமாதர்வேண்டவட்டமா
சித்திதந்ததிறமினித்தெரிந்தவாறுசெப்புவாம்.

இதன்பொருள்.

கொத்தாகவிளங்கும் கொன்றை மாலையைத் தரித்தருளும் நான்மாடக் கூடலழகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் மாடங்கள் நீண்ட வரிசையாக விளங்கும் அலங்காரத்தையுடைய பொன் மயமாகிய வீதிகளிற்சென்று வளையல்விற்றருளிய மகிமையை முன்னேசொன்னோம், இனி யக்ஷஸ்திரீகள் வேண்டிக்கொண்டவாறு அவர்களுக்கு அட்டமாசித்தியை யுபதேசித்த திருவிளையாடலை யாமறிந்தபடி சொல்லுகிறோம்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் குலத்தரனை பாண்டியன் அரசாளு நாளிலே கைலாய மலையினிடத்திலே ஆலமரத்தினிழலிலே வேதப்பொருளாகிய கடவுள் அருகிலே வெள்ளிமலையினருகே ஒருமரகதமலைபோலே பருவதராஜ புத்திரியானபார்வதியார் வெற்றிலைச்சுருள் மடித்துக்கொடுக்க அன்பு பெருகுகிற சுகாசாரியனும் எழுந்தருளியிருக்கும்போது பிருங்கி நந்திமுதலாகிய கணங்களும், சனகாதி நால்வரும் வணங்கிச் சிவசரித்திரங்கள்கேட்க, அவர்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் செய்துகொண்டிருக்கிற சமயத்திலே கடலிலே சஞ்சரிக்கின்ற சூரன் முதலானவர்களை வென்று ஜெயங்கொள்ளத் திருவவதாரஞ்செய்த குமாரக்கடவுளுக்குத் திருமுலைப்பால்கொடுத்த யக்ஷ கன்னிகளாகிய ஆறுபேர்களும் உடம்பெல்லாந் திருநீறணிந்து சடை ருத்திராக்ஷமாலிகை முதலிய சைவ தவக்கோலமாய் வந்து பெருமானுடைய வேதமாகிய சிலம்புக ளலம்புகின்ற

பாததாமரைகளிலே வந்தனைசெய்து சுவாமி! எங்களுக்கு அட்டசித்தியு முபதேசிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக் கடவுளாகிய ஆசிரியர் தம்முடைய மடியின்மேலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பார்வதியைக்காட்டி இவளே பராசத்தியாகிய மகேஸ்வரியாக அணிமாமுதலிய அஷ்டசித்திகளும் வணங்கிக் குற்றேவல்செய்யுஞ் சேடிகளாய்ச்சூழ்ந்து சேவிக்க விளங்குவாள் ஆகையாலிவளை நீங்கள் தியானித்தால் உங்கள் வினைகளைப் போக்கி அஷ்டசித்தியுந் தருவாளென் றருளிச்செய்து அந்தச் சித்திகளெட்டையும் தெளிவுசெய்யக் கேட்ட பெண்கள் பூர்வகருமத்தால் அந்தச்சித்திகளை மறந்துபோக அப்போது சிவபரஞ்சோதியானகடவுள் அந்த குற்றத்தைத்தெரிந்து பெண்களைக்கோபித்து நீங்கள்பட்டமங்கையில் ஆலமரத்தடியிலே சடமான கல்லுப்பாறையாய்க் கிடக்கவென் றுசபிக்க, அந்தப் பெண்கள் மிகவுந் துன்பங்கொண்டு கடவுளைவணங்கி சுவாமி! நாங்கள் இந்தச்சாபத்தை எக்காலந்தீர்ந்து தெளிவோமென் றுகேட்க, அதற்குக்கடவுள் நீங்கள் இப்படிக் கருங்கற்பாறையாய் ஆயிரம் வருஷகாலங் கிடந்தீர்களானால் அப்பால் நாமே மதுரையினின்றும் வந்து உங்கள் சாபத்தைப் போக்கிப் பழையவடிவுகொடுத்து உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல அஷ்ட சித்திகளும் தெளிவுசெயவோம் போங்களென்றார்.

அப்போதந்த அறுபெண்களும் பட்டமங்கையென்னு மூரிலே ஆலமரத்தடியில் பாறையானார்கள். அப்படிப் பாறையாய் ஆலம்பழங்கள் ஆபரணங்கள்போல மேலேயுதிர்ந்து கிடக்க மூடுபட்டு ஆயிரவருஷமுங்கழிய மதுரைக்கடவுள் திருவுள்ளமிரங்கித் தமதிஷ்டப்படியே ஒரு ஆசாரியவடிவாய் அங்கே எழுந்தருளிப் பெண்கள் சாபநீங்கத் திருவருட்பார்வையாலே பார்த்தபோது புடம்போட இரும்பு பொன்னுனாற் போல பலவிருள் நீங்கியெழுந்து அன்புடனே கடவுளடிகளிலேவந்துவணங்க, கடவுளும் பார்வதியையொத்த அந்தப் பெண்கள் தலைமேலே கையைவைத்து அவர்களைப்பார்த்து அவர்கள் புத்திக்குத் தெளிவுதோன்றக் கேளுங்கள் பெண்களே யென்று உபதேசஞ் செய்தருளுகிறார். எப்படியென்றால் அணிமா - மகிமா-இலகிமா-கரிமா-பிராத்தி-பிராகாமியம்-ஈசத்துவம்-வசித்துவம் என்று சித்திகளின்பேரெட்டு அவைகளிலே சிறியவுயிர்களிலே பரமகாட்டையான அணுரூபமா

ய்ப் புகுந்திருப்பதே அணிமா பிருதிவிமுதல். சிவமீறான முப் பத்தாறு தத்துவமும் உள்ளும் புறமும் நீங்காதிருந்து நிறை யும் பெருமையேமகிமா மேருமலைபோலக் கனமான தூலமாய் எடுத்தால் இலகுவாயிருப்பதே இலகிமா பரமாணுப்போன்ற வடிவாய் எடுத்தால் மேருமலைபோலிருப்பதே கரிமா பாதாளத் திலிருந்து பிரமலோகம்போய் மீண்டும் பாதாளத்துக்குவரத் தக்கதே பிராத்தி ஒருதேகத்திலிருந்து வேறொருதேகத்திலே புகுதலும் ஆகாசத்திலே சஞ்சரித்தலும் இச்சித்த போகமெல் லாம் தானினைத்தபடியே அனுபவிக்க வரச்செய்தலு மிவை யெல்லாம் பிராகாமியம் முத்தொழிலுஞ்செய்து சூரியன் முத லான கிரகங்களெல்லாந் தான்சொன்னபடியே நடக்கச்செய் வதே ஈசத்துவம் அசுரர் - பட்சிகள் - மிருகங்கள் - பூதங்கள்- மனிதர்கள் இந்திரன்முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களெல்லா ரையுந் தன்வசமாக்கிக்கொள்வதே வசித்துவம் ஆகிய சித்தி களை எம்மைத்தெரிந்தயோகிகள் விரும்பார்கள் ஆனாலும் இந் தச் சித்திகள் அந்த யோகிகளைப் பின்றொடர்ந்து அவர்கள் நிழல்போலக்கூட நின்று உலகத்தாருக்கவர்கள் பெருமையைத் தெளியச்செய்யுமென்று அஷ்டமா சித்திகளை யுபதேசித்துத் தெளிவுசெய்ய அப்படிக் கடவுளுபதேசித்த சித்திகளை அந் தப்பெண்கள் பார்வதியாகிய தேவியைப் பாவனையாகத் தியா னித்து நன்றாய் அப்பியாசம் பண்ணிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்க மாகச்சென்று கடவுளின் ஸ்ரீ கைலாய மலையைச் சேர்ந்து வாழ்ந்தார்கள்.

அட்டமாசித்தி யுபதேசித்த படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

முப்பத்திநான்காவது

விடையிலச்சினையிட்ட படலம்.

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

சந்துசூழ்மலயச்சிலம்பர்தவம்புரிந்தவியக்கிமார்க்
கந்தநாலிருசித்திதந்ததறைந்தனந்தனதடிதொழா
வந்துமீள்வளவன்பொருட்டுவடாதுவாயிறந்தழைத்
திந்துசேகரன்விடையிலச்சினையிட்டவாறுவிளம்புவாம்.

இதன்பொருள்.

சந்தனமரங்கள்சூழ்ந்த பொதிகையின்கண் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த யக்ஷஸ்திரீகளுக்கு அட்டமாசித்தியை யுபதேசித்த திருவிளையாடலைசொன்னோம். இனி சந்திரனை திருமுடியில் தரித்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருவடியை காஞ்சியினின்றும் வந்து தரிசித்து திரும்பிய சோழராஜன் பொருட்டு வடவாசலைத்திறந்து விடையிலச்சினையிட்ட திருவிளையாடலை சொல்வாம்.

ஸ்ரீகாஞ்சிபுரத்திலே காடுவெட்டிய சோழனென்பவன்உத்தமர்களாகிய சிவபத்தர்களிலே மிகவுமுத்தமன், சந்தனமுதலியவைகளும் ஆபரணங்களும் பொய்யென்றுநீக்கி விபூதிருத்திராக்ஷங்களணிந்துக்கொள்வான். உண்மையான வேதபுராணங்களிலேசொல்லும்பொருள்களெல்லாம் பரமசிவமேபரதத்துவமென்றுதெரிந்ததன்பின்னும் சைவபுராணங்கள்கேட்டுப்பரமசிவனிடத்திலே மெய்யன்புகொண்ட கருத்துள்ளவன் சொக்கநாயகன் திருவிளையாடலுங்கேட்க அன்பு கொண்டவனாய்க் கேட்டு மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் பாதங்களைவணங்க மிகவுமன்புகொண்டு மதுரேசன் பாதங்களை நானெப்போது வணங்கப் பெறுவேனென்று பரிவுகொண்டு இராத்திரியிலே தூங்குகிறவன் மீனாட்சிசுந்தரேசுவரை தியானித்துக்கொண்டு நித்திரைசெய்ய அன்றிராத்திரியில் அந்தக் காடுவெட்டின சோழன் கனவில் வெள்ளியம்பலத்தில் திருநடனஞ்செய்கிற கான்மாறியாடியவர் ஓர் சித்தராய் அவன் முன்வந்து இன்றே மதுரை

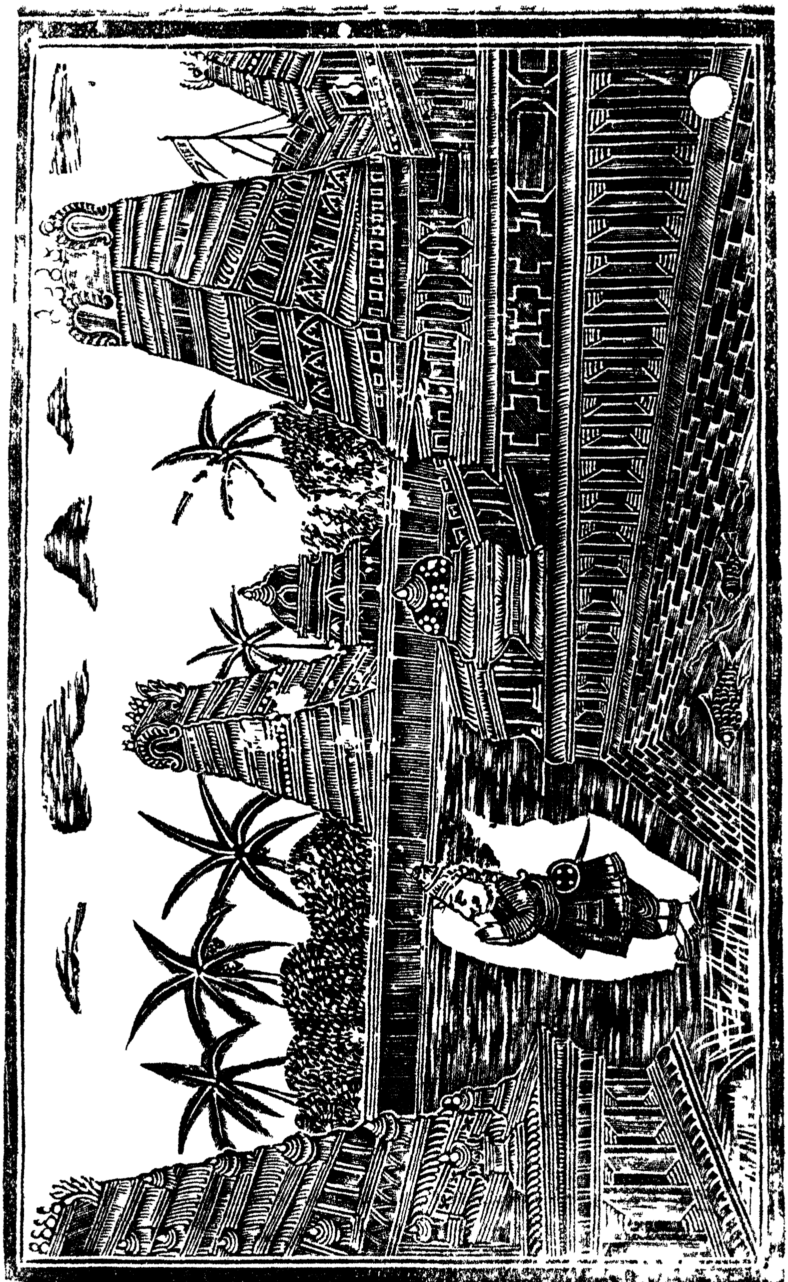

யில் நம்மை தரிசனஞ்செய்து போவாயாகவென்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

அதுகேட்டு சோழராஜன் மிகவுமாச்சரியங்கொண்டு மந்திரி முதலிய சேனைகளொருவருமில்லாமல் தானொருவனுய்ப் புறப்பட்டுக் கடவுளருளே துணையாய்நின்று வழிகாட்ட அன்றிராத்திரியிலே மலைகள் காடுகளாறுகளெல்லாங்கடந்து கரும்புகளும் செந்நெல்களும் வளர்ந்தோங்குகின்ற வையையாற்றங்கரையையடைந்து நெருங்கும்போது வையையாறு கரைகளை யுடைத்துக்கொண்டும் மரங்களை முறித்துக்கொண்டும் வெள்ளம் பெருகிவர சோழராஜன் வடகரையிலேநின்று ஏது மதுரேசனை வணங்குதற்கு இது விக்கினமாயிருக்குதென்று சுவாமி பொன்பாத்திரத்திலே அமுதத்தையிட்டு உண்ணும்போது தடுத்தாற்போலாயிற்று இந்த வெள்ள ந்தடுப்பது விடிந்தால் பாண்டியன் துன்பப்படுத்தத் தொடங்குவான் இதற்கென்செய்வேனென்று கிலேசப்படும்போது கடவுள்முன்னே சொப்பனத்திலே வந்தாற்போலவே அப்போதும் சித்தவடிவாகவே எதிர்வந்து நின்று பெருகிவருகிற வெள்ளம்வற்றும்படிக் கிருபாநோக்கஞ்செய்ய சோழன் வற்றினவாற்றை உடனே கடந்துவந்து வடக்கு வாயிலுந்திறக்க உள்ளே நிறைந்துள்ள காவலெல்லாங்கடந்து வீதிகளுங்கடந்து பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்திலே முழுகச்செய்து தமது திருக்கோயிலுக்குள்ளே புகுதவுஞ்செய்து இந்திரவிமானத்துள்ளே விளங்குகின்ற தம்மையும் வணங்கச்செய்து சர்வலோகங்களையும்பெற்ற தாயாகிய அங்கயற்கண்ணம்மையையும் சேவிக்கும்படிசெய்து பேரானந்தத்திலே முழுகவுஞ் செய்தார், அச்சித்தசாமி அப்போது சோழராஜன்.

எண்ணியவெண்ணியாங்கேயான்பெறமுடித்தாய்போற்றி
பண்ணியன்மறைகடேறுப்பான்மொழிமணாளபோற்றி
புண்ணியர்தமக்குவேதப்பொருளுரைபொருளேபோற்றி
விண்ணிழிவிமானமேயசுந்தரவிடங்கபோற்றி.

எவ்வுடலெடுத்தேன்மேனுளெண்ணிலாப்பிறவிதோறு
மவ்வுடலெல்லாம்பாவமறம்பொருட்டாகவன்றே
தெவ்வுடல்பொடித்தாயுன்றன்சேவடிக்கடிமைபூண்ட
விவ்வுடலொன்றேயன்றேவெனக்குடலானதையா,

என்று பலபலவிதமாகத்தோத்திரஞ்செய்து வரங்கள்வேண்டுகின்ற சோழனைப்பார்த்து இனி உன்னைப்பாண்டியன்கண்டால் துன்பப்படுத்தவெண்ணுவானென்று சித்தசாமிசொல்லி அவனை வடக்குவாயில்வழியே அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவையை வடகரையிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தி அவன் நெற்றியில் விபூதி அணிந்து உன் அன்புக்கேற்ற வழித்துணையுண்டாகக்கடவதென்று வாழ்த்தி அவனை அனுப்பிவிட்டு வந்து கதவைமூடிக் கதவில் விடைக்குறியிட்டுத் திருக்கோயிலுக்குள்ளே எழுந்தருளியிருந்தார் விடிந்தபின்பு வாயில்திறப்பவர்கள் வந்து வேறு குறியிட்டிருப்பதைக்கண்டு சந்தேகித்து மற்றைவாயில்கள் மூன்றையும் போய்ப்பார்த்து மீனக்குறி தப்பாதிருக்க வடவாயிலுக்கு மாத்திரம் வேறுகுறியுண்டாயிருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று பாண்டியன் முன்னேசென்று ஐயா வடக்குவாயிற் கதவிலே மீனக்குறியையழித்து விடைக்குறியிட்டிருக்கின்றது அந்தக் குறியிட்டவர்கள் இன்னாரென்று தெரிந்திலோமென்று சொல்ல வுடனே பாண்டியன் வந்து பார்த்து இதென்னமாயம், இப்படியஞ்சாமற் குறியிடவல்லவர் யாரென்று விசாரித்துத் தெரியாமல் தன்கோயிலுக்குள்வந்து வியாகூலசித்தனாய்ப் போசனமுங்கொள்ளாமல் பட்டினியாக வெறுந்தரையிலே படுத்து நித்திரைகொள்ள அப்போதவன் கனவிலே சோமசுந்தரக்கடவுள் வந்து பாண்டியனே காடுவெட்டின சோழன் மிகுந்த பத்திமானாகையாலே இங்குவந்து நம்மைத் தெரிசிக்கச்செய்து அவனை அனுப்பிவிட்டுப்பின்பு கதவைமூடி விடைக்குறியிட்டோமென் றருள்செய்ய, பாண்டியன் விழித்தெழுந்து பயந்து வெயர்த்து விட்டுத்தோத்திரங்கள்செய்து பரமானந்தக் கடலிலேமுழுகி வெளியேவந்து எல்லாருக்கு மின்னபடியென்று தெரியச்சொல்லித் தன்னைப்போலவே யெல்லாரும் பேரின்பக்கடலிலே முழுகச்செய்து பின் தன் செங்கோலும் வெண்குடையும் ராஜமுடியும் தன் புத்திரனான ராஜேந்திர பாண்டியனுக்குக் கொடுத்து கடவுள் திருவடியையடைந்தான்.

விடையிலச்சினையிட்ட படலம் முற்றிற்று.

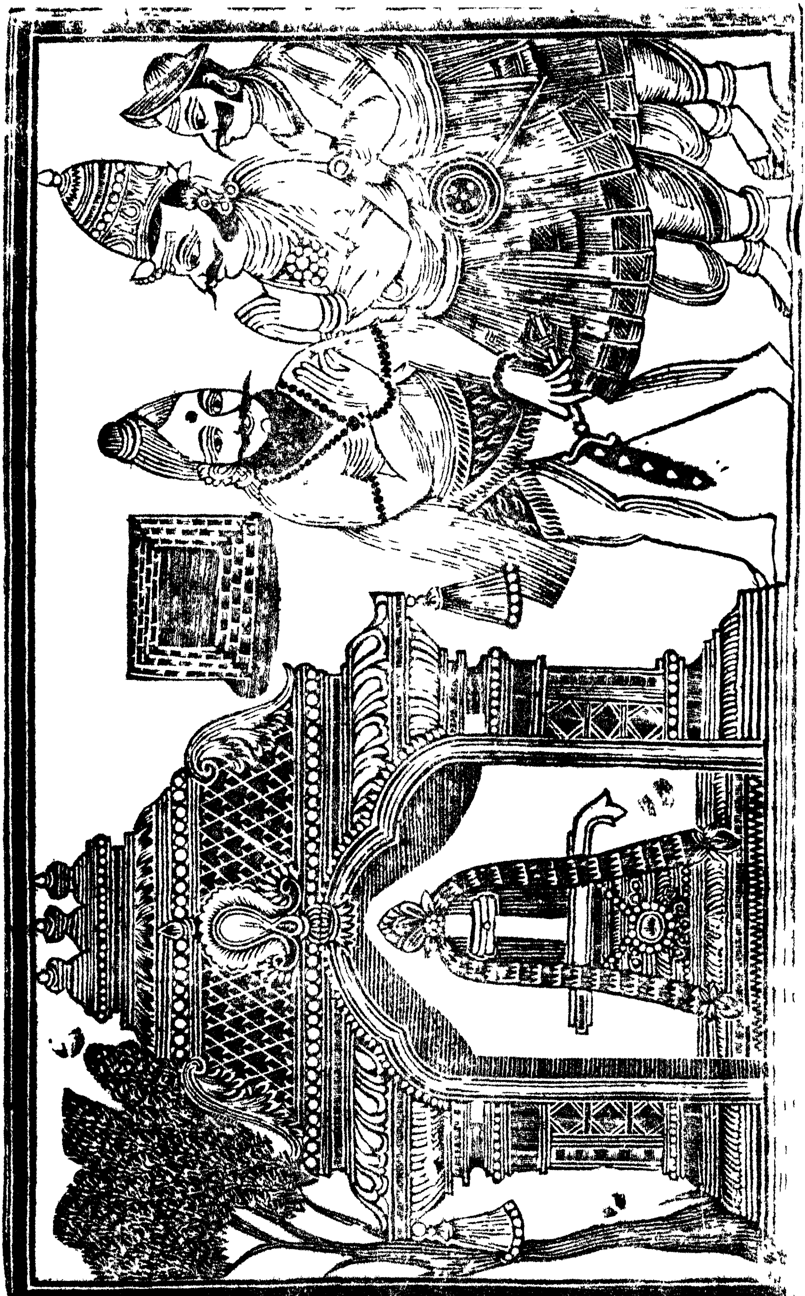

சிவமயம்.

முப்பத்தைந்தாவது
தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

சம்புமதுரைப்பரனிரவுதனியேவந்துதனைப்பணிந்த
வெம்புகதிரோன்மருமானைவிடுத்துமீண்டுதாழிறுக்கி [க்கு
யம்பொற்கதவின்விடை பொறித்ததறைந்துந்தென்னடுபடை
வம்புமலர்தோய்ப்புனற்பந்தர்வைத்துக்காத்தவகைசொல்வாம்

இதன்பொருள்.

சம்புவென்னும் பெயரையுடைய மதுரைக்கடவுளானவர் இராக்காலத்திலே வந்து தம்மைவணங்கிய சூரியகுலத்தோன் றலாகிய சோழமகாராஜனை வெளியிலே விடுத்துப் பழைபடியே தாளிட்டு அழகிய பொன்மயமாகிய கதவினிடத்து விடையி லச்சினையிட்ட அற்புதத்தைச்சொன்னோம் இனி பாண்டியனது சேனைகளுக்கு வாசனையுடைய மலர்தோய்ந்த தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துக் காத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

இராஜேந்திர பாண்டியன் செங்கோல் செலுத்துகிற காலத்தில் காடுவெட்டின சோழன் பின்புதான் எல்லாருந்தெரிய மதுரையில்வந்து கடவுளைவணங்க நினைத்துப் பாண்டியன் சிநேகமாகும்பொருட்டு அவனுக்குச் சில கைக்காணிக்கைகள் கொடுத்தனுப்பினன் அப்படிச் சோழன் அனுப்பிய பொன்னாபரணம் பொன் வஸ்திரங்கள் முதலானதெல்லாம் பாண்டியனேற்றுக்கொண்டு சோழனுடனே தானுமுறவாகவேண்டுமென்று நினைத்து வேறேசில கைக்காணிக்கைகள் கொடுத்தனுப்ப அதற்குச் சோழன் மனமகிழ்ச்சியாய்த் தன்னுடைய பெண்ணைப் பாண்டியனுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்திருக்க அந்தச்செய்தியை இராஜேந்திரபாண்டியனுக் கிளையனை இராஜசிங்கமென்பவன்கேட்டுப் பழிபாவங்களுக கஞ்சாமல் வஞ்சனையாய்த் தான்போய்ச் சோழன்மகளைக் கலியாணம்பண்ணிக்கொள்ள நினைத்துக் காஞ்சிபுரம்போய்ச்சேர, அப்படிக் காஞ்சிபுரத்துக்குவந்த இராஜேந்திரபாண்டியன் தம்பியைத் தன்சேனை

களுடனே யெதிர்கொண்டுபோய்க் கண்டு கூட்டிவந்து மூத்த வனுக்குக்கொடுக்க நியமித்தபெண்ணை அவனுக்குக் கலியாண ஞ்செய்து கொடுத்துத் தமையன் அரசாட்சியைத் தம்பிக்குக் கொடுக்க ஆசைகொண்டு காடுவெட்டினசோழன் இராஜேந்திர பாண்டியனைப் பிடித்துத் தன்வசப்படுத்திக்கொள்ள ஆலோ சித்து மருமகனுடனே இரதகஜதுரக பதாதிகள்சூழப் பாண் டியன்மேலே யுத்தஞ் செய்வதற்காகப் பேரிகையடித்துப் பல வாத்தியங்களு முழங்கத்திரண்டுவந்து மதுரைக்கிரண்டுயோச னைக்கிப்பா லிறங்குதற்குமுன்னே தூதர்கள் சென்று பாண்டி யனுக்குத்தெரிவிக்கப் பாண்டியன்தெரிந்து சோமசுந்தரக் கட வுளுக்குத் தெரிவித்து வேண்டுவோமென்று திருக்கோயிலுக் குப்போய்க் கடவுளைவணங்கி சுவாமி! அப்போது பாதிராத்தி ரியிலே வந்து உம்மை வணங்கி உம்முடைய திருவடிக்கன்ப னுய்ப்போன சோழன் இப்போதும் அப்படியே பிரசித்தமாய் வந்து உம்மை வணங்கும்பொருட்டு எனக்குவேண்டிய சிலவ ரிசைகளனுப்பி உறவுகொண்டு மனத்தில் வேறொன்றையெண் ணிப் போர்க்குவந்ததினுலே அக்காலம் தருமநீதிக்குடன் பட்ட தேவரீர் இக்காலம் அவன் செய்யவந்த வீரத்திற்குத் தகுந்த வீரஞ்செய்து நான் வெல்லும்படி செய்யவேண்டுமே யென்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்ள அப்போது கடவுளரு ளாலே அசரீரிவாக்காய் பாண்டியனே நீ அஞ்சாமல் உன்சே னையுடனே சென்று வந்தபகைவருடனே போர்செய்தாயானு லுனக்கே ஜெயமுண்டாகும்படி செய்கிறோமென்று சொல்ல, அந்த அசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, இராஜேந்திர பாண்டியன் கடவுள் திருவடியிலே மிகுந்த அன்பும் ஆனந்தமுமான கட லிலே முழுகிவணங்கியெழுந்து சந்தியாவந்தனை முதலியவை களை முடித்துச் சிவபூசையுஞ் செய்துகொண்டு கடலின்மேலே ஓராறு செல்வதுபோலச் சோழனுடைய அளவிறந்தசேனை களின்மேலே தனது சுருங்கின சேனைகளுடனே போயெதிர்த் துநிற்க அப்போதிருதிறத்துச் சேனைகளிலுள்ள வீரர்களும் இடிபோலமுழங்கிச் சண்டமாருதம்போலே வேகங்கொண்டு வடவாக்கினிபோலே கொதித்து வீர நகைசெய்து சேனைகளை அணியணியாக வகுத்து மடித்தவாயுடனே கைகலந்தார்கள்.

அப்போது சோழன் சேனைவீரர்களுக்குப் பாண்டியன் சேனைவீரர்கள் ஒருவர் அநேகராகக் கடவுளருளாலே தோன்ற

அப்படியே தோன்றுகிற தேரோசையும் குதிரைகளனுமானிக்கின்றவோசையும் யானைகளின் முழக்கமுங் கூடவீரர்கள் பொருதுகிறவொலியும் தோள் தட்டுகின்றவொலியுங்கூடிச் சமுத்திரத்தினோசைபோல ஒரே முழக்கமாகக் கலந்தபோது வில்வீரரும் வாள்வீரரும், வேலாளிகளும் வேலாளிகளும், மல்லாளிகளும் மல்லாளிகளும், யானைவீரரும் யானைவீரரும், குதிரைவீரரும் குதிரைவீரரும், தேர்க்காரரும்தேர்க்காரருமாகப்போர் செய்யும்போது ஒருவர்விட்ட அம்புக்கொருவர் தப்பிக்கொண்டு குரூரமானபாணங்களையெய்து பின்னுந்தொடுக்கிற அம்புடனே வில்லையறுத்து விடுவார்கள். பின்னும் அளவில்லாத அம்புகள் மார்பிலேதைக்க அந்த அம்புகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வருகிறபகைவரை அவ்வம்புகளாலேயெய்து கொல்லுவார்கள் சோழன் சேனைவீரர்கள். அப்படிப்பட்ட சோழன்சேனைவீரர்கள்மேலே பாண்டியன்சேனைவீரர்கள் விடாதமழைகள் போலே பாணங்களைப்பொழிந்து நின்று கூத்தாடிவருகிற பாணங்களுக்குத்தப்பி யொதுங்கிநின்று கொடியபாணங்களாலே அவர்கள்வில்லையும் அம்பையுமறுத்தெரிந்து இன்னும்வருகிறவர்களெல்லாம் வாருங்களென்று கூப்பிடுவார்கள் இப்படிப் போர்செய்யும்போது கால்கள்முறிந்தன, தலைகளுருண்டன, மலைகள்போல தோள்கள்சரிந்தன தேர்களுடைபட்டன பலவிதமான ஆயுதங்களு முறிபட்டன, யானைகளின் துதிக்கைகளறுபட்டு இரத்த வெள்ளத்திலேவிழுந்தன பருந்துகளும்-பூதங்களும்-கூளிகளும்-மொய்த்துநெருங்கின. இப்படி இருதிறத்தரசர்சேனைகளும் ஒருவருடனிழலிலே ஒருவரொதுங்கும்படி சூரியன் வெயிலெறிக்க மத்தியானமாகுமளவும் பெரும்போர்செய்ய அன்றைத்தினத்தில் சிவனதுநெற்றிக்கண்போல அதிதீக்ஷண்ணியமாய் எப்படிப்பட்ட குளங்களும் ஆறுகளும் வற்றும்படி கோடைவெயில் வீச மண்ணும்வெடித்துப் பாதாளந்தோன்ற மலைகளும்பிளந்து வரிசைகளாகக் கணக்கில்லாமனிற்கிற சோலைகளிலே இலைகளெல்லாமுதிர்ந்து சூரியகிரணங்களாலே யெங்குங்கானலாக வேர்வை நீரையெல்லாம் யெங்கும் நீரில்லாமல்வற்றி நின்ற நிலங்கொதிக்க யானைகள் மதநீர்மாறிச்சோரவும், குதிரைகள்தளர்ந்து தபிக்கவும் பதாதிகள் சூறைக்காற்றினாலே சுழன்று தண்ணீர்த்தாகங்கொண்டு கள்ளிமரத்தினிழலிலே யொதுங்கவும், இலைகளுதிர்ந்து பெறிதாய் நிற்கிற மரத்துநிழலைக்கண்டு சிலரோடவும், யானை தேர் குதிரை இந்த

நிழல்களிலே யொதுங்குகிறவர்களும் கேடகங்களை நிழலுக்குக் குடையாகப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறவர்களும் வேறேயொதுங்க நிழலகிடையாமல் வீரசொர்க்கஞ் சென்றவர்களைக் கல்லாகச் செய்து நிற்கிற நிழலிலே யொதுங்குகிறவர்களுமாக இப்படி வாதைப்படுகிற சமயத்தில் எல்லாவுயிர்களுக்கும் பொதுவான கூடற்கடவுள் பாண்டியன் சேனைக்கினடுவே நாலுகாலிலுலே ஒருதண்ணீர்ப்பந்தல் பரப்பி அந்தப் பந்தலினடுவேநெற்றியிலே திரிபுண்டரங்களணிந்து காதிலே கடுக்கனும், பாதத்திலே ஒற்றக்கிண்கிணியுந் தோலாடையும் பார்த்தவர்கள் மனத்தையும் கண்களையும் கிரகிக்கின்ற நகையும் கிருபாநோக்கமுங் கொண்டு வேதங்களினடுவே நின்றார்போல தவவேடமாக நின்று ஆற்றுநீரைப் பாத்திரங்களிலே நிரப்பிக்கொண்டு ஒரு கமண்டலத்திலே நீர்மொண்டுகொண்டு ஒருவர்க்கொன்றுநூறுயிரம்பேருக்கு நூறுயிரம்பேருக்கு நூறுயிரமுமாகக்கொண்டு கைச்செம்பின் சிறுதுவாரத்திலுலே வார்த்துவார்த்துத் தாகத்தைத் தீர்க்க அப்போது சோமசுந்தரக்கடவுள் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலிலே பாண்டியன் சேனைவீரர்களெல்லாரும்வந்து நன்னீர்ப்பருகி இளைப்புத்தீர்ந்து பலம் வந்தபின்பு சோழன் சேனைவீரர்கள்மேலே யெதிர்த்துச் சேனைகளையெல்லா மோடத்துரத்தித் தும்பைமாலையணிந்து போர்செய்து சோழன்சேனைகள் கடலுடைந்தாற்போல உடைந்தோட வெற்றிமாலையைத்தரித்துச்சோழனையும் அவன் மருமகனையும் கைப்பிடியாகப் பிடித்து வந்து பாண்டியனுக்கு முன்னேவிட, பாண்டியன் அவ்விருவரையுங் கொண்டுபோய்ச் சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியிலே நிறுத்தி, சுவாமி! தேவரீர் திருவுள்ளமிப்படியென்று வணங்கி கேட்க, அதுகேட்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் பாண்டியனே! நீ தருமவானல்லையோ உன்மனதிற்கிசைந்தபடி செய்வாயாக வென்று அசரீரியாகச்சொல்ல அந்த அசரீரிவாக்கைப் பாண்டியன்கேட்டு தருமசாஸ்திரப்படியே சோழனுக்குச்சில ரதகஜதுரகபதாதிகளும் சில ஆபரணங்களும் கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். பின்பு தன் தம்பியான இராஜசிங்கனென்பவனுக்குத் தன்னிராஜ்ஜியத்திலே சிலதுபிரித்துக்கொடுத்து அவனை யொதுக்கிவிட்டு எல்லாவுயிர்களுக்குந் தாய்போல ரக்ஷகனுகிக்கடவுளருளாலே பலவளங்களும் பெருக இராஜநீதி செலுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தபடலம் முற்றிறு.

சிவமயம்.

மூப்பத்தாறுவது

இரசவாதஞ்செய்த படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

வரதன்மீனவன்படையிடைவந்துநீர்ப்பந்தர்
விரதனுகிநீரருத்தியவிளையுரைசெய்தும்
பரதநூலியனடகப்பாவையாளொருத்திக்
கிரதவாதஞ்செய்தருளியவாடலையிசைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

அடியார்களுக்கு வரங்களைக்கொடுத் தருளுகின்றவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் மீனக்கொடியை யுயர்த்திய பாண்டியனது சேனைகளுக்குட்புகுந்து நல்லவிரதத்தையுடையவராய்த் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து அந்தச் சேனைகளுக்குத் தண்ணீரருத்திய திருவிளையாடலைச் சொன்னேம். இனி, பரதநூலிலக் கணப்படியே நாடகம்புரியவல்ல ஓர்பெண்ணுக்கு இரசவாதஞ் செய்தனுக்கிரகித்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றேம்.

அந்தப்பாண்டிவள நாட்டிலே வையையாற்றுக்குத்தென் கரையிலே மதுரைக்குக்கிழக்கே திருப்பூவணமென்று ஒரு சிவஸ்தலமுண்டு. அந்தத்தலத்துப் பூவணநாத சுவாமிகளின் திருக்கோயில் மகாஜனங்களும் பரிசாரகர்களும் தாசிகளுஞ் செய்த தவப்பயன்போன்றவளாய் பெண்களிற் சிறந்தவளாய் தேவர்களுங்கண்டு மோகிக்கத்தக்க வடிவுள்ளவளாய்க் கடலமுதம்போலுஞ் சாயலுள்ளவளாய் பொன்னனையாளென்னும் பெயர்கொண்டு வீணையிற்பாடல் ஆடல்முதலானவற்றால் தேவரம்பைகளிலும் மேம்பாடுடையவளாய்த் தருமநீதிதவராமல் நடக்குந் தகுதியுள்ளவளாகையால் தன்னுடையதோழிகளுடனே பொழுதுவிடியுமுன்னே யெழுந்து வையையினீராடிச் சிவபூசை செய்துகொண்டு பின்பு சந்நிதானத்துக்குப்போய் பூவணநாதரைச் சேவித்து அங்கேநடனஞ்செய்து சிவனடியார்களையே பொருளாகவெண்ணி அவர்களைப்பூசித்து அவர்களை அறுசுவைப்போசனமும் பொசிக்கச்செய்து பின்புதான்

பொசிப்படதே நியமமாகக்கொண்டு நடந்து வருகிறநாளில் அவளன்பின் திறத்தை வெளியிடவேண்டிய பூவணநாதர் நமது திருவுருவை நூதனமாகப் பிரதிஷ்டை செய்விக்கவேண்டுமென்கிற கருத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தருள அவர்தந்த பேரன்பே வடிவாய் மான்மழுவேந்திய கடவுள்வடிவைக் கருவில் வார்த்துப் பிரதிஷ்டிக்க அந்த பொன்னனையாளென்பவள் தனக்குத் தினந்தினங்கிடைக்கிற பொருள்களெல்லாம் சிவனடியார் பூசைக்கே செலவாகி மிகுதியாகாமையினாலே கடவுள் திருவுருவை யெப்படிக் காணத்தக்கதென்று பாண்டியனுக்கு உலவாக்கிழியருளின சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்படியெண்ணுகின்றவள் நினைவைத்தெரிந்து கூடற்கடவுள் நிறைய விபூதிபூசின திருமேனியும், கட்டகமேந்தினகையும், யோகபட்டங்கட்டின இடையும், விபூதிப்பையும் கோவணத்தின் மேலேசூழ்ந்தவுடையும், சிவந்த சடையுங்கொண்ட ஒருசித்தராகிய பொன்னனையாள் மாளிகைக்குவந்து தினந்தினம் அவள்வீட்டிற் போனகத்துக்காக வருகிறவர்களுடனே கூடித் திருவமுது செய்யாமல ஒருபுறத்திலே யொதுங்கியிருந்தார்.

அங்கே சிவனடியார்களெல்லாம் திருவமுது செய்துபோக, தாமொருவரும் அமுதுசெய்யாமல் வேறேயிருக்கின்றவரை வேலைக்காரிகள்கண்டு சுவாமி உள்ளே எழுந்தருளுமென்ன, அதற்குச்சித்தர் நல்லது உங்கள் தலைவியையிங்கேவரும்படி சொல்லுங்களென்ன, அந்த ஊழியக்காரிகள் சென்று பொன்னனையாளைக்கண்டு அம்மே வந்த சிவநேசரெல்லாரும் அமுது செய்தெழுந்தருளினார்கள். அவர்களிலொரு தம்பிரான் எங்கும் காணக்கூடாத குணமுள்ளவராய்ச் சிறுநகைகொண்டருளி உன்னைத் தம்மிடத்தேவரும்படி சொல்லுகின்றாரென்றுசொல்ல அதைப் பொன்னனையாள்கேட்டு நவரத்தினாபரணங்கள் புஷ்பித்த பூங்கொம்புபோல் நடந்துவந்துகண்டு நீர்வந்தது நல்வரவல்லவோவென்று துதித்து அருக்கியபாத்திய முதலியவைகள்கொடுத்து இவர்திருவடி தனதுமுடியிலே பொருந்த வணங்கித்தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளுவதற்கு அடியேன் பூர்வத்தில்என்ன தவஞ்செய்தேனோவென்று கொண்டாடிச்சித்தர் திருமேனியும் அவயவங்களினழகும் கண்டு நின்று கைகுவிக்க, சித்தர் கிருபாநோக்கங்கொண்டருள உடனேபொ

ன்னனையாள் அவர் அருள்வலைக் குட்பட்டவளாய்ச் சுவாமீ தேவரீர் உள்ளே யெழுந்தருளினுல் அடியேனுலாகிய திருப்பணிகள் தேவரீர் மனதுக்கிசைந்தபடி நடப்பேனென்று மிகவும்வேண்ட சித்தர் தம்முள்ளே நகைகொண்டுநோக்கி ஏடி பெண்ணே, என்ன காரணத்தினலே உன் இடை இளைத்திருக்கிறதுபோலவே நீயும் மிகவும் இளைத்திருக்கிருயென்று கேட்டருள அதற்குப் பொன்னனையாள் சுவாமி! அடியேனுக்கு யாதொரு வருத்தமுமில்லை. ஆனலும் எங்கள் பூவணநாத சுவாமி திருவுருவைக் கருவினலேகண்டு பிரதிஷ்டை பண்ணவேண்டுமென்னுங்கருத்துள்ள எனக்கு தினந்தினங்கிடைக்கிற பொருள்களெல்லாம் உங்கள் பூசைக்கேயல்லது மிகுதியாகவில்லை இதுவே அடியேன் கருத்தென்ன, சித்தர் அவளன்புதித்திக்கக்கேட்டுப் பெண்ணே நீயோ தேகம் இளமைசெல்வம் இவையெல்லாம் நீர்மேற்குமிழிபோல் நிலையற்றதென்று தெரிந்தவளாய், தருமநிலையானதென்று தெரிந்து அதிலும் சிவதருமமும் சிவார்ச்சனையும் அதிகம் அதிலும் சிவனடியார் பூசையதிகமென்று பூசித்தருச்சிக்கிருய், ஆதலால் இம்மைக்கு மறுமைக்கு நன்மைகொண்டாய் இனி இருமைக்கும் உன்பெயராலே விளங்க சுவர்னத்தினலே கடவுள் திருவுருச்செய்து வைக்க நீவிரும்பியபடியே சித்தியாகப் பெருமை ஆனதினலே உன் வீட்டிலுள்ள பித்தளை யஞ் செம்பு முதலான பலபாத்திரங்களையுங் கொண்டுவாவென்றருள்செய்தார், உடனே சித்தர் சொன்னபடியே பலவகையான நவலோகங்களுங் கொண்டுவந்துசித்தர்முன்னே கலகலவென்னக்குவித்தாள். அப்போது சித்தசாமி திருநீற்றை அவைகளின்மேலே தெளித்து அவையெல்லாம் பொன்னுகவெண்ணி ஏடிபெண்ணே இன்றிராத்திரி முழுதும் இவைகளையெல்லாம் நெருப்பிலே புடமிட்டெடுத்தால் அவ்வளவும் உயர்ந்தபசும்பொன்னுகும் அதைக்கொண்டு நீ திருப்பூவணநாதர் திருவுருச் சமைத்துக்கொள்ளென்று சொல்ல, பொன்னனையாள் சுவாமி தேவரீர் இன்றைய இராத்திரிமுழுதும் இங்கேதானேயிருந்து திருவமுதுசெய்து இது முடிந்தபின்பு போகலாமென்றுவேண்ட அதற்குச் சித்தசாமி மீனுக்ஷியம்மையைப் பிரியாத சுந்தரராகையாலே யாம் மதுரையிலிருக்கிற சித்தரென்று மறைந்தருளினுர்.

அப்படியவர் மறைந்தருளினபின்பு சித்தராய் வந்தவர் வெள்ளியம்பலவாணரென்று பொன்னனையாள் தெரிந்து

ஐயோ! எம்பெருமான் மறைந்தருளினரேயென்று கொஞ்சம் தளர்ச்சிகொண்டு ஆனாலும் நமது கவலையை நீக்கினாரென்று மகிழ்வுகொண்டவளாய் சித்தர் திருவருள்செய்தபடியே பல வகையான லோக பாத்திரங்களெல்லாம் நெருப்பிலேயிட அவையெல்லாம் நெருப்பிலே கூடினபின்பு கடவுள் திருவடி நிழலை யடைந்தவர்கள் மலவிருளாகிய களங்க நீங்கினார்போலக் களிம்பெல்லா நீங்கிச் சுவர்னமாக அதைக்கொண்டு பூவணநாதர் திருவுருக்கண்டு அந்த உருவினதழகைப்பார்த்து அச்சோ அழகியபிரானேயென்று அள்ளிமுத்தங்கொண்டு தனது அன்பின்கண்ணே பழயகடவுளைப் பிரதிஷ்டைசெய்து திருவிழா திருத்தேர் முதலியவைகள் நடாத்திச் சிலநாள்கழிந்தபின்பு வீடுபெற்றாள் அன்றுமுதல் பொன்னனையாள் தனதன்பினாலே அந்தப்பெருமான் கன்னத்திலே செய்த நகக்குறிகொண்டு கலிகாலத்திலே செம்பொன்வடிவு நீங்கிக்காலத்துக்குத் தக்க கோலமாகத் திருப்பூவணநாதர் திருவுரு விளங்குகின்றது.

இரசவாதஞ்செய்தபடலம் முற்றிற்று.

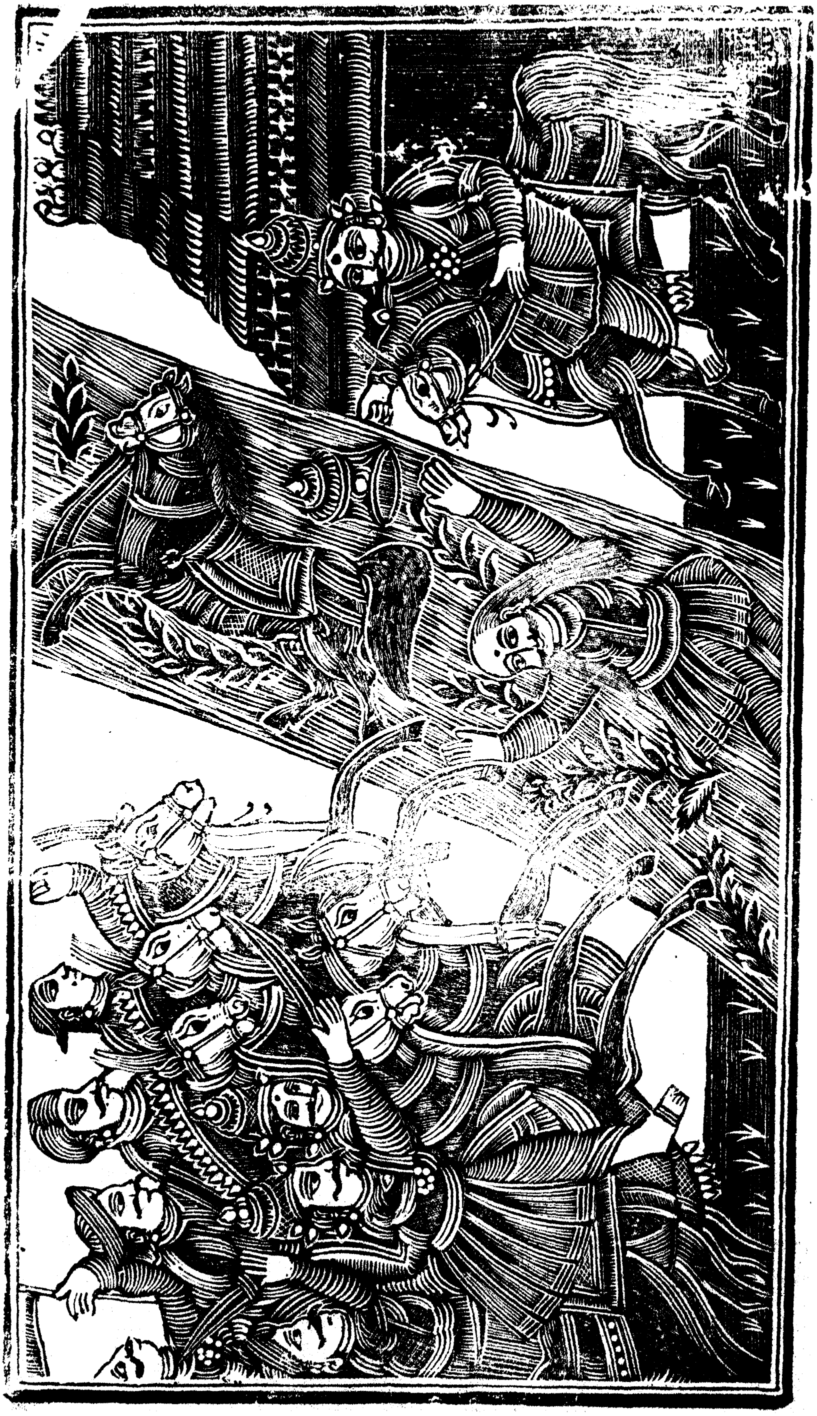

உ

சிவமயம்.

முப்பத்தேழாவது

சோழனை மடுவில்வீழ்த்திய படலம்.

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

மின்னனையார்பூங்கொன்றைவேணியரிரசவாதம்
பொன்னனையாண்முன்செய்துபோந்ததுபுகன்றேமார்த்தார்
மன்னனைமடுவில்வீட்டிமலரடிக்கன்பனான
தென்னனையமரிற்காத்ததிருவிளையாடல்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

மின்னலையொத்த திருமேனியை யுடையவரும் அழகிய கொன்றை மாலையைத்தரித்த சடைமுடியை யுடையவருமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் பொன்னனையாளென்னும் அடியவளொருத்திக்கு முன்னேவந்து இரசவாதஞ்செய்த திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இனி, ஆத்திமாலையைச்சூடியசோழனை மடுவிலே தள்ளித்தமது திருவடிக்கன்பனாகிய பாண்டியனை யுத்தத்திற்காத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

இராஜேந்திரபாண்டியன் இந்திரன்முதலான தேவர்களெல்லாந்துதிக்கச் சிவலோகமடைந்தான், பின்பு அவன் புத்திரன் இராஜேசபாண்டியன் அவன்புத்திரன் இராஜகெம்பீரன் அவன்புத்திரன் வாங்கியதீபன் அவன்புத்திரன் புரந்தரசித்து அவன் புத்திரன் வாங்கியபதாகன் அவன் புத்திரன் சுந்தரேசபாதசேகரன் இந்தப்பாண்டியன் கூடற்கடவுளுக்கு மிருந்த அன்புள்ளவனாய்த் தனது கொலைவேலினாலே கொடுங்கோன்மைசெய்கிற குறுநில மன்னர்களையடக்கி உலகத்தில் உயிர்களாகிய பயிர்களை வளர்க்குநாளிலே பத்துத்தேரும்நூறு யானைகளும், ஆயிரங்குதிரைகளும், பதினாயிரம்வீரர்களுமான இவ்வளவு சதுரங்களைக்கூட்டி இவைகளுக்குத்தக்க சம்பளங்கள் கொடுத்து மிகுந்தபொருள்களெல்லாம் சிறந்தவடிவான சிவனுக்கே கண்டிகைமகுடமுதலான ஆபரணங்கள் செய்தும் கோபுரம் மண்டபமுதலானவைகளுக்கு ரத்தினங்கள் பதித்தும் இப்படி கோயிலுக்குவேண்டிய திருப்பணிகளெல்லாஞ்செய்து

வருகிற இவனுடைய சேனைகளின் சுருக்கத்தைத்தெரிந்து ஆயிரங்குதிரைகளுக்கொரு சேவகனென்றுசொல்ல, வல்லவனாகிய ஒருசோழராஜன் இந்தச்சுந்தரேச பாதசேகரபாண்டியனைவென்று ஜெயங்கொள்ள நினைத்து வஞ்சிமாலை சூட்டிக்கொண்டு அநேகமாயிரம் ரதகஜதுரகபதாதிகளுடனே கடல் பொங்கி வருவதுபோலவெழுந்து பாண்டிநாட்டைக்குறித்து வர அதைப்பாண்டியன் தெரிந்து சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியிற்போய் வணங்கிநின்று சுவாமி தேவரீர் திருவருளாலே அடியேன் அரசாட்சி செய்துவருகிறது தெரியாமல் எனது சேனைகளின் சுருக்கத்தைக்கண்டு எனது நாட்டைத்தன்கைவசமாக்கவெண்ணி காவிரிநாடனாகியசோழன் தனது சேனைக்கடலிலே வடவாக்கினிபோல மூண்டுவருகின்றான். இதற்கு நான் செய்வதென்னென்றுவேண்ட ஆகாயத்திருந்து அசரீரியாகப் பாண்டியனே நீ எவ்வளவு மஞ்சவேண்டாம் நாமேபொருது வென்று உனக்கு வெற்றியுண்டாகச் செய்கிறோமென்று சொல்ல பாண்டியன்கேட்டுச் சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல முகமலர்ச்சியாய் கடவுள் திருவடிக்கமலங்களை மனத்துள்ளே தியானித்துக்கொண்டு வெளியேவந்து பலவாத்தியங்களுமுழங்கத் தனது சேனைகளுடனே புறப்பட்டுக் கொல்லிமலைக்கதிபனான சோழன்சேனைக்கடல் முன்னே ஒரு ஆறுபோலச்சென்றாலும் அந்தச்சேனைகள் கண்களுக்குப் பாண்டியன் சேனையும் கடவுளருளாலே ஒரு கடல்போலவே தோன்றலாயிற்று.

அப்போது கூடற்கடவுள் பாண்டியன் சேனைக்குமுந்தி வேதமாகிய குதிரைமேலேறிக்கொண்டு (மேருவாகிய வில்லை வளைத்து வாசுகியாகிய) நாணைப்பூட்டித் துளசிமாலையணிந்த விஷ்ணுவாகிய அம்பை அதிலேநாட்டி வாயினெருப்பை முப்புறத்திலேமூட்டி வெற்றிக்கொண்ட தாமே ஒருவேடன் வடிவாகிக் காதிலே தந்தக்குழையும், கழுத்திலே முத்துமாலையும், வெட்சிமாலையு மயிலிறகுமுடித்த கொண்டையும், கைகளிலே தந்தக்கடகங்களும் சோழனைக்கொல்ல வெழுந்தவிடம் போற் கறுத்ததிருமேனியும், எமன்போல் விளங்கும் வேலுமாக நிற்க, அவரைச்சோழன்கண்டு ஆயிரங்குதிரைக் கொரு சேவகன் நான் நீ யெவ்வளவென்ன வேடனாகிய கடவுள் நீ யிவ்வளவுதானே நான் அளவில்லாத குதிரைகளுக் கொரு சேவகனென்ன, அதுகேட்டஞ்சி நிற்கிற சோழன்முன்னே

மின்னலை நீட்டிக்கொண்டு செல்லுமேகம்போல கடவுளாகிய வேடன் தனது கைவேலைச் சுழற்றிக்கோபித்து அதிர்ந்துசீற, சோழன் பயந்து இனி இவன் கைவேலாலே நாமிறப்பதற் கெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லையென்றோடினன் அப்போது கடவுள் வேடன்மறைய பாண்டியன் குதிரையுடனோடுகிற சோழனைத் துரத்திக்கொண்டுபோகச் சோழன் திரும்பிப்பார்த்து இவன் அந்தவேடனல்லவென்று பயந்தீர்ந்து பாண்டியனை மதுரையளவுந் துரத்தினன். அப்போதோடுகின்ற பாண்டியன் தனதுமதுரைக்குள்ளே அவசரமாய் நுழைய நினைந்து வருகிற வேகத்தினாலே ஒருமதங்கொண்ட யானைபோலேதவறி ஒரு அகழ்கிடங்கிலே விழுந்தான். அப்படி பாண்டியன் விழுந்த மேற்றிசை அகழிலே கூடவே தொடர்ந்துவந்து சோழனுங் குதிரையுடனே விழுந்தான். அப்படிவிழுந்த இருவரில் சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவருளாலே பாண்டியன் யானைபோலெழுந்து கரையில்வந்தான். சோழன் அதிலே அழுந்தியிறந்தான் அப்படியிறந்த சோழனுடைய ஆடையாபரணங்கள் ரதகஜதுரகபதாதிகளையெல்லாங் கொள்ளைகொண்டு தங்கள் கடவுளுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்துக் கடவுள் திருவடிக்கன்பனாய்பெருகி அரசாண்டிருந்தனன்.

சோழனை மடுவில்வீழ்த்திய படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

முப்பத்தெட்டாவது

உலவாக்கோட்டை யருளிய படலம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மின்பணிக்கதிர்வேணிவானவன்மீனவன்றனைமானவேன்
முன்பணிக்கவலந்திருத்துமுடிக்கிநேரியடுக்கலான்
பின்பணிக்கமலத்தடத்திறவிட்டவாறிதுபெருமைசா
லன்பனுக்குலவாதகோட்டையளித்தவாறுகிளத்துவாம்.

இதன்பொருள்.

விளங்குகின்ற குளிர்ந்தசந்திரனைச் சடையில் தரித்தருளி யசோமசுந்தரக்கடவுள் பாண்டியனைச் சத்துருவினது வலிந்த வேலைக்கண்டு அஞ்சுங் கவலையினின்று மொழித்து யுத்தத்திலேசெலுத்தி நேரிமலையையுடையவனாகிய சோழமகாராஜனைப் பின்பு குளிர்ச்சிபொருந்திய தாமரைமலர்களையுடைய மடுவில் வீட்டிய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி, பெருமைமிகுந்த ஓரடியவருக்கு உலவாக்கோட்டையருளிய திருவியாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அந்த மதுராபுரியில் விளங்குகின்ற சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு மிகுந்த அன்பனான ஒருவேளாளன் தருமத்திற்கும் புகழுக்கும் சிறந்தவன் அவன் மனையாள் ஈகையினாலும் கற்பினாலும் சிறந்த தருமசீலையென்பவள் எல்லாரும் நன்குமதிக்கத் தன்கணவனுக்கு இனிமையானவள் அப்படிப்பட்ட மனைவியோடுவாழ்கின்றவன் அநேகம் ஏர்களைவைத்து உழவுதொழில் செய்து விளையும் பலன்களைக்கொண்டு அரசருக்குக்கொடுக்கும் பகுதிச்செலவுபோக மிகுந்தவைகளையெல்லாம் தன்மனையாளாலே அறுசுவையுண்டிகள் சமைத்துச் சிவனடியார்களைப்பூசித்துப் புசிக்கச்செய்து விருந்தென்னும் வேளாண்மையும் செய்து சிறந்தவனாய்இருக்க அவன் அப்படிக்கொடுக்கக் கொடுக்க மணற்கேணிபோல் செல்வம்பெருகி வளர்கிறகாலத்தில் இவனது நற்குணங்களையெல்லாருக்கும் தெரிவிக்கவேண்டி மதுரேசர் அவனது விளைநிலத்தில் விளைவுகுறையச்செய்தார். அப்படியானாலும் யார்க்கும் இல்லையென்னாதபடி சிவனடியார் பூசை முன்போலவே குறையாமற்செய்து பின்பு தான்கொண்டவிரதத்துக்குப் பொருள்போதாமல் தன் உடம்பைவருந்தச்

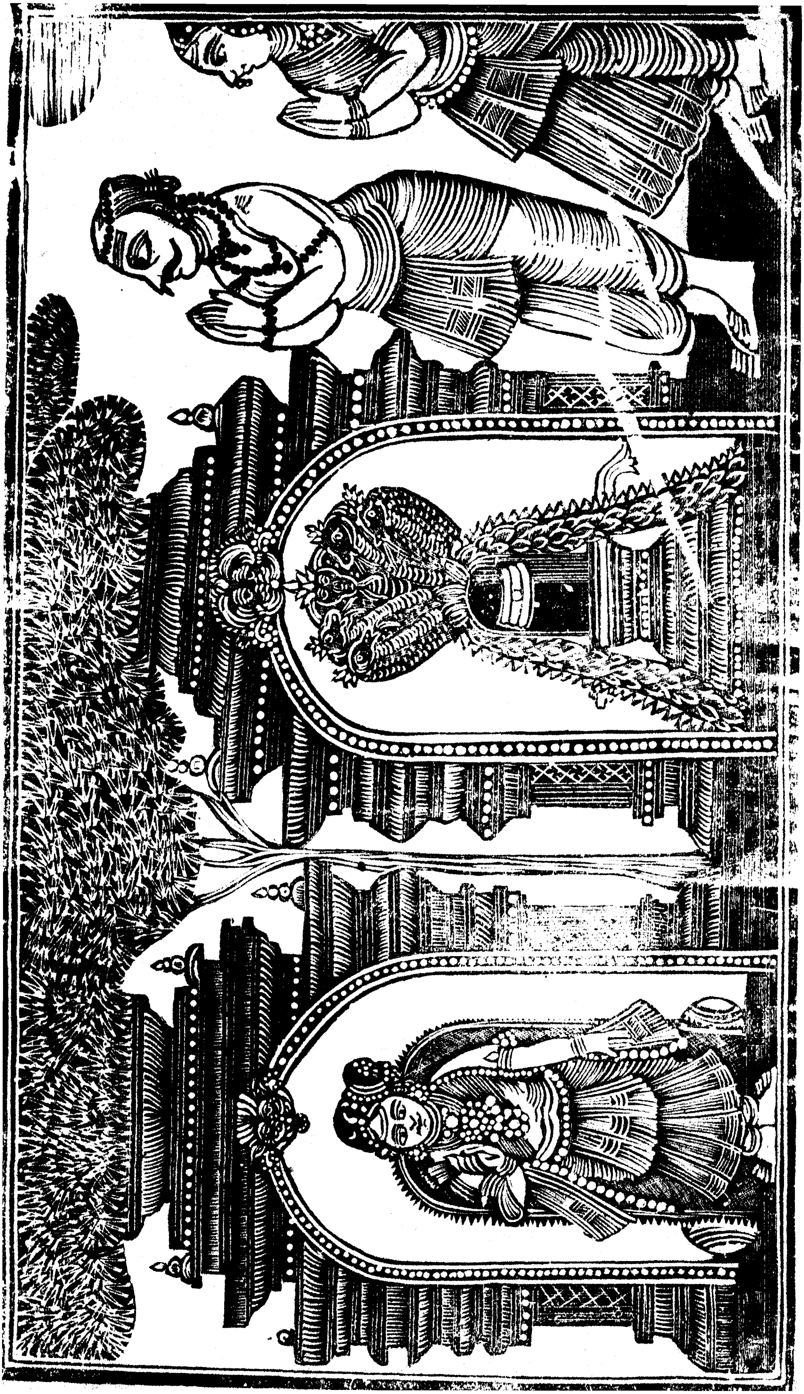

செய்து இதுவரையிலும் நமக்கு வேண்டிய பொருள் கொடுத்துவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் கடன்படச்செய்து விளைபொருளும் குறையச்செய்தால் நம்மால் என்னசெய்யத்தக்கதென்று நினைத்து சிவனடியார் பூசை நியமத்துக்குத்தடையுண்டாய் மிகவும் வருந்தித் தினம் தினம் சிவனடியாரைப் பூசித்துப் பின்பு தான்புசிக்கிறவனுகையாலே ஒருநாள் தானும் தன்மனைவியும் பட்டினியாய் உதராக்கினியாலே புழுங்கி இனி இறந்துபோகத்தக்க இந்த உடம்பினாலே பிரயோஜனமென்னவென்று வெறுத்துத் தன்மனைவியுடனே கோயிலுக்குப் போய் இந்தச் செயதியைக் கடவுளுக்குத் தெரிவித்துப் பின்பு நாம் இறந்துபோவதே துணிவென்றுதுணிந்து திருக்கோயிலில் விளங்குகிற கடவுள் சந்நிதிமுன்னேவந்து வணங்கி நின்று தேவர்கள் பிழைக்கச் சமுத்திரத்திற்றேன்றிய விஷத்தையுண்டு அவர்களுயிரைக்காத்த கடவுளே! உம்முடைய மெய்யன்பர்பூசைக் கிடையூறாய் உம்முடைய விளை நிலமெல்லாம் விளையாமற்போயின, கடனும் மிகுதியாயின, இனிக் கடன்கொடுப்பாருமில்லை ஆதலால் இனியாரையாகிலும் கடன் கொடுக்கும்படி செய்தீரேயானால் இந்தவுடம்பை வைத்திருப்போம், அப்படி செய்யாவிட்டால் இந்தவுடம்புச் சுமையைத் தாங்கமாட்டோமென்று மிகவும் வேண்டும்போது சோமசுந்தரக்கடவுள் அவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம் உங்கள்வீட்டில் நல்ல சம்பா நெல்லுக்கோட்டை யிருக்கச்செய்தோம் அந்தநெல்லுக்கோட்டை நீங்கள் எடுக்க எடுக்ககுறையாதிருக்கும் அதை நாள்தோறும் பூசைசெயது அதில்வேண்டியநெல் எடுத்துக்கொண்டு தினம் நமதன்பர்களுக்கும் யார்க்கும் அன்னதானமுதலிய பலவிததர்மங்களும் செய்துகொண்டிருங்கள் பின்புபோரின்ப வீட்டைத் தருகிறேமென்று ஆகாய வாக்காகச்சொல்ல, அந்தத் திருவாக்கைக்கேட்டு ஆனந்தபரவசராய் வேதப்பொருளான கடவுளை வணங்கித துதிசெய்து பின்பு தங்கள் வீட்டுக்குவந்து முன்னே தேடின தவப்பயன்போலக் கடவுள் அருளிய உலவாக்கோட்டையைக்கண்டுசந்தோஷித்து அந்தக்கோட்டையைக் கடவுளாக எண்ணி தினந்தினம் சந்தன புஷ்ப தூப தீபங்களால் ஆராதனைசெய்து உணவுக்கும் அதற்குவேண்டிய பலவிதச்செலவுகளுக்கும் அது கொடுக்கப்பெற்றுச் சிவனடியார்களுக்கும், வைதிகர்களுக்கும், தென்புலத்தார் தெய்வம்-விருந்து - சுற்றம் முதலான யார்க்கும் மேகம் போலவரையாதுகொடுத்துக் குபேரன்போல வாழ்ந்து பின்பு தானுந் தன்மனைவியும் சிவலோகஞ் சேர்ந்தார்கள்.

உலவாக்கோட்டையருளியபடலம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது

மாமனாகவந்து வழக்குரைத்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

தாமநாறிதழியார்தந்தமர்க்கன்பன்வறுமைப்பட்டோ
னுமநாளுலவாக்கோட்டை யருளியமுறையீதையன்
றேமனுண்முல்லைத்தீர்ந்தார்ச்சிறுதனைவணிகற்காக
மாமனாம்படிவங்கொண்டுவழக்குரைவண்ணஞ்சொல்வாம்.

மணம்பொருந்திய கொன்றைமாலையைத்தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய அடியார்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பராகிய ஒருவேளாளருக்கு வறுமைவந்த காலத்தில் (அவ்வறுமை நீங்கும்பொருட்டு) உலவாக்கோட்டை யருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி, அக்கடவுள் தேன்பொருந்திய புதிய முல்லை மலர்மாலையைதரித்த ஒருவணிகச் சிறுவனுக்காக அவன்மாமனாக திருவுருக்கொண்டுவந்து (தாயாதிகளிடத்தில்) வழக்குரைத்த திருவிளையாடலைச் சொல்வாம்.

அந்த மதுரையில் வணிகர் குலத்திலே பிறந்த குபேரன்போல் பெருஞ்செல்வத்தை யுடையவனுய்த் தனபதியென்னும் பெயர்கொண்ட ஒருவனும், அவன்மனைவியாகிய அருந்ததிபோலும் கற்பும் மகாலட்சுமியை யொப்பான அழகுடைய சுசீலையென்பவளும் நெடுங்காலமாகப் புத்திரனில்லாமல் வருந்தித் தனபதியென்பவன் தன்தங்கைப் பிள்ளையாகிய மருமகனை தனக்குப் பிள்ளையாகக்கொண்டு தன்மனைவியிடத்தில் மகிழ்ந்து கொடுக்க அவளும் வணங்கி வாங்கிக்கொண்டு அந்தப்பிள்ளைக்குத் தரிக்கவேண்டிய ஆபரணங்களைத்தரித்த அன்புடனே நன்றாகவளர்த்து வருங்காலத்தில் தனபதியென்பவன் பிள்ளையில்லாதவனானாலும் தன்மனைவியிடத்து அதிக மோகங்கொண்டு தன்தங்கைமேல் நாள்தோறும் மனைவிநிமித்தமாக அதிகசண்டைசெய்து விரோதித்துவர அக்காலத்தில் ஒருநாள் தங்கையானவள் தமயனைக்கோபித்து பிள்ளையில்லாத மலட

னவனுக்கு என்மகனல்லவோ இவ்வளவு பெருமையுண்டாகி இம்மைப்பயனும் மறுமைப்பயனும் அடைய யோக்கியனென்ன அதுகேட்ட தனபதி மிகவும் நாணங்கொண்டு இனி வருபிறப்புக்காயினும் பிள்ளையுண்டாகத் தவஞ்செய்வேனென்று நினைத்துத் தன் செல்வமெல்லாம் தன்மருமகனுக்கே ஆகச்செய்து காட்டில் தவஞ்செய்யப் போயினன் பின்பு அப்படி தவஞ்செய்யப்போனவன் நெடுங்காலம் வராதிருக்க அவன்தாயாதிகள் அவன் மருமகன்கொண்ட செல்வமெல்லாம் வழக்கிட்டுப் பறித்துக்கொண்டார்கள். அப்படி விளைநிலங்கள்-அடிமைகள்-ஆபரணங்கள்-திரவியங்கள்-பசுக்கள்முதலான எல்லாமிழந்து சிறகொடிந்தபட்சிபோல வருந்துகின்ற மகனும் தாயும் ஐயோ சார்பில்லாதவர்களுக்கெல்லாஞ் சார்பான ஆதரவாயிருக்கிற கூடற்கடவுளே உன்திருவடிகளே சரணமென்று இந்திர விமானக் கோயிலுக்குள்ளேவந்து சுந்தரேசர் திருவடிகளைத்தொழுது துதித்து எவர்க்கும் மாதாபிதா குருதெய்வமுமாகிய நீரே எங்களுக்கும் ஆதாரமாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து சுவாமி? என்தமையனை தனபதிக்குப் பிள்ளையில்லாததினாலே என்மகனைத் தனக்கு மகனாகக்கொண்டு எல்லாருக்கு முன்னே தன்செல்வமெல்லாம் கொடுத்துத் தவஞ்செய்யப் போயினன் அப்படி அவன்கொடுத்த செல்வத்தையெல்லாம் தாயத்தார்கள் தங்கள் பலத்தினாலே பறித்துக்கொண்டார்கள் ஆதலால் ஒருத்தியாகிய என்மகன் மிகவுஞ்சிறியவனாய் வேறே ஆதாரமில்லாமல் இருக்கிறதினாலே நானிப்படி வருந்துகிறது கிருபாநிதியாகிய உமக்குத்தெரியவில்லையோவென்று பின்னும் பூமியிலே உடல்படியவிழுந்து வணங்கி அப்படியே சோர்ந்து கடவுள் அருளாலே கொஞ்சம்நித்திரைகொண்டாள் அப்படி நித்திரைசெய்கிறவள் கனவிலே சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு பிராமணவடிவங்கொண்டுவந்து ஓய் வணிகப்பெண்ணே? நீ நாளையுதயமானவுடனே உன் தாயத்தாரை அரசனாணையிட்டு மறித்துச் சபையேற்றி வழக்கிட்டுக்கொண்டிரு அப்போது நாம் அங்கேவந்து பெரியோர்களெல்லாருஞ் சம்மதிக்க உன் வழக்கைத் தீர்த்துத்தருகிறோம் நீயெழுந்துபோவென்றருள் செய்ய உடனே அந்தவணிகப்பெண் விழித்தெழுந்துமிகவும் அதிசயித்து யாருமில்லாதவர்களுக்குத் தெய்வமேதுணையென்பது மெய்யேயென்று மீனாட்சி சுந்தரேசுவரை வணங்கித் துதித்து தன்மகனுடனே வீட்டிற்குவந்து நித்திரைசெய்து

பொழுதுவிடிந்தபின் வெள்ளியம்பலவாணர் திருக்கோயில் வந்துவணங்கிக்கொண்டு அவரருள்செய்தபடியே தொடுவழக்கிட்டு வென்றுகொண்ட தாயத்தார்களைத்தடுத்து நீங்கள்யாவரும் அடுப்பில் நெருப்பிடக்கூடாது அநியாயவழக்கிட்டு உங்களைவென்றுபோகொட்டேன் இதைவிட்டுப்போகாது அரசன் ஆணையிட்டேன். இனிநியாயசபைக்குச்சென்று அந்ததருமநீதியார் தீர்த்தபடிகேட்ட எங்களுடைய பொருள்களைகொடுத்துப் போகவேணுமென்று தாயத்தார்கள் எல்லாரையுந்தடுத்தாள். அப்படித்தடுத்தபோது தாயத்தார் துர்வார்த்தைகளால் வைதுதள்ளி மகளையும் தாயையும் அடித்தனர் அப்படி அடிக்கும்போது கூகூவென்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டுபோய் நியாயசபையார்முன் முறையிட்டாள். அதைக்கேட்ட சபையார் கூட அனுப்பின சேவகரோடே தனபதி தங்கையானவள் தாயத்தார்களைகாட்டி சபைக்கு கூட்டிவந்தாள். அவ்வேளையில் பார்வதிசமேதரான வெள்ளியம்பலவாணர் காதில் அதிகவிலைபெற்ற குண்டலங்களும், தோள்களிலே ரத்நகேயூரங்களும் கழுத்திலே ரத்தினகண்டிகையும், கையிலே வயிரமோதிரமும் விளங்க அந்தத்தனபதி செட்டியாரைப்போல மேட்டிமையான நடைகொண்டுவந்து கண்டுவாடின தாமரைபோல பங்காளிகளுக்குமுகங்காட்டி வெறுத்தும் மருமகனைத்தேடிக்கண்ணருள் கொண்டுபார்த்தும், தன்உள்ளக்குறிப்பைத்தெரிவித்து நியாயசபைமுன்னே நின்று ஓ! ஓ! இங்கே அரசனில்லையோ, ஞாயமறிந்த பெரியோர்களில்லையோ ராஜநீதி கோணலாமோ நூல்களிற்சொல்லுகின்ற தெய்வமும்கிடையாதோ, நிலையான தருமம் எங்கேபோய்மறைந்தது என்றுசொல்லிவருந்துகிற தனபதிசெட்டியாரை வஞ்சனைபண்ணின தாயாதிகள்கண்டு மனங்கலங்கி முன்வலிந்துவென்ற உறுதிஅழிந்து பயமும் வெட்கமும் நிறைந்துநிற்க அப்போது மாமனுகிவந்த செட்டியார் மருமகனைத்தழுவி தங்கைக்கு ஆதரவுசொல்லிச்சாமவேதகீதம்போல ஐயையோ! இப்படி அநாதிகளாய்ப் போனீர்களேயென்று அழ தங்கையும் மருமகனும் அழுது பாதங்களில்கண்ணீராட்டத் தாமும் மருமகனைக்கட்டிக்கொண்டு அழுது, தங்கைமேலும் மருமகன்மேலும் கண்ணீராட்டி மருகனைப்பார்த்து வியசனமாய் மார்பிலேநானணிந்த ஐம்படையைக் கண்டிலேன் கால்களில் சிலம்பையும் கண்டிலேன், தோளில் மதாணியுங் கண்டிலேன், காதில் கடுக்கனையுங் கண்டிலேன், முகத்திலசைகிற சுட்டியையுங்கண்டிலேன் ஐயோவென்று உடம்பைத்தானே காண்கிறேன். இந்தப் பங்காளிகளுக்குப் பிள்ளை நகைகள் என்னவிலைபெறுமென்று ஆசைபட்டுப் பறித்துக்கொண்டார்கள் என்று நியாயசபையார் எல்லாருங்கேட்க வாய்விட்டு அழுது தங்கையையும் அழுகைமாற்றித் தமதுகையாலே முதுகைத்

தடவிக்கொடுத்து என்கண்முன்னே நீங்கள்ஏன் அழுகிறீர்கள் இந்த அநியாயம் பண்ணினவர்கள்வழக்கு நாளுநாள்ளளவிலும் ஜெயங்கொள்ளுமா உலகத்திலே நான் சம்பாதித்தபொருள் விசுவாசபாதகம் பண்ணியோ இம்மி அரிசியுங்கொடாமல் அதிகவட்டிவாங்கியோ இப்படி ஆனது. ஆனாலும் நம்முடையபொருள் நம்மைவிட்டுப் போகுமோவென்று கோயில் மதுரேசரைப்பார்த்துத் தலைமேல் கைகுவித்து ஓ! ஓ! மாணிக்கத்தைவிலைமதித்துவிற்ற எங்கள் குலத்துச் சிங்கமே? எங்கள் வழக்கை இந்தநல்ல பெரியோர்கள்முன்னமே நீரே தீர்த்துத் தரவேண்டுமென்று பிரலாபித்து அழுதார். மறுபடியும் அந்தக் கள்ளவஞ்சகச் செட்டியார் கோபித்து நியாய சபையாரை நோக்கி, தராசுமுளைபோல் எங்கள்வழக்கையும் இந்தப்பங்காளிகள் வழக்கையுந் தீர்த்துத் தரவேண்டுமென்று நரைத்த ஏத்தபுலிபோல நின்றுசொல்ல சான்றோர் நடுங்கி இருதிறத்து வழக்கையுந் தாங்களெடுத்துப்பேசி விசாரித்துப் பங்காளிகள் வழக்கிடுவது குற்றமென்ன, பங்காளிகள் உறுதிமான்கள்போல இவர் தனபதிசெட்டியா ரல்லவென்றுசொல்ல, செட்டியாராகிய சுவாமி சபையைப்பார்த்து இரண்டுகையையுங்கொட்டிச் சிரித்து அந்தச் செட்டிகள் குடிப்பேர்-பட்டப்பேர்-காணிப்பேர்-தந்தைபேர்-தாய்பேர் - மாமன்பேர்-மாமிபேர் - பங்காளிகள்பேர்-இவர்களைப்பெற்றவர்கள்பேர்-பிள்ளைகள் - உடன்பிறந்தார்-பெண்டாட்டிகள்-உறவினர்-குணம் - நடக்கை - அடையாளம் இவைகளில் எவ்வளவும் தளர்ச்சமற்சொல்ல சபையார் எல்லாரும்பார்த்துத் தனபதிசெட்டியார் இவரேயென்று தீர்ப்புக்கொடுக்க, பங்காளிகள் வழக்கிழந்து இந்தத்தீர்ப்புக்குவேறு சொன்னால் வேப்பமாலையணிந்த பாண்டியன் தண்டிப்பானென்று பயந்து வீட்டுக்குப்போய்வருகிறேனென்றும், குளத்துக்குப்போய் வருகிறேனென்றும், மலபாதைக்குப்போய்வருகிறேனென்றும், காற்றடிக்க மழைகலங்கினாற்போல் கலைந்து போனார்கள். அப்போது நியாயசபையார் தனபதிசெட்டியார் மருமகனுக்கே அவர் செல்வமெல்லாமென்று தீர்ப்புச்செய்து வாங்கிக்கொடுத்தார்கள். அவர்கள் கொடுத்தவுடனே மாமனாகி வந்து வழக்குரைத்த செட்டியாராகிய கடவுள்மறைந்து திருக்கோயிலுள் எழுந்தருளினார். அதுதெரிந்து வந்தவர் கூடற்கடவுள் அல்லவாவென்று செட்டிப்பிள்ளைக்கு பாண்டியன் மனமகிழ்ச்சியாய் அநேகசிறப்புகள்செய்து சோமசுந்தரக்கடவுளின் கோயிலை கனகமயமாய்ப் புதுக்கி தன்புதல்வனாகிய வரகுணபாண்டியனுக்குத் தன் அரசாட்சியைக்கொடுத்து பின் ஸ்வாமி திருவடிசேர்ந்தான்.

மாமனாக வழக்குரைத்த படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

நாற்பதாவது

வரகுணனுக்குச் சிவலோகங்காட்டிய படலம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பண்கொண்டவேதமுத லிடையூறுநாடறிய பரமாமனாகி யொரு வணிக, னென்கொண்ட காணிபொருள் கவர்ஞாதிமா துலரை யெதிரேறிவென்றபடியிதுவாந், தண்கொண்டநேமி வர குணதேவனெய்துபழி தன்னைத்துடைத்தனையமனவன், கண்கொண்டுகாணவுயர்ச் சிவயோக மதுரைதனில் வருவித்த காதையினி மொழிவாம்.

இதன்பொருள்.

சுரவடிவாகிய வேதமானது ஆதியும், நடுவும் அந்தமும் கண்டறியக்கூடாத பரம்பொருளாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு செட்டிபிள்ளைக்கு மாமனாக எழுந்தருளி, அவனுடைய விளை நிலங்களையும், பொருள்களையும் வீண்வழக்கிட்டு பிடுங்கிக் கொண்ட பங்காளிகளைச்செய்தருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும் இனி, ஆஞ்ஞாசக்கரத்தையுடைய வரகுண பாண்டியன் அடைந்தபழியையொழித்து அந்தப்பாண்டியன் கண்ணினால் கண்டு தரிசிக்கும்பொருட்டு மதுரைப்பதியில் சிவலோகத்தை வருவித்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

வரகுணபாண்டியன் இந்திரன்போல யாகங்களைச்செய்து நிலைபெற்ற வீரமும் சூரியன்போல் பிரதாபமும் மன்மதன்போலழகுங்கொண்டவனாய் இயமானன்-சந்திரன்-சூரியன்-நிலம்-நீர் - தீ - காற்று-ஆகாயமென்கிற எண்வகையாகத் திருவுருவங்கொண்டு விளங்குகிற சோமசுந்தரக்கடவுளை மனம்வாக்குக்காயமென்னும் திரிகரணங்களாலும் குறையாத வழிபாடுசெய்யும் அன்புகொண்டு வேதாகமங்கள்முதலிய கலைஞானங்களும்யாகாதி பலகிரியைகளும் உலகத்திலே நிலைபெற்றுவிளங்கச்செய்து நான்முகனாகவும், அஷ்டலட்சுமிகளும் நித்தியவாசம்

பண்ணப்பெற்றிருத்தலாலே திருமாலாகவும், ஜிதேந்திரியனுய் முழுதுந்தெரிந்ததினுலே பரமசிவனுகவும், உலகத்தை யரசாட்சிசெய்து வரும்போது ஒருநாள் அங்கு வேட்டையாடி வர வெண்ணி வனங்களெல்லாஞ் சென்று மிருகங்களைத்தேடி புலி யானைபன்றிகளைக் கலைத்தோட்டிச் சூரியன் அஸ்தமிக்குமளவும் வில்லும் அம்புங்கொண்டு திரிந்துகொன்று பட்டணத்துக்குத் திரும்பும்போது வாயுவேகங்கொண்டுசெல்கிற குதிரைமேலேறிவர அங்கே வரும்வழியிலே ஒருபிராமணன் மயங்கிச் சோர்ந்து முகத்திலே குறுவேர்வைதோன்ற நித்திரைசெய்ய அவன்மேலே இவன் ஏறிவருகிற கடுநடைப்புரவி கால்களை வைக்க உடனே அந்தப் பிராமணனிறந்தான். அதுதெரியாமல் வரகுணபாண்டியன் அம்புபோல்வருகிற குதிரையுடனே தன் அரண்மனைவந்து சேர்ந்துநிற்க, குதிரைக்காலிலே மிதிபட்டிறந்துபோன பிராமணனை அவன் பந்துக்கள் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டியன்கடைத்தலையிலிட்டு அங்கேநடந்த செய்தியைச்சொல்ல, பாண்டியன் நினைத்துணர்ந்து எடுத்துவந்த பிராமணர்கள்கையிலே அநேகதிரவியங்களைக்கொடுத்து இறந்தவனுக்கு மயானகிரிகைகளை முடிக்கச்சொல்லி அனுப்பினுன். பின்பு அந்தப் பிராமணக்கொலை பாண்டியனைக் கொஞ்சமாயினும் விடாமல் பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டது.

அப்படி அந்தப்பழிவிடாமற் பற்றிக்கொண்டது தீர வேதப்பிராமணர்களுக்கு அனேக தானதருமங்கள் செய்தும், வன்னி அரசுவேம்புகளைப் பிரதட்சிணஞ்செய்தும், அறுகம்புல்லைப்பறித்துக்கொண்டுவந்து பசுக்கள் வாயிலுண்ணக்கொடுத்தும், அகட்ருத்ரஸ்நானங்கள் ஓமங்கள்செய்தும், பஞ்சகௌவியம் பசுவின்கொம்பு தோய்த்தநீர் பருகியும் இன்னும் அநேகதானங்கள் செய்தும் அந்தப்பழி நீங்காமல் பின்னும் பலமாக நெருப்பிலே நெய்வார்த்தாற்போல மூண்டு வரகுணபாண்டியன் கண்ணுக்குந்தோற்ற வளர்ந்து சூழ்ந்தது. எப்படியென்றுல் அழும், பெருமூச்சுவிடும் கைநெறியும், மலைபோலுயரும், குறுகும், கோபித்து முழங்கும், முன்னும் பின்னும் பக்கங்களுந்தொடரும் சிரிக்கும், பகுவாயைமெல்லும், விலகும், கிட்டிவரும், பழிதாவென்று கோபித்து எதிர்நின்று போராடும் இப்படியாக வரகுணபாண்டியன் அழுக்கடைந்த மாணிக்கம்போலவும், பாம்புவிழுங்கின சந்திரன்போலவும்,

ஒளி மழுங்கிப்பெரும் யானையுண்ட விளங்கனிபோல உள்ளறி வின்றித் துன்புறுவதுகண்டு வேதப்பிராமணர்கள் ஐயா, நமது கூடற்பெருமானைத்தினம் ஆயிரத்தெட்டுப் பிரகாரம்பிர தட்சிணஞ் செய்தாயானால் அக்கடவுளே உன்பழியைத்தீர்ப் பார். அல்லாமலும் உறுதியாய் அப்படிபத்துநாள் வலஞ்செ ய்துவந்தால் அக்கடவுளே அதற்கு வழி காட்டுவாரென்று சொல்ல, வரகுணபாண்டியன் சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருக் கோயிலுக்குள்ளேபோய் இந்திரன்பழியும் மகாபாதகமும் தீர் த்தருளியபெருமானே! அடியேன் பழிபாவங்களையும் தீர்க்க வேண்டுமென்று வணங்கித்துதித்துப் பெரியோர்கள் சொன்ன படியே வலஞ்செய்ய, அப்போதுசோமசுந்தரக்கடவுள் ஆகா சவாணியாகப் பாண்டியனே! நீசெய்யும் வலத்துக்காக நாம் மிகவுஞ் சந்தோஷித்தோம், எவ்வளவும் இந்தப்பழிக்கஞ்ச வேண்டாம் உன்னுடனே சோழன் சண்டைசெய்யவருவான் அவனோடு நீயுஞ்சண்டைக்கெதிர்ப்பாய், அப்போது சோழன் உனக்கு முதுகிட்டோடுவான் நீயவனை எட்டிப்பிடிப்பதுபோல துரத்திக்கொண்டு பின்னே ஓடும்போது எம்மையேயாம் அர்ச் சனைசெய்து கொண்டிருக்கிற தலத்துக்குப்போவாய் அப்போ தங்கே உன்பழியைத் தீர்க்கிறோமென்று சொல்ல பாண்டியன் மீனாட்சிசுந்தரேசர் திருவருளைமிகவும் புகழ்ந்துகொண்டு தன் கோயிலில் போயிருக்கும்போது சிலநாளைக்குப்பின் சோழரா ஜன் புலிக்கொடி கட்டிவருகிற சேனைகள்சூழ கடல்போலப் பலவாத்தியங்களுமுழங்கப் பாண்டியனோடு வந்துசூழ, பாண் டியனுந் தனது சேனைகளுடனே சோழன் சேனைகளோடு எதிர்த்து யுத்தம்பண்ண மந்திரகிரியாற் கலங்கினகடல்போ லே சோழன் சேனைகள் கலங்கியோட சோழனும்நாணி முது கிட்டோடும்போது வரகுணபாண்டியன் அவனைப்பின்பற்றிச் சென்று காவிரிநாட்டிலேவந்து பூசத்துறையிலே ஸ்நானம் பண்ணி காவேரித் தென்கரையிலே வாசஞ்செய்கிற திரு விடைமருதப்பரைக்கண்டு சேவிக்கக் கிழக்குவாயிலைக் கடந் துள்ளே போகும்போது பாண்டியனது பாசமும் பழியும் வெளியேநின்றன. தெய்வமருதிலே வேதவண்டுகள் பாடி மொய்க்கவிளங்குந் தேனைக் கண்ணாரப்பருகி அழலைச்சேர்ந்த வெண்ணெய்பாவைபோற் கரைந்து அறிவுமயமாய் வரகுண பாண்டியனின்று, நிராமயனே! பரமாநந்தமாகிய திருநட னத்தைசெய்கின்ற பெருமானே நான்மாடக் கூடலென்னு

மதுரைப்பதியி லெழுந்தருளியபரத்துவப்பொருளானவனே இமையாத சோமசூரியாக்கினிகளென்னுந் திரிநேத்திரங்களை யுடைய கடவுளே பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பார்ப்பதிசமேத னே பழமைக்கும் பழமையானபெருமானே சர்வலோகநாய கனே புண்ணியப்பொருளானவனே திருவிடைமருதூரென் னும் திருக்கோயிலில் விளங்குகின்ற கடவுளே சர்ப்பாபரணத் தையணிந்த சடைமுடியையுடைய கருணைக்கடலே என்று அளவில்லாத தோத்திரங்களைச்செய்தான்.

அப்படித் துதிசெய்கிற பாண்டியனைப்பார்த்து மருதவா ணர் பாண்டியனே, கிழக்குவாயிலிலேதானே பிராமணக்கொலை நின்றுவிட்டது, இனி நீ அந்த வழியேபோகாமல் மேற்குவா யில்வழியாக நமது மதுரைக்குப்போவென்றருள்செய்ய, வர குணபாண்டியன் அந்த அருள்வார்த்தையைக்கேட்டு மருதம ரத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நீங்காத அன்பினாலே அடிக்கடி வாயில்களெல்லாம்விழுந்து சேவித்து மேலைவாயில் வழியே போகின்றவன் தன்பெயராலே கோபுரஞ்செய்துசிலநாள் அங் கிருந்து திருக்கோயில் திருப்பணிகளெல்லாஞ்செய்துதென்றி சையைநோக்கிச் செல்லும்போது வழிகளிலுள்ள சிவஸ்தலங் களெல்லாம் கண்டு வணங்கிக்கொண்டு மதுரைபோய்ச்சேர்ந் துதன்பழியைத்தீர்த்தாண்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் பாதகமல ங்களைத் தினந்தோறும்வந்து வணங்கித்துதித்து இப்படியாக உலகமெல்லாம் தனது செங்கோல்செலுத்தி வருகிறகாலத்தில் வரகுணபாண்டியன் பெரியோர்களாலே அமுதம்போலும் சிவ பெருமானுடைய புகழைப் பலவாகக்கேட்டு வேதம்-ஆகமம்-புராணம்-மிருதிகள்முதலான நூல்களெல்லாம் உலகங்களுக் கெல்லாம் மேலானது சிவலோகமென்பதை உட்கொண்டு அந் தச் சிவலோகங்காணவேண்டிய கருத்துடனே சிவனிராத்திரியி னன்று கடவுள்சந்நிதானத்துக்குள்ளேபோய் மீனாட்சி சுந்த ரேசரைவணங்கி சுவாமி! இந்தப்பிறவிக்கடலைக்கடந்து தே வரீர் திருவடிநிழலையடைந்தவர்கள்சூழத் தேவரீர்சிவலோகத் தில் வீற்றிருப்பதைத் தெரிசிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசை அடி யேனுக்கு மிகுந்திருக்கிறதினாலே திருவருள்செய்ய வேண்டு மென்ன, அதற்கு அன்புக்கெளியரான வெள்ளியம்பலவாணர் அந்த உலகத்தை இங்கேவருவித்து இவனுக்குக் காட்டவே ண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொள்ள உடனே சிவலோகந்தெரிந்

துசூரியசந்திரர்களெல்லாம் மின்மினிபோலிலாதுங்க கோடிசந்திர மண்டலங்கள் ஒன்றாய்க்கூடி வந்தாற்போல ஆகாயத்திலிருந்து சிவலோகங்கீழேயிறங்க, கடவுள் நந்திதேவரையழைத்து எம்மிடத்தில் அன்புமிகுந்து வரகுணபாண்டியனுக்கு அவனுசைப்பட்டபடியே சிவலோகமுழுதுங் காணக்காட்டென் றருள்செய்ய வேத்திரைப்படைகொண்ட திருநந்திதேவர் தொழுதுவந்து வரகுணபாண்டியனை வாவென்று அழைத்துக்கொண்டுபோய் திருமாலும் நான்முகனும் வேதங்களும் அளந்தரியக்கூடாத சுயம்பிரகாச சூரியனுனகடவுளாளுகின்ற சிவலோகம் இதுதான் பாரென்று சொல்லுகின்றார்.

கருப்பூரவாசனைபரிமளிக்க, இளந்தென்றல்வீச, அரும்புகள்விண்டு ஆயிரம்யோசனை தூரம் வாசம்வீச, வெண்டாமரைகளும் செந்தாமரைகளும் பூத்துவிளங்குகின்ற ஓடைகளும், பக்கங்களிலுள்ள ஆறுகளும், அளவில்லாத உருத்திரகணிகைகள் தங்கள் மதுரவாயைத்திறந்து தேன்போற்பாடுகின்ற ஏழிசைகளும், யாழிசைகளும்மலர்ந்த பூந்தருக்களிலே வண்டுகள் பாடுமிசைகளும் தும்புருநாரதர் பாடுமின்னிசைகளுமே எங்கெங்குமாய் அமுதவாவிகளும், பொற்றாமரைக் குளங்களும், குயில்கள் கூவுகின்றதேன்சோலைகளும், அஞ்ஞானவிருள்போனதேவர்கள் வாழுமிடமும், திருப்பாற்கடல்போன்ற அகழிகளும், பொன்னுலாகியமதில்களும், கோபுரங்களும் மிகுந்தநன்மைகள் விளங்குகின்றவீதிகளும், புதிதுபுதிதாக நாள்தோறும் உண்ணக்கிடைத்த நால்வகையுண்டிகளும், சந்தனகந்தபுஷ்பதாம்பூலங்களும், செம்பொன்மாலைகளும், வீணைப்பாடலும், ஆடலுஞ்செய்கின்ற சித்திரப்பாவைபோன்ற பெண்கள் கூட்டங்களும், உருத்திரப்பெண்களோடுகூடி வாழுகின்ற மாளிகைவரிசைகளும், அவர்கள்செல்வங்களும், போகங்களுந்தெரியக்காட்டி நான்முகனிடமிது, திருமால்வாழ் பரமபதமிது, இவைகளெல்லாங் கடவுள் வடிவுகொண்ட உருத்திரர்கள் வீதி, திக்குப்பாலகர் உறைவிடமிவை, விடியுமுன்னே யெழுந்து நீராடி நமதுகடவுள் கோயிலுக்குத் திருவலகுபறிமாறிநந்தவனங்களைவளர்த்து ஆய்ந்து பூவெடுத்துச் சிவபெருமான் திருநாமங்களைக்கேட்டு உலகவாணராகிய சாலோகம்பெற்று வாழ்கின்றவர்க ளிவர்கள், பரிசுத்தாந்தக் கரணராய்ப் பஞ்சசுத்திகளுஞ் செய்துகொண்டு புரமுமொத்த அன்பினராய்வி

திப்படி சோடசோபசாரங்களும் திரிகரணசுத்தியாய்ப் பூசித்துக் கடவுளருகே யிருக்கின்ற சமீபம் பெற்றவர்களிவர்கள், மேலெழுகின்ற வாயுவினாலே அக்கினியை உயரச்செய்து மேலே நெருங்கிப் பின்கலைநாடிக்கும் இடைநாடிக்கும் நடுவே சிந்துகின்ற சந்திரமண்டலத்தில் விளைந்த அமுதரசத்தைப் பானம்பண்ணி நமதுகடவுள்வடிவை வெற்றியென்கிற புருவமத்தியத்தின்மேலே தியானஞ்செய்து அக்கடவுளது சாரூபத்தைப் பெற்றவர்களிவர்கள், கடவுள்விஷயமாக வேள்விகளைச் செய்து முடித்துவந்த வேதியர்களிவர்கள், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலான முப்பத்திரண்டு தருமங்களும் புகழும் நிராசையாகச் செய்து வந்தவர்களின் வேதாகமப்படியே விபூதியணிந்து கடவுளது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்துச் சிவபுராணங்கள் கேட்டு வினைவலிகடந்த சிவபத்தர்க ளிவர்கள், வேதத்திலே சொல்லுகின்ற சதஉருத்திர மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு விபூதி ருத்திராக்ஷமாலை யணிந்தவர்கள் யாராலும் அவர்கள் குணம் குலம்பாராமல் அவ்வன்பர்களையே சிவபெருமானாகவெண்ணிப் பத்திசெய்து பிறவி வேரறுத்து வந்தவர்களிவர்கள், பஞ்சகௌவியங்களால் அபிஷேகங்கொள்ளுகிற கடவுளே சிவமென்று அந்த ஞானோபதேசஞ்செய்தும், சிவதருப்பணஞ்செய்தும், சாமகரணஞ்செய்தும், ஆலயஞ்சமைத்துச் சிவலிங்கஸ்தாபனஞ் செய்தும், பிறவி தீர்ந்துவாழ்கின்ற உத்தமர்களிவர்கள், சிவார்ச்சனை செய்பவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்தும் சிவனடியார்களையே சிவனாகவெண்ணி அறுசுவையமுத முண்பித்துப் பூசித்துச் சிவனடியார்க்குத் திருப்பணிகள் பலவுஞ்செய்து மேம்பட்டவர்க ளிவர்கள், சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு ஆலயமுதலிய திருப்பணிகளும் அருச்சனையும் நிரம்பச்செய்து பூதிசாதனப்படியே இந்தமதுரையையாண்டு சிவலோகஞ்சேர்ந்த உன் குலத்தரசர்களிவர்கள் என்று பிரம்பாலே குறித்துக்காட்டித் திருநந்திதேவர் பின்பு சிவனடியார் கூட்டத்தையுந் தெரியக்காட்டிச்சொல்ல வரகுணபாண்டியன் அங்கங்கே நின்று வணங்கி வணங்கித் தலைமேற் கைகுவிக்க பின்பு கிரமப்படியே திருநந்திதேவர் தேவர் நாயகரான கடவுள் சந்நிதிமுன்னே கொண்டுபோய் விட்டார்.

அங்கே வேதங்களும் ஆகமங்களும் வடிவுகொண்டு இருபுறத்திலும் துதிக்கவும், தும்புருவும் நாரதரும் வீணைகள்பாட

வும், வண்டுகள் மொய்த்துப்பாட அசைகின்ற பூங்கொம்பு கள்போலே அரம்பையர் நடனஞ்செய்யவும், சேவிக்கவந்த தேவர்கள் இடம்நெருங்கி நிற்கவும், விநாயகக்கடவுளும் முரு கக்கடவுளும் வீரபத்திரக்கடவுளும் விழுந்து வணங்கிநின்று ஏவின பணிகேட்டு நிற்கவும், இடையிற் கட்டித்தொங்குகின்ற சோமனை ஒதுக்கிக்கொண்டு இரண்டுகைகளாலும் வாயை மூடிக்கொண்டு பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் ஒதுங்கிநின்று தாங்கள்குறை கள் சொல்லவும, இந்திரன்முதலான திக்குப்பாலகர்கள் தாங் கள்செய்கிற காவலிற் குறைகள் சொல்லவும், எழு தண்டு முத லியவைகளைக் கைக்கொண்டு வாயைமென்று பல்லைக்கடித்துப் பூதத்தலைவர்கள் நிற்கவும், கோடி யமன்கள் கண்டுநடுங்க முத் தலைச் சூலங்களைக் கைக்கொண்டு சிவகணங்கள் சூழ்ந்துகாத்து நிற்கவும், தேவர்-சித்தர்-அசுரர்கள்-சாரணர்-விஞ்சையர்-கின் னரர்-மாதவர்-இயக்கர்-உரகர்-கருடர் - பாதாளவாசிகள் - சுத்த யோகிகள்முதலான கூட்டங்கள் நின்று துதிக்கவும், கிருபைக் கடலாகிய கடவுளைநோக்கி இனிவருகிற பிறவியைத் தீர்த்து எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று அன்புமிகுந்து ஆனந்தக் கண்ணீரொழுக மயிர் புளகிக்க முனிவர்கள் சிவசிவ சங்கரவெ ன்று முழங்கவும், எல்லாருக்கும் கிரமமாக உபசாரஞ்சொல்லிப் பார்வதி குறுநகைகொள்ள அமிரங்கிரணங்கள் வீசுகின்ற சிங் காதனத்தின் மேலிருக்கிற கடவுளைக்கண்டு வரகுணபாண்டியன் விழுந்துவணங்கி பேச்சுத்தடுமாற உரோமஞ்சிலிர்க்க அருட் கடலிலே அன்பாகிய ஆறிழுக்க மிதந்துபோய் வாக்குக்கெட் டாத ஆனந்தாமிர்தத்தை வாய்மடுத்துண்ட பின்பு தன்கரண ங்களும் கடவுள் விஷயமாகச்செய்து அன்புவடிவாய் நின் ருன். அப்போது அவனுக்கு முன்னேதோன்றின சிவலோ கம் பழையபடியே மதுரையாய் அங்கயற் கண்ணம்மையும் தாமுமாகச் சோமசுந்தரக்கடவுள் விளங்கினுர். அப்போது வர குணபாண்டியன் கடவுளருட்பெருமையையோசித்துக் கடவுள் பாதங்களிலேவிழுந்து வணங்கி அன்புமிகுந்து ஆனந்தக் கண்ணீரொழுக வாய்குழறச் சுவாமி!

நாயினேனென்னை நடுக்கும்பழியகற்றித்
தாயினேராகித் தலையளித்தாய்தாள்சரணஞ்
சேயினேன்காணச் சிவலோகங்காட்டிப்பின்
கோயினேர்நின்றவருட் கின்றேநின்றுள்சரணம்.

மாழாந்துசெய்யும் வினைவழிபோம்வன்னரகிற்
றூழாதடியனேற் கன்புதந்தாய்தாள்சரணம்
ஏழாகிநான்கு வகையாயெழுபிறப்பும்
பாழாகவென்னைப் பணிகொண்டாய்தாள்சரணம்.
வெங்கட்பழியின் வினையேனைவேருக்கித்
திங்கட்குலக்களங்கந் தீர்த்தாய்நின்றாள்சரண
மங்கட்சிவபுரமுண் டன்புடையார்க்கென்பதையின்
றெங்கட்குக்காட்டி யிசைவித்தாய்தாள்சரணம்.

என்று துதித்துப் பெருமானுடைய திருவருளைப்பெற்று பேரன்புகொண்டு பின்னும் வெவ்வேறே பலபூசைச் சிறப்புகள்செய்து வரகுணபாண்டியன் வாழ்ந்திருந்தானென்று சொன்ன அகத்திய மகாமுனிவரை இருஷிகள்பார்த்து ஐயா! அக்காலத்திலே இந்திரன்சாபம் வெள்ளையானைசாபம் தகப்பனைக் கொன்று தாயைக்கூடின பாபங்களெல்லாம் மதுரையிலே தீர்ந்து வரகுணபாண்டியனுக்குத் திருவிடைமருதூரில் பழிநீங்க வரந்தந்தது யாதுகாரண மருளிச்செய்யவேண்டுமென்ன அகஸ்தியமுனிவர் நன்றென்று சோமசுந்தரக் கடவுள் எல்லாப் பழிபாவங்களையும் ஒழிக்கின்றவரென்று பிரசித்தமானதினாலே இனி மதுரையிலுள்ளவர்கள் அஞ்சிப் பழிபாவங்கள் செய்யாதிருக்கவேண்டிய வரகுணபாண்டியனைத் திருவிடை மருதூருக்குப் போகச்செய்து பழிதீர்த்தாரென்றுசொல்ல, அதைமுனிவர்கள்கேட்டு அதிசயானந்தக் கடலின் மூழ்கினார்கள். அன்றுமுதல் மதுராபுரியானது சிவஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் சிகாமணியாய்ப் பூலோகத்திலே சிவலோகமென்று பதினாலுலகங்களும் புகழ நிலைபெற்று விளங்கியது.

வரகுணனுக்குச் சிவலோகங்காட்டிய படலம்

முற்றிற்று.

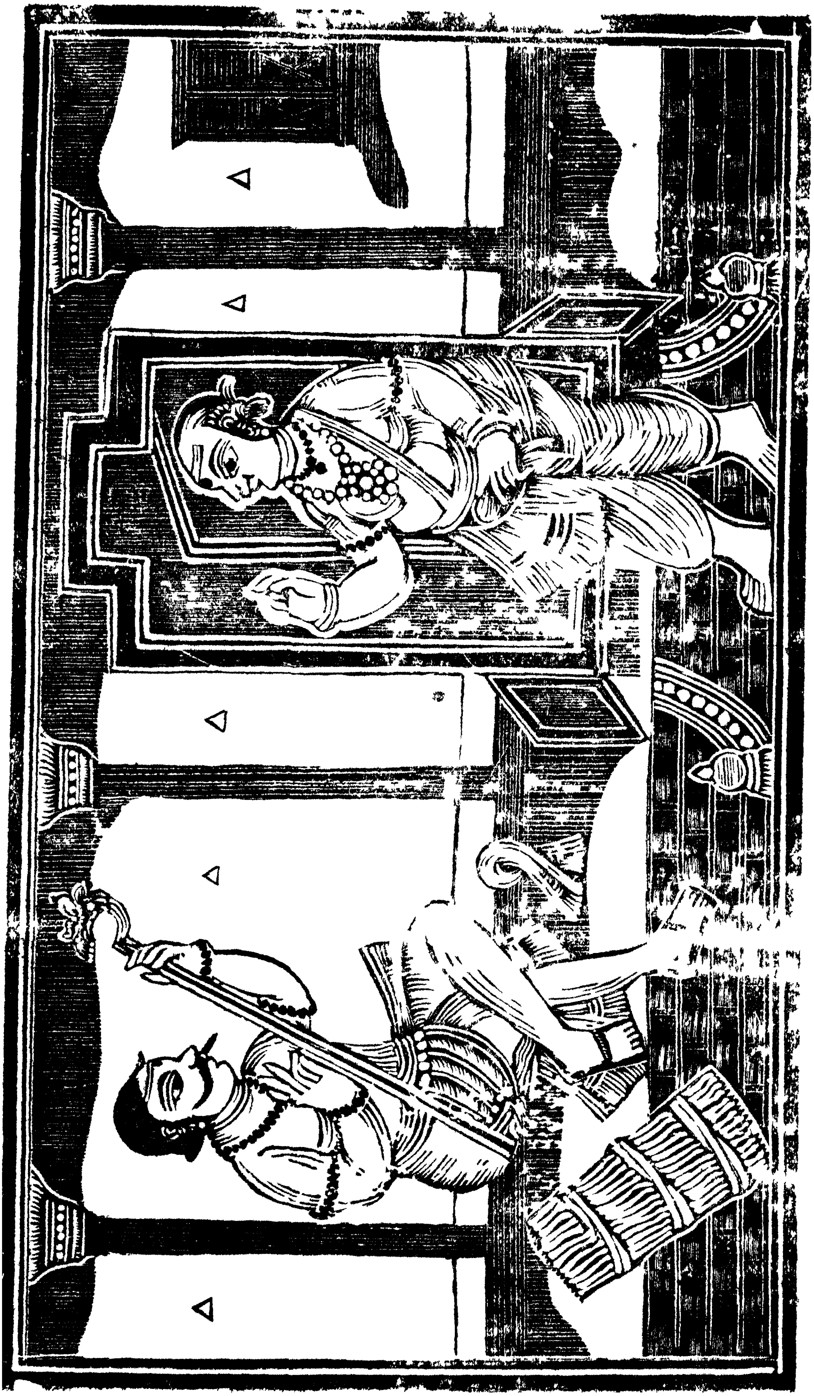

உ

சிவமயம்.

நாற்பத்தொன்றாவது

விறகுவிற்றபடலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

நெடியவன்பிரமன்றேட நீண்டவன்றென்னற்கேழின்
முடியதாஞ்சிவலோகத்தைக்காட்டியமுறையீதையன்
படிமிசை நடந்துபாடிப்பாணன்றன்விரகாளாகி
யடிமையென்றடிமைகொண்டவருட்டிறமெடுத்துச்சொல்வாம்

இதன்பொருள்.

விஷ்ணுவினாலும் பிரமாவாலும் தேடியறியக்கூடாதசோமசுந்தரக்கடவுள் வரகுணபாண்டியனுக்குச் சதுர்த்தச புவனங்களையுங்கடந்த சிவலோகத்தைக் காட்டியருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி, அந்தச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருப்பாதங்கள் வருந்தப் பூமியில் நடந்து பாணபத்திரரது அடிமையென்று விறகுசுமையைத் தலைமேற்சுமந்து சாதாரி ராகத்தைப் பாடித்திரிந்து அந்தப்பாணபத்திரரை அடிமைகொண்டருளிய திருவிளையாடலையெடுத்துச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு அகஸ்தியர் சொல்லுகிறார். வரகுணபாண்டியன் இந்திரனைப்போல் மதுரையில் விளங்கு நாளில் வடதேசத்திலிருந்து ஏமநாதனென்னும் ஒரு வீணைப்பாடகன் அநேகம் ஜயவிருதுகளுடனே மதுரைக்குவந்து அரசன் அரண்மனைக்குள்ளே ராஜசபையில் வரகுணபாண்டியனைக் கண்டு வணங்கி பாண்டியன் கீர்த்திகளைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து கொண்டாடி ஏழிசைத் தந்தி பூட்டின வீணையை யிடதுதோளிலே சாத்திச்சுருதிகூட்டித் தேன்போலு மின்னிசைகளைப் பாண்டியன் காதுகள் நிரம்பப்பாடினான் அப்படிப்பாடக்கேட்ட பாண்டியன் தன்தலையசைத்து மெச்சி ஏமநாதனுக்கு ரத்தினாபரணங்கள் கொடுத்துப் பலவகையான போஜனங்களுக்கு வேண்டியவைகளுங்கொடுத்து அவனிருக்கவீடும்வேறேயமையச்செய்வித்துப்பின்னும் வேண்டிய சன்மானங்களுஞ்செய்ய ஏமநாதன் தனக்கெதிரொருவருமில்லாத கருவத்துடனே மனோரதித்து

த்தானிருக்கவமைந்த இடத்துக்குப் போனான். பின்பு பாண்டியன் வந்த ஏமநாதன் மிகவுங் களித்திருக்கிறானென்று தெரிந்து சேவகரைவிட்டு நம்முடைய பாணபத்திரனை இங்கே அழைத்து வாருங்களென்ன உடனே சேவகர்கள்போயழைக்கக்கேட்ட பாணபத்திரன் ராஜசபைக்குவந்து பாண்டியனைக்கண்டு வணங்கிநிற்க பாண்டியன்பார்த்து பத்திரா இப்போது புதிதாக வந்திருக்கிற வீணைப்பாடகனுடனே பாடவல்லையோவென்ன? பத்திரன் வணங்கி, ஐயா! பாண்டியர் குலசிகாமணியே உம்முடைய தயவின்பலமும் சோமசுந்தரக்கடவுளருளின்பலமுங்கொண்டு என்னாலானவரைக்கும் பாடி அந்த ஏமநாதன் கொண்ட விருதைப்பரித்து அவனையும் பாட்டால் வெல்லுவேனென்ன பாண்டியன்கேட்டு நீ நாளைவந்து பாடக்கடவையென்றுத்தரவுசெய்தனுப்ப பத்திரன் தன்வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். அங்கே ஏமநாதனிடத்திலே யிருக்கிற கற்றுச்சொல்லிகளான பாடகர்கள் கடைத்தெருவுகள் நாற்சந்திகூடுமிடம் அம்பலச்சாவடி வீதி ஆகிய இந்த விடங்களெல்லாம் போய்ப் பாடித் தங்கள் பெருமைவிளங்கும்படி திரிந்தார்கள்.

அப்படி அவர்கள்பாடுகிற பாடல்களைப் பாணபத்திரன் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு ஏமநாதனுடனே சீடர்களே இவ்வளவுபாட வல்லவரானால் அவன் எவ்வளவு வல்லவனோவென்று மதித்து இப்படிப் பாடவல்லவனான அந்த ஏமநாதனை நாளையெப்படி நாம் பாடிவெல்லுவதென்று மதுரேசனை வந்தனை செய்து எம்பெருமானை தேவரீருடைய அருளாகிய துணை யிக்காலத்தில்முழுதும் வேண்டுமென்று துதித்துக்கொண்டுபோய் தன்வீட்டிலிருந்தான். இப்பால் இந்திரவிமானத்திலே நிலைபெற்றுவிளங்குகின்ற சச்சிதானந்தமயமான சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது தன்பனான பாணபத்திரது இசைப்பகையைவெல்ல திருவுளங்கொண்டு விறகுசுமந்துவந்து விற்கிறகிழவனாகத் தமதிச்சைப்படி மிகவும் அழுக்குப்பிடித்த கந்தைத் துணியை இடையிலே சுற்றிக்கொண்டு வெட்டிவெட்டி மழுங்கித்தேய்ந்த வெட்டறுவாளை வலப்புறத்திலே சொருகிக்கொண்டு கிழிந்து பழையதாய்த்தேய்ந்த தோற்செருப்புகளை கால்களிலே போட்டுக்கொண்டு பழையதாய்க் கிழிந்து தைத்தபோர்வையான உறைக்குள்ளேகிடக்கிற வீணையையும் ஒருதோளிலே மாட்டிக கொண்டு பிடரிக்குமேலே தோள்களிலேதொங்கக் காதுகளிலே

களாக்காய்களைக் கொத்துடனே சொருகிக்கொண்டு தலைமயிர்ச் சரிந்துதொங்கச் சும்மாடுகட்டிவைத்து அதன்மேல் வெட்டின விறகு சுமைகளைத் தினந்தினஞ்சுமந்து அழுத்தித்தேய்ந்த தலையுடையவராய் அப்போதும் வெட்டின விறகு சுமையைத் தலையிலே சுமந்துகொண்டு சதைப்பிடிப் பில்லாமலும் எலும்பு கள்தெரிய இளைத்தவுடம்புடனே பார்த்தவர்கள் ஐயோவென் றிரங்கும்படியாகப் பூமியிலே பாதங்கள்பட முகத்திலேவெயர் வுதோன்ற இருமி விறகாளாக வருகிறவர் சுமைதாங்கிக் கல்லைக் கண்டு அதன்மேலே விறகுசுமையைச்சாத்தி அங்குள்ள மடு விலேபோய்க் கையாலள்ளி நீர்குடித்துவந்து விறகுசுமையை த்தலைமேற்கொண்டு உச்சியெரிவுதீர அடிக்கடியெடுத் தாற்றிக் கொண்டு மதுரைக்குள்ளே வந்து விலை கேட்கிறவர்களுக்கு வாங்கத்தகாத விலை சொல்லி வீதிசந்தி முடுக்குகளெல்லாமலை ந்து திரிந்து பிரமா-விஷ்ணு-வேதங்களாலுங் காணப்படாத வர் ஏமநாத னிறங்கியிருக்கிற வீட்டுக்கடைத்தலைக்குப் போகும் போது சூரியன் அஸ்தமித்து செவ்வல்லி மலர்கள்மலர, சந்தி ரோதயமாக பட்சிகள் கூடுகளிலடங்க, வண்டுகள் தாமரைக ளிலே தூங்க, குரங்குகள் சோலைகளிலேமறைய இடையர்கள் மாடுகளை யோட்டிக்கொண்டு வந்துசேர பள்ளிக்கூடங்களிலே பிள்ளைகள் படித்துப்போக பூமிக்குக் கறுப்புப்போர்வை தரித் தாற்போல இருள்வந்துகவிய மன்மதன் பாணங்களையெவரும் பிரயோகிக்க சந்திரனாகிய முகத்திலே அதிற் களங்கமான திலகம் விளங்க இருளாகிய கூந்தலுடனே நக்ஷத்திரங்களாகிய முத்துமாலைக ளணிந்துகொண்டு பார்வதிதேவியார் தனது நாயகரைத் தேடிக்கொண்டு கூடவந்ததுபோல மாலைக்காலம் வந்துகூட, அந்தவேளையில் விறகாளான சோமசுந்தரக்கட வுள் சுமந்துவந்த விறகுசுமையை ஒருபுறத்திலே இறக்கிச் சாத்தி யூன்றிவிட்டு அந்த ஏமநாதன் வீட்டு வெளித்திண்ணை மேலிருந்து இளைப்பாறினபின்பு தகுந்த இன்னிசையைக்கொ ஞ்சம் எச்சாகக்கொண்டு பாடினார்.

அப்போது அந்தராகத்தைக்கேட்டு ஏமநாதன் இப்படிப் பாடுகிறவன் யாரென்று வெளியேவந்து விறகாளைப்பார்த்து நீயாரென்றுகேட்க அதற்கு விறகாளாகியகடவுள் நான் இந்த மதுரையில் வீணைப்பாடகராகிய பாணபத்திர ரடிமையென்றார் பின்னும் பாணபத்திரரிடத்தில் கற்பவர்கள் அநேகருண்டு,

அப்படிக் கற்றவர்களிலே நானுமொருவன், என்னை இசைத் தலைவரான பாணபத்திரர் நீ மிகவுங் கிழவன் பாடத்தக்கவ னல்லன் இனி பாட ரோக்கியனுகாயென்று தள்ளிவிட்டார். நானே வேறே சீவனங்கிடையாமல் விறகுவெட்டிக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு வந்து விற்று வயிறு வளர்க்கிறேனென்று சொல்ல இசைநூல்வல்லவனுன ஏமநாதன் கடவுளைப்பார்த்து விறகு விற்கிறவனே நீமுன்னேபாடின இராகத்தை இன்னு மொருதரம் பாடென்றுசொல்ல விறகாளான கடவுள் குண்டுப் பள்ளம் வற்றினுற்போல வாயகன்ற சுரப்பதரையுடைய வீணு தண்டத்தை இடைத்தோளிலே சாத்தித் தெரித்துப்பார்த்து முறுக்காணிகளை முறுக்கிப்பற்றின முறுக்காணிகளி னறுபடர் ந்து செல்லவிட்டுத் தேன்றுரைபோல இறுக்கிச் சுறுதிகூட்டி வேகத்துடனே மெட்டுகள்தோறும் விரல்கள் நடந்துசென்று வர இசைகள் ஏழினிடத்தும் பலவேறுக இன்னிசையாய் விளங்குகின்ற சாதாரிராகத்தின் ஆலாபனையுடனே நீண்டுசெ ல்லுதலு முடுகியலாகிய அராகமும் நரம்பாகிய தந்தியும் கண் டமும் ஒருகுரலாக நன்கொலிக்க வயிறுகுழிய வாங்கள் - அழு முகங்காட்டல்-புருவமேறல்-தலைநடுங்கல்-கண்ணுடல் - மிடறு வீங்கள் - பையைப்போலே வாயைத்திறத்தல்-பல்லைக்காட்டல் ஆகிய உடற்குற்றங்களில்லாமல் வெள்ளை - காகுளி-கீழோசை - வெடிகுரல் - குழறுநாசி ஆகிய இசைக்குற்றங்களைநீக்கி ஓரிடத் திலே நின்றிரட்டித்துச் சொல்லுதல் அளவுக ந்து மிகநீண் டொலித்தல் இளைத்து நெடுமூச்சுவிட்டு துடித்தலெனும் பாடற்றெழிற்குற்றங்கள் முதலியனவெல்லாம்விட்டு எழுதின சித்திரம்போலிருந்து இழுமெனு மருவியோதை மத்தள வோசை வெண்கலத்தொனி சங்கநாதம் வண்டின்குரலாகிய இசைக்குணங்களும் மூங்கிலினின்றும் உதிரு மிலைபோலவும் மீன்கொத்திக்குருவி மீன்மேல் விழுதலைப்போலவும் பாடுதலின் குணங்களும், மந்திரம்-மத்திமம் - தாரம்-துள்ளல் - தூங்கல் - மெலிதல்-மிகுதல் ஆகிய நாதகீதங்கள் தப்பாமல் கேட்டவர்க ளெல்லாம் இதென்ன புதுமையென்னப் பாடியருளினுர் விற காளாகிய கடவுள் எப்படியென்றுல்.

விரைசார்மலரோன றியாவிகிர்த
னரசாய்மதுரையமர்ந்தானென்னே
யரசாய்மதுரையமர்ந்தானவனென்
புரைசார்மனனும்புகுந்தானென்னே.

பாடன்மறையுந்தெளியாப்பரமன்
கூடல்கோயில்கொண்டானென்னே
கூடல்போலக்கொடியேன்கமு
மாடலரங்காவமர்தானென்னே.

நீலவண்ணன்றேரு நிமல
ஞலவாயிலமர்ந்தானென்னே
யாலவாயானலரில்வாசம்
போலென்னுளமுப்புகுந்தானென்னே.

என்று இப்படிப் பாணபத்திரனை ரட்சிக்கும்பொருட்டுப் பருந்துடனே நிழல்போகுதல்போல வீணை நரம்புடனேசேர பாடின இன்னிசைத்தேனனது ஆகாயவாசிகளுடைய செவியாகிய வாய்க்கால்வழியேயோடி மயிர்த்துவாரங்களிலே வழியத்தேங்கி அவர்களுடைய அமுதமயமானவுடலை இன்னிசைமயமாகச்செய்தது பின்னும் மரங்களெல்லாம் அசையாதுநின்றன. கடல்கள் ஒலியாதிருந்தன. நீண்டமலையருவிகளும் நதிகளும் புரண்டு துள்ளாமநின்றன இப்படி கருணைக்கடலான விறகாள் பாடின சாதாரியான இன்னிசைத்தேனைப் பருகிச் சித்திரமெழுத வல்லவன் எழுதிவைத்த சித்திரங்கள்போலச் சராசரங்களெல்லா மசையாதிருக்க விஞ்சையர்களிலே சிலர் வீணையைக் கைநழுவவிட்டுச் சோர்ந்தார்கள் சிலர்விரல் நடாத்துகின்ற வீணை நரம்பினொலியும் கண்டத்தொனியும் வேறுகிவேர்த்தார்கள் சிலர்நாணி சந்தோஷம் அதிகமாய் நாக்குக்குழறத் தாங்கள் நாயகிகள்மேலே மயங்கிவிழுந்தார்கள் பின்னும் இந்த விறகாளான சோமசுந்தரக்கடவுளின் பாடல்கேட்டுப் பிரமன் கடவுளின் பாதத்தியானமானன். விஷ்ணு ஆனந்தக்கடலில் முழுகினன், இந்திரன் எனக்கு ஆயிரங்கண்களும் ஆயிரங்காதுகளாகவில்லையே யென்றான். தபோதனர்களும் முத்தர்களும், சித்தர்களும் கடவுளாகியகடலில் தங்களன்பாகிய ஆற்றுடனேகூடி ஆனந்தக்கண்ணீர் வெள்ளம்பாய யோரின்பக் கடலிலே முழுகினார்கள். இன்னும் நாயகருடனே கூடின பெண்களெல்லாம் கூடிக்கலவிக்கடலிலே முழுகினார்கள். நாயகரைப்பிரிந்த பெண்களெல்லாம் நாயகர்மேல் மனஞ்செல்ல மன்மத பாணத்தினாலே வருந்தி மயங்கினார்கள். பாம்புகள் - மயில்கள் - யானைகள் - சிங்கங்கள் - மான்கள் - புலிகள் எல்லாமயங்கித் தங்கள் தங்கள் பகைதெரியாமல் இந்த இன்னிசைவலைக்கு

ளகப்பட்டுசோர்ந்தன, பூமிவெடித்து வெம்மையேறக் கிளை கள்சரிந்தமரங்களுக்குக் காதறிவுண்டாகி நல்லோர்கள்போல எங்குந்தளிர்த்துமுகமலர்ந்தன. தேவர்-மனிதர்-விலங்கு-புள் முதலானவைகளெல்லாம் அந்தக்கரணங்களடங்கக் கடவுள் பாடின இன்னிசைமயமாயின. இப்படி கடவுள்பாடின மூல் லைப்பண்ணாகிய சாதாரிராகம் சராசரவுயிர்களையும் உலகையும் எட்டுத்திக்கையும் விழுங்கித் தன்மயமாக்கி ஏமநாதனை அவ னுடர்பையுமுயிரையும் உருகச்செய்தது. அப்போது ஏமநா தன் பரவசனாயிருக்க, பாடினவிறகாள் தம்முடைய விறகுசு மையுடனே மறைந்தருளினார்.

அவர்போனபின்பு ஏமநாதன் அந்தச்சாதாரிராகம் இது வரையிலும் நான் தெரிந்ததேயில்லை. இன்று தெரிந்தேனெ ன்று ஒருவர்சொல்லவுங் கேட்டிலேன் ஆனால் இது தேவரா கம் இந்தத் தேவராகத்தை யார் இவனுக்குச் சொல்லிக்கொ டுத்தார்களோ இந்தராகம் கடவுளேயன்றி மனிதர்களிலே தெ ரிந்தவர்களாரென்று மிகவும் அதிசயித்து தள்ளும்படி யான இந்தக்கிழவன்பாடலே யிப்படியானால் இதுகற்றுக் கொடுத்த பாணபத்திரன் பாடலெப்படி யிருக்குமோவென்று மதித்துப்பயந்து தன்னுடைய சமையலாள்கள் முதலான கூட் டங்களெல்லாம் நடுநடுங்கித்தொடர அன்றிராத்திரியே பிரயா ணமாய்ப் பலவிதமான சோமன் உடுப்புப்பெட்டிகளும் ஆபர ணப்பெட்டிகளும் படக்குப் பெட்டிகளும் அங்கங்கேகிடக்க வெட்கமும்பயமுமிஞ்சி வீணைகளையும்போட்டுவிட்டு வடதிசை யைக்குறித் தோடிப்போனான் அவன் போகும்போது பல்லக்கு ஒருவழி, பாடகிகளொருபுறம், குடையொருபுறம், கற்பவர்க ளொருபுறம், வேலையாள்களொருவழி, நாணழிந்து பாடற் கிழமக்கள் ஒருவழியாகத்தானும் யயந்துபோயினான். அன்றி ராத்திரியே விடைமேலழகரான சோமசுந்தரக் கடவுள் பாண பத்திரன்கனவிலே யெழுந்தருளி ஓபத்திரனே உனக்கு எதிரி யாய்வந்த ஏமநாதனிடத்திலே இன்றுசாயந்திரம் விறகுதலை யாளாய்ச்சென்று நான்பத்திரனடிமையென்று சொல்லிப்பாடி அவனைவென்று துரத்தினேன் இதுதானே நீ என்னைவேண் டிக்கொண்டதென்று மறைய பாணபத்திரன் விழித்தெழுந்து மனத்தாலும் நினைக்கக்கூடாத சொல்லைக்கேட்டு மிகவும்பய ந்து இப்படிச்சொல்லுதற்கோ நான் கடவுளை வேண்டின

தென்று சூரியோதயமாகுமுன்னே திருக்கோயிலுக்குப்போய் சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியில் வணங்கிநின்று எம்பெருமானே தேவரீர்

கடியகானகம் புகுதவோ கட்டியவிறகை
முடியிலேற்றவோ முண்டகத் தாள்கணொந்திடவந்
தடியனேன்பொருட் டாதசொற் பகரவோவஞ்சக்
கொடியனேன்குறை யிரந்தவா விளைந்ததேகுற்றம்.

நெடியனேமுதல் மானவர் நெஞ்சமுஞ்சுருதி
முடியனேகமுங் கடந்தநின் முண்டகப்பாதஞ்
செடியனேன்பொருட் டாகவிச் சேணிலந்தோய்ந்த
வடியனேற்கெளி தாயதோ வையநின்பெருமை.

நாதவந்தமுங் கடந்தமெய்ஞ் ஞானவானந்த
போதமென்ப ரஃதின்றொரு புடவிமானிடமா
யாதபந்தெறத் தயிந்தவிந் தனஞ்சுமந்தடியேன்
பேதையன்பள வாயதோ பெருமநின்னுருவம்.

மறிந்ததெண்டிரை கிடந்தவ னுந்தியில்வந்ததோ
னறிந்ததன்றரும் பொருள்வரம் பகன்றெழுவிசும்புஞ்
செறிந்தவண்டமுங் கடந்தது சிறியனேன்பொருட்டாத்
தறிந்தவிந்தனஞ் சுமந்ததோ தம்பிரான்முடியே.

என்று பத்திரன் மீனாட்சி சுந்தரேசரைத்துதித்து வலஞ்செய்து தொழுதுமீண்டு வரகுணபாண்டியன் அரசாட்சி மண்டபம்வந்து அரசனை வணங்கி நிற்க, பாண்டியன் சேவகரையழைத்து வடக்கேயிருந்துவந்த பாடகனை இங்கே அழையுங்களென்ன சேவகர் அவனிருக்குமிடம்போய் அவன் பயந்தோடிப்போன சங்கதிதெரியாமல் அங்கெல்லாந் தேடிக்காணாமலுழல, அயல் வீட்டுக்காரர் தங்களுக்குத்தெரிந்ததைச் சேவகரோடுசொன்னதாவது, ஐயா சேவகர்களே அந்தப்பாடகன் நேற்று இங்கேயிருந்தான் ஒரு விறகுதலையன் பத்திரனடிமையென்று சாயந்திரம் வந்துபாடினான் அவ்வளவுதானெங்களுக்குத்தெரியும் பின்பு பாதிராத்திரியில் பிரயாணமாய்ப் போய்விட்டானென்று சொல்லக்கேட்டுச் சேவகர் விரைந்துசென்று பாண்டியனைவணங்கி அயல்வீட்டார் சொன்னபடியேசொல்ல, சபையாரெல்லாம் அதிசயித்துக் கூத்தாடினார்கள். அப்

போது வரகுணபாண்டியன் அனுமானங்கொண்டு தன்னைச் சேர்ந்த பாணபத்திரனைப்பார்த்து அந்தப்பாடகன் என்னகாரணத்தினாலே ராத்திரியே பிரயாணமானான். நீ நேற்று என்னிடத்திலிருந்துபோன பின்பு என்னசெய்தாயென்றுகேட்க, பத்திரன் வரகுணபாண்டியனை வணங்கி ஐயா நேற்று இங்கிருந்து நான்போய் சோமசுந்தரக்கடவுளைவணங்கி என்குறைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு பின்பு என்வீட்டிற்போயிருந்தேன் இராத்திரி என்கனவிலேகடவுள்வந்து பத்திரா உனக்காகவிறகுதலையனாய்ச்சென்று உன்னெதிரிமுன்னே சாதாரிராகம்பாடி அவனைவென்று துரத்தினோமென்றார் நான் உடனே விழித்தேன் இதுதான் நடந்ததென்று சொன்னான். அப்போது சேவகர்போய் விசாரித்து வந்துசொன்னதும் பத்திரன்கனவின் செய்தியும் ஒத்திருந்ததினாலே இதுகடவுள் திருவிளையாடலிலொன்றென்று பாண்டியன் தெளிந்து பத்திரன் அன்பையும் கடவுளருளையும் வியந்துகொண்டாடி மதுரேசரைப் போய்வணங்கி பாணபத்திரனை யானைமேலேற்றி மதுரைவலஞ்செய்வித்து அனேகம் வெகுமானஞ்செய்து பாணபத்திரனைப்பார்த்து பிரமன் முதலாகிய எல்லாரையும் ஏவல்கொண்டகடவுளே உனக்கு விறகாளாய்வந்து ஏவல்செய்து உன்குறையைத் தீர்ப்பாரானால் எல்லாரும் உனக்கு ஏவலாளிகளல்லவோ? ஆதலால் இனிநானும் ஏவலாளியே பிசகில்லை இனி நீர் இன்று முதல் வேதநாதனையே பாடத்தக்கதென்று உபசரித்தனுப்பினான். பத்திரன் தனக்குப் பாண்டியன்கொடுத்தனவெல்லாம் தன்னையடுத்த வித்வான்களுக்கும் கற்றுச்சொல்லிகளுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துத் தன்னுடைய பாடகர்களுடனே வீட்டுக்குவந்து அளவில்லாத மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தான்.

விறகுவிற்ற படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

நாற்பத்திரண்டாவது

திருமுகங்கொடுத்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

முன்னவன்மதுரைமூதூர் முழுமுதலிசைவலானை
யின்னிசைபாடிவென்ற தென்னுரைசெய்தேனந்தத்
தென்னவன்சேரன்மாடே திருமுகங்கொடுத்துப்பாணர்
மன்னவன்றனக்குச்செம்பொன் வழங்கியவழக்குஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

முழுமுதற்கடவுளும் மதுராபுரித் தலைவருமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் இசையிலே வல்லவனாகிய ஏமநாதனை அவனஞ்சியோடும்படி இசைபாடி வென்ற திருவிளையாடலை நான் என்னவென் றெடுத்துச்சொல்லுவேன். இனி, அந்தச்சோமசுந்தரக்கடவுள் பாணபத்திரருக்காகச் சேரர் பெருமானிடத்தில் திருமுகமனுப்பி அளவில்லாத பொற்குவைகளை வாங்கிக் கொடுத்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு பாணபத்திரன் பாண்டியன்சொன்னதே சரியென்று அன்றுமுதல் பாண்டியனிடத்தில் பாடுந்தொழிலைவிட்டு கடவுள் திருக்கோயிலுக்குப்போய் தினந்தோறும் மூன்றுகாலமும் சந்நிதிமுன்னே நின்று பாடுவதே நியமமாகக்கொண்டு பாடிவருகிறநாளில் கடவுள் திருக்கோயிலுக்குப்போய் பாடுவதேயன்றி வேறே தொழிலில்லாமையினாலே பத்திரன் அதிக வறுமையினாலே வருந்த அவன் அப்படி வருந்துவதைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தரிக்காமல் பாண்டியனுடைய பொக்கிஷத்திலுள்ள திரவியங்களைக்கொண்டுவந்து தம்முன்னே நின்று பாடுகிற பாணபத்திரன் கண்ணுக்குமுன்னே சிலநாள்வைத்துக்கொண்டுவந்தார். சிலநாள் பொன்பூவராகன் வைத்தார் சிலநாள் ரத்தினாபரணங்கள் வைத்துவந்தார். சிலநாள்பொன்னுடைகள்வைத்தார். சிலநாள் சாமரைக்காம்புத் தகட்டுப் பொன்னைவைத்தார். சிலநாள் சிங்காசனப் பொன்றகடுகளைக் கொண்டுவந்து வைத்தார். இப்படி ஒருவருக்குந்தெரியாமல்

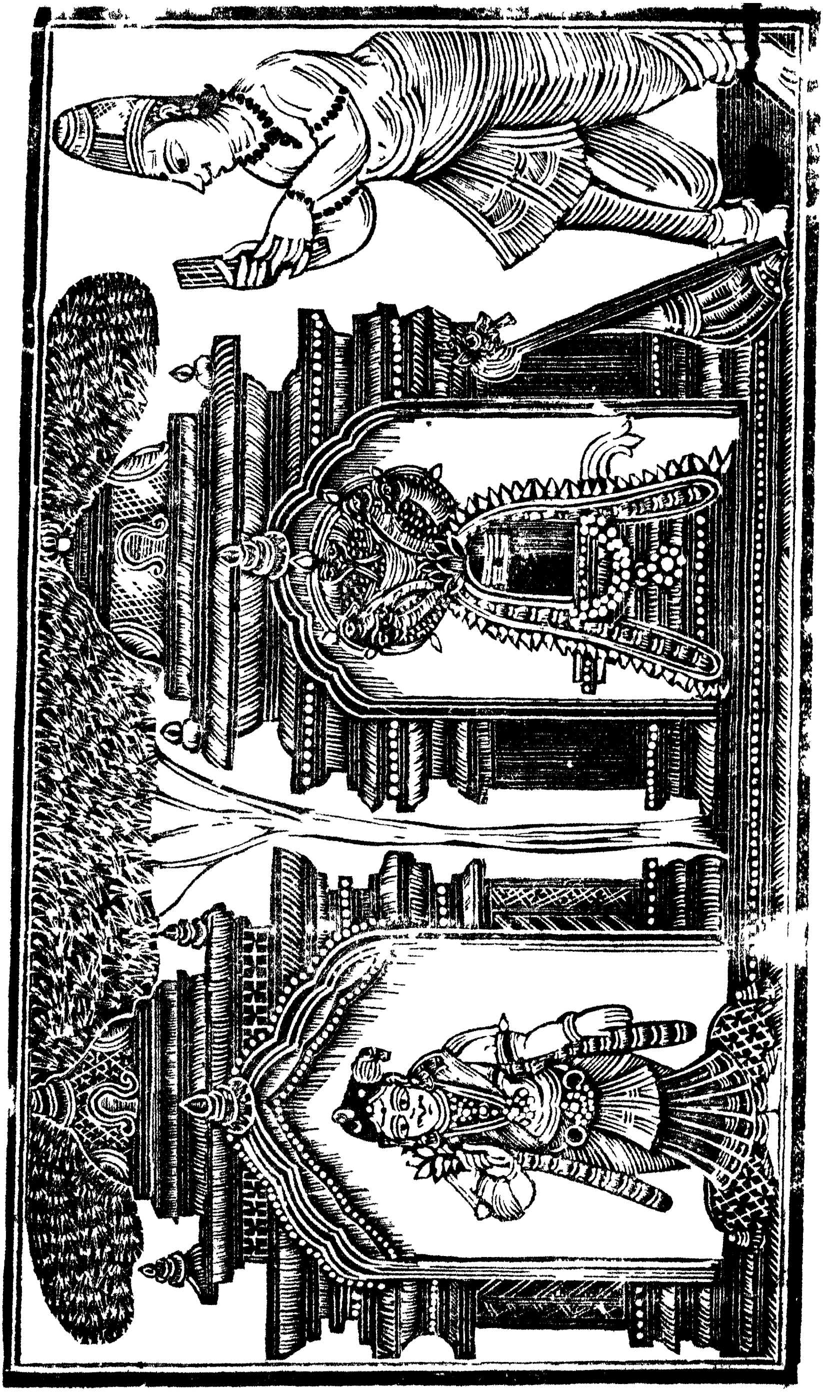

கடவுள் கொடுத்துவந்த பொருள்களெல்லாம் பத்திரன் நெருப்பிலிட்டுருக்கி அழித்துடைத்துத் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும், யாசகர்களுக்கும், தன் கைபார்த்திருக்குமவர்களுக்கும், பிறருக்கும் மாறுமல்கொடுத்து அவர்கள் துன்பமும் தன்வறுமையுந் தீர்ந்துகொண்டுவந்தான். இப்படிப் பாணபத்திரனுக்குத் தினங்கொடுத்துவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் பின்பு சில நாள் கொடாதிருந்தார். அக்காலம் பாணபத்திரன் திருக்கோயிலுக்குப்போய்க் கடவுளை வணங்கி ஒன்றும்பெறாமல் சும்மாவந்து பெருந்துன்பத்திலழுந்தி வேறே பிழைக்கும்வகை கிடையாமல்மிகவும் இளைத்துவாடித் தரித்திரம்பொறுக்கமாட்டாமல் நித்திரைசெய்தான். அப்படி அவன் தூங்கும்போது கடவுள் கனவில் ஒருசித்த வடிவுகொண்டு வந்து அப்பா பத்திரா! உனக்காகயாம் பாண்டியன் பொன்றைக்குள்ளிருந்த பொருள்களைப் பெருநளப்புண்டகனிபோல் கொண்டுவந்து கொடுத்தோம் இனி அப்படிக்கொடுத்தால் எம்பிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனான பாண்டியன் தெரிந்தால் இவ்வளவு கட்டுக்காவலிலிருக்கிற பொருள்களைக் களவுசெய்தது களவுதானேயென்று மனம் வேறுபட்டு பொக்கிஷம்காக்கிற காவலாளிகளைத் தண்டிப்பதாலும் தண்டிப்பான் ஆதலால் இனி உன்போல எம்மிடத்தில் அன்புள்ளவனான சேரமானுக்கு ஒரு ஓலையெழுதிக்கொடுக்கிறோம் நீ ஓலையுடனேபோய்ச் சேரமானைக்கண்டுவாவென்றுசொல்லி,

திருச்சிற்றம்பலம்.

மதிமலிபுரிசைமாடக்கூடற்
பதிமிசைநிலவும்பாணிறவரிச்சிறை
யன்னம்பயில்பொழிலாலவாயின்
மன்னியசிவனியான்மொழிதருமாற்றம்.

பருவக்கொண்மூப்படியெனப்பாவலர்க்
குரிமையினுரிமையினுதவியொளிதிகழ்
குருமாமதிபுரைகுலவியகுடைக்கீழ்ச்
செருமாவுகைக்குஞ்சேரலன்காண்க.

பண்பால்யாழ்வல்லபாணபத்திரன்
றன்போலென்பாலன்பன்றன்பாற்
காண்பதுகருதிப்போந்தனன்
மாண்பொருள்கொடுத்துவரவிடுப்பதுவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனத் திருமுகப் பாசுரத்தை எழுதிப பா[illegible]ரன் கையிற்கொடுத்துச் சித்தராகவந்தவர் மறைந்[illegible] உடனே பத்திரன் நித்திரைதெளிந்து விழித்[illegible]டிப் பாடி ஆனந்தக்கடலிலேமுழுகித் தான்பெற[illegible]தப் பட்டுவஸ்திரத்தில் முடிந்துகொண்டு சோமசு[illegible]வுள் பாதங்களைவணங்கித் திருக்கோயிலை வலம்வந்து பத்திரன் விரைவிலே மேற்றிசையைக்குறித்து வழிபிடித்துக்கொல்லைகளும்-குறிஞ்சி நிலங்களும்-பாலைவனங்களும் கடந்துசென்று பலாச்சுளைகள் பழங்களுடனே காவிலேதடுக்க மிகுந்தவளப் பம்பொருந்திய மலைநாட்டுக்குப்போய் கடலாகியஉடையாடையும் மலைகளாகிய முலைகளோடு விளங்குகின்ற மலைநாடென்கிற பெண்முகத்திலிட்ட திலகம்போன்ற திருவஞ்சைக்களமானது அறப்பெருஞ்செல்வமும் ஐஸ்வரியமும் வீரமும் வடமொழி தென்மொழிகளும் சிறந்துவிளங்குகின்றதைக்கண்டு பத்திரன் அந்தப் பட்டணத்தில் ஒருபுறத்திலே ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தலில் வந்திருந்தான். இப்பால் அந்தத் திருவஞ்சைக்களத்தையாளுகிற சேரமான் கனவிலே அன்றிராத்திரி சோமசுந்தரக்கடவுள், ஒரு சித்தராயெழுந்தருளி ஓ சேரமான்பெருமானே! யாம் மதுரையிலிருக்குஞ் சித்தர் எம்முடைய ஓலைகொண்டு பாணபத்திரனென்பவன் திரவியங்கள்வேண்டி உன்னைக் காண இங்கே வந்திருக்கிறான், அவனுக்குவேண்டிய பொருள்களெல்லாங்கொடுத்து அவனைச்சீக்கிரம் நம்முடைய மதுரை வந்து சேரும்படி செய்வாயாகவென்று சொல்லிமறைந்தருளினார் உடனே சேரமான்பெருமான் விழித்தெழுந்து விடிந்த பின்பு தன்மந்திரி பிரதானிகளுக்குத் தெரியச்சொல்லி இப்போது மீனாட்சிசுந்தரேசர் திருமுகங்கொண்டுவந்த பத்திரர் எங்கேயிருக்கிறார் தேடி அழைத்துவாருங்கோளென்று ஏவல் வீரரையனுப்ப அந்த ஏவல்வீரர் வீதிதிண்ணை முடுக்குசாவடி சத்திரங்களெல்லாம்போய்த் தேடித் தண்ணீர்ப்பந்தலி லிருக்கிற பத்திரனைக்கண்டு தெரிந்து விரைவிலேசென்று சேரமான் பெருமானுக்குத் தெரியப்படுத்தினார்கள். உடனே சேரமான் சேனைகளுடனே எதிர்கொண்டுபோய்ப் பத்திரனைக்கண்டு கைகளைத் தலைமேற்குவித்துக்கொண்டு துதிகள்பாடிக் கூத்தாடி நிலத்திலேவிழுந்து தேனைக்கண்ட வண்டுபோல் மகிழ்ந்து திருமுகத்தை வாங்கிக் கண்களிலேயொற்றி முடிமேல்மாலையாகச் சூட்டிக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் துளும்ப உடப்பு பூரித்து ஓலையைப் பிரித்துவாசித்தனர்.

மின்னலைப்போல் விளங்குகின்ற செம்பொன்னாலும் ரத்நங்களாலும் அமைந்த உப்பரிகைகள் நிறைந்த மதுரையிலிருக்கும் சிவனாகியயாம் எழுதிவிடுக்கும் பாசுரத்தை அழகானதேகம்போல் புலவர்களுக்குக்கைம்மாறு கருதாதுகொடுக்கிற சேரநரபாலன் காணக்கடவது தன்னைப்போல் நமதிடத்தன்பனாகிய இன்னிசை யாழ்ப்பத்திரன் தன்னிடத்திற்கு வருகிறதினாலே அவனுக்குவேண்டிய மிகுத்த திரவியங்களைக் கொடுத்து அனுப்பக் கடவை.

என்று பாண்டியர் குலதெய்வமான சோமசுந்தரக்கடவுளனுப்பின திருமுகத்தின் செய்தியைப்பார்த்துச் சேரமான் பெருமான் தனது மகிழ்வுக்கு முடிவு தெரியாதவராய் அந்த ஓலையைப் பொற்றட்டின்மேல்வைத்து அதை மதயானைத் தலைமேலேற்றிப் பாணபத்திரனை முன்னேவைத்துத்தான் பின்னேயிருந்து சாமரம் பணிமாறிப் பலவாத்தியங்களு முழங்கப்பட்டணத்தை வலஞ்செய்வித்து மங்கிலியப்பெண்கள் மங்களதீபங்கொண்டு எதிரேவரத் தன்னரண்மனைக்குக் கொண்டுவந்து திருமஞ்சனஞ்செய்து பஞ்சவர்னங்களாலும் சித்திரவிசித்திரமான மணிமண்டபத்திலே பாணபத்திரனை எழுந்தருளப்பண்ணிப் பொன்னாசனத்தி லிருக்கச்செய்து அறுசுவைப் போசனங்களுமுண்ணச்செய்து சந்தனகளபகஸ்தூரி பனிநீர் புஷ்ப தாம்பூலாதிகள் கொடுத்துப் பின்பு கடவுள் அனுப்பி விடுகவென்று எழுதியிருத்தலினாலே பத்திரனை யழைத்துக் கொண்டுபோய் செம்பொன்னறையைத்திறந்துகாட்டி இந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஐயா பத்திரரே! உம்மதே ஒப்புக்கொள்ளுமென்ன, அதற்குப்பத்திரன் சேரமானை வணங்கி ஐயா நீரோ கடவுளருளுக்குப் பாத்திரமானவராதலால் நீர் கொடுத்ததே எனக்குப்போதுமென்ன சேரமான் பெருமான்தான் நினைத்தபடியே கொடுக்கக்கொடுக்கப்பத்திரன் போதும்போதுமென்று மிடிதீர்ந்து பல்லக்கு யானைகுதிரை பொன்னுடைகள் பொன்னுபரணங்கள் அனேகந்திரவியங்கள் முதலான பொருள்களெல்லாம் கொடுக்கப்பெற்றுச் சேரமான்பெருமான் எழுபின்தொடர்ந்து வழிவிட்டு மீண்டு நிற்க பத்திரன்மீண்டு மதுரைக்குவந்து முத்தமிழ் மதுரேசரைக்கண்டு தொழுது பாண்டியனது மதுரையிலுள்ளவர்களெல்லாந்தெரிய எல்லாருக்கும் வேதியர்க்கும் புலவருக்கும் இசைப்பாணருக்கும் முறைப்படி கொடுத்துப் பாணரில் தர்மதேவதைபோல் வாழ்ந்திருந்தான்.

திருமுகங்கொடுத்த படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

நாற்பத்துமூன்றாவது

பலகையிட்ட படலம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

கருந்துழாய்முகிலொருபாற் கலந்தவர்பத்திரற்குநிதி
திருந்துதாருதியனிடைத் திருமுகமீந்தளித்ததிது
வருந்தியாழ்வனிசைப்ப மழைதூங்குநள்ளிரவி
லிருந்துபாடெனப்பலகை யிட்டதூஉமினிப்பகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

துளப மாலையைத் தரித்த கரிய மேகம்போன்ற விஷ்ணுவைத் தமது திருமேனியில் பாதியாகவுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் சேரர்கோனிடந் திருமுகமனுப்பி அவரிடத்தில் அளவில்லாத பொருளைவாங்கியும் பாணபத்திரருக்குக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடல் இதுவாகும் இனி அந்த பாணபத்திரர் மழையிலே நனைந்தபடியே இராக்காலத்தில் இசைபாடிக்கொண்டு சிவத்தியானத்தி லிருக்கையில் அவருக்கு இதன்மேலிருந்து பாடக்கடவாயென்று பொற்பலகையிட்ட திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு பத்திரன் தன்னை யுகந்தடிமைகொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருக்கோவிலுக்குப்போய் மூன்று காலமும் வணங்கிவருநாளிலே திருமுகங்கொடுத்து பொருளருளியபின்பு அர்த்த சாமத்திலுஞ்சென்றுவிடையின்பின்னே நின்று ஏழிசையும்பாடிக் கடவுள் அடியார்களும், தேவர்களும்வணங்கமுத்துப்பல்லக்கின்மே லேறிக்கொண்டு தேவி பள்ளியறைக் கெழுந்தருளும்போது சேவித்து இப்படி தினநியமந்தப்பாமல் நடந்துவருகிற நாள்களிலே இந்தப்பத்திரன் என்னவிக்கினங்கள் வந்தாலும் தான்கொண்ட நியமம் விடாதவனென்பதை எல்லாருக்குந்தெரிவிக்க கடவுள் திருவிளையாட்டாக ஒருநாள் பள்ளியறை தரிசனஞ் சேவிக்கப்போகும்போது மேகங்கள்குமுறித் திக்குகள்தெரியாமல் ஆகாயமெங்குநிறைந்து முன்பு வருணன்விட்ட மழையைப்போலே மின்னிப் பாம்புகள்பயந்

தொடுங்க இடித்து நக்ஷத்திரங்களும் தெரியாமலிருண்டு ஆகாயமானது கருங்கடலை அடியோடே வாரி கவிழ்த்தாற்போலவும் இருப்புக்கம்பிகளை எங்கும் ஊன்றினாற்போலவும் அஞ்ஞானிகள் மனம்போலவும் கீழ்மேலொன்றுந் தெரியாதபடி மழை பொழிய அந்த மழையில் பத்திரன் நனைந்து அந்தமழையைப் பூமழைபொழிவதாக நினைத்து வந்த கடவுள் கிருபையாகிய மழையிலே நனைந்து தேன்மழை பொழிவதுபோல நந்தியின் பின்னே நின்று வீணையை யிடதுதோளிலே சாத்திச் சுருதி கூட்டி ஆலாபனம்பண்ணிச் சோமசுந்தரக் கடவுள் செவி வழியேபோய் அருட்பயிர் தலையெடுக்கத் தான்தொடுத்த தமிழினிசையமுதம் மடைதிறந்து நரம்பு நனைந்து ஓசைமழுங்கவும், உடல் குளிர்ந்து நடுங்கவும், கைவிரல்கள் மிறைந்திழுக்கவும், மயிர்சிலிர்க்கவும், கால்கள்சேற்றிலழுந்தவும் நின்று அன்புமிகுந்து என்னையும் உருக்கத்தக்க அமுதவிசை பாடுகின்றான். எப்படியென்றால்,

மாதர்நகையாய்மதுரேசருண்பலிக்கெம்மனைவாய்வந்து
காதன்முகத்தரும்பிக்காட்டியென்சிந்தைகவர்ந்தார்போலுங்
காதன்முகற்றரும்பக்கையறவுதீரக்கலப்பேன்பாதி [லும்.
பேதைவுருவாயிருந்தார் நாணிவிழித்தாவிபிழைத்தேன்போ

ஒண்ணுதலாய் வெண்டலைகொண் டுண்பலிக்குநம்மனையினூடேகூடற், கண்ணுதலாருள்ளாளக் கானமிசைத்தென்னுள்ளங் கவர்ந்தார்போலுங், கண்ணுதலார் பாடுமவினயங்கண்டாகலங் கலப்பேன்பாதி, பெண்ணுருவ மாயிருந்தார் வெள்கிவிழித்தாவி பெற்றேன்போலும்.

ஐயரியுண்கண்ணாய் திருவாலவாயுடையா ரையங்கொள்வான், மையனகை செய்தென்வன முலையின்மேற் செங்கை வைத்தார்போலு, மையனகை செய்தென்வனமுலைமேற் கை வைப்ப மாழ்கிச்சேர்வேன், றையவிடங் கண்டுநடு நடுங்கிவிழித் தாவிதரித்தேன்போலும்.

என்றிப்படிப் பாடுகிற தும்புருநாரதருக்கு வெகுமானமாகக்கொடுத்த சங்கக்குழையணிந்த திருச்செவிகளிலே பத்திரன் இன்னிசைத்தேனை ஊற்றுகின்ற அடிமைத்தனத்தைக் கடவுள்கண்டருளி இதன்மேனின்று பாடென்று ஆகாசவாக்காகச்சொல்லி ஒருபலகை பத்திரன்முன்னே காணவிட்டார் அப்படி கடவுளிட்டபொற்பலகையின்மேல்பெருமானுடைய அரு

ளானைக்குப்பயந்தேறி மதுரகீதம்பாடிக் கடவுள் திருவடிகளைத் தியானித்துப் பலகையையுமெடுத்துக்கொண்டு பத்திரன் தன் வீட்டுக்குப் போகும்போது மழைவிட்டு நக்ஷத்திரங்கள் விளங்க வீடுவந்து புகுந்திருந்தான். இப்பால் வரகுணபாண்டியன் பொழுதுவிடிந்தபின்பு தங்கள் குலதெய்வமான கடவுள் பாணபத்திரனுக்கு நின்றுபாடப் பலகையருளின சிறப்பு கேட்டுப் பாணபத்திரனையழைத்துவந்து அந்தப்பலகைமேலிருக்கச்செய்து, இந்தப்பத்திரனே மதுரேசனென்று நினைத்து ரத்நாபரணங்கள், விளைநிலங்கள் முதலான பல சிறப்பும் போதும் போதுமென்னக் கொடுத்துப் பத்திரனுக்குமுன்போலவே மாதச்சம்பளமும் நடத்திக்கொண்டுவந்தான். இப்படி பாண்டியனாலே வரிசைபெற்ற பத்திரன் கடவுள் திருக்கோயிலுக்கு நாலுகாலமும்போய்ப் பாடுந்தொழிலைவிடாமல் நடத்திக்கொண்டுவருதிறநாளில் வரகுணபாண்டியனும்வேதத்தின் முதற்பொருளாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் சந்நிதானத்தில் வந்து சேவித்துத்துதிக்கும் நியமம் வழுவாமல் சிலநாள் கழிந்தபின்பு கடவுளது சாரூப்பியம்பெற்றுச் சிவபுரமடைந்தான்.

பலகையிட்ட படலம் முற்றிற்று.

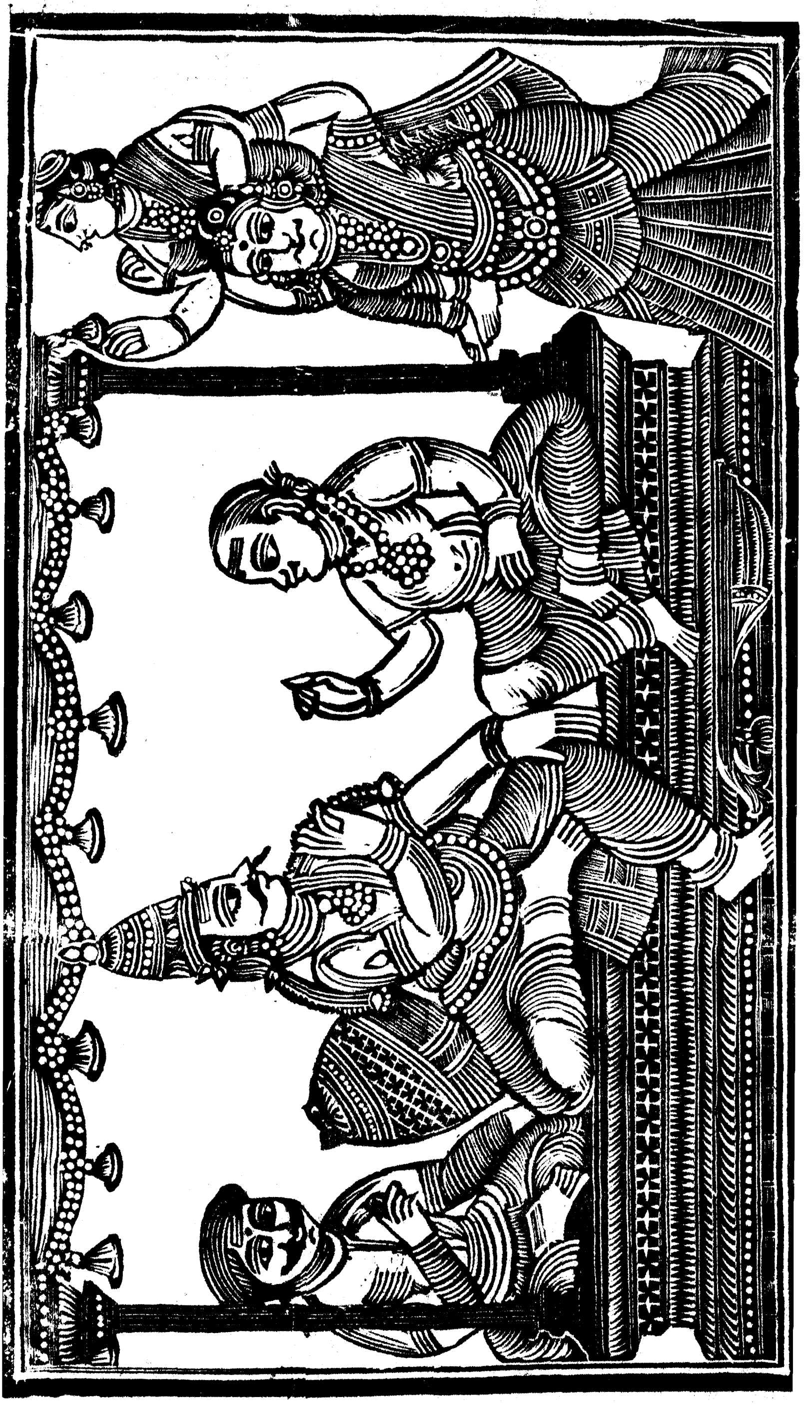

உ

சிவமயம்.

நாற்பத்து நான்காவது

இசைவாதுவென்ற படலம்.

எண்சீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கூடலம்பதியி லாடகமேருக் கொடியவிற் குருசிலடிவனுக்குப், பாடலின்பரிசிலாகியசெம்பொற் பலகையிட்டபடிபாடின மன்னான், வீடரும்பொருவில் கற்புடையாளோர் விறலியைப் பரம னிறையருள்பற்றி, மாடகஞ்செறியும் யாழ்வழிபாடி வாதுவென்ற வரலாறுமிசைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

நான்மாடக்கூடலென்னும் மதுரையின்கண் பொன்மலையைவில்லாகக் கொண்டருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் அடியவராகிய பாணபத்திரர் தம்மைப்பாடியபாட்டின் பரிசாகப்பொற்பலகையிட்டருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம், இனிகெடுதலில்லாத நிகரற்றகற்பினையுடைய அந்தப்பாணபத்திரரது மனைவியார் ஓர் யாழ்ப்பாணப்பெண்ணைச் சோமசுந்தரக்கடவுளது பூரணகடாக்ஷத்தினால் முறுக்காணியையுடைய யாழைப்பாடி இசைவாது வென்ற திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அப்படி வரகுணபாண்டியனுக்குப்பின் அவன்புத்திரனான ராஜராஜ ராஜபாண்டியன்முடிசூடி அரசாளுங்காலத்தில் அவனுக்குக் குலபத்தினிகளனேகர்காதற்பரத்தைகளனேகரில் ஒருபரத்தை அந்தப்பாண்டியனுக்கு அமுதும் ஆவியும் போன்றவள். பின்னும் அவன்மகிழ மதுரகீதம்பாடும் வித்தையிலும்வல்லவள், அப்படிப்பட்ட அவளுக்கும் பாணபத்திரன் மனைவிக்கும் கீதம்பாடும்விஷயத்தில் பகையுண்டாகி மிஞ்சிப் பாண்டியன் பரத்தையானவள் பத்திரன்மனைவிக்கெதிராக இன்னுமொருபாடகியை வரவழைத்துவிட்டுப்பாடி இவளைகருவபங்கம் பண்ணவேண்டுமென்று நினைத்துப்பாண்டியனுக்குத் தெரியப்படுத்த அவன் அவள் சொல்வழி நடக்கிறவனாகையாலே தேடி ஈழநாட்டில் நின்றும் ஒருசமர்த்தியான

பாடகியைவரவழைக்க அவள் தன்னுடைய தோழிக்கூட்டங்கள் பக்கங்களிலே நெருங்க ராஜசபைக்குவந்து பாண்டியனைக்கண்டு வணங்கி ஒருபுரத்திலிருந்து கின்னர மங்கைபோல வீணாகானம் பண்ணிநிற்க அவள்மேல் மனஞ்சென்றபாண்டியன் பழிநோக்காமல் அந்த ஈழநாட்டாளைப்பார்த்து நீ இப்போது உன்னுடன் பாடவருகிற பத்திரன்மனைவி பக்ஷமாக நாங்கள் பேசினாலும் நீ விடாமல் அவள் வெட்கும்படி ஆணையிட்டுமறித்துப்பாடி வெல்லவேண்டுமென்றுசொல்ல, பின்பு நீ நாளைக்கு வாவென்று விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு பத்திரன்மனைவியை வரவழைத்து உள்ளொன்று வெளியொன்றாக என்னோடு பாடவல்லவளுமுண்டோவென்று கருவங்கொண்டு ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள் அவளோடு நீ பாடவல்லையோவென்றுகேட்டான் அதற்கு ஐயா பாண்டியமஹாராஜனே! எனது கற்பும் மதுரேசன் கருணையும் நிலைகொண்டிருக்கையாலே வந்தவளோடு பாடிவெல்வதேயல்லாமல் நான் பயந்திருக்கிறவளல்ல பத்திரன்மனைவிசொல்ல பாண்டியன் அவளையும் நாளைக்குவாவென்றனுப்பிவிட்டு மற்றைநாள் பாண்டியன்சபையிலே இரண்டுபாடினிகளையும் வரவழைத்துப் பாடவிட்டுப் பாடல் கேட்குமுன்னே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கப்பல்வழியாகவந்த பாடினிபத்திரன் மனைவியைப் பார்த்திகழ்ந்து குற்றமெத்தனை குணமெத்தனை, வீணைக்குத்தெய்வம்யார் முன்னே இசைப்பது எந்தவுயிர் உயிரளவெத்தனை, மெய்யளவெத்தனை, உயிர்மெய்யளவெத்தனை இவைகளுக்கு மறுமொழிசொல்லிப்பின்பு நீ சாமர்த்தியானால் என்னோடுபாடு இல்லாவிட்டால் நீ தோற்றவள் யென்றுசொன்னாள் அதற்குப் பத்திரன்மனைவி நீயோ கப்பலிலிருந்திறங்கிவந்த பெருமையும்வித்தையும் வாதஞ்செய்வதில் உற்சாகமும் யாரும் ஆசைபடத்தக்க உன் பெண்மையழகின் செருக்கும் இந்த ராஜகுமாரன்முன்னே உன்வாயை திறவாவிட்டால்எப்படிவிளங்கும் ஏண்டிபெண்ணே உன்னோடுஇசை வாதுவெல்ல நான் ஒப்புவேனேயல்லாது சும்மா வாய்ச்சண்டைசெய்ய நான் எதிரியல்லேன் உன்னைப்போலே மானம்விற்றுண்டு பிழைக்கும் வேசிகளே வாய்ச்சண்டைக்குத் தக்கவர்களென்று பத்திரன்மனைவிமறுமொழிசொன்னாள். அப்போது பாண்டியன் அவ்விருவரையும் சண்டைவிலக்குகிறவன்போலேவிலக்கி இப்போது நீங்களிருவரும் பாடுங்கள் தோற்றவள் வென்றவளுக்கு அடிமையாவதே சபதம் என்று ரோஷமுண்

டாக்கிவிடவும் ஈழநாட்டுப்பாடினியானவள் முந்தி வீணையை இடதுதோளிலேசாத்தி அவள் குரலின்படியே கைவிரல்கள் தந்தியைத்தெறிக்க பெருமிதநகை உள்ளே நின்று சிறிதுதோன்ற ஏழிசைப்பாடலை ராஜகுமாரன் காதுக்கின்பமாக மழலையமுதம்போலப் பாடினுள் அதற்குப் பத்திரன்மனைவி வீணையைக் கொண்டு முறுக்காணிகளை முறுக்கிச் சுருதிகூட்டி யக்ஷக்கின்னரர்கள் நாண விரல்கள் செல்லும்வழியே நாவில்வருகிற இன்னிசையமுதத்தைப் பலருங்கேட்கப் பாடினுள்.

அப்போது பாண்டியன் மனக்கருத்தைச் சபையார் தெரியாமல் பாணபத்திரனுடைய மனைவியானவள் பாடினபாடலை மெச்சிக்கொண்டாடினுர்கள். பாண்டியன் இலங்கையிலிருந்து வந்த பாடினி பாடலை மகிழ்ந்துகொண்டாடினுன். அப்படியான பாண்டியன் கருத்தைத்தெரிந்து சபையார் பாண்டியன் கொண்டாடினபடியே இலங்கைப்பாடினி பாடலைக்கொண்டாடினுர்கள் (மன்னவனெப்படி மன்னுயிரப்படி) என்கிறபடியே கொண்டாடின சபையாரைப்பார்த்துப் பாண்டியன் தனக்கு இன்பமானபரத்தை சுகபோகத்தை மகிழ்ந்து நீதிதவறி இன்று ஒருநாளிலே இவ்விருவர் பாடலையும் தெரிந்துசொல்லக் கூடுமோ போங்களென்றனுப்பிவிட்டான். இலங்கைப்பாடினியானவள் பாண்டியன் தன்னைமெச்சினதே வென்றியாகக் கொண்டு பெருங்களிப்படைந்து தன்னிடத்துக்குவந்து தூங்குமஞ்சத்தின்மேலிருந்து இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தாள் இப்பால் பத்திரன்மனைவி மீனுட்சிசுந்தரேசர் திருவடிகளைவணங்கி வருந்திநின்று கண்ணீரொழுக அழுது ஸ்வாமி! சோமசுந்தரபாண்டியனுகி நீதிசெலுத்தின கடவுளே? இந்தப்பாண்டியன் பக்ஷபாதமான வழக்குச்சொல்லவுடன்பட்டான், சபையாரும் அவன்சொன்னபடியே சொன்னுல் எப்படி நியாயமான நீதிவிளங்கும் ஆனதினுலே உம்முடைய திருவருளாகிய துணைசெய்து எனக்குவந்தபகையைவென்று தரவேண்டுமென்றுவேண்ட கடவுள் அசரீரிவாக்காய் பெண்ணே? நீ பயப்படாதே நாளைக்கும் நீயே வெல்லும்படி செய்கிறோம். போவென்ன, பத்திரன்மனைவி வீட்டிற்குப்போயிருக்க மற்றைநாள் பாண்டியன் அந்த இரண்டு பாடினிகளையும் வரவழைத்து நேற்றுச்சொன்ன பத்திரன்மனைவி ஐயா? பாண்டியராஜனே நீரோபக்ஷபாதமான நியாயம் சொல்லுகிறீர் சபையாரும் அப்

படியே சொல்லுகிறார்கள், ஆனதினாலே தராசுமுளைபோல நியாயஞ்சொல்லுதற்கு நம்முடைய கடவுள் சந்நிதிமுன்னே நின்று பாடினால் இருவர்பாட்டையுங்கேட்டு யாராகிலுமொருவர் இன்னாள்வென்றாளென்று சொன்னாற்போதும் ஆகையால் அப்படிச்செய்யவேண்டுமென்ன அதற்குப் பாண்டியன் அப்படியே நாளைக்குச்செய்யுங்களென்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டான், மறுநாள் பாண்டியனும் மந்திரிகளும் தர்மார்த்த காமமோக்ஷமென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையுந் தெரிந்த பெரியோர்களும் கூடிப்போய் வெள்ளியம்பலவாணர் மண்டபத்திலிருந்துகொண்டு அந்த இரண்டுபாடினிகளையும் கூட்டிவாருங்களென்ன ஏவலாளர் விரைவிலோடி அழைத்துவந்தார்கள் அப்போது இலங்கைப்பாடினி இந்தக்கிழவி இன்று தோற்று எனக்கடிமையாவதற்குச் சந்தேகமில்லையென்னுமனக்களிப்புடனே முன்னேவந்தாள். பத்திரன் மனைவியும் தனதுகற்பும் கடவுள் திருவடிமேலன்பும் நிலையாகக்கொண்டுவந்தாள் அப்போது சோமசுந்தரக்கடவுள் முத்தாரங்களும்ரத்தினகேயூரங்களும் இன்னும் பலவித ஆபரணங்களும் விளங்க அலங்கிருதராய்த் தாமும் ஒருவித்வானாகிப் பெரியோர் கூட்டத்திற் கூடிவந்திருந்தார், அப்போது கப்பலிறங்கிவந்தவள் முன்னேபாட அதுகேட்டுச் சபையார் ஒன்றுங்கொண்டாடாமற்பேசாதிருந்தார்கள். அப்போது பத்திரன்மனைவி சரஸ்வதிபோலிருந்து வீணையைக்கொண்டு பாடினாள் எப்படியென்றால்,

குடங்கைநீரும்பச்சிலையு மிடுவார்க்கிசையாகுஞ்சரமும்
படங்கொள்பாயும்பூவணையுந் தருவாய்மதுரைப்பரமேட்டி
படங்கொள்பாயும்பூவணையுந் தருவாய்கையிற்படுதலைகொண்
டிடங்கடோறுமிரப்பாயென் றேசுவார்க்கென்பேசுவனே.

தேனார்மொழியார்விழிவழியே செல்லாதவர்க்கேவீடென்று
நானாவேதப்பொருளுரைத்தாய் நீயேமதுரைநம்பரனே
நானாவேதப்பொருளுரைத்தாய் நீயேபாதிநாரியுரு
வானாயென்றுபிறர்பழித்தா லடியேன்விடையேதறைவேனே.

வரதனாகியெவ்வுயிர்க்கு மாயாவிருத்திவலியடக்கிச்
சரதமானவீட்டின்பந் தருவாய்மதுரைத்தனிமுதலே
சரதமானவீட்டின்பந் தருவாய்வீடுபெறுவார்போல் [னே.
விரதயோகநிலையடைந்தா யென்பார்க்கென்னான் விளம்புவ

என்று மதுரேசரைத்தியானித்து இப்படி இசைப்பாட்டாலே கனிந்து பண்ணுதல் பரிவட்டணைமுதலாக இசைநூலிற்சொல்லிய தொழில்களெட்டும் வார்தல்வடித்தல் முதலாகிய இசைக்கரணங்களெட்டுந்தோன்ற மண்ணுலகத்தார்செவிகளுக்கேயல்லாமல் விண்ணுலகத்தார் செவிகளுக்கும் இன்னிசையாகிய வமுதத்தைவார்த்தாள். இப்படி இடை பிங்கலை இயங்காமல் மூலாதாரந்தொடங்கி அசைந்து பொதுவானதொழிலால் பிரமாந்திர பரியந்தம்நடக்க இசைக்குமுள்ளானமிடறுவீங்காமலும், கண்களிமையாமலும், பல்தோன்றுமலும், புருவம்மேலே நிமிராமலும், கொடிறு துடியாமலும்பாட எல்லாருங்கேட்டுக் குதூகலங்கொண்டு மெச்சத்தொடங்கும்போது பாண்டியன் முன்னே தான்கொண்டாடினவளையே கொண்டாட நினைக்க அப்போது சோமசுந்தரக் கடவுளருளாலே பாண்டியன் மனக்கோணல் தீர்ந்து பத்திரன்மனைவியே நன்றுய்ப்பாடினுளென்றுமெச்சி இலங்கைப்பாடினி கழுத்தின்மேலே பத்திரன்மனைவியைக்கொண்டுவந்துவையுங்களென்றுசொல்லும்போது வித்வானுய் வந்திருந்தகடவுள் இந்தபத்திரன்மனைவி பாடலே ஆச்சரியம் ஆச்சரியமென்று கொண்டாடி சபையார் காண அப்பொழுதே மறைந்தருளினுர். அதுகண்ட சபையாரெல்லோரும் அதிசயித்தார்கள். பாண்டியன் பயந்து இதுவிடைமேலழகர் திருவிளையாடலென்று தெரிந்து, சபையாரும் பாண்டியனும் அடியவரன்பையும்கடவுளருளையும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருகப் பேரின்பக்கடலில் மூழ்கினுர்கள். உடனே பாண்டியன்கப்பலிரங்கிவந்தவள் பிடரியின் மேலிருக்கிறவளை இறங்கச்செய்து அவளுக்குமுன்னே ஆடையாபரணங்கள்முதலான பல வெகுமானங்கள்செய்து பின்புகப்பலிரங்கி வந்தவளுக்கும் சிலவரிசைகள்கொடுத்து ராஜசபைக்குவந்து மீனுக்ஷி சுந்தரேசராகிய வித்துவானுக்கும் ஆபரணுதிகள் முதலான சிறப்புச்செய்து ராஜாக்கள் பலமெல்லாம் தெய்வபலத்தின் முன்னே நில்லா. அந்தத் தெய்வபலமும் மதுரேசன்முன்னே நில்லாஎன்று சொல்லும் பழமொழி இந்தப் பத்திரன் மனைவியாலே விளங்கக் கண்டோமென்று அதிசயித்துக் கடவுளிடத்தில் விடைகொண்டு திருக்கோயிலைப் பிரதக்ஷிணம்வந்து ஆடல்பாடல்களுடனே தன்னரண்மனைக்குவந்து வாழ்ந்து பின்பு ராஜராஜராஜ பாண்டியன் சுகுணபாண்டியனென்னும் புதல்வனைப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தான்.

இசைவாதுவென்ற படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

நாற்பத்தைந்தாவது

பன்றிக்குட்டிகளுக்கு முலைகொடுத்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

இருளைக்கந்தரத்தில்வைத்தோன் றன்னிடத்தென் றுமன்பின்
றெருளைத்தந்தவட்குமாறு நெரிவையையிசையால்வெல்ல
வருளைத்தந்தளித்தவண்ணமறைந்தனந்தாயாய்ப்பன்றிக்
குருளைக்குமுலைதந்தாவிகொடுத்தவாறெடுத்துச்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

கருமை நிறம்பொருந்திய விஷத்தைக்கண்டத்திலேதரித் தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்தில் எப்பொழுதும்விடாது பேரன்பு செலுத்திய பாணபத்திரன்மனைவிக்கு விரோதியாக யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்துவந்த இசைப்பாடினியை வெல்லும் பொருட்டு அக்கடவுள் தமது திருவருளைத் தந்தருளிய திரு விளையாடலைச் சொன்னோம் இனி அந்தச் சோமசுந்தரக்கட வுள் தந்தையுந்தாயையு மிழந்து வருந்துகின்ற பன்றிக்குட்டி களுக்குத் தாயாகித் திருவுருவங்கொண்டு அப்பன்றிக் குட்டிக ளுக்கு முலைகொடுத்து அவைகளினுயிரைக் காத்தருளிய திரு விளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

முன்னே தேவர்களுக்காக விஷத்தையுண்டதற்குச் சாக்ஷி யாகக் கழுத்திலே விஷத்தைத் தரித்தருளிய சோமசுந்தரக்கட வுளுடைய மதுரைக்குத்தெற்கே குருவிருந்த துறையென்றொ ரு ஊருண்டு. அந்த ஊரில் தவக்குருவாகிய வியாழபகவானி ருந்து தவஞ்செய்ய அவருக்காகவேண்டிய வரங்களைகொடு த்து சித்திரத்தேர்வலவனுகிய பிரமனும், லட்சுமிநாதனுகிய விஷ்ணுவும்வணங்கக் குருநாதனென்னும் பெயரினலே விள ங்கத்தக்கது குருவிருந்ததுறை அந்த ஊரில்சுகலனென்றொரு வேளாளனுண்டு அவன்மனைவி சுகலையென்பவள் மகாபதிவி ரதையாய் வாழ்ந்து பன்னிரண்டுபிள்ளைகளைப்பெற்றாள். அந் தப்பிள்ளைகளைத் தாய்தகப்பன்மார் தங்களுக்குள்ளசெல்வப்பெ ருக்கினலே எவ்வளவும் தண்டியாமல் மிகுந்த அன்புகொண்டு

வளர்க்கு நாளில் அந்தத் தாயுந்தகப்பனு மிறந்துபோக அந்தப் பிள்ளைகள் எவ்வளவு மஞ்சாதவர்களாய் வேடருடனே கூடிக்காட்டிலேவேட்டையாடிவெயில்படாத ஒருமரப்புதலின் கீழேயிருந்து தவஞ்செய்கிற தேவகுருவைக்கண்டு கைகளைப் கொட்டிச்சிரித்து கல்லும்மணலும்வாரி அவர்மேலே வீசினார்கள். அப்போது தவஞ்செய்கிறதேவகுருவானவர் அந்தப்பிள்ளைகளைக் கோபித்துப் பார்த்து நம்முடையதவத்துக்கு விக்கினஞ்செய்தார்களேயென்று மனநொந்து பிள்ளைகளே உங்கள் நல்லதொழிலைவிட்டு வேடத்தொழில்செய்கிறீர்கள். ஆனாலும் நீங்கள் உழுகிற தொழிலாளிக ளானதினாலே பன்றியின்வயிற்றிலேபிறந்து குட்டிகளாய் தாயையும் தகப்பனையு மிழந்து அலைந்து துன்பப்படக் கடவீர்களென்று கடியசாபமிட்டார்.

பின்புபாபரூபிகளான அந்தப்பன்னிரண்டு பிள்ளைகளும் பயந்து சாபத்தையேற்றுக்கொண்டு ஐயாபெரியவரே எங்களுக்கிந்த சாபம் எப்போது தீருமென்று மிகவும்வேண்டிக்கேட்க அதற்குத்தேவகுரு குருநாதனுடைய திருவடிகளைத்தியானித்துத் தமது கோபத்தைத்தணித்துக்கொண்டு பிள்ளைகளே உங்களுக்கு மதுரேசரே தாயாய்வந்து முலைகொடுத்து உங்களுயிரைக்காப்பாற்றிப்பின்பு உங்களை மந்திரிகளாகச்செய்து பின்பு அழியாதவீடும் தந்தருளுவாரென்று சாபத்திற்கு விமோசனஞ்சொல்ல, பின்பு அந்தப்பன்னிரண்டு பிள்ளைகளும் அந்தக் குருவிருந்ததுரைக்குப் பக்கமானகாட்டில் அனேகம் பன்றிகளுக்குத்தலைவனான பன்றியரசனது பெட்டைப்பன்றியின்வயிற்றில்வந்து குட்டிகளாகப்பிறந்து வளருகிறநாளில்மதுரையில் ராஜாதிராஜனான பாண்டியன் மதுரையைவிட்டு மேற்புறக்காடுகளெல்லாந்தேடி மான்வேட்டையாடுதற்கு மதயானைமேலேறிக்கொண்டு தன்சேனைகள்நெருங்கிவர அப்படியவன் வரும்போது மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கிற இடங்கள்தெரிந்தவேட்டைக்காரர்கள்தோல் செருப்பிட்டக்கால்களுடனே மிருகங்கள் செல்லுகிற அடிச்சுவடுகண்டு புலால் நாறுகின்றவாயும் நெருப்பு விழிகளும்கொண்ட புலிகள்-பன்றிகள்-கடமைகள்-மான்கள் மேய்கின்ற கும்பல்கண்டோடிவந்து சொல்ல சிலவேட்டையாடிகள் சீக்கிரத்திலேபோய் அந்தக்கும்பலைச்சுற்றி வலைகட்டி அதிர்வெடிமுழக்கி நாய்கள் சுற்றிலும் நிற்க மிருகங்களைக்கலைந்து ஒருபுரத்திலேயொதுக்கி ஈட்டி வேல்கள்கொண்டு

வீரர்கள் சூழ்ந்துநிற்க யானைமேல் பாண்டியன் ஏறியிருக்கப்பம்பை - தவண்டை - சங்கு கொம்புமுதலிய பறைகளாலே திசைகள் செவிடுபடமுழங்கப் பலவிதங்களான பார்வைமிருகங்களை வைத்துக்காட்டி அந்தமிருகக் குரல்களுங்காட்டி புலி-கரடி-யானை-கடமை-மான்முதலியவைகள் மருண்டு கலங்கச்செய்து விற்களை வளைத்து வீரபாணங்களைப் பொழிந்தார்கள்.

அப்போது அங்கேகூடின மான்களெல்லாம் கால்கள்முறிந்தன தலைகளுடைந்தன, ரத்தங்கள்பீரிட்டன, வெள்ளை நிணம் வெளியேசரிந்து கைகளொடிந்து யானைகளிறந்தன,கரடிகள் - புலிகள் வாய்கள்கிழிந்து விழுந்திறந்தன, கடித்தபுல்லும் கிழங்குகளுமாக அவசரத்துடனேவந்து கண்ணிக்குள்ளகப்பட்டன, சிலசாயல்கண்டு பார்வைகளின்மேலே விழுந்தகப்பட்டன, சிலகட்டின வலைக்குத் தப்பி அப்பால் நாய் கௌவிப்பிடிக்க அகப்பட்டன, சில வீரர்கள் கைவேல்களினலே குத்துப்பட்டிறந்தன, பல இப்படி இறந்தவைகள்போக சில கொலைவிலங்குகள் வலையைத்தாண்டி அங்கேநிற்கிற வீரர்களோடெதிர்த்து மீண்டு பார்வைவிலங்குகளோடு கூடி நிற்றன, சிலவீரர்கள்விட்ட அம்புகள் புலிகளைத் துளைத்துச்சென்றும், மான்களை உருவியும், மலைக்கரடிகளைத்துளைத்தும் யானைகளைப் பொடித்தும், இப்படியாக மாண்டன, பல அம்புபட்டுத்தப்பி வலையைக்கிழித்துச்செல்கிறமானை நாய்கள் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, யானைகள்மேலேபட்ட வேலாலாகிய புண்வழியே மலைமேல் நெருப்பெரிவதுபோ லிரத்தங்கள் பொங்கநின்றன, சில வீரர்களொலியும், பம்பைச்சத்தமும், கொம்புச்சத்தமும், அம்புகள்பட்டு விழுகிற விலங்கின் ஓசையும்தப்பி ஓடுகிறமான் மேலே தாவிப்பாய்ந்து நாய்குலைக்குஞ்சத்தமும், அந்தக்காடெல்லாம் நிறைந்து இடிமுழக்கம்போலாக, இப்படி பலமிருகங்களையும்கொன்று பாண்டியராஜன் மேலைத்திக்கில் போகும்போது ஒருபன்றிகண்டு தங்கள்பன்றி யரசனிருக்கிற காட்டுக்கோடி முன்னே நின்று ஓபன்றிராஜனே! கேளும் பாண்டியன் இந்தக்காட்டிலுள்ள மிருகங்களையெல்லாங் கொன்றுகொண்டு இதோவருகிறன் நீர் அசட்டைபண்ணலாமோவென்ன பன்றியரசன் மிகுந்த மனோரதங்கொண்டு தன்பெட்டுப்பன்றியைப்பார்த்து ஓய்பெண்ணே! நான் இன்றுபாண்டியனுடனே சண்டைசெய்து வென்று வருவேனே? அல்லது சாவேனே?

இனி நீ உன்குட்டிகளைக் காத்துக்கொண்டு இங்கே சாக்கிரதையாயிருவென்றுசொல்ல அந்தப்பெண்பன்றி ஓ ஓ அங்கே உயிர்போனால் உடல்பிழைக்குமா? பாவிகளான நாமிருவரும் பெற்ற குட்டிகளைக்கொடுத்த தெய்வபலத்தினாலே ஜெயங்கொண்டுவந்தீரானால் உயிர்வாழ்வேன் அன்றேல் நீர் இறந்தவிடத்திலேயே உயிர்விடுவேன், உடலையல்லாமல் நிழலிருக்குமா? நானும் கூடவருகிறேன், வாருமென்று குட்டிகளையும் சூழவிட்டுக்கொண்டு பெட்டுப்பன்றி பின்னேபற்றிவர மகாவேகத்துடனே பன்றியரசன் வீரர்கூட்டம்போல பலவகை முள்ளன்பன்றிமுதலான பன்றிக்கூட்டங்கள் முன்னேதிரண்டுவர இந்தப்பன்றியரசன் கண்களிலே நெருப்புப்பொறிகள்பறக்க முழுரோஷத்துடனே வருகிறபோது பாண்டியன் சேனைவீரர்கள் விடாதமழை பொழிவதுபோல் அந்தப் பன்றிக் கூட்டத்தில் பாணவருஷங்களைப்பொழிய பாணங்கள்பட்டு முன்னே இரத்தவெள்ளம் பெருகின, அந்த இரத்தவெள்ளத்திலே உடல்கள்மிதந்தன, குடல்கள்சரிந்தன, எலும்புகள்முறிந்தன, நிணங்களு மூளைகளும் சிதறின, பருந்து காகங் கழுகுகள்மேலே படர்ந்துபறந்தன, உடல்வேறுபன்றிகளுயிர்வேறாயின, அப்போதுபன்றிகள் நெருப்பைப்போல கொதித்துப்பாண்டியன் சேனைகளில் சிலரைக்கடித்தும், சிலரை உதைத்தும், வாயிலே உதிரம்பெருகக்கொம்பாலே குத்தியும் சிலநெஞ்சுநேரேபிளந்தும் பன்றிகள்கொல்ல; சிலவீரர்கள் காலொடிந்தார்கள். சிலர் தலையுடைந்தார்கள், சிலர் தோள்முறிந்தார்கள். சிலர் கையாயுதங்கள்முறிந்தார்கள். சிலர் உயிர்போனார்கள்.

இப்படிபாண்டியன் சேனைவீரர்கள் சாவக்கண்டு பாண்டியன்மந்திரிகள்சீறி இருப்புலக்கை சக்கரமுதலியவைகளைக்கொண்டு அடித்து நறுக்கியும், குத்தியும், வெட்டியும், குறைத்தும், துணித்தும், பலவகையாகக் கொன்றுதொலைக்க அதெல்லாங்கண்டு பெண்பன்றியானது தனதுதலைவனான பன்றியரசனைப்பார்த்து ஓய்தலைவனே? இப்போது நாம்முன்னே அனுப்பின பன்றிக்கூட்டங்களெல்லா மிதோ கொஞ்சக்காலத்திலிறந்தழிந்தன, நாமினிசெய்யத்தக்கதென்னகிடக்கிறது இனிநாம் வீணே இறந்துபோகாமல் தப்பிப்பிழைத்தோடிப்போவதே நல்லகாரியமென்று வேண்டிச்சொல்ல, அதுகேட்டுப் பன்றியரசன் சாவதற்கஞ்சாமல் (நுண்ணறிவுடையவராய் நூலொடு

பழகினும் பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதமைத்தே) ஆதலால்உன்னுடைய அறிவுக்கேற்றபடியேசொன்னாய், மானமுள்ளவர்கள் போர்க்குப்பின்வாங்கினால் குற்றமானபழிப்பலவோ? இன்னும் இரண்டுசிங்கங்கள் தங்கக்கிடக்கிற நீர்த்துறையில் ஒருபன்றிவந்து நீர்குடித்துமீளும், ஒருபன்றியிருக்கிற நீர்த்துறையில் வீரத்தில்மிகுந்த சிங்கம்வந்து தண்ணீர்குடிக்கப் பயப்படும், அப்படிப்பட்ட வீரவுறுதிகொண்ட குலத்திலே பிறந்தேனானதினாலே இந்த வேப்பமாலையணிந்த பாண்டியனுடைய வீரத்தினையடககிஎன்கீர்த்தியைஎங்கும்பரவச்செய்ய வல்லேனேயல்லதுமடிவேன், அழிவதுபூதவுடம்பே யல்லது புகழுடம்பழியுமோ நீசும்மா இங்கேதானே நில்லென்றுதனது பெட்டுப்பன்றியைநிறுத்தி மற்றைப் பன்றிகளெல்லாம் என் காற்புறத்தில்நின்று பாண்டியன்சேனைகளைக் கொல்லவேண்டுமேயல்லது ஓடக்கூடாது என்றுசொல்லிப் பாண்டியா! ஓடிப் போகாதை நில்லென்று கொதித்துவந்து நிலத்தைக்கிண்டிப் பள்ளமாக்கி அதிலிருந்து கிளம்புறதூளியினாலே ஆகாசமெல்லாமறையத்தான் தனியேவருகின்ற பன்றியரசனைப் பாண்டியன்பார்த்து அதன் வீரத்தை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடி வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைப் பொழிந்தான் அப்போது பன்றியரசன் பாண்டியன்விடுகிற பாணங்களைப்பறித்துச் சில பாணங்களைக் காலாலேதேய்த்தும், சிலபாணங்களைமுறித்தும் சிலபாணங்களை வாலாலேவீசியுதிர்த்தும், இப்படி சின்னபின்னம்பண்ணுவதை பாண்டியன்கண்டு நாணித் தன் யானைக்கையிலே இருப்புலக்கையைக்கொடுத்துவர, அதுகண்டு இடியேறுபோலேசீறிப் பன்றியரசன்அந்தயானையைக்கொல்லநினைத்து அதன் கையை வாழைத்தண்டுபோல ஒடியச் செய்து தன் கொம்பாலே குத்திச் சிதைத்துக்கொல்ல உடனே பாண்டியன் ஒரு தேர்மேலே பாய்ந்தேறிச் சககரத்தைச் சுழற்றி அதன் மேலேவிட்டான் அந்தச் சக்கரத்தைப் பன்றி யரசன் தடுத்துவிட்டு மிகுந்த வேகத்துடனே பாய்ந்து அவனேறின தேரையுடைக்கப் பாண்டியன் வேறே குதிரைமேலேறி வேலாயுதத்தைச் சுழற்றும்போது பன்றி யரசன் அவனேறின குதிரையின் பின்னேசென்று பாய்ந்து குடல் சரியவும், ரத்தமொழுகவும், கொம்பால் குத்திக் குதிரையைக் கொல்ல பாண்டியன் மனம் பொறுமல் கீழேகுதித்துத தன் கையிலுள்ள இரும்புத்தடியாலே அந்தப் பன்றி யூரசன் தலைமேலே

ஓங்கியடிக்கப் பன்றியரசனிறந்து விமானமேலேறி மன்மதா கிருதியாய்த் தேவர்கள்வியந்து பூமழை பொழியச் சுவர்க்க லோகத்திற்போய்த் தேவகானங்களைக் கேட்டும் அமுதம் புசித்தும் தேவரம்பைகள் போகசுகமும் அனுபவிக்கலானான். பின்பு பெண்பன்றி எனது நாயகன்சாக நான்கண்டிருக்கலாமோ? வெல்லாவிட்டாலும் நானும்கூடச் சாகிறேனென்றுகோபித்தெதிர்க்க, அதுகண்டு அரசர்கள் பெண்மிருகத்தைக்கொல்வது நீதியன்றென்று விலக்க, வீரர்களுக்குத்தலைவனான சருச்சரனென்பவன் அத்துடனே போர்செய்யவளைத்துவெகுதேச காலம் போராடப்பெண்பன்றி மிகவுஞ்சினந்து அந்தச் சருச்சரனாகிய வேடவீரனைமுட்டிக்கீழே தள்ளிக் கொல்லும்போது அவன்தன்கையிலிருந்த இரும்புத்தடியாலே அதன்தலைமேலே யோங்கியடித்து அதைக்கொன்று தானும் அத்துடனே வீரசுவர்க்கம் சேர்ந்தான்.

பின்புபாண்டியன் மதுரைபோய்ச்சேர்ந்தான். அந்த ஆண்பன்றி விழுந்து ஒருமலையாய் இன்னமும் பன்றிமலையென்று விளங்குகின்றது அந்தமலையில் தபோதனர்கள் அளவில்லாதபேர்கள் மோக்ஷமடையத் தவஞ்செய்கிறார்கள் என்றுசொன்ன அகஸ்தியமகாமுனிவரைப்பார்த்து கேட்ட முனிவர்கள் ஐயாமகாரிஷியே, அறிவில்லாத பன்றிவடிவாயிருக்கிற மலையிலே முனிவர்களிருந்து தவஞ்செய்வது என்னகாரணமென்ன? அதற்கு அகஸ்தியமுனிவர் சொல்லுகின்றார் கேளுங்கள் முனிவர்களே! முன்னாளில் மன்மதன்போல் விளங்குகின்ற ஒருவிச்சாதரன் புலத்தியமகாமுனிவர் செய்கிற தவத்துக்கு விக்கினமாக வீணையிசைபாடினான், அதைக்கேட்ட புலத்தியமகாமுனிவர் அவனைப் பன்றியாகச்சபித்தார். அதற்கு அவன்பயந்து ஐயாமுனீந்திரரே? எனக்கு எப்போது இந்தச் சாபம்தீருமென்றுகேட்க முனிவர் ராஜாதிராஜனான பாண்டியன் வேட்டையாடவந்துபலமிருகங்களையுங்கொன்று உன்னையுங்கொல்வான் பின்பு இந்தவடிவைப்பெறுவாயென்றுசொன்னார் அவர்சொன்னபடியே அந்த விச்சாதரன் பன்றியாய்ப் பிறந்திறந்து பழையவடிவைப்பெற்றான். ஆதலாலே அந்தப் புண்ணியன் உடல்கிடந்தபடியே மலையாய் அதிலே பெரியோர்களெல்லாரும் வாசஞ்செய்கிறார்கள், மதுரேசராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளு மங்கே விரும்பியிருக்கிறார் என்று முனி

வர்கள்கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்லி இப்பால் அந்த ஆண்பன்றியையும் பெண்பன்றியையும் கொன்றவிடத்திலே யே அவர்கள்போட்டுவிட்டுப் போனபின்பு பன்னிரண்டுகுட்டி களும் திகைத்துத் துன்புற்றுத் தாயென்று இன்னுமொரு பன்றியின்பின்னே ஓடும், நல்ல நிழலைத்தேடியலையும், பால் குடிக்க பசியுந்தாகமுமிருந்து உபத்திரவப்படும், வெயிலாலே வெதும்பும் இப்படி இந்தக் குட்டிகள் படும்பாட்டை யாராலே சொல்லிமுடியும், அப்போது மீனாட்சிசுந்தரேசர் தமதிச்சைப்படி விமானமேல் வந்தவர் கண்டிரங்கி அந்தக் குட்டிகள் துன்பந்தீர்க்கவெண்ணி அன்புடையதாய்ப் பன்றியின் வடிவுகொண்டுகிட்டிவர குட்டிகள்கண்டு தந்தாயென்று கிட்டிமுட்டிமொய்த்து அதன்முதுகின்மேலேறி எட்டி எட்டிக்கால்களாலுதைத்து நிலத்தைக் கிண்டித்துத் துள்ளிகுதித்து மீண்டு திரும்பி இப்படிப்படுகின்ற குட்டிகளைப்பார்த்துப் பன்றிகாணாத தாய்ப்பன்றியானது தன்மயிர்ச்சிலிர்த்துத் தழுவிமோந்து முலைகுடிக்கச் செய்து அந்தக்குட்டிகளுக்கு மிகுந்தபலமும், வீரமும், ஞானமும், பெருமையும், நல்லகுணங்களுமுண்டாகச்செய்து முகமாத்திரம் பன்றி முகமாகவும் உடம்பெல்லாம் மனிதவடிவாகவுஞ் செய்து (கங்கைநாயகன் கடவுளர்நாயகன் கயற்கண் - பங்கைநாயகன் கருணையாந்திருவுருமறைந்தருளினார்) ஆகையால் அவரே அறிவில்லாத பன்றிவடிவாகி அறிவுண்டாகச்செய்வாரானால் இனிநமக்குத் தாயுந்தந்தையுமாய்க் காக்கவல்லவரவரேயென்று பின்னும் சொல்லுகிறார்.

பன்றிகுட்டிகளுக்கு முலைகொடுத்த படலம்

முற்றிற்று.

௪௨

சிவமயம்.

நாற்பத்நாலாவது

பன்றிக்குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

தந்தைதாயிழந்தலமருங்குருளையைத்தாயாய்
வந்துநாயகன்முலைகொடுத்தருளியவகையீ
தந்தவாறிருமைந்தருமந்திரராகி
யெந்தையார்சிவபுரம்புகுந்திருந்தவாறிசைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

தந்தையையுந் தாயையுமிழந்து வருந்தியிருந்த பன்றிக்குட்டிகளுக்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தாயாகத் திருவுருவங்கொண்டெழுந்தருளி முலைகொடுத்தருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி அந்தப் பன்னிரண்டு பன்றிக்குட்டிகளும் (பாண்டியராஜனுக்கு) மந்திரிகளாயிருந்து (அரசு செலுத்திப் பின்பு) எமது பெருமானாகிய பரமேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீமஹா கைலாசத்திற்குப் புகுந்து சிவகணநாதராக விளங்கிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

முதற்பெருங் கடவுளாகிய பெருமான் அவ்வாறு திருவுருமறைந்தபின்பு அந்தப்பன்னிரண்டு பிள்ளைகளும்பன்னிரண்டு சூரியர்களும் கூடினாற்போல அந்தப்பன்றிமலையிலே எல்லாங்கற்றுணர்ந்து பல கலைகளிலும் வல்லவராய்க்கூடியிருந்தார்கள். அவர்களப்படி யிருக்குங்காலத்தில் கடவுளருள் எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாயின்பம் தருமென்பதை எல்லாருந்தெளிய அங்கயற்கண்ணம்மையானவள் தன்மணாளரான சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பார்த்து சுவாமி! உலகத்திலே மிருகங்களிலே கெட்ட அறிவில்லாத மிருகமாகிய இந்தப் பன்றிக்குட்டிகளுக்குத் தாயாய் முலைகொடுத்து விலங்கறிவைப் போக்கி நல்லறிவருளினது என்னகாரணத்தினாலே யென்றுகேட்க அதற்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள் பெண்ணே! எல்லாவேதங்களும் ஆகமங்களும் என்னைச் சகல சீவதயாபரனென்று சொல்லுகிறதினாலே எனக்குச் சேதனங்களென்றும், அசேதனங்களெ

ன்றும் வேறுபாடில்லை அவ்விரண்டும் பொதுவாகையாலே தாயையிழந்து உதராக்கினியான பசியாலேவெந்து வெயில் உடம்பெல்லாஞ்சுடக் காட்டிலேகிடந்து தீய்கிற பன்றிக்குட்டிகளுக்கு மனமிரங்கித் தாயுமாகிப் பால்கொடுத்தோம் அதனால் அளவில்லாத வீரமும் பலமும் நல்லவித்தையும் ஞானமும் பெற்றார்கள். இனி அந்தப்பிள்ளைகள் நம்முடைய பாண்டியனுக்கு மந்திரிகளாகி அநேக நன்மைகளைச்செய்து பின்பு போக்குதற்கரிதான மும்மலங்களையும் போக்கிக்கொண்டு நம்முடைய சிவகணங்களோடு வந்து சேருவார்களென்று நாயகிக்கு விடைசொல்லி அன்றிராத்திரியே பாண்டியன் கனவிலே வந்து பாண்டியனே ? சொல்லக்கேள் இந்தப்பன்றிமலையிலே பன்னிரண்டு வீரர்கள் பேரறிவுடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். அவர்களை உனக்கு மந்திரிகளாக வைத்துக்கொள்ளென்று சிவபெருமான் சொல்லியருள, பாண்டியராஜன் அதிக சந்தோஷங்கொண்டு சூரியோதயமானவுடனே தன் மந்திரிகளுக்குத்தெரியச்சொல்லி அந்தப் பன்றிவீரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்களென்ன, உடனே மந்திரிகள் அந்தப் பன்றிமலைக்குப் போய் அவர்களைக்கண்டு பாண்டியராஜனைக்காண நீங்கள் வரவேண்டுமென்று வேண்ட அவர்களும் பாண்டியன் சமுகம் வந்து கூடினார்கள். அப்படி வந்தவீரர்கள் பாண்டியனை வணங்கி நிற்க அவர்களைப் பாண்டியன்பார்த்து மிகவும் அதிசயானந்தங்கொண்டு சோமசுந்தரக்கடவுளருளின்படியே அவர்களுக்கு மந்திரித்தனங்கொடுத்துப் பின்னும் பலவரிசைகளுங்கொடுத்து முன்னே பழையவர்களான மந்திரிகள் பெண்களை விசாரித்து விவாகங்களுஞ்செய்வித்து இது மிகவும் அழகிதென்று கொண்டாட நடத்தினான் அந்தப் பன்றிவீரர்களும் பாண்டியனுக்கு கண்ணும் கவசமும்போல நடந்து பன்னிரண்டுடலுக்கு ஒருயிர்போல மனவொருமையாய் ஐந்தலைநாகம் விழுங்குமிரைபோல ஒருதன்மையாய்ப் பொருள்வழியைத்தெரிந்து அரசனுக்கீட்டிப் பாண்டியனுக்குக்கல்வியைத்தருகின்ற ஞானம்போல மகிழ்வுண்டாக, பாலுந்தேனும்போல மதிநுட்பமும் நூல் வல்லமையுங்கொண்டு பகைவரு மனங்களிக்கப் பேசும் சொல்லில் வல்லவராய் பிறர்வாய் நுண்பொருளுணர்ந்து அரசனால் மதிக்கப்பெற்றோம். பழைய மானேமென்று இருமாப்படையாமல் குற்றேவலாளிகள்போல மிகவுமஞ்சியொடுங்கி அரசன் வேண்டினதைத் தங்களுக்கு விடமாக

வெண்ணி அகலாததனுகாது நீர்க்காய்வார்போல் அரசனிழல் போல எதுசொன்னாலுந் தடை சொல்லாமல் அபராதப்பொருள் பகைவரை வென்றுகொள்ளும்பொருள்கள் இவைகளில்லாமல் விளைநிலத்து வாரப்பொருளே ஈட்டும் பொருள்களாகச் சம்பாதித்து அரசன்மனக்கருத்தைக்கண்ணாடி போலத்தங்களுள்ளே தெரிந்துகொண்டு அது நீதியானாற் செய்தும் அல்லவானால் உயிருக்கானிவந்தாலும் செய்யவொண்ணாராய் இப்படி நடக்கிற பன்னிரண்டுபேர்களும் தானமும் தருமமும் புகழும் பாண்டியனுக்கு வளரச்செய்து திக்குவிஜயங்களும் பண்ணிபின்புபரமேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கின்றசிவபுரம் போய்க் கணநாதருடனேகலந்து நிலையாக வீற்றிருந்தார்கள்-பாண்டியனும் மேலான பதவியடைந்தான்.

பன்றிக்குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய படலம்

முற்றிற்று.

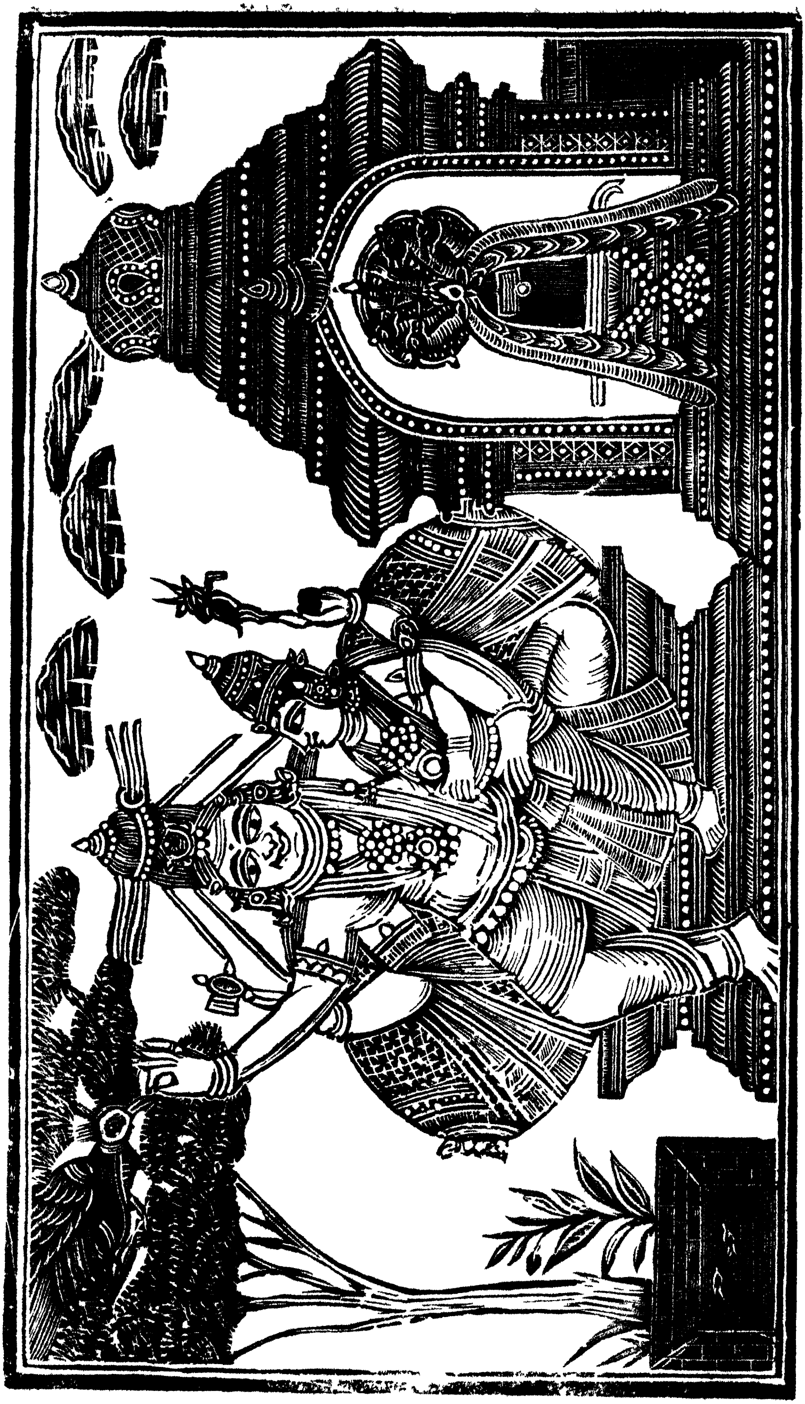

உ

சிவமயம்.

நாற்பத்தேழாவது

கரிக்குருவிக்குபதேசஞ்செய்த படலம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

வரிக்குருகிப்பத்திரற்குப்பலகையிட்டமணிகண்ட
னரிக்குருளைவடிவானவடல்வீரர்க்கரசன்பார்
பரிக்குமமைச்சியலளித்தபரிசுரைத்தாம்பசுபதியாற்
கரிக்குருவிகுருமொழிகேட்டருளடைந்தகதைபகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

பாணபத்திரரது பாடலுக்குருகி அவருக்குப் பொற்பலகையிட்டருளிய சோமசுந்தரர் பன்றிக்குட்டிகளுருவமடைந்த சுத்தவீரர்களை பாண்டியனிடத்தில் அமைச்சரிமை தாங்கிய உலகத்தைப் பரிபாலிக்கும்படி அருள்செய்த திருவிளையாடலை சொன்னோம். இனி, பசுபதியாகிய சோமசுந்தரர் ஞானோபதேசஞ்செய்ய கரிக்குருவியொன்று அவரது திருவருள்பெற்ற மகிமையைச் சொல்வாம்.

பின்பு சுகுணபாண்டியன் கடலாற் சூழப்பட்ட வுலகமெல்லாம் தன் ஒருகுடை நிழலிலேவாழ அரசுசெலுத்தி வருநாளில் முற்காலத்திலே ஒருவன்மிகவுந் தருமங்களையே செய்து தன்னாலே தள்ளப்படாத ஒருபாவத்தைச்செய்து அந்தப்பாவபலத்தினாலேவந்து அசேதனமான ஒருகரிக்குருவியாய்ப் பிறந்து காகமுதலான பறவைகளெல்லாங்கொத்தி யமவாதையைப்போல துன்பஞ்செய்ய ரத்தஞ்சிந்துகிற தலையுடனேபறவைகளுக்கெல்லாம் எளிய பறவையாய் அப்பறவைகளாலே உண்டாகின்ற துன்பத்துக்காக பட்டணங்களிலே சஞ்சரிக்கப்பயந்து காட்டிலேபோய் நடைவழியிலே ஒருபுறத்திலே நிற்கிறமரத்தின்மேலிருந்து நாணிச்சோம்பி நெடுமூச்சு விட்டிருக்கும்போது ஒருவன்விபூதிருத்திராக்ஷங்களணிந்து உள்ளும்புறம்பும் பரிசுத்தனாய்கையில்பிடித்த குடையுடனே தீர்த்தயாத்திரை செல்லுகிறவனாய் அந்தமரத்து நிழலிலேவந்தான். அப்படிவந்தவன் அங்குள்ளசிலரைப்பார்த்து எல்லாருக்கும்பேறு தருகின்றதலம் தீர்த்தம் மூர்த்திகளாகியமதுரை பொற்றாமரை

சுந்தரேசர் என்று மூவகைச் சிறப்புமுள்ளது உலகத்திலெங்குமில்லை மற்றையிடங்களிலே ஒவ்வொன்றே சிறந்தது இந்த மூவகையாலுஞ் சிறந்தது மதுரையே யல்லாமல் வேறெங்கேயுண்டு ஆதலால் இந்தமதுரேசர் அன்பர்க்கெளியவராய் நினைத்த வரங்களெல்லாம் மருபிறவிக்கெண்ணாமல் இப்பிறவியிலே தருதலாலே எல்லாக்கடவுளுக்குஞ்சோமசுந்தரக்கடவுளே அதிகரென்றான். அதுகேட்டு கொம்பிலிருந்த கரிக்குருவிஞானம் பெற்று தான்பட்சியாய்ப் பிறந்ததும் அப்படிக்குப் பிறந்தகாரணமுந்தெரிந்து இனி இந்தச் சென்மத்தை நீக்கவேண்டுமென்றெண்ணி இங்கே இந்தப்புண்ணிய புருஷன்சொன்னதே உறுதியென்றுகொண்டு அந்தக் காட்டைவிட்டு மதுரைப்பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்திலேவந்து ஸ்நானஞ்செய்து மீனாட்சிசுந்தரேசரை வலஞ்செய்து மனத்தாலே தொழுது அர்ச்சிக்க இப்படி மூன்று நாள்கழிந்த பின்பு மீனாட்சியம்மையார் சுந்தரேசரைவணங்கி எதிரேநோக்கி சுவாமி இந்தக் கரிக்குருவி யிங்கே வந்துசேர்ந்ததென்ன காரணமென்றுகேட்க, கடவுள் அதன் வரலாறெல்லாந் தெரியச்சொல்லி பத்தி நியமம் பூண்ட அந்தப்பக்ஷியின்மேலே தமது கிருபாதிருஷ்டி கொண்டுபார்த்து முன்னே மார்க்கண்டேயருக்கு நித்தியத்துவங்கொடுத்து யமனைவென்ற சத்தியஞானமிர்தயஞ்சயத்தினை யுபதேசஞ்செய்தருளினார். அப்படி ஒப்பில்லாத சோமசுந்திரர் சொன்ன மந்திரத்தைகேட்டவுடனே சிற்றறிவுபோய் தனது துன்பமெலாந்தீர்ந்து சிவபெருமான் திருவடிகளை தியானித்து,

எண்ணிலாவுயிர்க்கிறைவபோற்றிவான்
றண்ணிலாமதிச்சடிலபோற்றியென்
புண்ணியப்பயன்போற்றியங்கயற்
கண்ணிநாதநின்கருணைபோற்றியால்.

தெளிதலின்றியேசெய்ததீமையால்
விளியுமென்னையுமாளல்வேண்டுமோ
வெளியரெங்குளாரென்றுதேர்ந்துதேர்ந்
தளியையாவதுன்னருளின்வண்ணமே.

உம்மைநல்லறமுடையநீர்மையா
லிம்மையிம்மனுவியம்பினுயிது
வம்மைநன்னெறிக்கேதுவாதலான்
மும்மையுந்நலமுடையமொய்ம்பினேன்.

என்றுதுதித்து எம்பெருமானே? ஆனாலும் எனக்கொரு குறையுண்டு அதென்னவென்றால், கெட்டபறவைகளெல்லா மென்னை வாதைப்படுத்தினதினாலேயுண்டாகிய மானமும் எல்லாப்பக்ஷிகளுக்கும் எளிமையுங்கொண்டேன் ஆகையினாலே என் மானத்தைக்காத்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று கரிக்குருவி சொல்ல, அதைச்சோமசுந்தரக்கடவுள்கேட்டு நீ அஞ்சவேண்டாம், இனி உன்னைவாதித்த பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் வலியை ஆவாயென்று வரங்கொடுக்க அதற்குக்கரிக்குருவி கடவுளைவணங்கி சுவாமி அடியேனுக்கு இன்னுமொருவரம் வேண்டும் அதாவது தேவரீர் என்னை வலியனாவாயென்று சொன்னது என் குலத்துக்கெல்லாம் வலியன் என்பதுண்டாகவேண்டும் இன்னும்தேவரீர் எனக்குபதேசித்த மந்திரத்தை உச்சரித்து என்கலியும் தீரவேண்டும் என்றுகேட்க, கடவுள் கிருபையுடனே உனக்கப்படியே உண்டாகக்கடவதென்று சொல்லி மூன்றெழுத்தாகிய அந்தமந்திரத்துக்கு தெய்வம்-இருடி-சந்தம்-இவைகளெல்லாம் தெரியச்சொன்னார். அப்போது அந்தக கரிக்குருவி குருவுபதேசம்பெற்றுத் தன்குலமெல்லாம் வலியனென்றுபெயர்கொண்டு உலகத்திலே நிலைபெறச்செய்து பின்பு தானும் அந்தச் சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவடி நிழலைச் சேர்ந்துவாழ்ந்து உலகத்திலே ஒருவன் சுகமேவாழ்ந்தாள் அவன் பந்துக்களெல்லாம் சுகப்படுவார்களென்கிற பழமொழி இந்த ஒரு கரிக்குருவியாலே அதன் குலத்துக்கெல்லாம் வலியனென்று பெயருண்டாய் விளங்கினது.

ஈசனடிக்கன்பில்லார்போலெளியாரில்லையாவர்க்கு
மீசனடிக்கன்புடையார்போல்வலியாரில்லையாவர்க்கு
மீசனடிக்கன்பின்மையினாலெளிதாய்த்திரிந்தவிக்கயவர்
ஈசனடிக்கன்புடைமையினால்வலிதாயிற்றேயெவ்வுயிர்க்கும்.

கரிகுருவிக்குபதேசஞ்செய்த படலம்

முற்றிற்று.

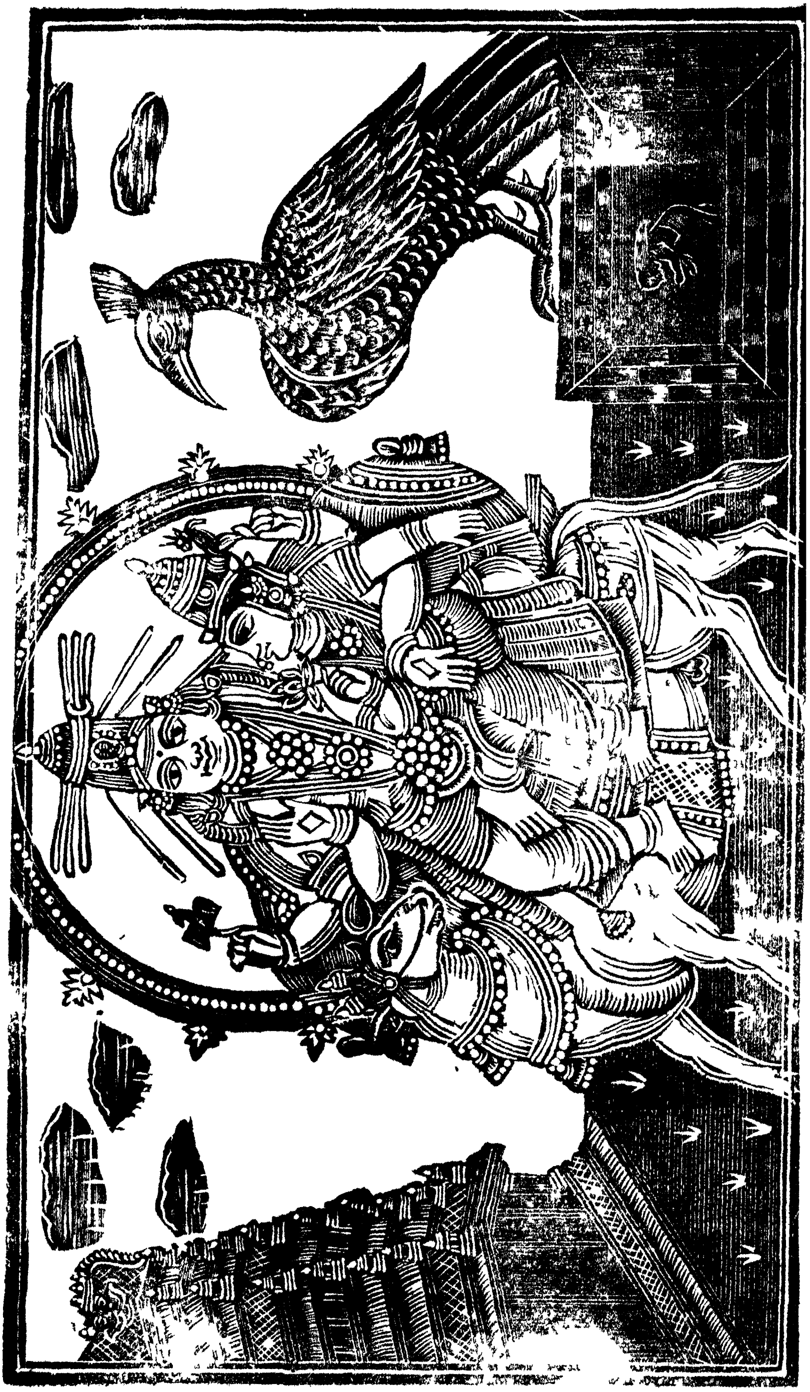

உ

சிவமயம்.

நாற்பத்தெட்டாவது

நாரைக்கு முத்திகொடுத்த படலம்.

கலிவிருத்தம்.

அத்திதந்தவிமானமழகியார்
பத்திதந்தபறவைக்குமந்திர
சித்திதந்ததிறனிது நாரைக்கு
முத்திதந்தகருணை மொழிகுவாம்.

இதன்பொருள்.

அட்டகஜங்கள் தாங்கிய இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சோமசுந்தரக்கடவுள் மிகுந்த பக்தியையுடைய கரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ்செய்தருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும் இனி அம்மதுராபுரித்தலைவர் நாரைக்கு முத்திகொடுத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

மிகுந்த நீர்வளம்பொருந்திய வையையாறுசூழ்ந்த பாண்டி நாட்டிலே தென்றிசையில் சத்திரமென்றொன்றுண்டு அதனிடத்தே தாமரைத்தடாகமொன்றுண்டு அத்தடாகமோ அதிக ஆழமுள்ளது அதிலுள்ள மீன்களையுண்டுகொண்டு சங்குகள் மிகுந்து முத்துகளைப்பெற்றுவளரும் அந்தத் தடாகத்தருகே வெகுநாளாய் வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்ததொரு நாரை அந்தச் செயங்கா நாரைக்குப் பிறவிப்பெருங்கடல் வற்றுங்காலமாக சில நாள் மழையில்லாமல் அந்தத் தாமரையோடை நீர்வற்றிப் போயிற்று அப்படி நீர்வற்றவே நாரைக் கிரைகிடையாமல் தான் தங்கியிருந்த தடாகக்கரையைவிட்டுமிகவும்பசித்து இரை தேடியிளைத்து வேறேயொரு அநேகம் பெரியோர்கள் வாசம் பண்ணுகிற காட்டிலேவந்துவிழுந்தது. அந்தக்காட்டிலே அநேகம்முத்தரான முனிவர்கள்சூழ பரிசுத்தம் பொருந்திய பேரின்பக்கடலிலேமுழுகி மனமாசுதீர்ந்து சிவமயமான சத்தியத் தவமுனிவரென்பவர் வாசஞ்செய்ய கூப்பிடுதூரவளவு சதுரமாகச்சுற்றும்படிக் கட்டுள்ளதாய் அலங்கிருதமானகட்டுக் கோப்புடனே குளிர்ந்தசந்தியாமாடமும், குளமும் அவ்விட

த்தேயுண்டு இன்னும் சண்பகம்-பாதிரிவேங்கை-வஞ்சு - மகிழ் குராமரா-செம்முருக்கு-மருது முதலான பலசாதி விருக்ஷங்க ளும் அங்கே சூழ்ந்திருக்கும், ஆனால் அந்தக் குளத்துக்குப் பேர் அதோ தீர்த்தமென்று சொல்லப்படும், அந்த தீர்த்தக் கரையிலே பசித்திளைத்துவந்த செங்காநாரையானது அமர் ந்து அந்தத் தீர்த்தத்திலே பெரிய தபோதனர்களெல்லாரும் வந்து முழுகியெழும்போது அவர்கள் சடையோடுகூடத் துள்ளிவிளையாடுகிற மீன்களைக்கண்டு அச்சோ? இந்த மகா முனிவர்கள் திருமேனிகளைத்தூண்டுதற்கு இந்தமீன்களென்ன புண்ணியங்கள் செய்தனவோ வென்றதிசயித்து இவ்வளவு யோக்கியதைகொண்ட இந்தமீன்களை நாம் தின்னலாகாதெ ன்று வெறுத்து அங்கே சும்மா பட்டினியேயிருந்து அக்கா லத்தில் அங்கேயிருக்கிற சந்நியாசிகளெல்லோரும் அந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்க ளெல்லாமுடித்துக்கொண்டு அந்தச் சந்தியாமடத்திலேயிரு ந்து முன்னே சுந்தரபாண்டியனாசாண்ட சோமசுந்தரக்கட வுள் மதுரை புராணமாகிய சாஸ்திர காலக்ஷேபந்தொடங்கிக் கடவுளருள் விளையாடல்களும் அந்த மூர்த்திதீர்த்தம் தலப் பெருமைகளும் அன்பர்க்கெளியானென்றும், அவர்கள்சொல் லக்கேட்டு அங்கேயிருக்கும் நாரையானது தனதஞ்ஞானநீங் கிப் பாசவனையவிழ்ந்து மெய்ஞ்ஞானந்தோன்றி சிவபரஞ் சோதியின் திருப்பாதத் தியானத்தினன்பு வாவென்றிழுக்க வெழுந்து உடனே பரமேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற மதுராபுரிக்குவந்து பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலெமுழுகி தெய் வயானை தாங்குகின்ற இந்திரவிமானத்தில் விளங்குகின்ற சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கிப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து கிருபா திஷ்டிதோன்றத் தெரிசித்து சந்நிதிமுன்னேயிருந்து கடவு ளது கிருபா சொரூபத்தைத் தியானித்து இப்படிப் பதி னைந்துநாளளவும் நியமந்தப்பாமல் பின்னும் அப்படியே நாரை பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலே முழுகவேண்டி மதி லின்பக்கமாக வரும்போது பசியினாலே வெந்து இந்தத் தீர்த்தத்திலே துள்ளுகின்ற வேல்வாள்போன்ற மீன்களைப் பிடித்துண்போமென்று கொஞ்சம் மனதிலே நினைத்துப்பின் னும் கடவுளருளாலே ஞானந்தோன்றி ஐயோ! இந்தத் தருமதீர்த்தத்தின் மீனையும் உண்ண எனக்குப் பசியுண்டா யிற்றே ஐயோ! எனக்கு இந்தப் பிறவி எக்காலந்தீருமென்று

அக்கித்துப் பின்னும் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடித்தியான த்திலே மனம்வைத்திருக்கும்போது தேவர்களும் வேதங்க ளுங்காணாதவராகிய கடவுள் அந்த நாரை நினைத்தவடிவாய் தன்முன்னேதோன்றி ஓ நாரையே! நீயெனக்குமிகவும் பிரிய வஸ்துவானாய் ஆகையாலே உனக்கிப்போது வேண்டியவர மென்னென்ன, அதுகேட்டுச் செங்கநாரைவணங்கி சுவாமி? இந்தப்பிறவியைத்தீர்த்து உன்னடியார்கள் வாழ்கின்ற சிவ லோகத்தை நான்சேரும்படிக்குத் திருவருள்செய்யவேண்டும் இன்னும் என்குலபறவைகளும் வேறுசாதி பறவைகளும் இந்தப்புண்ணிய ரூபமாகிய பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்திலுள்ள மீன்களையுண்டால் எக்காலத்துந் தீராதபாவம்வந்து சம்பவிக் கும் ஆகையாலே எக்காலத்தும் இந்தக்குளத்திலே மீன்களில் லையாகச்செய்யும்வரமும்வேண்டுமென்ன, நல்லதென்றுவெள் ளியம்பலவாணர் அந்தவரமிரண்டுந்தந்து மறைந்தருளினார், உடனே நாரையுஞ் சிவலோகமடைந்தது ஐவகைவாத்தியங்க ளுமுழங்க விமானத்தின்மேலேறி நான்குதோள்களும்மூன்று கண்களுமாய் பூமழைக்குள்ளே முழுகிப்போய் திருநந்திதே வர்கூட்டத்திலே யிருக்கலாயிற்று அன்றுமுதல் இன்றளவும் பொற்றாமரைக்குளத்திலே மீன்களேயல்லாமல் நீர்வாழுயிர் கள் யாவுமில்லாமற்போயின. ஆனதினாலே இந்தநாரை தன் குலத்துக்கும் வேறு பறவைகளுக்கும் நல்லகதியடையச்செய்த தென்று புகழலாமோ? கடவுளருளையே புகழலாமோ? ஆனா லும் சிவனடியாரானால் அவர்களுக்கு அருமையான பொருள் ஒன்றுமில்லை பின்பு சுகுணபாண்டியன் நீதியோடு அரசுசெ லுத்திப் பின் சுவர்க்கமடைந்தான்.

நாரைக்கு முத்திகொடுத்த படலம் முற்றிற்று.

கூடற்காண்டம் முற்றிற்று.

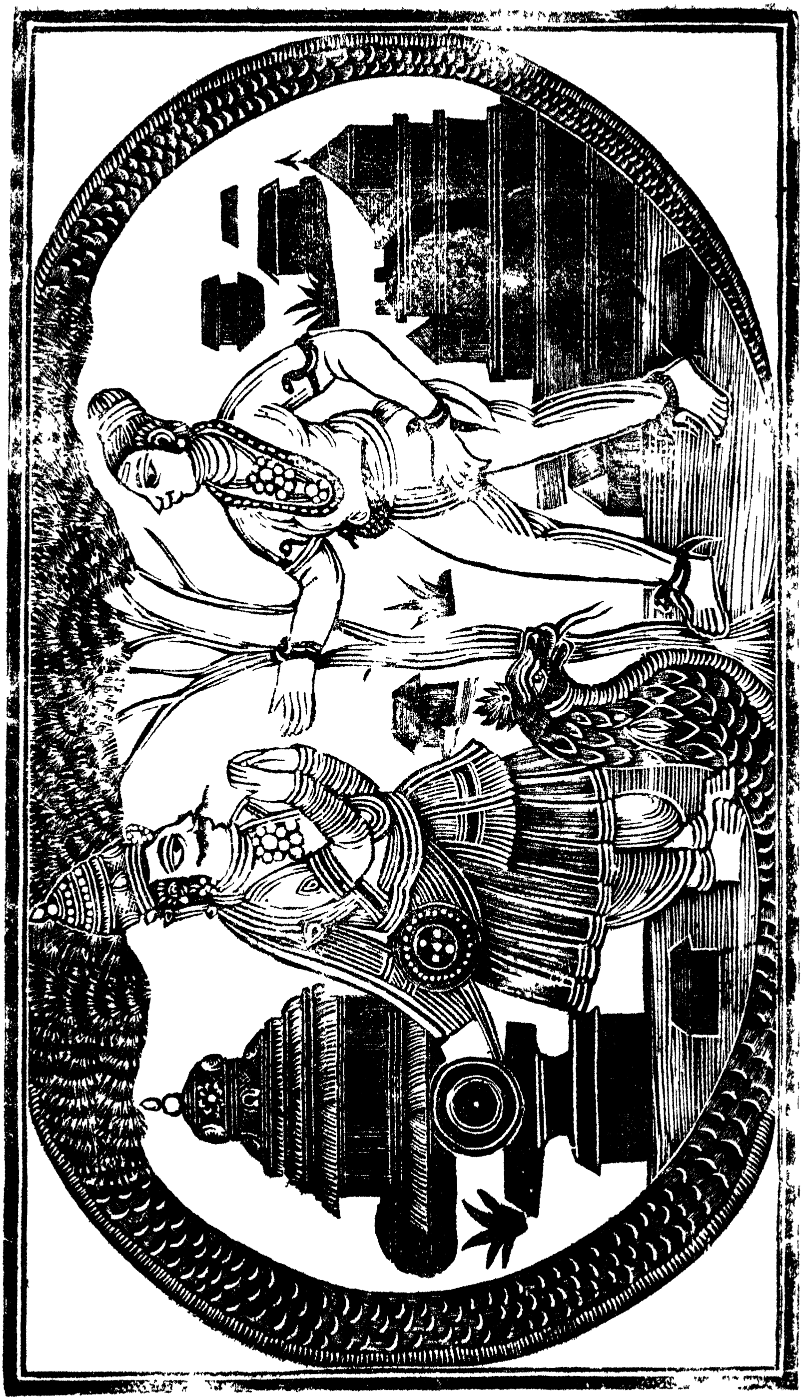

சிவமயம்.

திருவாலவாய்க்காண்டம்.

நாற்பத்தொன்பதாவது

திருவாலவாயான படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

பாயுடையார் விடுத்தபழி யழல்வழுதி யுடல்குளிப்பப்பதி கமோதுஞ், சேயுடையா ரணைந்தினைக்குஞ் செவியுடையா ரள விறந்த திசைகளெட்டுந், தோயுடையார் பொன்னிதழித் தொடையுடையார் விடவரவஞ் சுற்றுமால, வாயுடையார் புகழ்பாடப் பெறுவேமேல் வேண்டுவதிம் மனிதயாக்கை.

இதன் பொருள்.

ஈச்சம்பாயை ஆடையாகவுடைய சமணர்கள் (திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்தில்) வைத்த பழியையுடைய நெருப்பானது (அவர்களுக்குச் சார் பாயிருந்த) கூன்பாண்டியனது உடல்முழுதுஞ்சென்று வருத் தும்படிக்கு (செய்யனே திருவாலவாய்) என்னுந்திருப்பதிக மோதியருளிய அந்தத் திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரது தேவாரத்திருப்பதிகங்களாகிய தமிழ்வேதத்தை ஆநந்தமாகக் கேட்டுச் சந்தோஷிக்கின்ற திருச்செவியை யுடையவரும், விசாலம் பொருந்திய எட்டுத் திசைகளும் ஆடையாக வுடைய வரும், பொன்போலும் நிறத்தையுடையகொன்றைமலர் மாலை யைத் தரித்தவரும், விஷம்பொருந்திய சர்ப்பத்தினால் சூழப் பெற்ற திருவாலவாயென்னுந் திருப்பதியை யுடையவருமாகி யசோமசுந்தரக்கடவுளது புகழாகிய திருவிளையாடலைப்பாடும் புண்ணியமுண்டானால் இந்தமானிடசரீரமானது இன்னும்மி குதியாக விரும்பத்தக்கதாகும்.

மீனாட்சியம்மையார்.

வேதநெடுமாலாதிவிண்ணுடர்மண்ணுடர்விரதயோகர், மாதவ ர்யாவருங்காணமணிமுறுவல்சிறிதரும்பிமாடக்கூட [செல்வி னுதனிருதிருக்கரந்தொட் டம்மியின்மேல்வைத்தகய னுட்டச் பாதமலரெழுபிறவிக்கடனீந்தும் புணையென்பர்பற்றிலாதோர்

(இ-ள்.) பிரமனும் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், பூலோக வாசிகளும் விரதத்தையுடைய யோகியர்களும், பெரியதவத்தை யுடையவர்களும் மற்றவர்களுங்காணும்படி நான்மாடக்கூடலழகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் புன்சிரிப்போடும் தமதிரண்டு திருக்கரங்களாலுந் தொட்டு எடுத்து (திருக்கலியாணசமயத்தில்) அம்மியின்மேல் வைத்தருளிய ஸ்ரீ மீனாட்சித் தாயாரது திருவடித்தாமரையை எல்லாப்பற்றுகளையுந் துறந்த பெரியோர் தமதுபிறவிப் பெருங்கடலைக்கடக்குந் தெப்பமாகக் கொண்டு துதிப்பார்கள்.

வெ௨ வேறு.

ஓலவாய்மறைகடேடவொருவன்றன் னுலகந்தன்னைச்
சேலவாயுழலு நாரைக்கருளியசெயலீதம்ம
நீலவாய்மணிநேர்கண்டநெடியநான்மாடக்கூட
லாலவாயாகச்செய்தவருட்டிறமெடுத்துக்சொல்வாம்.

(இ-ள்.) வேதங்கள் ஓலமிட்டும் உணரக்கூடாதசோமசுந்தரக்கடவுள், மீனை விரும்பிச்சென்ற நாரைக்கு மோக்ஷவீடாகிய தமது சிவலோகத்தைக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும், இனி, நீலரத்தினம்போல விளங்குந் திருமிடற்றினையுடைய அச்சிவபரஞ்சுடர் நான்மாடக்கூடலை திருவாலவாயாக்கிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அந்தச் சுகுணபாண்டியனுக்குப் பின்பு சித்திரவிரதன்-சித்திரபூடணன் சித்திரத்துவசன்-சித்திரவருமன்-சித்திரசேனன்-சித்திர விக்கிரமன்-இராஜமார்த்தாண்டன்-இராஜ சூடாமணி-இராஜ சார்த்தூலன் - துவிதராஜகுலோத்தமன்-ஆயோதனப்பிரவீணன்-இராஜகுஞ்சரன்-இராஜபயங்கரன் உக்கிரசேனன்-சத்துருஞ்சயன்-வீமத்தேர்மன்னன் - வீரபராக்கிரமன்-பிரதாப மார்த்தாண்டன்-விக்கிரமகஞ்சுகன்-சமரகோலாகலன்-அதுலவிக்கிரமன்-அதுலகீர்த்தி என்று இப்படி இருபத்திரண்டுபாண்டியர்களொருவனுக்கொருவன் புத்திரனாய்மதுரையை அரசாண்ட பின்பு அந்த அதுல கீர்த்திப் பாண்டியனுக்குமகனாகீர்த்திபூடண பாண்டியன் மதுரையை ஆளுங்காலத்தில் கடல்களேழும் தமக்குக்காவலான கரையைக் கடந்து பொங்கி முழுதும் வெளியேவந்து முழங்கிவிரைந்து அதிகவேகமாய் மேலுலகமும், இந்த உலகமும், எட்டுயானைகளும், எட்டு மலை

களும், சக்கரவாளகிரியும்மறையப் பிரளயக்காலம்வந்து கவிந்துகொண்டது அந்த மகாப்பிரளயமான வெள்ளத்திலே எல்லாவுலகங்களும், சப்ததீவுகளும், இவைகளிலுள்ள சராசரங்களும் மலைகளுமழிந்துபோயின, மீனாட்சியம்மை திருக்கோயிலும் இந்திரவிமானமும் பொற்றாமரைக்குளமும் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவிளையாடல்களினாலேயுண்டான இடபமலை-யானைமலை-நாகமலை-பசுமலை-பன்றிமலையாகிய இவைகளழியாதிருந்தன பின்பு அந்தப்பிரளயம் வற்றிப்போகக்கண்டு முதற்கடவுளான சிவபெருமான் பழையபடி உலகங்களு முயிர்களுமுண்டாகச்செய்து சோமசூரியாக்கினிகளான மூவர்குலத்துத்தமிழ்நாட்டு மூவரான சேரசோழபாண்டியர்களையு முண்டாகச்செய்து சந்திரகுலத்தரான பாண்டியரில் அறுபத்துநாலுகலைகளுங்கொண்டதொருசந்திரன் என்றுசொல்லும்படிவங்கியசேகரபாண்டியன் பிறந்துதங்கள் கடவுளின் திருக்கோயிலைச் சுற்றிக்கொஞ்சமாகப் பட்டணமுண்டாக்கி அதிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்திபோல உலகாண்டு வருகிறகாலத்திலே அந்த வங்கியசேகரபாண்டியன் மனுநீதிப்படியே செங்கோல் செலுத்துகிறதினாலே கலிதோஷந்தீர்ந்து அவனுடெல்லாஞ் செழித்து விளைவுமிகுதியாய் பலவகை வளங்களும் பெருகி ஜீவராசிகளும் அதிகமாயின அக்காலத்திலே அந்தப்பாண்டியன் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருக்கோயிலுக்குபோய் வணங்கி சுவாமி உம்முடைய அருளின்பலத்தாலே இந்தப் பூமிபாரந்தாங்கிவந்தேன் எனக்கிப்போதொரு குறையுண்டாயிற்று அதாவது ஜனங்களதிகமாய் இருக்க இடம்போதாமல் நானும் உம்முடைய திருக்கோயிலுக்குள்ளே வந்து குடியிருக்கும்படியாய் நேரிட்டதாகையாலே இவ்வளவுமனிதர்களுக்கும் இருக்கத்தக்கதான பட்டணமொன்றுண்டாக்க நான் வேண்டினால் முன்னையோர்கள் கட்டியிருந்த அளவுதெரியவில்லை ஆதலால் இப்போது முன்னிருந்தபட்டணத்தி னளவிப்படியென்று எனக்குத்தெரியக்காட்டவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டினான். அப்போது அணுவுக்கணுவாய் இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற சோமசுந்தரக்கடவுள் பாண்டியனுக்காக அன்புக்கெளியசித்தராக திருவுருவங்கொண்டு கிருபைக்கடலாகக் கடிசூத்திரம்-கோவணம்-பூணுநூல்-சன்னவீரம்-குழை-குண்டலம் - பாதகிண்கிணி - சிலம்பு - கங்கண முதலானவெல்லாம் பாம்பாக அணிந்துகொண்டு வந்து பெரிய மண்டபத்திலே நின்று

தமதுகையிற் கங்கணமாயிருக்கிற ஒரு ஆலவாய்ப் பாம்பைப் பார்த்து நீ இந்தப்பாண்டியனுக்கு இந்தப் பட்டணத்தினளவைத்தெரிந்தளந்து காட்டக்கடவாயென்ன அதற்கு ஆலவாய்ப் பாம்பானது சித்தர்பாதங்களை வணங்கி சுவாமி இனி இப்பட்டணம் என்பெயராலே விளங்கச் செய்யவேண்டுமென்ன அப்போது சித்தரானகடவுள் அப்படியே யாகவென்றருள் செய்ய உடனே அந்த ஆலவாய்ப்பாம்பு விரைவிலேசென்று கிழக்குத்திக்கிலே தன்வாலை நீட்டிப் பட்டணத்தைவலமாகப் பூமியிற்படிந்து உடலைவளைத்து வாயிலே வாலைவைத்துப்பாண்டியனுக்கு அளவுதெரியக்காட்டி மீண்டு சித்தர்கையிற் கங்கணமாகவந்து பொருந்திற்று. அப்போது சித்தராகிய கடவுள் தம்முடைய திருக்கோயிலுக் கெழுந்தருளினர் பின்புபாண்டியன் அந்த ஆலவாய் சூழ்ந்தார்போலாகித் தெற்கேதிருப்பரங்குன்றமும், வடக்கே இடபமலையும், மேற்கே திருவேடகமும், கிழக்கே திருப்பூவணமும் இப்படி நான்குதிசைக்கும் நான்கு வாயிலெல்லையாக வகுத்து அந்தமதிலுக் காலவாயென்று பெயரிட்டு முற்காலத்துள்ளபடியே மதில்கள்-மண்டபங்கள்-கோபுரங்கள்-வீதிகள் சோலைகள் முதலானவெல்லாம் புதிதாக அமைத்துக் கடவுளுக்கும் பெரியகோளகை-கிரீடம்-திருவாபரணங்களெல்லாம் ரத்தினங்களாலும் தங்கத்தாலும் வெவ்வேறேசெய்து பின்னும் பலவகையான குடிகளெல்லா நிரம்பச்செய்து இந்திரலோகத்திலும் அதிக சிறப்புள்ளதாக எல்லாவளங்களும் பெருக முன்னுளிலே குலசேகரபாண்டியன் செய்த மதுரையை இக்காலத்தில் திருவாலவாயென்று பெயர் விளங்கச்செய்தான்.

திருவாலவாயான படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஐம்பதாவது

சுந்தரப்பேரம்பெய்த படலம்.

எண்சீரடியாசிரியவிருத்தம்.

அங்கணருரக மணிந்தருள்வடிவ மடைந்தர சகமகிழக், கங்கணவிடவர வங்கொடுகடிநகர் கண்டருண்முறை யிதுவாஞ், சங்கணிகுழையினர் பஞ்சவன்வழிபடு தம்பெயரெழு திய கூர், வெங்கணை கொடுவள வன்படைமுடுகிய வென்றியையினி மொழிவாம்.

இதன்பொருள்.

அழகிய கண்ணுளராய் விளங்கும் சோமசுந்தரக் கடவுள் சர்ப்பங்களை ஆபரணமாகவணிந்த சித்தவடிவந்தாங்கிவந்து பாண்டியன் சந்தோஷிக்கும்படி தமது திருக்கரத்தில்தரித்திருந்த கங்கணமாகிய பாம்பைவிடுத்து மதுராபுரியின் எல்லைகண்டருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனி சங்கக்குழையினையணிந்த அந்தப்பரமேஸ்வரர் பாண்டியன்வழிபடுகின்ற தம்முடைய திருப்பேரெழுதிய கூர்மையுடைய வெவ்விய பாணங்களை விடுத்துச் சோழனுடைய சேனை முறிபடச் செய்தருளியதிருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அந்த வங்கிய சேகரபாண்டியன் வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே பூமிதேவியும் லட்சுமிதேவியும் சரஸ்வதிதேவியும் நிலைபெற்றுவாழுங்காலத்திலே அநேகம் யானைப் படைகள் சூழ எதிர்த்தபகைவரை வென்று தன்பாதங்களை வணங்கச்செய்து வெற்றிமாலைசூடிய விக்கிரமசோழனென்பவன் இந்தச் சந்திரகுலத்தரசனுனவங்கியசேகர பாண்டியனைவெல்லுமுபாயங்கொண்டு கடல்போலுஞ் சேனைகள்சூழ கஜபதி - நரபதி- துரகபதி முதலான வடதேசத்து ராஜர்களுடனே பலவாத்தியங்களும் முழங்கத் தேர்மேலேறிநடத்திக் காவேரியாற்றினருகேவந் திறங்கிக்கொண்டு வலிசெய்யத்தொடங்க அவன்சேனை வீரர்கள்கோபித்துப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பசுக்களை ஓட்டிக்

கொண்டுவந்து குறும்புகள் பண்ணியும் குளங்களேரிகளையு டைத்துவிட்டும் அந்த ஆலவாய்க்குவருகிற பலசரக்குகளையும் வழிகட்டி அடித்துக் கொள்ளையிட்டும் வருவார் போவார்களை வரவும்போகவு மொட்டாமல் வாதைப்படுத்திப் பயங்காட்டியு மிப்படிச் சண்டைக்கு ஆரம்பித்துமதுரையாகிய ஆலவாயைக் கிட்டினார்கள். இப்படி இவர்கள் பலாத்காரம் பண்ணுவதைப் பாண்டியன் கேள்விப்பட்டு இனியென்னசெய்வோம் சோழன் சேனையோ அளவில்லை அவைவந்து சண்டைசெய்யத்தொட ங்கினால் என்னால் வென்று முடியாது, ஆகையாலே இந்தச் செய்தியை சந்திரனையும் கங்கையையுந் தரித்த சடாதர ரான கடவுள் திருவடிக்கு முன்னேநின்றுசொல்லி வரம்பெறு வோமென்று திருக்கோயிலுக்குப்போய்க் கடவுளை வணங் கிக் கிருபா சொரூபியான தெய்வமே? அடியேனோடு விக் கிரமச்சோழன் சண்டைசெய்து வெல்ல அன்னியதேசத்த ரசர்களுடன்வந்து கூடாரங்களடித்துக் கொண்டிறங்கினான் அவன் சேனைகளோடெதிர்த்துச் சண்டைசெய்யத்தக்க சே னைகளெனக்கில்லை இன்னும் அவன் அவ்வளவுசேனைகளு டனே வந்துபுகுந்தால் எனக்குக்காவலாக வேறேகோட்டை யுண்டோ ஓகோ தெய்வமே! இனிமேலெனக்கென்ன கதியெ ன்றுவேண்ட அதற்குக் கடவுள் ஓய் பாண்டியா? நீ முந்தி சென்று சண்டைபண்ணுகிறபடியே சண்டைபண்ணி நாமும் பின்னே உனக்குத் துணையாய்க்கூடவேவந்து நீயே வெற்றி கொள்ளும்படி சண்டைசெய்கிறோம், பயப்படாதேயென்று ஆகாசவாக்காகச்சொல்ல அவ்வார்த்தையைப் பாண்டியன் கேட்டு மனங்களித்து ஆனந்தக்கண்ணீரொழுக இரண்டுகைக ளையுந் தலைமேலேகுவித்து வணங்கிக்கொண்டு வெளியேபுறப் படும்போது ஒருதூதன்வந்து ஐயா பாண்டிய மகாராஜனே விக்கிரமசோழனுடையசேனைகள் நம்முடைய இடபமலைக்கரு கே வந்துவிட்டதென்றுசொல்ல அதுகேட்ட பாண்டியன் பலவாத்தியங்களுமுழங்க வலம்புரிச்சங்குமூத தேரை மனவே கமும் பின்னிடும்படி சாரதிசெலுத்த ரதகெஜ துரகபதாதிகள் சூழ தன்னுடைய திருவாலவாய் மதிலைச்சுற்றின அகழிபோல வந்துவளைந்த சோழனுடைய சேனைகளுக்கெதிரே வஞ்சிமா லைசூடிக்கொண்டு சேனைகள்நெருங்க அந்தஇருதிறத்துசேனை களும் யுத்தகளத்தையடைந்து அநேக சபதங்கள் சொல்லி ஒருவருக்கொருவராக தேர்வீரருடனே தேர்வீரரும் யானைவீர

ருடனே யானைவீரரும், குதிரைவீரருடனே குதிரைவீரரும், வில்லாளிகளுடனே வில்லாளிகளும், வேலாளிகளுடனேவே லாளிகளும், கத்திகேடகக்காரர்களுடனே கத்திகேடகக்காரர்க ளும், சிங்கங்களுடனே சிங்கங்களெதிர்த்தாற்போலச்சண்டை செய்ய, அப்போது பாண்டியன் தேர்மேல்வருகிற சோழனுட னே சண்டைசெய்யத்தொடங்கினது சந்திரனும் சூரியனுமெ திர்த்ததே சரியென்றுசொல்ல துள்ளுகின்ற குதிரைகளனுமா னிப்பும், மதமழைபொழிகிற யானைகளின் சத்தமும், ரதங்களி னோசையும், வீரர்கள்கெர்ச்சனையும், அவர்கள்வீரகண்டாமணி ச்சத்தமும், பலவாத்தியங்களினுடைய ஓசையும்கூடி எங்கும் கல்லென்றொலிக்க கடல்நீரைக்குடித்துவந்து மேகங்களொன் றுடனே யொன்றெதிர்த்தாற்போலவெதிர்த்து இடியேறுபோ லமுழங்கி நீண்ட மலைப்பாம்புபோலத் தொங்குகிற கைகளுட னே ஒன்று எதிர்த்து இருப்புலக்கைகளையெடுத்து ஒன்றை யொன்றடித்து ரத்தங்கள்பெருகியோட யானைகள்உயிர்சோர்ந் து உழுகின்றன, தானெய்தபாணங்களைத்தடுத்துப் பின்னும் பாணங்களைவிட்டு மார்பைத்துளைசெய்யக்கண்டுசிரித்து அவன் வீரத்தைமெச்சுவான். மற்றொருவன் மிகவுங்கூறியதான வே லையெடுத்தெறிய அந்தவேலை இன்னுமொருவன் தன்கைவா ளாலே வெட்டித்துண்டாக்கினான்.

இப்படியொருவர்க்கொருவர் பின்வாங்காமற் போற்செய் யும்போதுமிகுந்தசேனைகளையுடைய சோழராஜனுக்குத்துணை யாகவந்த வடதேசத்தரசர்கள் உலகமுடியுங்காலத்திலே சூறை க்காற்றுவீசக் கொதித்தெழும்பின வடவாக்கினிபோல கொதித் துப் போர்மூண்டுசெய்யும்போது பாண்டியன்சேனைகள் நிலை கொள்ளாமல் பளபளவென்று மின்னுகிற கத்திகளுடனே வில்லுகளுமிழந்து ஏறினதேர்களுங் குதிரைகளுமிழந்து வீ ரர்களும் பாகர்களும் ஓடும்போது அவர்களை சோழராசன் கண்டு பாண்டியன் போர்செய்யமாட்டாமல் தோற்றானென்று இனிவெற்றிதன்னதென்று நினைந்து மிகுந்தகெருவத்துட னே தன்வெற்றிச்சங்கை யெடுத்தூதினான் அப்படிப்பட்ட சமயத்திலே முன்னாளிலே தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தும் மடுவி லே தள்ளியும் ஜெயம்பெறச்செய்த கடவுள் அப்போதுவந்த படியே இப்போதும் ஒருவேடராஜனுக வடிவங்கொண்டெழு ந்தருளிப் பாண்டியன்சேனைகளோடாமனிற்கச்செய்து நாமே

ரக்ஷகராய்க் கைவில்லைவளைத்துச் சுந்தரேசனென்று தமதுபே ரெழுதின கூறியபாணங்களைப் பிரயோகித்துத் தானேவென்ற தாகச் சங்குமுழக்கின சோழன் சேனைகளோடும்படி செய்யும் போது அவர்விடுகிற பாணங்களில் ஒவ்வொருபாணம் நூறு மகாவீரர்களைக் கொல்லக்கண்ட சோழன் இதென்ன புதுமை ஒருபாணம் நூறுபேரைக்கொல்வதற்குக்காரணமென்ன அந்த பாணத்துக்கிவ்வளவு வலிமையெப்படிவந்ததென்று சந்தேகி த்து அந்தப் பாணத்திலொன்றைக்கொண்டுவரச்சொல்லி அதி லெழுதியிருக்கிற பெயரை வாசித்து இது சுந்தரேசனென்றெ ழுதியிருக்கிறதினாலே பாண்டியனுக்குத் திருவாலவாய்க்கடவு ளே துணையாகவந்து போர்செய்தால் நம்மாலே வெல்லக்கூடு மோவென்று பயந்து தனது காவிரிநாட்டைக்குறித்து மீண் டுசெல்லும்போது அவனுக்குத்துணையாகவந்த வடதேசத்தர சர்கள், துருக்கர்கள், ஒட்டியர்கள் முதலானவெல்லாரும்வந்து நில்லும் சோழமகாராஜனேயென்று கோபங்கொண்டு வைது நாங்களெல்லாமிருக்க நீதோற்றோடினால் உன்கருத்தும் ஆண் மையும் புகழும் எத்துடன்சேரும் நீஓடவேண்டாம் வாவென் று கோபித்து இடிபோல்முழங்கிப் பாண்டியன்சேனைமேல் வி ழுந்து கும்புகும்பாகநின்று விற்களைவளைத்துக் கொடியபாண ங்களைப் பந்திபந்தியாகவிட்டுச்சேனைகள்தெரியாமல்மறைத்து மூட அதுகண்டு முன்காயம்வாங்கி வேடவீரனாகநின்ற சோம சுந்தரக்கடவுள் முன்னேதாம்கொண்ட மகாமேருவைப்போ ன்ற வில்லைவளைத்து ஒருபாணத்தைவிட்டு அவர்கள்விட்ட பாணங்களெல்லாவற்றையும் அறுத்துத்தொலைத்துப் பின்னு ம் பத்தம்பைவிட்டு ஆயிரந்தேரையுடைத்து மறுபடியும்பத்த ம்பினாலே ஆயிரம்யானைகளைக்கொன்று பத்தம்பினாலே ஆயிரம் குதிரைகளையறுத்து பத்தம்பினாலே ஆயிரம்வீரர்களைக் கொலை செய்து நூறம்புவிட்டு பதினாயிரங்குதிரைகளைக்கொன்று பின் னும் நூறம்பினாலே பதினாயிரம் யானைகளைகொன்று, நூறம் பினாலே பதினாயிரம் தேர்களையழித்து, நூறம்பினாலே பதினா யிரம் மகாவீரர்களைவென்று, ஆயிரம்பாணங்களைவிட்டு நூறா யிரங் குதிரைகளைக்கொன்று பின்னும் ஆயிரம்பாணங்களாலே நூறாயிரம் யானைகளைக்கொன்று ஆயிரம்பாணங்களாலே நூறா யிரம் தேர்களையழித்து ஆயிரம்பாணங்களாலே நூறாயிரம்பதா திகளைக்கொன்று இப்படிச்சண்டைசெய்ய தோள்களறுபட்ட ன, கால்கள்முறிபட்டன, தலைகள் மண்ணிலேபடிந்து விழுந்

தன, ரத்தவெள்ளங்கள் இறந்தபிணங்களை இழுத்துக்கொண்டோடின, அவர்கள்புனைந்துவந்த தும்பைமாலைகளற்றுவிழுந்தன, ரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லாமடிந்தன, மிஞ்சின சேனைகள் எதிர்நிற்க அஞ்சியொதுங்கிப் போயின, பின்னும் உயிர்கள் சூரியமண்டலத்தின் வழியே முன்னேதாமுங் கூடப் போவதுபோல அநேகந்தலைகளறுபட்டு உயரச்செல்கின்றன சில குறைத்தலைகள் கூக்குரலிட்டுக் கூத்தாடக் குற்றுயிரான உடல்கள் கைகளை கொட்டித் தாளம் போடுகின்றன. ஒருபுறத்தில் பூமியிலே விழும்படி தமது தலையை யறுத்தவர்களை தலைபோனவுடல் கையிலிருக்கிற வேலாலே குத்தித்தள்ளுகின்றன, ஒருபுறத்தில் சிலகவந்தங்கள் எதிர்நின்று மார்பைத் தட்ட அற்றதலைகள் வாயைமென்று பல்லைக்கடித்துவிழுந்து கொக்கரிக்கின்றன. ஒருபுறத்தில் இரண்டு தலைகளற்றுவிழ அத்தலைகள் ஒன்றற்கொன்று முகப்பழக்கத்தினாலே வெண்பற்கள்தோன்றச் சிரித்துப்பிரியாமல் கூடவே வந்தாயேயென்று அன்புகொண்டு எதிரேசொல்லிச்சேர ஒன்றுக்கொன்றுமோந்துவாடிநின்றன. பின்னும் ஆகாயத்திலே பறக்கிற பருந்துகளும், காகங்களும், கழுகுகளும் அந்தபோர்க்களத்திலே இறந்து விழுந்தவர்கள் உடல்களின்மேலே வேர்வைபோகவிசிறிகள்கொண்டு விசிறுகிறதுபோலச் சிறகடித்துக்கொள்வன. ரத்தவெள்ளங்கள் இழுக்க மிதந்தோடுகிற தேர்களுடனேபோய்ப் பிள்ளைகள் கடலிலே கப்பல்களைத் தள்ளிச்சாய்க்கிற மகர மீன்கள்போல கீழேமுழுகி மேலேதோன்றுகின்றன ஒருபுறத்திலே இறந்தவருடல்களை ஒருபுறங் கத்தி யறுத்திழுக்க ஒருபுறங் கழுகு பருந்து காகங்கள் கொத்திக்கொத்தியிழுக்க ஒருபுறம் பூதங்களிழுக்க கூளிகள் மொய்த்துக்கொண்டொருபுறமிழுக்க ஒருபக்கத்தில் வால்களெல்லாம் அகப்பைகளாகவும் முறம் செவிகளாகவும், கொம்பின்முத்துகள் அரிசிகளாகவும், கால்கள் உரல்களாகவும், கொம்புகள் உலக்கைகளாகவும், உடல்கள் பானை சட்டியாகவும் இரத்தமே நெருப்பாகவும், மத்தகம் அடுப்பாகவும், இப்படி யானைகளிறந்த விடங்கள் மடைப்பள்ளிபோலாக ஒருபுரத்தில் பிணங்களாலே, கரைகட்டி ரத்தவெள்ளத்தைத் தேங்கச்செய்து குடிக்கப்போகிற பேய்களை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு முன்னே வையையாறு பெருகிவர மண்டிபோட்டிருந்து குடித்த பூதத்தைப்போலவே ஒரு பெரிய பூதம் அந்தக்கரையை யுடைத்துவிட்டு நிண

மும் கொழுப்புமாகவருகிற ரத்தவெள்ளத்தைக் கையாலணைத்துக்கொண்டு எதிரேயிருந்து குடிக்கின்றது.

இப்படியாகத் திருவாலவாய்க்கடவுள்சுந்தரனென்று பெயரெழுதி யிருக்கிற பாணங்களைப் பிரயோகிக்க அந்தப் பாணங்களாலே சோழனுக்குத் துணையாகவந்தவர்களும் எட்டிமரத்தைச்சேர்ந்த சந்தனமரங்களும் கூடக்காட்டுத்தீயால் வெந்ததுபோலமடிந்தார்கள் கடவுள்பாணங்களாலிறந்தோர் உடல்களையுண்ணமொய்த்த கூளிகள்பருந்துகள் காக்கைகள் கழுகு முதலானவைகள் ஒன்றற்கொன்று எனக்குனக்கென்று சண்டைசெய்யத்தொடங்கின, இப்படிவேடவீரனாகியகடவுளாலே தன்சேனைகளெல்லா மடியக்கண்டசோழன் பகைவர்களையுமிஞ்சினசேனைகளுஞ் சூழ்ந்துபின்னேவர தான்முதுகிட் டோடிப்போனான். பின்புவில்லுடனே யிறங்கினமேகம்போன்ற கடவுள் ஜெயங்கொண்டபாண்டியன் முகத்தைப்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து தமது திருவுருமறைந்தருளினார். அப்போது வேப்பமாலையணிந்த பாண்டியன் தனது வெற்றிச்சங்கைவாயில் வைத்தூதி முழக்கிப் பட்டத்தியானைமே லேறிக்கொண்டு பல்லாண்டு மங்களங்கள்பாடத் திருவாலவாய் நகரையடைந்தான். அப்படிப்பட்டணத்துள்வந்து கடவுளுக்குப் பொன்னாலும் ரத்தினங்களாலும் ஆபரணங்கள்செய்துதரித்து நீண்டவில்லும் சுந்தரரென்னும் திருப்பேரெழுதின அம்பும்பண்ணிச்சாத்தி வங்கியசேகரபாண்டியன் கடல்சூழ்ந்தவுலகமெல்லாம் தருமநீதிபெருக அரசாக்ஷிசெய்திருந்தான்.

சுந்தரப்பேரம்பெய்த படலம் முற்றிற்று.

———

சிவமயம்.

ஐம்பத்தொன்றாவது

சங்கைப்பலகைதந்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

வேடுருவாகிமேருவில்லிதன்னுமைக்கோலெய்
தாடமராடித்தென்னனடுபகைதுரந்தவண்ணம்
பாடினஞ்சங்கத்தார்க்குப்பலகைதந்தவரோடொப்பக்
கூடிமுத்தமிழின்செல்வம்விளக்கியகொள்கைசொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

மேருமலையை வில்லாகக்கொண்டருளிய சோமசுந்தரர் வேடுருவந்தாங்கி, தம்முடைய திருப்பேரெழுதிய அம்புகளைத்தூவி வெற்றியுண்டாகச் சண்டைசெய்து பாண்டியனது பகையை யொழித்த திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இனி சங்கப்புலவர்களுக்கு சங்கப்பலகைகொடுத்து அந்தப்புலவர்களோடு தாமுமொருவராக எழுந்தருளியிருந்து (இயலிசைநாடகமெனும்) முத்தமிழின் செல்வங்களை விளக்கியருளிய திருவிளையாடலை சொல்லுவாம்.

அந்தவங்கியசேகரபாண்டியன் நீதிசெலுத்தி அரசாளுங்காலத்தில் தாமரைப்பூவாசனத்திலே வாசஞ்செய்கின்ற நான்முகனான பிரமதேவன் ஸ்ரீகாசிப்பட்டணத்துக்குவந்து பத்து அசுவமேதயாகஞ்செய்துபெரியோர்களெல்லாம்சந்தோஷிக்க வேதாகமப்படி முடித்தபின்பு ஸ்நானம்பண்ணுதற்குத் தன் பத்தினிகளான வாணி-சாவித்திரி-காயத்திரியென்னும் மூன்றுபேர்களுடனேகூடிக் கங்கையை நோக்கிப் போகும்போது வழியில் அந்தமூவரிலொருத்தியான வாணியென்பவள் ஆகாயமார்க்கத்திலே சஞ்சரிக்கிறவளான ஒருவிஞ்சையர்கன்னியானவள் பாடுகின்றகானத்திலே தன்மனத்தைச்செலுத்திக் கூடப்போகாமலங்கேதானேநிற்க பிரமதேவன்மற்ற இருவருடனேகங்கைக்குப் போனபின்பும்வாணிவராமல் காலதாமஞ்செய்ய பிரமதேவன் ஒன்றும்யோசியாமல் அந்த இருவருடனே

கூடிக்கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறும்போது வாணி வந்து என்னையல்லாமல் நீ எப்படி ஸ்நானஞ்செய்யக் கூடு மென்று கோபிக்க அதுகேட்ட பிரமதேவன் ஓ வாணியே! குற் றம் உன்மேலிருக்க நீ யென்னை வீணே கோபித்த குற்றந்தீர நீ அளவில்லாத மனிதப்பிறவிபிறந்து இந்தக் குற்றந்தீரக் கட வையென்று சாபங்கொடுக்க அந்தச் சாபத்தையேற்ற வாணி யானவள் மிகவும்பயந்து புலம்பித் துக்கித்து சுவாமிபிறப்பில் லாத வழக்குப்பாரியான நான் இப்படி மனிதப்பிறவியிலகப்ப ட்டு மயங்கலாமோவென்றுகேட்க அதற்கு அந்த வெண்டாம ரைச் செல்வியான வாணியினுடைய துன்பம்போகவெண்ணி ப்பிரமதேவன் ஓ வாணியே! உன் சொரூபமான ஐம்பத்தோரெ ழுத்தில் அகரமுதலாக நாற்பத்தெட்டு எழுத்துகளும் நாற்பத் தெட்டுப் புலவர்களாக உலகத்திலே பிறக்கக்கடவது, அந் தந்த வருக்கங்களிலு மற்றவைகளிலுமேறி அந்தப்படியே யாய் இன்னும் வெவ்வேறு உச்சரிப்புகள் தோன்றவுஞ் செய்கிற அகரவுயிர்க்கு முதலாக விளங்குகின்ற கடவுள் திருவாலவாய்க் கடவுளேயாகலான் அக்கடவுளும் ஒரு புல வருருக்கொண்டு சங்கப்பலகையேறியிருந்து நாற்பத்தொன்ப தின்மராகி மற்ற நாற்பத்தெண்மருக்கும் உள்ளே நின்று, ஞானந்தோன்றச்செய்து அங்கே முத்தமிழ்புலமையு நிரம் பச்செய்வாரென்று பிரமதேவன்சொல்ல அப்படியே அந்த நாற்பத்தெட்டெழுத்தும் உலகத்திலே வெவ்வேறே மனித ஜாதிகளாகப் பிறந்து பலவகையான மாட்சிமைகொண்ட சாஸ்திரங்களின் வகைகளெல்லாந்தெரிந்து தகுதியானதென் கலையிலே நுண்ணறிவுடையராய் அத்தமிழ்ப்புலமையில் தலை மையானவர்களாய் உயர்ந்துவயிர ரத்தினங்கள்பதித்த ஆபர ணங்களையல்லாமல் ஸ்ரீருத்திராக்ஷ மாலிகைகளும் பூணுகின்ற துல்லியமான திருநீறணிந்த திருமேனியை யுடையவர்களா ய்ச் சோமசுந்திரக் கடவுளுக்குத்தரங்கள் வழுவறக்கற்ற தமிழ் மாலைசூட்டுவதேயன்றி ஆய்ந்துகொண்டுவந்த பூமாலைகளுஞ் சூட்டி அருச்சனைசெய்வார்கள் பின்னும் ஊர்கள்தோறும்போ ய்தங்கள் புலமைத்தனத்தாலே ஜெயங்கொண்டு பொருநை யா ற்று வளங்கொண்ட பாண்டிநாட்டில்வந்து உலகமெல்லாம் ஆளுகின்ற செல்வச்செருப்பா னிறைந்து நிதிபோலும் பாண் டியன்செங்கோல் செலுத்துகின்றமதுரைப்பதியைநோக்கி அ வர்கள் வரும்போது பலகலைப்பயனான அற்புத மூர்த்தியென்,

னுந் திருவாலவாய்க்கடவுள் தாமும் அங்கே ஒரு புலவராகிப் பாதங்கள் நிலத்திலேபடிய வந்துகூடி அங்கேவருகின்ற புலவர்களைப்பார்த்து நீங்கள்யார் எங்கேயிருந்து வருகிறீர்களென்று கேட்க, அந்போதவர்கள் ஐயா நாங்கள் புலவர்கள் சகல பாவங்களையுந் தீர்க்கத்தக்க பொருநை நாட்டுக்குப்போக வருகிறோமென்றுசொல்ல அப்போது, தனியேவந்த புலவர் அந்தப்புலவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் தமிழ்வளம் பொருந்திய திருவாலவாயில் விளங்குகின்ற எங்கள் கருணைமூர்த்தியை வந்து வணங்கவேண்டும், ஆதலால் என் கூடவாருங்களென்ன அதற்குப் புலவர்கள் ஐயா நீரேஎங்கள் வினைகளெல்லாம் தீர்க்கும் சோமசுந்தரக்கடவுளென்று கொண்டாட· தனிப்புலவர் அந்தப் புலவர்கள்சூழ திருக்கோயிலுக்குப்போய் மீனாட்சிசுந்தரேசரை வணங்கச்செய்து மறைந்துபோனார்.

பின்புவந்த சான்றோர்களாகிய புலவர்கள் இந்திர விமானக்கடவுளைத் தனித்தனியே தமிழ்ச் செய்யுள்கள் பாடித்துதித்து வணங்கிக்கொண்டு வெளியேவந்து பாண்டியனைப்போய்க்கண்டார்கள். பாண்டியன் வந்தபுலவர்கள் கல்விகேள்விகளைத்தெரிந்து இவர்கள் ஒழுக்கத்தாலுயர்ந்த சான்றோர்களென்று மதித்து மனமகிழ்ந்து சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருக்கோயிலுக்கு வடமேற்றிசையில் ஒருசங்கமண்டப முண்டாக்கி அப்புலவர்களுக்குத் தகுந்த சிறப்புகளுஞ்செய்து நீங்கள் இந்த மண்டபத்திலேதானே அமர்ந்திருங்களென்று அந்தப்புலவர்களை நிலையாயிருக்கச் செய்தான் அப்படிப் பாண்டியன் வேண்டிய சிறப்புகள் செய்யக்கண்ட பழைய புலவர்கள் பொறாமல் மனம் புழுங்கி அந்தச் சங்கப்புலவர்களோடு பலவிதமான தர்க்கங்கள் செய்து முன்னிருந்த புலமைத்தனமும்போய்த் தோற்றுத்துன்புற்றுப்போனார்கள் இப்படியே அன்னிய தேசத்துப்புலவர்களெல்லாரும் வந்துவந்து கேள்விகள்கேட்டு வாதஞ்செய்து தோற்க, அவர்களை வென்றுகொண்டிருக்கிற சங்கப்புலவர் ஆலோசித்து மீனாட்சிசுந்தரராகிய புலவரெழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலுக்குப்போய் முந்து நால்மொழிந்த முதற்கடவுளை முறையேவணங்கி ஸ்வாமி எங்களைப் பலரும்வந்து வாதஞ்செய்கிறதினாலே அறிவு நிறைகாண்பதாக எங்களுக்கொரு சங்கப்பலகை தந்தருளவேண்டுமென்றுகேட்க வணங்கினார்கள் அப்போது முன்னேபாடின பாணனுக்கு வலிய

பலகைதந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் வேண்டுமென்று கேட்கிற புலவர்களுக்குக் கொடுக்கத் தாமுமொரு புலவராய் ஒருபலகையுடனே அவர்கள் முன்னேவந்து இந்தப்பலகை சதுரமாயிரண்டு சாணளவுள்ளது சந்திரனிலும் பரிசுத்தமானது மந்திர பலமுள்ளது மூதறிஞரான உங்களைப்போல்வார்க்கு ஒருமுழம் வளர்ந்து இருக்க இடங்கொடுக்குமென்று சொல்லி வாணிவடிவாகிய புலவர்களுக்கு அந்தவாணிபீடமான வெண்டாமரை மலர்போன்ற பலகையைக்கொடுக்க உடனே சங்கப்புலவர்கள் அப்பலகையை வாங்கிக்கொண்டு திருக்கோயிலை வலம்வந்து தங்கள் கல்விக்கழகமாகிய சங்கமண்டபத்துக்குப் போய் பலகையைவைத்து நல்லபூமாலைசாத்தி பனிநீரிற்குழைத்த சந்தனம்பூசி புதுவஸ்திரம் சாத்தி தூபதீபமுங்கொடுத்துத்தனித்தனியே பூசைபண்ணி வணங்கித் துதித்துமுன்னே நற்கீரர் ஏறினார் பின்பு கபிலரும் பாணரும் ஏறினார்கள் பின்பு புலவர்கள் எல்லாரும் முறையே யேறியிருக்க இடங்கொடுத்துச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தந்தபலகை ஒன்றுதானே எல்லாப் பொருளுஞ்சொல்ல இடங்கொடுக்கிற முன்னோர் நூல்போல விளங்கிற்று பின்பு யாராயினும் வாதஞ்செய்யவந்தால் அந்த மேம்பாடு பெற்ற சான்றோர்கள் விளங்கக்காரணமும் உதாரணமும் ஏழுவகை மதமும் பேசும்போது கேட்டறிந்த கிளிகளும் பூவைகளுமேதடுத்து செவ்வையாக நிலைநிற்கச்செய்யும் இவ்விதமாக அந்த நாற்பத்தெட்டு புலவர்களும் ஆராய்ந்தறிந்த கல்விகேள்விகளின் பயன் விளங்கத் தனித்தனியே பாடல்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்குங்காலத்திலே பலருஞ்செய்த நூல்களும் அந்த நூல்களிலுள்ள சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் செய்யுட்குறிப்புகளு மொரேதன்மையாய் வேறுபாடு தெரியாமல் அவர்களே அதிசயித்து இது நீர்பாடியது இது நான் பாடியதென்று அவர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் பகைகொண்டு மயங்கவும் தெளியவும்செய்த சொல்லும்பொருளுமான மதுரேசர் அந்தச் சங்கப்புலவர்கள் முன்னே தாமுமொரு புலவராக வந்து நீங்கள் மயங்கித்துன்ப மடையும்படியான பாடல்களைக்கொண்டு வாருங்களென்ன சங்கப்புலவர்கள் சுவாமி இவைகளே நாங்கள் பாடின பாடல்களென்று முன்னேவைத்தார்கள் அப்போது சுந்தரேசராகிய புலவர் சங்கப்புலவர்கள்

சொல்லின்தொடர்பும் பொருளின்தொடர்பும் தெரிந்து அவ ரவர்கள் பாடின பாடல்களை அவரவர்களே ஒப்புக்கொள்ள எடுத்துக் கொடுத்தருளினார். அப்படிக் கொடுக்கப்பெற்ற சங் கப்புலவர்கள் மனமகிழ்ந்து ஐயாபுலவரே! நீரும் எங்களோடு ஒரு புலவராய் இருக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிய பொன்னாசனமிட்டு அதிலிருக்கவைத்தார்கள். அப்போது அந்தப் பொற்பீடத்தின்மேல் பொன்மலையின் நடுவே ஒரு நாகரத்தினம் விளங்கினாற்போலேமதுரேசரும் வீற்றிருந்தார். பின்பு அவரோடு கூடி நாற்பத்தொன்பது புலவர்களாய்த் தமிழ்ப்பாடல்கள் பாடிக்கொண்டு தங்கள் நுண்ணறிவுதோ ன்ற வாழுங்காலத்தில் வங்கியசேகரபாண்டியன் தன்மகனாகிய வங்கிச சூடாமணி பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டி அரசாட்சியுங் கொடுத்துப் பின்பு பாசவினைகளை வென்று பரமசிவன் திருவடி களைச்சேர்ந்து பேரின்பமுற்று வாழ்ந்திருந்தான்.

சங்கப்பலகைதந்த படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஐம்பத்திரண்டாவது

தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

சொற்குவைதேரும்பாவலர்மேவத்தொருபீட
மற்குவைகண்டத்தண்ணலளித்தரரைந்தேமாற்
றற்குவைதந்தாலுய்குவனென்னுந்தருமிக்குப்
பொற்குவைநல்கும்வண்ணமெடுத்துபுகல்கிற்பாம்.

இதன்பொருள்.

கூட்டமாகிய சொல்லுகளைக்கற்று ஆராய்கின்ற சங்கப்புலவர்கள் இனிது ஏறியிருக்கும்படி அவர்களுக்குமாத்திரம் இடங்கொடுக்கத்தக்க ஆசனமாகிய சங்கப்பலகையை இருள் பொதிந்த கண்டத்தினையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள்கொடுத்தருளிய திருவிளையாடற்சொன்னோம். இனி தனக்கு (பாண்டியன் கட்டிவைத்திருக்கின்ற பொற்கிழியைத்தந்தால் நான் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு) பிழைப்பேனென்று திருச்சந்நிதியில் முறையிட்ட முத்தருமியென்னும் ஆதிசைவப்பிள்ளைக்காக அவன்கோரியபடியே அவனுக்கு அந்தப் பொற்கிழியை வாங்கித்தந்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

இராஜாதிராஜனை வங்கியசூடாமணியென்னும் பாண்டியன் முன்னே மதுரையைச் சுந்தரபாண்டியனாகி யரசாண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருமுடிக்குத்தகுதியாய் பலவகை மலர்களுந் தரும்படியான நந்தவனம் வைக்கிறதான திருப்பணிசெய்யவெண்ணி குருக்கத்தி-பாதிரி-ஆத்தி-வில்வம்-மந்தாரம்-மல்லிகை-முல்லை-மகிழ் - கோங்கு - கொன்றை - காக்கணம்-அலரி-நந்தியாவட்டம்-செருந்தி-குருந்து-புன்னாகம் தாமரை நீலமுதலானமூவகை மலர்களும் எட்டுத்திக்கும் பரிமளிக்கும்படி வண்டுகள் தேனைக்குடித்து எங்கும் இசைகள்பாட நந்தவனமுண்டுபண்ணி அதிலே சண்பகப்பூந்தோட்டமும்வேறே வைத்து இந்தச் சண்பகமரங்களெல்லாம் பூத்துப்பொன்னுப

ரணங்கள் நிறையப்பூண்ட பெண்கள்போல விளங்கக்கண்டு வங்கியசூடாமணி பாண்டியன் மிகவுமனமகிழ்ந்து வண்டுகள் மொய்க்காத சண்பகப்பூக்கள்கொய்து இண்டைமாலை தொங்கன்மாலை தாமமாலை கண்ணிமாலைகளாகத்தொடுத்து திரிபுரதகனரான சோமசுந்தரக்கடவுள்திருமேனியில் அணிந்து அலங்காரஞ்செய்து அந்தப் புதுவலங்காரத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து அதிசயித்து மதுரேசரைவணங்கி அந்தக்கடவுளைச் சண்பகசுந்தரரென்று பெயரிட்டுத்துதித்தான். அதுமுதல் இன்றளவும் சண்பகசுந்தரரென்றும் பெயர்விளங்கலாயிற்று.

அக்கடவுள் திருமுடிக்குச் சண்பகமலர்களால் அலங்காரஞ்செய்து வணங்குகிறதினாலே வங்கியசூடாமணி பாண்டியனுக்குச் சண்பகபாண்டியனென்னும் பெயருண்டாயிற்று. இப்படிச் சண்பகபாண்டியன் சண்பக சுந்தரேசரைவணங்கித் தினந்தோறும் அன்புநீங்காமல் திருப்பணிகள் செய்துக்கொண்டுவருங்காலத்தில் மன்மதகோலாகலமாக வசந்தகாலம் வந்தது, எப்படியென்றால், உலகத்தார் தங்களுக்குண்டாகிய வெயர்வைத்தீர்க்கிற தென்றற்காற்று தனக்குமொரு தென்றற்காற்றுத்தேடவும், குளிர்ந்திருக்கிற சோலைகளும் தமக்குமொரு குளிர்ந்தசோலைதேடவும், குளங்களும் வேறேகுளங்கள் தேடவும் சந்திரனும் தனக்கொரு சந்திரன்தேடவும், ஆகாயத்திலுள்ள விருட்சங்களோடு பகைகொண்டு சீறிச் சிவந்தெழுந்தாற்போல மாமரங்கள் உயர்ந்து களிரீனவும் செருந்திமரங்கள் பெண்கள் ரத்னங்கள்பதித்த குண்டலங்களணிந்தாற்போலமர்ந்துநிற்கவும், பலாமரங்கள் உதையகாலத்துச் சூரியன்போல முழுதுமலரவும் காஞ்சிமரங்கள் மேகவாகனனை இந்திரன்போலமலரவும், குங்குமமரங்கள் சந்திரன்போலமலரவும், காயாமரங்கள் விஷ்ணுநிறமாக மலரவும், பூமியைக்கிழித்துக்கொண்டோடுகிற வையையாற்றங்கரையிலே கரியமணற்கொழிப்புகள் அல்குலாகவும் அந்த ஆற்றினலையொலிகள், மேகமலையோசையாகவும், அவ்விடத்தே புருஷவிந்தொழிகின்றபோலே ஞாழற்றாதுக ளுதிரவும், புன்னைவிருட்சங்கள் மரகதம்போல தழைத்து வெள்ளை முத்துப்போலே அரும்புகள்விட்டுப் பொன்னைப்போல பூக்கள்மலர்ந்து கடலெல்லாம் பவளக்காடாகச் செம்பராகங்களைச் சிந்தவும், மற்றமரங்களெல்லாம் புருடரோடு பிணங்கின பெண்கள் தங்கள் ஆபரணங்களையெல்

லாங் கழலவிட்டாற்போல முன்னே இலைகளெல்லாமுதிர்ந்து பின்பு மணந்தபெண்கள்போலத் தழைத்துப்பிரிந்தபெண்கள் போல பசந்து கண்ணீரொழுகின, மிகவுமையல்கொண்ட பெண்களவர்போல அவருண்டாய் விளங்கவும் புருஷன்மெலியத் தானுமெலிந்து நெஞ்சுகுழைந்துநிற்கும் பதிவிரதையைப்போல சூரியகிரணத்தாலே மரங்கள்தீயத் தாமுந்தீய்ந்து பின்பு அந்தமரங்கள் தழைக்கச் சூழ்ந்த கொடிகளெல்லாந் தழைக்கவும், நட்டுவன் ஆட்டுவிக்க முகத்திலே வேர்வையொழுகப் பாட்டுகள்பாடிக் கொண்டாடுகின்ற பெண்கள்போல தென்றற்காற்றசைக்க அசைந்து தேன்களொழுக வண்டுகள் பாடச்சாய்ந்து வளைந்து பூங்கொம்புகளாடவும் உத்தமகுலத்துச்செல்வர்கள் செல்வங்குறைந்தகாலத்திலும்இல்லையென்று வந்தவர்களுக் கில்லையென்றுசொல்லாம லுயிரைமாறியாயினும் கொடுப்பதுபோல் செவ்வந்தியும், மகிழும் மலர்ந்து முதிர்ந்து வாடியும், காய்ந்து வண்டுகள்மொய்த்துத் தேனை நக்கும்படிகிடக்கவும், ஆண்குயில்கள் மாந்தளிரைக்கோதிக் கோதிக்கூப்பிட்டு பெட்டைக்குயிலை மனமுருக்கவும், தன்னிலும் பெரிய அரசன் பிரசித்தனாய் விளங்கக்கண்ட மற்றோரசன் அடங்கினாற்போல மயில்களொடுங்கியடங்கவும் கண்டது கற்கும் பண்டிதன்போலத் தென்றற்காற்றும், சோலைகளிலே நுழைந்து வாவிகளிலே புகுந்து தாமரைமலர்களெல்லாந் துழாவி இருவாட்சிமுல்லை மல்லிகைப்பந்தல்களிலே உலாவி பலபல வாசனைகளையுங் கொள்ளை கொண்டு குளிர்ந்து மெதுவாகச் சஞ்சரிக்கவும் வசந்தகாலத்தரசன் மகுடஞ் சூடிக்கொண்டு தாமரைமலராகிய படிக்கமேந்த குயிலோசையாகிய மத்தளங்கொட்ட மருவவிருக்ஷத்திலே கிளிகள் மங்களங்கள்பாட, வண்டுகள் சங்கீதம்பாட, தாழைமடலாகிய ஈர்வாளுந்தோன்ற, வாழுமிடமாகவே அந்தச்சோலைவிளங்கவும், யௌவன புருடர்கள் சந்திரகாந்தக்கல்லாலே செய்திருக்கிற மண்டபங்களிலும் சித்திரித்த புதுவீடுகளிலும் தோட்டங்களிலும் தாமரைத்தடாகங்களிலும் தண்முத்துமாலையணிந்த பெண்கள் முலைகளிலுமே அந்தக்கோடைகால வெம்மைதீரநினைத்துத் திருவாலவாய் மதில்சூழ்ந்த மதுரையில் மேலுலகத்துத்தேவர்களும் விரும்பும் போகசுகத்தைத்தருகிற மங்கையர்களுடனே கூடி விண்ணாட்டிலே கற்பகக்காடுபோல விளங்குகின்ற பூஞ்சோலைகளிலே சகிக்க யானைகள்மேலே சிங்கங்கள்போலவும்,

குதிரைகள்மேலே யானைகள்போலவும், தேர்கள்மேலே சூரிய ன்போலவும், மாலைகளிலே வண்டுகள்மொய்க்கக் கால்களிலே வண்டுகள்மொய்க்கக் கால்களிலே சிலம்புகள் கழல்களொலிக்க நடந்தும் புருஷர்கள்செல்ல மங்கையர்கள் கறுத்தபெட்டா னைகள்மேலே, மற்றொருபெண்யானைபோலவும், முத்துபல்லக் குகள்மேலே சரஸ்வதிகளைப்போலவும், குதிரைகள்மேலே ரதி தேவிகளைப்போலவும், புருடர்கள் கைகளைப்பற்றிக்கொண்டும் இப்படியாகவண்டுகள் மொய்த்திருக்கின்ற பரிமளமாலைகள்சூ டின புருஷர்களும் மன்மதனுடைய சேனைபோன்ற பெண்க ளும், வெள்ளைமுத்துகளை மலைகள்போல கொழித்துக்குவிக்கி ன்ற வையையாற்றங்கரையில் மணல்மேடுகளிலுள்ள பூஞ்சோ லைகளுக்குவந்து பெண்யானைகளிலும்பெண்குதிரைகளிலுமே றிவந்தபெண்கள் புருடர்கள்தோள்கொடுத்திருக்க அவர்கள் தோளிலுள்ள வீரலட்சுமிபோல இறங்கிப் பூங்கொம்புகளிலே பூங்கொத்துகளினின்று பொடிகளுதிர்ந்தாற்போலேகலவைச் சந்தனங்களுதிர வனமங்கைகள்போலே பொன்மலைகளையொ த்த கொங்கைகளைக்கொண்டு நடக்குஞ் சித்திரம்போலே குருக் கத்திப் பூவைக்கண்டு இதனருகே சிலர்போக புன்னைநிழலிலே சிலர்வர மாமரத்து நிழலிலே சிலர்செல்ல, செருந்திமரநிழலி லேசிலர்கிட்ட மன்மதன் ஆயுதசாலைபோல தோன்றுகிற தா ழைநிழலிலே சிலர்நிற்க அந்தப்பெண்டுகளுடைய கூந்தலை மேகமென்று மனதில் நினைத்துச் சிலமயில்கள் நின்று கூத்தா டும், சிலமயில்கள் அந்தப்பெண்களின் கண்களை அம்பென்று நினைத்துப் பயந்தோடும், குயில்கள் அந்தப்பெண்கள் மேனி யை மாந்தளிரென்று தின்னவந்து பின்பு அவர்கள் பேசுமி சையைக்கேட்டு ஒதுங்கி வெட்கிப்போகும், அந்தச்சோலையில் அலைகள்மிகுந்திருக்கிற குளங்கள் பூத்திருக்கிறதேயன்றி கொ ம்புகளிலும்செங்கழுநீர்-செவ்வல்லி-தாமரைமுதலிய மலர்களை பூத்தாற்போல பெண்கள் தமதுகண்கள்வாய் முகம்விளங்கநெ ருங்கினர் பின்னும் பெண்யானைகள்போல நடந்துலாவினபெ ண்கள்கூடவேசிலநாயகர்கள் கொடிகள்படர்ந்து மாதவிப்பந் தலுக்குள்ளேபுகுந்து இயக்கர் கூட்டமாகக்கூடி பனிநீர்தெ ளித்து வேடையைநீக்கிக் கன்றின்பாதங்களைப்பிடித்துச் சேடி யர்களுக்குதவிசெய்வார்கள் சிலபெண்கள் பூங்கொம்பைவளை த்து மலர்களைப்பறித்து மோந்து ஆயாசந்தீர்ந்து அந்தப் பூங்கொம்புகளுக்குத் தங்கள் குழையுந்தோடுமணிந்து அழகு

பார்த்து சந்தோஷித்து நாயகர்கள் மார்பிலேதைக்க பறித்த மலர்களை மன்மதபாணங்கள்போல எறிவார்கள், சிலபெண்கள் பூங்கொம்பைவளைக்க அக்கொம்பிலே அலர்ந்த மலர்களிலே மொய்த்திருக்கிற வண்டுகளும் பேடைகளுமிசைபாடிக்கொண்டே இவர்கள் கூந்தலிலேவந்து மொய்த்துப்பாணகர்கள்போலேநெருங்கின இன்னும் இவ்வுலகத்திலே மோக்ஷத்தைத்தருந்தெய்வம் பெண்களேயென்பவர்கள் வார்த்தைமெய்யேஎப்படியென்றால் அந்தப்பெண்கள் வளைக்கவளைந்து நடுங்கி அவர்களடியிலே மலர்களைச்சிந்தி மலர்முகங் கண்ணீர்சோரப் பூங்கொம்புகளும் வணங்குமானால் புருடர்கள் வணங்குந் தெய்வமென்னலாகாதோ? ஒருத்தி எட்டாத ஒருபூங்கொம்பை எட்டி வளைக்கும்போதெல்லாம் அது வளையாமையாலே அவள் வாடின கொடிபோலேநிற்க அதைமன்மதனையொத்த அழகுள்ள ஒருவன்வந்துகண்டு ஏன்வருந்துகிறாய்? என்றேள்மேலேறிக்கொண்டு மலர்களைப்பறியென்று தன்றேண்மே லேற்றிக்கொண்டுநின்றான் இன்னுமொருத்தி அப்படியே எட்டாத பூங்கொம்பை எட்டி எட்டி வருந்திநிற்க அதுகண்ட அவள்புருடன் மிகவும்பொறுமல் இதுவென்ன பிணங்கினவளோவென்றுவளைத்துக்கொடுத்து வேண்டினமலர்களைப் பறித்துக்கொள்ளென்றுசொல்ல அவள்கொம்பைநோக்காமல் பிணங்கினவளெவளோவென்றுகண்ணீர்விட்டழுதாள். இன்னுமொருத்தி காதிற் பொன்னேலையிலே செருந்திப்பூவைசெருக்கிப்பார்த்து அவள்புருடன் இந்தஓலே அழகாயிருக்கிறதென்றுசொல்ல உடனே அவள் அந்தஓலையிட்டவளுக்கே இந்த ஓலையுமிட்டுப்பாரென்று அவனைமயக்கித் துன்புறச்செய்தாள். ஒருத்திமாமரத்திலுள்ளகூட்டிலிருக்கிறபெட்டைக்குயிலானது தன்னுடையசேவற்குயிலைக் கூப்பிடக்கண்டு தன்கணவனைக் கடைக்கண்ணாலேவரக்கூப்பிட்டு வண்டுகளுந் தேனும்பொருந்திய ஒருமாதவிப் பந்தலுக்குள்ளேபுகுந்தாள். ஒருத்தி தான் பூசிக்கொண்ட சந்தனவாசனையைக் காற்றுவீசவிடுத்தும் அரைநூல்மாலையோசைநாயகன் காதிலே விழநடந்து கல்விகளைச் சித்திரித்திருக்கிறபுடவையையுடுத்தியும், போர்த்தும், இப்படித்தானுப்பினவள்போலத் தலைவன்வரும்வழியே எதிர்பார்த்துநின்றாள். ஒருத்திதனக்கு மலர்கொய்துகொடுக்கிறவன் உடம்பெல்லாம் அந்தப்பூந்தாதுகள் சந்தனகஸ்தூரிகள்போலச் சிதறியிருக்கக்கண்டு நீயாரோடுகூடிவந்த சந்தனமிதுவென்றாள், அவ

ன் என்மனத்திலே உன்னையுங்கூடச்சுமந்து பறித்த சண்பகத் தாதுகள் சந்தனமல்லவென்றாள். அவள் என்னையன்றி இன் னும்யாரை உன்மனத்தேகொண்டு சுமந்தாயென்று நெய்வார் த்த நெருப்புப்போற் கொதித்தாள் இன்னுமொருத்தி தன்பி ணக்குத் தீரவந்து கணவன்வணங்கும்போது தன்னிழலை அ வன்முடிமணியிலே யிருக்கக்கண்டு நீர் என்னை ஏன்வணங்குகி றீரென்றுசிரித்து துன்பமுண்டாக்கப்பண்ணினான்.

ஒருவன் ஒருத்தியைப்பார்த்துப் பெண்ணே உன்பாதங் கள் தாமரைமலரே! கைகள் காந்தள்மலர்களே! கொங்கை கள் கோங்கரும்புகளே! கண்கள் நீலமலர்களே! உன்வாய் செவ்வல்லிப்பூவே! உன்பல் எந்தப்பூ? அதையுந்திறந்து காட்டிவிட்டு போகக்கடவாயென்று அவளைவேண்டி அடுத்து நின்றான், தனிவிடைபோலு மொருவன் ஒருத்தியைத் தன் முன்னேகண்டு எடி பெண்ணே? உன்னிடத்திலே என்மனம் வந்துமறைந்துகொண்டது உன் அல்குலாகிய சுனையிலோ, கொங்கையிலோ உனதுபூம் பட்டாடையைத்திறந்து காட்டி விட்டுப்போவென்று அவள்பின்னே தொடர்ந்து சென்றான் இன்னும் பதிவிரதையானவளைவிட்டுப் பலரும் அனுபவித்து உடம்பெல்லாம் எச்சிலானவேசியர்களைக் கூடுகின்ற அறிவினர் போல பெண்கள் வளைக்கவளைந்த பூங்கொம்பிலுள்ள வண்டு கள் அவர்கள் கூந்தலில்முடித்திருந்த பழம்பூமாலைகளிலே வந்து மொய்த்தன. இப்படி புருடர்களைத்தழுவி அவர்களிட த்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளைகொண்டாற்போ லப் பெண்கள் பூங்கொம்பைத்தழுவி மலர்களையெல்லாம் பறி த்துக்கொண்ட பின்பு கைப்பொருளில்லாதவன்போல அந் தப் பூஞ்சோலைகளெல்லாம் வறுமையாயின பின்பு பெண்கள் தங்கள் புருடர்களோடுகூடி பூக்கொய்து விளையாடிகூடின புரு டரைப்போல உடம்பையுங் கண்களையும் வாயையும் வேறுபா டுசெய்கிற பொய்கைநீராட இறங்கினபோது அந்தக் குளங்க ள் தாமரை-நீலம்-குமுதமாகிய மலர்களை மலர்வதேயன்றி முல் லைசண்பகம்-கோங்குமுதலாகிய மலர்களையும் மலர்ந்தாற்போல விளங்கின. அப்பெண்கள் குளத்தில் புகுமுன்னே சேற்கெண் டைகளும்-பாம்பும்-ஆமையும்-நண்டும் - வராலும் - அன்னங் களும்-வலியபகைவரைக்கண்டஞ்சிஓடிஞற்போலோடின அப் பெண்கள்நீராடும்போது பலவிதமானமலர்களும் அலைகளால்

அலைவதுகண்ணும் நீலமலரும் முகமும் தாமரைமலரும் வாயும் செவ்வல்லிமலரும் சண்டைசெய்வதுபோலவும், பாசிபோலக் கூந்தல்கள்விரியவிட்டுத் தாமரை அரும்புபோலக் கொங்கைகள்தோன்ற தாமரைமலர்போல முகங்கள்தோன்ற ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறுகிற தனது நாயகியைக்கண்ட புருஷன் அவள்வாயும் கண்களும் வெளுத்திருந்ததினாலே மயங்கி என்னுயிர்போன்றவள் எங்கேயென்றுகேட்டான் அதற்கு அவள் என்னையல்லாமல் உனக்கு நாயகிவேறுண்டோவென்று புலம்பி அழுதாள், ஒருத்தி நீராடத் தனது நாயகன்கையைப் பிடித்துச் செல்லும்போது அவன் நீராடிவருகிற ஒருத்தியைப்பார்க்க இவள் சீச்சீ இவளாடின எச்சல் நீரிலே நான்முழுகவாரேனென்று கரையிலேதானே நின்றாள் ஒருத்தி நாயகன் நீராடும்போது அவன்மார்பில் பூசிய குங்குமத்தில்தாமரைமொட்டழுந்தியிருக்கக்கண்டு இப்படி உன்மார்பிலே காயஞ்செய்ததாரென்று வருந்தினாள் ஒருத்திதனது இஷ்டநாயகன் குற்றமாகிய வேலாலே பிளவுபட்ட நெஞ்சினளாய்ப் பிணக்கும் காமநோயும் தாங்கமாட்டாமல் அவன்பார்க்க ஆழமான நீரிலேமுழுகுகிறவளைப்போல முழுகிப்போய் அங்கேயிருக்கிற அன்னத்தைப்பார்த்துக் கைகொடு கறையேறவென்று வேண்டினாள் நீரிலே விளையாடுகின்ற ஒருத்தியினுடைய முகமானது தாமரைமலர்களிலொன்றாகத் தோன்றுவதுகண்ட நாயகன் இவள் முகமெது தாமரைமலரெதுவென்று சந்தேகித்துவருந்த அதற்கவள் குறுநகைசெய்ய அந்த நகையொளியாலே முகமென்று தெரிந்துகொண்டான் ஒருத்தி களித்தவனை நாயகன்மொக்குகளிலேதனது நிழல் தன்போலவே சிரித்துக்கொண்டு தோன்றுவதைத்தனக்குச் சக்களத்தியென்று நினைத்துத் தன்கை நீட்டித் தடவிப்பார்த்துக்காணாமல் இந்த நீர்க்குள்ளே ஒளித்துக்கொண்டாயோவென்று அவ்விடத்திலே உதைத்துச் சீறினாள் ஓரிடத்திலே வழிப்போக்கர்கள் பொருளை யபகரிக்கின்ற திருடர்களைப்போல கந்தப்பொடி கலவைச்சாந்து கஸ்தூரிகளைமாறிமாறிவீசி விளையாடுகின்ற புருஷர் பெண்கள்மார்பிலேவண்டுகள் ஆகாசத்திலே பறந்துவந்து விழுந்து அவ்வாசனைகளைக் கவர்ந்துண்கின்றன ஓரிடத்திலே தாங்கள்பறித்த நீலமலர்தாமரைமலர்களை மன்மதபாணம்போலாக மார்பிலேயெறிவார்கள் அப்படியெறிகிற மலர்களைக் கைகளாலே தடுத்தெறிய அம்மலர்கள்மீண்டுபோய் அவர்கள் முகத்திலேபடக்கண்டு மனமகிழ்ந்

து சிரிப்பார்கள் ஓரிடத்திலே பிடியானையும் களிற்றானையும் போல ரத்நாபரணங்கள்விளங்கக் கைகளாலே பனிநீர்கந்தப் பொடிகளைவாரி இறைப்பார்கள் பின்னும்பூசியிருக்கிற சந்தன மழிய நீரையும் வாரியிறைப்பார்கள். பின்னும் அந்தப்பெரிய குளத்திலே நீராடுகிறவர்களிலொருத்தி தன்சிவந்தவாய் நீரை நிறையக்கொண்டு ஒருவன்முகத்திலே கொப்பளித்துத் துப்ப அந்த நீரை அவன் செவ்வல்லித்தேனென்று மிகுந்தசந்தோ ஷத்தோடு குடித்தான் ஒருவன் ஒருத்தியைப்பார்த்து அங்கே ஆழம்போகாதை நில்லென்றுதடுத்து விலக்குகிறவனைப்போ லே தன்கையால் வளைத்துத் தூக்கி மார்போடணைத்து இரதி யையணைத்த மன்மதன்போல் மகிழ்ந்தான் இப்படி அவர்கள் பூசித்துவந்த சந்தனகளபகஸ்தூரி வாசனைகளை அந்தக் குள த்துக்குகொடுத்து அதிலுள்ள மலர்களின் வாசனைகளைகொ ண்டு கரையேறும்போது சிலபெண்கள் நனைந்து மெல்லிய வஸ்திரத்துக்குள் தமதுடம்பு தெரிய அதற்கு நாணிக் கரை மேல் நிற்கிற கணவரைப்பார்த்து ஐயனே நான் உடுத்தும் வஸ்திரம் எடுத்தெரியுமென கிருஷ்ணனை இடைப்பெண்கள் போல வேண்டுவர்.

இந்தப் பெண்களணிந்திருந்த செம்பஞ்சுக்குழம்பும் குங் குமக்குழம்பும் கரைந்துகுழம்பி அந்தக்குளமுழுதுஞ் சிவந்து ஆலாத்தி நீர்போலாக அதைச்சுற்றி நின்றவர்கள்போலச் சோலைகள்விளங்கின குளக்கரையேறின பெண்கள் பட்டுவஸ் திரங்களும் இன்னும்பலநிறமான சேலைகளும் பலவிதமான ரத்நாபரணங்களும் சந்தனகுங்குமகஸ்தூரிச்சேறும்பூமாலை களுங்கொண்டு புருடர்களுள்ளமெல்லாங்கொள்ள வெண்ணி னார்கள். குளத்திலே தோன்றக்கண்டதுபோல் தாங்களழகு பார்க்கிற நிலைக்கண்ணாடியிலும் கண்ணாகிய நீலமும் முகமாகிய தாமரையும் வாயாகியசெவ்வல்லியுந்தோன்றக்கண்டு கண்களா லே மன்மதனையு மேவல்கொள்ளவல்ல பெண்கள் பொன்னா லும் வெள்ளியாலும் பளிங்காலுஞ்செய்த கிண்ணங்களிலே சூரியகத்தியை ஊன்றினாற்போலவார்த்துத் தோழிகள்கொடு த்த மதுவைமொய்க்கிறவண்டை விரலாலே தெறித்தோட்டிக் கொவ்வைக்கனிபோலும் வாயில்வைத்து நிரம்பக்குடித்தார் கள் இந்தக்குடத்திலிருக்கிற மதுவையெல்லாம் கொள்ளைகொ ண்டுபோகவந்தவைகளே இந்தக்கிண்ணங்களென்று சினந்து

ஈரும்வாளை அதனெஞ்சியிலேயூன்றி யீர்வதுபோலக் குடத்தி லிருந்து கிண்ணத்திலேவார்க்க அப்படி ஈர்ந்து பிளப்பதைக் காண்பாரைப்போல வண்டுகள்மொய்க்க கள்ளைக்குடித்து மன மறக்கிறவொருத்தி இன்னும் ஒருத்தி தான்குடிக்க வள்ளத்தி லே ஊற்றுகின்ற மதுத்தாரையை மயக்கத்தாலே ஈர்வாளெ ன்று நினைத்து அடீ பயித்தியக்காரி ஏன் வாளாளே கிண்ணத் தை அறுக்கிறாயென்றுசிரித்தாள் இலமென்றுசொல்லிப் பலரி டத்திலுமேற்றும் இன்மைநீங்காதஎளியோர் கொப்பரையோ டேபுதையற்பொருள்கிடைத்தால்விடாது கொள்வாரல்லவோ அப்படியே பலமலர்களிலு நக்கித்திரிகிற வண்டுகள் கையா லோட்டினுலும் போகாமல் மதுக்குடமெல்லா மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்கே நிரம்ப மதுவுண்டவொருத்தி பின்னு முண்ணும்போது அக்கள்ளிலே தோன்றுகின்ற தன் முகத்தையும் கண்ணையுங்கண்டு ஓஒ இதிலே தாமரை பூத்தி ருக்கின்றது. அல்லாமலும் உண்மையாகவே வண்டுகளு மொ ய்க்கின்றன வென்றுசொல்லிக் கைகளைக்கொட்டிச் சிரித்தாள். ஒருத்தி தான்குடித்து மிஞ்சின கிண்ணத்திலிருக்கிற கள்ளிலே தோன்றுகிற சந்திரனைப்பார்த்து யான் நாயகனை பிரிந்திருக் கிறபோது நீ நெருப்பாய் சுட்டவனல்லையோ, நீ இப்போது எச்சிற்கள்ளைக் களவாற் குடிக்கவந் தகப்பட்டுக்கொண்டாய், இனி உன்னை நான்விடமாட்டேன் இதிலேதானே கிடக்கக் கடவாயென்று வேறேயொரு கிண்ணத்திலேமூடிப் பத்திரஞ் செய்து குடியாதிருந்தாள், நிரம்பவுண்டவொருத்தி தன்கைக் கண்ணாடிக்குள்ளே தோன்றுகிறகண் சிவப்பும் வாய்வெளுப்புங் கண்டு பலரும் நிந்திக்க என்னழகை கொள்ளைகொண்டுபோன வன் யாரென்று மயங்கிவிழுந்தாள். ஒருத்தி மதுவுண்ணும் போது அந்தமதுவிலே தன்வடிவைக்கண்டு தோழியைக் கூப் பிட்டு என்னுடனேகூட கள்ளுகுடிக்கிறவளைக்கண்டாயோவெ ன தோழிபார்த்து தன்வடிவைக்கண்டு ஒருத்தியா இரண்டு பேர் குடிக்கிறார் இது இரண்டுபேர் எச்சிலென கேலிசெய்து சிரித்தாள் முழுக்குடியளான வொருத்தி தனது வேறுபாடான வடிவைக் கண்ணாடிக்குள்ளேகண்டு இவள் அல்லவோ நான் தானோ அல்லது யாரேனும் என்னைக் கொண்டுபோனவருண் டோ அடீ சேடி நான் எங்கேயிருக்கிறேனோ தெரியவில்லை என்னை நீ உடனே தேடிக்கொண்டு வரவேண்டும் என, என் பிராணநாயகன்வந்து தேடுவானே அவனுக்குயார் வழிசொல்

னுவார்கள் நீசொல்லென்றாள் அப்படியே நிரம்பக்குடித்த வொருத்தி தன்பின்னே புருஷன் நிற்பது தெரியாமல் அவனோடுசேரத் தன்னையும் கண்ணாடிக்குள் கண்டு ஓஓ மாற்றாளோடு கூடியிருக்கிறாயோவென ஓங்கியுதைத்தாள் சிலர் கட்டுச்சோறுண்கிறார்கள் சிலர் வீணைபாடினார்.

இப்படிப்பட்ட வசந்தகாலத்திலே சண்பகபாண்டியன் ஒருநாள் தன்மனைவியோடுகூடி வேறே ஒருபுறத்திலே சந்திர காந்தச் சலவைமண்டபத்தில் வேடைக்கோடைபோக தனியாக ஒருகொம்பிலே மாந்தளிரும் கோங்கரும்பும்-முல்லையரும்பும் காந்தள்-கமலம்-செவ்வல்லி-சண்பகம்-செங்கழுநீர் மலர்ந்தாற்போன்ற தேவிகூட விருக்கும்போது தென்றற்காற்றானது நல்லபரிமளகந்தவாசந்தோன்ற முகத்துமுன்னேவீச அப்படிவீசிய வாசத்தை நன்றாய் மோந்துபார்த்து பாண்டியன் இதேதுபுதிதான நல்லதிவ்யபரிமள கந்தமாயிருக்கிறது பூஞ்சோலைக் காற்றுவீசின வாசமுமன்றுகாற்றுக்கோவாசமேகிடையாது இது எதினுடைய சுயவாசமோவென்று ஆராய்ந்து ஆலோசித்துத்திரும்பித் தன்தேவியைப்பார்த்தான் அப்போது அந்தவாசம் அவள் கூந்தலிலிருந்து வீசக்கண்டு ஓஓ இந்தவாசம் வண்டுங் கண்டிராது இதென்ன புதுமையென்று கொண்டாடி இவள் கூந்தலில் இந்தவாசம் செயற்கையால் வந்ததோ இயற்கையேவந்ததோவென்று சந்தேகித்து இப்போது நான் சந்தேகித்த கருத்தைத்தெரிந்து பாடவல்லவருண்டானால் அவர்க்கு ஆயிரம்பொன் கொடுப்பேனென்று முடிப்புகட்டிக்கொடுக்க அங்கிருந்த ஏவலாளர் மெஞ்ஞானிகளான சங்கப்புலவர்களுக்குமுன்னே கொண்டுபோய்க் கட்டித்தொங்கவிட்டார்கள். அக்காலத்தேசங்கப்புலவர்கள் கடலிலே கப்பலைக்கண்டால் அதிலிருக்கிறபொருள் இன்னதென்று தெரியாமல் மதியினாலே இன்னதென்றுசொல்வதுபோல பாண்டியன் கருத்தை ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே வந்துசொல்லிச்சொல்லிய உண்மை விளங்காமல் அவமானப்பட்டு கிலேசிக்கலானார்கள். அக்காலத்திலே ஆதிசைவகுலத்துப் பிரமசாரி ஒருவன் அவனோ தாய் தகப்பனில்லாத தனியனான தருமியென்பவன் அவன் தனக்குண்டாகியவறுமை நீங்கும்பொருட்டு நான்குமுகங்களுடைய பிரமனாலும் மகாலட்சுமியை மார்பிலே தரித்தருளிய விஷ்ணுவினாலும் தேடிக்காண்பதற்கரிய தேவநாயகரும்

உருவம் அருவம் அருஉருவமென்னு மிவைகளைக் கடந்துள்ளவருமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவடிகளைச்சேவித்து எம்பெருமானே அடியேன் தந்தையுந்தாயுமில்லாதவன் வேறேயாதரவுகிடையாது அப்படிப்பட்ட சிறுவனாகிய நான் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆசையையுடையவனாயிருக்கிறேன். அந்த ஆசையாகிய நோயானது என்மனத்தை மிகவும் வருத்துகின்றது அந்தவருத்தத்தை தீர்ப்பதற்கு சமயம் இதுவேயாகும் ஆகையால் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி யாட்கொள்ளவேண்டும் என்று துதித்தான்.

இப்படியாகச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருக்கோயில் முன்னேநின்று துதித்து சுவாமிவேதாகமங்கள்முடியக்கற்று அவ்வழியேயானடைந்தேனாலும் இல்லறமானமனைவிவாழ்க்கையில்லாமல் உன்பாதவருச்சனைக்கு யோக்கியனாவேனோ மனைவியில்லாதவன் உன்னைத்தொடலாகாதே ஓஓ கடவுளே இதுவே நல்லசமயம் எல்லாமறிந்திருக்கிற நீர் இந்தப்பாண்டியன் கருத்தறியீரோ, இந்த சமயம் நான்போய்சொல்லி ஆயிரம்பொன் பெறும்படியான ஒருகவிபாட பிரார்த்தித்தான் அப்போது பாண்டியர் குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரர்.

கொங்குதேர்வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி
காமஞ்செப்பாது கண்டதுமொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின்
மயிலியற்செறி யெயிற்றரிவை கூந்தலி
னறியவுமுளவோ நீயறியும்பூவே.

என்கிற ஒரு செய்யுளைச்சொல்லி எழுதிக்கொடுக்க தருமியென்பவன் றெழுதுவாங்கித் தன்துன்பந்தீர்ந்து சோமசுந்தரக்கடவுள் சொன்ன பாடலைக்கைக்கொண்டு புதையல் கண்டெடுத்தவன்போல மனமகிழ்ந்து சங்கப்புலவர்களுக்கு முன்னேபோய் அங்கே கற்றுவல்ல சான்றோர்கையில் அந்தப் பாடலைக்கொடுக்க அவர்கள்வாங்கி வாசித்துப்பார்த்துச் சொற்சுவை பொருட்சுவைதெரிந்து நல்லநல்லவென்றுகொண்டாடி அந்தச்சான்றோர்கள் பாண்டியனுக்கு முன்னேபோய்சொல்ல அதைப்பாண்டியன்கேட்டுத் தன்மனக்கருத்துக்கு ஒத்திருந்ததினாலே தலையை அசைத்து மனமகிழ்ந்து இந்தச்செய்யுள் பாடிக் கொண்டுவந்த பிராமணன் முன்னே முடிப்புக்கட்டி

வைத்த ஆயிரம்பொன்னும் யாதொருதடையு மில்லாமல் பெறக்கடவனென்றுகொடுக்க, அப்போது பாண்டிய னேவினபடியே கற்றுவல்ல சான்றோரோடு ஏவலாளிகள் கூடவந்து சங்கமண்டபத்துக்குமுன்னே கட்டித்தொங்குகிற பொன்முடிப்பைத் தருமி அறுக்கும்போது நற்கீரர் நில்லென்று விலக்கி இந்தச்செய்யுளிலே குற்றமிருக்கிறதென்றுசொல்ல தருமியென்பவன்கேட்டுப் பசியன் னெடுங்காலம் அன்னங்கிடையாமல் பட்டினியேகிடந்து கிடைத்துண்ணப் போம்போது கையைப் பிடித்துக்கொண்டால் அந்தப் பசியன் கலங்குவது போலக்கலங்கி மனதும் வாயுமுலர்ந்து பயந்து சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருக்கோயில்முன்னேவைத்து சுவாமி நீர் என்ன காரணத்துக்காக இந்த வழுவானபாடலை எளியேன் கையிலே கொடுத்தீர் தரித்திரமென்கிற வியாதிபிடித்துப் பலகாலமும் வழிபடுகின்ற உமதடியேன் இப்போது கிடைக்கின்ற பொருள் போயிற்றேயென்று அதற்கே நான்முழுதும் வருந்தவில்லை தெய்வநாயகரான நீர்பாடினபாட்டு குற்றமென்று அற்பாயசும் சிற்றறிவுமுள்ளவர்கள் சொல்லலானால் இனி உம்மையாவர் தெய்வமென்று மதிப்பார்களென்றல்லவோ நான்முழுதும் துன்பப்படுகிறேன், இப்போது நேரிட்ட அவமானம் உமக்கேயல்லாமல் எனக்கென்னவுண்டு ஓகோ தெய்வமே யென்று முழுதும் மனம்வருந்தி அந்த ஆதிசைவப்பிராமணன் அழ அப்போதங்கே எல்லார்க்கும் பந்தம்-வீடு-வேதம்-அதன்பயனுகிய எல்லாமான சுந்தரேசர் ஒரு புலவராக கண்டிகை-மதாணி-மோதிரம்-கதிர்முடி-வயிரம்பதித்த கடுக்கன் இவைகளாலே அலங்கிருதராய்முத்தமிழும் வல்லவரிவரேயென்று அறியவிட்ட குறிபோலத் திரிபுண்டரங்கள் நெற்றியிலே யிட்டுக்கொண்டு நல்லபட்டங்கியும் போட்டுக்கொண்டு கங்கணங்களணிந்ததோள்களையுடைய கற்றுச்சொல்லிகள் அடப்பைதாங்க காளாஞ்சி தூக்கவும் கோடிகமேந்தவும், முத்துக்குடைநிழலின்கீழேபொற்காற் சாமரைவீசவும் வேதமேபாதுகையாகத் தாங்கவும் தாமருளிச்செய்தவைகளைக் கற்றுப் பாடவல்லவரான வேதாகமங்கள் தருமசாஸ்திரங்களெல்லாந் தெரிந்த சான்றோர்கள் கூடின சங்கமண்டபத்துக்குவந்து அங்கே அவர்கள் முன்னே நின்று அவர்களைப்பார்த்து சுவாமியானவர் நாம்பாடியனுப்பின பாட்டிலே குற்றஞ்சொன்னவர் இவர்களில் யாரென்று கேட்குமுன்னே கீரன் அஞ்சாமல்நானே குற்றஞ்சொன்னவனென்ன வ

ந்தபுலவர் அதில் எதுகுற்றமென்றுகேட்க அவர்பெருமைகள் ஒன்றுந்தெரியாதகீரன் அப்பாட்டிலே சொற்குற்றமில்லைபொருட்குற்றமிருக்கிறதென்ன அதற்குப்புலவர் பொருட்குற்றமென்னவென கீரன் தனக்குக் குற்றம்வருவது தெரியாமல் முடிக்கும் பூவால் வாசமேயல்லாமல் கூந்தலுக்கு சுயமேவாசமேது அப்படி வாசமுள்ளதாக (கூந்தலினறியவுமுளவோ) வென்று வினவியதே குற்றமென்ன புலவர் பதுமினிகூந்தலுக்குஞ் செயற்கைதானோவென்ன கீரன் அவள்கூந்தலுக்கு முடித்ததினாலேதான் வாசமுண்டாகுமென்ன, புலவர் தெய்வப்பெண்கள் கூந்தலும் அப்படித்தானோவென்ன கீரன் அந்தப்பெண்கள் கூந்தலும் மந்தாரமுதலிய மலர்களாலேதான் வாசங்கமழுமென்ன, புலவர் நீதுதித்து வணங்குகின்ற பரஞ்சோதியான திருக்காளத்தியப்பர்பாகத்தே வீற்றிருக்கின்ற ஞானப்பூங்கோதை கூந்தலுக்கும் அப்படியே செயற்கையாலேதான் வாசங்கமழுமென்று முழுதும் ஒரேநிலையாகச் சாதிக்கும்போது வந்த கடவுட் புலவர் தமதுநெற்றிக்கண்ணைக்கொஞ்சந் திறந்துகாட்ட அதைக்கீரன்கண்டு பயப்படாமல் நீரேபரமசிவனானாலுமாகுக. உம்முடைய நெற்றியிலே யொருகண்காட்டினதுபோல உமதுடம்பெல்லாம் கண்களாக காட்டினாலும் இந்தப்பாட்டில் குற்றம் குற்றமேயென அப்போது கடவுள் நெற்றிக்கண்வெம்மை கீரன்மேலேதாக்கப் பொற்றாமரைக்குளத்திலே போய்விழுந்தான் கடவுள் மறைந்தனர்.

தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்திமூன்றாவது

கீரனைக் கரையேற்றிய படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

மாரனைப்பொடிகண்டவனந்தனமைந்தனுக்
காரநற்கனகக்கிழியீந்ததறைந்தன
மேரனத்திரள்சூழ்மலரோடையிடத்தினுங்
கீரனைக்கரையேற்றியவாறுகிளத்துவாம்.

இதன்பொருள்.

மன்மதனையெறித்துப் பொடித்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தருமியென்னும் பிராமணப்பிள்ளைக்கு (அவனுடையகலியாணத்திற்குபயோகமாகும்பொருட்டு) மிகுதியாகப்பொற்கிழியளித்த திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனி, அழகுபொருந்திய அன்னங்கள்சூழ்ந்து விளையாடுகின்ற பொற்றாமரைத் தடாகத்தினின்றும் நற்கீரனென்னும் சங்கத் தலைவரைக் கரையேற்றிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

தொங்குகின்ற நீண்டசடாபாரத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளின் நெற்றிக்கண்ணாலே தாக்கப்பட்ட கீரன் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலேவிழுந்து துக்கசாகரத்திலேயழுந்தித் துன்பப்படுதலை அவரோடுகூடின சங்கப்புலவர்கள்கண்டு பொறாமல் அரசனில்லாத குடிகளும் நாயகரத்தினமில்லாத கண்டியும் ஞானமில்லாதகல்வியும்போலச் சங்கங்குலைகுலைந்து ஐயையோ சொல்லும்பொருளுமான கடவுளோடுவாதுசெய்த குற்றமெப்படி தீருமோ? இனி கீரன்பிழைப்பதருமையென்று நினைத்து முன்னாளிலே வெள்ளிமலையை வேரோடுபெயர்ந்த ராவணன்வந்து கைவீணையாலே இன்னிசை பாடக்கேட்டு மனமிறங்கினவராகிய கடவுள்பின்னும் அந்தராவணனுக்குத் தேரும் வாளுங்கொடுத்து அவன்செய்த குற்றத்தையும்பொறுத்தருளினாரல்லவோ? ஆகையாலே இக்குற்றத்தை ஒருவராலுந் தீர்க்கப்போகாது, எல்லார்க்குந் தெய்வமான சோமசுந்தரக்கடவுளே மனமிரங்கினால் தீர்ந்துபோகுமென்று துணிந்து

சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புலவர்கள் கடவுளடி நிழலிலே யொதுங்கி நின்று சேவித்து,

திருத்தனேசரணஞ்சரணம்மறைச்சென்னிமே
னிருத்தனேசரணஞ்சரணந்நிறைவேதநா
லருத்தனேசரணஞ்சரணந்திருவாலவா
யொருத்தனேசரணஞ்சரணங்களுனக்குநாம்.

பாயுமால்விடைமேல்வருவோர்பல்லுயிர்க்கெலாந்
தாயுந்தந்தையுமாகநின்றண்ணளிதாமரைக்
கேயுமாதவன்போனல்லதியவியற்றினுர்க்
காயுமின்பமுந்துன்பமுமாக்குவதாதலால்.

அத்தகற்றசெருக்கினறிவழிகீரனின்
வித்தகக்கவியைப்பழுதென்றவிதண்டையான்
மத்தகக்கண்விழித்துவெதுப்பின்மலர்ந்தபொன்
முத்தகக்கமலத்திடைவீழமுடுக்கினும்.

என்று துதித்து ஓ காளகண்டக்கடவுளே! இனி, இந்தக் குற்றத்தை மன்னித்தருளவேண்டுமென்று கபிலன் பாணன் முதலான புலவர்களெல்லாம் சரணமென்று விழுந்துவணங்கி மிகவும்வேண்டினுர்கள். அப்போது அந்தத் திருப்பாற்கடலில் பிறந்த நஞ்சையுண்ட கிருபாசொரூபியானசோமசுந்தரக் கடவுள் கரும்பின்மாதுரியத்தையும் வெல்லத்தக்க தீஞ்சொல்லையுடைய மீனுட்சியம்மையோடெழுந்தருளிவந்து நற்கீரன் கிடக்கின்ற பொற்றுமரைத்தீர்த்தத்தருகேபோய் குளிர்ந்தமதுரம்பொருந்திய சொல்லையுடைய புலவர் கூட்டத்திலே நின்றருளினுர். அப்படி நின்றருளின சோமசுந்தரக் கடவுள் முன்னே நெருப்புக் கண்ணுலே பார்த்து வீழ்த்தி இப்போதருட்கண்ணுலே பார்க்க ஆழ்ந்த நீரிலே கிடக்கிற நற்கீரன் பொறிபுலன் கரணங்களெல்லாம் கடவுள்விஷயமாயொருமித்து அவரது கிருபைக்கடலிலே முழுகி அன்புருவாய் ஐயோ உலகமாதாவான ஞான பூங்கோதையம்மையார் திருக்கூந்தலுக்குக் குற்றஞ்சொன்ன என்வாயைக் குற்றத்தைச் சோமசுந்தரக் கடவுளையல்லாமல் யார்பொருத்தருளுவாரென்று காளத்திகையிலையென் றெடுத்த சொன்மாறி மாறியிசைய வெண்பாவினுலே ஒருதிருவந்தாதிப் பாடித்துதித்த அதுகேட்ட சோமசுந்தரக் கடவுள் அவன்முன்னேவந்து அவன்கைகைப்பிடித்துக்கரை

யேற்றிவிட்டார். கரையேறின கீரன் பிறவிக்கடலினின்று கரையேற்ற வல்லவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளும் அங்கயற் கண்ணம்மையையும் வணங்கி அவ்விருவருடைய கிருபைக் கடலிலேமுழுகிக் குற்றஞ் செய்தவர்களுக்குப் பயதண்டமும் நன்மை செய்தவர்களுக்கு அன்புஞ்செய்கின்றதே பொருளா கக்கொண்டு கடவுளருளைவேண்டிப் பாடுகின்றான்.

அறனிலாணிழைத்தவேள்வியழித்தபேராண்மைபோற்றி
மறனிலாத்தண்டிக்கீந்தமாண்பெருங்கருணைபோற்றி
கருவிவீழ்கூற்றைக்காய்ந்தகனைகழற்கமலம்போற்றி
சிறுவனுக்கழியாவாழ்நாளளித்தருள்செய்திபோற்றி.

சலந்தரனுடலங்கீண்டசக்கரப்படையாய்போற்றி
வலந்தருமதனைமாயோன்வழிபடக்கொடுத்தாய்போற்றி
அலர்ந்தசெங்கமலப்புத்தேணடுச்சிரமறிந்தாய்போற்றி
சிலந்தியைமகுடஞ்சூட்டாவரசருள்செல்வம்போற்றி.

திரிபுரம்பொரியநக்கசேவகம்போற்றிமூவர்க்
கருளியதலைமைபோற்றியனங்கனையாகந்தீய
வெரியிடுநயனம்போற்றியிரதிவந்திரப்பமீளக்
கரியவன்மகனுக்காவியுதவியகருணைபோற்றி.

நகைத்திடவந்தவந்தநகுசிரந்திருகிவாங்கிச்
சிகைத்திருமுடிமேல்வைத்ததிண்டிறல்போற்றிகோயி
லகத்தவிசுடரைத்தூண்டுமெலிக்கரசாளமூன்று
சகத்தையுமளித்ததேவர்தம்பிரான்சரணம்போற்றி.

பொருப்பகழ்ந்தெடுத்தோன்சென்னி புயமிறமிதித்தாய்போற்
யிருக்கிசைத்தவனேபாடலிரங்கிவாள்கொடுத்தாய்போற்றி [றி
தருக்கொடுமிருவர்தேடத்தழற்பிழம்பானாய்போற்றி
செருக்குவிட்டவரேபூசைசெய்யநேர்நின்றாய்போற்றி.

பருங்கைமால்யானையேனம்பாய்புலியரிமான்மீன
மிருங்குறள்யாமைகொண்டவிகல்வலிகடந்தாய்போற்றி
குரங்குபாம்பெறும்பு நாரைகோழியாணலவன்றேரை
கருங்குரீஇக்கழுகினன்புக்கிரங்கியகருணைபோற்றி.

சாலநாணிழைத்ததீங்குக்கென்னையுந்தண்டஞ்செய்த
கோலமேபோற்றியஞ்சிக்கொடியனேனென்றெடுத்தபுன்சொன்

மாலைகேட்டென்னையாண்டமலைமகண்மணாளபோற்றி
யாலவாயடிகள்போற்றியம்மைநின்னடிகள்போற்றி.

ஆ மிகவுந்துன்பப்பட்டேன் அடியேனுக்கருளருளென் றிப்படிக்கோபமும் பிரசாதமுந்தோன்றசோமசுந்தரக்கடவுளை யும் அங்கயற்கணம்மையையும்போற்றிபோற்றியென்றுபாடிப் பின்னும் தேவகானத்தோடுகூடிய ஏழிசையெழுகூற்றிருக்கை யும்பாடிச் சொக்கநாதருடையசேவடிகள் தன்சிரசின்மேல்பட விழுந்து சேவித்தெழுந்தான் மற்றப்புலவர்களுந் தனித்தனி யேபாடித் துதித்து வணங்கினார்கள் பின்பு சோமசுந்தரக்கட வுள் தம்மைப்பாடித் துதித்த நற்கீரருக்கு இன்னருள் சுரந்து நீ முன்போலவே பாண்டியனாலே மெச்சப்பட்ட புலவர்கூட் டத்திலே போயிருவென்றுசொல்லித் தமது திருவுருமறைந் தருளி இந்திரன்விமானக்கோயிலுக்குள் அம்மையோடெழுந் தருளியிருந்தார் பின்பு நற்கீரரும் புலவர்களும் சங்கமண்டப த்திலே தொங்கக் கட்டியிருந்த பொற்கிழியென்கிற பொன்மு டிப்பை அந்தத்தருமியென்னும் சைவப்பிராமணனுக்குக் கொடுத்துப் பாண்டியனாலும் வரிசைகள் கொடுக்கச்செய்து சோர்வில்லாத கல்விச்செல்வராயமர்ந் திருந்தார்கள். பின்பு சண்பகபாண்டியன் மீனாட்சி சுந்தரேசரை வந்துவணங்கி நிறைந்த மெய்யன்புடனே பின்னும் திருக்கோயிலுக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கும் வேண்டிய திருப்பணிகள் செய்து கொண்டிருந்தான்.

கீரனைக் கரையேற்றிய படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்து நான்காவது

கீரனுக்கிலக்கணமுபதேசித்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கொன்றையந்தெரியல்வேய்ந்த கூடலெம்பெருமான்செம்பொ
மன்றலங்கமலத்தாழ்ந்து வழிபடுநாவலோனை (ன்
யன்றகன்கரையேறிட்ட வருளுரைசெய்தேமிப்பாற்
றென்றமிழனையான்றேறத் தெருட்டியதிரனுஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

அழகிய கொன்றைமாலையைத்தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுள் வாசனைபொருந்திய பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் விழுந்து வருந்திப் பின்பு வழிபட்டு வேண்டிய நற்கீரதேவரை அப்போது அகன்ற அந்தத் தீர்த்தக்கரையினின்றும் ஏற்றியருளிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம் இனி, அந்த நற்கீரதேவருக்கு அகஸ்தியமகாமுனிவரைக்கொண்டு செந்தமி ழிலக்கணத்தை யுபதேசித்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

முன்பு நான்மாடக் கூடலென்னும் மதுராபுரியில் எழுந்தருளிய முதற்பெருங்கடவுளாகிய சோமசுந்தரப்பெருமானுடைய திருவருளாலேசென்று புலவர்கூட்டத்திற் கூடிவாழுகின்ற நற்கீரதேவர் தமதுள்ளத்திருந்த கோணல்தீர்ந்து மதுரேசர் திருவடிகளிலே மிகுந்த அன்புகொண்ட மனத்துடனே ஆராய்ந்துபார்த்து முன்னே கடவுள் நெற்றிக்கண்ணாலே எரிந்த மன்மதன், பிரம விஷ்ணுக்களாலும் உருவாகாமற்போனான். நம்மையும் அந்தக்கண்ணேசுட அந்தவெம்மையைத்தீர்த்து ரக்ஷித்தல்லவோ இந்தப் பொற்றாமரைத்தீர்த்தம் ஆகையாலே இந்தத்தீர்த்தமே நம்மை யெக்காலமும் ரக்ஷிக்கத்தக்கதென்று வேறுபாடில்லாத மனதையுடையவராய் மூன்றுகாலமும்போய் முழுகிமுழுகி என்தகப்பனுகியும் திருவாலவாயென்னு மதுராபுரியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானுகியும் அடியார்களுக்குச் சோமசுந்தரக்கடவுளைச் சேவித்து அதிமு

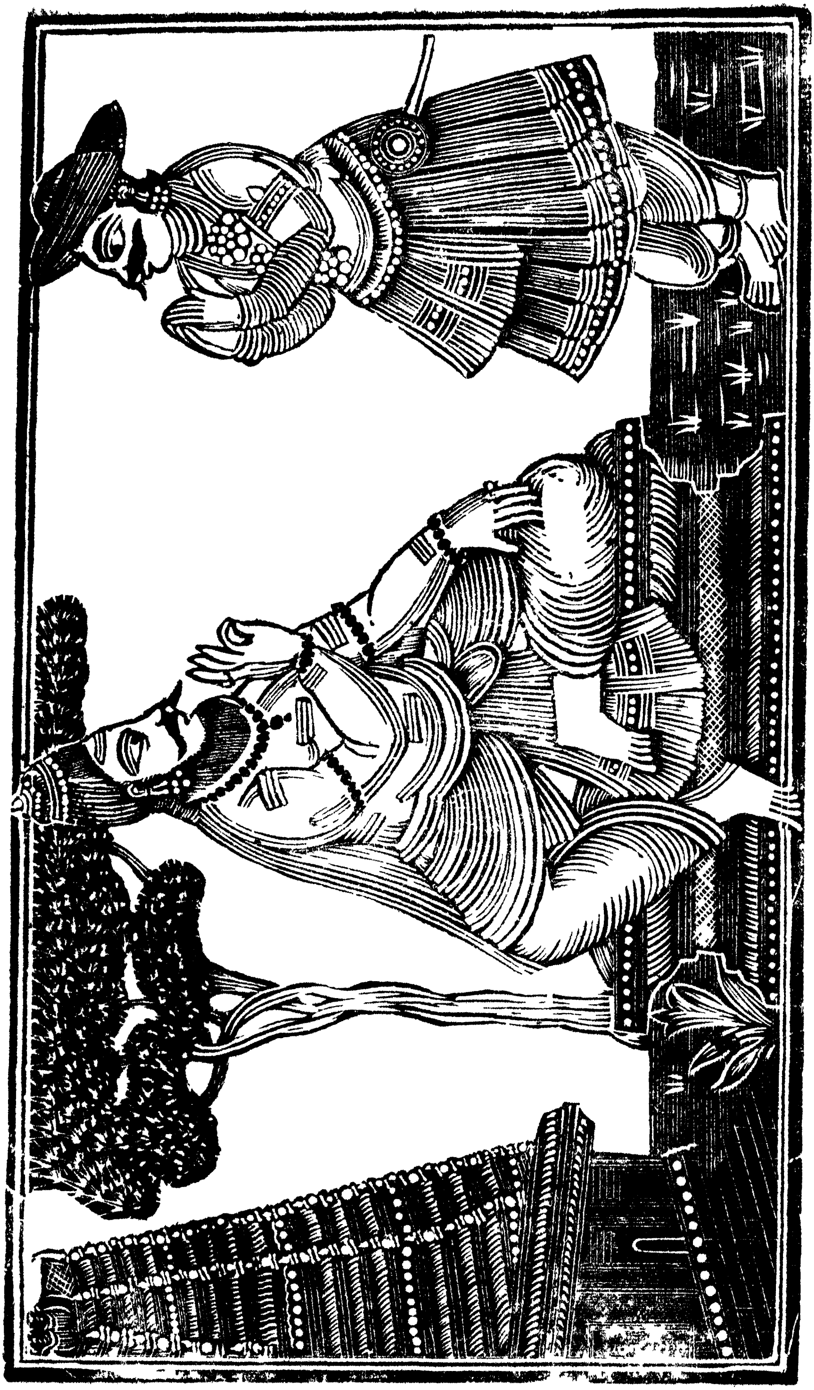

தல்தினந்தோறும் வழிபடுகின்ற நியமத்தையுடையவராகயிருந்தார்.

இப்படிக் களங்கமில்லாத மனதுடனே வந்து வழிபடுகின்ற நற்கீரர் நியமத்தைக்கண்டு சோமசுந்தரக்கடவுள் மனமகிழ்ந்து எழுந்தருளி இந்தக்கீரகனுக் கிலக்கணமின்னுந் தெளிவாக வரவில்லை ஆதலால் இதுசெஞ்சொல் இதுவழுவுச்சொலென்று தெரிகிலன், இனிகுற்றந்தீர்ந்த கேள்வி யறிஞர்கள் யாரைக்கொண்டு இவனுக்குப் போதிப்போமென்று நினைத்து ஆலோசிக்கும்போது அம்மையானவள் தன்னுடைய தாமரை மலர்போன்ற கைகளைக்குவித்து வணங்கி ஸ்வாமி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல எல்லாமொருங்குணர்ந்த உம்முடைய சங்கைக்கு விடைசொல்ல வல்லவர்களெங்கே யாரிருக்கிறார்கள் ஆனாலுமென்மனதுக்குத் தோற்றியதொன்று சொல்லுகிறேன் அதாவது முன்னொருகாலத்திலே வெள்ளிமலையினிடத்து இந்திரன் பிரமன் விஷ்ணுசனகாதிமுனிவர்முதலான எல்லாருங் கூடினபோது அங்குப் பூமிதாங்காமல் வடகீழ்த்திசை அழுந்தித் தாழ்ந்து, தென்மேற்றிசை உயர்ந்தது. அதுகண்டு தேவர்களெல்லாம் உம்மை வணங்கித் துதித்து சுவாமி உம்மையொப்பான ஒருவரை தென்மேற்றிசையிற் போயிருக்க விடைகொடுத்தால் இந்தப் பூமி சரியாக நேரே நிலைக்குமென்றார்கள். அப்படிச் சொல்லக்கேட்ட நீர் கடல்நீரைப் பானம்பண்ணின அகத்தியமுனிவனே நம்மை யொப்பானவன், அவன் மனைவாழ்க்கைக்குரிய வுலோபாமுத்திரையே பார்வதியையொப்பானவளென்று அங்கே போயிருக்கும்படி அந்த அகத்தியமுனியை யனுப்பும்போது அந்த முனிவன் சுவாமி? நான்போகும்படியான நாடோ தமிழ் வழங்குநாடு அந்த நாட்டிலுள்ளவர்களெல்லாம் தமிழாராய்ந்துகேட்டுத் தெளிந்தவர்கள் அவர்களுக்கெல்லாம் கேள்விக்கு விடைசொல்லவேண்டும் ஆதலால் அந்தச் செந்தமிழிலக்கணம் எனக்குத்தெரியத் திருவருள் செய்யவேண்டுமென்றான். அதற்கவன் கேட்டுக்கொண்டபடியே இலக்கண முதநூலைத் தெளியச் சொல்லி யருளினீர், அப்படி இலக்கணந் தெரிந்துக்கொண்டபின்னும் சுவாமி இனி எக்காலத்தில் தேவரீருடைய திருவடியைக்கண்டு சேவிப்பேனென்ன அதற்கு நீ கடம்பவனத்திலே நம்மைக்கண்டு சேவித்துக் கொள்ளென்று இன்னும் உனக்கு வேண்டியவைகளெல்லாம்

அங்கே நம்மிடத்திலே பெற்றுக்கொள்ளக் கடவையென்று விடைகொடுத்துப் பொதியமலையிற் போயிருக்கத் திருவருள் செய்தனுப்பினீர். அப்படியே இன்னும் உலோபாமுத்திரை யுடனேகூடி அங்கேதானே யிருக்கிறான். இதுசெய்தி உம க்கு ஞாபகமுண்டாகத் தெரிவித்தேன் தமது திருவுள்ளத்து க்குச் சம்மதமானால் இந்தக் கீரனுக்கு அந்த அகத்தியமுனி யை அழைத்து இலக்கணம் தெளியப்படுத்துமென்று மீனாட் சியம்மையார்சொல்ல கடவுள்மனமகிழ்ந்து அக்காலத்து நட ந்தவெல்லாம் இன்றளவும் மறவாமலிருந்து சொன்னாயல்ல வோ வென்றுகொண்டாடி அப்படியே செய்கிறோமென்று அந்த குடம்பெற்ற முனியான அகத்திய முனிவரை நியமித் தார். இப்போது எல்லாமுடைய நாயகரான சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவுள்ளந்தெரிந்து தலைமேலே கைகளைகுவித்துக் கொண்டு அரியதவ விமானத்தின்மேலே தன் பத்தினியாரோ டேறி ககனமார்க்கமாகவந்து அந்தத் தவத்தேரை விட்டுப் பத்தினியுடனே தமிழ்முனிவரிறங்கிச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருக்கோயிலுக்குள்ளே புகுந்து நான்கு புயங்களுடனே விள ங்குகின்ற கடவுளாகிய செம்பவளமாலையையும் அதனருகே விளங்குகின்ற தேவியாகிய இந்திர நீலமலையையும் வணங்கி அன்பு பெருகுகின்ற மனத்திலே துளும்பிப் பொங்கவும், மெ ய்ஞ் ஞானானந்தம் பெருகவும், கடவுளருகே ஒருபுறத்திலிரு க்க, அப்போது அவ்விடத்தே நற்கீரரும் பொற்றாமரைக் குளத்திலே நீராடிக் கடவுளை முன்போலவே உருகுகின்ற அன் புடனே விரைவில் வணங்கவந்தார்.

அப்போது நற்கீரர் வரக்கண்ட கடவுள் அகத்தியரைப் பார்த்து ஓய் அகத்திய முனிவரே இந்தக் கீரனுக்கின்னுமிலக் கணம் தெளிவாய் நிரம்பவில்லை ஆதலால் நீர் எம்மிடத்தே தெ ரிந்துக்கொண்டபடி குற்றந்தீரத் தெளிவு படுத்துமென்று திரு வாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே சந்திரசடாதரனை கடவுளனுக் கிரகித்ததைத் தலையிலு மனத்திலுங்கொண்டு நற்கீரரையழை த்து வணங்குவித்து அகத்தியமுனிவர் நற்கீரருக்குவடநூலார் வியாகரணமென்கிற இலக்கணஞ் சொல்லத்தொடங்கினார் எப் படியென்றால், பொதுப்பாயிரம்சிறப்புப்பாயிரங்களைக்கொண்டு எழுவகைமதங்களுடனே நான்கு பொருளுங்கூடிப் பத்துக் குற்றங்களையுமொழித்து பத்தழகும் முப்பத்திரண்டு புத்திக ளும் பொருந்தியமுனைவன் கண்டமுதநூலைத் தொகைவரை

விரிவாக கருத்துரை பதவுரைமுதலிய காண்டிகையுரையாலும் விருத்தியுரையாலும் நூலிலுள்ளபொருளைக் குற்றமில்லாமல் விளங்கத்தெரிவித்தார். அப்படித்தெரியப்படுத்தினவழி நூலாசிரியனை அவர்சொல்லியவகைகண்டு அந்தநூலின் பொருள்வடிவான முதநூலாசிரியன் சந்தோஷமும் இன்பமும்கருணையுந்தழைக்கத் தம்முடைய திருக்கைகளாலே உள்ளமகிழ்வு பொங்க ஆலிங்கனஞ்செய்து அவருக்கு வேண்டினவெல்லாம் அருள்செய்து பொதியமலையிலே போயிருக்க விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டார் உடனே உலோபாமுத்திரையோடு அகத்திய முனிவர் விடைபெற்றுப்போனபின்பு அங்கயற்கணம்மை தன் கணவனைப்பார்த்து சுவாமீ என்னகாரணத்தினாலே நீரேசொல்லாமல் கீரனுக்கு அகத்தியராலே இலக்கணஞ் சொல்லுவித்ததென்றுகேட்க அதற்கு மதுரேசர் தமதுதேவியாரைப்பார்த்து பெண்ணேகேள் நூல்சொல்லவேண்டியது தனக்குவழிபாடுசெய்வோன் மிகவும் பொருள்கொடுப்பவன் மனமாச்சரியமில்லாதவன் சொன்னசொற்கடவாதவன் ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்களுக்கே சொல்லுவது தருமம் இந்தக் கீரன் என்னோடு கொண்ட மனமாச்சரியத்தாலே நாமேசொல்லாமல் அகத்தியமுனிவனாலே சொல்லுவித்தோமென்ன. அம்மை கேட்டுக் கவலைதீர்த்துமகிழ்ந்திருந்தாள், பின்பு இலக்கணந்தெரிந்து கொண்ட நற்கீரர் தான்முன்னேபாடினகவிகளெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்த்து அதிலுள்ள வழுநிலை வழாநிலைகளெல்லாந் தெரிந்து ஐயோ நான்யாதுகாரணத்தினாலே முழுதொருங்குணர்ந்த முதற்கடவுள் பாடலிலே பொருளவழுச்சொன்னேன் வேதாந்தங்களும் தொட்டரியப்படாத பாதங்கள் பூமிதொடும்படி வந்தருளின நிறைந்தபரஞ்சோதி நிராமயமான வெள்ளியம்பலவாணர் விஷயத்தில் அபராதியானேன். எப்படியென்றால், அல்பமதிகளே அதிகசெருவிகளென்கிறபழமொழி என்மட்டாகவன்றோமுடிந்தது. இன்னும் அட்டமூர்த்திக்குச் செய்தகுற்றத்தினாலே அக்கடவுள் நெற்றிக்கண்ணே என்னுடம்பைச் சுட்டதேயன்றி என்னெஞ்சையுஞ் சுடுகின்றதேயென்று பலவிதமாக மனநடுங்கிப் பின்னும் பிள்ளையைப்பெற்ற தாயானவள் கசக்குமருந்தை வாயிலூட்டிப் பிணியைத்தீர்த்தாற்போல் என்னுடனே பகைகொண்டுவலிந்து என்குற்றந் தீரத் தெளிவுசெய்த சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு நான்செய்யக்கிடந்ததென்னவென்று அளவில்லாத பேரின்பக்கடலிலே முழுகி கடவுள் அகத்தியமுனிவராலே தமக்குத்தெளிவுபெறச் செய்தநூலை எல்லாப்புலவர்களுக்கு மன்புடனேபோதித்து கடவுள் திருவடிக்கன்புமிகுதி மேன்மேலாக நற்கீரர் சங்கத்தில் மிகுந்த அன்போடிருந்தார்.

கீரனுக் கிலக்கண முபதேசித்தபடலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஐம்பத்தைந்தாவது

சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

காமனைப்பொடியாக்கண்டகண்ணுதனென்னூல்கீர
நாமநற்புலவர்க்கீந்தநலமிதுபோலம்பூங்கொன்றைத்
தாமனச்சங்கத்துள்ளார்தலைதடுமாற்றந்தேற
வூமனைக்கொண்டுபாடலுணர்த்தியவொழுக்கஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

மன்மதனைப்பொடியாக யெரித்தருளிய நெற்றிக்கண்ணை யுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் (அகஸ்திய மகா முனிவரைக் கொண்டு) நற்கிரதேவரென்னும் பெயரையுடைய சங்கப்புலவருக்குத் தருமிலக்கணத்தை யுபதேசித்தருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி, பொலிவையுடைய அழகிய கொன்றை மலர்மாலையைத்தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுள் அந்தச் சங்கப் புலவர்கள் (நாற்பத்தெண்மரும்) கொண்டிருந்தமயக்கமானது நீங்கும்படிக்கு (உருத்திரசன்மரென்னும்) ஊமைபிள்ளையைக் கொண்டு அவர்கள் பாடலின் உண்மைப்பொருளையுணர்த்தி அவர்கள்கொண்டிருந்த கலகத்தைத்தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அளவில்லாத நிறைந்த கல்விகேள்விகளில் வல்லவராகிய சங்கப்புலவர்கள் நாற்பத்தெட்டுபேர்களும் தனித்தனி வெவ்வேறே செந்தமிழ்ச் செய்யுள்கள்பாடி அவரவர்களும் தங்கள்தங்களைமெச்சிப்பெருமைகள்பேசி மாறுகொண்டபின்பு அவரவர் தராதரந்தெரிந்து சொல்லவல்ல முதனூலாசிரியரான கடவுள்சந்நிதிமுன்னேவந்தார்கள் அப்படிவந்தவர்கள் சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கி சுவாமி? அடியேங்கள்பாடின இந்தப்பாடல்களில் நல்லதும் தீயதும்தெரிந்து வேறுபாடல்களை அளவிட்டுக்காட்டி அவைகளின் குற்றங்களைப்போக்கி எங்கள் சந்தேகந் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொ

ள்ள அதைக்கேட்ட வேதமுதல்வரான சோமசுந்தரக்கடவுள் முன்னே பிரமவிஷ்ணுக்கள்தேடவளர்ந்து நெருப்புமலையாக நின்று அதிலிருந்துவந்த வடிவுபோலே சச்சிதானந்தசொரூபமாய் உலகுக்கெல்லாங் காரணமாக மூலைத்தமூலலிங்கத்திலிருந்தும் காணக்கூடாத ஒருபுலவராகி எழுந்தருளிவந்து ஓய் புலவர்களே இந்த மதுரையிலே ஒருவர்த்தகன் குபேரன் போலும் பாக்கியவான் அவன்பேர் தனபதி அவன்மனையாள் பேர் குணசாலினி அவ்விருவருக்கும் அவர்கள்செய்த பெரிய தவத்தினாலே வெள்ளறிவாளருடைய அஞ்ஞானவிருள் நீங்க ஞானசூரியன்போல ஓர்புத்திரன் அவதரித்திருக்கிறான் அவனே தெய்வத்தன்மையான மன்மதன்போலும் வடிவழகுள்ளவன் ஆனால் வாய்பேசாத ஊமைப்பிள்ளை அவனிடத்தில் நீங்கள் எல்லோரும்போய் நீங்கள் பாடின பாடல்களையெல்லாம் சொல்லுங்கள். அவன் கேட்டுத் தன் புத்திக்கிசைந்து நன்றான பாடல்களை எல்லாரு மதிக்கும்படியான பாடல்கள் என்றுசொல்ல அதற்குப் புலவர்கள் சுவாமி! அவன் ஊமைப்பிள்ளையானால் எங்கள்பாடல்களிலுள்ள நன்மைதீமைகளை எப்படித்தெரிந்துக்கொள்ளமாட்டுவானென்று கேட்க வெள்ளியம்பலவழகர் ஓய் புலவர்களே! அவன் செட்டிபிள்ளையாய் ஊமையாயிருந்தாலும் உங்கள் பாடல்களிலுள்ள சொல்லாழமும் பொருளாழமுங்கண்டால் தலையையசைத்து உடம்பெல்லாம் புளகித்து மனங்களித் தானந்திப்பான் அப்போதுங்களுக்கெல்லாம் உண்டானகலகந் தீருமென்றுசொல்லி ஆலயத்துக்குள்ளே யெழுந்தருளினார் பின்பு புலவர்களெல்லாருங் கூடிப்போய் அந்த வைசிய ரத்நத்தை அன்போடுகண்டு அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் சங்கத்திலே யிருக்கப்பண்ணி அவர் திருவடியை அருச்சித்து நல்ல சந்தன களபகஸ்தூரி புஷ்பங்களாலே அலங்காரஞ்செய்து விசுவசித்து முன்னேயிருந்து தாங்கள்பாடின அருமையான மதுரம்பொருந்திய தமிழ்ப்பாடல்களைச்சொன்னார்கள் அப்போதந்த ஊமைப்பிள்ளை அப்பாடல்களைக்கேட்டு சிலர் சொல்லாழங்களை மகிழ்ந்தான் சிலர் பொருளாழங்களை மகிழ்ந்தான் சிலர் சொற்கூட்டுகளை இகழ்ந்தான் சிலர் பொருட்கூட்டுகளை இகழ்ந்தான் சிலர் சொல்லின் பங்களைப் புகழ்ந்தான் சிலர் பொருளின்பங்களைப் புகழ்ந்தான் சிலர் சொல்லுறுதிகளையும் பொருளுறுதிகளையுந் தேர்ந்து கொண்டாடினான்.

இப்படிப் புலவர்கள்பாடின தமிழ்களை மனக்குறிப்பினு லே தெளியப்படுத்தின சிறியசெட்டிப்பிள்ளை மிகத்தெளிந்த நற்கீரர் தமிழையும் கபிலர் தமிழையும் பாணர் தமிழையும் அப்படியே கேட்கும்போதெல்லாம் கொண்டாடி அந்த மூவர் தமிழிலுநுழைந்து சொற்சுவையும் பொருட்சுவையு மிகச்சி றந்திருக்க அனுபவித்து உடல்பூரித்து மனமொருமித்துச் சிர சையசைத்து மகிழ்ந்துருகி ஆனந்தக்கண்ணீர்விட்டு நவரத் தினங்களையும் தனித்தனியே விலைமதித்துச்சொல்லுந் தங்கள் குலச்செட்டிகள்போல புலவர்கள்பாடின தமிழ்ப்பாடல்களை தராசுமுனைபோல நிறுத்துப்பார்த்து இன்னதிப்படி இன்ன திப்படியென்று குறித்துக்காட்ட நல்வழிதெரிந்த புலவர்கள் ஒருவருக்கொருவருண்டானபகைதீர்ந்துஉறவானார்கள். பின்பு அப்புலவர்கள்பாடின பாடல்கள் உலகமெல்லாம்பரவிச் சிற ந்துவிளங்கின அந்தத்தெய்வப் புலவர்களும் தங்கள் கலகந் தீர்ந்து நூலாராய்ச்சிசெய்து பழையபடி சங்கங்கூடிப் பொலி வுபெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்த படலம்

முற்றிற்று.

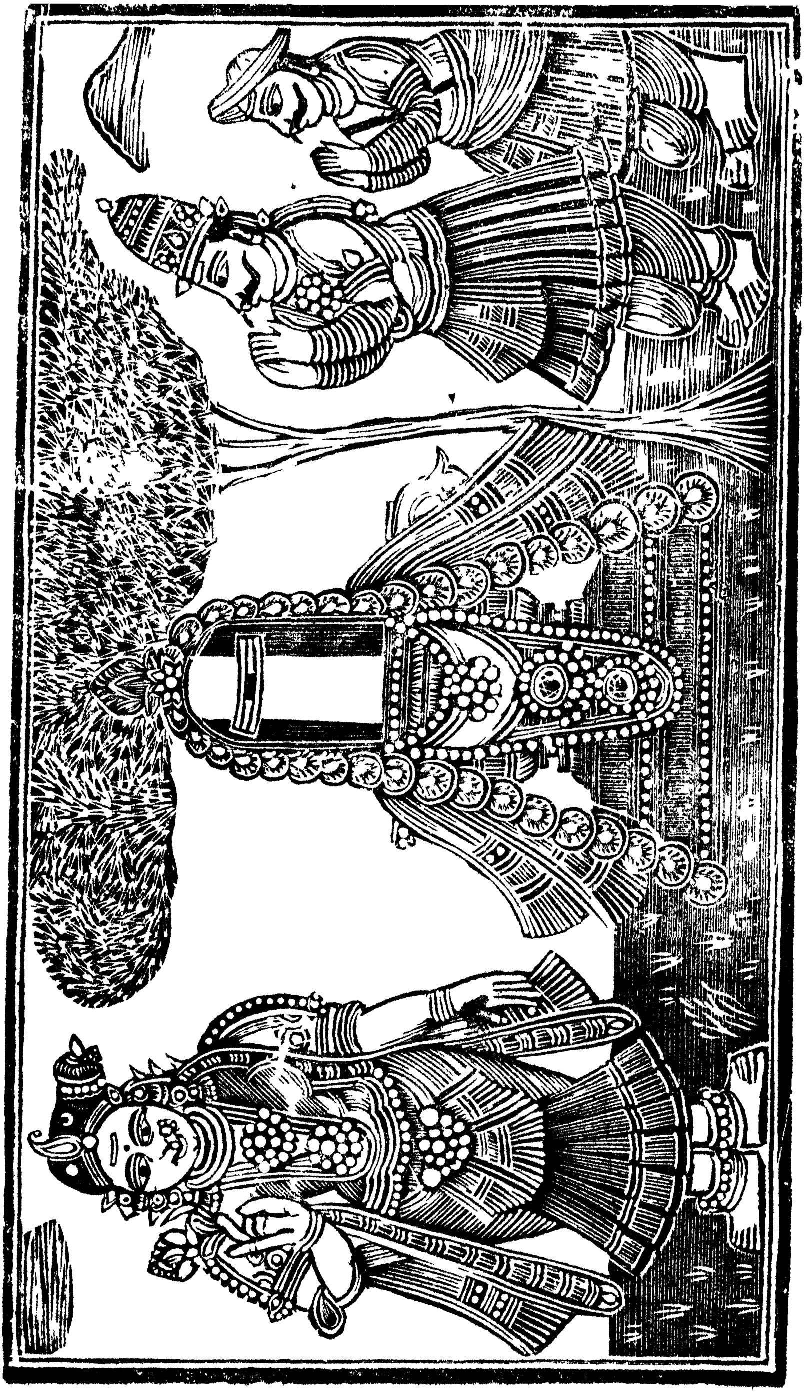

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்தாருவது

இடைக்காடன் பிணக்குதீர்த்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

குடைக்காடன் பசிக்கன்னக் குழியருத்தி வேட்கையறக் கொடுத்தகங்கை, சடைக்காடன்புலவரிகறணிவித்தமுறையிது மேற்றன்னைப்பாடுந், தொடைக்காடன் பகன்றிகழ்ந்ததென்ன வனை முனிந்துதன்னைத் தொழுதுபோன, விடைக்காடனுட ன்போய்ப்பின் பெழுந்தருளிபிணக்கறுத்தவியல்புசொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

குடைக்கு ஆளாகிய குண்டோதரனென்னும் பூதத்தலைவ னது பசிதீரும்படி அன்னக்குழியை அவன்கொண்டிருந்த ஆவலடங்க உண்ணும்படிக்குக் கொடுத்தருளிய கங்கைதங்கிய சடாமுடியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் சங்கத்தாருடைய கலகந்தீர்த்த திருவிளையாடலிதுவாகும் இனி தன்மேல் பாடிக் கொண்டுவந்த பிரபந்தத்தைக்கண்டு மகிழாமல் இகழ்ந்தகுலே சபாண்டியன்மேல்கோபித்து அதனைத் தம்முடைய சந்நிதி யில்வந்து முறையிட்டுவணங்கிப்போன இடைக்காட்டுச்சித்த ரோடுசென்று மீண்டும் எழுந்தருளி அவருக்குண்டாயிருந்த பிணக்கைத் தீர்த்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

அதன்பின்பு சண்பகபாண்டியன் இந்திரனுக்குண்டாகிய பழியைத்தீர்த்து அவனுக்கு முன்னிருந்த அரசுரிமையும்பின் புமோட்சவின்பமுந் தந்தருளிய சண்பகசுந்தரர் பொன்னடி க்கு மிகுந்த அன்புகொண்டு சண்பகப்பூ மாலைகட்டிச்சாத்தி வணங்குகின்ற திருத்தொண்டுக்குத்தகுந்த அந்தரசூடாமணி யாய் விளங்குகின்ற சிவலோகத்தையடைந்தான் அவனுக்குப் பின்பு பிரதாப சூரியன் - வங்கிசத்துவசன் - இரிபு மருத்த னன் - சோழவங்கிசாத்தகன் - பாண்டிவங்கிசேகரன் - வங்கி சேசசிரோன்மணி - பாண்டீச்சுரன் - குலத்துவசன் வங்கிசவி பூடணன் சோமசூடாமணி - குலசூடாமணி இராசசூடாமணி

பூபசூடாமணி குலேசபாண்டியன் என்றிப்படிப் பதினைந்து பாண்டியர்கள் மதுரையையரசாண்டார்கள். அவர்களில்குலேசபாண்டியன் இலக்கணவிலக்கிய முதலிய எப்படிப்பட்ட நூல்களின் முடிவுங்கண்டு தெளிந்தவனாதலினாலே முத்தமிழ்ச் சங்கம் அவனுக்கிடங்கொடுத்துக் கூடவிருந்தான், அப்படிக் கல்வி கேள்விகளினாலே சிறந்தவனென்றுகேட்டு இடைக்காட்டுச்சித்தர் முழுதுந் தெரிந்தகபிலரைச் சினேகங்கொண்டு அவராலே அந்தப்பாண்டியனைக்கண்டு தமிழ்சொல்லவேணுமென்று நினைத்து தாம்பாடின பாடல்களைப் பாண்டியன்முன்னே வந்துசொல்லபாண்டியன் அப்பாடல்களின் சொற்சுவைபொருட்சுவைகளெல்லாந்தெரிந்தும் தன்மனதிற் பொறாமையாலே தலையசைத்தல் மனமகிழ்தல் முகமலர்தல்களிலொன்றுஞ் செய்யாமல் பேசாதிருந்தான். அப்போது சங்கத்தாரைவேண்டிவந்த இடைக்காட்டுச்சித்தர் மிகவும்நாணி அங்குநின்றும் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருக்கோயிலுக்குப்போய் சந்நிதியிலே விழுந்துசேவித்து தமிழறியும்பெருமானே தன்னைச்சேர்ந்தாற் பெறுதற்குரியசெல்வமே திருவாலவாயுடைய நாயகனே இந்த பாண்டியன் கல்வியிற்சிறந்தவனென்று சொல்லக்கேட்டுவந்து பாடல்கள்பாடினேன் அதற்கு அவன்எவ்வளவுந்தலையசையாமல் அவமதித்து அன்புகொண்டு புகழ்ந்தவர்களுக்கு ஒருபயனுமுதவாத உவர்க்கடல் உப்பங்கழி காட்டுமிருகம் பட்சிமுள்மரம் வெறுங்கல்லான மலைவேம்பாலைநிலம் இவைகளிலொன்றான அசேதனம்போலிருந்தான். எம்மையனே இப்படி அவன் என்னையோ அவமதித்தான் அன்றுசொல்வடிவான இந்த அங்கயற்கண்ணம்மையையும் பொருள்வடிவான உம்மையுமே அவமதிப்புச்செய்தான் ஆகையாலே எனக்கொன்றுமில்லையென்று சந்நிதிமுன்னே நின்றிப்படி விண்ணப்பஞ்செய்துவிட்டு இடைக்காட்டுச் சித்தர் தணியாத கோபத்துடனே அங்கு நின்றும் விரைந்துபோயினர் பின்பு அவர்சொன்னசொற்கள் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருச்செவிகளிலே அருளோடுமேற்று விரைந்துசென்ற இடைக்காட்டுப் புலவருக்கும் அவரைத்தொடர்ந்துசென்ற கபிலருக்கும் மனமகிழ்வாகத் தானும் ஞானமயமான தம்முடைய இலிங்கவடிவைத்தெரியாமல்மறைத்துவிட்டு தேவியுடனேசென்று வெளியேபோய்த்தமதுகோயிலுக்குவடபுறத்திலேவருகிற வையையாற்றுக்குத் தென்பாகத்திலே ஓராலயந்தோற்றி அதிலே எழுந்தருளியிருந்தார்.

பின்பு சங்கப்புலவர்களும் கடவுள் போனவழியே போய் அங்குத்தோன்றின ஆலயத்தினிடத்திலேதானே வாசஞ்செய்திருந்தார்கள். அன்றிராத்திரி விடிந்து விடியற்காலம் பள்ளியெழுந்தபின்பு சேவிக்கவந்த அடியார்கள் ஞானமயமான சிவலிங்கத்தை அங்கேகாணாமல் இதென்ன மாயமென்று அதிசயித்து சித்தங்கலங்கி இந்தச்செய்தியைப் பாண்டியராஜனுக்கோடிப்போய்த் தெரிவிப்போமென்று போகும்போது மதுராபுரி பிராண நாயகனைப்பிரிந்த பெண்கள்போலவும் லட்சுமி நீங்கிய தாமரைமலர்போலவும் அழகுகுலைந்து களையில்லாதிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டுபோய்ப் பாண்டியனைக்கண்டு நடுநடுங்கி நாக்குலர்ந்து ஐயா பாண்டியமகாராஜனே நாங்கள் சொல்லப் பயப்படுகிறோம் ஆனாலும் உங்கள் குலதெய்வத்தைத் திருப்பள்ளியெழுச்சிகண்டு இன்றுசேவிக்கப்போனோம் அங்கே கடவுள்வடிவான சிவலிங்கத்தைக்காணோம் வெளியேபட்டணங்களெல்லாம் அழகு குலைந்திருக்கின்றதென்று காய்ச்சினவேலைக் காதிலேசொருகினாற்போலச் சொன்னார்கள் உடனேபாண்டியன் சிங்காசனத்திலிருந்து அடியற்றமரம்போல மண்மேல் விழுந்து உயிரும் அறிவும் ஒடுங்கி மண்பொம்மை கிடந்தாற்போலக் கொஞ்சநேரங்கிடந்து கொஞ்சமும் ஞாபகமுண்டாகி யெழுந்து இரண்டு கைகளையுங்குவித்து அழுதகண்ணீர்வெள்ளத்திலேமுழுகி எங்குலதெய்வமே எம்மரசே அடியேன் என்னகுற்றஞ்செய்தேன் தேவரீர் திரிபுரத்தை யெறித்த வில்லாக வளைத்த மேருமலைக்குப் போனீரோ, அல்லதுபழையசிவபுரத்துக்குப்போனீரோ, கயிலைமலைக்குப்போனீரோதம்மைமறந்து உண்மையே தியானிக்கின்ற அடியாருள்ளத்துக் கெழுந்தருளினீரோ, அல்லது எப்போதுந் துக்கித்துக்கொண்டேயிருக்கிற வேதமுடிக் கெழுந்தருளினீரோ, இப்போதெங்கே போனீர் என்று இவ்வாறாகப் பாண்டியன் துன்பப்படும்போது சிலர் ஓடிவந்து ஓஐயா பாண்டியமகாராஜனே நாங்களொரு அற்புதங்கண்டோம், அதாவது வையையாற்றுக்குத் தென்புறத்திலே பிரமசிருஷ்டி உண்டானநாள்முதல் ஒருநாளுங் கண்டதில்லை இந்தத் திருவாலவாய்க்கடவுள் இங்கிருந்த சங்கப்புலவர்கள்கூட பார்வதிதேவியுடனெழுந்தருளி வாசஞ்செய்கிறாரென்றார்கள் அந்தவார்த்தை காதிலேபுகுந்திழுக்கவெழுந்து பாண்டியன் பயத்திலே முழுகிக் காலாலே நடந்துபோய் வையையாறு தன்னுடைய அலையாகியகையினாலே புட்பங்க

ளைக்கொண் டருச்சனைசெய்துவணங்க தென்கரையிலே பார்வதி தேவியுடனே வாசஞ்செய்கின்ற தங்கள் குலரத்தினமான கடவுளைக்கண்டு ஓடிவந்துவணங்கி அன்பினாலே உருகுகின்ற கண்ணீர்பெருகி ஆனந்தக்கடலிலே முழுகிக்கிடந்து பின்னுமெழுந்து நாக்குக்குழறித்தடுமாறிநின்று ஐயா சுவாமி வேதங்களுந் தேடிக்காணப்படாத திருவடிகள் சிவக்கவும் பட்டணமெல்லாம் துன்பப்படவும் ஜெகதீஸ்வரியான எமது அன்னையுடனே இங்கேவருவதற்குக் காரணமென்ன அடியேனாலேதாகிலுங் குற்றமுண்டோ அல்லது என்னைச்சேர்ந்தவர்களாற் குற்றமுண்டோ அல்லது என்பகைவர் திருடர் நாட்டுமிருகங்களாலே இடையூருண்டாயினவோ அல்லதுவேதப்பிராமணர்கள் ஆசாரந்தப்பி நடந்தார்களோ அல்லது தருமங்குறைந்ததோதவங்குறைந்ததோ இல்லறந்துறவறந்தவறினவோ எங்கள் குலதெய்வமே தெய்வமே எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை.

கள்ளேறுகடுக்கைநறுஞ் சடையானேபோற்றிபெருங்கருணைபோற்றி,வெள்ளேறுகொடியுயர்த்த விடையானேபோற்றியருள்விகிர்தாபோற்றி, புள்ளேறுகொடியுயர்த்த புனிதனயன்றேராத புனிதாபோற்றி, வள்ளேறுசிறுகுழவி மதிநுதலங்கயற்கண்ணி மணாளபோற்றி.

பாதமலரிணைபோற்றி பன்னிரண்டுகையானைப் பயந்தாய்போற்றி, வேதமுடிகடந்தபர ஞானத்திலானந்தவிளைவேபோற்றி, போதவடிவாய்நால்வர்க் கசைவிலந்து நிறைந்தபரம்பொருளேபோற்றி,மாதவளநீறணிந்த மன்னுவங்கயற்கண்ணி மணாளபோற்றி.

பொக்கமுடையார்செய்யும் பூசைதவங்கண்டுநகும்புராணபோற்றி, தக்கன்மகம்பொடியாகத் திருப்புருவமெரித்தகொடுந்தழலேபோற்றி, செங்கமலககண்ணிடந்த கண்ணனுக்குத்திகிரியருள் செல்வாபோற்றி, மைக்குவளையனையமணி கண்டாவங்கயற்கண்ணி மணாளபோற்றி.

என்றுபாண்டியன் இப்படி தோத்திரங்கள்பண்ணக்கேட்டுக் கூடலழகர் ஆகாயவாக்காக, பாண்டியா இப்போதுன்னுடைய தோத்திரத்தைக்கேட்டு நாம்மிகவுஞ் சந்தோஷித்தோம் மெத்தவு நன்றாயிருக்கின்றது ஆனாலுமின்னமொன்றுண்டு அதேனென்றால் உலகத்திலேஉள்ள சிவஷ்தலங்களிலே திரு

வாலவாய் மிகவுமேலானது இங்கேசுயம்புலிங்கங்கள், அநேகம் அல்லாமலும் அசுரர் - இயக்கர் - சித்தர் - அரக்கர் - தேவர்-முனிவர்-மனிதர் ஆகிய இவர்கள் தங்கள் பெயர்கள் விளங்கிப் பிரதிஷ்டையாகச் செய்த இலிங்கங்கள் அநேகம் இந்த லிங்கங்களில் மேம்பாடுள்ளவைகள் அறுபத்துநான்கு இந்த அறுபத்து நான்கிலு மேம்பாடுள்ளவைகள் எட்டு இந்த எட்டும் திக்குப்பாலகர்களாலே பூசிக்கப்பட்டன இப்போது நாம்புகுந்திருக்கிற லிங்கம் நமதுதோழனை குபேரனாலே பூசிக்கப்பட்டன. இந்தலிங்கங்களெல்லாம் ஒரூழிக்காலத்திலே மறைந்துபோயினவனாலுமிங்கே இந்தலிங்கம் நமதுதோழன் பூசைசெததானதினாலே இதிலே நாம் வாசஞ்செய்கிறோம். இனி இது வடமதுரையென்று பேராகக்கடவது ஆனாலும் நாம் கடம்பவனம்-மதுரை-நான்மாடக் கூடல்-திருவாலவாயென்கிற அவ்விடத்தைவிட்டு ஒருநாளு நீங்கமாட்டோமென்பது னக்கே நன்றாய்த்தெரியும் நீயோ எனக்கபராதி யானவனென்று இடைக்காட்டுப் புலவன்செய்தசெய்யுளை நீ அலட்சியஞ்செய்தாயாகையாலே நாமந்தப் புலவனிடத்திலே கொண்டிருக்கிற தயவினாலே அங்கேமறைந்து இங்கேவந்தோமென்று சோமசுந்தரப்பெருமான் கட்டளையிட அப்படியோவென்று சுவாமி, சிறியோர்செய்த குற்றம் பொறுப்பது பெரியோர்களுக்கழகுதானே ஆகையாலே பொறுத்து அடியேனை ரட்சிக்கவேணுமென்று பின்னுந்துதித்து வணங்கினன் அப்படிவணங்கின பாண்டியனுக்கு இரங்கியருள்செய்து வடமதுரைக்கடவுள் அவனை அவன் கோயிலுக்குப் போகச்சொல்லித்தாமும் சங்கப்புலவர்களும் மதுரைவந்து சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு பாண்டியன் விதிப்படி வாழை-கமுகு-சாமரம்-மேற்கட்டி-விளக்கு-பூமாலை-நிறைகுடம்-துகிற்கொடி ஆகிய இவைகளாலே அலங்காரமாக ரத்தினகசிதமான சங்கமண்டபத்திலே செம்பொன்னாசனத்தின்மேலே மாப்பிள்ளைக் கோலமாக இடைக்காட்டுச்சித்தரை அலங்கரித்துப் புலவர்கள்சூழ இருக்கச்செய்து தானும் சிங்காசனத்தின்மேலிருந்து மல்லிகை முல்லை முதலிய வெள்ளைமலர்களால்செய்த மாலையும் வெள்ளை வஸ்திரமும் வெண்முத்துமாலையு மணிந்துகொண்டு மங்கள வாத்தியங்கள்முழங்கவும் வேதப்பிராமணர்கள் ஆசீர்வதிக்கவும் மங்கிலியப்பெண்கள் பல்லாண்டுசொல்லவும் தமிழ்ப்பாட

லைக்கேட்டு இடைக்காட்டுசித்தருக்குஞ் சங்கப்புலவர்களுக்கும் வரிசைப்படி வஸ்திரபூஷணுபரணங்கள் பணிப்பெண்கள் மிகுந்த திரவியங்கள் யானை குதிரை விளைநிலம் முதலானவைகள் நிரம்பக்கொடுத்து வழிதூரம் பின்னே காலாலே நடந்து சென்று பரிசுத்தகவிகளான சங்கப்புலவர்களே நான் இப்போது இந்த இடைக்காட்டுச் சித்தருக்குச்செய்த குற்றமெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும் எம்மடிகளே என்று துதித்து வணங்கினுன். அப்போது சங்கப்புலவர்கள் ஐயா பாண்டிய மகாராஜனே உம்முடைய குளிர்ந்தசொல்லாகிய மழையினுலே எங்கள்கோபாக்கினி அவிந்தது இன்னமும் இந்தத்திருவால வாயில் விளங்குகிற எங்கள் திருவாலவாய்க்கடவுள் கிருபா நோக்கத்தினுலே உமக்குமிகுந்தபுகழும் குறையாதசெல்வமும் உண்டாகக்கடவதென்று வாழ்த்தினுர்கள் பின்பு பாண்டியன் செய்த தவமே ஒருவடிவுகொண்டாற்போல சோமசுந்தரக்கடவுள் அருளாலே அரிமருத்தன பாண்டியனென்கிற புத்திரனைப்பெற்றுப் பலகாலஞ்சென்றபின்பு அந்தப்புத்திரனுக்குத் தன்னரசாட்சியைக்கொடுத்துச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடியைச் சேர்ந்தான்.

இடைக்காடன் பிணக்குத்தீர்த்தபடலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்தேழாவது

வலைவீசின படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

மின்றிரித்தன்னவேணிவேதியனிடைக்காடன்பின்
சென்றுமீண்டணையான்கொண்டபிணக்கினைத்தீர்த்தவண்ண
மின்றுரைசெய்துமுந்நீரெறிவலைவீசிஞாழன்
மன்றலங்குழலினாளைமணந்துமீள்வண்ணஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

மின்னலைத்திரித்தாற்போலும் விளங்குகின்ற சடாபாரத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் பாண்டியன்மீது கோபித்துச்சென்ற இடைக்காட்டுப் புலவரிடஞ்சேர்ந்து மீண்டுமவரை மதுரைக்கழைத்துக்கொண்டுவந்து அவர் கொண்டிருந்த பிணக்கைத்தீர்த்த திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இனி அச்சோமசுந்தரக்கடவுள் சமுத்திரத்திலே வலைவீசி மீன்பிடித்து (அதற்குப்பரிசாக) குங்குமவாசனைசெறிந்த அழகிய கூந்தலையுடைய உமாதேவியைத் திருமணம்புரிந்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு அந்த அரிமருத்தனபாண்டியன் அரசாளுங்காலத்தில் சோமசுந்தரக்கடவுள் வேறேதனியிடத்திலிருந்து உலகமாதாவாகிய அங்கயற்கண்ணம்மைக்கு ரகசியமான வேதார்த்தங்களைச்சொல்ல என்னகாரணத்தினாலோதெரியாது பகவான் சொல்லுகின்ற நான்குவேதப்பொருள்களையெல்லாம் அம்மை தீவினைசெய்தவள்போலக் கொஞ்சங் கவலையுண்டானவளாய் அன்பில்லாமற்கேட்க அதுதெரிந்து பெருமான் தேவியைப் பார்த்து அஞ்ஞானத்தையுடைய பெண்கள்போல நாம்சொல்லுகின்ற வேதப்பயனை அசட்டையாய் மனவொருமையில்லாமற்கேட்டாய் ஆதலாலே இந்தக்குற்றம்போக தருமவிரதங்களில்லாமல் மீன்பிடித்து இழிதொழில்செய்கின்ற வலையர்மகளாகக் கடவையென்று சாபங்கொடுத்தார். அப்போது தேவி பயந்து சுவாமி! உம்மைப்பிரிந்திருக்க என்னாலாகுமோ சொ

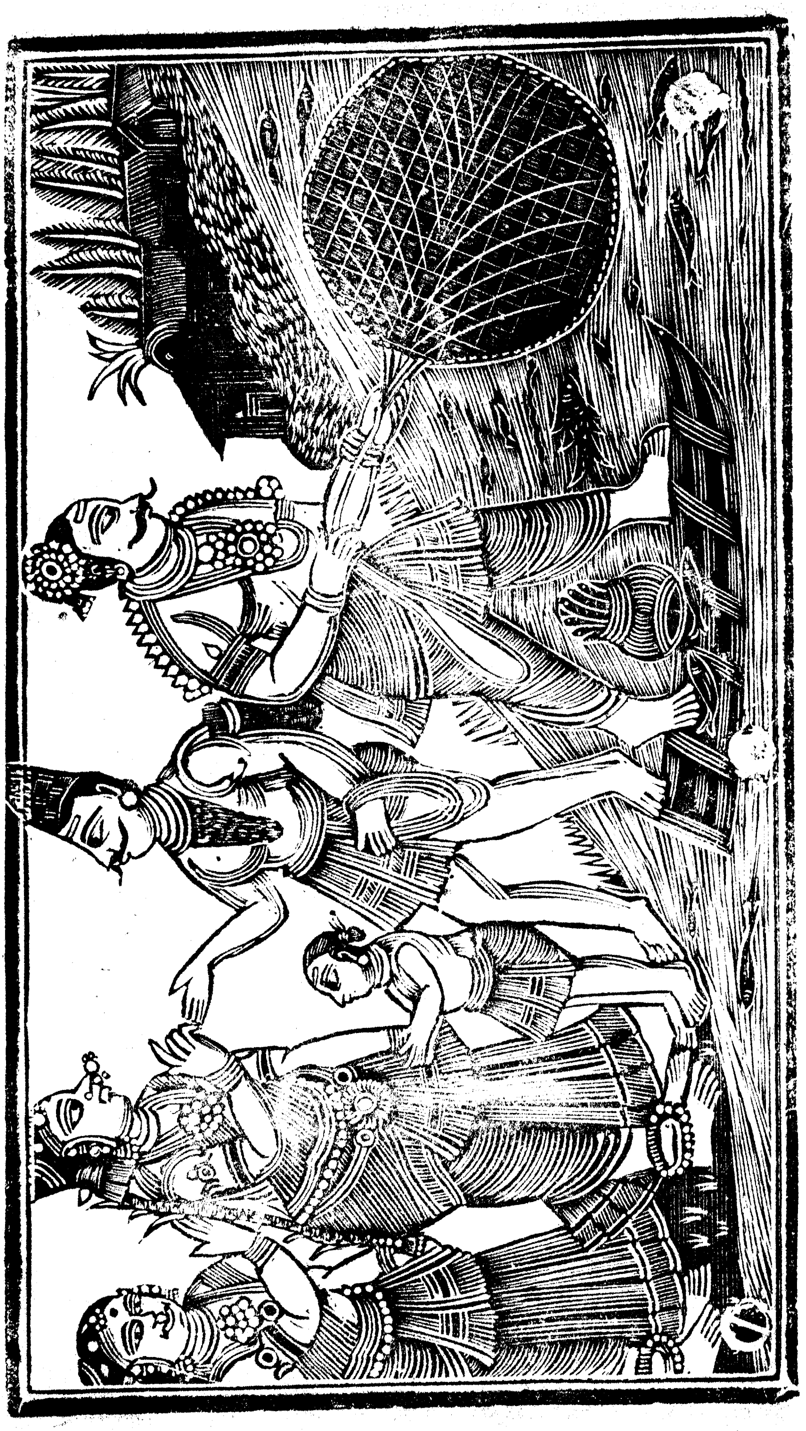

ல்லுமென்றுவணங்கிக்கேட்க அதற்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தம்மைப்பிரிந்துபோகிற தேவி துன்பத்தைப்பார்த்து நீ கடற் கரையில் வாழுகிற வலையர்களுக் கரசன்மகளாகி அங்கே வள ருங்காலத்தில் நாம்வந்து உன்னைக் கலியாணஞ் செய்துக் கொள்ளுவோம் நீ வருந்தவேண்டாமென்று சொல்லித் தே வியை விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் தனியேயிருக்க அப்போது அந்தச்செய்தி தெரிந்து விநாயகக்கடவுள் தந் தைமுன்னேவந்து இந்தப் புத்தகங்களாலேயல்லவோ இப் படி நடக்கலாயிற்றென்று அங்கேயிருந்த புத்தகங்களையெல் லாம் தம்முடைய ஐந்து கைகளாலும்வாரிச் சமுத்திரத்திலே போய்விழ வெறிந்தார், உடனே முருகக்கடவுளும் அங்கே வந்து தந்தை கையிலிருந்த சிவஞானபோத நூலைப்பறித்து விரைவிலே அதுவும் கடலிலேபோய்விழ வெறிந்தார். அப் போது சோமசுந்தரக்கடவுள் வாயில்முன்னே காத்திருக்கின்ற திருநந்திதேவரை வெகுண்டுபார்த்து நாம் தனியே தேவி யோடு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சமயமிதுவென்று நீநினையாமல் இவர்களிருவரையும் ஏன் உள்ளேவரவிடுத்திரு ந்தாய் இந்தக்குற்றம்போக நீயும் இப்போதேபோய் ஒரு சுரு மீனாகிக் கடலிலேகிடந்தலையக் கடவையென்று சாபங்கொடு த்து பின்பு விநாயகக்கடவுளுக்குச் சாபங்கொடுத்தால் அந்தச் சாபம் தம்மையேதொடருமென்று சாபமிடாமல் முருகக்கட வுளைமாத்திரம் மதுரையில் செட்டிகள் குலத்தில் ஊமைப் பிள் ளையாய்ப் பிறக்கச் சாபமிட்டருளினார். இப்பால் லோகநாய கன் ஏவலாலே தேவியானவள் வலைப்பெண்ணாகவும் நந்தி தேவர் சுருமீனாகவும் பிறந்ததெங்கேயென்றால் வைய்யையாறு சூழ்ந்தநாட்டிலே உவர்க்கேணிகளும், உப்பங்கழிகளும் அழ காகவளைந்து தாழைகளிருண்டு மதிலாகச் சூழ்ந்திருப்பது அதுவோ தண்டுறைப்பாக்கமென்று சொல்லப்படுவது அங் கே எவ்விடங்களிலும்கேடகத்துள்ளேயடங்கி வாளாயுதத்தை கையிலேகொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் சண்டைசெய்கிறதுபோ ல் முள்ளுகளையுடைய மடல்களிலேமறைந்து பூக்கள் காற்றால சையதாழைகள்நெருங்கி நிற்கின்ற அவ்விடங்களிலே புலவு மீன்களை உலரப்போட்டு அவைகளைப் பலபட்சிகளும் வந்து தின்னாமல் அதட்டியோட்டுகிற சத்தமும் அவைகளை விலைக்கு விற்கிற சத்தமும், வாங்குகிறவர்கள் சத்தமும் மீன்பிடிக்க வலை வீசுகிற சத்தமும், அந்தவலைகளை யிழுக்கிறசத்தமும், கடலின்

அலையோசையடக்க அங்கே நுளையருடைய சிறுபெண்கள் களிமண்ணுலேசெய்த பொம்மைக்கு தாழைதனதுமலரிலுள்ள சேறாட்ட கடல் முத்துமாலைசூட்ட குங்குமமரங்கள் பூமாலை சூட்டுகின்றன பின்னும் அங்கேவந்து சமுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து போகிறவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்கின்ற தருமப் பிரபுக்கள்போல தாழை கட்டுச்சோருத பூமலர்ந்துகொடுக்க முத்துமாலைபொன்மாலை பவளமாலைகள் புன்னைமரங்கள் மலர்ந்துகொடுக்கின்றன காய்ந்தமீன் விற்கிறவலையர்கள்குடிசைகள் மேலே கடலிலிருந்துதாவிப்பவளக்கொடிகள்படர வலைச்சிகள் அடிக்கடி குப்பல்குப்பலாகக்கூட்டியொதுக்கும்படிவாசல்களெல்லாம் கடல் முத்துகளை அலைகளாலே ஒதுக்கிக்கொண்டேயிருக்கின்றன பின்னும் அந்த நுளைப்பெண்கள் விலைகூறிவிற்கிற கெண்டைமீனுக்கு நேராக அவர்கள்கண்களே பிறழ்ந்து விலையுயர்த்தவும் பேசுகிற வாய்வாசமும் கூந்தலில் முடித்திருக்கிற தாழம்பூவாசமு மீனினாற்றத்தையொழித்து நல்லவாசம் வீசவும் உப்பங்கழியிலேமலர்ந்த குமுதப்பூவிலே மொய்க்கிற வண்டுகள் பனங்கள்ளுக் குடித்தவாயிலும் மொய்க்கின்றனவாகிய அப்பட்டணத்திலே ஒருவன்முன்செய்த தவத்தினாலே தேவர்களிலும் பரிசுத்தனாய்க் கொஞ்சம் பாசம் பந்தத்தாலே மீன்விற்றுபிழைக்கிறசாதியிற்பிறந்துமேம்பட்டு நுளையாகின்ற பெரியவாசலுடையவனாய் அவர்களுக்குஆறிலொருபங்குகொடுக்குங் காவலனாய் விடைக்கொடி நாயகனுக்கு மெய்யன்பனாகிய நற்குணனாய் வருங்காலத்தில் அவனுக்குப் பிள்ளையில்லாமல் வெகுநாள் இம்மைமறுமைப்பயன் பெறுதவன்போலவருந்தி ஒருநாள் கடல்பார்க்கப்போகும்போது கரையோரத்திலே ஒருபுறத்திலே பர்வதராஜன் தவத்தினாலே ஓடையிலும்பாண்டியன்செய்த தவத்தினாலே வேள்வியிலும், புத்திரியாய்பிறந்த லோகமாதாவானவள் தனது நாயகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் ஏவலாலே மீன்விற்கிற வலையன்செய்த பூர்வ புண்ணிய பலன் சித்தியாகத் தன்னிச்சைப்படி அவன் அன்புக்கிறங்கினவள்போலத் தனது செவ்வாய்மலரைத் திறந்தழுதுகொண்டு ஒருகுழந்தைவடிவாய் ஒருபுன்னைவிருக்ஷத்து நிழலிலேகிடந்தாள். அப்படிக் கிடக்கின்றதை அந்த வலையர்க்கரசன்கண்டு ஓ! ஓ! இந்தப்பிள்ளை ஜலகன்னியோ அல்லதுகங்காதேவியோ அல்லது வனகன்னியோ அன்று கண்களிமைக்கிறதினாலே இந்தவுலகத்தில் யார்பெற்ற பெண்ணோ தெரியவில்லை ஆனு

னும்பிள்ளையில்லாத வெனக்கிறங்கி மதுராபுரிவள்ளல் அருள் செய்தபிள்ளையே யிதுவென்று நினைத்து வலத்தோள் துடிக்க அன்புமிகுந்து இரண்டுகைகளாலு மெடுத்து மார்போடணைத்துக்கொண்டுவந்து தனது கற்புடைமனைவி கையிலேகொடுத்தான். அவன்கொடுத்தபோது பிறவிக்குருடனுக்குக் கண்கிடைத்தாற்போலவும், நித்தியதரித்திரனுக்குப் பெருநிதிகிடைத்தாற்போலவும் அவன்மனைவிமகிழ்ந்து வாங்கினாள். அவள்வாங்கும்போது வலையர்களெல்லாம் கடல்போலமுழங்க வலைச்சிகளெல்லாருங் கைகள்கொட்டிக் கும்மியடித்துக் குரவைக் கூத்தாடமிகவுமகிழ்ந்து பிள்ளைத் திருநாள் கொண்டாடி அந்தவலையர்க்கரசன் மனைவியானவள் தான்பெறுமற் பெற்றெடுத்த பிள்ளையைத் தன்கொங்கைகளுங் கண்களுங் குளிரத்தழுவி முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து மனத்திலன்புபெருக அழகோடு மாணிக்கத் தீபம்போல் வளர்ந்து வருகிற நாளிலே மீன்விற்றுத்தேடின பொருள்களாலே பலவகையான பிள்ளைப்பணிகளும் முத்தும் பாசிமணியும் ரத்தினங்களுங் கலந்துகோர்த்த கழுத்துமாலையும் கைகளுக்கு வளையல்களும் தங்கள் குலத்துக்கேற்ற அழகுவடிவான பிள்ளைக்குப் பின்னும் அழகுபெற அலங்கரித்துப் பாராட்டவளர்ந்து உயிர்களையெல்லாம் தாய்போல்வளர்க்கு மீனாட்சியம்மை தாமொருவலைப்பெண்ணாகி அங்குள்ள வலைச்சிறுமிகளோடுகலந்து கடற்கரைக்குப்போய் மண்ணினாலே பொம்மைபண்ணி விளையாடியும் சிறுசுளகிலே முத்துகளைமுகந்து கொழித்தும் தாழம்பூ குங்குமப்பூபறித்தும் கூந்தல்பின்னே அவிழ்ந்துதொங்கக் கடனீராடியும் தன்னாயகன் தனக்குநியமித்தநாளும் தனதுகொடிபோன்ற இடையுங் குறைவாகத் தன்னாயகன்மேல்வைத்த அன்பும் ஆசையும் கொங்கைகளும் தளரச் சிலகாலத்திலே மிகவும்வளர்ந்து அந்தத்தண்டுறைப் பாக்கத்திலே வாசஞ்செய்திருந்தனள், அக்காலத்திலே சோமசுந்தரக்கடவுள் ஏவியபடியே கொன்றைமாலையும் இளம்பிறைச் சந்திரனும் விளங்குகின்ற சடாமகுடமும் நான்குகைகளும் கொண்ட திருநந்திதேவர் தாமுமொரு சுறாமீனாகி முருகக்கடவுளும் விநாயகக் கடவுளும் அக்காலத்தேயெறிந்துவிட்ட புத்தகங்களையெல்லாம் தமது சிரமேற்கொண்டு கடலிலேமுழுகி விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்த கண்ணனுங் காணப்படாத கடவுள் திருவடிகளை மனதிற்கொண்டு அக்கடலிலேமுன்னே கலக்கினமந்தரமலைபோற் புகுந்துகலக்கி அங்

குவருகிற தோணிபடவுகளை வேகங்கொண்டு மோதி உடைத்
துக்கப்பல்களைச் சரக்குடனே கவிழமுட்டிச்சீறி அங்குச் சஞ்
சரிக்கின்ற பலசுறுமீன்களை முடுகத்துரத்தி மற்ற மீன்களை யெ
ல்லாம் தன்கொம்பிலே கொத்திவீசி தாங்கவாரி நீரைக்கலக்கித்
தந்திரங்கொண்டு புலவருக்கமுது தந்து மந்தரகிரியை நிகராய்
அலையோடுகூடிச்சென்று வலையர்கள் வீடுகளையழித்து மேலே
துள்ளியெழுந்து மேகங்களைக்கலங்கக் கிழித்து அந்தக் கடல்
வழியே கப்பல்கள் செல்லவொட்டாமல் இப்படித்திரியும்
போது அந்தக் கடற்றுறைச் செல்வனை வலையர்க்கரசன்மன
வருத்தங்கொண்டு இந்தச் சுறுமீனை எப்படிநாம் பிடிப்பதெ
ன்று தன்கிளையோடுகூடி ஆலோசித்துப் பெரியகயிற்றுவலை
யைக்கொண்டு அங்குள்ள கடலெல்லாம் பரவப் படவின்மே
லிருந்து வீசினான் அப்படி வீசியெறியவே சுறுமீன் அவனே
றிநின்று வீசினபடவைத் தன்கொம்பாலேகுத்தி உடைத்து
விட்டது அவனேறிவந்த படவுடைய வேறேயொரு தோணி
மேற்பாய்ந்தான். அந்தத் தோணிமேலும் பாய்ந்துடைக்க
அதைவிட்டு வேறொரு சோங்கின்மேலேயேறிப் பின்னுமொ
ருபெரியவலையை வீசி இப்படி ஒருயிரே பலவுடல்களிலும்புகு
ந்தாற்போலே அந்தவலையக்கரசன் படவுதோணி சோங்குக
ளிலேயேறி வலைவீசினாலும் அகப்படாமல் முன்னே வீசினால்
பின்னே கிளம்பியும் பின்னே எறிந்தால் முன்னேயெழுந்தும்
வலப்புறம்சென்றால் இடப்புறந்தோன்றியும் இடப்புறஞ்சென்
றால் வலப்புறங் காணப்படும் ஒருகால் வீசினபோதகப்பட்டு
அவன் சந்தோஷித்திருக்கும்போது அந்தவலையினின்றும்
வழுவப் பொதுமகளிருள்ளம்போல மெய்க்காட்டிப் பின்பு
உணர்ந்தார்க்குணர்வரிய பரம்பொருள்காணாமற்போய் மறைய
மறைய வலையர் தலைவன் தன்னைவலாளுடனே இப்படிப்பல
காலும் அந்தமீனைப்பிடிக்கத் தக்க தந்திரங்களெல்லாஞ் செய
தும் அகப்படாமற்போக அவன் இனியார்தான் இந்த மீன்
பிடிக்க வல்லவரென்று அந்தக்கடற்கரையி லுள்ளவர்களெல்
லாருடனுங்கூடி ஆலோசித்துமுடியாமல் மிகவுங்கலங்கி வரு
த்தப்பட்டு அந்தத் தண்டுறைப்பாக்கத்தான் இந்தக்கடலிலே
மந்தரமலைபோலேகிடந்தலைகிற சுறுமீனைப்பிடிப்பவன்யாரோ
அவனே என்மகளுக்கு மாப்பிள்ளை என்று மனத்திலே நிச்சயி
த்துக்கொண்டிருந்தான் அப்படி நந்திதேவரும் மீனாட்சியம்
மையும் அவ்விடத்திருக்குநாளில் அஷ்டகெஜங்களுந்தாங்கு

கின்ற இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் சோமசுந்ந ரக்கடவுள் நினைந்து உயர்ந்தசாதிகளையும் தங்களிலும் இழி வான ஜாதிகளிலென்று கசந்திருக்கிற வலையர்குலப்பெண்ணை விவாகஞ்செய்யவேண்டி நாம்போய்ப்பெண்கேட்டால் அவன் வெறுத்திகழாதபடியான மீன்பிடிக்கும் வலையனுகிப் போவோ மென்று திருவுள்ளங்கொண்டு இருண்ட கறுப்புக்கச்சையும் அதிலே சொருகின சிற்றறிவாளும் தோள்மேலணிந்த வஸ் திரமும் குடுமியிலேமுடித்த நெய்தற்பூமாலையும் பெரிய தேவ ரிருவரும் வேதங்களுந்தேடிக்காணுமலிளைக்க ஒருவலையன்வடி வாய் தன் கணுதிபர்கள் ஏன் நம்முடையகடவுள் மீனுட்சிதே வியை வலைச்சியாகச்சபித்து தாமும் ஒருவலையனுனென்றதிச யிக்கத் திருவேடங்கொண்டு மீன்பிடிக்க வீசுகின்ற வலையைத் தோள்மேற்போட்டுக்கொண்டு அதுமுதுகில்புறத்திலே கனங் கொண்டுதொங்க மற்றொருதோளிலே சுமையாக மீன்போடுகிற கூட்டைத் தரித்து அது பின்புற மிழுத்துக்கொண்டுபோக அந்தத் தண்டுறைப்பாக்கத்தை நோக்கி உப்பங்கழிக் கரைக ளெல்லாம் முள்ளிச்செடிகளும் தாழஞ்செடிகளும் நெய்தற் பூக்கள் நீர்சுழிகளிலே முழுகிச்சுழல்கின்ற பள்ளங்களும் சுலீ றென்று பத்திக்கின்ற மாடங்களையுடைய பனைமரங்கள் நடக் கும் வழிகளிலே மாட்டின தோண்டி கலயங்கள் நிரம்பிக் கள் ளைவார்க்கவும் அந்தக்கள்ளை வாயைத்திறந்து குடிப்பதுபோ லச்செவ்வல்லிகள்மலர்ந்து நிற்பனவுமான கடற்கரைச்சோலை கள்சூழ்ந்த வலைச்சேரிக்குவந்து சொக்கலிங்கப்பெருமான் சே ரும்போது அமுதப்போன்ற தேவியைப்பெறுமற் பெற்றுவள ர்க்கத் தவஞ்செய்த வலையர்க்கரசன் தன்மனத்திலே அதிசயித் து அங்கேவருகிற யௌவன பருவத்தையுடைய வலையனைக் கண்டு ஓய் நல்ல அழகிய நம்பி நீயார் சொல்லென்றான்.

அதற்கு நான்குவேதங்களுந் தெளியககூடாத வடிவுகொ ண்டுவந்த மீன்வேட்டையாடி ஓய் அரசனேமதுரையிலுள்ள வலையர்களுக்கெல்லாம் தந்தைபோற் சிறந்துள்ள ஒருவலைய னுடையமகன் நான் அனுலும்படைத்துக்காத்துத்துடைக்கும் வல்லேனுவேன் அல்லாமலும் இங்குள்ள மீன்களையல்லாமல் ஆகாயத்துள்ள மீன்களையும் வலைவீசிப் பிடிக்கமாட்டுவே னெ ன்றுசொல்ல அதை வலையர்க்கரசன்கேட்டு இவன் வலையனெ ன்பது மெய்யோ முன்னேசொன்னதொன் று! இப்போதுசொ

ல்வதொன்றாயிருக்கின்றது ஆனாலுமிந்த இரண்டையும் பரி சோதித்தறிவோமென்று சிவனுக்கடிமைத்தொழிலை உட்கொண்டிருக்குபவனான வலையர்க்கரசன் அப்படியானால் இந்தத்துறையிலே ஒருபெரியமீன் நெருப்பைப்போல கொதிக்குங் கோபத்தைக்கொண்டு கிடக்கின்றது ஐயா அதை நீ கண்டுபிடிக்கமாட்டுவையேயானால் என்னுடையமகளை உனக்குக் கலியாணஞ்செய்துகொடுக்கிறேனென்றுசொன்னான். அதுகேட்டுஆண்சிங்கம்போல்வந்தவலையன் உடனேவாயுவேகமாக விரைந்து செல்லுகின்ற ஒருபடவின்மேலே பாய்ந்தேறி சங்குகளை வீசுகின்ற அலைகளைத்தடுத்து அந்தப்பெரியகடலைக் கிழித்துக்கொண்டுசென்று மீன்பிடிக்கும் வேலையாளான யௌவனகுமாரன் தனது மாலையையொத்த தோள்மேலே கனத்த தொங்கல்களுடனேகிடந்து தொங்குகின்ற வலையையெடுத்து நன்றாய்ப்பார்த்து மார்புபுரளவிசினார். அப்படிவீசவே பக்கமெல்லாங்கொண்டமணிகள் பிரகாசமாகச் சுற்றிலும் வேகங்கொண்டு ஒலித்தும் படர்ந்துவிழுந்துபரவஅதற்குள்ளே சர்ப்பமானது படத்தை விரித்து வாயைத்திறந்து விழுங்க அகப்பட்ட ஒருமீன்போல குரூரமான செய்கையுடனே உழலுகின்ற அந்தச்சுறாமீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது அது அகப்பட்டவுடனே அடியார் அன்பின் வலைக்குள்ளாகும் கடவுளாகியவலையின் தான் விசிறியெறிந்தவலைக்குள்ளான மீனைச் சுருக்கியிழுத்து கடற்கரைமேலே போட அப்படிப்போடும்போது தேனைக்கண்டுமொய்க்கும்வண்டுகள்போல வலையர்களெல்லாம் வந்து நெருங்கிக் கண்டீர்களோ நாமும் நமதரசனும் நம்முடைய சாமார்த்தியமுழுதுங் கொண்டு பலகாலுமுயர்ந்து வீசினவலையிலகப்படாதயிந்தமீன் இந்த இளங்குமரன் ஒருகால் வீசினவலைக்குளகப்பட்டதல்லவோ, ஆகையாலே இந்தப் பிள்ளையாண்டான் நம்முடைய குலத்துக்கொரு தெய்வமாகக் கொள்ளப்படுமென்று கொண்டாடினார்கள்.

அப்போது அந்த கடற்கரைச்செல்வன் மிகவும் ஆனந்தித்துப் பம்பைமுழங்கக் கள்ளொழுகும் வாயையுடைய நுண்ணிடைவலைச்சிகள் குரவைபாட படங்கொண்ட பாம்புகச்சைகட்டின வலையனுக்குக் குங்குமப்பூ மாலையுந் தகரஞாழலுமணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்ணைத் திருக்கலியாணஞ் செய்துகொடுத்தான் அப்போது கலியாணக்கோலங்

கொண்ட மருமகனும் வேல்போலுங்கண்களையுடைய மகளும் ஆகாசத்திலே விடைமேலேறித் தங்கள் சுபாவவடிவுகொண்டு தோன்ற கறைமேற்கிடந்த சுறுமீனும் தன்வடிவுகொண்டு நந்தியாய் முன்னேதோன்ற விடைமேலழகராய்க் காட்சிகொடுத்து அவர் கிருபாநோக்கம்பெற்றதினாலே பூருவகருமத்தால் வந்த அந்தப்பிறவியிலுண்டான சிற்றறிவுநீங்கிக் கடற்கரைச் செல்வனுக்கு நல்லறிவுதோன்றி மாணிக்கவல்லியோடு கூடின பொன்மயமாகிய மேருமலையை வில்லாகத்தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடிநிழலின் கீழேவிழுந்து வணங்கி,

இரக்கமின்றிந்தயாக்கையெடுத்துழலேழையேனைப்
புரக்கவின்றென்போல்வந்தேபுண்ணரியவடிவம்போற்றி
அரக்கெறிபவளச்செவ்வாயணங்கினைமணந்தென்பாசங்
கரக்கவெள்விடைமேனின்றகருணையேபோற்றியென்றான்.

என்று துதிக்கின்ற அன்பனுடைய மலர்மிசை யேருவானை சோமசுந்தரக்கடவுள் ஓய் கடற்கரைச்செல்வனே நீபலகாலமாகப் பிள்ளையில்லாமல் வருந்துகின்றனைக்கண்டு நாம் பார்வதியை உனக்குமகளாகக்கொடுத்து கருதுகபடியே நாமும் மருமகனாகவந்து விவாகஞ்செய்துகொண்டோம் இனிமேல் நீ இன்னமும் இந்த உலகத்திலே குபேரன்போலக் குறையாத செல்வங்கொண்டு சுகபோகத்திலே முழுகவாழ்ந்து பின்பு கயிலைத் தலத்தையடைவாயென்று பெண்ணைக்கொடுத்த மாமனுக்கு நல்லருள்செய்து அந்தத்தருமசொரூபமான மால் விடைமேலேறினபடியே திருநந்திதேவரும் அடியார்களுஞ்சூழ ஆகாசமார்க்கமாக உத்தரகோசமங்கைக்குப்போய் அங்கேயிருந்து அநாதிமூர்த்தியானகடவுள் நான்குவேதங்களுந்துதிக்கும் பாதங்களைத் தேவிவணங்கிக்கேட்க, அவளுக்கு வேதப்பொருள்களெல்லாந்திரட்டிக் தேவாமிர்தம்போலத் தேவிகாதுகள்நிரம்பப் புகட்டியருளினார். அப்போது அங்கே அறுபதினாயிரம அடியார்களுக்கும் கிருபைசெய்து பாசக்கடலைக் கடக்கப்பண்ணி அழியாதபேரானந்த வீட்டைக் கொடுத்துப் பின்பு அங்கயற்கணம்மையுடனேகூடிய சுந்தரபாண்டியனாக உலகாண்டபெருமான் மதுராபுரிக்கெழுந்தருளினார்.

வலைவீசினபடலம்

முற்றிற்று.

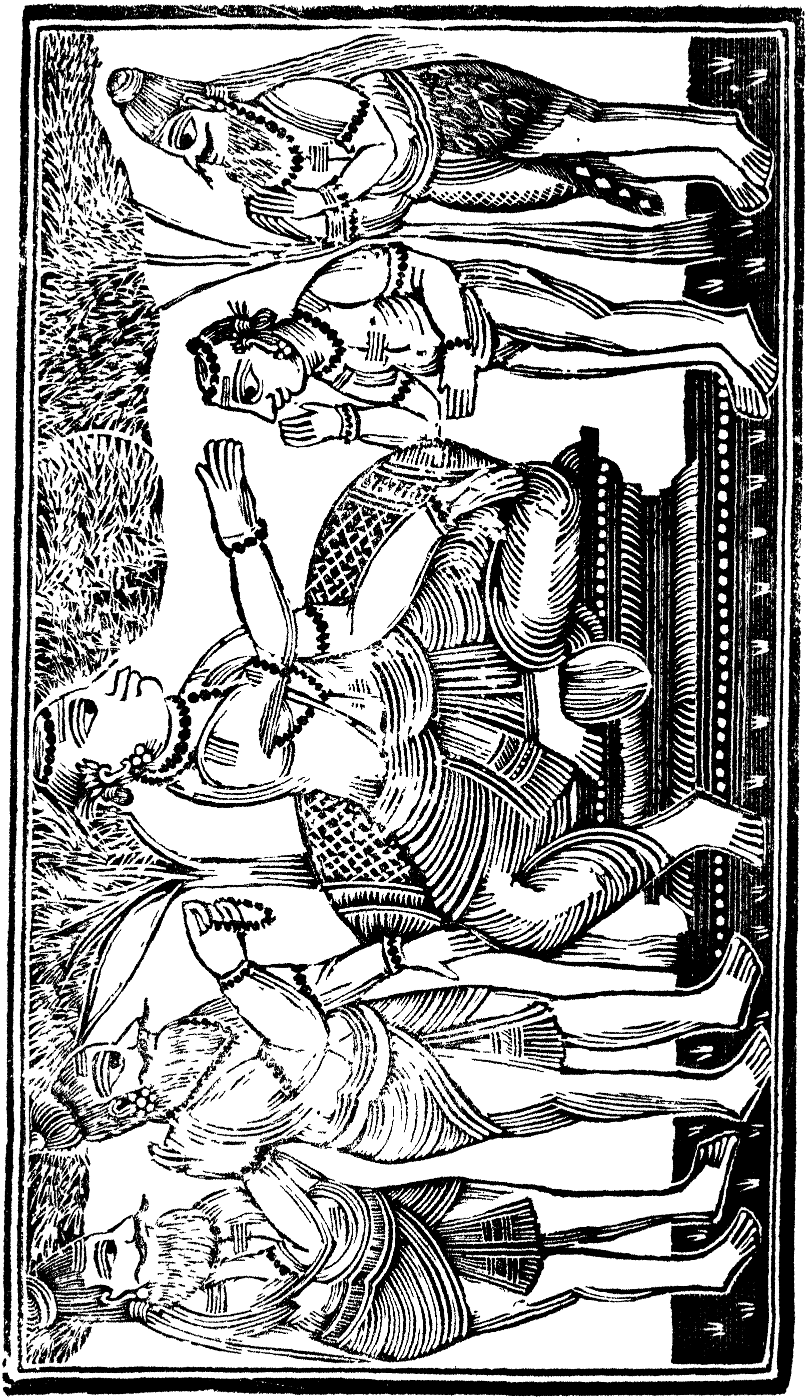

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்தெட்டாவது

வாதவூரடிகளுக் குபதேசித்த படலம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

கலைவீசுமதிச்சடையோன்கடற்றுறைவன்றலைச்சென்று
வலைவீசியவன்பாசவலைவீசும்பரிசிதுவே
வலைவீசும்புனல்வாதவூரரைவந்தவிச்சைவலி
நிலைவீசிப்பணிகொண்டநெறியறிந்தபடிமொழிவாம்.

இதன்பொருள்.

கிரணங்களைவீசுகின்ற சந்திரனைச் சடையில்தரித்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுள் கடற்றுறைக்குத் தலைவனாகிய பரதவர் தலைவனிடஞ்சென்று அவனனுமதியால் கடலில் வலைவீசி மீன்பிடித்து அவனுக்குத் திருக்குமாரத்தியா யவதரித்திருந்த உமாதேவியாரைத் திருமணம்புணர்ந்து அதனால் அவனது பாசமாகியவலையையறுத்து அருள்புரிந்த திருவிளையாடலிது வாகும். இனி அலைகளைவீசும் நீர்வளம்பொருந்திய திருவாதவூரில் அவதரித்தருளிய வாதவூரடிகளுக்கு அவ்விச்சையினது சத்திகெடும்படி அதனதுதன்மையைமாற்றி அப்பெரியோரைத் தமது அடிமையாக்கிக்கொண்ட அற்புதத்தையாமறிந்தபடிச் சொல்லுகின்றோம்.

உலகத்திலே நல்லோர்கள் தங்களுக்கு வரும்பொருளும் செலவும்தெரிந்து குடும்பத்தைப் பாதுகாத்துப் பொருள்வேண்டிக்கொடாத செல்வரிடத்திலே போகாதிருத்தல்போலப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள வயல்கள் குளங்களெல்லாம் நிரம்பப் பாய்ந்து தருமம்வளரச்செய்து கடலுவர்ப்பென்று பாயாத வையையாற்றங்கரையிலேயிருக்கின்றது திருவாதவூரென்னுந் திவ்யநகரம் அவ்வூரில் எப்போதும் திருவிழாக்களும் வீடுகளெல்லாம் விருந்தோடுண்டலும் பிள்ளைப்பேறுகளின் மகிழ்ச்சியும் வேதமோதுதலும் மத்தளமுழங்குகின்ற நாடகசாலைகளும் மேகங்கள்நீங்காது சஞ்சரிக்கின்றசோலைகளும் முப்போக விளைதலினாலே எப்போது முழுதுகொண்டிருக்கிறவயல்களும்

உயிர்நிரம்பியவுடல்போல விளங்குகின்றன அப்படிப்பட்டவூரிலே அமாத்தியப் பிராமணர்குலத்தில் வேதநெறியும் சைவாகமநெறியும் விளங்கவும் விஷ்ணு வஞ்சனையாலே செய்த புத்தமதமாகிய இருள்தோற்றோடவும் சோமசுந்தரக்கடவுளருளாலேஞானோதயசூரியன்போலே ஒருபெருந்தகையார் அவதரித்து திருவாதவூரரென்னும்பெயர்கொண்டுதங்கள்குலத்துக்குத்தக்கபடியே சடங்குகளெல்லாம்செய்யபெற்று இளஞ்சந்திரன்போல்வளர்ந்து வேதமுதலான அறுபத்துநான்குகலைஞானங்களும் பதினாறுவயதுக்குள்ளே உணர்ந்திருக்க இவர்செய்தியைத்தெரிந்தவர்கள்போய்ச்சொல்ல அரிமருத்தனபாண்டியன்கேட்டுவரவழைத்துக்கண்டுமகிழ்ந்துதகுந்தசிறப்புச்செய்து தன் அரசாட்சிக்குத் தகுதியான மதிமந்திரித்தனங்கொடுத்து மேம்படுத்திகொள்ள இவர் எல்லாகலைகளையுமுறுதியாக உணர்ந்தவராகையால் தனுர்வேதத்திலும் மனுசாஸ்திரத்திலும் விதிப்படி அந்தப்பாண்டியனுக்குக் கண்போன்று முழுதுந்தெரிந்த மந்திரிகளெல்லாருக்கு முதல்மந்திரியாய்ப்பகைவர்வலிகளை யடக்கி, இறைப்பொருள் வாங்கியும் சொல்லக்கூடாத பலவகைத் தீவுகளிலும் செங்கோல்செலுத்தவல்லவரான அரசர்களெல்லாம் தங்களிடத்துள்ள அருப்பொருள்களை வரவிடுத்து நல்லவர்களா யொப்புரவான நட்புக்கொள்ள நடந்து அரசனுக்குக் கண்ணுங்கவசமும்போல் ராஜகாரியஞ்செய்து தமது தயவினாலேதமதுறவினர்போல எல்லாருமகிழ்ச்சிகொள்ளச் சந்திரன்போலுங் குடைநிழல்செய்வித்து நீதிசெலுத்திவாழுங்காலத்தில் நித்தியாநித்திய வஸ்துவின்லக்ஷணம் இன்னதெனப் பகுத்தறியும் விவேகந்தோன்றி இகபரபோக விரகராய் சமாதிசட்கசம்பத்திகொண்ட முமூட்சுவாகிபுத்தர் முதலான புறச்சமய மார்க்கங்களும் வேதசாஸ்திரங்களைத் தழுவின உட்சமயங்களும் மனமாசறுத்துச் சிவனருளைத்தெளிவிக்கமாட்டா அதனாலே மும்மலங்களும் போகா அதனாலே வீடுங்கிட்டாது ஆகையாலே பத்திசெய்து சிவனருளைப்பெற்ற பத்தர்களுக்கேயல்லாமல் யார்க்கும் வீடுசேரக்கூடாதென்று பொதுவான வேதஞ்சொல்லுதலினாலே அந்தமெய்ப்பொருளுணர்ந்தோர்கள் அந்தமெய்ப்பொருளின்றெளிவெல்லாம் சத்திநிபாதருக்கு விளங்கச்சொன்னதே ஆகமம் அந்த வேதாகமங்களின் முடிவிலே விளைகின்றபொருளின் பேதாபேதங்களான பிணக்குகளையொழித்து அஞ்ஞானமாகிய கட்டையவிழ்த்து

பதியாகிய தன்னையும் பசுவாகிய என்னையும் தெரிவிக்கின்ற போதனாகிய குருபரன் வருவதெக்காலம் இன்னும் மறைப்பில்லாத மெய்யன்புக் கெளியதாக விளங்குகின்ற அருட்குருவான ஞானசாரியனது நிறைந்ததிருவருளையல்லாமல் இந்தக்கொடிதான வெவ்வியபாசத்தை நல்லகேள்விகளாலே போக்கிக்கொள்வோமென்பது தெப்பத்தைக்கொண்டு நீந்தாமல் வெறுங்கையாலே கருங்கடலைநீந்த நினைப்பதுபோலல்லவோவென்று வாதவூரடிகள் இன்பவீட்டைச்சேரவேண்டிய ஆசைக்குள்ளே கட்டுண்டு வேதாகமநூல்களையுணர்ந்த பெரியோர்கள் திருக்கோயிலுக்கு வரும்போதெல்லாம் போய்க்கண்டும் கண்டபோதெல்லாம் விசாரித்தறிந்தும் இப்படி அநேகம்பெரியோர்களைக்கண்டுகண்டு விசாரித்துணர்ந்த பொருள்களெல்லாம் தாகவிடாய்கொண்டவர்கள் உவர்நீருண்டாற்போலமனதுக்குப் பொருந்தாமல் அரசனுக்கு உயிருங்கண்ணுமாய் மந்திரித்தனத்தையும்விடாமல் சோரநாயகனிடத்தே அன்புகொண்டு நடக்கின்ற பெண்பிள்ளையைப்போலே தேவர்களுயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு சமுத்திரத்திற்றோன்றிய விஷத்தையுண்டகடவுளிடத்தே உள்ளன்புகொண்டு ராஜகாரியமுங் கைக்கொண்டு இப்படி நடக்கின்றவரொருநாள் அரிமருத்தன பாண்டியன் சபைக்குப்போய் அவனெதிரே நிற்கும்போது குதிரைபரிபாலர்கள்வந்து அரசனைக் கண்டுவணங்கி ஒருபுறத்தேநின்று ஐயா பாண்டியமகாராஜனே நம்முடைய குதிரைக்கூட்டங்களிலேஇறந்த குதிரைகள்போக மிஞ்சின குதிரைகளெல்லா முழுதுநோய்கொண்டவைகளும் அதிகவயதுசென்ற கிழங்களுமாயிருக்கின்றனவே யல்லாமல் நல்ல குதிரைகள் ஒன்றாவது கிடையாதென்று சொன்னார்கள்.

அதுகேட்ட அரிமருத்தனபாண்டியன் வாதவூரடிகளைப் பார்த்து இன்றையத்தினமே நீர்போய் நம்முடையபொக்கிஷசாலையைத்திறந்து வேண்டியதிரவியங்களெடுத்துக்கொண்டு போய்க் கடற்கரையிலே குதிரைகள் வந்திறங்குவனதெரிந்து நல்லசமயங்கொண்டு தாவத்தக்க குதிரைகள் வாங்கிக்கொண்டு வருவதற்குப்போமென்று விடைகொடுத்தனுப்பினான். அப்போதுமனவேறுபாட்டுடனே மந்திரித்தனஞ்செய்துகொண்டு வருகின்றவாதவூரடிகள் கஜானா அறையைத்திறந்து நல்லகுதிரைகளாக வாங்கத்தக்கதிரவியங்களை வேண்டியமட்டும்எடுத்து

க்கொண்டு தாழிறுக்கிப்பொக்கிஷத்தை பூட்டிக்கொண்டு சந்திரகுலத்துப் பாண்டியனிடத்திலே உத்தரவுபெற்றுப்போகின்றவர் தாம்கொண்ட பணமூட்டைகளை ஒட்டகங்களின்மேலேற்றி முன்னேபோகவிட்டுப் பின்பு ஆகாயத்தையளாவியசோமசுந்தரக்கடவுளின் திருக்கோயிலுக்குப்போய் பொற்றாமரைக் குளத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து அந்தக் குளக்கரையிலிருக்கிற சித்திவிநாயகக்கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு கருணை நாயகியான அங்கயற்கண்ணி யெம்பிராட்டியினுடைய சிவந்த தாமரை போலுந் திருவடிகளை வணங்கினபின்பு வருணனுடைய வயற்றுநோயைத் தீர்த்தாண்ட சந்திரசேகரராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளினுடைய ஸ்ரீபாதங்களை வணங்கி முன்னே நின்று சுவாமி எனக்கொருகுறை முடிக்கவேண்டும் அதாவது இப்போது அடியேன்கொண்டு செல்கின்ற பொருள்களையெல்லாம் உமக்குப் பஞ்சேந்திரியங்களையும்வென்று வேண்டுகின்ற உம்முடைய அடியார்களுக்குமே ஆகச்செய்யவேண்டும். ஓ! ஓ! வெள்ளியம்பலத்தில் திருநடனஞ்செய்கின்ற கடவுளே இதுவே எனக்குள்ளே குறையென்று வேண்டிநின்று துதிக்கின்ற வாதவூரடிகளுக்குச் சோமசுந்தரக்கடவுள் இன்னருள்போலும் ஆதிசைவனாகிய ஒருகுருக்கள்முன்னேவந்து விபூதி கொடுத்தார். அப்படி விபூதிகொடுக்கப்பெற்ற வாதவூரடிகள் நமக்கு இதுபோது நல்ல சகுனம் வேறில்லை இன்னமிதுவே நல்லவழிக்குக் காரணமென்று இரண்டுகைகளையுமேந்தி வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு வேதநாதனைகடவுளைவணங்கி விடைகொண்டு திரும்பிப் பலவாத்தியங்கள் முழங்கவும், பதாதிகள் சூழவும், இரட்டைவெண்சாமரைகள்வீசவும் பவளக்கால்கொண்ட சந்திரன்போலும் வெள்ளைக்குடை நிழலின்கீழேபொன்னாலும் ரத்தினத்தாலுஞ்செய்த பல்லக்கின்மேலேறிக்கொண்டு நடந்தார்.

அப்படி அவர்வழிக்கொண்டு நடக்குமுன்னே வெள்ளியம்பலத்திலே கான்மாறியாடின கடவுள்வாதவூரடிகளினுடைய இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும்கண்டு அவரை அடிமைகொண்டு பணிகொண்டருள நினைத்து வேதங்களுந்தேடி காணக்கூடாததமதுகிருபையினாலே ஒருபிராமணகுலக்குருவாகித் தமதுதிருப்பாதங்களைவிட்டு நீங்காதபலசீடர்களுடனே திருப்பெருந்துறைக்குவந்து ஒரு குருந்தமரத்தினிழலடியிலேயெழு

ந்தருளியிருந்தனர் பின்பு கடல்போலுந்திரண்ட சேனைகளு டனே முல்லைநிலங்களும் பாலைநிலங்களுங்கடந்து எழுபிறப் பாகிய கருங்கடலைக்கடக்கவருகிற வாதவூரடிகள் கிருபைக்கட லாகியபரமேஸ்வரன்நிறைந்துவிளங்குகின்ற திருப்பெருந்து றையை அடுத்துவரவர மனத்திலே ஆனந்தக்கடல்பெருகிக் கைகளைத் தலைமேலே குவித்துக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீரொ ழுக வினைகளைப் போக்குகின்ற கடவுளருளுங்கூடவந்து இது பித்தென்று பிறர் நகைக்கவருவதான நாலாஞ்சத்தி பதியவும் தமது மெய்யறிவை மூடுகின்ற மும்மலங்களினின்றும்பயந்து சுமை தாங்குகின்றவனையும் பிணியாளனையுமொத்து நெருப்பி லிட்ட வெண்ணெய்போலத் தமது மனமுருகக்கண்டு என்ன காரணத்தினாலோ தெரியவில்லை இங்கே என்மன முருகுகின்ற தினாலே என்னை மறைந்திருக்கின்ற மனவெலியைக் கருக்குகின் றவனாய் என்னையாளுங் கிருபைக்கடல் விளங்குவதான இட மேயிதுவென்று திருப்பெருந்துறைக்குவந்து மழுவை வல ங்கொண்ட கடவுள் திருக்கோயிலுக்குள்ளே புகுந்து அங்கு ள்ள தீர்த்தத்திலேமுழுகிச் சந்நிதிமுன்னேவந்து தேகம் ம ண்ணிலேபடவிழுந்து வணங்கிக் கடவுளுடைய உண்மையா னபுகழைத் துதித்துக்கொண்டு ஆலயத்தினிடத்தே திருக்கோ யிலை வலமாகவரும் வாதவூரடிகள் மூலமறையும் ஓதி முடியாத பொருளைச் சீலமுனிவோர் தெளிய மோனவழியைத் தெளி விக்குங் கோலமானது வாசஞ்செய்கின்றதான வொருகுருந்த மரத்தைத் தமக்குமுன்னேகண்டார்.

அங்கே வேதசாஸ்திரங்க ளொருபுறத்திலும் உண்மைவ ழியான சிவஞானபோதநூ லொருபுறத்திலும் புராணங்களோ டுகூடின இசைநூலொருபுறத்திலும் உட்சமயம் புறச்சமய மென்னும் வேறுபாடான நூல்களொருபுறத்திலும் வாய்வி ட்டு முழங்கவும், வேதங்கள் சொன்ன அறம்பொருள் இன்ப ம் வீடாகிய நான்கையும் நான்கு வேதங்களாலும் காணுதற்க ரிதான வீட்டுக் காரணமாமென்று சைவாகமங்களிலேசொல்லு கின்ற சரியை கிரியையோகம் ஞானமாகிய நான்கு முடிகளையு ங்கண்டுணர்ந்து பெரியரான மாணுக்கர் கூட்டங்களும் வினு விடை பேசிக்கொண்டிருக்கவும் சரியைதெரிந்த மெய்யடியார் களும் கடவுளுக்கின்பமாகிய கிரியைசெய்கின்ற நல்லோர்களு ம் விளங்குதலான சிவயோகந்தெரிகின்ற அப்பியாசிகளும் ஆ

சாரியத்தன்மைகொண்டு போதிக்கின்ற சிவஞானிகளுமாக அளவில்லாதவர்கள் நிறைந்திருக்கவும் விரதங்களைவிட்டு ஆடாமலும் பாடாமலும் சகம் பேயென்று தம்மைச் சிறிக்க அழுகையு மூவகையுங்கொண்டு பாசம்நீங்கிய கண்களாலே சிவவடிவைத் தெரிசித்துக்கொண்டு உலகந்தெரியாமல் உலவுகின்ற அநேகம் வைராக்கியர்கள் கூடியிருக்கவும் மறைப்பில்லாத இருதயமாகிய ஆகாயத்திலே குற்றந்தீர்ந்து விளங்குகின்ற ஞானசூரியனுக்கு உதையாஸ்த மயங்களில்லாமையினாலே இராப்பகல்தெரியாமலிருந்து செய்கின்ற நித்திய கருமானுஷ்டான விரதங்களை விட்டிருக்கின்ற வித்துவான்களுங் கூடியிருக்கவும் கோவணமே வஸ்திரமாகவும் கையிற் பிச்சைவாங்குதலே சோறாகவும் சிவனடியார்களே உறவாகவும் உருத்திராக்ஷங்களே ஆபரணங்களாகவும் வெறுநிலமே படுக்குமிடமாகலும் பகல் இராத்திரி ஆதி அந்தம் நடுஇல்லாத இடத்திலே தூங்குவதே அவர்களுக்கு வாழ்வாகவும் இப்படியாகிய அநேகம் அடியார்கள் கூட்டங்களின் நடுவே கல்லால விருக்ஷத்தையொப்பான குருந்தமரத்து நிழலடியிலே ஒருகையிலே சிவஞானபோதமெழுதிய புத்தகமும் ஒருகையிலே சின்முத்திரையுங் கொண்டிருக்கின்ற கருணைமூர்த்தியைத் தரிசித்து உடனே அம்பலத்திலாடிய ஆனந்தவடிவமும் வடவாலவிருக்ஷத்தின்கீழிருந்து சனகாதிகளுக்கு அசைவறச்சொன்ன வடிவமும் ஆகிய இரண்டும் இப்போது நாயினேனுக்கு எளிதாக இங்கே தோன்றுகின்ற இந்த வடிவமேயென்று அப்போது கடவுள் திருவுள்ளக்குறிப்பு தமதுள்ளத்துக்குத் தோற்றுவிக்கத் தெரிந்து முன்னேவந்து வணங்கி இரண்டு கைகளையு முடியின்மேலேறக் குவித்து துன்பமான வெவ்விய பிறவிவலையை அறுத்துக்கொள்ளவந்த திருத்தொண்டரான வாதவூரடிகள் தாம் காணுதற்கு நல்லவராய் எளிதாகவந்து தமது அன்பாகிய வலைக்குள்ளகப்பட்ட கடவுளாகிய ஞானதேசிகர் அருள்வலைக்குளகப்பட்டு உடம்பெல்லாம் நெக்கிட மனமுருகிய நல்லொழுக்கத்தையுடைய மாணாக்கர்கள் பக்குவந்தெரிந் துபதேசிக்கின்ற ஞானதேசிகனென்று சொல்லும்படி மூலவாகமத்தைச்சொன்ன கடவுள் திருவடிகளின்மேலே விகசிதமான செங்கழுநீர்மாலையை வன்கழலாகச்சுற்றி சந்தனக்குழம்பாலே அலங்கிருதஞ்செய்து காலமுங் காணுக் காட்சியு நிமித்தமுங் கடிந்தவராய்நிற்க அப்போது ஞானதேசிகராணகடவுள் வாதவூரடிகளுடைய ஒழுக்

கத்தையும் பேரன்பையுங்கண்டு அவருடைய உடல் பொருளாவி மூன்றையும் தத்தமாக வாங்கிக்கொண்டு மனக்கண்ணினாலே ஆணவம் கன்மம் மாயையென்னும் மும்மலங்களையும் போக்கிப் பாதகமலத்தையுஞ் சூட்டிச் செந்தாமரைபோலுந் திருக்கையை அவர் தலைமேலேவைத்து சூட்சும பஞ்சாக்ஷரத்தினாலே சூழ்ந்த பாசக்கட்டையறுத்து மெய்யானந்தம் விளைநிலத்துய்த்துப் போக்குமீட்சியுட் புறம்பிலாப் பூரணவடிவமாக்கினார்.

அப்போது ஒப்பற்ற ஞானவிளக்காகிய கடவுள்பார்த்த பார்வையாலே இரும்புண்ட நீர்போலே தம்மைப்பற்றி வாங்கிக்கொண்ட பரிசுத்தனையும் குருபதேசத்தையும் தம்மைமூடியிருந்த பாசத்தையும் தம்மையும் மறந்து மெய்ஞ்ஞானசொரூபமாய் ஒன்றுந்தெரியாதிருந்தார் வாதவூரடிகள் பின்பு தேனும், பாலும், கற்கண்டும், அமுதமாகத்தித்தித்து, ஊனும் உள்ளமும் உருக்க உள்ளொளியைத்தெரிந்து ஆனந்தமான ஆறுநிரம்பக் கரைபுரத்தே கசிவதுபோல நீங்காத ஞானவாக்கு சரஸ்வதிநாவிலேவந்து குதிகொள்ள கும்பிட்டகைகளும், நடுங்கியதலையும், நீர்துளும்ப அழுகின்ற கண்களும், புளகாங்கிதமான தேகமும் நாக்குத்தழுதழுத்த அன்புள்ள வார்த்தைகளுமாகத் தம்மைஇழந்து அக்கினியிலேசேர்ந்த நெய்போலப் பின்னுமுருகி வணங்கித் துதிப்பவராய் குற்றமில்லாத சொற்களாகிய மாணிக்கங்களைப் பத்திசெய்து முழுதும் அன்பாகிய கயிற்றிலே வரிசையாகக்கோத்து மாலையாக அழுது சாத்துகின்ற மெய்யன்பராகிய வாதவூரடிகளுக்கு ஞானதேசிகராகிய கடவுள் மனமகிழ்ந்து எக்காலமும் வழுவாமல் விளங்குவதாக மாணிக்கவாசகரென்று திருப்பேர் கொடுத்தருள வாதவூரடிகள் தமதுபாட்டுக்கு மனமகிழ்ந்தருளின குருபரன் திருவடிகளின்மேலே ஆநந்தக்கண்ணீராட்டிச் சொற்களாகிய மலர்களை யணிந்து தற்போதமாகிய நல்ல அமுதத்தை ஊட்டி தற்பரஞான ஓமாக்கினியை மூட்டிச் சிவபூசை செய்வதன்மேல் முயற்சியுடையவராக அப்படி ஆசையிலுண்டாகின்ற பிறவி வாசனைதீர்ந்து மாணிக்கவாசகரான வாதவூரடிகள் தமது ஞானாசாரியனுக்கு மாணாக்கராய்ச் சொல்லுகின்ற வேதாகமமான உபநிடதப் பொருள்களைக்கொண்ட பாடல்களையெல்லாங்கேட்டுப் பின்னும் அந்தப்பாடல்களிலே மிகுந்த நேசங்

கொண்டவராய் அப்படிப் பாடச்செய்து கடவுள் இன்னமும் சிலகாலம் வாதவூரடிகள் தித்திக்கப்பாடுகின்ற மாணிக்கவாசகங்களைத் தமது திருச்செவிகளாலே கேட்கவும் அவர்கையிலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் பத்தியாகிய பெரிய அன்பைக் கொடுத்து வாங்கித் தமக்கு வேண்டிய திருப்பணிகளைக்கொண்டு பாண்டியன் இவருடைய குணங்களெல்லாந் தெரிந்துகொள்ளச்செய்து வீடுபெறச்செய்யவும் புத்தரை வாதுசெய்து முடிக்கவும் திருவுள்ளங்கொண்டு வாதவூரடிகளைப் பார்த்து மயக்கிச் சிறிதுகாரியமுண்டு இங்கேயிருவென்று அடியார்களுடனே தமது திருவுருமறைந்தருளினர்.

அப்போது கனவிலேதோன்றும் பொருள்போலக் கடவுள் தமதுகிருபாசொரூபத்தைக்காட்டி மறைத்தவுடனே வாதவூரடிகள் கலக்கமாகிய கடலிலேமுழுகி இதென்ன நனவோ அல்லது கனவோ இன்று நாதரானவர் நாய்க்குத்தவிசிட்ட நன்மைபோலே அடியேனுக்கு நினைக்கவுங்கூடாத தமதுதிருமேனியைக்காட்டி அடிமைகொண்டு விட்டுப்போனதென்ன காரணமென்று சந்தேகித்துப் பின்னுமனநந்தேறி எம்பெருமானே! உம்முடைய அடியார்திருக்கூட்டத்திலே என்னைக்கூட்டிக்கொள்ளாமல் என்னையும்என் வினையையும்விட்டுப்போனீரோ அப்படிநீர்போக அடியேன் வஞ்சனைசெய்கின்ற வினைக்குப் பாத்திரரான இந்தவுடலைத் தீயிலுமிடாதிருக்கின்றேன் அல்லது மலையிலிருந்துருண்டுவிழுந்து அழியாதிருக்கின்றேன் வாளால்வெட்டியாயினுங் குறையாதிருக்கின்றேன். இப்படி நான் செய்யப்பயந்திருக்கிறது இந்தவுடலும் உமதுடைமையென்றல்லவோ அல்லது நானுகவானுலும் சாகவில்லை சுவாமீ உம்மைப் பிரிந்திருக்கவுங்கூடவில்லை நானென்னசெய்வேன் சுவாமி சுவாமியென்று இரங்கிப் புரண்டழுது, பின்னும் தரித்திரனுகிய ஒரு பிறவிக்குருடனுக்குத் தன்கையிலேகிடைத்த அதிகவிலைபெற்ற மாணிக்கம்போலவும் மழலைச்சொல் நிறம்பாத ஒரு சிறுகுழந்தை கையிற்கொண்ட செம்பொன்மணிக்கிண்ணம்போலவும் எந்தத் தேவர்களுக்குங் கிட்டாத நீர் எளிதாகவந்து அடிமைகொண்டருளிய அருமைதெரியாத அடியேனைத் துன்பக்கடலிலே முழுகச்செய்து உம்மைப்பிரிந்தறியாத அடியார்களுடனே நீங்கிப்போயினீர் ஆதலால் கல்லாத மூடனுன என்குறையேயல்லாது உம்மாலே என்னகுறை.

மண்ணாதியாறுமனந்துழாவித்தடுமாறிப்
புண்ணாகியெனைக்காணாதுழல்கின்றேனைப்போதவருட்
கண்ணாலவைமுழுதுங்கரையநோக்கியான்யானென்
றெண்ணாவெனைத்தந்தாயெங்குற்றாயோவெந்தாயே.

வானாதியைந்துமுதல்வகுத்தவோசைமுதலைந்து
மானாதியங்குமனமாதிநான்கும்வழியடைப்பத்
தேனாதியருசுவையுங்கழியவூருந்தெள்ளமுதம்
யானாரநல்கினையாலெங்குற்றாயோவெந்தாயே.

மாசாய்மறைக்குமலவலியும்நாளும்வேறின்றி
யாசாவிகாரமலமாயினேனைப்பொருட்படுத்திப்
பேசாதவின்புருவினின்றேடென்னைப்பின்வைத்த
வீசாவெனையிங்கெட்டெங்குற்றாயோவெந்தாயே.

என்று வாயைத்திறந்து அழுது பிரலாபித்து அப்போ தீன்ற கன்றைப்பிரிந்த பசுவைப்போலே மனங்கரைந்து கோ புரவாயிலின்புறத்தேபோய் அங்கேதிரண்டுநின்ற பாண்டியன் சேனைகளைப்பார்த்து நீங்கள் முன்னேபோய் பாண்டியனுக்கு ஆடிமாசம் கப்பலிலிருந்து குதிரைகள் வந்திறங்குமென்று சொல்லுங்களென்றுசொல்லி அனுப்பிவிட்டு வாதவூரடிகள் தி ருப்பெருந்துறையிலேதானேயிருக்க குதிரைவீரர்களும் தேர் வீரர்களும் மதுரைக்குப்போய் பாண்டியனை வணங்கி உள்ள தைச்சொன்னார்கள் அதுகேட்டுக் குதிரைகள் மெய்யாகவே வருமென்று பாண்டியன் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான் பின்பு வாதவூரடிகள் பாண்டியன் குதிரைவாங்கக்கொடுத்த பொருள் களையெல்லாம் குருந்தமரத்தடியிலேவந்திருந்து தம்மை அடி மைகொண்ட கடவுளுடைய திருப்பெருந்துறையிலுள்ள பி ராமணர்களுக்கு மனத்திலன்பு பெருகுமுன்னே வேண்டியமட் டுங்கொடுத்துப் பின்பு கடவுள்பூசைக்கும் திருவிழாச் சிறப்புக் கும் செல்வநிறைந்த திருக்கோயில் திருப்பணிகளுக்கும் நிரம் பக்கொடுத்து சிவனடியார்களுக்குங்கொடுத்து அந்தத்திருப் பெருந்துறையிலேதானேயிருந்துகொண்டு இவ்விதமாக உல கத்தாசைதீரக் காலங்கழித்துக்கொண்டுவரும்போது பாண்டிய ன் வாதவூரடிகள் சொல்லியனுப்பின கெடுவின்படி ஆடிமாசம் வந்தவுடனே இன்னமுங் குதிரைகள் வரவில்லையேயென்று வாதவூரடிகளான தன்மந்திரிக்கு ஓலையெழுதி அனுப்பிவிட்

டான் அப்படி அவன் எழுதியனுப்பின திருமுகத்தை கிரமப்படியே வாதவூரடிகள்வாங்கி அதிலுள்ள சமாசாரந்தெரிந்து கொண்டு ஆதியந்தமில்லாத கடவுளுடைய திருவருட்கடலிலேமுழுகின வாதவூரடிகள் இனியென்ன செய்வோமென்று சோர்ந்து தம்முடைய மனமாகிய விளைநிலத்திலே சிவமாகிய பயிர்வளர பந்தபாசங்களின்வேரறக்களைந்து கடவுள்திருவருளாகிய நீரைப்பாய்ச்சி அந்தமாதியில்லாத ஆனந்தபோகத்தைத் தந்தருளின உழவனாகிய தேசிகனுடைய திருக்கோயிலுக்குப்போய் என்னையகனே பொன்னுடரே ஏறு கொடியுயர்த்த மன்னு தென்னு பெருந்துறையேமணியே பாண்டியன் கொடுத்தபொருள்களெல்லாம் உன் ஆலயத்துக்கும் உன் அடியார்களுக்குமே செலவு செய்யும்படியான புத்தியைக்கொடுத்தாய் இனி அந்தப்பாண்டியனுக்கு நான் எப்படி குதிரைகள் கொண்டுபோய்ச் செலுத்துவதென்று வணங்கியெழுந்து துதித்து வேண்டினார். அப்படி வேண்டுகின்ற வாதவூரடிகளுக்கு முன்னே திருப்பெருந்துறைக்கடவுள் ஆகாசவாக்கினாலே ஓய் மந்திரியே! பாண்டியனுக்கு குதிரைகள் எப்படியும் வந்து சேருமென்று ஓலையெழுதியனுப்பென்று சொல்லியருளக்கேட்டு வாதவூரடிகள் மனதிலே மிகவும் சந்தோஷித்து அப்படியே ஓலையெழுதியனுப்பினார் அந்த ஓலைபோய்ச்சேர்ந்து வாசிக்கக் கேட்டுப் பாண்டியன் சந்தோஷித்திருந்தான்.

அப்போது சூரியன் அஸ்தமிக்க அந்தச்சூரியனாலே வெந்தசூடுதணிக்கிறவனாகச் சந்திரன் உதயமானான் அன்று ராத்திரியிலே தூங்குகின்ற வாதவூரடிகள் கனவிலே வெள்ளியம்பலக்கடவுள் குருந்தடியிலேதோன்றின ஆசாரியவடிவுகொண்டெழுந்தருளி ஓய் வாதவூரரே! நாம்பாண்டியன் சந்தோஷிக்கும்படியான குதிரைகளைப் பின்னேகொண்டுவருகின்றோம் நீர் முன்னே மதுரைக்குப்போமென் றருளிச்செய்ய உடனே வாதவூரடிகளெழுந்திருந்து தேவர்களுக்கும் கனவிலுங் காணக்கூடாத கிருபாசொரூபம் நமக்கு நனவிலும் கனவிலும் எளிதாயிற்றல்லவோவென் றெண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது வெள்ளியம்பலத்திலாடுகின்ற ஆனந்த சூரியன் மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானவிருளைத் தின்றுகொண்டு விளங்குவதுபோல சூரியன் உலகை மூடின இருளை விழுங்கிக்கொண்டு உதயமானான்.

அப்படி விடிந்தவுடனே வாதவூரடிக ளெழுந்திருந்து திருப்பெருந்துறைக்கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு இனிப்பிறப்

பிலழுந்தாதவராய் வழிக்கொண்டு நடந்துபோய் திங்கட்கெ ழுந்தார் சடையார் விடையார் தென்கூடலணைந்து பாண்டிய ன்கோயிலுக்குள்ளேபோய்ப் பாண்டியனைக்காண அப்போது பாண்டியன்வழிபாடுசெய்து முன்னேநிற்கின்ற வாதவூரடிக ளைப்பார்த்து எவ்வளவுபொருள் கொண்டுபோயினீர் எவ்வள வுகுதிரைகள் வாங்கினீரென்றார் அதற்குவாதவூரடிகள் ஒய்பா ண்டியமகாராஜனே! கொண்டுபோன பொருளின்கணக்கும்வா ங்கின குதிரைகளின்கணக்கும் குதிரைகள் வந்தபின்பு தெரிந் துகொள்ளலாம் இனிவரும் குதிரைகளாலே துரங்கபதி என் றுபெயர் பெறுவீரென்றார் அதுகேட்ட பாண்டியன் மந்திரிக் குச்சிறந்த வெகுமானங்கள்செய்து அனுப்பிவிட வெளியேவ ருகின்ற வாதவூரடிகள் பொற்றாமரைக்குளத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து சித்திவிநாயகரை வணங்கிக்கொண்டு தானாக எழுந்த ருளிப்பக்கத்திலே அங்கயற்கண்ணம்மையுடனே விளங்குகின் ற சொக்கலிங்கப்பெருமானைத்தெரிசித்து மனம் வாக்கு காயமூ ன்றும் அன்புமயமாய் முன்னேநின்றும் மன்னே! யென்னே! யாட்கொண்ட மணியே! வெள்ளிமன்றுடும் அன்னே! யென் றுதுதித்து அடியேன் வேண்டிக்கொண்டபடியே பாண்டியன் கொடுத்தபொருள்களெல்லாம் நீரே ஒப்புக்கொண்டு என்று அ டிமையையும் அங்கீகரித்தீர்கள். ஆனால் இனிமேல் என்னைப் பாண்டியமகாராஜன் கோபியாமல்மிகவும் சந்தோஷிக்கும்படி யாய்க்குதிரைகள் வந்துசேருவதெப்படியென்று வேண்டிநிற் கும்போது கடவுள் திருவாக்காக ஓ! ஓ! மெய்யன்புள்ளவனே நீவேண்டிக்கொண்டபடியே சூரியன் தேரையிழுக்கும்குதிரை கள்போலுங் குதிரைகள் கொண்டுவருகிறோமென்று ஆகாயத் திலே உண்டாக அதுகேட்டுப் பொய்யன்பில்லாத வாதவூரடி கள் பரமசிவனுடைய பெருங்கருணையைப் போற்றிக்கொண்டு தமது மனைக்குப்போனார். அப்படி அவர்போனவுடனே அவ ரிடத்திற்குவந்து சுற்றுப்புறத்திலுள்ளவர்களும் பந்துக்களு ம் அடிமைசெய்கிறவர்களும் அன்னியர்களும் பிறரும்வந்து கூடி மேகங்கள்முழங்கினாற்போல முழங்கிப் புத்திகள் சொல் லுகிறார்கள்.

ஐயாமந்திரித்தனங்கொண்டு ராஜகாரியஞ்செய்கிறதுபிரா மணதருமமேயன்று அல்லது அப்படிப்பட்ட மந்திரித்தனத் தையொப்புகொண்டால் ராஜாக்கள் மனதுக்கேற்றபடியே செ ய்யவேண்டுமென்று தருமசாஸ்திரந்தெரிந்த சான்றோர்கள்

சொல்லுவார்கள் அப்படிப்பட்ட அரசியலும் அமைச்சியலு ந்தெரிந்த உமக்கு நாங்கள் சொல்லக்கடவதென்ன விருக்கின் றது நீர்செய்வதோ ஒன்றும் நன்றானதா யிருக்கவில்லை நாளை க்கு குதிரைகள் வருவதாகக் கெடுச்சொன்னீரே சொன்னபடி யே குதிரைகள் வரவேண்டுமல்லவோ இனிமேல் குதிரைகள் வந்துசேராவிட்டால் நாளைக்கென்னசொல்லுவீர் நீரோ உம் மைய'டுத்த பந்துக்கள் சிநேகிதர்கள் சார்ந்தவர்கள் நல்லோர் கள்முதலானவர்களை ரட்சிக்கவேண்டும்படியான கருத்தில்லாத வராயிருக்கிறீர் நீர்செய்கிறசெய்கை உமக்கே நன்றாகக்கொண் டீரென்று எல்லாருஞ்சொல்ல அதற்கு வாதவூரடிகள் கேளுங் கள் நானும்பந்துக்கள் சிநேகிதர்கள்-துன்பம்-இன்பம்-தேகா பிமானம்-பொருளாசை-கோபம்-கெருவம் - நல்வினை - தீவினை முதலான இவைகளெல்லாம் கற்றைவார்சடையான்கோலங்கா ட்டியாட்கொண்ட அன்றேவிட்டுவிட்டேன். ஆனால் இனியெ னக்குத் தாய்-தகப்பன் மாமன்-ஆசான்-பாட்டன் எல்லாம் சிவ னே, நிராசையே மனைவி, உயிர்களேபிள்ளைகள், சிவனடியார் களே பந்துக்களாக எந்தையார் கருணைகாட்டி யென்னையாட் கொண்டவன்றே கொண்டேன் ஊரெல்லாஞ் சமைத்தசோறெ ன்னதே கடல்சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் பாயலே, கோவணமே கட்டும் வஸ்திரம், விபூதியே பூசுஞ்சந்தனம், உருத்திராட்ச மே ஆபரணமாக நீரெல்லாஞ் சுமந்தவேணி நிருத்தனாட்கொ ண்டவன்றே எண்ணினேன். நான் இறந்தாலும்இன்றே இற க்கக்கடவது சாவாமலிருந்தாலு மிருக்கக்கடவது பாண்டியன் தண்டித்தாலும் தண்டிக்கக்கடவது. வெகுமானஞ்செய்தாலும் செய்யக்கடவது. சுவர்க்கம்சேர்ந்தாலும் சேருகிறேன் நரகம் சேர்ந்தாலும்சேருகிறேன், சிவனைமறக்கமாட்டேன்பழவினைப் பயனை யார்தான் விலக்கிக்கொள்ளுவார்கள் என்று அவர்களை த்தடுத்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தார்.

வாதவூரடிகளுக் குபதேசித்த படலம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது

நரிபரியாக்கிய படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

அரிகணை தொடுத்துவேழமட்டவன்செழியன்வாயிற்
றெரிகலையமைச்சரேற்றைத்தேசிகவடிவத்திண்டி
வரிகழல்சூட்டியாண்டவண்ணமிவ்வண்ணமைய
னரிகளைப்பரிகளாக்கிநடத்தியவாறுஞ்சொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

சமணர்கள் ஏவியயானையை அதற்குவைரியாகச் சிங்கமாகிய அஸ்திரத்தைத்தொடுத்துக்கொன்ற வீரராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் அரிமருத்தன பாண்டியனிடத்தில் முதன்மந்திரியாயெழுந்தருளியிருந்த வாதவூரடிகளைக் குருமூர்த்தமாகத் தோன்றித் தமதுபாததாமரைகளைச் சிரசிற்சூட்டி ஆட்கொண்டருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி அச்சோமசுந்தரக் கடவுள் தமதன்பராகிய அந்த வாதவூரடிகள் பொருட்டுக் காட்டிலேதிரிந்த நரிகளையெல்லாம் குதிரைகளாக்கிக்கொண்டு வந்து பாண்டியனுக்குச் செலுத்திய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

இவ்விதமாக பந்துக்களாகிய பாசபந்தங்களை யறுத்துப் பரிசுத்தராயிருந்த வாதவூரடிகளை மறுநாள் பாண்டியன் வரவழைத்து ஏன் இன்னம் குதிரைகள் வரவில்லையென்ன அதற்கு வாதவூரடிகள் இன்றுமுதல் மூன்றுநாளைக்குள்ளே குதிரைகள் வந்துசேரும் ஐயா அப்படிவருகிற குதிரைகளுக்கு வேறே பெரியலாயங்கள் கட்டவேணும் தண்ணீர்குடிக்கக் குளங்கள் தோண்டவேணும் பட்டணமெல்லாம் அலங்காரஞ் செய்ய வேணுமென்றுசொல்ல அதுகேட்டுப் பாண்டியனும் அப்படியே செய்யவேணுமென்று உத்தரவுசெய்ய வேலைக்காரர்கள் குதிரைலாயங்கள் பெரிதாகக்கட்டிப்பட்டணமெல்லாம் அலங்காரஞ்செய்ய மண்வெட்டியாள்கள் மூன்றுநாளைக்குள்ளே வேறே வாவிகளும் குளங்களும் வெட்டினார்கள். பின்பு

கெடுச்சொன்ன மூன்றுநாளுங் கழிந்தபின்னும் பாண்டியன் இன்னும் குதிரைகள்வரக்காணேமேயென்று வாதவூரடிகளைக் கூப்பிட்டுத் தானே தண்டிக்கிறவனைக்கோபங்கொண்டு இவன் குதிரைவாங்கினதெங்கே என்றைக்குக் குதிரைகள் வருகிறதென்று தனக்குமுன்னே நின்ற சில சேவகரைப்பார்த்து பெரிய திருடனை இவனைக்கொண்டுபோய்த் தண்டித்து நம்முடைய பொக்கிஷசாலையிலுள்ள பொருள்களெல்லாங் கணக்குப்பார்த்து எவ்வளவுங்குறையாமல் வாங்குங்கள் போங்களென்று உத்தரவுகொடுத்தான். அப்படி அவன் உத்தரவுகொடுக்கவே பாண்டியன் கோபத்துக்குப்பயந்து முன்னே நில்லாமல் ஒருகையிலே கயிறுகட்டி வாதவூரடிகளை நடுவேவிட்டுப் புறத்திற் சூழ்ந்துகொண்டுபோய் தண்டவீரர்கள் ஓய் மந்திரியே இனி எப்படி பணத்துக்கென்னவகை சொல்லுமென்று கோபித்து அவரை நிற்கவைத்துத் தலைமேலே பெரிதான ஒரு கல்லைச் சுமக்கவைத்து வாதிக்க வாதவூரடிகள் சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவடிகளை தியானித்துத் தலைமேலேற்றின கல்லுச் சுமையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றார் அப்படி அவர் தாங்குகிறபாரத்தை அவரை அடிமைகொண்டாண்ட கடவுள் தாங்குகிறதினாலே வாதவூரடிகள் தமக்குக்கனந்தோற்றாமல் தாம் நிற்கிற வெயிலிலே சிவனதுபாதநிழலாக நின்றார். அப்படி அவர் நிற்கிறநிலையைத் தண்டவீரர்கள் கண்டு இது ஏதோ மாயமாயிருக்கிறதென்று கொலைசெய்யவும் அஞ்சாத அத் தண்டவீரர்கள் மிகவுங் கோபங்கொண்டு வேதாந்தப்பொருளைத்தியானஞ்செய்துகொண்டு நிற்கிற வாதவூரடிகள் கையிலுங் காலிலுங்கிட்டி கட்டிநெருக்க அந்தக் கொடுந்தொழிலுக்கும்சலியாமல் சிவத்தியானமாயிருந்தார். அப்போது சூரியன் ஐயோ இந்தக்கொடிய தண்டகர்கள் இனி மிகவுந் தண்டிப்பார்களேயென்று பார்க்கமாட்டாதவனாய்த் தன்னொளிகள் மழுங்கிக் கடலிலேமுழுகி அஸ்தமித்தான்.

அப்போது வாதவூரடிகளான தமதன்பருடைய துன்பந் தீர்க்கிறதற்கு சோமசுந்தரக்கடவுள் அவர்முன்னே எழுந்தருளினாற்போலச் செவ்வானந்தோன்றி அவர் மார்பிலணிந்த பன்றிக்கொம்புபோல இளஞ்சந்திரன் உதையமாகிப் பிரமதேவனுடைய தலைமாலைபோல நட்சத்திரங்கள்விளங்க துன்பமாகிய சுழிகளையுடைய பிறவிக்கடலிலே முழுகிக்கிடக்கிற பாண்

டியஞன தன்னையுங்காக்கவல்ல சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடி களைத்தியானித்து வழிபடுகின்ற வாதவூரடிகள் பெருமைதெரி யாமல் காவல்வசப்படுத்தின அந்தப் பாண்டியன் பழிபாவம் போல எங்குமிருண்டது அப்படியிருண்டவுடனே வாதவூரடி கள் காலிலேவிலங்கிட்டுக் காவலர்கள் கண்களிலே நெருப்புப் பொறிசிதற தவத்தைக்காவலுக்குள்ளாக்கிஞற்போலக் கோபங் கொண்டு தண்டித்துக் காவலறையிலே வைத்துக் கும்புகூடி எல்லாரும்வருந்த வாதவூரடிகள் அந்தச்சிறைக்கூட்டத்திலே கிடந்து மாலுமயனுங் கீழுமேலுந்தேட நின்றவரது செம் பொன்மயமான திருவடிக்கமலங்களைத் தமக்குத் தெப்பமாகக் கொண்டு தமக்குநேரிட்ட துன்பக்கடலைக்கடக்க இருட்கடலும் வற்றிவிடிந்தது. அந்த உதையகாலத்தில் அந்தமிலழகரா கிய சொக்கலிங்கப்பெருமானையும் அங்கயற்கண்ணியையும் திருப்பள்ளியுணர்த்துதற்கு அடியார்கள்வந்துகூடி வந்தனை செய்கிற சத்தமும் மங்கலசங்கத்தொனியும் நான்குவேதமுழக் கமும் வாதவூரடிகள் தமது திருச்செவிகள்நிரம்பக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க அந்தச்சமயத்திலே போதவானந்த சோதியா கிய கடவுள் தமதுபரிசுத்தரானமெய்யன்பருக்காக நாதமாகிய பேரிகைகள் முழங்க நரியாகிய குதிரைகள் மேலேறின வீரர் கள்சூழத் தாமும் வேதமாகிய தாவுகின்ற பரிமேலேறிக்கொ ண்டு மதுரைவீதியில் இனிவருவதைத் தானுங்கண்டு தரிசிக்க ஆசைகொண்டவன்போலத் தேர்மேல் சூரியனுதயமாயினுன். அப்படி சூரியன் உதயமானவுடனே அங்கயற்கண்ணியுடனே திருப்பள்ளி யெழுந்திருக்கின்ற சோமசுந்தரனுன கருணைக் கடல் விளங்குகின்ற இந்த விமானத்தின் சிகரத்தைப்பார்த் துத் தமதுகைகளைக்குவித்துக் கண்களிலே நீரொழுகநாதனைப் பாடத் தொடங்கினர். எப்படியென்ருல்,

எந்தாயனைத்துலகுமீன்றுமெத்தேவர்க்குந்
தந்தாய்செழுங்குவளைத்தாராய்பெருந்துறையில்
வந்தாய்மதுரைத்திருவாலவாயுறையுஞ்
சிந்தாமணியேசிறியேற்கிரங்காயோ.

மூவாமுதலாய்முதுமறையாயம்மறையுந்
தாவாதசோதித்தனிஞானபூரணமாய்த்
தேவாதிதேவாய்த்திருவாலவாயுறையு
மாவார்கொடியாயடியேற்கிரங்காயோ.

முன்னூழுதுபொருட்குமுன்னூழுதுபொருளாய்ப்
பின்னும்பு துமைக்கும்பின்னைரும்பேரொளியாய்த்
தென்னுமதுரைத்திருவாலவாயுறையு
மென்னுயகனேயெளியேற்கிரங்காயோ.

மண்ணாய்ப்புனலாய்க்கனலாய்வெளியாகி
விண்ணாயிருசுடராயித்தனையும்வேறாகிப்
பண்ணாயிசையாய்ப்பனுவலாயெங்கண்ணுங்
கண்ணுமென்னுறுகண்காணுவாரென்கொல்லோ.

பொங்குஞ்சினமடங்கல்போன்றுருத்துவெங்கூற்ற
மங்கும்புரியாவருந்துன்பத்தாழ்ந்துநான்
மங்கும்படியறிந்தும்வந்தஞ்சலென்கிலையா
லெங்குஞ்செவியுடையாய்கேளாயோவென்னுரையே.

பூட்டியருட்பாசமிருபாதம்பொறித்துடலிற்
கூட்டியடியாருளகப்படுத்தாட்கொண்டருமை
காட்டியவேோவின்றென்னைக்கைவிட்டார்வெய்யரென
யாட்டியொருக்குமிடத்தாரேன்றுகொள்வாரே.

ஊராருனைச்சிரிப்பதோராயென்றுன்னடிமைக்
காராயடியேனயர்வேனஃதறிந்தும்
வாராயரசன்றமரிழைக்கும்வன்கண்ணோய்
பாராயுன்றன்மையிதுவோபரமேட்டி.

என்று இவ்விதமாக துதிக்கின்றவருடைய அழுகைச்சத்தம் கடவுளின் திருக்காதிலே இளம்பிள்ளை அழுமோசைபெற்ற தாய்காதிலேபுகுந்தாற்போல நுழையக்கேட்டுக் கூடற்கடவுள் அன்றைக்கே வாதவூரடிகளைச் சிறைக்கூடத்தைவிட்டு நீக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு திருநந்திதேவர் முதலான கணநிபர்களைக்கூப்பிட்டு உடனே அவர்கள்வந்து சேவித்துநிற்க நாம் இன்றையத்தினம் ஆவணிமூலநக்ஷத்திரம் பாண்டியன் மிகவுங் கோபங்கொள்ளுமுன்னே அவனுக்குள்ள குதிரைகளெல்லாம் செலுத்தவேண்டும் ஆகையாலே நீங்களெல்லாருங் காட்டிலே சஞ்சரிக்கின்ற நரிகளையெல்லாஞ்சேர்த்து குதிரைகளாக்கி அந்தக்குதிரைகளை நடத்தும் வீரர்களாகி நீங்கள் முன்னே செல்லுங்கள். நாமும் உங்கள்பின்னே ஒருகுதிரை வீரனாய்த் திருவுருவங்கொண்டு வருகிறோமென்று விடைகொடுக்க அந்த ஒப்பற்றகடவுள் இட்டருளிய ஆக்கினைகொண்டே

மூந்த கணநாதர்கள் தேவர்களும் அதிசயிக்க காடுகளிலுள்ள நரிகளையெல்லாந் திரட்டி வேகத்துடனே தாவுகின்ற குதிரைகளாகச்செய்து அந்தக்குதிரைகளை நடத்துகின்ற பாகர்களானார்கள்.

எப்படியென்றால் இடையிலே தூக்கிக்கட்டின செம்பட்டும் அதிலே செருகின சுரிகையாகிய பாங்கும், கால்களிலே செருப்பும் நெஞ்சிலே யிரும்புக்கவசமும் சினந்துபார்க்கிற கண்களும், திரிபுண்டரமணிந்தநெற்றியும் இடிபோல் அதிர்ந்து முழங்குகின்றசிரிப்பும், கொதித்துப் பொங்குகின்ற கோபமும் கொண்டவர்களாய் வட்டமானகேடகமும் முதுகிலேகிடந்தசையக் கூர்மைபொருந்திய வாளேந்திய கைகளுமாகச் சிலர்வர, சிலர்தோமரஞ்சுழலக்கொண்டகையினராய்வர, சிலர்முதுகிலே அம்புக்கூடுகட்டிக் கையிலே வில்லேந்திவர, சிலர் சிவந்த படாத்தினாலே போர்வையணிந்துக்கொண்டுவர, சிலர்பச்சைப்படாத்தினாலே சட்டையிட்டுக்கொண்டுவர, சிலர் மேகவண்ணப்பட்டினாலே போர்வையணிந்துக்கொண்டுவர, சிலர்செம்பொன்னிறமான சட்டையணிந்துகொண்டுவர, அனேகம்பேர்கள் மயிற்குடை பிடித்துக்கொண்டுவர அனேகம்பேர்கள் சாமரங்கள் குடைகளுடனேவர, அனேகம்பேர்கள் சாலர்க்குடைகள்பிடித்துக்கொண்டுவர, அனேகம்பேர்கள் முத்துக்குடைகள் பிடித்துக்கொண்டுவர, இப்படிவருகிறவர்களிலே தருமம்-அருத்தம்-காமம் - மோக்ஷமென்கிற நான்குபுருஷார்த்தங்களும் நான்குகால்களாகவும், ஞானகாண்டம் கருமகாண்டம் ஆகிய இரண்டும் இரண்டுகாதுகளாகவும், காட்சியளவையைக் கடந்த ஒருமையானபரம் அபரம் என்கிறஉணர்வே கண்களாகவும், அருமையான விதையே முகமாகவும், நிஷேதமே வாலாகவும், பலநூல்களே முதுகலங்காரமாகவும், மந்திரங்களே சதங்கைகள் கிங்கிணிமாலைகள்-ரத்தினங்கள் - ரத்தினச்சிலம்புகளாகவும், சூரியனும்-சந்திரனும் இருபுறத்தும் அங்கவடியாகவும் பெருமைபொருந்திய தாரகப்பிரமமந்திரமே கடிவாளமாகவும், புறச்சமயங்களான சேனைகள் தோற்றோடும்படி மூண்டுபோர்செய்து பகையைவெல்ல வல்லதாய் கடவுள் முகமாகிய லாயத்திலே தங்குவதாய் அண்டகோடிகளையெல்லாம் ஒருபிண்டமாக அடுக்கினதுபோலான முதுகின்மேலே உபநிடதமான சேணிகொண்டு பரிசுத்தமாய் விளங்குகின்ற வேதமாகிய குதி

ரையின்மேலெழுந்தருளி வாதவூரடிகளுடைய கால்விலங்கை ப்போக்குதற்காக எழுந்தருளுகின்ற சோதியானவர் அவர்க்கே யல்லாமல் பாண்டியன் பிறவியைப்போக்கவும், காலிலேவீரக் கழல்கட்டி வேதமாகிய உறையினின்று முருவின ஞானமாகிய வாளானது புறத்திருளையும் போக்கிவிளங்க பிறக்கவேண்டின வர்கள்மறந்து மிங்கேவராதிருங்கள், அந்தப்பிறவி தீரவேண் டினவர்கள் விரைவிலே இங்கேவாருங்கள் தமதன்பரைப் பா ண்டியன் தண்டியாமைக்கு வருகின்றபெருமான் உங்கள் பிறவி யைத்தீர்க்க வருகிறனென்பதுபோலக் குதிரைக்கால்களிலே சி லம்புகள்சத்திக்கவும், சுவாமி! கங்கையைஉம்முடையமுடியின் மேலேமறைத்துவைத்திருக்கிறீர், அப்படியே எங்களையுமறை த்து வைத்துக்கொள்ளுமென்று பெருமானைவேண்டிக் காவே ரிதுங்கபத்திரி முதலான நதிகளெல்லாம் சூழ்ந்து பொங்கி வி ழுகிறதுபோல அந்தக் கங்காநதியும் சாமரைகளும் புரண்டு விழவும், பிரமதேவனுடைய நாவிலிருக்கின்ற சரஸ்வதிதே வியானவள் பார்வதிநாயகன் நான்கு வேதங்களே குதிரை யாக அதன்மேற் கொண்டுவருகின்றனென்றும் தானொரு வெ ள்ளைக்குடையாகி மேலே பரவிவருகிறதுபோலே வெண்கொ ற்றக்குடை விளங்கவும், வேதங்களைக்கொண்டு சொல்லுகின்ற பதினெண்புராணங்களும் நாம் சொல்லுகின்ற கடவுளிவனே படைத்துக் காத்து அழிக்கிறவனுமிவனே இன்னும் வேதங் களும் முறையிட்டுரைக்கின்ற பரம்பொருள் இவனேயென்று வாய்விட்டுச் சொல்லுவதுபோலப் பதினெட்டு வாத்தியங் களுமுழங்கவும், இப்படிநெருங்கின மாயக்குதிரைகளெல்லா ம் மேற்குத்திசையைநோக்கி நடந்துவருகின்றன அவைகளி நடுவே சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய வேதக்குதிரையும் நடந் து வரும்போது அங்கு கிளம்பின தூளிகள் ஆகாசமும் திக்கு களும் மறைக்கக்கண்டு சூரியன் நாம் செல்லுகிறதற்கு வழி யெங்கேயென்று மயங்க நெருங்கினபலவாத்தியங்களினுடை ய முழக்கமும் குதிரைகளினொலியும் வீரர்கள் சத்தமும், திசை கள் செவிடுபட வேதக்குதிரைமே லழகர் இன்னம் மதுரை அரைக்காத வழிதூரமென்ன எழுந்தருளினர்.

அதுகண்டபேர்கள் விரைந்து மதுரைக்கோடிவந்து அ ங்கே காவல் வசப்பட்டிருக்கிற வாதவூரடிகள் முன்னேவந்து சேவித்து மலர்ந்த சந்தோஷமுகத்துடனே ஐயா ராஜநீதி

தவறாமல் நடத்துகின்ற மந்திரிகள் சிங்கமே பல நிறங்களைக் கொண்டு கடல் பொங்கி வருகிறதுபோல உள்ள குதிரைகளெல்லாம் திரண்டுவருகின்றது இந்நேரம் கோட்டைவாயிலுக்குள்ளே அலைகள் வந்துசேரும் ஆதலால் பாண்டியனுக்குப் போய் சொல்லுமென்ன அதுகேட்டு வாதவூரடிகள் மேகத்துக்கு விலங்கிட்ட உக்கிரபாண்டிய குலத்தானிடமே சென்று ஐயா பாண்டியமகாராஜனே குதிரைகள் வருகின்றனவென்று சொல்ல உடனே பாண்டியன் வாயுவேகத்துடனே குதிரைக் கடல் வருகிறதென்று அணிந்த கங்கணங்கள்தெரிக்க உடம்பு பூரித்து மனமகிழ்ந்து பெரியவிலைபெற்ற ரத்தின ஆபரணங்களும் வஸ்திரபூஷணங்களும் வெகுமானஞ்செய்துமந்திரியை மகிழ்வுடனே சந்தோஷப்படுத்தினான் அப்படிச் சந்தோஷப் படுத்திச் சிங்காசனத்தைவிட்டு எழுந்து தலைவாயலுக்குவந்து அங்குள்ள மணிமண்டபத்திலே ஒரு சிங்காசனத்தின்மேலிருந்துகொண்டு பெண்கள் சாமரங்கள்வீசப் பெரியோர்கள் சூழ்ந்திருக்க குதிரைகளெங்கேவருகின்றனவென்றுபார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது கடவுள் திருவிளையாட்டால் சிறிதுநேரம் குதிரைகள்வாராமல் தாமதமாகநிற்க அதைக்கண்டு சந்திரகுலத்துப் பாண்டியன் மனம் நாணி இது பொய்யென்று நினைத்து அருகே நிற்கிற தண்டவீரர்களைக் குறித்துச் சினந்து நோக்க அவர்கள் பாண்டியன் மனக்குறிப்புத்தெறிந்துமந்திரிகளுக்கு முதல்வரான வாதவூரடிகளை நெருக்கிக்கொண்டு போய் எவ்வளவும் அஞ்சாமல் மிகவும் தண்டனைசெய்ய அப்போது வாதவூரடிகள் தமது சுந்தரபாண்டியனென கடவுளை நினைத்து அவரது ஸ்ரீபாதங்களை துதிக்கின்றார்.

பூவார்முளரிப்புத்தேளரியாநெரிதந்தாய்
பாவார்தென்சொற்பனுவன்மாலைப்பணிகொண்டாய்
தேவாதேவர்க்கரசேசிறியேனுறுதுன்ப
மாவாவென்னுவஞ்சேலென்னையறனேயோ.

நெஞ்சேயுறையேசெயலேயெல்லாநினவென்றாய்
வஞ்சேபோலுமங்கேதேலின்றுவாராயோ
பஞ்சேரடியாள்பாகாகூடற்பரமேட்டி
யஞ்சேலென்னுவிதுவோவருளுக்கழகையா.

காவிநேருங்கண்டாநாயிற்கடையான
பாவியேனைப்பொருளாக்கொண்டென்பணிகொண்டாய்

யாவியோடிவ்வுடலு நினதேயன்றேவின்
றேவிவாளாதிருந்தால்யாரென்னுடையானே.

என்று துதித்தழுகின்ற வாதவூரடிகள்காதிலே பால்வேண்டிக்கத்துகின்ற இளங்கன்றின்காதிலே தாய்ப்பசுவின் கனைகுரலோசைவந்து புகுந்தாற்போல சின்னம்-காளம்-காகளம்-முதலியவைகளொலிக்கு மோசைவந்து புகுதவும் செந்தூள் திசைகளெல்லாம் மறைக்கவும்கண்டார். அப்போது பாண்டியனுங் கூடக்கண்டு வாதவூரடிகளை வரவழைத்து அவர் எல்லாரும் வணங்கும் குலத்தின ராகையாலே அவரிடத்திலே மெய்யன்புகொண்டு எங்களுடைய ராஜகாரியம் உம்மைப்போலே செய்யவல்லவர்கள் யாரிருக்கிறார்களென்று கொண்டாடிச் சொல்லி முடியாத சந்தோஷங்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது படர்ந்த இருட்படலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு தனதாயிரங் கிரணங்களுந்தோன்ற உதயமாகிற சூரியர்களையொத்தவர்களாய்ச் சிறந்த திருபேஙிகொண்டபாகர்களுடனே கடலினுரைபோலே வாய்நுரைதோன்ற மாயக்குதிரைகளெல்லாம் வந்தன அப்படிவந்த குதிரைகளைப் பாண்டியன் தன் குலத்திலுள்ளவர்களும் என்றுங்கண்டறியாத லக்ஷணங்களையுடைய குதிரைகளிவைகளென்று பார்த்து அச்சோ இந்திரனைப்போல ஆயிரங்கண் நமக்குண்டானாலும் பார்த்து முடியாதென்று மனக்குறிப்புடனே நானென்றும் சந்தோஷமென்றும் வேறுபாடில்லாமல் அந்தக்குதிரைகள் மேல்வந்த வீரர்களையெல்லாங் கண்டதிசயித்து இந்தக் குதிரை வீரர்களுக்கெல்லாம் தலைவர்யாரென்று தன்மந்திரியானவாதவூரடிகளைக் கேட்க எல்லாந் தெரியவல்லவராகிய வாதவூரடிகள் ஐயா எனக்கதுதெரியாதென்றார். அந்தசமயத்தில்அண்டங்களெல்லாம் ஓருடலாகத் தாமே உயிராகி ரட்சிக்கப்பட்ட ஆனந்தமயமாகிய பரஞ்சோதியான சோமசுந்தரக்கடவுள் அந்த அண்டங்களைத் தாங்குகின்ற வேகத்தையுடைய வேதமாகிய குதிரையே தமக்கோராதாரமாகித் தம்மைத்தாங்கவும் ஒருகாலத்தும்அசையாதிருக்கின்ற தம்முடைய பாததாமரைகளைசையவும் எல்லாருடைய ஆசாபாசங்களையும் நீக்குவதானகையிலே ஏறினகுதிரைக் கடிவாளமாகிய பாசத்தைப்பற்றிக்கொண்டு பாண்டியனுக்குமுன்னேவந்து ஓ பாண்டியமகாராஜனே எங்களுடைய குதிரையேற்றத்தைக்கொஞ்சம் பார்ப்பீராக வென்றுசொல்லி

அந்தப்பாண்டியனும் அந்தப் பாண்டியன் சபையாருமேயல்லது தேவர்களுமயங்கும்படி எல்லா உலகங்களையும் அசைக்கவல்ல கடவுள் ஐந்துகதியும் பதினெட்டுச்சாரியு முதலான விசித்திரவேறுபாடுகள் தோன்றத் தாமசையாமல் குதிரையைச்சற்றேஅசைத்தருளினார் அப்படியேமற்றைக்கணுதிபர்களும் தனித்தனியே தங்கள் குதிரைகளை நடத்திக் காட்டக்கண்டு பாண்டியன் அவர்களைப்பார்த்து உங்களிலே தலைமைத்தனங் கொண்டவர் யாவரென்றுகேட்டான் அதற்குகுதிரைவீரர்கள் எங்களுக்குத் தலைவரான தனிவீரர் இவர்தானென்று கடவுளாகிய வீரரைக்காட்டினார்கள் அவர்கள் காட்டினவுடனே கட்டுதற்கரிய சோதியாகிய கடவுள் வேதமாகிய தாவுகின்ற புரவியோடு பாண்டியன்முன்னேவர அவரது கிருபாதிருஷ்டி பாண்டியன்மேலேபட்டுத் தன்னை மறந்தெழுந்து இரண்டுகைகளையுந் தலைமேலே குவித்துக்கொண்டு நின்றான் உடனே கடவுளருளாலே மயங்கின பாண்டியன் மனந்தேறி இன்று ஒரு குதிரைவீரனைக்கண்டு நாம் எழுந்து தலைமேலே கைகள்குவித்துக்கொண்டு நின்றதற்குக் காரணமென்னவென்று சிங்காசனத்திலே மறுபடியும் இருக்க நாணி அப்படியே நின்றான்.

அப்படி நிற்கின்ற பாண்டியன் முகத்தைப்பார்த்து எதிரேநின்ற வேதப்பரியேலழகர் ஓ பாண்டியமகாராஜனே உன்னுடைய பொருள்களெல்லாங்கொண்டுவந்து உன்சொல்வழுவாத மந்திரியானவர் எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நிரம்பக்கொடுத்ததினாலே இந்தக்குதிரைகள் தேவர்களுக்கேயல்லாமல் மனிதர்களுக்குக் கிடைக்கத்தக்கதல்ல குதிரை லக்ஷணந்தெரிந்தவர்களாலும் விலையளவு சொல்லக்கூடாதவைகளாய் சாஸ்திரத்திலேசொல்லிய லட்சணங்களமைந்துள்ளனவாய் நல்லகுதிரைகளுமக்குவந்து சேர்ந்தன ஆனாலும் குதிரைவிற்கும் வர்த்தகத்தைச் சொல்லக்கேளும் இந்தக் குதிரைகளை என்னிடத்திலே இன்று நீர்கயிறுமாறி உம்முடையதாகக் கொள்ளுகிறதினாலே இந்த குதிரைகள் நாளைக்கெப்படியானாலும் எனக்கும் உமக்கும் யாதொருவழக்கும் பேசக்கூடாது இதுவேகுதிரைவிற்கு நியாயமென்றுசொல்ல அதுகேட்டபாண்டியன்மனமகிழ்ந்து அதற்குச்சம்மதித்து அந்தத்தனிவீரரைப்பார்த்து என்னிடத்துள்ள மந்திரிகளிலேசிறந்த வாதவூரர் உங்களுடைய சினேகிதனாலேபின்னும் எனக்குச்சிறந்தவரானா

ரென்றுகொண்டாடிப் பாண்டியன்சொன்னான். அதற்குப் பா
ம்பாபரணந் தோற்றாமல் வேதக்குதிரைமேல்வந்தவர் மரகத
நிறமான வேப்பமாலையணிந்த பாண்டியனைப்பார்த்து குதிரை
கயிறுமாறிக் கொடுக்குமுன்னே பொதுவான குதிரைலட்சண
ங்கள் சொல்லத்தொடங்கி கேளும்பாண்டியமகாராஜனே இந்
தக்குதிரை சமயம்வந்தால் மதிலும்கடந்துபோகுங் கண்ணு
னுழையாத பலகணிவாயிலு நுழையும் கண்டவெளியெல்லாம்
தனக்குவழியாகப்போகும் பசிவந்தால் ஏதுகிடைத்தாலுந் தி
ன்னும் இன்னும் ஒப்பில்லாத சிறந்த இலக்கணங்களுள்ள இ
ந்தக்குதிரைகளிலொன்று உன்னிடத்திலிருந்தாலும் லட்சுமி
கடாட்சமும் குறையாதசெல்வமும் மேன்மேலானகீர்த்தியும்
பெறுவாய் நெய்த்துமாந்தளிர் நிறமான நாக்கும் கீழேயூன்று
கின்ற உயர்ந்தகுளம்புகளும் நீண்டு சரியொத்திருக்கிற பற்க
ளும் பாம்புப்படம்போல விரிந்த கழுத்தும் மார்புங்கொண்டிரு
ந்தால் அதற்குப் பாடவமென்று சொல்லவேண்டும் விசாலமா
னநெற்றியும் நீண்டதலைமயிர்போலே ஒருநிறமான புறமயிரு
டனே நின்று கோணமாய் அழகிய முகமுள்ளதைக் கேட்க
வென்று சொல்லத்தகும் எதிர்த்தயுத்தத்திலே முகத்திலே கத்
திகொண்டு வெட்டினாலும் எதிர்த்துச்சண்டைசெய்யவல்லதா
ய் குரங்கு-வேங்கை-யானை-நரி-சரபம்-முயல்கள்போலுங்கதியு
டையதானால் அதை இவுளியென்று சொல்லப்படும் மென்னகழு
நீளமுமுடையதாய் சங்கு கற்கண்டுபோல் வெள்ளையான வாய்
நுரையை உமிழ்வதாய் பின்னமான ஒருநிறமும் மைநிறமு
முடையதை வன்னியென்று சொல்லவேண்டும் பலமான கழு
த்திலேசிறந்த தெய்வீகமான மணியும் அஷ்டமங்கலமும் அழ
கான பஞ்சகல்யாணமுமுள்ளதைக் குதிரையென்று சொல்ல
வேண்டும் குங்குமவாசனை கருப்பூரவாசனை அகிற்சந்தனவாச
னை இவைகளை வீசுவதாய் சங்கு-மேகம்-சரபம்-சிங்கம்-இவை
கள்போலனுமானிப்பதைப் பரியென்னப்படும் நாலு கால்க
ளுங் கடைந்தெடுத்து நாட்டினாற்போல்வதாய் கொள்ளிவட்
டம்போலே வட்டமிட்டுச் சுழல்வதாய் மேலேறினவீரன் கா
லுக்குள்ளடங்குவதைக் கந்துகமென்னத்தகும் கோட்டையும்
மலைமேற்கோட்டையும் ஆறும்தாண்டும் பலமுள்ளதாய் இந்த
முழுலட்சணங்களெல்லாம் முழுதுங்கொண்டதைப் புரவியெ
ன்று சொல்லவேண்டும் ஆனால் இந்தவெட்டுவகையும் எட்டு
வயதுள்ளவைகளே பகைவரைவெல்லுவதான வல்லமைபொ

ருந்திய இந்த எட்டுப்பரியும் பாண்டியராஜனே நீயே வறத் தக்கவைகளென்றுசொல்லி வேதத்தின் முதுகிலேறி யிருக்கின்ற தனிவீரர் திரும்பித் தமதுகூட்டத்தார் முகத்தைப்பார்த்தார். அவர் பார்த்தவுடனே நெருங்கிக் கூடநின்ற வீரர்களெல்லாம் குதிரை நூல்வல்லவர்களறியும் பின்னிடும்படி தனித்தனி சாரிவிட்டார்கள்.

அதுகண்டுபாண்டியன் அதிசயித்துத் தன்பக்கத்திலே தனக்கு முழுதும் நம்புதலானமந்திரிகள் எல்லாரையும்பார்த்து அசையாத தலையையசைத்து மெள்ளமெள்ளத்தோன்றுகின்ற நகையோடு மிகவுஞ்சந்தோஷித்தான் அப்போது கடவுளும் தமதுதெய்வத்தன்மைபொருந்திய குதிரையைச் செலுத்தி இடசாரிவலசாரிகொண்டு வட்டமாக வரும்போது கொள்ளிபோல வீதியெல்லாம் ஒரேகுதிரையாகத் தோன்றி வீதிகளெல்லாங் குதிரைகள் விற்பனவாக ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே முன்னே ஒருபாண்டியனுக்காக தமதுகையிற் கங்கணமான பாம்புவளைந்து சுற்றினதுபோலே சுழல இன்னும் பலநிறங்கள் கொண்ட குதிரைகளுட் வீதிகளெல்லாம் பின்னிறைற்போலப் பின்னி வட்டமாக மதுரையென்கிற ஒரு பெண்ணானவள் கையில்தரித்த நவமணிக்கடகம்போலவும் விளங்கின இன்னும் அந்த மதுரையிலுள்ள பெண்டுகளடித்துக்கொள்ளும் பொன்னிறமான சந்தபொடிகள் சிந்திக்கிடக்கிற வீதியிலே நடக்கிற குதிரைகூட்டங்களாலே கிளம்பின தூளிகள் பொன்னுலகத்திலே குதிரைகள்செல்ல அங்குண்டான பொன்னிறப் பொடியை யொப்பாயின.

இப்படித்தேவர்களுமனிதர்களும் அந்தமதுரையிலுள்ள யாவரும் அதிசயிக்கும்படி குதிரையைநடத்தி அந்தமதுரைக்கரசனான பாண்டியனுக்குமுன்னே கருணைக்கடலான கடவுள் வந்துநின்று அக்குதிரைகள் பிறந்தவிடங்களை வகுத்து இந்தப்பரிகள் காம்போசம், இந்தப்புரவிகள் காந்தாரம், இந்தக் குரங்குகளை வான்மீகம், இந்தக் கந்துகம் சிந்து, இந்தக் கனவட்டம் பாஞ்சாலம், இந்தக்குதிரை துளுவம், இந்தத்துரகம், இமயம், இந்தக்கற்கிகலிங்கம், இந்தப்பாடலம் ஆரியம், இந்த அச்சுவம், கூர்ச்சரம், இந்தத்துரங்கம் கேகயம், இந்தக்கொய்யுளை யவனம், இந்தக்கொக்குமக்களம், இந்த இவுளி வனாயுகம், இந்தப்பாய்மாபல்லவம், இந்தக்கோரம் சவ்வீரம்,

இந்தக்கன்னி மராடம், இந்தவன்னி வாசந்திகம், இந்தக் கோடகம் காடகம், இந்த அயம் காஸ்மீரம், இந்தக்கோணம் மாளவம், இந்தக்குந்தம் கந்தரம், இந்த அரிசவுராட்டகம், இந்தக்கிள்ளைசாலிவேய், இந்தத்துரகதம் வேறொரு தீவாந்தரம் இந்தக் துரகதம் குருக்கேந்திரம் என்று இப்படிப் பலபல தேசங்களிலுண்டாகிய பெயர் வேறுபாடான குதிரைகளையெல்லாம் இந்த வாதவூரர் கொடுத்த பொருளுக் காசைகொண்டு இவர்களே கொண்டுவந்தவர்கள் கேளும் பாண்டியராசனே இந்தக்குதிரைகளில் வெள்ளி-முத்து - பால் - சந்திரன்-சங்கு-வெண்பணி இந்தநிறமுள்ளது. வெள்ளைக்குதிரை - மாதுளம்பு-செம்பஞ்சுக்குழம்பு இந்தநிறமுள்ளது. சிவப்புக்குதிரை குயில்-வண்டு-மேகம்-இந்நிறமுள்ளது கறுப்புக்குதிரை - கோரோசனை நிறமுள்ளது-பொன்னிறக்குதிரை இந்தநான்கு நிறமுங் கலந்திருப்பது மிச்சரம்-முகம் - மார்பு-உச்சி - வால்-கால்கள் நான்கு ஆக எட்டுறுப்பும் வெண்மைகொண்டது அஷ்டமங்கலம் தலை-வால்-மார்பு இந்த மூன்று நீங்கலாக ஐந்திடத்தும் வெள்ளையுள்ளது. பஞ்சகல்யாணி கழுத்தில் வலஞ்சுழித்திருந்தால் அதையேதெய்வமணி யென்றுதெரிந்தோர்கள் சொல்லுவார்கள் முகம்-தலை-நாசி - மார்பு இந்த நான்கிடத்திலும் இரண்டிரண்டுசுழிகளுநெற்றிநடு பின்பக்கம் இரண்டிடத்திலு மோவ்வொருசுழியும் உள்ளகுதிரையே லட்சணமுள்ளது. இந்தச்சுழிகளில்லாதிருந்தால் அதை இலக்கணப்பழுதென்று சொல்லவேண்டும் வெவ்வேறாக மார்பிலே ஐந்துசுழியுண்டானால் அதற்குப்பேர் ஸ்ரீவற்சம் நெற்றியில் இரண்டு சுழியாவது மூன்று சுழியாவதிருந்தாலும் நல்லதே அப்படியில்லாவிட்டால் நெருக்கமாகுநான்கு சுழி வலம்புரியிருந்தால் நல்லது அப்படியன்றி இரண்டுசுழி முன்னங் கால்களிலும் மூலத்திலு மிருந்தாலும் நல்லதென்றே சொல்லுவார்கள் கண்டத்தினடுவே இரட்டைச்சுழியுடைய குதிரையானது தன்னுடைய தலைவனுக்குமிகவும் தரித்திரத்தையுண்டாக்கும் அல்லது தன்னைக்கொண்டவனுக்கு மிகுந்ததுன்பத்தையும் மரணத்தையும் உண்டாக்கும் அந்த இரட்டைச்சுழிகளைக்காலிலிருந்தால் அந்தக்குதிரையையுடையவனுக்குப் பயம் - துன்பம்-விலங்கு இவைகளுண்டாக்கும் மேலுதடு-முன்காலடி - கபோலம்-முழங்கால் இந்தநான்கிடங்களிலுஞ்சுழிகளிருந்தாலும் அந்தக்குதிரை தன்னை வாங்கிக்கொண்ட தலைவனைக் கொல்லும்

இந்தச்சுழியையுடைய குதிரையை ஏறாமல் லாயத்திலே கட்டியிருந்தாலும் குற்றமாம். இவைகளிருக்க குதிரைக்குப்பிராயம் முப்பத்திரண்டு அவஸ்தைபத்து அவஸ்தை ஒன்றுக்கு வருஷம் மூன்றுமாதம் இரண்டுநாள் பன்னிரண்டு இன்னமும் எந்தநிறபேதங்கள் யிருந்திருந்தாலும் வெள்ளைநிறங் கலந்திருந்தால் அவ்விதமான குதிரை நல்லதே கறுத்த குதிரைக்கு வயிறாயினும் மார்பாயினும் சிவந்த நிறமாயிருந்தால் அதுமிகுந்தஜெயத்தைத் தரும் அந்தவயிறும் மார்பும் வெள்ளையாயிருந்தால் அதற்குப்பெயர் வாருணம் அது பகைவர்பேரிலே வெற்றிக்கொடுக்கும் பிடர் வெளுத்திருந்தால் உடையவனுக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாம் மார்பு வெளுத்திருந்தால் சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கும் மணிக்காலும் கண்டத்தினிடமும் வெளுத்திருந்தால் பொருள்கொடுக்கும் முகம்வெளுத்திருந்தால் வெற்றிகொடுக்கும் பின்பக்கத்தினிடம் வெளுத்திருந்தால் சுகங்கொடுக்கும் இடைவெளுத்திருந்தால் சந்தானம்பெருகும் வலப்புறத்திலே வெண்மையாயிருந்தால் தனதானியங்கள் பெருகும் முதுகு-வால்-முகம்-இந்தமூன்றும் வெளுத்தகுதிரை ஜெயங்கொடுக்கும் உந்திதொடங்கி முன்புறமெல்லாம் சூரியன்போலே சிவந்து சந்திரன்போலே பின்புறமெல்லாம் வெளுத்து அழகுள்ள குதிரைக்குப்பகலில் ஜெயமுண்டாகும் சந்திரன்போலே முன்புறம்வெளுத்துப் பின்புறமெல்லாம் சூரியன்போலே சிவந்தகுதிரைக்கு இராத்திரியிலே ஜெயமுண்டாகும் இந்த இருவகைக் குதிரைகளும் வந்திருக்கின்றன குதிரைகாலூன்றினால் பந்துவைத்தாற்போலவும், நின்றால் மறுபோலவும், அனுமானித்தால் யானைபோலவும், சிங்கம்போலவும், வேகத்தில் வாயுப்போலவும், ஆட்டத்தால் நட்டுவன்போலவும் நடந்தால் யானைபோலவும் சிங்கம்போலவும், குலமகளைப்போலே கவிழ்ந்தமுகமும் கருநெய்தல்போலே கண்ணும் மேகம்போல சிறந்துவிளங்குகின்ற நிறமும் கருநெய்தற்பூப்போலே வாசனையும் மலராலும் அகிற்சந்தனங்களாலும் ரத்நாபரணங்களாலும் அலங்கரித்தால் நீங்காத அதிகசந்தோஷங்கொண்டு விளங்குவது உத்தமமான குதிரையென்று சொல்லுவார்கள் உத்தமக்குதிரைக்குயர்வு 100-விரலளவு மத்திமக்குதிரைக்குயர்வு 84-விரலளவு அதமைக்குதிரைக்குயர்வு 61-விரலளவு-என்று நிலைபெற்ற நாகபந்தம் விருத்தம் நெடுவீதி என்கிற குதிரையின் நடைபேதமெல்லாம் இனிது நடத்திக்கா

ட்டின வெவ்விய குதிரைகளுக்கு எஜமானைப்பார்த் ததிசயப்ப ட்டு பாண்டியன் சிரக்கம்பஞ்செய்து விலையில்லாத வஸ்திர மொன்றுகொடுத்தான் கடவுள் சவுக்கின்மேல் ஏற்று புன்ன கைசெய்தார். அப்படி ஏற்றுக்கொண்ட அரியவஸ்திரத்தை நேசத்தையுடையவனுய்க் காற்றைபோலச் சீக்கிரத்தில் வந்து விரைவாகத்தன்கையில் வாங்கி வணங்கவில்லை சிரசிலே தரித் துக்கொள்ளவில்லையென்று பாண்டியராஜன் திருநீற்றைத்த ரித்த கடவுளினுடைய மறைப்பினலே கோபங்கொண்டான் வெளிப்படக்காணுதற்கரிய அருமைத் திருமேனியையுடைய பரமசிவனானவர் பார்த்தவர்கண்களும் மனமும் சந்தோஷம டையும்படி வருகிறதைப்பார்த்தும் பாண்டியராஜன் காணவி ல்லை ஒளித்துக்கொண்டு உலகெங்கணு நிற்கின்ற கடவுள் மிகு ந்த பிறவியையொழித்து அறிவுகொடுத்தாலல்லாமல் எவர்கள் அவருடையதன்மையைத் தெரியவல்லவர்கள் எட்டுத் திக்குக ளிலும் இருக்கின்ற அரசர்கள் அன்பால் தமக்குக் கொடுக்கப் பட்ட வஸ்திரங்களையெல்லாம் சவுக்கிலே வாங்கிக்கொள்வது அவரது தேசவழக்கமென்று வளத்தையுடைய தமிழ்வேதத் தைப்பாடுகின்ற திருவாதவூரரானவர் பாண்டியராஜன் முன் னே நின்று அவன்மனதிலே கொண்டிருந்தகோபம் சாந்தியா கும்படி தாழ்ந்துசொல்லியருளினுர். நன்மைபொருந்திய இந்தவழக்கத்தைக் கேட்டபிற்பாடு அன்புகொண்டு கலக்கமில் லாத அஸ்வலட்சணசாஸ்திரங் கற்றறிந்த புலவர்களைப் பார் த்து லக்ஷணவிதிப்பிரகாரமிருக்கிற பெரிய குதிரையினுடைய இழிவும் உயர்வும்பிரகாசமாக உங்களுக்குள்ளே சோதித்து நம் மோடேசொல்லுமென்றுசொன்னன் பாண்டியராஜன் சொல் லினாற்பிரகாசிக்கப்பட்ட அஸ்வலட்சணத்தினுடைய உண்மை யாகியபொருளைத் தெரிந்தவர்கள் வெற்றிபொருந்திய விரும்ப த்தக்கக்குதிரைகளுக்குள்ளே குற்றத்தையும் குணத்தையும்பார்த் து மகமேருமலையின்மேல் தன்னுடையமீனக்கொடியை எழுதி வைத்துத்திரும்பிய வெற்றியைக்கொண்ட அரசர்க்கரசனுகிய பாண்டியராஜன் முன்பாக இந்தவிதமாகச் சொன்னுர்கள். து ன்பத்தைத்தருகின்ற சந்திரச்சுழி அண்டாவர்த்தமென்னுந் தண்டையடியிலிருக்கின்ற சுழிகளும் உடலிலொருபக்கத்திலிரு க்கின்ற சுழியாகிய கௌவகமும், காகாவர்த்தமும், மேன்மையா கவிளங்கிய முன்வளையச்சுழியும் பரவியசெழுமையுள்ள கேதா ரிச்சுழியும், காலிலிருக்கின்ற பிரயோசனமில்லா கொடிய சுழி

யாகிய கேசாவர்த்தமும், பொலிவோடுங்கூடிய கச்சை நிலையிற் பட்டையாகச் சொல்லப்பட்டசுழியும் ஆகிய இந்தச் சுழிகள் பொருந்தாவனவாம் கொம்பைப்போலிருக்கும் நீண்டகாதும் முறுக்கியகாதும் மூன்றுகால்விளர்த்து ஒருகால் கறுத்தும் கறுத்தகாலொன்றும், மூன்றுகால்கறுத்து ஒருகால்விளர்த்தும், விளர்த்தகாலொன்றும் விளர்த்தகண்ணும் தீனிகுன்றுமையும் வெம்புகின்ற தீயையுடைய மயானருத்திரனைப்போலவும் நீலகண்டம் பீஜமில்லாமையும் ஏறக்குறையவிருக்கும் பெரியபீஜமும் செவ்வையயாகிய பதுமையும் அக்கினியும் சித்திரம்போலசைவில்லாமலும்முகமும்வால் நாற்கால்களிவைகளிற்சுழியில்லாமையுமென இப்பூலோகத்தார் சொல்லிய குற்றங்களிலொன்றுமில்லாமல் கழுத்தடியில்மார்க்கண்ட மிரட்டையாயிராமல் சிரசிலே இரண்டுசுழியும் செழுமையுள்ள நாவிலே நான்குசுழியும் சிறந்தமார்பிலே இரண்டுசுழியும் நெற்றியிலே ஒருசுழியும் உதட்டிலே ஒருசுழியும் ஆகிய சுழிகள் பத்தும் குறையாமல் நரி-பூனை-கரியகாக்கை-பேய்-ஓரி-நாய் செழுமையுள்ள பன்றி இவைகளுமைய சத்தமில்லாதவையாய்ப் பெரிய அலையையுடைய கடல்மேகம் சஙகம் இடப்பேரிகை இவைகளைப்போல் ஓசையுமுடையதாய் கோபித்துப் பகைக்கின்ற புலி - காடி-கழுதை-செந்நாய் ஒளியையுடைய பூனை-நரி-தரிக்கப்பெற்ற கரிய காயம்-தீ-புகை இவைகளினுடைய நிறத்தைப் பொருந்தாதவைகளாய், இறுமாப்புடையனவாய், வாயுவென்னும் வேகத்தோடுங்கூடிய பிரகாசித்த கிரணங்களையுடைய வெள்ளிய முத்துக்கள் சந்திரன் நீலரத்தினம் மெல்லிய தாமரையினுடைய மகரந்தம் செழுமைபொருந்திய பொன்காயா செவ்வரத்தமலர் நல்ல பச்சக்கிளி ஆகிய இசைகள்போல பொருந்திய உருவத்தையுடையனவாகி நெற்றிபரந்து உயர்ந்தமேலுதட்டை யுடையவாய் வெண்ணிறநிறைந்து தம்மிலே வரிசையாய் ஒத்துப்பிரகாசிக்கப்பெற்ற பற்களையுடைய வாய், நிறைந்த நல்ல வாசனைபொருந்தி நாக்கும் மாவினிலந்தளிர்போலும் செம்மைநிறம்பொருந்தி இரண்டிமையின்மயிருந் திரட்சியுடைய வாய்உக்கிரமாகிய கண்பார்வையுடையவாய் தேகத்தினிடத்தில் அதிகமாமிசமில்லாமல் உள்ளேவளைந்து முக்கோணமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற முகத்தையுடைய வாய்கழுத்துமயிரும் தலைமயிரும்ஒருநிறமாயிருப்பதாய் மார்பினுடனேகண்டமும் பாம்பின் படமும்போலொத்துச் சங்குகள்போலத் தொனியுண்டாக்குவி

த்து உள்வாங்கி மண்டலஞ்செய்வனவாய் வலிமைகொண்ட குளம்புடையவாய் இளைத்திருக்கின்ற நரம்புகள்மறைந்து தசையையுடையவாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற முழங்கால் நெளிதலில்லாமல் நெளிப்பாகியமுதுகும் பருத்தவுடைகளுந்திரண்டு தண்டைக்காலானதுநீண்டு சிவந்த நிறத்தையுடையவாய் மிகுந்தசெழுமையுள்ள சாமவேதத்தினுடைய நாவிலும், பிரமதேவனானவன் ஓமஞ்செய்யும்போது அவன் கண்ணினின்று கையில்வழிந்த நீரினிடத்தும் இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகரொண்மரிடத்தும், சமுத்திரத்திற்பிறந்த அமிர்தத்தினிடத்தும் அந்தப்பிரமனோமஞ்செய்த அக்கினியிடத்தும், நிறைந்தகருப்பையிலும் லட்சுமிசாபத்தாற் பிரமன் கோட்டானுக அந்தக் கோட்டான் முட்டையிலும் ஆகிய இவ்வேழிடத்திலும் உற்பத்தியான பழமையுடையனவாய் நாலுகாலும் நெற்றியும் ஒக்கவெளுத்திருக்கும் பஞ்சகல்யாணியென்னுங் குதிரைகள் ஆகாசத்திலும் நீரிலும் செல்லுகின்றவழியுண்டாய் மங்காளனென்றும், சாரங்கனென்றும், கங்காநீலனென்றும், மௌவழகனென்றும், கொங்காளனென்றும், சன்னசம்பானென்றும், குங்குமச்சோரனென்றும், கரியானென்றும், நீலனென்றும், சாரனென்றும், பொல்லானென்றும், கருங்காற்சம்பாவென்றும் பலநிறத்தையுமுடைய சாதியாய், உயர்ந்த குதிரைகளிவைகளென்று சொல்லினர்.

அவர்கள் இவ்விதமாகச் சொன்னபின்பு பரிமேலழகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு நரிப்பரியைகாட்டி இதைப்பூசித்துவணங்கிக் கயிறுமாறிக்கொள்ளென்ன உடனே அரிமருத்தனபாண்டியன் அவர்காட்டின குதிரைக்கு முத்துமாலைசதங்கைச்சிலம்புகளால் அலங்காரஞ்செய்து நல்லபூமாலையும் சந்தனமுமணிந்து தூபதீபங்கொடுத்துப் பத்தியுடனே வணங்கியெதிரேநிற்க அப்போது முத்தொழிலின்மூவராய் மூவர்க்குந்தெரியாத முக்கண்மூர்த்தியான பரிமேலழகர் திருவாலவாய்ப் பரனைப்பார்த்துத் தமதுகைகளைத் தலைமேலேகுவித்து வாழிவாழியென்று குதிரையைக்கொடுத்துக் கயிறுமாறி உபநிடதமாகிய சேனியையுடைய குதிரையொன்றுதவிரமற்றைக்குதிரைகளைகொடுக்கப் பாண்டியன்வாங்கி குதிரைவீரர்களிடம்தர அவர்கள் லாயத்தில் கட்டினார்கள் பின்பு குதிரை வர்த்தகரான கடவுளுக்குப் பாண்டியன் வெள்ளைவஸ்திரம்வெகுமானமாகக்

கொடுத்தான் பாணனுக்கு ஏவல்செய்தவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் காணாமல் குதிரையைவிட்டிறங்கி வாங்கி அந்த வஸ்திரத்தை மற்றொருகங்கைபோலத் தமதுமுடிமேலே சூடிக்கொண்டார், அப்போது கண்டிருந்தவர்கள் நமது கடவுள் குதிரைவிட்டிறங்கி இந்தப் பாண்டியராசனிடத்திலே யிரந்து தலைமேலே சூடிக்கொள்ளுகிறதற்குக் காரணமென்ன இனி இந்தப்பாண்டியன் கடவுளணிந்தகபாலமும், திகம்பரமும் பாம்பாபரணமுங் கொள்ளுவானோவென்று தங்களுக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் பேசிவெகுண்டார்கள். பின்பு மனுநீதிப்படி அரசு நடத்துகிற பாண்டியன் குதிரைவீரர்களெல்லாருக்கும் வெவ்வேறே வஸ்திரங்கள்கொடுக்க அவர்களும்வாங்கிச் சூடிக்கொண்டார்கள். பின்பு அருள்வடிவாய்ச் சிறந்துவந்த பரிமேலழகரும் மற்றமாயக்குதிரைவீரர்களும் மறைந்துபோயினார்கள் அப்படி அவர்கள் போனபின்பு தனக்கு இம்மைக்கு மறுமைக்குந் துணையாகிய வாதவூரடிகளுக்கு அரிதானசிறப்புகள்செய்து அவரிடத்துக்கு அவரை அனுப்பிவிட்டுப் பாண்டியன்உச்சிக் காலத்தில் தனதரண்மனைக்குள்ளேபோக மற்றைமந்திரிகளும் தங்கள்தங்கள் வீட்டிற்போக குதிரைகள் பார்க்கவந்த மதுரைப்பட்டணத்து ஜனங்களும் தங்கள்தங்கள் வீடுகளுக்குப்போக பரிமேலழகரும் தம்முடைய திருக்கோயிலுக்குப்போய்த் தம்முடைய திருவிளையாட்டெல்லாம் மீனாட்சியம்மையாருக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

நரி பரியாக்கிய படலம் முற்றிற்று.

---

† இந்த அடையாளமுதல் ‡ இந்த அடையாளம்வரையில் திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலிருந்து சேர்க்கப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

அறுபதாவது

பரிநரியாக்கிய படலம்.

கலிவிருத்தம்.

ஞானநாயகனாணையானரிபரிவெள்ள
மானவாறுரைசெய்துமீண்டப்பரிநரியாய்ப்
போனவாறுகண்டமைச்சரைப்புரவலன்கறுப்ப
வானவாறுபோல்வைகைநீர்வந்தவாறுரைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

ஞானத்தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவாணையால் நரிகளெல்லாங் குதிரைக்கூட்டங்களாகச் சமைந்த திருவிளையாடலைச் சொன்னோம் இனி, மீண்டும் அந்தக்குதிரைகள் நரிகூட்டங்களாகி ஓடிப்போய்விட்ட அதிசயத்தையறிந்து அதனைமோசமாகவெண்ணி மந்திரித்தலைவரைப்பாண்டியன் கோபித்து வருத்திய சமையத்தில் அச்சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவாணையால் வையைநதியானது ஆகாசகெங்கையைப்போல மதுரையிற்பெருகிய அற்புதத்தையும் சொல்லுகின்றோம்.

நெருங்கிய பலவாத்தியங்களின் முழக்கமும் சேனைகளும் அதிகமாகப் பெண்கள்கூட்டங்கள் எதிரேவந்து மங்கலங்கள் ஏந்தப் பாண்டியன்கொடுத்த வரிசைகளைப்பெற்றுக்கொண்டு வாதவூரடிகள் தமது திருமனையிலே வந்துபுக அப்படி வந்து புகுந்தவுடனே சுற்றத்தாரும் கல்வி கற்றவர்களும், மிகுந்த சிநேகிதர்களும், தங்கள் தங்கள் முறைப்படியே விசாரிக்கின்றவர்களுக்கெல்லாம் தமது திருவாக்காலே உபசார வார்த்தைகளும் சந்தோஷமுமுண்டாகச் செய்தனுப்பிவிட்டு வாதவூரடிகள் தாம் தனியே ஓரிடத்திலேயிருந்து காந்தைமலர் மாலையைத் தரித்தருளிய அலவாய்க்கண்ணுதலாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் நாம் வேண்டிக்கொண்டபடியே கொண்டுபோன பொருள்களெல்லாம் அடியார்களும் நாமுமாகவே ஒப்புக்கொ

ண்டு நம்மையும்பணிகொண்டு நமதுதுன்பத்தை தீர்த்தார். அல்லாமலும் பாண்டியனுக்குச் சம்மதியாகவே குதிரைகளுஞ்செலுத்தினர் ஆதலால் இனிநமக்கு முழுதுங் கவலையில்லாமல் செய்த அவரே பிரபஞ்சமாயையை முழுதும் வெல்ல தமதுபேரருள் விளக்குவதான பேரானந்தத்தை நாமடையும்படி நம்மை தவக்கோலஞ்செய்தருளவேண்டுமென்று அன்புமிகுந்து இகபரத்தாசைக ளொன்றுமில்லாமல் அறிவினுக்குள்ளுணர்வாகத்தோன்றுகின்ற பூரணமாகிய சோமசுந்தரச்சோதியினுடைய வெள்ளியம்பலத்துள்ளாடிய திருவருளை மனத்துள்ளே தியானித்துக்கொண்டிருந்தனர். பின்பு சூரியன் நாளைத்தினமும் திருவாலவாய்க்கடவுள் தமதன்பரை ஆண்டுகொண்டருளவேண்டி மண்சுமந்தருளுவாரென்று அதையும் பார்ப்பதற்காக ஊளையிடுகிற நரிக்குதிரைகளினுடைய தூளிகளாலே மூடுபட்ட உடம்பைக்கழுவிக்கொண்டு திரும்பவேண்டுகிறவன்போலக் கடலிலேகுளித்து மறைந்தான்.

அப்படி அவன்மறையவே சோமசுந்தரக்கடவுளின் திருவிளையாடலால்வந்த குதிரைக்கூட்டங்களாலேயெழுந்த செந்தூளியாலே அழுக்காய் மழுங்கின ஆகாயத்தை வெள்ளை நிலவாகிய வஸ்திரத்தினாலே அந்தத் தூளிகளைத் துடைக்கிறவன்போல் முத்துகளையெறிகின்ற கடல்முகட்டிலே குளிர்ந்த சந்திரன் உதையமாகிப் பின்னும் நக்ஷத்திரங்களே எழுத்துக்களாக எழுதின ஆகாரணமாகிய வெள்ளைவஸ்திரத்தினாலே துடைக்கிறவன்போலவும் விளங்கினன் அப்படி இராத்திரியானபின்பு பாண்டியன் லாயத்திலே புகுந்திருந்த மாயக்குதிரைகளெல்லாம் திருவாலவாய்க்கடவுள் திருவிளையாடலாலே முன்னுள்ள தங்கள்வடிவுகொண்டு ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளுகின்றன எப்படியென்றால் சங்கோசையும், பிணப்பறையோசையும் பெண்டுகள் அழுகுரலோசையும் கொங்கைகள்சிவக்க இரண்டுகைகளாலுமாரடித்துக்கொள்ளுமோசையுமல்லவோ நாம் எவ்விடங்களிலும் காதுகள் குளிர அமுதம்போலே கேட்போம் இப்போது அதைவிட்டு நாம் குதிரைகளாகி மனிதர்களைச்சுமந்து தாம்பு சங்கிலிகளாலே கட்டுண்டு பகலெல்லாம் சவுக்காலடிக்கத் துன்பப்பட்டு வருந்தினோம் இப்போதல்லவோ நம்முடைய விதிவலியாலே நம்முடைய முன்னைய வடிவை நாம்கொண்டோம் ஆனால் முன்னே நாம் காடுகளிலேவா

மூன்காலத்திலே ஒருநாளாவது இந்தக்கவலையான துன்பத்தைக் கண்டறிந்திலம் இனி நாம் கட்டுண்டகழும்பும் சவுக்கழுத்தழும்பும் உடம்பிலேபோகவில்லை ஆகையால் இனி விடியுமுன் ஓடிப்போய்விடுவதே நல்லகாரியம் இவ்விடத்திலே மனந்திருத்தியாக நாம்தின்பதற்கு ஊன்சரிந்து சிந்துகின்ற தொள்ளை நத்தைகளில்லை நந்துகளுமில்லை செலவுக்குள்ளே புகுந்துமறைகிற கவைக்கால் நண்டுகளுமில்லை இவர்கள் கொடுக்கிற கடலை-கொள்-பயறு-புல்லுகள்-ஆகிய இவைகளைத் தின்னத்தகுமோ இனி அரசன் ஏவலாளரும் பட்டணத்து ஜனங்களும் நம்மைக்கண்டால் அடித்துக்கொல்லுவார்களே இனி அவர்களடியாமல் விடியுமுன்னே கட்டுகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு காட்டிற்கோடிப் போய்விடுவதே நல்லவுபாயமான காரியமென்று தயிரியங்கொண்டு ஊளையிடுகிற குறுநரிக்கூட்டங்கள் ஒன்றாய்க்கூடிப்பேசிக்கொண்டு கொள்கடலைகளை வெறுத்து நண்டு-நத்தை-சங்குகளைவிரும்பி சங்கிலிக்கட்டுகளை முறித்துக் கால்களிலே கட்டினகயிற்றுடனே முளைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடிப்போம்வழி பார்த்து ஊளையிட்டெழுந்து குதிரைலாயத்திலே முன்னுள்ள குதிரைகள்மேலே பாய்ந்து பல்லுடைய அழுந்தக்கடித்துமென்று இரத்தத்தைக்குடித்து குதிரைகள் முழுதும் பயந்தோடும்படி அவைகளின் பீசங்களைக் கடித்துக் காயம்பண்ணும்போது அந்தநரிகளின் ஊளைச்சத்தங்கேட்டு திடுக்கென்று நித்திரையைவிட்டெழுந்து இலாயங்காக்கின்ற காளைவீரர்கள் நேற்றுச் சிங்கங்களைப்போல்வந்த குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாய் முன்னுள்ளகுதிரைகளின் குடர்களைப்பிடுங்கித் தின்பணவற்றைக் கண்டார்கள்.

அப்படி அவர்கள்வந்து கண்டவுடனே சிலநரிகள் கெட்டியாய் வலிதான இரும்புமுள்ளுகள்கட்டிருக்கின்ற வேலியைத்தாண்டியோடின சிலநரிகள் சாளரங்களின்வழியைத் தொளைத்துக்கொண்டோடின சிலநரிகள் கோட்டையிற் கள்ளவழியாயோடின சிலநரிகள் குப்பலுக்குள்ளே நுழைந்தோடின காலொடிந்த நொண்டிநரிகளும் கிழநரிகளும் ஒரிகளும் குருட்டுநரிகளும் வியாதிகொண்ட நரிகளும் ஓடிப்போக இடங்கள் கிடையாமல் அந்தலாயத்திலேதானே கத்திக்கொண்டு கிடந்தன அவைகளிலே சிலநரிகள் கிட்டவந்தவர்களையும் அதட்டினவர்களையும் கீழேவிழும்படிகடித்து நடுவே புகுந்தோடின

சில நரிகள் தடுத்துப்பிடிக்கிறவர்கள் கால்களினடுவே நுழைந் ோடின சிலநரிகள் அவ்விடத்திலேதானேகிடந்து ஊளையிட் டழுகின்றன சிலநரிகள் குட்டிநரிகளைக்கூடக்கூட்டிக்கொண்டு வேலிகள்முறியத்தாண்டுகின்றன இப்படிப் பாண்டியன் அர ண்மனையைக்கடந்து வெளியேபோன நரிகளெல்லாம் குளங் கள் தோட்டங்கள் வீரர்களின் வீடுகள் கோயில்கள் நாற்சந்தி கள் வீதிகள் பட்டணங்களெல்லாநெருங்கி மன்றுகளும் சித் திரகூடங்களும் மாடங்களும் செய்குன்றுகளும் தெற்றிகளும் வாயல்களும் நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களுஞ்சுற்றுகின்ற உயர் வையுடைய சோலைகளும் எந்தஇடங்களும்நிறைந்து நரிகள் தங்களினத்துடனே ஊளையிட்டு அலைகின்றன அப்போது யானைச்சத்தமும் பலவித வாத்தியங்களினுடைய சத்தமும் தேர்கள் குதிரைகளின் சத்தமும் முத்தமிழ்முழங்குமோசையும் பாணர்கள்பாடுகின்ற பாடலோசையும் நிரம்பின பட்டணங்க ளெல்லாம் நரிகள்ஊளையிடவே எல்லாரும் விழித்தெழுந்தார் கள் வளர்க்கிறநாய்களெல்லாம் விழித்துநின்றன மயில்களும் பயந்து விழித்துக்கொண்டன கோழிகளும் விழித்தெழுந்தன வண்டுகளும் பயந்தெழுந்தன அன்னங்களுமெழுந்தனபட்சி களும் யானைகளும் காகங்களும் விழித்தெழுந்தன.

இப்படியாக நரிகள் சமயல்வீடுகளிலே புகுந்து தங்களுக் கதிக பசியுண்டாகிப் பாண்டங்களை யுருட்டிக்காய்ச்சின குழம்பு சமைத்தசோறு பலவிதமான உணவுமுதலியவைகளைக் குட்டி களுக்குங்கொடுத்துத் தாங்களுந்தின்று ஊளையிட்டுத் திரிந்து புறாக்கள் மயினைக்கள்கிளிகள் சிவந்தகொண்டைத்தலைச்சேவல் முதலியவைகளைப்பிடித்தும் தூங்குகின்றபிள்ளையைக்கொண்டு போய் அதன்வாயையும் பல்லையுநக்கிக்காயம்பண்ணாமல் தங்க ளுக்குறவுபோல விளையாடியும் வாசல்களிலே பந்தரிட்டுப்படர் ந்த கொடிகளைவேரோடுபிடுங்கியும் அதன்காய்களைக்கடித்தும் கரும்புகளைச்சாறொழுகமுறித்தும் வாயிலிட்டுக்குதட்டியும்வண் டுகள் வாயிலேமொய்க்க ஊளையிட்டுத்துள்ளிக்குதித்தும் திரிகி ன்றன பலவாகி முறுக்கமான கொம்புகளையுடைய ஆடுகளாயி ரம் இரும்புபோற் கெட்டியான பன்றிகள் ஆயிரம் முருக்கம லர்களைப்போல் உச்சிக்கொண்டையையுடைய கோழிகளாயிரம் அதன் குஞ்சுகளாயிரமாககொன்று பின்னேதொடர்ந்த நாய் கள் குலைக்கக் குலைக்கஓடி முன்னேகண்ட வுயிர்களைக்கொன்று

கோபங்கொண்டு வீரர்கள்போய் வலிந்துவந்தால் அவர்களைக் கீறி இரத்தங்களொழுகக்கடிப்பன அநேகங்களாக பன்றிக் கத்துகிறசத்தமும் பலபுள்ளிகளும் முள்ளைப்போன்ற வாய்களையுடையகோழிகளின்சத்தமும் ஆடுகளின் சத்தமும் நாய்கள் குலைக்கிறசத்தமும் வீரர்கள் சத்தமும்கூடி ஊளையிடுகிற நரிக்குழுக்குச்சமானமானதொருபக்கத்திலே அப்படியாகப்பொழுது விடிந்தவுடனே பட்டணங்களெல்லாங் கண்விழித்தெழ கோட்டைவாசல்களைக் காக்கிறவர்கள் வாயிற்கதவைத் திறக்குமளவில் தடையில்லாமல் எங்குங்கூடின நரிகளெல்லாம் கணப்பொழுதிலே இருள் சிதந்தோடினாற்போல காட்டுக்கோடிப் போயின அப்போது அழிவில்லாத சிவபரஞ்சோதிபோல சூரியன் கிரணங்கள்வீசுமளவில் தெளிந்த சாத்துவிக குணமுடையவர்கள்முன்னே தாமதகுணதேவதைகள் நில்லாமற்போவதுபோல நட்சத்திரங்களொளி மழுங்கிமறைய தேவர்களுக்குங்கிட்டாத வேதப்பொருளான கடவுள் அழுது தொழுகின்றவராகிய வாதவூரடிகளுக்காக எளியராய் மண்சுமந்தருளுகின்ற வருத்தத்தைக்கண்டு அவர் பாதங்களை வருக்குவதற்காகவே ஆயிரங்கிரணங்களாகிய கைகளுடனே சூரியன்கீழ்த்திசையிலே உதையமாகவும் நேற்றைத்தினம் பாண்டியனுக்குக் குதிரைகள் செலுத்தித் தமது கவலைதீர்ந்து சிவத்தைத் தியானித்திருக்கிற வாதவூரடிகள்மனம் பொற்றாமரைகள் மலர்ந்தன ஒப்பில்லாத பரம்பொருளைத்தெரிந்து பேச்சடங்கின மௌனிகள்போலக் குமுதங்கள்வாயொடுங்கின அப்போது இலாயக்காரர்கள்எப்படிப்போய்ச்சொல்லுவோமென்றுபயந்து விரைந்தெழுந்துசென்று பாண்டியன் அரசாட்சிசெய்கின்ற சபையிலே அவனைக்கண்டு கும்பிட்டு உடலநடுங்கி ஐயாநேற்றுக் காற்றினும் அதிகவேகமாய்க் கண்ணுக்கழகாய்வந்த குதிரைகளெல்லாம் முன்னிருந்த குதிரைகளுக்கு நமன்போலாகிக் கடித்துக்கொன்று பட்டணமெல்லாங் கும்புகூடிப் பலவுயிர்களையும் வதைத்துக் காட்டுக்கோடிப்போயினவென்று சொன்னார்கள். அப்படிச்சொன்ன மனதுக்குப்பொருந்தாத இந்தச் சொல்லாகிய கடுங்காற்றானது அவன்காதாகிய துருத்திவழியேபோய்க் கோபாக்கினியை மூட்டிவிடக் கண்களிலே நெருப்புப்பொறிசிந்தச்சிவந்து அரிமருத்தனபாண்டியன் கோபித்ததைக்கண்டு அங்குள்ள மந்திரிகளும் பயந்தொதுங்கினர்.

பின்பு பாண்டியன் நேற்றுக்குதிரைகளைக்கண்டு அமுதமுடவன்போலச் சந்தோஷக்கடலிலேமுழுகி இன்று அந்தக் குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாயோடிப்போயின வென்றவுடனே துன்பக்கடலிலேமுழுகி அருகிலேயிருந்த மந்திரிகளைப்பார்த்து கண்டீர்களோ அந்தவாதவூரனாகியகொடியஇருள்போலும் மனவஞ்சகங்கள் நம்முடைய பொருள்களெல்லாங் கொண்டு போய்க் காட்டிலேதிரிந்து மாமிசத்தையும் பிணத்தையும் குடலையும் பிடுங்கித்தின்ற நரிகளையெல்லாம் குதிரைகளாக்கிக்கொண்டுவந்து காட்டிப் பின்பு இவன் பண்ணின மாயங்களுக்கு என்னசெய்வது என்றுகேட்க அதற்கு மந்திரிகள் ஐயா எங்களுக்கெல்லாம் கொடிய பழிபாவங்களுண்டாகத் தவறுசெய்து உம்முடைய செய்நன்றியை மறந்தவனுக்கு நாங்கள்சொல்லக் கடவது என்னவிருக்கிறதென்று சும்மா தங்கள் தலையையும் அசையாமல் பேசாமலிருந்தார்கள் அந்தவேளையில் வாதவூரடிகள் இங்கேநடந்த தொன்றுந்தெரியாமல் பாண்டியனுக்கு குதிரைகள் செலுத்தவேண்டிய காரியத்தை நன்றாக முடித்து மனக்கவலைதீர்ந்தோமென்று காளகண்டராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானித்து அறிவுமயமாகிய பேரின்பக் கடலில் முழுகினவராய் அரசன் சபைக்குவந்தார். அப்படிவந்த வாதவூரரை சிவந்தகண்களிலே நெருப்புப்பொறிசிந்தக் கடுகடுத்துப்பார்த்துப் பாண்டியன் ஓய் வாதவூரா நீ யென்னுடைய பொருள்களெல்லாங் கொண்டுபோய நல்லகுதிரைகள் வாங்கி வந்தாய் உனக்கே அழகாயிருக்கின்றதல்லவா ராஜகாரியஞ்செய்து கீர்த்தியை நிலைநிறுத்தத் தக்கவர்களில் உன்னைப்போல் யாவர் இருக்கிறார்களென்று கோபித்துச் சீறும்போது வாதவூரார் ஐயா அந்தக்குதிரைகளுக்குக குற்றமென்னவென்றுகேட்டார். அதற்குப்பாண்டியன் குற்றமேது அந்தக்குதிரைகள் இராத்திரி நரிகளாகி முன்னுள்ள குதிரைகளினுடைய உயிரை வாங்கி இரத்தமொழுக நிணங்கள்சிதறக் குடர்களைப்பிடுங்கித் தின்று முன்னேவந்தவர்களையுங்கடித்துக் காயங்கள் பண்ணிக்காட்டுக்கு ஓடிப்போயின நீமுன்னே எனக்குக் கண்ணுங்கவசமும்போல் என்காரியங்கள் செய்துவந்தது சமயம்பார்த்து என்பொருள்களையெல்லாம் அபகரித்துக் கொள்ளுகிறதற்கோ உன்மந்திரித்தனம் நன்றாயிருக்கின்றது ஐயோ பிராமணர் குலத்தில் பிறந்து பரிசுத்தனென்று ஒருபேருங்கொண்டாயே நீ பண்ணினகாரியத்துக்கு வேறொரு சாதியானால் அதிகமா

கத் தண்டிக்கப்படுவார்களே யென்று சினங்கொண்டு தண்டிக்கிற சேவகர்களைக்கூவி நீங்கள் இவனைக்கொண்டுபோய் தண்டமறித்து வாதைசெய்து உபத்திரவத்தினாலே பயந்து கொடுக்க என்பொருள் முழுதும் வாங்குங்களென்றுசொல்ல அப்போது இயமனாலும் தண்டித்துப் பொருள்வாங்கவல்ல வீரர்கள் சூரியனை யிருள்மறைத்ததுபோலக் கவிந்து வாதவூரடிகளை பிடித்துக்கொண்டுபோய் அடிகொதிக்கின்ற கொடியவெய்யலில் நிறுத்தி சூரியனைப்பார்க்கச்சொல்லி இரண்டு கைகளிலும் நெற்றியிலும் கல்லேற்றி தங்கள் கண்களிலே நெருப்புப்பொறி சிந்தத்தண்டிக்க அதுபொறுக்கமாட்டாதவராய் சூரியனையும் சந்திரனையும் அக்கினியையும் கண்களாகக்கொண்ட சோமசுந்தரக்கடவுளை நினைந்தழுது,

நாதவோநாதமுடிவிறந்தநாடகஞ்செய்
பாதவோபாதகனுமென்னைப்பணிகொண்ட
வேதவோவேதமுடிவன்விளைந்தனிப்
போதவோபோதநெறிகடந்தபூரணவோ.

ஐயவோவென்னுடையவன்பவோவன்பர்க்கு
மெய்யவோவெய்யில்வினையேன்றலைவைத்த
கையவோசெய்யகழற்காலவோகாலனைக்காய
செய்யவோவேதப்பரியேறுஞ்சேவகவோ.

அத்தவோகல்லாக்கடையேனையாட்கொண்ட
பித்தவோபொய்யுலகைப்பொய்யாகப்போதிக்கும்
சித்தவோசித்தந்தெளிவித்தெனைத்தந்த
முத்தவோமோனமயமானமூர்த்தியவோ.

என்று இவ்விதமாக உயர்ந்த புகழையுடைய வாதவூரடிகள் அதிக்குங் குரல் சோமசுந்தரக்கடவுள் காதிலேபோய் புகுந்தவுடனே கடவுள் இனி வாதவூரடிகள் சிதம்பரத்துக்குப் போகவும் தம்முடையதலைமேல் மண்சுமையேறவும் பிட்டுவிற்கிறகிழவி விமானத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு சுவர்க்கலோகம் போகவும் எண்ணினவராய் கங்காநீர்வடிவாகிய வைகையாற்றைப்பார்த்து நீகடையுகத்தில்வரும் கடல்போலக் கண்டோரெல்லா மதிசயமடையப்பெருகிவரக்கடவையென்ன அப்படி தும்பைச் சடைமுடிக்கடவுள் ஒருசொல் சொல்லுமுன்னே சங்குகளாகிய வளையலுங் கருமணலாகிய கூந்தலும் உடைய

பெண்வடிவான வைகையாறானது முற்காலத்தில் கச்சைநெருக்கி விம்முகின்ற தனங்களாலும் வரிவளையலாலும் தழும்புண்டாக அணைத்த பார்வதிதேவியின் தவங்குலைக்கும் பொருட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டுவந்த கம்பாநதிபோல வேகங்கொண்டு கரைகளுடையவும் அங்குள்ள கமுகவிருக்ஷங்கள் குலைமுறிந்து பழங்கள் சிந்தவும் மோதிப்படப்பைகளை அழித்தும் முத்துகளை வீசிக்கொண்டு வாழைத்தோட்டங்களை அடியோடு கீழேசாய்த்து விளைந்த நெற்களைப்பறித்து பலவிருட்சங்களையும் வேரோடுபிடுங்கி வாரிக்கொண்டு கடுகி அநேகமாயிரந் தாமரைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு இந்திரன்போலவும் செங்கழுநீர் முல்லைகரும்புகளைக்கொண்டு மன்மதன்போலவும் மணிகளையும் மலர்களையும் சிந்திகாஞ்சியுஞ் சங்கமுமொலிக்க இருபக்கங்களிலே வீசி முகமாகிய தாயரையிலே கண்ணீரொழுகப் பிணங்கின பெண்போலவும் மலைத்தேன் முதலியவைகளும் முல்லைநிலத்துள்ள - நெய் - தயிர் - பால்களும் - மருதநிலத்துள்ள கரும்புங் கருப்பஞ்சாறும் வாரிக்கொண்டு மதுரைக்குள்ளிருக்கிற எழுகடலைக்காண வருகிறதைப்போலப் பெருகிக் கோட்டைவாசலுக்குள்ளே நுழைந்து சிறுவீடுகளையெல்லாம் கீழே இடித்துத் தள்ளி கப்பல் தோணிபோல மிக்க மதிலையும் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு வீதிகளும் பலபொருளும் விற்கிற கடைவீதிகளும் மன்றங்களும் - யானை - குதிரை - தேர்கள் செல்லுகிற வீதிகளும் பெருகி அலைமோதி வெள்ளம் வருகிறதைக்கண்டு பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாம்பயந்து பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொண்டோடுகிறவர்களும் பிள்ளைகளைக்காணாமல் தேடி யழுகிறவர்களும் பெண்கள் கைகளைப்பற்றிக் கூட்டிக்கொண்டோடுகிறவர்களும் எங்கேபோய் நிற்போமென்று தடுமாறி மயங்குகிறவர்களும் பொருள்கள் அபரணங்கள் முதலானவைகளை யெடுக்க நேரமில்லாமல் ஓடுகிறவர்களும் சில பொருள்களைக்கொண்டு சிலபொருளை எடுக்கமறந்தவர்களும் உயர்ந்து நீண்ட மாளிகைகளின்மேல் ஏறுகிறவர்களும் ஆக இப்படி எல்லாருங் கலங்கி இந்தமதுரைக்கு இப்படிப்பட்ட துன்பம் வருவதற்குக் காரணமென்னவென் றாலோசிக்கிறவர்களாய் என்னே நேற்றுக் குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாகி யெங்கும் மிகுந்த வாதைப்படுத்தின இன்று இப்படி வெள்ளம்பெருகி மூன்கடல் பெருகிவந்தாற்போல் வந்ததென்று ஏதேனும் நம்முடைய பாண்டியனாலே குற்றமுண்டோ அல்லது கடவுள் திருவிளையாட

லோ அந்தக்கடவுளையல்லாமல் இந்த வெள்ளத்தைத் தடுக்க ஆயிரங்குண்டோதரர்கள் ஒன்றாய்க் கூடிவந்து குடித்தாலும் அடங்குமோ ஆயிரமுகக்கங்கையுஞ் சடைக்கடவுள் தம்து சடையை இடங்கொடுத்தாலும் இந்த வெள்ளத்தின் கோபம் அடங்குமோவென ஆகாசகங்கை ஆயிர முகங்கொண்டுபெருகி வருவதைப்போல வருகிறவெள்ளம் அடங்காமைக்கண்டு வாதவூரரைத் தண்டிக்கிற வீரர்களும்பயந்து தங்கள் வீட்டிலுள்ள பொருள்களைப் பத்திரஞ்செய்யவேண்டி இவரைவிட்டுவிட்டுப் போய்விட வாதவூரடிகள் மதுரேசர் திருக்கோயிலுக்குள் போய் அழுதிசைபாடுந் தொண்டிலகப்படும் பாதம்போற்றித் தொழுது சேவித்து அறிவுமயமாய் பேரானந்தக்கடலில் மூழ்கி எழுதின சித்திரம்போல் அசையாமல் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தனர்.

பரி நரியாக்கிய படலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

அறுபத்தொன்றாவது

மண்சுமந்த படலம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பண்சுமந்தமறைநாடரும்பொருள்பதஞ்சுமந்தமுடியார்மனம்
புண்சுமந்ததுயர்தீரவந்தபரிநரிகளாயடவிபோனபின் [வன்
விண்சுமந்தசுரநதியெனப்பெருகுவித்தவைகையிதுவிடைய
மண்சுமந்துதிருமேனிமேலடிவடுச்சுமந்ததையோதுவாம்.

இதன்பொருள்.

உதாத்த முதலிய சுரபேதங்களைக்கொண்ட வேதங்களால் ஆய்ந்தறியக்கூடாத பரம்பொருளாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருவடிகளைச் சிரசிலேதாங்கிய அன்பராகிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகளுடைய மனதிற் புண்ணுண்டாகநேர்ந்த துன்பமானது நீங்கள் முன்னேகொண்டுவந்தகுதிரைகள் பழையபடி நரிகளாகக் காட்டுக்குப்போய்விட்டபின்பு ஆகாயகங்கையைப்பெருகும்படிச்செய்த திருவிளையாடலிதுவாகும். இனி விடைமேலழகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் அந்தவைகையை யடைக்கும்பொருட்டு மண்சுமந்து அந்த மண்சுமந்த திருமேனிமீது பாண்டியனடித்த பிரம்படித் தழும்பையுந் தாங்கிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

ஆகாயமுகட்டை யளாவியோடிவருகின்ற வைகையாற்று வெள்ளத்துக்குள்ளே மதுரையானது கருங்கடற் சுழலுக்குள்ளே கிடந்தலைகின்ற கப்பலைப்போலச்சுழன்று கலங்கப்பாண்டியன்கண்டு மந்திரிகளையெல்லாங்கூப்பிட்டு நீங்கள்போய்க் கரையைக்கட்டியொதுங்கிப் பெருகிவருகிற வெள்ளத்தின் வேகத்தையடக்குங்களென்று உத்தரவுசெய்தவுடனே மந்திரிகள் வணங்கிக்கொண்டுபோய்த் தனித்தனியே குடிகளுக்கெல்லாம் பெயர்கொண்டெழுதி இன்னார் இவ்வளவுகரை இன்னாரிவ்வளவுகரை கட்டவேண்டுமென்று கோல்போட்டளந்து அடையாளஞ்செய்து பங்குபிரித்துவிட்டு மதுரைப்பட்டணமெல்லாம்பறையடித்துக்கூவிச்சொல்லி அவர்கள்விடுகிற ஆள்களையெல்

லாம் கும்புகூட்டிவிட்டு அவரவர்க்கு அளந்துவிட்டபடி வேலைசெய்து கரைகட்டுங்களென்றவுடனே மண்வெட்டி கூடையாள்கள் சிலர் மரங்கள் எடுத்துவருகிறவர்கள் வைக்கோல்கள் இவைகளைக்கொண்டுவந்து ஆகாசத்தையளாவும்படி குவிக்கிறவர்கள் சிலர் தச்சர் கொத்தர்கள் சிலர் ஆக இப்படிக்கடலிலே நாமுகக்கவருகிற மேகங்கள்போல ஆற்றங்கரையிலேவந்து கூடிநெருங்கிநின்று குதிரைமரங்கள் நிறுத்தி வைக்கோலாலே பாய்புபோலும் நீளமாகப்புரிகள்திரட்டி முறுக்கி அடியிலே அழுந்தக்கிடத்தி அதன்மேலே தழைகளையும் வைக்கோற்கட்டிகளையும்போட்டு நிரப்பிக் கூச்சலிட்டுப் பறைகள் முழக்கி மணல்வெட்டி கூடைகள் தட்டுகளிலேநிரப்பி எடுத்துவிடுகிறவர்களும் அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு விரவிலேபோக அதட்டுகின்றவர்களும் திடரென்று உடைப்பிலே கொண்டுவந்து கொட்டுகிறவர்களும் அந்தமணலாலே கரைபரப்புகிறவர்களும் கரையெழுந்தவுடனே சந்தோஷித்துக்குரவை குழறுகிறவர்களும் கரைகட்டுகிறவர்களும் வெள்ளம்வந்து உடைத்துக்கொண்டு மனங்கலங்குகிறவர்களும் வைகை நதியைப்பார்த்து எங்கள்தாயே இனிவ்வளவுகோபம் தணியவேண்டுமென்றுவேண்டுகிறவர்களும் மணல்கொட்டும்போது உடைபனித்த படங்கியடையக்கண்டு மகிழ்வடைகிறவர்களும் குரவையாடிகுதிக்கிறவர்களும் எட்டுத்திசையுங்கேட்க முழங்கிப்பறையடிக்கிறவர்களுமாக இப்படி ஊரிலுள்ளவர்களெல்லாருங் கூலியாள்கள் வந்துமுன்னே அளந்துவிட்ட எல்லைகளிலே நின்று வேலைகள் தனித்தனியே செய்துகரைகட்ட அப்போது அந்த மதுரைக்குக் கிழ்த்திசையிலிருக்கிற ஒருநரைத்தக்கிழவியாய் வெகுகாலங்கண்டவள் அவள்பேர் வந்தி அவள் தினம் தினம் சுடுகிற பிட்டுக்களையெல்லாம் நான்கு தோள்களும் மூன்று கண்களும் கொண்டருளிய கடவுளாகிய திருவாலவாயானந்தத்தேவனுக்கு நிவேதனஞ்செய்து பின்புவிற்கிறவள்.

அப்படியே தினந்தோறும் பிட்டுவிற்று சீவனஞ்செய்கிற வந்தியென்னும் கூனற்கிழவிபங்குக்கு அளந்துவிட்ட கரையடைப்பதற்குக் கூலியாள்கிடையாமல் மிகவுந் துன்பப்பட்டு இனியெப்படி பாண்டியன் தண்டித்தா லென்ன செய்வேனென்று மனந்தடுமாறிக் கூடல்நாயகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளை நினைத்து சுவாமீ நா[illegible]லிற்றாய் பிழைக்கிறகிழவி நா

ளதுவரையிலும் எள்ளளவாயினும் துன்பமென்பது தெரியா
மல்சூரியன் எங்கே உதயமாகிறுனென்று நினையாமலிருந்தவெ
னக்கு இன்று பாண்டியன் உத்தரவினாலே துன்பம்வந்து நே
ரிட்டது ஐயோ எனக்குத் துணையுமில்லை மக்களுமில்லை தமரு
மில்லை பந்துஜனப்பெருக்கமுமில்லை ஆபத்துவேளைக்குதவத்
தக்க அயலாருமில்லை இந்தச்சமயத்தில் பற்றுக்கோடுபோலு
தவுவாருமில்லாமல் துன்பத்திலேமுழுகி வருந்திப்புலம்புகி
ன்ற பாவியேனுகிய எனககாகவொப்புச்சொல்லி வேலைசெய்
கிற ஆளுமில்லாமல் இப்படிப்பட்டத் துன்பத்திலே நான்
வருந்துவது உமக்குதருமமோ தேவர்களுககு மருமையான
தெய்வமே அடியார்க்கெளியரான கடவுளே அரசனுடைய
ஆக்கினையினாலே இராஜநீதிப்படியே என்னைத் தண்டிக்குமு
ன்னே எனக்குப்பதிலாகப்போய்க் கூலியாளாய் வேலைசெய்கிற
வர்க ளொருவரையுங்கண்டிலேன் இனிமிகவும் ஏழையான
நான் என்னசெய்வேன் என்று மிகுதியாகத் துக்கித்து ஆரே
னுங் கூலியாளாகவருவதுண்டோவென்று தன் கொங்கைமே
லே மழைத்தாரைபோற் கண்ணீரொழுக சோர்ந்தழும்போது
முன்னே தம்மைக்குறித்து நிவேதனஞ்செய்கிற பிட்டையெ
ல்லாம் இப்போ துலகமெல்லாங் காணவுண்டு அவள் துன்பந்
தீர்ப்பதற்குப் பார்வதிபாகத்தைமறைத்து கிருபாசொரூபத்தை
முன்னே குண்டோதரன் தாகந்தீர்ந்து வைகையாறுகப் பெரு
கின கங்காதேவியைப் பிரியமாட்டாத பேரன்பினாலே அவ
ளைக்காணுதற்கு மீனாட்சியம்மையை வஞ்சித்து வடிவுமாறி
வெளியே எழுந்தருளிவருகிறவர்போல வருகின்ற ஞானவடி
வானவர் அழுக்குப்பிடித்த ஒரு பழந்துணியை இடுப்பிலே தரி
த்துக்கொண்டு சிறந்த அடியார் திருக்கூட்டங்கள் சாத்துகின்
ற இண்டைமலர்மாலைபோலும் சுமாடுமேலே கூடையை கவி
ழ்த்து ஒரு ஒப்பில்லாததிருத்தோளின்மேலே மண்வெட்டியை
மாட்டிக்கொண்டு திடசித்தரான முனிவர்கள் செய்துாட்டுகின்
ற வேள்வியமுதும் இடப்புரத்திலிருக்கின்ற தேவி சமைத்தூ
ட்டுகின்ற அமுதும் நன்றாகவுண்டு அடங்காத பசியுடையராய்
தாய்முலைப்பாலருந்த ஆசைகொண்டெழுகின்ற இளம்பிள்ளை
யைப்போற் புறப்பட்டு வேதமுடியிலே படுகின்ற பாததாமரை
பூமியிலேபட நடந்து யாராயினும் கூலிக்கு வேலை கொள்
வாருண்டோவென்று வேதப்பொருளான வாய்மொழிகள்
சொல்லி அழுதகண்[illegible]பக்கடலிலே முழுகிச்

சோர்கிற பிட்டுவாணிச்சியிருக்கின்ற தெருவுக்கு வரும்போது தாய்போலும் பரிவுடனே தந்தைதாய் முதலான ஒருவருமில்லாத அநாதியாய்வருகின்ற கூலியாள் கூப்பிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டுவருகிற குரலைக்கேட்டு வந்தியென்பவள் மனத்திலுள்ள துன்பந்தீர்ந்து மலடிக்கு ஒருநல்ல செல்வப்பிள்ளை கிடைத்தாற்போலும் பெருமகிழ்வுகொண்டு வெளியேவந்து தாய்போலுந் தண்ணளிபெருகித் தன்னிடத்தேவருகிற கூலியாளைக் கூப்பிட்டு அப்பா நீ எனக்களந்துவிட்டகரையை அடைத்துத்தருவையோவென்றுகேட்க, அதற்குக்கூலியாளாகவந்த கடவுள் தாயே நான்போயடைக்கிறேனென அதற்குக்கூலியென்ன கொடுக்கிறாயென்ன கிழவி பிட்டுத் தருகிறேனென்று சொல்ல கூலியாள் அதற்குச் சம்மதித்துத்தாயே நானிப்போது அதிக பசியுள்ளவனாக இருக்கிறதினாலே உதிர்ந்தபிட்டெல்லாம் இப்போதுண்ணக்கொடுத்தால் அதை உண்டிளைப்பாறின பின்பு போய் உன்பங்குக் குள்ளகரை அடைத்துவருகிறேனென்றார்.

உடனேகிழவியுஞ் சம்மதித்துக் குழாய்க்குள்ளடைத்திருந்தசிக்கையுடைத்து உதிர்ந்த பிட்டுகளையெல்லாம் அள்ளிக்கொண்டுவந்து அப்பாதம்பி இதையெல்லாம் சாப்பிடென்று கொடுக்க அப்போது கூலியாளானவர் தமதிடுப்பிலேதரித்திருந்த பழந்துணியை அவிழ்த்து ஒருபுறத்து முந்தானையை பிரித்துவாங்கி நன்றாயிருக்கின்றதென்று அவளன்புடனேகூட்டியமுதுசெய்து தாயே இந்தபிட்டு தாய்முலைப்பாலினு நன்மையுள்ளதாக இருக்கின்றது ஆகையால் இது அந்தந் (தென்னவனாயுலகாண்ட திருவாலவாயுடைய மன்னர்பிரான் றனக்கேயாமென்றென்றுவாய்மலர்ந்து) தீவாய்நஞ்சுண்டகடவுள் தலையை அடிக்கடி அசைத்துக்கொண்டு அமுதுசெய்தருளி அம்மே நீதகப்பனுந்தாயுமில்லாமல் அநாதியாய்வந்த எனக்கொரு தாயாய்த் தயவுசெய்து தீராத இளைப்பைத் தீர்த்தாயே இனிவேலைசெய்கிற இடத்துக்குப்போய் உன்மனது சந்தோஷிக்கும்படி வேலைசெய்யப்போகிறேனென்றுசொல்லிக்கொண்டெழுந்து ஆனைக்கொம்பையு முறித்துக்கொண்டுவருகிற வைகையாற்றங் கரைக்குவந்து நான் வந்தியென்பவளுக்குக் கூலியாளென்றுகணக்கிலே பதியவைத்துமனத்தாலும் வாக்காலும் வேதங்களாலும் அளவிட்டுரைக்கப்படாத சந்திரசேகரக்கடவுள் கரையையடைக்கத் தொடங்கி முன்னே மண்ணைவெட்டி

அந்தமண்ணைத் தலைமேலெடுத்துவைத்து அதிககனமாயிருக்கிறதென்று கீழேமுழுதும்விழக் கொட்டிவிட்டுப் பின்பு குறையவாரி எடுத்துக்கொண்டுபோய் சும்மாடுங் கீழேவிழ இரக்கிக் கொட்டித்தட்டி மறுபடியும் சும்மா தனது தலையிலேபடியக் கட்டிக்கொண்டு முன்போலவே மண்ணைவெட்டிவாரிக்கொண்டுபோய்க் கரையாகக்கொட்டி. இப்படியாக இவர் ஒருதரம் இரண்டுதரம் மண்சுமந்திளைத்து கைகளிலும் தலையிலும் வடுவாகியழுந்த நீலவண்ணனாகிய விஷ்ணுவினாலுந் தேடிக்கண்டறியப்படாத பாதங்களிலேசிவந்து நீர்சுரக்கநடந்துஒருதழைத்தமரத்து நிழலுக்குப்போய் மலைமகளானபார்வதியும் நீர்மகளானகங்கையுமறியாமல் பூமிதேவிதொட்டு மகிழும்படி வெறுநிலத்திலே தமதுதிருமேனியைக்கிடத்திச் சந்திரனை முடித்திருக்கிற தலையைக் கூடையைக்கவிழ்த்து அதன்மேலேவைத்துக்கொண்டு சிவந்தமேருமலைபோலுங் கடவுள் தமது அருள்வடிவைநினைந்து சற்றுநேரந்தூங்கி அந்தமரமேகல்லால விருட்சமாகவும் அலைகள் வீசிக்கொண்டுவருகிற வெள்ளத்தையடைக்க வந்தவர்களெல்லாம் சனகாதிமுழுதுணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகளாகக்கண்டுகளிக்க மெய்யுணர்ச்சியாகிய மோனமயச்சுத்தவுருவைத் தெளிவிக்கிறவர்போலத் தெளிந்தெழுந்து ஆடியும் சாமவேதம்போலத் தித்திக்கின்ற அமுதரசமானபாடல்கள்பாடியும்சிரித்தும் இவற்றையாராகிலும்பார்த்தால் உடனே மிகவும் பயந்தவர்போல வேலைசெய்தும் வேலைவாங்குகிறவர்கள் பராமுகமானால் அந்தக்கட்டுகரையிலுள்ள மணலைக்குவித்து அதன்மேலேகுதித்து தூளெழும்பகாலாலேபாய்ந்து ஓடியும் திரும்பிவந்து உன்மத்தங்கொண்டவர்போலப் பேசாமலுட்கார்ந்திருந்து வேலைமிகவுஞ்செய்திளைத்து வருந்தினவரைப்போலே உடம்பெல்லாம் வேர்வையொழுகப் பெருமூச்சுவிட்டுவாயாலூதிக் காற்றுவரச் செய்துகொண்டு மிகவும்பசித்தவர்போலேதளர்ந்து அடியாளிடும் பிட்டின்மேலே நினைவுகொண்டு வந்திவீட்டைக்குறித்துத்திரும்பிவந்து துன்பவெள்ளத்தைநீந்திக்கரையேறி இன்பவெள்ளத்திலே முழுகியிருக்கிற கொடும்புற முதியாளானகூனற்கிழவியைக்கண்டு அம்மே அளந்துவிட்ட கோளலவுக் கதிகமாகவேவிசாலமாகக் கரைகட்டப்பட்டு வருகின்றது நான்மிகப் பசித்துவந்தேன் தாயேசீக்கிரம் பிட்டிடு நான்வேலைசெய்யப் போகவேண்டுமென்ன வுடனேவந்தியும் அப்போது சுட்டபிட்டைக்கொடுக்க கூலியாளானகட

வுள் இரண்டுகைகளையுமேந்திவாங்கிக் கையுஞ்சுட வாயுஞ்சுட வாயிலே கொட்டிக்கொண்டு இரண்டுதாடைகளையும்பிடித்தொற்றிக்கொண்டு பதமாக்கி நீரைக்குடித்துத்தாம் கொண்டிருந்த பசிதீர்த்து முன்போலவேகரையடைக்கவந்து பிட்டைவாய்நிரம்பத்தின்று பலங்கொண்டவராகமண்ணைவெட்டியெடுத்துக்கொண்டுபோய் வேற்றுப்பங்கிலேகொட்டி உடைப்படையக்கண்டு கொர்ச்சித்துத் தமதுவலிய தோள்களைக்கொட்டிப் பக்கத்தினிற்கிறவர்களைத்தழுவி மிகவுஞ்சந்தோஷித்துப்பின்பு வெட்டியெடுததமண்ணைக் கூடையோடே தடுக்கிவிழுந்துவழுக்கி ஆற்றுவெள்ளத்தோடேபோய் நீந்திக்கொண்டு கூடையோடேவந்து கரைமேலேறிக கூடையைக்கீழே அடித்தடித்து ஈரம்போகச்செய்து அந்தக் கூடையில் அவிழ்ந்த கட்டைப்பிரித்துக் கட்டிக்கொண்டுபோய் மண்ணைவெட்டி ஒருகொட்டுமண்ணை எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கரையிலே கொட்டி ஒட்டின மண்போகக் கூடையை உடைப்பிலே விழும்படி தட்டி அதுதவறிப்போக வெள்ளத்திலே விட்டுவிட்டு மறுபடியும் அதை எடுக்கிறவர் போலத்தாவி வெள்ளத்திலே விழுந்து அலையிலே யோடவிட்டுத் தாமொருமரத்தைத்தெப்பமாகப்பிடித்து மிதந்து பின்புகெட்டிப்பட்ட கரையிலேவந்துமோதி மறுபடியுஞ் சுழியிலேசுழன்று அழுந்தித் தூரத்திலேபோய்த் தலை தூக்கியெழுந்து திரும்பிக் கரையேறிவந்து கைபிடியை விட்டுக்கொட்டுக் கழலச்செய்து மறுபடியும் அதிலேகோத்து ஆப்புவைத்திறுக்கித் தட்டிக் கெட்டிசெய்துகொண்டு பெருமூச்சுவிட்டுத்தளர்ந்துநின்று இளைப்பாறி இடையிலேதரித்தகச்சிலிருந்தபிட்டை அள்ளித்தின்று யாறும்வேலை செய்யாதபடிசிலர்க்கு அந்தபிட்டை அள்ளிக்கொடுத்தும்வேலைசெய்யவில்லையென்று மாறுகொண்டோங்கி அடிக்கவந்தவரைப்பார்த்து இரண்டுகைகளாலும் அந்த அடியைத்தாங்கிக்கொண்டுசிரித்தும்இப்படியாக இகபரத்தாசையும்மண்ணாசைப்பெண்ணாசைப்பொருளாசையுமற்றுத்தம்மையும்விட்டுத்தந்துவந்தெரிந்தயோகிகள்ஞானக்கண்ணாலேயல்லதுகாணக்கூடாத பரஞ்சோதியானசோமசுந்தரக்கடவுள் உலகத்தார் ஊனக்கண்கொண்டுபார்க்கஅவர்களுடனேகூடி முன்னேதமதருளினாலே உலகங்களையெல்லாம் சிருஷ்டித்தும் ரட்சித்தும் அழித்தும்இப்படி பெரியவிளையாடல்செய்கின்ற சந்திரசேகரக்கடவுள் இப்போதும்ஒருகூலியாளாகித் திருவிளையாடல்செய்யும்போது அ

ங்கே ஆளோட்டுகிறமாறுகோல்கைக்கொண்ட வீரர்கள்கூடவே நின்று வேலைவாங்குகிறவர்களாகையாலே அடைகரைபார்க்க வந்து அதிகவேகமானநெடிய அலைகளோதுங்கி வெள்ளம் போகும்படி அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுக்களந்துவிட்ட பங்குகளெல்லாம் மலைபோலக்கரைகளிட்டு வருவதை ஒவ்வொரு பங்குஞ்சரிபார்த்து கடவுளாகிய கூலிவேலையாளையுங் கண்டு ஏதடா தம்பியென்று கரைமேல் வந்தவர்கள் ஆயிரம்பிறை கண்டுதொழுத வந்தியென்னும் கிழவிபங்குமாத்திரம் அடைபடாமையால் எல்லார்பங்கும் அடைபட்டிருக்க நீயேன் இன்னும் அடையாதிருக்கிறாயென்று கேட்டார்கள்.

அதற்குக் கடவுள் வேறொருபேச்சும்பேசாமல் மன்மதன் போலெதிரே நிற்க அந்தத்தண்டவீரர்கள் இந்த அடைபடாதபங்கு யாருடைதென்று விசாரித்து வந்திக்குக் கூலியாளாய் வந்தவன்யார் நீதானேயென்று கோபங்கொண்டு அடிக்கிறதற்குப் பிரம்புகொண்டோங்கப்பயந்துமயங்கிநிற்க அப்போது கடவுள் தம்மைஉணர்ந்த ஞானிகளுக்குப் பெருமைதோன்றத் தாம் அந்தவேலை வாங்குகிறவீரரை அசட்டைபண்ணி இறுமாப்புடனே நிற்கும்போதுவெள்ளம் அதிகரித்துவந்தவந்தியின் பங்குக்கரையுடனே அடுத்தகரையையும்கல்லிக்கரைத்துக் கொண்டுபோக கண்டவர்களெல்லாரிலும் சிலர் இவன் சித்தனோவென்பார்கள் சிலர் அன்று பேய்பிடித்த பித்தனோவென்பார்கள் அன்று வந்தியையேமாற்றிப் பிட்டுத்தின்னவந்த எத்தனோவென்பார்கள் சிலர் அல்லது இந்திர ஜாலவித்தை காட்டுஞ் சித்தன்றானோவென்பார்கள் சிலர் ஐயோ இவனை இன்னானென்று தெரியக்கூடவில்லையே என்பார்கள் சிலர் பாடல்விஞ்சையனோ வென்பார்கள் சிலர் பண்ணுடனேபாடலுக்குந்தக்கபடி ஆடும் விஞ்சையனோவென்பார்கள் சிலர் அன்று மகதைஸ்வரியமான செல்வச்செருக்கிலே கிடந்து முழுகிப் பின்பு வறுமையாலிளைத்தவனோவென்பார்கள் அப்படியானால் கீர்த்தியுண்டாகவாழ்ந்த செல்வர்களில்யாருடையமகனோ இவனென்பார்கள் ஆனாலும் மன்மதனுங்கண்டு மோகிக்கத்தக்க இவ்வளவு கட்டழகுடையவன் இவனென்பார்கள் சிலர் அப்படி எங்குமில்லாத அழகுள்ள இவன் கூலியாளாகவந்தது என்னகாரணமென்பார்கள் அன்றுதாய்தந்தையில்லாமல்தனியாகப்போனவனோவென்பார்கள் இவன் ஒருநாளும் வேலை

செய்தறியாதவனே என்று இவன்மேனியே சொல்லுகிறதெ ன்பார்கள் அப்படியானுலென்ன வந்தியிடத்திலே கூலியும் வாங்கிக்கொண்டு கணக்கிலும் தன்பேர் பதியவைக்கச்சொல்லி வேலேயுஞ்செய்யாமல் ஒருவர்போய் நல்லவார்த்தைசொன்னு லும் கேளாதவனுய் கல்லிலடித்தமுளைபோல எதுவுங்காதிலே நுழையாமல் அசட்டைபண்ணித்திரிகிருன் ஆகையால் இந் தச்செய்தியை நாம்போய் அரசனுக்குத் தெரிவிப்போமென்று பாண்டியன் சபையிலேபோய்க் கண்டுவணங்கி ஐயா பாண்டிப் பெருமானே இந்தவெள்ளத்துக்குள்ளானபட்டணத்து ஜனங் களெல்லாம் அளந்துவிட்ட பங்குகளை அவரவர்கள் ஒப்புக் கொண்டு மலைபோலகரைகட்ட மண்சுமந்து வந்தடைத்தார் கள் இந்தவூரிலே பிட்டுவிற்கிற ஒருகூனற்கிழவி பங்குமாத்தி ரம் அடைபடாமலிருக்கின்றது அவளுக்குக் கூலியாளாய்மன் மதனைவென்ற மிகுந்த அழகனுயொருவன் வந்து பேர்பதிய வைத்து பின்பு எவ்வளவும் வேலைசெய்யாமல் அரசர்பெற்ற செல்வக்குமாரன்போல் களிப்புக்கொண்டு பாடுகிருன் ஆடுகிரு ன் காலத்தை வீணேகழித்து வேலைசெய்ய வேண்டுமேயென்று மனதிலெவ்வளவுமெண்ணுமல் யாரையும் அசட்டைபண்ணு கிருன் நாங்கள் அவனழகைப்பார்த்து அடிக்கப்பயந்து மகா ராஜனே உமக்குத்தெரிவிக்கவந்தோமென்ன உடனே அதிக கோபங்கொண்டு மந்திரிகளுடனே பாண்டியன் விரைந்தெழு ந்து நாம்போய் அடைபட்ட பங்குகளையெல்லாம் பார்ப்போ மென்று வைகையாற்றங்கரைக்குவந்து கட்டின கரைகளையெ ல்லாம் மனங்களிகூரப் பார்த்துக்கொண்டு வருகின்றவன் வந் திபங்கை யடைப்பாரில்லாமையாலே அந்தப்பங்கையும் அத ற்கடுத்த பங்குக்கரையையும் அலைகள் ருத்தியிடித்துக்கொண்டு போகின்ற வெள்ளப்பெருக்கையுங்கண்டுகோபங்கொண்டு இந் தப்பங்கடைக்கிற கூலியாள் எங்கேபோனுனென்றுகேட்கஅப் போது பாண்டியராஜன் கோபிக்கிறதைக்கண்டு அடிக்குங்கோ லைக் கையிலேகொண்டு நிற்கிற சேவகர்கள் பயந்து மீளாத கோபங்கொண்டு உள்ளம்புறம்பு மொலித்துநின்ற கள்வனை கூலியாள் கையைப்பிடித்திழுத்துக்கொண்டுபோய் இவன்றுன் வந்தியினுடைய கூலியாளென்று காட்டிவிட பாண்டியன் கண்டு கோபித்துத் தன்கையிலே பொற்பிரம்புகொண்டு அண் டங்களையும் அளவில்லாத உயிர்களையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்ட கடவுள்முதுகிலே ஓங்கியடித்தான்.

அப்படி அடித்தவுடனே நிறைந்தசோதியான கடவுள் தாம் எடுத்துக்கொண்டுவந்த கூடையோடு மண்ணை ஆற்றின் உடைப்பிலேகொட்டிவிட்டுமறைந்தருளினர். அப்படி எல்லாவுயிர்களுக்கு ஞானவடிவான கடவுள்முதுகிலே அடித்தழும்புபாண்டியன் முதுகிலும் அவன் பத்தினிகளுடம்பிலும் மந்திரிகளுடம்பிலும் ராஜகுமாரர்கள் மேலும் அங்குக்கூடி நிற்கிற வீரர்கள்மேலும் குதிரைகள்மேலும் யானைகள்மேலும் பட்டதாக பின்னும் அந்தமதுரேசன் மேலேபட்ட அடித்தழும்பு ஒன்பது கிரகங்கள் மேலும் பல நக்ஷத்திரங்களின்மேலும் ஐந்துபூதங்களின்மேலும் மேகங்கள்மேலும் வேதங்கள் மேலும் ஆறுசமய தேவர்கள்மேலும் மற்றைத் தேவர்கள்மேலும் இருஷிகள்மேலும் அடியார்களான முனிவர்கள்மேலும் பட்டன, வானவரும் மனிதரும் நரகரும் பட்சிகளும் விலங்குகளும் பாம்பு கறையான் எறும்புமுதலான சரங்கள் மேலும் மலைமாத்திரம் கொடி-புல்-முதலாகிய அசுரங்கள் மேலும் பட்டன தாய்வயிற்றிலுள்ளபிள்ளையும் அப்போதடிப்பட்டதழும்புடனே பின்புபிறக்கலாயின சராசரங்களெல்லாம் தாமேயான கடவுள் மேலேபட்ட அடித்தழும்பு உயிரில்லாத சித்திரங்கள் மேலும்பட்டு மற்ற எங்கும்படுதலால் திடுக்கென்று மாயோன் பாற்கடலிலே விழித்தான் தாமரையாசனத்திலிருக்கிற பிரமதேவன் இது என்னவென்றதிசயித்தான் இந்திரன் பயந்தான்மற்றதேவர்களெல்லாம் உடல் நடுங்கினர்கள் விஞ்சையர்-இயக்கர்-சித்தர்-சாரணர்களெல்லாம் உடம்பிலே அடித்தழும்பு கொண்டார்கள் அப்படிப்பட்ட தழும்பை ஒருவர்க்கொருவர் காட்டிப்பட்டவிதம் தெரியாமல் மயங்கினர்கள் அக்காலத்தில் ஒப்பில்லாதவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் எல்லாவுயிர்களும் தானேயென்பதும் அன்பினுக் கெளியோனென்பதும் தெரிவிக்கவேண்டி அடிபட்டு அங்கே ஒரு கூடைமண்ணைக் கொட்டி வெள்ளம்வற்றச்செய்து கரையைஉயர்த்தி மிகுத்து உடனே வேலையைவிட்டு மறைந்துபோனதைக்கண்டு ஆளோட்டும் வீரர்போய்க் கிழவியைத்தொடர்ந்துவாதிக்க அவள் இன்னும் அரசனாலே துன்பமுண்டோ முன்னேபோன ஆள் என்னசெய்தான் இனியென்னாலே செய்துமுடியுமோவென்று தளர்ந்து எலும்புபோலே வெளுத்த தலையையுடைய கிழவி கூடற்கடவுளைப் பார்த்துநின்று அழுதாள் அப்படி அழும்போது அன்பேதேனுக்கூட்டி உண்ணச்செய்த பிட்டை அமுதுசெ

ய்தருளினவர் தமது பெருங்கருணையினாலே தாம் நந்தி முதலிய கணநாதர்களுடனே ஆகாசத்திலே சூரியன்போலே விளங்குகின்ற திவ்வியவிமானத்தைப் பூமியிலே இறங்கச்செய்து தாயேவருவாயாக வென்று அவளை விமானத்தின்மேலேற்றிக் கொண்டு விரைவாகத் தேவர்கள் பூமழைபொழிய பண்ணோடு கூடினபாட்டும்வேதமும் ஐந்து துந்துபியும் ஆகாசத்திலே முழங்கச் சிவனருளைப் பெற்றவர்கள் வாழ்கின்ற சிவலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு வெள்ளியம்பலவாணர் ஒருகூடை மண்ணைக்கொட்டிவிட்டு மறைந்ததும் அடக்குங்கரை நீண்டமலைபோலுயர்ந்ததும் தங்கள்மேலே பிரம்படிப் பட்டதும்பார்த்து அடி என்மேலும்பட்டது என்மேலும்பட்டது இது அது என்று மந்திரிகள் நின்றுசொல்லுகிறதும்மற்றை எல்லாரும் அப்படியேசொல்லிக்கொள்வதும் பாண்டியன்கண்டு மனத்திலே ஆசங்கைகொண்டு நிற்க மண்ணை உடைப்பிலே கொட்டிவிட்டு மறைந்தருளின கடவுள் ஆகாசத்திலே நின்று பாண்டியனை அவன் சேனைகளையும்பார்த்து அசரீரியாக ஓய் பாண்டிய ராஜனே நீ சம்பாதித்த திரவியங்களெல்லாம் தருமநீதிப்படி வந்ததாகையாலே அந்தப்பொருள்களெல்லாம் பரிசுத்தமாகவே எனக்கும் என்னடியார்களுக்குமே வாதவூரன் உதவும்படி செய்தான் நீ அவனைத்தெரிந்துகொள்ளாமல் துன்பப்படுத்தினதினாலே நரிகளைக்குதிரைகளாக்கிக் கொண்டுவந்து கொடுத்தோம் அவைகளெல்லாம் இராத்திரியிலே பழையபடி நரிகளேயாய்ப்போயின அதுகண்டுநீ பின்னும் வாதவூரனைநோக்கி வருத்தப்படுத்தினாய் நாம் அதுபொறாமல் வைகையாற்றைப் பெருகிவரச்செய்தோம்செய்தும்வந்திக்குக்கூலியாளாய் அவள்கொடுத்த பிட்டைவாங்கித் தின்றுவந்துவேலையில்உன்னாலே பிரம்படியும்பட்டோம் உடனே வந்திபங்கு அடைபடவேண்டிய நாமே மண்ணைக்கொட்டிக் கரையைச் சரிப்படுத்தி அங்கே அவளுக்குவந்த துன்பத்தையுந்தீர்த்துஅவள் நமது சிவலோகஞ்சேரவும் செய்தோம் நாம் இவ்வளவெல்லாம் இந்த வாதவூரன்பொருட்டாகவேசெய்தோம் நீ இந்தவைதிகசிரேஷ்டனுடைய பெருமைகளொன்றுந் தெரிந்துகொள்ளவில்லை இந்த வாதவூரனோ எம்மிடத்திலே அன்புகொண்டு உனக்கு இம்மைப்பயனும் மறுமைப்பயனுந் தேடிக்கொடுத்த

உத்தமன் சந்தனபுஷ்பங்களாகிய புறப்பற்றுத் தீர்ந்தவன் ஆகையாலே இவன் மனநிறுத்தவல்லயோகியென்றுகொண்டு அவனிச்சைப்படியே போகவிட்டு நீவேதவழியேநின்று நீதி செலுத்துகின்ற அரசருக்கு நியமித்த ஆயுள்குறையாமல் நீங்காத செல்வக்கடலிலே முழுகி வாழக்கடவையென்று சொன்னவார்த்தையைப் பாண்டியன் இரண்டுகாதுகளும் நிரம்பக் கேட்டுப்பயந்து சந்தோஷமிக்க அதிசயக்கடலிலே முழுகி மறப்பில்லாத அன்புகொண்ட வாதவூரர் எங்கேயிருக்கிறாரென்றுவந்துதேடி விஷம்பொருந்திய சர்ப்பத்தைக் கோவணமாகத்தரித்த கூடற்கடவுள் திருக்கோயிலுக்குவந்து தமதிச்சைப்படி இருக்கிற திருவாதவூரரைக்கண்டு விழுந்துவணங்கி ஐயா, இந்தக்கடல்சூழ்ந்த உலகத்தையாண்டு கொதிக்குநரகத்திலே முழுகவல்லவனான என்புத்திக்கேற்றபடியே செய்தேன் நீரே நான்செய்த அநேகம் தவப்பலனாக எழுந்தருளிவந்து எனக்கு இகபரங்களுக்குக்காரணமாகி என்னுடைய துன்பப் பிறவியான நோய்க்கு, அரியமருந்தானீர் நான் உம்மைக்கோபித்து நினையாமல்செய்த இந்தக்குற்றங்களையெல்லாம் மன்னித்தருளி நீர் முன்புபோலவே உம்முடையதானபாண்டிநாடெல்லாம் ஆளுதல்கொண்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யத்தக்கதென்ன வேண்டிக்கொள்ள அதற்கு மண்ணாசை நீங்கின வாதவூரடிகள் உள்ளே நகைகொண்டு பாண்டியனைப் பார்த்து ஐயா பாண்டியமகாராஜனே அலைகள்வீசுகின்ற ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர்மேகநீர்கொண்ட சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த நாட்டுக்கெல்லாம் இந்திரன்போல் அரசாட்சி செய்யக்கடவீர் இனி உங்கள் தெய்வம் அருளிச்செய்தபடியே விரும்பிச் செய்யக்கடவீர் பரிசுத்தமான உங்கள் குலதெய்வம் அவராகையாலே அவரே உங்களுடைய குலோத்தாரகராய் நடத்திவரவல்லார் நான் உம்மையடுத்திருந்தபடியினாலே வைதிக தர்மமும்லௌகிக தர்மமும் நன்றாய்த்தெளியலாயிற்று இப்படித் தெளிந்துகொண்டபடியினாலே பெய்ம்மையாஞ் சித்தசுத்தி விளைந்தது அதுவிளைந்தபடியினாலேபொய்க்கடவுளானபரமசிவனுடைய பத்தி தோன்றிற்று அப்படிவந்த பத்தியினாலே மாயையின் விருத்தியான பந்தமாம் வஞ்சவாழ்க்கை விளைவினுட்பட்ட துன்பம் வெந்தது கருணையாகிய மெய்யுணர்வு இன்பந்தன்னைத்தந்தது பாதஞ்சூட்டித் தன்மயமாக்கிற்று.

சச்சிதானந்தமாமத்தனிப்பரசிவனேதன்ன
திச்சையாலகிலமெல்லாம்படைத்தளித்தீறுசெய்யும்
விச்சைவானவரைத்தந்தமேலவன்பிறவித்துன்பத்
தச்சமுற்றடைந்தோர்க்கானாவின்பவீடளிக்குமன்னோன்.

மந்தரங்கயிலைமேருப்பருப்பதம்வாரணாசி
யிந்தநல்விடங்கடோறுமிகபரபோகம்யார்க்குந்
தந்தருள்செய்தெம்போல்வார்தம்மனம்புறம்போகாமற்
சிந்தனைத்திருத்திஞானத்திருவுருவாகிமன்னும்.

ஒப்பவர்மிக்கோர்வேறற்றொருவனாயெங்குந்தங்கு
மப்பரஞ்சுடரேயிந்தவாலவாயுறையுஞ்சோதி
கைப்படிகனிபோன்மேனாட்கண்ணுவனாதியோர்க்கு
மெய்ப்பொருள்விளங்கித்தோன்றாவேதத்தைவிருத்திசெய்தான்.

என்றிப்படி வேதத்துக்குப் பொருள் அருளிச்செய்த சோமசுந்தரக்கடவுள் தமதருளினாலே ஞானமயமான பொன்னம்பலத்தையுடைய தில்லை மூதூருக்குப் போகும்படி எனக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளினார் ஆகையாலே நீரும் நான் தில்லை மூதூருக்குப் போகும்படியாகவே இசையவேண்டுமென்று திருவாலவாய்க்கடவுளை வணங்கிப் பலவிதமாகத் துதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தமது பிறவிக்கட்டை அறுத்த நாதனுடைய பாதங்களிலே கட்டுண்டுபோக அவர்பின்னே தொடர்ந்து பாண்டியன் போகப்போக வாதவூரடிகள் நில்லு நில்லுமென்று சொல்லிக்கொண்டு போகுமளவில் பாண்டியன் கூப்பிடுதூரம் கூடப்போய் அவர் சமீபமாக வணங்கி விடைகொண்டு திரும்பினான் இப்படி பாண்டியனை விட்டுவிட்டு வாதவூரடிகள் போனபின்பு பட்டணத்துக்குள்ளேவந்து பாண்டியன் அறப்பெருஞ்செல்வி பாகத்தண்ணலாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை திருக்கோயிலிலே வந்து தெரிசித்து தான் பிரம்பு கொண்டோங்க அதற்குமுதுகுகாட்டி அடியுண்ட கிருபைக் கடலானவர் சந்தோஷிக்க வணங்கி மனத்திலே நிறைந்த மகிழ்வு அங்கே நிலைகொள்ளாமல் வாய்வழியே பெருகிவர எதிரே நின்று,

அடையாளம்படவொருவனடித்தகொடுஞ்சிலைத்தழும்புந்
தொடையாகவொருதொண்டன்தொடுத்தெறிந்தகல்லும்போற்
கடையானேன்வெகுண்டடித்தகைப்பிரம்புமுலகமெல்லா
முடையானேபொறுத்ததோவுன்னருமைத்திருமேனி.

கடியேறுமலர்மகன்மான்முதலாயகடவுளரும்
படியேழுமளவிறந்தபல்லுயிருநீயேயோ
முடியேறமண்சுமந்தாய்முதுகுதனிலடிபட்ட
தடியேனும்பட்டேனின்றிருமேனியானேனோ.

கைக்குமருந்தின்சுவைபின்காட்டுமாறெனைவினைக்கும்
பொய்க்குமருங்கலனாகிமண்ணுண்டுபுலைநாகந்
துய்க்குமருந்துயர்களைவான்மாறாய்நின்றுணையடிக்கே
யுய்க்குமருந்தவரிவரென்றறியாமையொறுத்தேனே.

பாதியுமையுருவானபரமேட்டியெனக்கிம்மை
யூதியமும்பாகதியுமுறுதியெனவிளைவிக்கும்
நீதியினான்மந்திரியாய்நின்னருளாயவதரித்த
வேதியரையறியாதேவெறுத்துநானொறுத்தேனே.

மாயாவிருத்தியினான்மாழாந்துமாதவரை
யாயாதொறுத்தேனருநரகத்தாழ்ந்துநான்
வீயாமலின்றனையார்மெய்ம்மையெலாந்தேற்றியவென்
றாயானாய்தண்ணளிக்கென்றமியேன்செய்கைம்மாறே.

நின்னையுணர்ந்தவர்வேதநெறிவேள்விசெய்தூட்டு
மின்னமுதிற்கழிசுவைத்தோவிவளிடும்பிட்டெவ்வுயிர்க்கு
மன்னவனேசெந்துவர்வாய்மலர்ந்தமுதுசெய்தனையா
லன்னையிலாவுனக்கிவளோரன்னையாய்வந்தாளோ.

அன்றுசிறுத்தொண்டரிடம்பிள்ளைக்கரியமுது
மென்றுசுவைதெரிந்தவேடனிட்டவூனும்போ
னன்றுநறைநாட்டியிடுபிட்டுநயந்தருந்தி
யென்றுமடியார்க்கெளிவந்தாயெந்தாயே.

நரியாவும்பரியாக்கிநடத்தியும்பரமன்றித்
தரியாயான்றருதுகிலைத்திருமுடிமேற்றரித்துமறைக்
கரியாய்நீயென்பாசமறுக்கவருந்திருமேனி
தெரியாதேபரியாசைதிளைத்திருமாந்திருந்தேனே.

விண்சுமக்குமபுள்ளாய்விலங்காய்ச்சுழன்றுமனம்
புண்சுமக்குஞ்சூழ்ச்சிவலியுடையபுத்தேளிர்
மண்சுமக்குமள்ளராய்வந்திலரேவந்தக்காற்
பண்சுமக்குஞ்சொல்லிபங்கன்பாதமுடிகாண்பாரே.

என்று பலவிதமாகத்துதித்து இக்கடவுள் தம்மையடுத்தவர்க் கன்பர் இவரைத்தெளிந்தால் மிகவுநன்று இகபரபோக வீடுகள் எளிதாய்ப்பெறலாம் என்றுபாண்டியன் அன்றைத்தினந்தொடங்கி திருப்பணி பூசைமுதலானவெல்லாம் அதிக

மாகப்பெருகச்செய்து அழகுபொருந்திய வெள்ளியம்பலவாணர் திருவடிக்கன்பு உலகத்துயிர்களுக் கன்புங்கொண்டு நடந்து வாழுங்காலத்தில் முன்னே திருப்பெருந்துறைக் கடவுளுக்கும் அவரடியார்களுக்கும் தானதரும நீதிப்படியே சம்பாதித்து வாதவூரடிகளாலே கொடுத்தபொருள்கள்போய் அநேகமாய் தழைத்துவரும் பயனேபோலவும் பௌர்ணமியில் சந்திரனைக்கண்ட கடல்போலவும் நாள்தோறும் பலவிதமான செல்வங்களும்பெருக மகிழ்கின்றபாண்டியன் சகநாதனென்றொரு புத்திரனைப்பெற்று அளவில்லாத இன்பத்திலே முழுகிப் பின்பு அந்தப்பிள்ளைக்கு முடிசூட்டி அரசனாகச்செய்து வாதவூரடிகளுடைய சார்பால் மெய்யான வழிதோன்றி இருவினையொப்புமையாலே பரமசிவனுடைய கிருபா திருஷ்டியால் மும்மலக்கட்டும் விட்டுச் சிவானந்தக்கடலிலே முழுகி முக்கண்மூர்த்தியினுடைய சிவந்த மலர்போலும் பாதநிழலை அடைந்தான் அரிமருத்தன பாண்டியராஜன்.

* பின்பு வலியசவுரியத்தை அந்தப்பாண்டியராஜன் இந்தவிதமாகச் சொன்னமாத்திரத்தில் திருவாதவூரர் தென்றிசையை ரட்சிக்கின்ற நீதியையுடையஅவ்வரசனைப்பார்த்துப்பின்னேபிரகாசிக்கின்ற சடையையுடையகடவுள் நிலைபெற்றிருக்கின்ற திருப்பெருந்துறைக்குப்போகும்படி இன்று என்னையனுப்புவதே எனக்கு இந்தவுலகத்தை யாளும்படிக்குக் கொடுப்பதென்றார். தென்றிசைமன்னனாகிய பாண்டியனும் அப்படிசொல்லக்கேட்டு மனத்திலே மிகவும்வருந்திமுன்னோனாகிய சிவனுடைய அடியாருக்கு ராஜசம்பத்திலே ஆசையுண்டோவென்று சொல்லி மாணிக்கவாசகருடைய மிருதுவாகிய பாதத்திலேவணங்கி ஐயரே மனதுக்கு வேண்டியபடி செய்யக்கடவீரென்று சிலவுகொடுத்துத் தன்னுடைய கீர்த்திமிகுந்த மதுராபுரியிற்புகுந்தான்பாண்டியராஜன் போனபின்புபரமசிவனிடத்து அன்புமிகுந்த மாணிக்கவாசகர் கடவுளுடையபேரின்பவாழ்விரும்பி அவ்வரசனுக்காககொண்டிருந்தவேடத்தைக் குறைவென்று நீக்கி மேலாகியதவவேடங்கொண்டு அத்தனாய் மதுரையிலிருகுஞ் சொக்கலிங்கப்பெருமானைவணங்கி மேகங்கள்தவழுகின்றபிரகாசமிகுந்தசோலைகள்சூழ்ந்த அந்தமதுரைமாநகரைவிட்டுக் கடவுள் தம்மையாண்ட திருமேனியைக்கண்டு வணங்க

* இதுமுதல் திருவாதவூரர்புராணப்படி உரையெழுதப்பட்டது.

வேண்டுமென்று திருப்பெருந்துறைக்குப்போக நினைத்துப் பித்தங்கொண்டவராய் அஞ்ஞானநீங்கத் திருவடியையைவைத்த கடவுளுடைய திருப்பெருந்துறையைப்பார்த்துப்பிரயாணஞ் செய்யும் சமயத்தில் மனோவேகமும் வாயுவேகமுந் தடைபெற்றிருக்கின்ற இளங்கன்றை நாடியோடுங் கபிலைப்பசுவும் நிறைந்துநின்று மடையையுடைக்கும் நீரும்போல் கண்களாலும் நுழையப்படாத காடுகளும் ஊர்களும் சீக்கிரத்திலே நடந்துபோய் அளவற்றமுனிவர்கள் வசிக்கின்ற அழகுபொருந்திய திருப்பெருந்துறைக்குப்போய் புண்ணியத்தையுடைய முனிவர்கள்சூழ முன்போலிருந்த தேவர்களுக்கதிபனாகிய பரமசிவனுடைய திருவடியின்மேல்வீழ்ந்து வணங்கி முன்னாலே சத்தபுரியில் விசேஷமாகிய ஸ்ரீ காஞ்சிமாநகரத்தில் கம்பையாற்றில் காமாட்சியம்மையார் பூசைசெய்யும்போது அந்தப்பூசையின் உறுதியைச்சோதிக்க அந்நதியிலே சர்வதீர்த்தங்களையும் வரச்செய்து அது ஆகாசமளாவி வருகிறபோது சிவபூசைக்கு விரோதமாய் வருகிறதென்று பயந்து தழுவிக்கொள்ளுதலால் ஒருவராலுந் தொடுதற்கரிய மார்பிலே அந்த காமாட்சியம்மையாருடைய தனபாரங்களாலும் இங்கே ஒருபிரம்பினாலும் அடைந்த தழும்பையுடையவனேபோற்றி வேண்டிய வடிவங்கொள்பவனாகி வெவ்விய குதிரையின்மேலேறிக்கொண்டு எங்களையடிமைகொண்டு அருள்செய்யவந்த ஐயனேபோற்றிபோற்றி என்று இந்தவிதமாகத் துதித்த மாணிக்கவாசகரதுசிரசின்மேலே களங்கரகிதராகிய கடவுளானவர் சிவந்தகையைவைத்து ஆசீர்வதித்து எழுந்திருவென்றுசொல்ல எழுந்தபின்பு விபூதியுந்தரித்து அறிவுநிறைந்த கிருபாநோக்கஞ்செய்து அன்பையுடைய அடியார்கள் கூட்டத்தில் விளங்கியிருந்து முடிவுமுதலுமில்லாத அடியார்களைக்குறித்து வந்தகாரியமெல்லாம்முடித்தனம் மனமகிழ்ச்சியுண்டாக நம்முடைய ஒளியையுடைய திருவுருவைத் தெரிசிக்கவேண்டுமென்று நல்ல கைலாசகிரியி லிருக்கின்றவர்கள் நினைவுகொண்டார்கள் ஆகையால் சீக்கிரத்தில் அவ்விடத்தில் நாம் போகவேண்டும் நீங்களிங்கே இன்பமுடனே வாழ்ந்துக்கொண்டிருங்கள் நாம் செல்குவோமென்று சொல்ல அப்போது அடியார்கள் வந்து சுற்றிக்கொண்டு அநேகந்துதிகள். சொல்லி வணங்கி ஐயனே இனியாங்கள் தரிக்கிறது அருமையென்று பூமியில் விழுந்து

ஆயாசங்கொண்டு எங்களைவிட்டு விடுகின்றையோ வென்று அழுதார்கள்.

அப்படி அன்புகொண்டு அழுகின்ற அடியார்மேற் பரமசிவனும் அன்புவைத்து வருத்தப்படுவதை நீங்குங்கள் இந்த வாசனைபொருந்திய குருந்தநிழலிலே பொருந்தியதெய்வபீடமொன்று பிரகாசத்துடனேசெய்து அதன்மேல்திருத்தமாகிய வேதங்களுந்தேடுகின்ற நம்முடைய திருவடிகளைச்செய்து தாங்குதற்கரிய துன்பநீங்கி நாமென்கிற தன்மையையறிந்து நீங்குதற்கரிய பேரன்பினாலே நாள்தோறுமகிழ்ந்துவணங்கி இவ்விடத்திலே கிருபைமிகுந்த மனத்தையுடைய அடியார்களெல்லாம் விரும்பியிருங்கோள் அப்படியிருக்கு நாளில் ஒருநாள் இந்தத்தீங்கில்லாத பொய்கையினிடத்திலே செழுமைபொருந்திய அக்கினிவந்துதோன்றும் அவ்வக்கினி எழுந்துவிளைந்தமாத்திரத்திலே நீங்கள் எல்லாருந் தடாகத்தினிடத்திலே விழுந்து பின்பு நம்மிடத்திலேவந்து உங்களுடையகவலையை விடுங்கோளென்று வணங்கத்தக்க தவத்தைச்செய்யும் அன்பர்கள்சூழ்ந்துகொண்டு பின்னேவர செழுமையுள்ளபிரகாசத்தை விரும்பி எழுந்தருளி நீங்குதற்கரிய அன்பர்களெவரும் நில்லுங்கோளென்றுசொல்லி நடந்தார் இங்கே அடியார்கள் நின்ற பின்னும் பெருமானுடைய பேரருளைப்பெற்றவராகிய திருவாதவூரர் தமது சுற்றமெல்லாம்வாழும்படி குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி கடவுளுக்குப் பின்னேபோனபோது உமாதேவியையிடப்பாகத்திலே யுடையவராகிய அக்கடவுள் அன்புவைத்து இவர்வருதலைப்பார்த்து அங்கே ஒருகொன்றை விருக்ஷத்தின்நிழலிலே இருந்தபோது மெல்லிய திருவடிகளிலே வணங்கிக் கண்ணீர்விழ வழுத்தொழுது நிற்கின்ற அன்பராகியமாணிக்கவாசகரைப்பத்தியிலே பரமசிவன் பக்கத்திலே வைத்தருளி முன்னே நாமடைந்த திவ்வியக்ஷேத்திரமாகிய சிறப்புப்பொருந்திய இந்தக்குருந்த நிழலிலே எந்தலோகத்திலும் எங்குமிருந்தே மாயினும் இங்கே இருக்கின்றவர்களுடைய தீவினையை நீக்கி ஆளும்பொருட்டு இந்தஸ்தலத்திலே வசிப்போம் மிகுந்த ஒளியையுடைய சுழிமுனை நாடியிடத்தில் சத்திக்கின்ற அடையாளமான மங்களகரத்தையுடைய சங்கவாத்தியமல்லாமல் மற்றவாத்தியங்களெல்லாம் இந்தஸ்தலத்திலே நமக்காகாவாம் அதேனெனில் சத்தநீங்கிய இடமாகையினாலும் நமதுபாக

த்திலிருக்கும் பார்வதிகாண நடனஞ்செய்யுமிடமாகையாலும் ஒழுங்காக இந்தப் பிரகாரம் அறிந்து நல்லகுருந்த நிழலிலே செழுமையுள்ள தபோதனர் கூட்டத்துடனே நீயும்நம்முடைய பாதத்திற் சேவைசெய்து எழுகின்ற அக்கினியை மடுவிற் கண்டால்யாவரும் அதிற்போய் விழுந்தபோது நீயுடனேவிழாமல் இந்தவிடத்தினின்று நீங்கித் திருவுத்தரகோச மங்கையென்னும் நம்முடைய ஸ்தலத்துக்குப்போய் அட்டமாசித்திகளையும் அடைந்து தெய்வீகமாகிய லிங்கவடிவமாயிருக்கின்ற நம்முடைய ஸ்தலங்களிலே இந்த இந்தஸ்தலங்களை வணங்கினால் அங்கங்கும் இந்தப் பிரகாசமுள்ளவடிவேதெரிசிப்பாய் அப்படியே காட்டுவோமென்று சொல்லிப்பின்னும்உயர்ந்ததிருக்கழுக்குன்றமென்னும் அந்தநெடிய ஸ்தலத் ,, தயும்வணங்கி அவ்விடத்திலிருந்து இங்கேவந்து ஸ்ரீ சிதம்பரத்துக்குப் போய் புத்தரைவாதில்வென்ற பின்பு எம்முடைய பதவியான சாயுச்சியத்தைப் பெறுவாயென்றார்.

அவ்வாறுசொல்லிய கடவுளை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வணங்கி எம்பெருமானே திருப்பெருந் துறையில்லாமல் புண்டரீகமென்னும் பெயரினையுடைய ஸ்ரீ சிதம்பரத்திற் பொருந்துதல் பரமூர்த்தியென்று அருளிச்செய்தது என்னகாரணமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய திருத்தமாகிய தவத்தையுடையவனே நீகேட்பாயாக வென்றுசொல்லி புழுதன்னை யெடுத்தவிடத்தி லல்லாமல் கொண்டுபோய் வைத்தவிடத்திலே குளவிவடிவங்கொள்ளும் அதுபோல உன்னைக்கண்ட இந்தஸ்தலத்திலே அன்பினாலே உண்மையறிவை உபதேசம் பண்ணினோம் மேன்மைபொருந்திய சிவானுபூதியாகிய மோக்ஷம் ஸ்ரீசிதம்பரத்திலுண்டாம் அன்றியும் விசாலமாகிய தேகத்திலே மூலாதாரத்தினின்றும் எழுந்த நல்ல சுழிமுனை நாடியுடனே நிறைந்த ஒளியாய் அந்த ஒளியிலே பஞ்சாட்சரமு மொன்றாய் நெடிய குழலோசையாய்ப் பிரகாசம்பொருந்திய அந்த வோசை நீங்கி அடங்கியவிடமே நாள்தோறும் நாம் ஆடுகின்ற ஸ்ரீ சிதம்பரமாகும் அன்றியும் எண்ணிக்கையைத்தருகின்ற பிருதிவி அப்பு, தேயு, வாயு-ஆகாசமென்றும் சொல்லப்பட்ட பூதங்களைந்தும் இடை-பிங்கலை-சுழிமுனை, என்னும் நாடிகள்மூன்றும் அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம் என்னும் மண்டலங்கள்மூன்றும் ஆகி நிலைபெற்ற சம்பந்தத்

தாலே பிண்டமும் அண்டமாகும் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவனென்று சொல்லுகின்றஐந்துவடிவமாகக்கண்டவர்கள் நின்றவிதமும் இவ்விரண்டு விதத்திலுங் காணலாம் ஆகையினாலே இவ்வண்டத்தில்அரிதற்கரியபொருளாகி ஒன்றுங் குற்றமில்லாத மூலத்தைநாடிப் பார்த்தால் பிரகாசியாநின்ற, சிவலிங்கமேனியாயிருக்கும் மேலாகிய அந்த நாதவெளியின்மேல் ஒளியாயிருக்கின்றது சபை, அங்கே ஆகையால் உமாதேவிகாண மனம்பொருந்தத் திருநடனஞ்செய்வோம் அந்த நடனம் ஏதென்றால் சிருஷ்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம் அனுக்கிரகமென்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சகிருத்தியத்தை நடத்துவதாகும் பாசத்தளையையறுக்கின்ற இந்தவடிவமும் அதுவேயாகும். உலகத்திலே யிருக்கின்றவர்கள் யாவர் வந்து தரிசித்தாலும் பரமுத்தியைக் கொடுத்து கிருபையைத் தருகின்ற தெய்வஸ்தலமும் அந்த ஸ்ரீசிதம்பரமேயாகும் தாவுதற்கரிய சங்குசக்கரந் தரிப்பவராகிய மகாவிஷ்ணுவும், பிரமதேவனும் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரும் திரிபுராதிகளும் தெய்வத்தன்மையுள்ள தில்லைமூவாயிரவரும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவரும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் போற்றும் எல்லையையுடையதும் அந்தத்தில்லைமாநகரமாகும்இவைகளையெல்லாந் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வாயென்று வணங்கிநிற்கின்ற மாணிக்கவாசகருடைய நெற்றியிலே விபூதிதரித்து நில்லென்று கடவுளானவர் நீங்குதலும் நில்லாதவராய்க் கொஞ்சதூரம்போனார் பரமசிவனானவர் பின்னும் இவருடைய தன்மையைக்கண்டு நின்று மாணிக்கவாசகர் காணும்படி எதிரே மறைந்தார் அதுகண்டு திருவாதவூரர் அச்சங்கொண்டு இரக்கமுற்றுவணங்கி கையைச்சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு பொருந்துதற் கரிய அடியார்களுடைய திருக்கூட்டத்தையடைந்தார் அரியதவத்தை நீங்காத மனத்தையுடைய அடியார்களும் மாணிக்கவாசகரும் அந்தத் திருத்தமாகிய குருந்த நிழலின் கீழே தெய்வத்தன்மையுடைய ஒருபீடஞ்செய்து அதன்மேலே வரத்தைத்தருகின்ற சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள் செய்து வணங்கி அங்கிருந்தார்.

அப்படியிருக்குநாளில் தெள்ளியமூன்றாம் பிறையைத்தரித்த சடாபாரத்தையுடைய கடவுளானவர் அன்பில்லாதவர்களேயானாலும் தன்னைப்பாடினவர்களிடத்தில் இரக்கஞ்செய்தருளுவாரென்று நினைத்து எண்ணுதல்பெற்ற.

நமச்சிவாயவாஅழ்க நாதன்றாள்வாழ்க
விமைப்பொழுதுமென்னெஞ்சி னீங்காதான்றாள்வாழ்க
* * * * * *
செல்வர்சிவபுரத்தி னுள்ளார்சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோருமேத்தப்பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனச்சிவனதனாதிமுறைமையானபழமையைச்சொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

மையலாயிந்தமண்ணிடைவாழ்வெனுமாழியுளகப்பட்டுத்
தையலாரெனுஞ்சுழித்தலைப்பட்டுநான்றலைதடுமாறாமே
பொய்யெலாம்விடத்திருவருடந்துதன்பொன்னடியிணைகாட்டி
மெய்யனாய்வெளிகாட்டிமுன்னின்றதோரற்புதம்விளம்பேனே.

செறியுமிப்பிறப்பிவைநினையாதுசெறிகுழலார்செய்யுங்
கிறியுங்கீழ்மையுங்கண்டையங்கண்களுமுன்னியேகிடப்பேனை
யிறைவனெம்பிரானெல்லையில்லாததன்னிணைமலர்க்கழல்காட்டி
யறிவுதந்தெனையாண்டுகொண்டருளியவற்புதமறியேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(அற்புதம்-அதிசயம்)

என அனுபவ மாற்றாமையைச் சொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

வைப்புமாடென்றுமாணிக்கத்தொளியென்றுமனத்திடையுருகாதே
செப்புநேர்முலைமடவரலியர்தங்கடிறத்திடைநைவேனை
யொப்பிலாதனவுவமனிலிறந்தனவொண்மலர்த்திருப்பாதத்
தப்பனாண்டுதன்னடியரிற்கூட்டியவதிசயங்கண்டாமோ.

இருடிணிந்தெழுந்திட்டதோர்வல்வினைச்சிறுகுடிலிதுவித்தைப்
பொருளெனக்களித்தருநரகத்திடைவிழப்புகுகின்றேனைத்
தெருளுமும்மதினொடிவரையிடிதரச்சினப்பதத்தொடுசெந்தீ
யருளுமெய்ந்நெறிபொய்ந்நெறிநீக்கியவதிசயங்கண்டாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(அதிசயம்-மிக்கபெருமை.)

என முத்தியிலக்கணத்தைச்சொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

குழைத்தாற்பண்டைக்கொடுவினைநோய்காவாயுடையாய்கொடுவினையே
னுழைத்தாலுறுதியுண்டோதானுமையாள்கணவாவெனையாள்வாய்

பிழைத்தாற்பொறுக்கவேண்டாவோ பிறைசேர்சடையாய்முறையோவென்
றழைத்தாலருளாதொழிவதேயம்மானேயுன்னடியேற்கே.

அழகேபுரிந்திட்டடிநாயேனாற்றுகின்றேனுடையானே
திகழாநின்றதிருமேனிகாட்டியென்னைப்பணிகொண்டாய்
புகழேபெரியபதமெனக்குப்புராணநீதந்தருளாதே
குழகாகோலமறையோனேகோனேயென்னைக்குழைத்தாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(குழைத்தல் - குழையச்செய்தல்.)

என ஆத்துமநிவேதஞ்செய்து

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவதேவன்மெய்ச்சேவகன்றென்பெருந்துறைநாயகன்
மூவராலுமறியொணாமுதலாயவானந்தமூர்த்தியான்
யாவராயினுமன்பரன்றியறியொணாமலர்ச்சோதியான்
றூயமாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ்சென்னிமன்னிச்சுடருமே.

முத்தனைமுதற்சோதியைமுக்கணப்பனைமுதல்வித்தினைச்
சித்தனைச்சிவலோகனைத்திருநாமம்பாடித்திரிதரும்
பத்தர்காளிங்கேவம்மினீருங்கள்பாசந்தீரப்பணிமினோ
சித்தமார்தருஞ்சேவடிக்கணஞ்சென்னிமன்னித்திகழுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(சென்னி-தலை.)

எனச்சிவவிளைவுகூறி

திருச்சிற்றம்பலம்.

கருடக்கொடியோன்காணமாட்டாக்கழற்சேவடியென்னும்
பொருளைத்தந்திங்கென்னையாண்டபொல்லாமணியேயோ
விருளைத்துரந்திட்டிங்கேவாவென்றங்கேகூவு
மருளைப்பெறுவானசைப்பட்டேன்கண்டாயம்மானே.

வெஞ்சேலனையகண்ணார்தம்வெகுளிவலையிலகப்பட்டு
நைஞ்சேனுகேன்ஞானச்சுடரேநானோர்துணைகாணேன்
பஞ்சேரடியாள்பாகத்தொருவர்பவளத்திருவாயா
லஞ்சேலென்னவாசைப்பட்டேன்கண்டாயம்மானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(ஆசை-பேரவா)
என ஆத்தும விலக்கணஞ்சொல்லி
திருச்சிற்றம்பலம்.

பாரொடுவிண்ணாய்ப்பரந்தவெம்பரனேபற்றுநான்மற்றிலேன்கண்டாய்
சீரொடுபொலிவாய்சிவபுரத்தரசேதிருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யாரொடுநோகேனார்க்கெடுத்துரைக்கேனாண்டநீயருளிலையானால்
வார்கடலுலகில்வாழ்கிலேன்கண்டாய்வருகவென்றருள்புரியாயே.

பழுதிறொல்புகழாள்பங்கயநில்லாற்பற்றுநான்மற்றிலேன்கண்டாய்
செழுமதியணிந்தாய்சிவபுரத்தரசேதிருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
தொழுவனோபிறரைத்துதிப்பனோவெனக்கோர் துணையெனநினைவனோசொல்லாய்
மழவிடையானேவாழ்கிலேன்கண்டாய்வருகவென்றருள்புரியாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(வாழ்கிலேன்-இனிநிலைகொள்ளேன்)
என முத்தியுபாயஞ்சொல்லி
திருச்சிற்றம்பலம்.

செழுங்கமலத்திரளனநின்சேவடிசேர்ந்தமைந்த
பழுத்தமனத்தடியருடன்போயினர்யான்பாவியேன்
புழுக்கணுடைப்புன்குரம்பைப்பொல்லாக்கல்விஞானமிலா
வழுக்குமனத்தடியேனுடையாயுன்னடைக்கலமே.

வழங்குகின்றாய்க்குன்னருளாரமுதத்தைவாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன்விக்கினேன்வினையேனென்விதியின்மையாற்
றழங்கருந்தேனன்னதண்ணீர்பருகத்தந்துய்யக்கொள்ளா
யழுங்குகின்றேனுடையாயடியேனுன்னடைக்கலமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(அடைக்கலம்-கையடை.)
எனப்பக்குவநிண்ணயஞ்சொல்லி
திருச்சிற்றம்பலம்.

பொய்யனேனகநெகப் புகுந்தமுதூறும் புதுமலர்க்கழலிணை யடிபிரிந்தும், கையனேனின்னுஞ் செத்திலேனந்தோ விழித்திருந்துள்ளக் கருத்தினையிழந்தே, னையனேயரசே யருட்பெருங்கடலே யத்தனேயயன்மாற்கறியொண்ணாச், செய்யமேனியனே செய்வகையறியேன் றிருப்பெருந்துறைமேவியசிவனே.

அளித்துவந்தெனக்காவவென்றருளிச்சந்தீர்த்தநின்னருட்பெருங்கடலிற்றிளைத்துந்தேக்கியும்பருகியுமுருகேன்றிருப்பெருந்துறைமேவியசிவனே
வளைக்கையாநொடுமலரவனறியாவானவாமலைமாதொருபாகா
களிப்பெலாமிகக்கலங்கிடுகின்றேன்கயிலைமாமலைமேவியகடலே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(செத்திலேன்-இறந்திலேன்.)

எனச் சிவானந்தமளவறுக் கொணுமையாய்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுடர்பொற்குன்றைத்தோளார்முத்தைவாளாதொழும்புகந்து
கடைப்பட்டேனையாண்டுகொண்டகருணாலயனைக்கருமால்பிரமன்
றடைப்பட்டின்னுஞ்சாரமாட்டாத்தன்னைத்தந்தவென்னாரமுதைப்
புடைபட்டிருப்பதென்றுகொல்லோவென்பொல்லாமணியைப்புணர்ந்தே.

காப்பாய்படைப்பாய்கரப்பாய்முழுதுங் கண்ணார்விசும்பின்விண்ணோர்க்கெ
மூப்பாய்மூவாமுதல்வாமுன்னேயெனையாண்ட [ல்லா
பார்ப்பானேயெம்பரமாவென்றுபாடிப்பாடிப்பணிந்துபாதப்
பூப்போதணைவதென்றுகொல்லோவென்பொல்லாமணியைப்புணர்ந்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(பொல்லாமணியைப்புணர்தல் - துவாரமிடாதமணியைக்கூடுதல்.)

என அத்துவிதவிலக்கணஞ்சொல்லி

திருசசிற்றம்பலம்.

சோதியேசுடரேசூழொளிவிளக்கேசுரிகுழற்பணைமுலைமடந்தை
பாதியேபரனேபால்கொள்வெண்ணீற்றாய்பங்கயத்தயனுமாலறியா
நீதியேசெல்வத்திருப்பெருந்துறையினிறைமலர்க்குருந்தமேவியசீ
ராதியேயடியேனாதரித்தழைத்தாலதெந்துவேயென்றருளாயே.

திருந்துவார்பொழில்சூழ்திருப்பெருந்துறையிற்செழுமலர்க்குருந்தமேவிய
ரிருந்தவாறெண்ணியேசறுநினைந்திட்டென்னுடையெம்பிரானென்றேன் [சீ
றருந்தவாநினைந்தேயாதரித்தழைத்தாலலைகடலதனுள்ளேநின்று
பொருந்தவாகயிலைபுகுநெறியிதுகாண்போதராயென்றருளாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(அருளல் - கிருபைசெய்தல்.)

என மகாமாயாசுத்திசொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதிவர்பாகன்மறைபயின்றவாசகன்மாமலர்மேயசோதி
கோதில்பரங்கருணையடியார்குலாவுநீதிகுணமாகநல்கும்
போதலர்சோலைப்பெருந்துறையெம்புண்ணியன்மண்ணிடைவந்திழந்
தாதிப்பிரமன்வெளிப்படுத்தவருளறிவாரெம்பிரானாவாரே.

அங்கணனெங்களமரர்பெம்மானடியார்க்கமுதனவனிவந்த
வெங்கள்பிரானிரும்பாசந்தீரவிகபரமாயநிகாரின்பமெய்தச [று
சங்கங்கள்கவர்ந்துவண்சாத்தினோடுஞ்சதுரன்பெருந்துறையாளியன்
மங்கையர்மல்குமதுரைசேர்ந்தவகையறிவாரெம்பிரானாவாரே.

(வார்த்தை - சொல்.)

என அறிவித்தன்புறுத்தி

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாருருவாயபிறப்பறவேண்டும்பத்திமையும்பெறவேண்டுஞ்
சீருருவாயசிவபெருமானேசெங்கமலமலர்போ
லாருருவாயவென்னாரமுதேயுன்னடியவர்தொகைநடுவே
யோருருவாயநின்றிருவருள்காட்டியென்னையுமுய்யக்கொண்டருளே.

பாற்றிருநீற்றெம்பரமனைப்பரங்கருணையோடுமெதிர்ந்
தேற்றிமெய்யடியார்கருட்டுறையளிக்குஞ்சோதியைநீதியிலேன் [ளே
போற்றியென்னமுதேயெனநினைந்தேத்திப்புகழ்ந்தழைத்தலறியென்னுள்
யாற்றுவனாகவுடையவனேயெனையாவவென்றருளாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(எண்ணம் - நினைவு.)

என ஒழியாவின்பத்துவகை தில்லையிலேகொண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெய்யவினையிரண்டும்வெந்தகலமெய்யுருகிப்
பொய்யும்பொடியாகாதென்செய்கேன்—செய்ய
திருவார்பெருந்துறையான்றேனுந்துசெந்தீ
மறவாதிருந்தேன்மனத்து.

இன்பம்பெருகியிருளகற்றியெஞ்ஞான்றுந்
துன்பந்தொடர்வறுத்துச்சோதியா—யன்பமைத்துச
சீரார்பெருந்துறையானென்னுடையசிந்தையே
யூராகக்கொண்டானுவந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என அணைந்தோர்தன்மைகூறி

திருச்சிற்றம்பலம்.

பண்டாயநான்மறையும்பாலணுகாமாலயனுங்
கண்டாருமில்லைக்கடையேனைத்—தொண்டாகக்
கொண்டருளுங்கோகழியெங்கோமாற்குநெஞ்சமே
யுண்டாமோகைம்மாறுரை.

பேசும்பொருளுக்கிலக்கிதமாம்பேச்சிறந்த
மாசின்மணியின்மணிவார்த்தை—பேசிப்
பெருந்துறையேயென்றுபிறப்பறுத்தேனல்ல
மருந்தினடியென்மனத்தேவைத்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(பண்டாயநான்மறையென்பது - பதிகமுதற்குறிப்பு.)
என அநுபவத்துக் கையமின்மையைச்சொல்லி
திருச்சிற்றம்பலம்.

போற்றியென்வாழ்முதலாகியபொருளே
புலர்ந்ததுபூங்கழற்கிணைதுணைமலர்கொண்
டேற்றிநின்றிருமுகத்தெமக்கருண் மலரு
மெழினகைகொண்டுநின்றிருவடிதொழுகோஞ்
சேற்றிதழ்கமலங்கண்மலருந்தண்வயல்சூழ்
திருப்பெருந்துறையுறைசிவபெருமானே
யேற்றுயர்கொடியுடையாயெனையுடையா
யெம்பெருமான்பள்ளியெழுந்தருளாயே.

புவனியிற்போய்ப்பிறவாமையினாணும்
போக்குகின்றோமவமேயிந்தப்பூமி
சிவனுய்யக்கொள்கின்றவாறென்றுநோக்கித்
திருப்பெருந்துறையுறைவாய் திருமாலா
மவன்விருப்பெய்தவுமலரவனாசைப்
படவுநின்னலர்ந்தமெய்க்கருணையுநீயு
மவனியிற்புகுந்தெமையாட்கொள்ளவல்லா
யாரமுதேபள்ளியெழுந்தருளாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பள்ளியெழுச்சி - துயிலெழுப்பாடுதல்.
எனத்திரோதானசுத்திசொல்லி
திருச்சிற்றம்பலம்.

இரும்புதருமனத்தேனையீர்த்தீர்த்தெனென்புருக்கி
கரும்புதருசுவையெனக்குக்காட்டினையுன் கழலிணைக
ளொருங்குதிரையுலவுசடையுடையானேநரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரையாக்கியவாறன்றேயுன்பேரருளே.
நானேயோதவஞ்செய்தேன்சிவாயநமவெனப்பெற்றேன்
றேனாயின்னமுதமுமாய்த்தித்திக்குஞ்சிவபெருமான்
றானேவந்தெனதுள்ளம்புகுந்தடியேற்கருள்செய்தா
னூனாருமுயிர்வாழ்க்கையொறுத்தன்றேவெறுத்திடவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏரறிவு - இகழ்வறுகை.
எனச் சுட்டறிவொழித்து
திருச்சிற்றம்பலம்.

மின்னேரனையபூங்கழல்களடைந்தார்கடந்தார்வியனுலகம்
பொன்னேரனையமலர்கொண்டுபோற்றாநின்றாரமரரெல்லாங்
கன்னேரனையமனக்கடையாய்க்கழிப்புண்டவலக்கடல்வீழ்ந்து
வென்னேரனையேனினியுன்னைக்கூடும்வண்ணமியம்பாயே.

நரியைக்குதிரைப்பரியாக்கிஞாலமெல்லாநிகழ்வித்து
பெரியதென்னமதுரையெல்லாம்பிச்சதேற்றும்பெருந்துறையா
யரியபொருளேயவநாசியப்பாபாண்டிவெள்ளமே
தெரியவரியபரஞ்சோதிசெய்வதொன்றுமறியேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என ஆனந்தமாலையென்னும்சிவானுபவவிருப்பங்கொண்டபாடல்கள்

(7) தில்லையிற்பாடியது. திருச்சிற்றம்பலம்.

பைந்நாப்படவரவேரல்குலுமைபாகமதாயென்
மெய்ந்நாடொறும்பிரியாவினைக்கேடாவிடைப்பாகா
செந்நாவலர்பரசும்புகழ்த்திருப்பெருந்துறையுறைவா
யெந்நாட்களித்தெந்நாளிறுமாக்கேனினியானே.
வான்பாவியவுலகத்தவர்தவமேசெயவவமே
யூன்பாவியவுடலைச்சுமந்தடவிமரமானேன்
றேன்பாய்மலர்க்கொன்றைமன்னுதிருப்பெருந்துறையுறையாய்
நான்பாவியனுனைநல்காயெனலாமே.

உயிருண்ணி - உயிரானுண்ணப்படுவது.

எனவேசிவானந்தமேலிடுதலைச்சொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலந்துநின்னடியாரோடன்றுவாளாகளித்திருந்தேன்
புலர்ந்துபோனகாலங்கள்புகுந்துநின்றதிடர்பின்னா
ளுலர்ந்துபோனனுடையானேயுலவாவின்பச்சுடர்காண்பா
னலந்துபோனேனருள்செய்யாயார்வங்கூறவடியேற்கே.
கூடிக்கூடியுன்னடியார்குனிப்பார்சிரிப்பார்களிப்பாரா
வாடிவாடிவழியற்றேன்வற்றன்மரம்போனிற்பேனோ
வூடியூடியுடையாயொடுகலந்துள்ளுருகிப்பெருகிநெக்
காடியாடியானந்தமதுவேயாகவருள்கலந்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரார்த்தனைவேண்டுதல்.

எனச்சதாமுத்திப்பாடி

திருச்சிற்றம்பலம்.

பருவரைமங்கைதன்பங்கரைப்பாண்டியற்காரமுதா
மொருவரையொன்றுமிலாதவரைக்கழற்போதிறைஞ்சித்
தெருவரநின்றுருகிப்பரிமேற்கொண்டசேவகனா
ரொருவரையன்றியுருவறியாதென்றனுள்ளமதே.
கூற்றைவென்றாங்கைவர்கோக்களையும்வென்றிருந்தழகா
லீற்றிருந்தான்பெருந்தேவியுந்தானுமோர்மீனவன்பா
லேற்றுவந்தாருயிருண்டதிறலொற்றைச்சேவகனே
தேற்றமிலாதவர்சேவடிசிக்கெனச்சேர்மின்களே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாண்டியனுக்கென்று பாட்டில்வருதலாலே பாண்டி
விருத்தமென்று இப்பதிகத்துக்குத் திருப்பெயரா
யிற்று என சிவானந்தவிளைவுசொல்லி.

அங்ஙனந் தங்கியிருக்கப்பட்ட அடியார்களுடனே வாச
ஞ்செய்து சிலநாள்செல்ல அதற்கு முன்னேபரமசிவன் அனு
க்கிரகித்தபடியே தடாகத்திலே அக்கினியைக்கண்டு நினைக்கி
ன்ற அழகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்துக்காணும்படி பிர
காசம்பொருந்திய அக்கினியிலே கலந்திருக்கின்ற மிகுந்த அ
ன்பையுடைய அடியார்களெல்லாம்போய் மூழ்கினார்கள் வீழ்ந்
துமூழ்கினபோது கனகசபாபதியான கடவுள் இடபவாகனத்
தின்மேலேறி உமாதேவியாருடனே முப்பத்துமுக்கோடி தே
வர்களும் சூழ்ந்துகொண்டு அழகியபஞ்சகற்பகமலரைத்தூவி
தெரிசிக்க ஆகாயத்திலே எழுந்தருளிய மாத்திரத்தில் ஆழம்
பொருந்திய தடாகத்திலிருக்கின்ற அக்கினியில் மூழ்கிய அடி
யார்கள் தங்கள்துன்பமெல்லாம் நீங்கச் சிவகணநாதர்களாய்த்
திருவுருவங்கொண்டு பரமசிவனெதிராக வந்துவணங்கினார்
கள். துரியத்தின் முடிவில்விளங்கிய கடவுளும் வணங்கியெழு
கின்ற அடியார்களுடைய முகத்தைப்பார்த்து கொஞ்சநேரமா
கிலும் நீங்காதவராகிய நீர் இங்கே நீங்கத் தனியே நாம்போன
தும் திருக்குளத்தில் அக்கினியில் மூழ்குவீரென்றுசொல்லி
யதும் என்னகாரணமோ வென்றுகேட்டால் உத்தமனென்கிற
திருவாதவூரனை நிலைபெற்ற ஸ்ரீசிதம்பரத்திலே புத்தரைவாதி
ல்வெல்லும்படி நாம் இந்த பூமியின்மேல் வைத்தோம் நாம்
நீங்கினால் மனம்வருந்தித் துன்பமடைவானென்பது தெரிந்
து உங்களையும் இந்தஸ்தலத்திலே சிலநாள் எம்முடன் வரா
திருப்பீரென்று சொன்னோம் ஆணவம்-கன்மம்-மாயையென்
னும் மலநீங்கினவர்களும் பூமியின்மேலே மானுடவடிவங்
கொண்டு சிலநாளாயினும் இருக்குங்காலத்தில் மறுபடியும்மல
வாசனைசேருமென்று அநேகமலர்கள் வசிக்கின்ற தடாகத்தி
லேசொல்லுதற்கரிய ஞானாக்கினியைச்சேர்வித்துப்பொய்யாகத்
தோன்றிய மாயாதேகத்தை வேகச்செய்து இந்தத்தேகத்தை
இந்நாளிலே கொடுத்தருளினோமென்றார். இப்படியென்றுஅ
ருளிச்செய்து கணநாதர்கள் எவ்விடத்திலு நெருங்க ஸ்ரீசிதம்
பரத்திலே கனகசபைகள்விளங்கத்திருநடனஞ்செய்கின்றநட
ராஜமூர்த்தியும் ஆகாயத்தில் மறைந்துவிட்டார் அப்போது

நிறைந்த அறிவைத்தருகின்ற சிவநாமத்தையுடைய திருவாசகத் தமிழ்வேதத்தைச் சொல்வாராகிய மாணிக்கவாசகர்வேறாகப்போய்ச் செழுமையுள்ள ஒரு கொன்றைமர நிழலிலே பிரகாசத்துடனே சிவலோகஞ் சேர்ந்திருந்தார்.

அப்போது அடியார்கள் அக்கினியிலே புகுந்த விதமும் கடவுள் இடபவாகனத்தின்மேல் வந்தவிதமும் முன்னே தமக்குவேண்டிய வடிவங்கொண்டு கடவுளினுடைய திருவடியை வணங்கினவிதமும் இனிக் கனகசபையிலே தான்போயடைவதும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒருகாலத்திலே இன்பமிகுந்த உண்மை ஞானத்தைத்தருகின்ற சிவயோகத்திலே சுபாவத்துடனே மாணிக்கவாசகர் அறிந்துகொண்டு சிவந்தகையைக்குவித்துக் கண்களிலே ஆனந்தபாஷ்பங்களைச்சொரிந்து எமது பிதாவாகிய கடவுளேவந்து பின்னெங்கேயொளித்தாயென்று மயக்கமடைந்து பொய்கைக்கரை மீதில்வந்து கங்கையைத்தரித்தசடைமுடியருன பரமசிவன் இடபவாகனத்திலேறிக் கண்ணெதிரே எழுந்தருளிய ஸ்தலமோவென்று பூமியிலேவிழுந்து அழுதுஐயோவெனநொந்து தாய்க்குச் சமானமானவரே என்னை நீக்கி அன்பரைத் திருப்பொய்கையிலே அக்கினியையுண்டாக்கி அதில் மூழ்கச்செய்து அவரை யாளலாமோபிரகாசிக்கின்ற வடிவுடையவரே உமதுகிருபையினாலே கூடுதல்செய்யாத தீவினையையுடைய அடியேனுக்குத் துன்பத்தைக்கொடுத்து எங்கேயொளித்தீர் எனநொந்து அந்த நிலையைத்தெளிந்துதிருப்பொய்கையைவிட்டு நீங்கி உயர்ந்ததிருக்குருந்தநீழலிலே சொல்லுதற்கரிய நான்குவேதங்களுந் தேடிக்காணாத திருவடிமலரைப்பற்றி வீழ்ந்து நிலைபெற்ற பூமியிலே யுள்ளவர்களுடைய தீவினைக்குக் காரணமாகிய பிறவிமாளும்படி இனிய அருளையுடைய திருச்சதகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்தானரும்பிவிதிர்விதிர்த்துன்விரையார்கழற்கென்
கைதான்றலைவைத்துக்கண்ணீர்ததும்பிவெதும்பியுள்ளம்
பொய்தான்றவிர்ந்துன்னைப்போற்றிசயசயபோற்றியென்னுங்
கைதானெகிழவிடேனுடையாயென்னைக்கண்டுகொள்ளே.

பாடவேண்டுநான்போற்றிநின்னையேபாடிநைந்துநைந்துருகிநெக்குநெக்
காடவேண்டுநான்போற்றியம்பலத்தாடுநின்கழற்போதுநாயினேன்
கூடவேண்டுநான்போற்றியிப்புழுக்கூடுநீக்கெனைப்போற்றிபொய்யெலாம்
வீடவேண்டுநான்போற்றிவீடுதந்தருளுபோற்றிநின்மெய்யர்மெய்யனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சதகம்-நூறுபாட்டுக்கொண்டது.

இதில் பத்துவகைக் கருத்துகள்சொல்லி

அங்கே புலம்பி நின்று இருக்குஞ் சமயத்தில் கடவுளன் றருளிச்செய்ததையே மனதிலே நினைந்து பின்பு அந்தஸ்தல த்தை வணங்கிக் கடவுளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுபோ ய்த்திருவுத்தரகோச மங்கையென்னும் ஸ்தலத்துக்கெழுந்தரு ளி அங்குசடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனெழுந்தருளியிருக் கின்ற திருக்கோயிலுக்குப்போய்த்தம்மைவந்தடிமைகொண்ட திருவுருவைக்காணுதவராய் மயக்கமடைந்து பெருமூச்சுவிட் டுக் கீழேவிழுந்து என்னைவிட்டு விடுகின்றாயோவென்று,

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடையவனேனைக்கருணையினுற்கலந்தாண்டுகொண்ட
விடையவனேவிட்டிடுதிகண்டாய்விரல்வேங்கையின்றே
லுடையவனேமன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
சடையவனேதளர்ந்தேனெம்பிரானென்னைத்தாங்கிக்கொள்ளே.

ஏசினுமியானுன்னையேத்தினுமென்பிழைக்கேகுழைந்து
வேசறுவேனைவிடுதிகண்டாய்செம்பவளவெற்பிற்
றேசுடையாயென்னையாளுடையாய்சிற்றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சினவாலமுண்டாயமுதுண்ணக்கடையவனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நீத்தல்விண்ணப்பம்-விடுதலைத்தெரிவித்தல்.

அவ்வாறு தெரிவித்தால் விடாதுகொள்ளென்று

பிரபஞ்சவைராக்கியஞ்சொல்ல

அப்போது கடவுள் தமதுபழைய திருவடியைக் காண்பி க்க அங்கே கண்டுகொண்டு வணங்கிச் சிலநாளந்த ஸ்தலத்தி லிருந்து தமது கடவுள் சொற்படியேபோய் தனக்கு நிகரற்ற அனேக தெய்வஸ்தலங்களை வணங்கி நீங்கிச், சோழநாட்டுக் குப்போய்த் திருவிடைமருதூரிற்சேர்ந்து அந்தஸ்தலத்தை வணங்கினபின்பு அன்புடனே திருவாரூருக்குப்போய்ச் சொல் லுதற்கரிய தியாகராஜருடைய திருவடித்தாமரைகளைவணங்கி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூங்கமலத்தயனொடுமாலறியாதநெறியானே
கோங்கலர்சேர்குவிமுலையாள்கூறாவெண்ணீறாடி

யோங்கெயில்சூழ்திருவாரூருடையானையடியேனின்
பூங்கழல்களவையல்லாதெவையாதும்புகழேனே.

உற்றாரையான்வேண்டேனூர்வேண்டேன்பேர்வேண்டேன்
கற்றாரையான்வேண்டேன்கற்பனவுமினியமையுங்
குற்றாலத்தமர்ந்துறையுங்கூத்தாவுன்குரைகழற்கே
கற்றாவின்மனம்போலக்கசிந்துருகவேண்டுவனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புலம்பல்-பிரலாபித்தல்.

எனச்சிவானந்தமுதிர்வுகொண்டு

தமது இளைப்புநீங்கி வணங்கிப் பரமசிவனால் அனுக்கிரகஞ்செய்யப்பட்ட ஸ்தலங்களெல்லாந் தப்பாமல் வணங்கி நீங்கி விசாலம்பொருந்திய மதில்சூழ்ந்த சீகாழியிற்சேர்ந்து மலையென்றுசொல்லும்படி விளங்குகின்ற ஆலயத்தினுடைய திருக்கோபுரவாசலைக் கடந்துபோய் அது ஸ்ரீகயிலாசவாசமாகிய செய்தியைக்கண்டு வணங்கும்பொழுது சிற்சபையிலேநிருத்தஞ்செய்த திருவடித்தாமரையைப் பிடித்துக்கொண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்.

உம்பர்கட்கரசேயொழிவறநிறைந்தயோகமேயூற்றையேன்றனக்கு
வம்பெனப்பழுத்தென்குடிமுழுதாண்டுவாழ்வறவாழ்வித்தமருந்தே
செம்பொருட்டுணிவேசீருடைக்கழலேசெல்வமேசிவபெருமானே
யெம்பொருட்டுன்னைச்சிக்கெனப்பிடித்தேனெங்கெழுந்தருளுவதினியே.

புன்புலால்யாக்கைபுரைபுரைகனியப்பொன்னெடுங்கோயிலாப்புகுந்தென்
னென்பெலாமுருக்கியெளியையாயாண்டவீசனேமாசிலாமணியே
துன்பமேபிறப்பேயிறப்பொடுமயக்காந்தொடக்கெலாமறுக்கநற்சோதி
யின்பமேயுன்னைச்சிக்கெனப்பிடித்தேனெங்கெழுந்தருளுவதினியே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிடித்தல்-பற்றுதல்.

என முத்திக்கலப்புரைத்துப்

பின்புறத்திற் பிரகாசிக்கின்ற சடாபாரத்தையுடைய கடவுளின் திருமுன்னேபிடித்த பத்தென்பதை அருளிச்செய்தார் பழவினைப்பகையுள்ளவர்கள் வணங்கினால் யாவரும் அதனை வெல்வார்களென்று அந்த ஸ்தலத்திலே விருப்புடனே சில நாள்வாசஞ்செய்து பின்பு அந்தஸ்தலத்தைவிட்டு வனத்தையுடைய திருக்கழுக்குன்றத்தில் அன்பாய்ச்செல்வதற்குச் சம்மதித்துத் தில்லைநகரைத் திசைகுறித்து வணங்கிப்போய் நெ

டிய வடக்குத்திசையிலே வந்து பிரகாசங்குறையாத மணிமுத்தாநதிசூழ்ந்த விருத்தாசலத்தைவணங்கிப்பின்பு உயர்ந்ததிருவருட்டுறையென்று பெரியோர்கள் நினைத்து வசிக்கின்ற திருவெண்ணெய் நல்லூரிற்சேர்ந்து அந்தஸ்தலத்தைவணங்கிப் பின்பு அன்புடனே நீங்கி நல்வழியிலேபோய் நடுநாட்டையும் உயர்ந்தகாட்டையும் அச்சத்தைத்தருகின்ற யானையுஞ்சிங்கமும்வாசஞ்செய்கின்ற மலைகளையுங்கடந்து நிலைபெற்ற திருவண்ணாமலைக்குச் சமீபத்தில்வந்து உப்பரிகைகளும்கோபுரங்களும், நிலைபெற்ற ரத்தினங்களும் முத்துகளும் பதித்த மதில்களும் பெரிய தோரணங்களையுடைய முகப்பும் நீண்ட கமுககாடுகளும் நெருங்கியுள்ள குளிர்ந்த சோலைகளையுங்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து அருணாசலத்தைக்கண்டு அன்று பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் தேட அக்கினிமலையாய் நின்றவடிவமோ அல்லது மனத்திலேநிறைந்த பெரியவொழுவோவென்று வணங்கிக் கிருபைகொண்டு செழுமைபொருந்திய அருணைமாநகரத்திற் புகுந்து சந்நிதிவீதியிற்போய் மலர் மாலையும் மூன்றும் பிறையும் சர்ப்பமும் ஊமத்தைமலரும் திருமுடியின்மேல் வைத்த அண்ணாமலையாருடைய திருக்கோயிலைவணங்கி தம்மை அன்றுவந்தாண்ட திருவுருவைக்கண்டு மகாவிஷ்ணுவும், பிரமதேவனும் தேவர்களும் வந்து உனக்கடைக்கலமென்று முறையிடும்போதில் ஆலகாலமுண்டிருண்ட கண்டத்தை யுடையவனே போற்றி அதிகரிக்கின்ற பிறவிநோய் நீங்கத்தேவரும் மனிதரும் பசும்பாலுடன் அல்லது உமாதேவி பாகத்துடனே கலந்து உட்கொள்ளுகின்ற குளிர்ச்சியுள்ள மலைமருந்தேபோற்றி மகாவிஷ்ணுவராகமாய் நீண்ட பூமியைப் பிளந்துங் காணாத திருவடிகளை என்றலைமேல்வைத்த பெரிய கிருபைக்கடலேபோற்றி பூவுலகத்தை ரட்சிக்கின்ற உண்ணாமுலையென்னும் பச்சைமேனியையுடைய கொடியை இடதுபாகத்திற்கொண்ட சிவந்த பொன்மலையே போற்றிபோற்றி வெல்லுதல்செய்ததுர்க்கையானவள் மகிடாசூரனைக்கொன்ற பாவந்தீர நினைத்துப்போற்ற அருள்செய்தவனே போற்றி அன்றெழுந்தருளிவந்தென்னை யடிமைகொண்டாண்ட அணியண்ணா மலையானே போற்றி யென்று அன்பினாலே ஏத்திவணங்கி அங்கே வசித்திருந்தார்.

அப்படி வசித்திருக்கும்போது அழகினைக்கொண்டபேதை-பெதும்பை-மங்கை-மடந்தை-அரிவை-தெரிவை-பேரிள

ம்பெண் என்னும் எழுவகைப் பருவமங்கையர்களெல்லாம் மார்கழிமாதத்தில் திருவாதிரைக்குமுன்னே பத்துதினங்களி லெல்லாம் மேன்மைபொருந்தி வீடுகள்தோறும்போய் அழைத்துக்கொண்டு விடியற்காலத்தில் இவர்களெல்லாங்கூடித் தீர்த்தத்திலேபோய் ஸ்நானஞ்செய்வார்கள் அவர்களுடைய வியற்கையைக்கண்ட மாணிக்கவாசகர் மங்கையர்கள் சொன்னதாக நிலைபெற்ற.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதியுமந்தமுமில்லாவரும்பெருஞ்
 சோதியையாம்பாடக்கேட்டேயும்வாட்டடங்கண்
மாதேவளருதியோவன்செவியோநின்செவிதான்
 மாதேவன்வார்கழல்கள்வாழ்த்தியவாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க்கேட்டலுமேவிம்மிவிம்மிமெய்மறந்து
 போதாரமளியின்மேனின் றும்புரண்டிங்ங
னேதேனுமாகாள்கிடந்தாளென்னேயென்னே
 யீதேயெந்தோழிபரிசேலோரெம்பாவாய்.

போற்றியருளுகநின்னாதியாம்பாதமலர்
 போற்றியருளுகநின்னந்தமாஞ்செந்தளிர்கள்
போற்றியெல்லாவுயிர்க்குந்தோற்றமாம்பொற்பாதம்
 போற்றியெல்லாவுயிர்க்கும்போகமாம்பூங்கழல்கள்
போற்றியெல்லாவுயிர்க்குமீறாமிணையடிகள்
 போற்றிமாலுநான்முகனுங்காணாதபுண்டரிகம்
போற்றியாமுய்யவாட்கொண்டருளும்பொன்மலர்கள்
 போற்றியாமார்கழிநீராடேலோரெம்பாவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(ஏல்-ஏலுகின்ற, ஓர்-ஒப்பற்ற, பாவாய்-பாவைபோன்ற பெண்தெய்வமே, என அக்காலவிரததெய்வத்தை நோக்கி ஈதேயெந்தோழி பரிசென அந்வயமாக்குக இனிஇவைபோல் வனவெல்லாம் இன்ன.)

எனச் சத்தியைவியந்து

திருவெம்பாவை சொன்னபின்பு மங்கையர்கள் பாடியாடுகின்ற அழகினைக்கொண்ட அம்மனையைக்கண்ட மாணிக்கவாசகர் அவர்கள்சொன்னபாடலாக

திருச்சிற்றம்பலம்.

செங்கணெடுமாலுஞ்சென்றிடந்துங்காண்பரிய
பொங்குமலர்ப்பாதம்பூதலத்தேபோந்தருளி

யெங்கள்பிறப்பறுத்திட்டெந்தரமுமாட்கொண்டு
தெங்குதிரள்சோலைத்தென்னன்பெருந்துறையா
னங்கணனந்தணனாயறைகூவிவீடருளு
மங்கருணைவார்கழலேபாடுதுங்காணம்மானாய.

பெற்றிபிறர்க்கரியபெம்மான்பெருந்துறையான்
கொற்றக்குதிரையின்மேல்வந்தருளித்தன்னடியார்
குற்றங்கணீக்கிக்குணங்கொண்டுகோதாட்டிச்
சுற்றியசுற்றத்தொடர்வறுப்பான்றொல்புகழே
பற்றியிப்பாசத்தைப்பற்றறநாம்பற்றுவான்
பற்றியபேரானந்தம்பாடுதுங்காணம்மானாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அம்மானை - மகளிர்கைகளிற்கொண்டாடுவது.

என ஆனந்தக்களிப்புக்கொண்டு

பின்பு மேன்மைபொருந்திய அந்தத் திருவண்ணாமலையைநீங்கி அன்புடனே ஸ்ரீகாஞ்சிமாநகரில்வந்து ஏகாம்பரத்திலே கம்பரைவணங்கித் தெரிதற்கரிய திருக்காமக்கோட்டத்தில் காமாட்சியினுடைய சிறிய இரண்டு திருவடிகளையும்வணங்கித் தேவர்கள் வரங்களைக்குறித்து வணங்குகின்ற தெய்வீகமுள்ள வளத்தையுடைய திருக்கழுக்குன்றத்துக் கெழுந்தருளி வேதகிரிநாதரைவணங்கி யான்கலங்காதபடி,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிணக்கிலாதபெருந்துறைப்பெருமானுன்னாமங்கள்பேசுவார்க்
கிணக்கிலாததோரின்பமேவருந்துன்பமேதுடைத்தெம்பிரா
னுணக்கிலாததோர்வித்துமேல்விளையாமலென்வினையொத்தபின்
கணக்கிலாத்திருக்கோலநீவந்துகாட்டினாய்கழுக்குன்றிலே.

இயக்கிமாரறுபத்துநால்வரையெண்குணஞ்செய்தவீசனே
மயக்கமாயதோர்மும்மலப்பழவல்வினைக்குளழுந்தவுந்
துயக்கறுத்தெனையாண்டுகொண்டுநின்றூய்மலர்க்கழறந்தெனைக்
கயக்கவைத்தடியார்முனேவந்துகாட்டினாய்க்கழுக்குன்றிலே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்று திருக்கழுக்குன்றத்திலே குருதரிசனஞ்
செய்துகொண்டு

அங்கு சிலநாள்வசித்து வேதகிரிப்பெருமானைப்பணிந்து போற்றி பின்பு மத்தியப்பிரதேசத்திலேயிருந்துள்ள ஸ்தலங்

களும் காடுகளும் கரியவிசாலமாகிய மலைகளும், சோலைகளும், தடாகங்களும், நதிகளுங்கடந்து படத்தையுடைய வெய்ய சர்ப்பத்தோடு விளையாடி நரிகளையெல்லாங் குதிரையாக்கிய சித்தராகி கடவுள் ஆநந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற அழகிய தில்லைமாநகர் மூன்றுகாதவழியென்றுசொல்ல எழுந்தருளினார்.

மாணிக்கவாசகர் புலியூராகிய ஸ்ரீசிதம்பரத்தில் வழியாகச்சென்று உயர்வுபொருந்தியமதிலும் சிற்பத்தொழிலின் மிகுந்த கோபுரவரிசைகளும் சிவந்த கும்பங்கள் பிரகாசிக்கின்ற அநேகவுப்பரிகைகளும் பார்க்குந்தோறு மகிழுளைச்செய்வது கண்டு அஞ்சலியஸ்தராய்ப் புகழ்ச்சிசெய்து மகிழ்ச்சிகொண்டு அந்ததில்லைமாநகரத்தின் நெடிய வீதிகளைக்கடந்து மலைபோற்பொருந்திய உயர்ந்தகோபுரவாசலின் வழியாகப்புகுந்துசிற்சபையை எதிரேகண்டு பொன்னம்பலத்திலே நின்று திருக்கூத்தாடிய நடராஜப்பெருமானைத் தம்முடைய சிரசிலே அந்த நாளிலே திருவடிகளைச்சூடிய குருவுருவமாகக் கண்டு இந்தச் சகத்துக்கெல்லாம் அரசனே உயிருக்கொப்பானவனே சபாநாயகனே உனக்கு அடைக்கலமென்று சொல்லப் பலதரம் அன்புடனேதொழுது மிகவுமழுது இரண்டுகண்களும் ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிய நமஸ்காரம்பண்ணி திருவடிகளைமுடியிற்சூட்டிக்கொண்டு பின்பு எழுந்து அன்புடனே குறைவில்லாததிருவருள்நிறைந்து வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவிபாகனாகிய கடவுளை,

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கேகாரணமா
யந்தரமேதிரிந்துபோயருநரகில்வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
வந்தமிலாவானந்தமணிகொடில்லைகண்டேனே.

பூதங்களாந்தாகிப்புலனாகிப்பொருளாகிப்
பேதங்களனைத்துமாய்ப்பேதமிலாப்பெருமையனைக்
கேதங்கள்கெடுத்தாண்டகிளரொளியைமரகதத்தை
வேதங்கடொழுதேத்தும்விளங்குதில்லைகண்டேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்டேன் - தரிசித்தேன்.

என திருத்தரிசனஞ்செய்து.

குறைவில்லாத கிருபையையுடைய திருமூலஸ்தானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கமாகிய சோதியும்பொற்சபை யாகிய சிதாகாசத்திலேமகிழ்ந்து திருநிருத்தஞ் செய்கின்ற சோதியும் ஒன்றென்று சொல்லும் அனுபூதியிலிருந்து ஒரு செயலுமில்லாதவராய் அசைவற்ற ஒருசித்திரம்போலானார்.

அப்போது மெய்காவற்காரர்கள் கருமைபொருந்தியகூந் தலையுடைய உமாதேவிபாகராகிய சபாநாயகரை வழிபடுவது மறந்து கையும் காலும் அசைவில்லாம லிருக்கின்றன கண் ணுங்கொஞ்சமாயினும் இமைக்கவில்லை செய்யுங்காரியம் என் னே இதுதெளியாத மயக்கமாயிருக்கிறதென்று மாணிக்கவாச கரை இனி அழகிய சபையைவிட்டுப் போமென்றார்கள் மெய் காரர் சொன்னதுகேட்டுத் தாண் டவம்புரிகின்ற அறிவின்றன் மையிது பழமையைநாடிக் காணத்தக்க துரியாதீதமாகிய மிகு ந்த பாத்திரை யுடைய ஒளியிலே மூழ்கிப் பரவசப்பட்டுநீண்ட ஒரு ஸ்தம்பமாகி நெடுநாழிகை நின்றார். அக்காலையில் மெய் காவற்காரர் இவர்போமென்றால் போகார் ஒன்றும்பேசார் பயி த்தியங்கொண்டவ ராகுமென்று பயந்துநின்றுஇறங்கும்போ து இறந்ததேகத்திற்கு உயிர்வந்தடைந்ததன்மையைப்போல அஞ்சலிசெய்த தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரங்களைமுடிமேற் கொண்டு சிவசிவபோற்றி என்று ஆதியாகிய கடவுளுடைய பொன்னம்பலத்தை மூன்றுதரம் வலங்கொண்டு அங்கேதனக் குநிகரில்லாத திருமூலஸ்தானக் கடவுளைவணங்கி பின்பு உமா தேவி திருவடிகளை அன்புடனே வணங்கி அந்தப்பொன்னொ ளியையுடைய கோயிற்கு மேற்பாகத்தில் திருப்புலிச்சரத்தில டைந்து அந்தக்கடவுளுடைய தாமரைமலர்போன்றதிருவடி களைவணங்கி அதற்கருகே திருநாகேச்சரத்தி லிருந்த பரமசி வனுடைய திருவடிகளைவணங்கி நீங்கித் திருத்தமாகிய தில் லைமூவாயிரவர் வாழுகின்ற ஸ்ரீசிதம்பரத்தைச் சூழ்ந்தவீதியிற் போகும்போது அமிர்தமாகியதிருவாசகஞ்சொல்லத்தொடங்கி

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒடுங்கவந்தியுமேயுறவென்றிட்டுள்கசிந்து
தேடும்பொருளுஞ்சிவன்கழலேயெனத்தெளிந்து
கூடுமுயிருங்குமண்டையிடக்குனித்தடியே
னுடுங்குலாத்தில்லையாண்டானைக்கொண்டன்றே.

கொம்மைவரிமுலைக்கொம்பனையாள்கூறனுக்குச்
செம்மைமனத்தாற்றிருப்பணிகள்செய்வேனுக்
கிம்மைதரும்பயனித்தனையுமீங்கொழிக்கு
மம்மைகுலாத்தில்லையாண்டானைக்கொண்டன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குலாத்தில்லை-கொண்டாடுந்தில்லை.

என அநுபவமிடையீடுபடாமையாய்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாறிநின்றென்னைமயக்கிடும்வஞ்சப்புலனைந்தின்வழியடைத்தமுதே
யூறிநில்லென்னுளெழுபரஞ்சோதியுள்ளவாகாணவந்தருளாய்
தேறலின்றெளிவேசிவபெருமானே திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யீறிலாப்பதங்களியாவையுங்கடந்தவின்பமேயென்னுடையன்பே.

தந்ததுன்றன்னைக்கொண்டதென்றன்னைச்சங்கராவார்கொலோசதுர்த்த
ரந்தமொன்றில்லாவானந்தம்பெற்றேனியாதுநீபெற்றதொன்றென்பாற்
சிந்தையேகோயில்கொண்டவெம்பெருமான் றிருப்பெருந்துறையுறைசிவ
னே, எந்தையேயீசாவுடலிடங்கொண்டாயானிதற்கிலனோர்கைம்மாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயில்-ஸ்ரீசிதம்பரம்.

என அநுபோகவிலக்கணஞ்சொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

உடையாளுன்றனடுவிருக்குமுடையானடுவுணீயிருத்தி
யடியேனடுவுளிருவீருமிருப்பதானாலடியேனுன்
னடியார்நடுவுளிருக்குமருளைப்புரியாய்பொன்னம்பலத்தெம்
முடியாமுதலேயென்கருத்துமுடியும்வண்ணமுன்னின்றே.

நல்காதொழியானமக்கென்றுன்னாமம்பிதற்றிநயனநீர்
மல்காவாழ்த்தாவாய்குழறாவணங்காமனத்தானினைந்துருகிப்
பல்காலுன்னைப்பாவித்துப்பரவிப்பொன்னம்பலமென்றே
யொல்காநிற்குமுயிர்க்கிரங்கியருளாயென்னையுடையானே.

திருச்சிற்றம்பலம்,

மூத்த திருப்பதிகம்-பெரிய திருப்பதிகம்.

என அநாதியாகிய சற்காரியங்கூறி

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைமூதூராடிய திருவடி
பல்லுயிரெல்லாம்பயின் றனனாகி

* * * * * *

பொலிதருபுலியூர்ப்புக்கினிதருளின
னொலிதருகயிலையுயர்கிழவோனே.

கீர்த்தி-புகழ்.

எனச் சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சிறுமைமை கூறி

திருச்சிற்றம்பலம்.

அண்டப்பகுதியினுண்டைப்பிறக்க
மளப்பருந்தன்மைவளப்பெருங்காட்சி

* * * * * *

அருளொடுபராவமுதாக்கினன்
பிரமன்மாலறியாப்பெற்றியோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அண்டப்பகுதி-ஆகாயமாகியமுதல்.

எனச் சிவனது தூலசூக்குமத்தை வியந்து

நான்முகன்முதலாவானவர்தொழுதெழ
வீரடியாலேமூவுலகளந்து

* * * * * *

போற்றிபோற்றிபுராணகாரண
போற்றிபோற்றிசயசயபோற்றி

திருச்சிற்றம்பலம்.

போற்றி-பல்லாண்டு.

எனச்சகத்தி னுற்பத்திகூறி.

இப்படிமூன்றகவலும் பாடியருளினார் அவ்விடத்தில்மா தர்களெல்லாம் கைகளிலே யிருக்கின்ற சங்கவளையல்கள் சத்தி க்கச் செம்பொன்னாற்செய்த கிண்கிணிகள் சத்திக்க மயிற்சாந் தபூசிய கரிய கூந்தலின்மேல் வண்டுகள்மயங்கி இசையைப் பாடத் தேகத்திலே வேர்வையுண்டாக வெவ்வியபோர்செய்கி

ன்ற கண்ணாகிய கயல்களைப்புரட்டிப் பக்கங்களிலே இந்தவகை யாகநின்று திருப்பொற்சுண்ணம் இடித்தார்கள் மாணிக்கவாசகர் அந்தமாதர்களுடைய பாடல்களைக்கேட்டு அவர்கள் சொல்லியதாக மெய்ம்மையாக தமிழினால் நன்மைமிகுந்த,

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்துநற்றாமம்பூமற்றாமம்மாலைதூக்கிமுளைக்குடந்தூபநற்றீபம்மின்
சத்தியுஞ்சோமியுபார்மகளுநாமகளோடுபல்லாண்டிசைமின்
சித்தியுங்கவுரியும்பார்ப்பதியுங்கங்கையும்வந்துகவரிகொண்மி
னத்தனையாறனம்மானைப்பாடியாடப்பொற்சுண்ணமிடித்துநாமே.

வேதமும்வேள்வியுமாயினார்க்குமெய்ம்மையும்பொய்ம்மையுமாயினார்க்குச்
சோதியுமாயிருளாயினார்க்குத்துன்பமுமாயின்பமாயினார்க்குப்
பாதியுமாய்முற்றுமாயினார்க்குப்பந்தமுமாய்வீடுமாயினாருக்
காதியுமந்தமுமாயினாருக்காடப்பொற்சுண்ணமிடித்துநாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொற்சுண்ணம் பொன்னிறமான மஞ்சட்பொடி யிது திருமஞ்சனப்பொடி.

என ஆனந்தமேலையங்கூறி

மேகங்கள் பிரகாசிக்கின்ற சோலையினிடத்தே வருமளவில் அங்கே தங்கள் தங்களுக்குள்ளே விளையாடுகின்ற பெண்பிள்ளைகளைப்பார்த்து வீண்பேச்சுச் சிறிதுமில்லாமல் எமது கடவுளையே சொல்லுங்கள் நீங்களென்று அவரவர்கள் சொல்லியதாக,

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமாலும்பன்றியாய்ச்சென்றுணராத்திருவடியை
யுருநாமமறியவோரந்தணனாயாண்டுகொண்டா
னொருநாமமோருருவமொன்றுமிலார்க்காயிரந்
திருநாமம்பாடிநாந்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.

குலம்பாடிக்கொக்கிரகும்பாடிக்கோள்வளையா
னலம்பாடிநஞ்சுண்டவாபாடிநாடோறு
மலம்பார்புனற்றில்லையம்பலத்தேயாடுகின்ற
சிலம்பாடல்பாடிநாந்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.

தெள்ளேணம்-தெள்-துள்ளாய்-துள்ளல்-அதிர்தலாய்-தெள்ளேனம் - அதி முரசு-ஏனம்-மான்றோல்-அதுகடமைத்தோலாற் கட்டியமுரசு கடமை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எருமைபோல் வந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல் உளைந்தன முப்புர முந்தீபற
வொருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற
தேரைநிறுத்திமலையெடுத்தான்சிரமீரைந்து மிற்றவா றுந்தீபற
விருபது மிற்றதென் றுந்தீபற.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உந்தீபற மீகிழ்தழுற உந்திப்பறந்து விளையாடல் உந்தல் - வாய்க்காற்று வெளியே செல்வதூதல் இது இக்காலத்தோ தும்பி பறத்தலெனமரீ இயற்று.

எனஞான வெற்றிகொண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூத்தாரும்பொய்கைப்புனலி துவேயெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர்முகக்குறும்பேபேதைகுணமாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ் தில்லையம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தாவுன்சேவடிகூடும்வண்ணந்தோணோக்கம்.

உரைமாண்டவுள்ளொளியுத்தமன்வந்துளம்புகலுங்
கரைமாண்டகாமப்பெருங்கடலைக்கடத்தலுமே
யிரைமாண்டவிந்திரியப்பறவையிரிந்தோடத்
துரைமாண்டவாபாடித்தோணோக்கமாடாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுனையாடல்-நீராடலென்றற்போல் தோணோக்கமாடல் ஐவகைப்
புணர்ச்சியுளொன்று

எனப்பிரபஞ்சசுத்திசொல்லி

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணையார் திருவடியென் றலைமேல்வைத்தலுமே
துணையானசுற்றங்களத்தனையுந் துறந்தொழிந்தே
னணையார்புனற்றில்லையம்பலத்தேயாடுகின்ற
புணையாளன்சீர்பாடிப் பூவல்லிகொய்யாமோ.

அத்தியுரித்ததுபோர்த்தருளும்பெருந்துறையான்
பித்தவடிவுகொண்டிவ்வுலகிற்பிள்ளையுமா
முத்திமுழுமுதலுத்தரகோசமங்கைவள்ளல்
புத்திபுகுந்தவா பூவல்லிகொய்யாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவல்லிகொய்யாமோ - பூவையவல்லியிற்கொய்து விளையாடலாமோ, வல்லி கொடி - இதுகொடிமுல்லை - கொடிமல்லிகை - தாமரைக்கொடி - அல்லிக் கொடி என்றாலும் பத்திரபுஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

எனமாயாவிசயநீக்கி

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீரார்பவளங்கால்முத்தங்கயிறாக
வேராரும்பொற்பலகையேறியினிதமர்ந்து
நாராயணனறியாநாண்மலர்த்தாளுடையேற்
கூராகத்தந்தருளுமுத்தரகோசமங்கை
யாராவமுதினருட்டாளிணைப்பாடிப்
போரார்வேற்கண்மடவீர்பொன்னூசலாடாமோ.

தெங்குலவுசோலைத்திருவுத்தரகோசமங்கை
தங்குலவுசோதித்தனியுருவம்வந்தருளி
யெங்கள்பிறப்பறுத்திட்டெந்தரமுமாட்கொள்வான்
பங்குலவுகோதையுந்தானும்பணிகொண்ட
கொங்குலவுகொன்றைச்சடையான்குணம்பரவிப்
பொங்குலவுபூண்முலையீர்பொன்னூசலாடாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொன்னூசல் - பொன்னாற்செய் தஊசல்.

என அருட்சுத்திசொல்லி

அங்கே ஒரு பெண்சிறந்த தனது தாயைப்பார்த்துச்சொல்லியதாகத் தாங்கப்பெற்ற இசையையுடைய சொல்லெனத் தக்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதமொழியர்வெண்ணீற்றர்செம்மேனியர்
நாதப்பறையினரன்னேயென்னும்
நாதப்பறையினர்நான்முகன்மாலுக்கு
நாதரிந்நாதனாரன்னேயென்னும்
கொன்றைமதியமுங்கூவிளமத்தமுந்
துன்றியசென்னியரன்னேயென்னுந்
துன்றியசென்னியின் மத்தமுன்மத்தமே
யின்றெனக்கானவாறன்னேயென்னும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்னை - தாய்.

என ஆத்துமபூரணஞ்சொல்லி

பக்கங்களிற்பாடுகின்ற தும்பியை விரும்பிப்பார்த்துக் கடவுளுடைய திருவடியைத் துதிசெய்யென்று,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவேறுகோனும்புரந்தரனும்பொற்பமைந்த
நாவேறுசெல்வியுநாரணனுநான்மறையு
மாவேறுசோதியும்வானவருந்தாமறியாச்
சேவேறுசேவடிக்கேசென்றூதாய்கோத்தும்பீ.

பூமேலயனோடுமாலும்புகலரிதென்
றேமாறிநிற்கவடியேனிறுமாக்க
நாய்மேற்றவிசிட்டுநன்றாய்ப்பொருட்படுத்த
தீமேனியானுக்கேசென்றூதாய்கோத்தும்பீ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோத்தும்பீ-தெய்வலோகவண்டு.

எனசிவனோடைக்கியமாய்

சோலையின் மத்தியிலே வாழ்கின்ற குயிலைப்பார்த்து அழகிய இளங்குயிலே இங்கே எமதுகடவுளைக் கூவியழைப்பாயென்பதாகிய.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீதமினியகுயிலேகேட்டியேலெங்கள்பெருமான்
பாதமிரண்டும்வினவிற்பாதாளமேழினுக்கப்பாற்
சோதிமணிமுடிசொல்லிச்சொல்லிறந்துநின்றதொன்மை
யாதிகுணமொன்றுமில்லானந்தமிலான்வரக்கூவாய்.

கொந்தணவும்பொழிற்சோலைக்கூங்குயிலேயிதுகேணீ
யந்தணனாகிவந்திங்கேயழகியசேவடிகாட்டி
யெந்தமராமிவனென்றிங்கென்னையுமாட்கொண்டருளுஞ்
செந்தழல்போற்றிருமேனிதேவர்பிரான்வரக்கூவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குயில்-கோகிலம்.

என ஆத்துமவிரக்கஞ்சொல்லி

கிளியைப்பார்த்துச்சந்திரனைத்தரித்த கடவுளைச்சொல்லென்று

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏராரிளங்கிளியேயெங்கள்பெருந்துறைக்கோன்
சீரார்திருநாமந்தேர்ந்துரையா-யாரூரன்
செம்பெருமான்வெண்மலரான்பாற்கடலான்செப்புவபோ
லெம்பெருமான்தேவர்பிரானென்று.

சோலைப்பசுங்கிளியே தூநீர்ப்பெருந்துறைக்கோன்
கோலம்பொலியுங்கொடிகூறாய்-சால
மேதிலார்துண்ணென்னமேல்விளங்கியோர்காட்டுங்
கோதிலாவேறுங்கொடி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தசாங்கம்-பத்துவகை அங்கம்.

என அடிமைகொண்டமுறைமைசொல்லி

பூமியிலே தம்மை அடிமைகொண்ட கடவுளையல்லாமல் வேறொருவரைத் தெய்வமென்பதற்கு அஞ்சுகின்றேன் வினையையுடையேனென்னும் சிறந்த பண்ணையுடைய.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புற்றில்வாளரவுமஞ்சேன்பொய்யர்தம்மெய்யுமஞ்சேன்
கற்றைவார்சடையெமமண்ணல்கண்ணுதல்பாதநண்ணி
மற்றுமோர்தெய்வந்தன்னையுண்டெனநினைந்தெம்பெம்மாற்
கற்றிலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே.

கோணிலாவாணியஞ்சேன்கூற்றுவன்சீற்றமஞ்சே
னீணிலாவணியினானைநினைந்துநைந்துருகிநெக்கு
வாணிலாங்கண்கள்சோரவாழ்த்திநின்றேத்தமாட்டா
வாணலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அச்சம்-அஞ்சுகை.

என ஆனந்தமுற்று.

பின்பு அந்நகர்ப்புறத்திலே ஒரு பன்னக சாலைசெய்து அங்கிருந்தார் வேதாந்தப்பொருளாகிய இந்தத் திருவாசகத் தமிழைச்சொல்லிய மாணிக்கவாசகருடைய செய்தியனைத்தும் அரியபுகழையுடைய தில்லையிலுள்ளவர்யாவருந் தங்கள்கூட்டங்கள்தோறுஞ் சொல்லிச்சொல்லி நல்ல மகிழ்ச்சிபெற்று அதிசயித்தார். மாணிக்கவாசகர் முப்பத்தாறு தத்துவத்தின் முடிவிலே விளங்குகின்ற சபாநாயகரது திருநிருத்தத்தை தமக்குள்ளேகண்டு நித்தியம்போய் அந்தக்கடவுளைப் பத்தியினாலேசேவித்து இந்தவிதமாக தில்லைமாநகரத்து எல்லையிற்செய்த பன்னசாலையி லெழுந்தருளியிருந்தார்.

இதுநிற்க தாழ்ந்துநீண்ட சடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும்விடாத ஒருதபசியானவர் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமியிலுள்ளவளத்தை ஆயத்தக்க இச்சையுள்ள மனமுடையவராய்ச் சோழதேசத்தையடைந்து தில்லைமாநகரைவணங்கிப் பின்பு குற்றமில்லாத ஈழதேசத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து அங்கேபோயினார். அப்படிப் போன தபசியானவர் முதன்மைபெற்றநன்மையைக்கொண்ட ஈழநாட்டரசனிருந்த ஊரைச்சேர்ந்து மிகுந்த உள்ளன்பினா

லே தானிருக்குமிடந்தோறுஞ் சிதம்பரம் அளவில்லாதகாலம் வாழ்கவென்று சொல்லத்தொடங்கினர். தான்போய் சேருமிடங்கடோறுஞ் சிறக்கப்பெற்ற பொன்னம்பலம் வாழ்கவென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கு நாளில் அங்கேயிருக்கும் நன்மையில்லாத மூடராகிய புத்தர்கள் ஈழதேசத்து ராஜாவுக்கெதிரேபோய் நயப்புடன்வணங்கி அரசனே ஒன்றுகேள்குறையில்லாத திறமையுடையவனாகும் ஒருத்தன் இந்நகரிலேயிருக்கின்றான். அவனுக்காபரணம் ருத்திராட்சமாலிகை அவன் நாள்தோறும்புசிப்பது பிக்ஷை நின்றாலும் இருந்தாலும் பிரகாசத்தையுடைய பொன்னம்பலம் வாழ்க வென்னுஞ் சொல்லைச் சொல்லுகிறானென்றார்கள் அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட வரசனானவன் அவனை இன்று இங்கேகொண்டு வாருங்களென்றான். உடனே அவரும்போய் அன்புடையவரே உம்மை அரசன் அழைக்கின்றான் வாருமென்ன அதற்கவர் சொல்லுவார் நாள்தோறும் நன்மையுந்தீமையுமில்லாத பிக்ஷையெடுத்து உண்பதல்லாமல் வேறொன்றுநினையாதவர்களிடத்தும் அரசனுக்குக் காரியமுண்டோவென்றார் அதற்கவர்கள் ஊரிலே பிக்ஷையெடுத்துண்டாலும் காரியம் ஒன்றுமில்லையானாலும் பூமியிலே யிருக்கின்றவர்களுடைய உயிரை இரட்சித்தல் அரசர்களுக்குப் பாரமாகும் ஆகலினால் பரிமளிக்கின்ற மாலையினையுடைய எங்கள் அரசனிடத்திலே வரவேண்டுமென்க தீங்கொன்றுமில்லாத தவசி நல்லதெனவேலையுடைய தூதருடனேபோனார்.

அப்போது ஆதியாகிய பிடகநூன்மூன்றுமறிந்து நான் குற்றமும்நீங்கி சீலமைந்துந்தரித்து காமாதியாறும் பஞ்சேந்திரியங்களும் அடக்கப்பட்ட இயல்பையுடையவனைப்பஞ் சகந்தமுங்கெடுவது முத்தியென்று காட்டுகின்ற பௌத்தாசிரியன் தன்னுடனேயிருக்கச் சேனைகள்புடைசூழ அழகுசிறந்த புயத்தையுடைய புத்தராசனும் சபையின்கண்ணிருந்தான் அங்கு தபசியானவர் உடுக்கப்பட்ட ஒருவெள்ளைக் கோவணமும் பிரகாசிக்கப்பட்ட கபாலமும் சதங்கைகட்டியநெடியபிரம்பும் திலதப்பொட்டணிந்த திருமுகமும் சிரிய புன்சிரிப்பும் அசைகின்ற சடையும்பார்த்து அரசன் திடுக்கிடவந்து திருவம்பலமென்றுசொல்லி அங்கேயிருந்தார். அப்படியிருந்த தபோதனரைப்பார்த்து இப்போது நீர் திருவம்பலமென்று

இங்கேசொல்லுந்தன்மை என்னவென்றுவினவ அவ்வரசனுக்கு அவர்சொல்லுவார் செல்வத்தையதிகரிக்கச்செய்துங் கீர்த்தியினாலே பிரகாசிக்கின்ற சோழராஜாவானவன் பிரியாத தன்னுடைய கிருபாநோக்கங்களாலே இரட்சிக்கின்ற சோழநாட்டிலே ஸ்ரீ சிதம்பரமென்றொரு ஸ்தலமுண்டு அந்தஸ்தலம் முன்னே தில்லைவனம் அதுவோ திரிபுவனத்துக்கு முன்னேயுண்டாகிய தெய்வஸ்தலமாம் அதனால் மூலஸ்தலமென்று சொல்லலாம் இந்தப் பூமிக்கு நடுவாகப் பிரகாசிக்கின்ற சிற்சபையிலே சந்தனம்பூசப்பட்ட ஸ்தனத்தையுடையஉமாதேவி காணச் சபாநாயகர் நிருத்தஞ்செய்தார். நிலைபெற்றதில்லையுடைய மனுச்சக்கரவர்த்தியின் புத்திரனாகிய இரணியவன்மனுடைய தேகத்திலிருந்த குட்டநோயைநீக்கி நெடியமகமேருவைபோலுந் திவ்விய தேகத்தைக்கொடுத்த பரிசுத்தமாகிய சிவகங்கையென்னும் ஒருதடாகமுண்டு முன்னேபூமியில் ஒரு தவமுஞ்செய்யாதவரும் அதிலேமூழ்கிப் பஞ்ச கிருத்தியற்குக் காரணமாகிய திருநடனத்தைத்தெரிசித்தால் அவர்கள் உலகத்திலேவந்து பிறவார்கள் பொருந்திய பிறவியைநீக்கி ஆத்மகோடிகளுக்கு நன்மையான மோட்சத்தைக் கொடுப்பதற்கு நிலைக்கின்ற அநேக சமயதெய்வங்களில் யானே வல்லவனென்று திருவடிமேல் அழகுவிளங்கிய பொன்னாற்செய்த வீரக்கழலையணிந்து வலிமைபொருந்திய கொடியுங்கட்டி அருட்சத்தியாகிய உமாதேவிகாண திருநடனஞ்செய்தான் நிறையப்பெற்ற சடாமுடியையுடைய பரமசிவனுடைய இரண்டுபாதத்தை வணங்காத தீயமனமும், வாக்கும், செய்கையுமுடையகொடியவர்களும் ஒருதரம் நிலைபெற்ற பொன்னம்பலமென்று சொன்னால் செல்வத்தைத்தருகின்ற ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை இருபத்தோராயிரத்தறுநூறுதரம் நாவைக்கொண்டு சொல்வதற்கு நிகரல்லவென்றூர் மலையென்றுசொல்லும் மிகுந்த நற்குணத்தையுடைய தபசியானவர் விபூதிபஞ்சாட்சரமில்லாத அரசனே திருவம்பலமென்று நாம்சொன்னதற்கு பொருள் இதுவாகுமென்றார்.

அப்போது புத்தகுருவானவன் தேறுகின்ற பிடகாகமமூன்றும் சொன்ன தலைவனாகிய புத்தனையல்லாமல் வேறேயொரு தெய்வமுண்டோவென்று கோபித்துச்சொல்லி அப்படியானால் தில்லைமாநகருக்குப்போய்வாதுசெய்து அவரிருந்து

நிருத்தஞ்செய்கின்ற பாதத்திலிடுகின்ற வீரக்கழலையும் பிடிக்கின்ற கொடியையும் அறுத்துப்போடுவேன் புத்தனொருவனே தவிர வேறுதெய்வமில்லையென்று அந்தச்சபையை அரசமர நீழலிலிருக்கும் புத்தன் கோயிலென்று சொல்லும்படி வைப்பேன் இந்தக்காரியத்தை மூன்றுதினத்தில் யானேமுடிப்பேனென்று அழகிய சிவிகையின்மேலேறிக்கொண்டு தன்னுடைய பாதத்தை வணங்குகின்ற பௌத்தகூட்டங்கள்சூழ மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலும் நாடும்காடும் நீங்கிப் புத்தியிலே விசனங்கொண்டு சீக்கிரத்திலே ஸ்ரீ சிதம்பரத்திற்குப்போனான் புத்தராசனும் தன்னுடைய செல்வம்போன்ற புத்திரிக்கு முன்னமேயுண்டான ஊமைத்தன்மை நீங்க ஸ்ரீ சிதம்பரத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்னுடைய சேனைகள்சூழ ஒப்பற்றபெரிய சிவிகையிலேறிக்கொண்டு புத்திரியோடு சோழநாட்டையடைந்து தில்லைமாநகரம்வந்து சேர்ந்தான்.

இப்படி இந்தப் புத்தராசன் வருவதற்கு முன்னேவந்த புத்தகுருவானவன் அக்கினியைத்தரித்த சிவந்தகையையுடைய பரமசிவனது தில்லைமாநகரத்து எல்லையின்முன் சிவிகையை விட்டிறங்கி மிகுந்த குளிர்ச்சிபொருந்திய கங்கையைத்தரித்த சடைமுடியையுடைய பரமசிவனது ஆலயத்திலே பொன்னாற்செய்த மண்டபத்தில்வந்துசேர்ந்தான் அங்கேயிருந்த புத்தகுருவைப் புத்தராஜன் வணங்கித் துதிசெய்து உயர்ந்தமகிழ்ச்சியடைந்திருந்தபோது சர்ப்பத்தைமுடித்த சடையையுடைய பரமசிவனது திருக்கோயிலிலே பணிவிடைசெய்பவர்கள் இவர்கள் வருதலைக்கண்டு எல்லாரும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து தங்கள் தங்கள் மனநொந்து அக்கினியைப்போற் கொதித்துக் கோபித்து அவர்களாயாசங்கொள்ளும்படி சிலவார்த்தைகளைப் பேசிக் கடவுளிருக்கின்ற தில்லைமாநகரின்கண் எல்லையை விட்டுப் புத்தனே சீக்கிரத்திலோடிப்போய்விடு இது நாங்கள் பொறுக்கமாட்டோமென்று சொன்னார்கள். புத்த குருவானவர் வெற்றிமாலையையணிந்த சோழன் முன்னே உயர்ந்த தர்க்கம் பேசி நீங்கள் போற்றப்பட்ட சைவமார்க்கம் நிலையன்றென்று சொல்லிச் சிறப்புப்பொருந்திய புத்தனே யுயர்ந்த தெய்வமென்று இப்போது சொல்லாமல் போவதில்லையென்றான்.

இவ்வார்த்தையைச் சொன்னபின்பு அவர்கள் யாவருக்கும் இசைச்சொல்லுவோமென்று சீக்கிரத்திலே உண்மையா

கிய தபோதனர்களுக்கும் தில்லைமூவாயிரவர்களுக்கும் பரிகலத்தார்களுக்கும் அவரவர்கள் வீடுதோறும்போய்ச்சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட அவர்கள்புண்ணிலே வேல்நுழைத்ததுபோல வருத்தப்பட்ட சபாநாயகரெழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கோயிலிலே அழகிய ரத்தினம்பதித்த மண்டபத்திலிருக்கின்ற புத்த குருவினுடைய நினைப்பென்னவென்று கேட்போமென்று சீக்கிரத்திற் போயினார்கள் தில்லைமூவாயிரவர்போக எதிர்கொண்டுவராத உண்மை ஞானமில்லாத புத்தனைக் கோபித்துப் பலபேச்சுகள் பேசப் பிழைக்கும் வகையறியாத நீ இங்கே அஞ்சுதலில்லாமல் மதியாமலிருந்ததன்மை யென்னவென்று கேட்டார்கள். அதற்குப் புத்த குருவானவன் நான்கு வேதமும் ஆறு சாஸ்திரமும் பதினென் புராணமும் இருபத்தெட்டாகமமும் ஆகிய இவைகளாலே உங்களுடைய தெய்வமே உண்மையான தெய்வமென்று சொல்வீர்களானால் எங்கள் தெய்வமே உண்மையானதெய்வமென்று யான் சொல்லுவேன் இங்கே என்னெதிரே சொல்லுமென்றுசொன்னான் அதற்குத்தில்லைமூவாயிரவர் இன்று இருவினையுடைய உன்னோடுபேசுகிறது நமக்குத் தகாதகாரியம் ஆனாலும் சிறப்பொன்றுமில்லாத உன்னை ஒருசொல்லிலேசெயிப்போம் ஆயினும் மிகுந்த திறலையுடைய அரசர்களும் மெய்யுணர்வினையுடைய பெரியோர்களுங் கூடியிருக்கின்ற சபையெதிரே நம்முடைய தர்க்கவார்த்தைசொன்னால் இது தக்கது இதுதகாதென்று அவர்கள் சொல்லுவார்களானால் எந்தக்கலகமுமில்லை இதுவேகாரியமாகுமென்று சொல்லி சோழராஜாவையும் பிராமணர்களையும் பெரிய தபோதனர்களையும் கலைக்கியானவல்லவரையும் நாளைச்சிதம்பரத்தை தரிசிக்கவரும்படி பலதிருமுகங்கள் எழுதிவிட்டுப் புத்தகுருவைப்பார்த்து இன்றொருபொழுதுமாத்திரம் நீயிங்கிருப்பாய் நாளையுன்னுடையதாழ்வை உலகத்திற்குக்காட்டுவோமென்று சொல்லித் தங்கள்வீட்டிற்குப் போய் நல்லுணவையுண்டு அன்றிராத்திரியாவரும் நித்திரை செய்யும்போது அழகுபொருந்திய பொன்னம்பலத்தில் திருநடனஞ்செய்கின்ற சபாநாயகரானவர் கையிற்பிரம்புகொண்டு தழைத்தசடைமுடியும் திருநீறணிந்ததிருமேனியும் உடையவராய் எல்லாரும் விரும்புகின்ற திருவுருவங்கொண்டு சூரியனுதயமாகுமுன்னேவந்து கனவிலே எல்லார்க்கும் நீங்கள் வருந்துவதை யொழியுங்கள் நம்முடைய தில்லைமாநகரத்தெல்லை

யில் திருவாதவூரனாகிய மாணிக்கவாசகனிருக்கிறான். இந்தச் செய்தியைக்கேட்டால் தர்க்கசாஸ்திரத்தைக்கொண்டு புத்தரை வாதுசெய்து வெல்லுவான் ஆதலால் இப்பொழுதே அரிய தவத்தையுடைய நீங்கள்போய் அவனையழையுங்களென்றார்.

பின்பு அவரவர்களும் விழித்து எழுந்து தாங்கள் கண்ட கனவைக்குறித்து உசாவி அதிசயித்து மனவருத்தம்நீங்கிமெய்த்தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசக ரெழுந்தருளியிருக்கின்ற இடத்துக்குப்போவோமென்று உத்தமமாகிய அவரதுபன்ன சாலையில் சீக்கிரத்திற்போய் சிறந்த கிருபாமலையாகிய மாணிக்கவாசகரைக்கண்டார்கள். அப்போது அவர்பதுமாசனத்தின் மேலிருந்துயோகம் நீங்கியிருப்பதைக்கண்டு சபாநாயகர் கனவிலேவந்து அனுக்கிரகஞ் செய்தவைகளையெல்லாம் தில்லைமூவாயிரவர் அவருக்குச்சொன்னார்கள் அந்தத் திருவார்த்தையானது மாணிக்கவாசகர் செவியினிடத்திலே சேர்ந்த மாத்திரத்திலே முன்னமே கடவுள்சொல்லியிருப்பதை நினைத்துவந்த தில்லைமூவாயிரவருடனே சீக்கிரம்போய் அழகிய சபாநாயகரைவணங்கித்திருவருள்பெற்று பௌத்தர்களிருந்த மண்டபத்திற்குப்போய அவர்கள் தீமையுள்ளமுகத்தைப்பார்த்தால் துன்பமுண்டாகுமென்று திரைபோட்டுக்கொண்டு ஆசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்தார் நிலைபெற்ற வேதப்பிராமணர்கள் பௌராணிகா - கலைஞானம்வல்லவர்கள் முதலியபெரியோர்களுடனே சோழராஜா சீக்கிரத்தில்வந்து அழகியசபாநாயகரைத் தரிசனஞ்செய்துக்கொண்டு பிரகாசம்பொருந்திய ரத்தினமிட்டிழைத்த மண்டபத்திற்குவந்து கிருபைமிகுந்தமாணிக்கவாசகர்திருவடிவணங்கி அவருக்குப்பக்கத்திலே பூரணச்சந்திரன்போல் இடப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்தான் அப்போது மாணிக்கவாசகர் மகிழ்ச்சியடைந்து புத்தனைப்பார்த்து திருட்டுவார்த்தை சொல்லப்பட்டவனே நீவந்தகாரணத்தைச்சொல்லென்றுகேட்க அவ்வுரைகேட்ட புத்தனானவன் நிலைபெற்ற எங்கள்தெய்வமல்லாமல் வேறேதெய்வமில்லையென்று இந்த வூரில்வந்துசொல்லி இங்கே எல்லாருங்காணப் பொன்னம்பலத்திலே எங்கள் புத்தரைவைக்கவிரும்பி நேற்றே வந்திருக்கிறேன் இதல்லாமல் யானினைத்தது வேறொன்றுமில்லையென்றான் இப்படி அவன்சொன்னபோது மாணிக்கவாசகர் புன்னகைகொண்டு முன்பிறப்பிலே தவமொன்றுமில்லாதவனே மூய

ல்யாளையாவதுண்டோ, நல்லது, அதுநிற்க, உன்னுடைய நல்ல பெரியதெய்வமும் ஆத்மாக்கள் அவனடியிற்சேருஞ்செய்தியும்சொல்லென்றுகேட்க அதற்குப் புத்தகுருவானவன்கோபமடைந்து கண்ணில்லாதவனுக்கு சூரியகிரணத்திெளியை காட்டக்கூடுமோ அரிதாகிய எங்கள்புத்ததேவனுடைய நல்ல கீர்த்தியைச்சொல்லவேண்டுமானல் நல்லநாவானவை பல்லாயிரம்வேண்டும் எதுகடவுள் தருமம் விளங்குகின்ற நல்லபிடகாகமஞ்சொல்லி அன்னையுடையவனைப்பிரகாசிக்கின்றஅநேகயோனிகள்தோறும் பிறந்து ஆத்மகோடிகளுக்கு உறுதி செய்து பொல்லாங்கைத்தருகின்ற கொலை - களவு-பொய்-கள்ளுண்ணல் என்னும் நான்குகுற்றங்களையும் நீக்கி மேன்மைசிறந்திருக்கின்ற அரசமரநீழலிலே எமதுகடவுள் சேர்ந்திருப்பான் பொருந்திய கருப்பத்திற்சேருகின்ற உருவம் வேதனை-குறிப்பு - பாவனை - விஞ்ஞானம் ஆகியபஞ்சகந்தங்களுங்கூடி ஒழிவில்லாத அநேகவறிவுண்டாய் நீங்குவது பிறவித்துன்பமாம் அதுநீங்கக்கேடாயழிவது மோட்சமென்றான்.

அப்போதுமாணிக்கவாசகரும் சோழராஜாவினதுகளங்கமற்ற முகத்தைப்பார்த்துக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து அறியாமையினல் மயக்கங்கொண்டு பயித்தியவார்த்தை சொல்லுதல் இந்தப்புத்தனுக்கு இன்றுயாமென் சொல்வதென்றுசொல்லி பின்பு இதனைசொல்லுகின்றார். தருமமுண்டன்று புத்தனுனவன் பிடகநூல்சொன்னானென்றாய்பொருந்திய அறிவுதோன்றிக்ஷணநேரத்தில் மறைந்துபோமென்றாய் சொல்லும்பொருளும் நீதேடிச்சொல்லுமுன்னே உணர்வுகேட்டால் அஞ்ஞானத்தைத்தருகின்ற உன்னூல்சொல்வது எப்படிசொல் ஆகையினலே தருமசாஸ்திரமென்பது உனக்கில்லை ஆத்துமாக்களுக்காக அநேகயோனிகள்தோறும் உன்கடவுள்போய் பிறந்தானென்றாய் குற்றம்பொருந்திய ஒருவர்கொண்ட மயக்கத்தைத தீர்க்கவந்தவர்களும் அதிகமயக்கத்தைக்கொண்டால் அந்தமயக்கம்போகுமோ அன்றியும் எங்கள் கடவுள்கொல்ல நினையானென்றுசொன்னாய்முன்னே அநேகயோனிகள்தோறும் பூமியின்மேல் பிறக்குங்காலத்தில் வெல்லுகின்ற புலிகளாகவும், நரிகளாயும், பிறக்கும்போது கொடியபசிவந்தால் அரசமரநீழலிலிருக்கும் உன்னுடைய கடவுள் புல்லுந்தழையுந்தின்பானோபொய்யாகிய உன்னாகமத்தில் ஐந்து கந்தங்களுடனே

கூடத்தேகமும் அழியுமென்றுசொன்னாய் அப்போதுன்கட வுளுக்கு உருவெங்கே அநேகயோனிகளில் ஆத்மாக்களு க்கு அருள்செய்யும்பொருட்டு ஒருவடிவங் கொண்டுவந்தா னென்பதென்ன புத்தியில்லாதவனே காரணமாகிய ஆத்மா வோடே கூடுகின்ற காரியமாகிய வடிவில்லா திருந்தால் உன்னுடைய சிறப்புப்பெற்ற தெய்வத்துக்கு வடிவில்லை நிறைந்த அறிவில்லாதவனே பஞ்சகந்தமுங்கெடுவது முத்தி யென்று சொல்லவும் பேரறிவில்லாத உன்பிடகாகமத்தை யார் சொன்னார் இருபத்தொருவரென்றெண்ணப்பட்டஉன்னுடை யபுத்தர்களெல்லாம்பிறப்பது சிறப்புப்பெற்ற தாயார்வயிற்றை பீறியென்றுசொன்னாய் அன்புடனே சுமந்துபெற்றதாய்மாரு டைய உயிர் நாசத்தையடைய குற்றஞ்செய்து அரிய நரகத்தி லே வீழ்வார்களே தெய்வமாவார்கள் மறைப்பிணையுடைய நா ன்குபூதத்தினுடைய கலப்பிலே பேதமேயல்லாமல் தோன்றிய வடிவுக்கு உயிரென்று வேறில்லையென்பாய் நீசொல்லிய அப த்த சாஸ்திரத்தில் இராத்திரியிலே நித்திரை செய்யும்போது உன்முகத்திலே ஏறிப்போகும் சர்ப்பத்தை இந்தப்பூதங்களறி ந்தனவோ அறிவில்லாதவனே உருவம் உயிரும் ஒன்றாய்கூ டும் அறிவு உனக்கில்லையென்றாய் இந்தவுருவம் நீங்கினகால த்தில் உயிரும் சீக்கிரத்தில் நீங்கிப்போகும் உருவமும் உயிரும் வேறாகுமென்று உன்வாயாற்சொல்வாய் ஆகாசமில்லை அதனி டத்தே சத்தமுமில்லை அந்த ஆகாசம் இவ்வழக்காமென்று சொன்னாய் உன்னாகமத்தில் பிருதுவி அப்புதேயுவாயு நான்கு பூதமும் இருப்பதற்கு இடம் ஆகாசமல்லவோ நீசொல்லப் பட்ட சொல்லினோசை ஆகாசத்திலுண்டாகிய தென்றுசொல் லுவாய் இடமிகுந்த திசையென்றுசொல்வது இவ்வழக்கென் றுசொல்லுவாய் இப்படிச்சொல்லுகின்ற நீயே நெடியவடதி சையிலேஅரசமரமிருக்கின்றதென்றுவணக்கஞ்செய்வாய்பூமி யிலே அறிவில்லாதவர்களும் பயித்தியங் கொண்டவர்களும் பொய்வார்த்தை பேசுகிறவர்களும் இருக்கின்றசபையிலேஉன் சொல்லெல்லாம் பொருந்தும் மரங்கள் உயிரல்லவென்றுசொ ல்வாய் நிலைபெற்ற பஞ்ச பூதத்திலுண்டாகியதேகத்தையுடை யவர்போல நல்லநீரை உன்கையினாலே இலைகள் தளிர்த்துவ ளர்ந்திருக்கும் அஃதில்லாவிட்டால் சருகாகும் ஆகையினாலே செனனபேதத்தில் கன்மங்களைபுசிப்பிக்க எமதுகடவுள் உயிர் களுக்கு அமைத்த வடிவாகுமென்று சொல்வாய் ஒருவுயிரைக்

கொல்வது பழுது பூமியிலேதானே செத்த மாமிசத்தைதின்ப து நன்றென்றுசொல்வாய் உன்பொய்யாகமத்தியிலேதின்னெ ன்று உனக்கு நல்லவுயிரைக்கொன்று மாமிசத்தை உண்பித்து உன்பசியைத் தணிப்பார்க்குப் பாபமடைவது உனக்கு நல்ல தோர் காரணமிருக்க எப்போதும் காரியங்கெடுவதே மோட்ச மென்று வேதங்கள்பரவுகின்ற எம்பெருமானாகிய பரமசிவனு டைய ஆகமஞ் சொல்லப்பட்டவர்கள் சொல்லுவார்கள் போ ரால்வருந்தும் உயிருங்கூடக்கெடுவது முத்தியென்கிற பெரிய பெரியவருத்தங்கொண்ட நீயே பிறிவையறியாமல்சொல்வாய் பஞ்சகந்தமும் அழிந்தால் முத்திபெற்றவர் யாவரென்றுவி னவ அழிந்த அஞ்சிலும் உண்டானஅறிவென்றுசொன்னால் அப்போதுபஞ்சகந்தமும் அழியவுமில்லைமோட்சமுமில்லையா மென்று மாணிக்கவாசகர்சொல்ல அதைக்கேட்டு மிகுந்த கீர் த்தியானது மங்கியிருந்த புத்தனும்கோபித்து உங்களுக்குத் தெய்வமில்லைமோட்சமு மில்லையென்றுசொன்னீர் உம்முடை யதெய்வமாவதெது நீங்களடையுமோட்சமெது என்றுகேட்க சிவஞானமறிந்த சைவராகிய மாணிக்கவாசகர் அழகிய கல் லால விருட்சத்தி னீழலிலிருந்து தருமஞ்சொல்லுகின்ற வடி வைக்கண்டு அநேகம்பேர் தெரிசிக்கச்செய்வான் விபூதிதரித்த திருமேனியையுடையவன் உமாதேவியையொருபாகத்திலுடைய வன் கிருபையுடையவனான இப்படிப்பட்ட எங்கள்கடவுளது பெருமைசொல்வதற்கு எளிதோ தில்லைமாநகரில் அழகியபொ ன்னம்பலத்திலிருக்கிற சந்திரனையணிந்த எமது கடவுளான வர்சொல்லுதற்கு ஒருமுடிவு உண்டானவரோ என்றுசொன் னார் அப்படிசொல்லுமளவில் பலபேச்சுகள்பேச முயலவேண் டுவதில்லை நில்லும் நான்கேட்டதைச் சொல்லுமென்று நீச னாகிய புத்தன்முன்னே கல்லாலின் கீழிருந்து தருமஞ்சொன் னான் எங்களுடையகடவுளென்றுஎன்னெதிரே சொன்னீர்கை யிலே நிலைபெற்ற செபமாலையைக் கொண்டிருப்பதுவேறொரு நினைதற்கரிய நல்லதெய்வமுண்டென்று நினைத்தோ வளம் பொருந்திய உலகத்தார் வணங்கும்படிக்குச் சிதம்பரத்திலே நடனஞ்செய்வான் எமது கடவுளென்றுசொன்னீர் நினைந்து போகப்பட்ட நல்லறிவையுடைய சிலர்பார்க்க ஆடுவதல்லது தமதிச்சையினாலே ஆடுவாருமுண்டோவென்றான் உலகமெல் லாம்பிழைக்க அழகிய பொன்னம்பலத்திலே நிருத்தஞ்செய்யு ம் எமதுகடவுள் திருமேனியிலேவிபூதிதரித்திருக்கிறானென்று

மேன்மைகொண்டு சொன்னீர் சிவந்தபிரகாசம் பொருந்திய திருமேனியிலே விபூதி பரிசுத்தமானதென்று உமது கடவுள் தரித்தாரென்றான் உமாதேவியை ஒருபாகத்திலே யுடையவனென்று பெருமைகொண்டு சொன்னீர் பாதிதேகம் பெண்வடிவாயிருப்பது பூமியிலே உண்டோ அப்படிபாதிதேகம் பெண்ணுருவாயுமது கடவுளிருந்தால் நீர் துறவிலிருக்குந் தவமென்ன என்றான்.

இப்படியாக அந்தபுத்த குருசொன்னதற்கு மாணிக்கவாசகர் இகழ்ந்து நகைசெய்து எமது கடவுளுடைய அடியார்கள் பெரியவாழ்வைப் பெறவந்தவர்கள் நல்ல உபதேசமாகிய இதனை நல்லதவமொன்றில்லாத உன்னெதிரே சொல்வதல்லவென்றுசொல்லி உயர்ந்த செபமாலிகையைக்கையிலேவைத்திருப்பது உலகத்தாரெல்லாம் இங்கேயுயர்ந்த தவங்கள் செய்கிறதென்று நினையாய்தாங்கப்பெற்ற ஆயுதத்தொழில்களைச் சார்புடனே பழக்குகின்ற பக்குவமுள்ள ஆசிரியருடைய கையிலேகொள்ளும் ஆயுதம்போலாகும் தவப்பயனைச் சம்பாதியாதவர்களைப்போல ஊன்கண்ணையுடையவராகிய உலகத்தார்காண எதிரே கூத்தாடுவானென்றாய் விறகிலேயிருக்கும் தீயைப்போலத்தேகத்திலேகலந்து உயிரையெல்லாம் ஆட்டுவிக்கும் நட்டுவன் எமதுகடவுளென்று எண்ணிக்கொள்வாய் உம்முடையகடவுள் விபூதியையணிந்தது என்னவென்று கேட்டாய் அது ஆத்மாக்களுக்குத் துன்பத்தைத் தணிப்பதென் றெண்ணிக்கொள்வாய் அதுபிறந்திருக்கின்ற தம்முடைய பிள்ளைகள் அடைந்தநோயை நீக்கும்படி தாய்மார் சாப்பிட்டமருந்தாகும் புல்லறிவைக்கொண்டு அநேகம் வீண்வார்த்தைகள் பேசுகின்ற புத்தனே நிற்பாய் அவனையல்லாமல் ஒருவர் நீற்றைத்தரிப்பதுண்டோ நல்ல திருநீற்றிலுள்ள சுகம் வேதஞ்சொல்லுவதல்லாமல் மற்றொருவராற் சொல்லுதற் கெளிதோ ஒரு பாகத்திலே உமாதேவியை வைப்பது குற்றமென்று சொன்னாய் உலகத்தாருக்குப் போகத்தைத் தரவேண்டுமென்று நினைத்து மேகத்தையொத்த கூந்தலையுடைய பார்வதியை யொருபாகங்கொண்டிருந்தார் அல்லாமலும் உயிர்கட்கு யோகத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு யோகவுருவங் கொண்டிருந்தார் குருடர் கையிலிருக்குந் தடியையல்லாமல் வேறொன்று மறியாதவிதம் போல் இந்தப்பேச்சுமாத்திரங் கற்றாயல்லாமல் வேறொன்று

மறியமட்டாய் வலிமைபொருந்திய அழகிய இடபவாகனத்தையுடைய பரமசிவன் பூவிலிருக்கும் மணம்போல் ஆத்மாக்களிடத்தில் கலந்து நின்ற நிலைமையைப்பார்த்தாயில்லை கண்ணில்லாத ஆதியாகியும் சிவயோகியாகியும் மிகுந்த போகியாகியும் அரூபியாகியும் சோதியாகியும் வெகுரூபியாகியும் இன்பக்கடலாகியும் இருக்கின்றகடவுள் துன்பமில்லாத நீதிநிறைந்த கனகசபையிலேநின்ற நிலையையல்லாமல் எதுசிரசு எது பாதம் யார் அவரை யறிவார்கள் என்றுசொல்லி அளவற்றகலைகளில் வல்லவராகிய மாணிக்கவாசகர் மைந்தர்கள் மங்கையர்கள் ஆகிய இவர்கள்வாக்கிலிருக்கின்ற சரஸ்வதி நீயேபொய் வார்த்தை பேசுவதென்ன காரணமென்று ஆதியாகிய கலைவாணியைக்கோபித்து நான்குவேதங்களையுஞ் சொல்லிய நீதானே இந்தப்பொய்யைச் சொல்லவேண்டியதென்ன தக்கன்யாகத்தில் உன்மூக்கையறுத்ததை மறந்துவிடலாமா திரிநேத்திரத்தையுடைய பரமசிவனது திருவருளில்லையென்று சொல்லும் மூடருடைய நாவைவிட்டு நீ சிவனுடைய ஆக்கினைப்படியே போவென்றுசொல்ல சரஸ்வதியும்பயந்து வஞ்சகருடைய நாவினின்றும் நீங்கினபின்பு அவர்களெல்லாம் விஷஞ்சாப்பிட்டவர்கள்போல் ஒடுங்கி நடுங்கி ஊமைகளானார்கள் ஈழதேசத்துராஜன் அதுகண்டு மனம்நொந்து சிவஞான நூல்களிற் குறைவில்லாத மாணிக்கவாசகர் திருவடிகளைவணங்கி நின்று சுவாமீ, பேசத்தக்கவர் ஊமையாயினார்கள் பேச்சில்லாத ஊமையாகிய என்புத்திரிக்கு ஊமைநீங்கி நல்லவார்த்தைபேசவந்தால் நானுமக்கு நல்ல அடியனாவேனென்றுசொல்ல அதைக்கேட்ட மாணிக்கவாசகர் சீக்கிரத்திலழைத்துக் கொண்டுவாவென்று சொல்ல அவனும் உண்மைபொருந்திய அந்தசபைக்கு வந்தாள்.

அந்தச்சபையிலேவந்து நின்று கன்னிகையை மாணிக்கவாசகர் பார்த்துக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து பின்பு அழைத்து எதிரிலிருக்கவைத்து உள்ளம் நடுங்கி அங்கிருந்த புத்தன்சொல்லிய தகர்த்துக்கெல்லாம் குளிர்ந்த வாசனைபொருந்திய கூந்தலையுடைய பெண்ணே நீயுத்தரஞ் சொல்வாயாக வென்றார் பத்தியைநன்றாயறியாத புத்தரானவர் சொல்லிய தர்க்க வார்த்தைக்கெல்லாம் படித்தறிந்தவர்கள்போல் இந்தப்பெண்ணானவள் உத்தரஞ்சொன்னாள் அதைமாணிக்கவாசகர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூசுவதும்வெண்ணீ றுபூண்பதுவும்பொங்கரவம்
பேசுவதுந்திருவாயான்மறைபோலுங்காணேடீ
பூசுவதும்பேசுவதும்பூண்பதுவுங்கொண்டென்னை
யீசனவனெவ்வுயிர்க்குமியல்பானன் * சாழலோ.

அருந்தவருக்காலின்கீழறமுதலாநான்கினையும்
மிருந்தவருக்கருளுமதுவெனக்கறியவியம்பேடீ
யருந்தவருக்கறமுதலன்றருளிச்செய்திலனேற்
றிருந்தவருக்குலகியற்கைதெரியாகாண்சாழலோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனச் சிவனுடையகாருணியத்தை.

விளையாட்டாக மகிழ்ச்சியினாலே அந்தப்பொருளையெடுத்துப் பாடலாகச்சொன்னார் அதைக்கண்ட ஈழராஜனும் அஞ்செழுத்துஞ்சொல்லி விபூதிதரித்தபின்பு தாழநின்று அடிமைத்திறத்திலே தவமில்லாத அடியனையின அதைககண்ட சோழராஜனும் தில்லைமூவாயிரவரும் திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்கவென்று துதித்து அழகியமாணிக்கவாசகரை ஏத்தினார்கள் தக்கதாகியசிறப்புள்ள ஈழராஜனும்மாணிக்கவாசகரெதிரேநின்றுருத்திராட்சமணிந்து விபூதிதரித்து அடிமைத்திறமுடையவனுகவே துக்கத்தைத்தருகின்ற சிவந்த சீவர வஸ்திரத்தால் மூடும் உடம்பையுடைய புத்தர்மிகுந்த ஊமைத்தன்மை தங்களுக்கு நீங்கவேண்டுமென்று வணங்கினார்கள். சோழராஜனும் தில்லைமூவாயிரவரும் மற்றவரும்வணங்கி எமதுகடவுளே இந்தப்படியருள்செய்வாயென்றுசொல்ல மாணிக்கவாசகர் மகிழ்ந்து கிருபாநோக்கஞ்செய்யஉடனே அவர்களெல்லாம் ஊமைத்தன்மைநீங்கி நமஸ்கரித்து சளங்கரகிதமான மனமுள்ளபெரியவரே முன்பிறப்பிலே நிலைபெற்ற தீவினையைச் செய்தபடியால் குற்றமற்ற விபூதிதரித்து நல்ல ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை உச்சரியாமலிருந்தோம் பூசுவதாகிய திருநீறும் தரிக்கப்பட்ட உருத்திராட்சமும் காவிவஸ்திரமும் ஆகிய இவைகளெல்லாங் கொடுப்பீர் இந்தச்சிவப்புவஸ்திரத்தைச் சுடுவீர் என்று வணங்கினார்கள்.

அழுக்காறில்லாத மனமுள்ள மாணிக்கவாசகர் புன்சிரிப்புடையமுகத்தினராய்ப் பூர்வஜன்மத்திலிவர்கள் தவஞ்செய்தவர்களென்று மனதிலே நினைத்துக் கெடுதலில்லாத விபூதிதரி

* சாயல் – ஓ – சூழல் – ஓ – வித்து – நாதம் – ஆக இயல்பானனெனபதை மகளிர் விளையாட்டென்ப.

த்துப் பிரகாசங்கொண்ட ருத்திராட்சமும் அணிவித்து அவர்களுடைய சீவரமாகிய வஸ்திரங்களைக் காந்தியையுடைய நெருப்புக்கு இரையாக்கினார் பின்பு இழிவான வேடங்கள் நீங்கி விபூதியைத்தரித்த புத்தர்களும் இராஜாவும் பழமையாயுள்ள திருவாதவூரராகிய மாணிக்கவாசகருடைய இரண்டுபாதங்களையும்வணங்கி நன்மையாகிய அழகிய திருச்சிற்றம்பலத்தை வணங்கி நயப்புடனே நெஞ்சியிலேயிருக்கும் வஞ்சகம் நீங்கி ஸ்ரீசிதம்பரமே தங்களுக்குநிலைபெற்ற பதியாகவிருந்தார்கள் மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் பதிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள் பின்பு மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருப்புலீச் சரத்தையடைந்து,

திருச்சிற்றம்பலம்.

* பூவார்சென்னிமன்னனெம்புயங்கப்பெருமான்சிறியோமை
யோவாதுள்ளங்கலந்துணர்வாயுருக்கும்வெள்ளக்கருணையினா
லாவாவென்னப்பட்டன்பாயாட்பட்டீர்வந்தொருப்படுமின்
போவோங்காலம்வந்ததுகாண்பொய்விட்டுடையான்கழல்புகவே.

புரள்வார்தொழுவார்புகழ்வாராயின்றேவந்தாளாகாதீர்
மருள்வீர்பின்னைமதிப்பாரார்மதியுட்கலங்கிமயங்குவீர்
தெருள்வீராகிலிதுசெய்மின்சிவலோகத்தோன்றிருப்புயங்க
னருளார்பெறுவாரகலிடத்தேயந்தோவந்தோவந்தோவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என அனுபவகீதமுரைத்து

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானவாளேந்துமையர்நாதப்பறையறைமின்
மானமாவேறுமையர்மதிவெண்குடைகவிமின்
ஞானநீற்றுக்கவசமடையப்புகுமின்கள்
வானவூர்கொள்வோநாமாயப்படைவாராமே.

தொண்டர்காடூசிசெல்லீர்பத்தர்காள்சூழப்போகீ
ரொண்டிறல்யோகிகளேபேரணியுந்தீர்க
டிண்டிறற்சித்தர்களேகடைக்கூடைசென்மின்க
ளண்டர்நாடாள்வோநாமல்லற் ‡ படைவாராமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

யாத்திரை செய்கை.

‡ படையெழுச்சி — வாள்பறை குடைமுதலிய படைகளின் எழுவகை.

எனப் பிரபஞ்சப்போர்கூறி

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்களிரண்டுமவன்கழல்கண்டுகளிப்பனவாகாதே
காரிகையார்கடம்வாழ்விலென்வாழ்வுகடைப்படுமாகாதே
மண்களில்வந்துபிறந்திடுமாறுமறந்திடுமாகாதே
மாலறியாமலர்பாதமிரண்டும்வணங்குதுமாகாதே
பண்களிகூர்தருபாடலொடாடல்பயின்றிடுமாகாதே
பாண்டிநன்னாடுடையான் * படையாட்சிகள்பாடுதுமாகாதே
விண்களிகூர்வதோர்வேதகம்வந்துவெளிப்படுமாகாதே
மீன்வலைவீசியகானவன்வந்துவெளிப்படுமாயிடிலே.

சங்குதிரண்டுமுரன்றெழுமோசைதழைப்பனவாகாதே
சாதிவிடாதகுணங்கணம்மோடுசலித்திடுமாகாதே
யங்கிதுநன்றிதுநன்றெனுமாயையடங்கிடுமாகாதே
யாசையெலாமடியாரடியோமெனுமத்தனையாகாதே
செங்கயலொண்கண்மடந்தையர்சிந்தைகிளைப்பனவாகாதே
சீரடியார்கள்சிவானுபவங்கடெரிந்திடுமாகாதே
யெங்குநிறைந்தமுதூறுபரஞ்சுடரெய்துவதாகாதே
யீறறியாமறையோனெனையாளவெழுந்தருளப்பெறிலே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனச் சீவ உபாதியொழிந்து

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்திநெறியறியாத மூர்க்கரொடுமுயல்வேனைப்
பத்திநெறியறிவித்துப் பழவினைகள்பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கியெனையாண்ட
வத்தனெனக்கருளியவா றார்பெறுவார் ‡ அச்சோவே.

செம்மைநலமறியாத சிதடரொடுந்திரிவேனை
மும்மைமலமறுவித்து முதலாயமுதல்வன்றா
னம்மையுமோர்பொருளாக்கி நாய்சிவிகையேற்றுவித்த
வம்மையெனக்கருளியவா றார்பெறுவாரச்சோவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என அனுபவமொழியறியாமையாய் அங்குவசித்திருந்தார்.

அப்படி மாணிக்கவாசகர் அந்த ஸ்ரீ சிதம்பரத்தில்வசிக்கின்ற நாளிலே பொற்சபையில் திருநடனஞ்செய்கின்ற சபாபதியானவர் தமது கிருபையினால் பிராமண வுருவங்கொண்டு பரிசுத்தமாகிய முப்புரிநூலணிந்தமார்பும் விளங்குகின்றபுத்த

* படையாட்சி — மீன்வலைவீசிய கானவன்வந்து வெளிப்பட்டாளுகை.

‡ அச்சோ — ஐயோவென்னும் அதிசயக்குறிப்பு.

கழும்தெரிய சிவந்ததிருவடிகளும்தோவ எழுந்தருளிஎதிராக நின்றார் இப்படி எதிரேவந்துநின்ற வேதப் பிராமணரைப் பார்த்து இன்பம்பொருந்த மாணிக்கவாசகர் இருமென்று சொல்ல அவரிதை பின்பு பெருமையையுடைய வேதத்தில் மிகுந்தவரே நீரெங்கேயிருக்கின்றவர் சொல்லுமென்றுகேட்க விலைபெற்ற பெரியவளத்தையுடைய பாண்டிதேசத்திலேநாமிருக்கிறதென்றார் பாண்டியதேசமென்று சொன்னபின்பு அன்புடனே உபசரித்து இங்கேநீர் வருவதற்குக் காரணஞ்சொல்லுமென்ன கடவுளது ஆக்கினையாகியகாரியம் உம்மைக்காணுவதேயென்றுசொல்லி பூமியைப்பிளந்தும் ஆகாயத்திற் பறந்தும் முன்னே மகாவிஷ்ணுவும் பிரமதேவனும் தேடிக்காணுதற்கரிய கடவுளும் சிற்சபையிலே நிருத்தஞ்செய்பவருமாகிய பரமசிவனைக் குதிரையேறச்செய்த உம்முடைய பெருமையினாலே பாண்டிநாடெல்லாம் வாழ்ந்தது அழகிய திருப்பெருந்துறையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற கடவுளுடைய திருவடியை வணங்கித் துன்பமொன்றுமில்லாமல் தடாகஞ்சூழ்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்துக்குப்போய் பின்பு ஸ்ரீ சிதம்பரத்துக்குவந்து புத்தரை வாதில்வென்றீர் என்பது கேள்விப்பட்டு யாவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்.

ஆதியாகியும் சிற்சபையிலே திருநடனஞ்செய்கின்ற ஐயனாகியும் இருக்கின்ற கடவுளைப் பத்தியினாலே நீர்சொல்லிய தமிழ்ப்பாடல் முழுவதும் ஓதுதற்கு நினைத்துத் துன்பம்நீங்க இங்கேவந்தேன் அது எழுதல்வேண்டும் பிராமணரில் உத்தமரேதெளிவாக இன்றுசொல்ல வேண்டுமென்றார். அதைக் கேட்டுமனதிலேமிகுந்த அன்பையுடையவராய்ஜடாமுடியையுடைய பரமசிவனை எண்ணுதற்கரிய தமிழ்ப்பாடலார் சொல்லிய மாணிக்கவாசகர் அப்போது அகமலர்ந்து உண்மைஞானத்தைத்தருகின்ற திருவாசகத்தை மகிழ்ச்சியுடனே சொல்லியருளினர். அவர்சொல்லிய பாடலெல்லாம் சிற்சபையிலாடுஞ்சபாபதியானவர் தம்முடைய திருக்கரத்தில் ஏட்டைப்பிடித்துக்கொண்டு தெளிவாக எழுதியபின்பு மிகுந்த அருளையுடைய உமாதேவிபாகராகிய சபாநாயகரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகவுடையஒருகோவைபாடல்வேண்டுமென்றார் நிலைபெற்ற தவத்திலேமிகுந்த மாணிக்கவாசகர் அதற்குமனமகிழ்ந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவளர்தாமரைசீர்வளர்காவிகளீசர்தில்லைக்
குருவளர்பூங்குமிழ்கோங்குபைங்காந்தள்கொண்டோங்குதெய்வ
மருவளர்மாலையொர்வல்லியினொல்கியனநடைவாய்
உருவளர்காமன்றன்வென்றிக்கொடிபோன்றொளிர்கின்றதே.

* * * * * *

காரணிகற்பகங்கற்றவர்நற்றுணைபாணரொக்கல்
சீரணிசிந்தாமணிதில்லைச்சிவனடிக்குத்
தாரணிகொன்றையன்றக்கோர்தஞ்சங்கநிதிவிதிசே
ரூரணியுற்றவர்க்கூறன்மற்றியாவர்க்குமூதியமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்று திருக்கோவையாரைப்பாடியருள

பொன்போலும் பிரகாசிக்கின்ற சடையையுடையவரெதிரேயிருந்து திருக்கோவையாரெழுதி முடிந்தபின்பு தம்முடையபுத்தகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மின்னலைப்போல் மறைந்தார் அதுகண்டு மாணிக்கவாசகர் வருந்திக்கொண்டு எழுந்தார் எங்கும் ஓடித்தேடிப்பார்த்தார் இஃதென்ன ஆச்சரியமென்று மனமகிழ்ந்தார் ஸ்ரீசிதம்பரத்திலே நிருத்தஞ்செய்கின்ற சபாபதியென்றறிந்து பின்பு கண்ணிலே ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிந்தார் எங்கேபோயினுயென்று பூமியிலேவிழுந்தார்பரமானந்த சமுத்திரத்திலே அழுந்தினர்.

உயர்ந்த தமிழினிடத்திலே அன்புமிகுந்து சபா நாயகர் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு தமது கனகசபைக்கு எழுந்தருளித் தேவர்களையும் மகாவிஷ்ணுவையும்பிரமதேவனையும்பார்த்து நமக்கடிமைசெய்து நயப்பினைப்பெற்ற மாணிக்கவாசகர் சொன்ன இந்த நல்லபாடல்களைக்கேளுங்களென்று அவர்களுக் கனுக்கிரகஞ்செய்து மெய்மைபொருந்திய தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர்சொல்ல எழுதப்பட்ட இந்தத் திருவாசகம் கனகசபையிலே நிருத்தஞ்செய்கின்ற அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவெழுத்தாமென்று மோட்சத்தைத்தருகின்ற திருக்கோவையார் முடிந்தவிடத்திலே எழுதிப்பின்பு அழகிய மலரையொத்ததிருக்கையினுலேமைக்காப்புஞ்செய்து வெள்ளிய மூன்றும் பிறையைத்தரித்த ஜடாபாரத்தையுடைய சபாநாயகர் உலகத்துக்கெல்லாம் சிநேகமுடைய மாணிக்கவாசகரது நல்ல தவத்தை யெல்லார்க்கும் அறிவிக்க நினைத்து எண்ணப்பெற்ற முனிவர்கள் தேவர்கள்வணங்குஞ் சபைவாச

ற்படியிலே திருவாசகமாகிய திருமுறையைவைத்தார். அப்படி வைத்தபின்பு பூசைசெய்யும் ஒரு பிராமணன் பார்த்து இப் புத்தகம் இங்கேயிருக்கும் புதுமை தெய்வீகமாமென்று மன முருகி நின்று தில்லைமாநகரத்தார்க்கு இதனைச்சொல்லவேண் டுமென்று சபையைவிட்டுப்போய் பழமையாகிய ஸ்ரீசிதம்பரத் திலுள்ளவர்களிடத்து ஒருபுத்தகம் சபையின்படியிலே இருக் கின்றதென்று சொல்ல பின்பு இது அதிசயமாமென்று ஓடிவ ந்து படியின்மேல் சபாநாயகர்வைத்த புத்தகத்தை எல்லாருந் தங்களுக்குள்ளேபார்த்து எமது கடவுளிருக்கின்ற சபையிலே தேவர்களும் அறிதற்குக்கூடாத தெய்வீகமிதுவென்று நினை த்துப் பெருமைபொருந்திய அன்பினாலே கடவுள்சொல்லிய சிவாகமமோ அல்லது தமிழ் நூலோவென்றுபார்ப்பது தகுதி யாமென்றார்கள்.

அருளும் அன்பும் நிறைந்த தில்லைமூவாயிரவர்கள் எல் லாரும்புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற வாக்கில்வல்லவராகிய ஒருவர் போய் மலரைக்கொண்டுஅருச்சித்து நமஸ்கரித்துப்பின்பு பர மசிவன்வைத்த புத்தகத்தை அவிழ்த்து ஏட்டை நீக்கிப்படித் தார் நீதியைக்கொண்ட அகவல்நான்கும் திருச்சதகம் முத லாகச் சிறப்புப்பொருந்திய தமிழ்ப்பாடல் அறுநூறும் விரித் துச்சொல்லப்பட்ட அகப்பொருட்கோவை நானூறுபாடலும் விளங்கப்படித்தார்கள். பின்பு அதுமுடிந்தவிடத்திலே இது மாணிக்கவாசகர்சொல்ல அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் கையெழுத்தென்று படித்தார்கள் இந்தத்திருமுறையைப் படி க்கக்கேட்டவர்களெல்லாம் மெய்ப்புளகமும் குறுவேர்வுகொள் ளுதலும் ஆனந்தபாஷ்பம் கசிந்துருகுமனமும் கொண்டவ ராய் உண்மையாகிய தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசகர்சொல் லிய இந்தத்தமிழல்லாமல் மோக்ஷவழிக்குச் சிவநூல்வேறுண் டோவென்றுசொல்லி இதன்பொருளாகியதேனை இன்றறி வோமென்று நினைத்துச் சபையைவிட்டுத் தில்லைமூவாயிரவ ரும் மாணிக்கவாசகர் முன்னேபோய் அவரெதிரே திருமுறை யைவைத்துத் தேவர்பெருமானாகிய கடவுள் இன்றுசெய்தகா ரியம் இதுவென்று சொன்னார்கள் மாணிக்கவாசகர் அதுகண்டு எல்லாரும் அற்பமாகிய என்பாடலை மனமகிழ்ந்துகொண்ட ருளப் பூமியிலே அன்றுசெய்த என்தவத்தை அறியமாட் டேன் என்று புலம்பினார் மாணிக்கவாசகர் இங்கே இப்படி

புலம்பியழுதபின்பு ஸ்ரீசிதம்பரத்திலிருக்கின்ற அளவற்றஅன்பையுடையவர்கள் இதத்துடனே அஞ்சலியஸ்தராய்ப் பண்ணையுடைய ஞானப் பாடலைக்கொள்ளும்படி உம்மிடத்திலே கடவுள்வந்து செய்தகாரியமென்ன சொல்லுமென்று கேட்டார்கள் துன்பமென்னும் பிறப்பில்லாதவராகிய மாணிக்கவாசகர்செய்த செய்கையெல்லாஞ் சொன்னபின்பு தில்லைமூவாயிரவர்வணங்கி மனமகிழ்ச்சிகொண்டு எமது கடவுளைச்சொல்லிய இத்தமிழ்ப் பிரபந்தந்திற்கு அருமையாகிய நல்லபொருள் சொல்லவேண்டு மென்றுகேட்க, மாணிக்கவாசகர் சிவஞானநிறைந்த மனத்துடனே களிப்பையடைந்து அழகிய கனகசபையெதிரேபோய் இதற்குப்பொருள் சொல்வேனென்றுபோக அவர்முன்னேபோனவர்கள் அன்புடனே அவர்பின்னேபோனார்கள் தில்லைமூவாயிரம் அன்புடனேபுடைசூழ்ந்துவர மாணிக்கவாசகர் கனக சபையையடைந்து பொருந்திய இத்தமிழ் பிரபந்தத்திற்குப்பொருள் இவர்தாமென்றுசபாநாதரைக்காட்டிச் சபையிலே தில்லைமூவாயிரவர்கள் காணச் சீக்கிரத்திற்போய் மறைந்தருளினார் அதைக்கண்ட தில்லைமாநகரிலுள்ளார் சபாபதியை மாணிக்கவாசகர் அடைந்தவிதத்தைக்கண்டு தேகம்புளகமடைந்து நடுக்கமுற்றுத் துதித்து மனமுருகிக்கண்ணீர்பொழிந்து திருமேனியெல்லாம் வேர்த்தார்கள் மனமகிழ்ந்தார்கள் சிவந்தகைகளைச் சிரசின்மேல் கூப்பிக்கொண்டார்கள் பூதங்களெல்லா நிருத்தஞ்செய்தன கணநாதர்கள் புகழ்ந்தனர் தும்புருநாரதர் இசைபாடினார்கள் வேதங்களும் அந்தரதுந்துமிகளும் ஆகாசத்தில் முழங்கி எழுந்தருளினமுநிவரும் இந்திரரும் பஞ்சகற்பகத்தருவினுடைய மலரைத் தூவி வணங்கினார்கள்.

மண் சுமந்த படலம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

அறுபத்திரண்டாவது,

பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

வானலமுதமதிமுடிமேன்மதுரைப்பெருமான்மண்சுமந்து
தேனலமுதவாசகரைக்கதியில்விடுத்ததிறமிதுமேற் [ங்
பானன்மணிவாய்க்கவுணியனைவிடுத்துச்சமணர்படிற்றொழுகு
கூனல்வழுதிசுரந்தணித்தாட்கொண்டகொள்கைகூறுவாம்.

இதன்பொருள்.

உயர்வாகிய அமுதகிரணங்களையுடையசந்திரனைமுடியின் மீதுதரித்தருளிய மதுரை நாயகராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் தேனமுதம்போலும் (தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகத்தை அருளிச்செய்ய வல்லவராகிய) மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைச் சிதாகாசத்தி லிரண்டறக்கலக்கச் செய்தருளிய திருவிளையாடலிதுவாகும் இனி அச்சோமசுந்தரக் கடவுள் (உமாதேவியாரால் பொற்கிண்ணத்தில் கறந்தூட்டப்பட்ட சிவஞானப்) பாலையுண்டருளிய அழகிய திருவாயினையுடைய கவுணியர்குலத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை விடுத்துச் சமணர்களுடைய பொய்ச்சமையத்தையே விரதமாகக் கொண்டொழுகிய கூன் பாண்டியனுடைய சுரநோயைத் தீர்த்து அப்பாண்டியனை யடிமைகொண்டருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுகின்றோம்.

புஜபலபராக்கிரமனான சகநாதபாண்டியன் மகன் வீரவாகு அவன்மகன் விக்கிரமவாகு அவன்மகன் பராக்கிரமவாகு அவன்மகன் சுந்தரபாண்டியன் அவன்மகன் வாகுவலபாண்டியன் அவன்மகன் குங்குமபாண்டியன் அவன்மகன் கருப்பூரபாண்டியன் அவன்மகன் காருணியபாண்டியன் அவன்மகன் புருஷோத்தமபாண்டியன் அவன்மகன் சத்துருசாதனபாண்டியன் அவன்மகன் கூன்பாண்டியன் இந்தப்பாண்டியன் புஜபலத்தாலுங் கீர்த்தியாலு மிகுந்தவன், ஆகையாலே தனதுதோள்வலியினாலே சேரனையும் சோழனையும் எதிர்த்து

மூதுகிடச்செய்து தன் ஒருகுடைநிழலின்கீழே மூன்றுலோகமும் ஒதுங்க அரசாண்டு செங்கோல்செலுத்தி இப்படி விஜய லட்சுமிகொண்டாட வெற்றிமாலையணிந்தவேலையுடைய இந்தக் கூன்பாண்டியன் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் பனைமாலையணிந்த சேரனானவன் ஆகாயத்தை யளாவுகின்ற கையையுடைய யானைகளும் அநேக திரவியங்களும் அநேகரத்தினங்களும் தோழிகளும் வரிசையாகத் தன்மகளைப் பாண்டியனுக்குக் கலியாணஞ் செய்துகொடுத்து அவன்காலிலே விழுந்து சமாதானஞ்சொல்லித் தன்னுடையதாய்ப் பாண்டியன் வசமாயிருக்கிற நாட்டை முன்போல்தனக்குச் சொந்தமாகப்பெற்றுக்கொண்டுபோனான் பின்பு சோழனும் தான்பெற்ற பெண்ணாகிய சைவமணி விளக்குப்போலும் மங்கையர்க்கரசியாரைப்பாண்டியனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்துத் தன்னுடைய நாட்டையும் பெற்றுக்கொண்ட பின்பு கூன்பாண்டியனுக்குப் பாரியான மங்கையர்க் கரசியாருக்கு அளவற்றதிரவியங்களும் பொன்வஸ்திரங்களும் ரத்தினங்களும் தோழிக்கூட்டங்களும் இன்னும் இன்னும்வேண்டுபவைகளும் பாண்டியன் மனமகிழக்கொடுத்துக் குற்றமற்ற நற்குணங்களாலேசிறந்தகுலச்சிறையென்கிற மந்திரியையும்கூட அனுப்பிவிட்டான் பின்பு கூன் பாண்டியன் அவன்கொடுத்த வரிசைகளுடனேசெந்தாமரைக் கோயின்மங்கையைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு வருகிறவன் போல மதுரைப்பதியை யடைந்துலட்சுமி விளங்குமார்பனாய் சோழன்மகளுடனேவந்த மந்திரியான குலச்சிறைநாயகரைக் குணமும் சிறந்தகேள்வியும் மதிநுட்பமும் மேதகவும் ஆராய்ந்துபார்த்து தனக்கு நன்மையிற்சிறந்த மந்திரியாகவே கொண்டு உலகாண்டு வருங்காலத்தில் முன்செய்த பலவானதீவினைப்பயனாக உடம்பிலே கூன்கொண்டாற்போலவே கொல்லாதவிரதிகளாய் வஞ்சகங்கொண்டு அலைந்து சூழ்ந்த பாசத்தைவெல்லுஞ்செய்கை தெரியாமல் நிருவாணிவேடங் கொண்டவர்களாகிய சமணர்கள் சொற்குள் அகப்பட்டு நல்வினைப்பயனைப் பெறுமல் கூன்பாண்டியன் நான்குவேதங்களிலுஞ் சொன்ன நல்வழியைவிட்டுசமணர் புன்சமயமாகிய வழியைப்பற்றினவனாகவே பாண்டி நாடெல்லாம் சமணமதமாகிய அஞ்ஞானக் கடலிலே முழுகிப் பூதிசாதன நெறியாகிய சைவசமயமும் முத்திச்செல்வமான நெறியுங் குறைவாக வேதநீதி மறைந்துபோயிற்று பறிக்கப்படுகின்ற தலையும் பாயாகிய உடை

யும் உறிகட்டிக்கொள்ளும் பாத்திரமும் அத்தி நாத்தியென்று சொல்லு நாவும் புத்திகெட்டமனம்போலவே கறியில்லாதவெறுமையான அரையுங்கொண்டு நிலைகெடுவதான பசாசுகள்சூழ்ந்தாற்போல எங்கும் சமணர் கூட்டங்களாகவே நிலைகொள்வதாயின.

அக்காலத்தில் அந்தக் கூன்பாண்டியனுக்கு நன்மையைச்செய்யும் மருந்திலும் சிறந்தகற்பினையுடையமங்கையர்க்கரசியாரும் பெருந்தகையமைச்சரான குலச்சிறைநாயனாரும்அனுஷ்டானகாலத்தில் விபூதியைக்குழைத்துப் பூசுகிறதேயல்லது மற்றைக்காலங்களில் பாண்டியன் தெரியவிபூதி பூசிக்கொள்ளாமல் சிவனடிச்சார்பிலே நிற்க அப்படிபொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலாகச் செய்கின்ற புல்லறிவாளரான சமணராகிய களையைத்தோண்டி மெய்ந்நூலாகிய வேதநிதியானபயிர் தலையெடுத்து வளரச்செய்ய வல்லவர்யாரென்று மனத்திலே கவலைகொண்டு வருந்துகின்றவரான அவ்விருவரும் கூடற்கடவுளை வணங்க வேண்டிப்போய்நின்று தெரியாமல்மயங்கின முனிவர்களுக்கு அக்காலத்திலே வேதப்பொருளை விளங்கச்சொன்ன வேதப்பொருளே இந்தச்சமணர் மதமாகிய வலைக்குளகப்பட்டு மெய்ஞ்ஞானவழியைவிட்டு நீங்கின பாண்டியன் புத்தியைத் திருப்பி இந்தவேளையில் உம்முடைய திருவடிகளுக்கே எப்போதும் அடிமையாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று பாதம்வணங்கும் போது ஒருவேதியன் உருத்திராட்சமுந் தரித்து விபூதியும் பூசின தேகத்தையுடையவனாய் ஸ்ரீசிதம்பரத்தி லிருந்து வந்து கூடற்கடவுளை வணங்குவதற்குவர அவனைமங்கையர்க்கரசியாருங்குலச்சிறைநாயனாருங்கண்டுஐய்வை திகரே நீரெங்கேயிருந்து இங்கேவந்தீரென்றுகேட்கஅந்தவேதியன்சோழநாட்டிலிருந்துவந்தேனென்றான் அதுகேட்ட அவ்விருவரும் அந்தச்சோழநாட்டிலே என்ன புதுமையுண்டு அதைச்சொல்லுமென்ன அதற்கு அந்தச் சைவப் பிராமணன் புதுமையுண்டு கேளுங்கள் ஏழிசை மறைவலாளராகிச் சீகாழியிலே சிவபாத விருதயரென் றொருவருண்டு அவர் சீர்காழிக்கடவுளைவேண்டி சமணராகிய இருளைப்போக்கும் சூரியன்போல எனக்கொருபிள்ளை அருளவேண்டுமென்று நியானித்துத் தவஞ்செய்தனர் அப்படித் தவஞ்செய்த சிவபாத விருதயரிடத்தில் சிவனருளாலே இந்தவுலகங்களெல்லாந் தெளிவுபெற இளஞ்சூரியன்

போலும் ஒரு பிள்ளை பிறந்தது அந்தப்பிள்ளை வளர்ந்து மூன்று வருஷமாகுங்காலத்தில் ஊழிக்காலத்துக் கடலிலேமிதந்த தோணிபுரத்திலெழுந்தருளிய கடவுள் தமது தேவியாருடனே விடைமேலெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்தும் அந்த தேவி தாயே தனது திருமுலைப்பாலுடனே ஞானமுந்திரட்டிக்கலந்து செம்பொன்மணிக் கிண்ணத்தை யேந்திக்கொண்டு வந்துகொடுக்க அந்தப்பாலன் வாங்கிக்குடித்து அளவிறந்த வேதங்கள் ஆகமங்கள் இவற்றைச்சார்ந்த கலைஞானங்களெல்லாம் ஓதாமலுணர்ந்து சிவஞானமுந் தோன்றக் கனவாயிற்று.

ஆதலால் நமது பந்தத்தைப் போக்குபவனாகிய ஞான நாயகன் ஞானத்தோடு சம்பந்தஞ்செய்ய ஞானசம்பந்தனாகி நாவிலேமெய்ஞ்ஞானவாணியும் குதிகொண்டுநிற்க அழகுபொருந்திய வேதங்களையெல்லாம் தமிழாலே பாடத்தொடங்கி கரும்பிலே சக்கையைப்போக்கி அதன்சாற்றை காய்ச்சின கற்கண்டுபோலே அளவில்லாத வெதங்களிலே சிறந்த பொருள்களையெல்லாம் நன்றாகத்தெளிவுசெய்து கொன்றைமாலையணிந்த கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலங்களெல்லாம்சென்று சென்று எல்லாரும் விரும்பத்தக்க தென்மொழியிலே சிவமணங்கமழ்ந்த தமிழ்மாலை தொடுத்துச் சாத்தி, பருத்த முத்துமாலையணிந்த கொங்கைகளையுடையபார்வதி சமேதராகியசிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே பசும்பொன்னாலே தாளமும் முத்துப்பல்லக்கும், முத்துக்காளமும் முததுப்பந்தலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் தக்கபடியேபெற்றும் பாலைநிலத்தை நெய்தநிலமாகச்செய்து அலைகளாலே முத்துக்களை வீசுகின்ற நதி சூழ்ந்த திருவீழிமிழலையிலே பொன்னாலான படிக்காசுபெற்றும் வேதங்களாலே பூசிக்கலான திருமறைக்காட்டுக் கோயிற் கதவை அடைக்கப்பாடியும் இன்னும் சிவஸ்தலங்களெல்லாம் போய்த் திருப்பதிகம் பாடவருவரென்று அந்தத் தெய்வப்பிராமணன் சொன்னவுடனே கற்பகக்கொடிபோன்றவராகியமங்கையர்க்கரசியாரும் பாண்டியனுக்குக் கண்போன்ற குலச்சிறை நாயனாரும் இவனுக்கொப்பானசமணராகியபேய்களையோட்டி அன்றே தங்கள் அரசன்மேனியிலே அழகாக விபூதி பூசக் கண்டு பூதிசாதனத்திலே அடைவதானசிற்பரவீட்டைக்கண்ட மகிழ்ச்சியிலே முழுகினவராய் தங்கள் பெயரைக் கண்டெழுதி

அந்தத் திருஞானசம்பந்த பிள்ளையாருக்குச் சொல்லுதற்காக அந்தப்பிராமணன் கையிலே ஓலைவிண்ணப்பம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு அவ்விருவரும் மீனாட்சி சுந்தரேசரை வணங்கிக்கொண்டு தங்கள் வீட்டுக்குப் போயினார்கள்.

பின்பு அந்தவைதிகப்பிராமணன் விரைவிலேபோய்த் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளைக்கண்டுதலைகளெல்லாம்பறியுண்டு புண்ணாகத்திரிகின்றவஞ்சகராகிய சமணருக்குடன்படாமலிருக்கிறமங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை நாயனாரும்கொடுத்தஓலை விண்ணப்பத்தைகாட்டி அதிலுள்ள செய்தியை வாசித்தான் அதாவது வெங்குருவேந்தராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுடைய திருவடிகளைவணங்கி அடியேன் குலச்சிறைசொல்லிக்கொள்ளும் விண்ணப்பம் தேவரீர் இங்கேயெழுந்தருளி சமணராகிய இருளை ஒதுக்கி எங்களரசனுக்கு விபூதிகொடுத்துத் தமிழ்நாட்டையெல்லாம் பூதிசாதனவழியே நிறுத்தி எங்களை ரட்சிக்கவேண்டும் என்றெழுதியிருக்க அந்தப்பாசுரங்களைக்கேட்டு கவுணியக் குலதலைவரான திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரெழுந்தருள அப்போதங்கே கூடவிருக்கிற திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் ஆ இதுதகாது நீரோ மிகவுஞ் சிறியவர் அவர்களோ பழிபாவங்களுக்குட்சாதவர்கள் நான்பலகாலமும் அவர்களோடுபழகினவன் எனக்கு அவர்கள்செய்த வேதனைகளை அளந்துசொல்லிமுடியாது உமக்கு இப்போது கிரகங்கள் பலப்படவில்லை நீபோவதைவிடுகவென்ன அதற்குத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் எந்தை யெம்பெருமானுடைய திருவருளைப்பெறாதவர்போல நீர் இப்படிச் சொல்வதென்னகாரணம் அந்தச்சமணர்கள் பண்ணினமகாவேதனையில் வெந்துபிழைத்தவர் நீர் நாள்-கோள்-விலங்குபுள் - அவுணர் - பேய் - பூதம்- ஆகிய இவைகளெல்லாம் அம்மையோடப்பனான கடவுள் ஏவலின்படியே நடப்பவைகள் அந்த அம்மையும் அப்பனும் நம்முடையமனமே கோயிலாகக்கொண்டிருக்கிறதினாலே அவைகள் நமக்கு யாதொருதீங்கும் செய்யமாட்டாவென் றெழுந்தருளினார்.

அப்போது பெரியமுரசங்க ளொலிக்கவும் சங்குகாளமூதவும் சாமரங்கள் வீசவும் முத்துப்பந்தலின்கீழே முத்துப்பல்லக்கின்மேற்கொண்டு சமணராகிய இருளைப்போக்குகின்ற சூரியன்போல வழிக்கொண்டு வழியிலுள்ள சிவஸ்தலங்க ளெல்

லாம் போய்ச் சேவித்துத் திருப்பதிகங்கள்பாடி இப்படியாகச் சோழநாடெல்லாங்கடந்து பாண்டிநாட்டுக்குப்போய்கொடிய பாலைவனமும் முல்லைவனமும் இந்திரவில்லை யானைகைநீட்டி வாங்கு முயற்சியுள்ள குறிஞ்சிநிலமுங்கடந்து பாகத்திலே பார்வதியையுடைய கடவுள் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற மதுரைக்குப்புறம்பே போய்ச்சேர்ந்து பரிசுத்தமாகிய விபூதி பூசிய அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தினடுவே திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் திருப்பாற்கடலிலே பிறந்து மேலெழுந்து விளங்குகின்ற பூரணச்சந்திரன்போல முத்துப்பந்தலின்கீழே முத்துப் பல்லக்கின்மே லெழுந்தருளிவர முன்னே செல்கின்ற பரிசனங்களில் முத்துசின்னம் ஊதுகிறவர்கள் சமணராகிய இருளோட உதையமான சூரியனென்னும்படிபரசமயகோளரிவந்தானென்று ஊதிக்கொண்டுவருகிற சத்தத்தைக்கேட்டுநின்று கொண்டுதிரியும்வஞ்சகரான சமணர்கள் எதிரேவந்து நீங்கள் கொன்றறஞ்சொன்ன உங்கள் தெய்வத்தைக் கும்பிடவந்தால் இந்த வெற்றிச்சின்னமேதுக்கு இப்படிப்பட்ட கெருவமேதுக்கு நீங்கள் யாரைச் செயித்தீர்கள் என்றுபரமசிவனடியாரைத் தடுத்தார்கள்.

அப்போது அதிகமாக மதமொழுகச்செல்லுகின்ற மிகுந்த பலத்தையுடைய மதயானையானது தாமரைநூலாலேகட்டினால் அதற்குத்தடைபட்டு நிற்குமோ அதுபோல வெற்றிகொள்ளவந்த மன்மதனையெரித்தகடவுள் குமாரர் அந்தக்கயவர்கள் தடையை விலக்கிக்கொண்டு பெரியமணிமாடங்களையுடைய மதுரைக்குள்ளேபுகுந்து பரமசிவனுடைய திருக்கோயிலுக்குள்ளேபோய் வெள்ளையானையினுடைய சாபத்தைத்தீர்த்த கிருபைக்கடலான கடவுளைவணங்கி மூன்றுதரம்வலஞ்செய்து முகிழ்முலைப்பாலைச் செம்மணிக்கிண்ணத்திலே கொண்டுவந்து கொடுத்த அங்கயற்கண்ணம்மையும் வணங்கிக்கொண்டுவேதச் செல்வரான திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் உண்மையான ஆனந்தமயமான வெள்ளத்திலேமுழுகிநின்றுசுவாமி உம்மை வேதவழியாக நின்று சிந்தித் திடேறமாட்டாத புத்திகெட்ட வஞ்சநெஞ்சரான சமணரை அவர்கள் மார்க்கமெல்லாம் கெடும்படிவாதுசெய்துவெல்ல அடியேனுக்குத் திருவுள்ளஞ்செய்தருளவேண்டும் (கூற்றைக் குறைபடவுதைத்தோய்) என்று திருப்பதிகம்பாடி வேண்டிக்கொண்டு அருளைப்பெற்றுத்திரும்

பும்போது திருஞானசம்பந்தரைக்கண்டு மூண்டவைம்பொறியும்வென்ற வாகீசமுனிசொன்ன ஆண்டுவுள்ளவரொருவர் முன்வந்துவேண்ட அவர் திருமடத்துக்கு அன்புபூண்டெழுகின்ற காதலும்போயருளினுர் புகலிவேந்தரான திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அப்படி அந்தமடத்திலே எழுந்தருளி அன்றிராத்திரி திருவமுதுசெய்தருளியிருக்க அன்றிராத்திரியிலே செய்யப்போகிற நினைக்கவுங்கூடாத செய்கையையும் தங்கள் நல்லகுலத்தில்வந்துபிறந்த மங்கையர்க்கரசியார்கொண்டிருக்கின்ற மனவருத்தத்தையும் பார்க்கப்பயந்து சூரியன் போய் மேலைக்கடல் வெள்ளத்திலே முழுகினுன் அப்படிபகற்காலம்போகவே மாறுபாடுகொண்ட சமணர்கள்செய்யும் வஞ்சனைக்கு உதவியாக வேற்றுமையின்றிக் கலந்துறவாகவந்தாற்போல அந்தச் சமணர்கள் நிறம்போலிருண்டிருக்கிற ராத்திரியில் அந்தச் சமணர் தலையிலே மயிர்கள் பரியுண்டு அந்தமயிர்க்காலெல்லாம் கிளம்பின சிறுகொப்புளங்கள்போல எங்கும் நட்சத்திரங்கள்பூத்தன இப்படி இங்கே வைதிகத்தனியிளஞ்சிறுமடங்களான திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் வந்திருக்கிற செய்தியைத்தெரிந்து வெவ்வேறேமலைகளிலேதிரண்டிருக்கிற வஞ்சகரான எண்ணாயிரஞ்சமணமுனிகளெல்லாம் ஒருமித்துக் கூடி முத்தமிழ்விரகரான திருஞானசம்பந்தர்மேலே ஒருமித்துக்கூடி ஒருவகைவேள்விசெய்து முழுப்பொய்யரான சமணர்கள் அந்த அக்கினியைக்கூப்பிட்டுநீபோய் எங்களுக்குப்பகைவர்களிருக்குமிடத்தை அழித்து உண்டுவரக்கடவை யென்றேவிவிட அதற்குமுன் ஒரு காலத்திலே தக்கன்யாகஞ்செய்த இடத்தில் கை அறுபட்ட அக்கினி கலங்கிபோகப் பயந்துபோகாமல் நின்றனன்.

அப்போதந்த ஈனரான சமணர்கள்வீட்டில் எரிகின்றஒரு கொள்ளிக்கட்டையையெடுத்துக்கொண்டுபோய்ஞானபோகரான சம்பந்தப்பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கிறமடத்திலேசெருகினுர்கள் அந்தக்கொள்ளி அவியாமல் பற்றிக்கொண்டுவந்து புகைவதை அங்குள்ள திருத்தொண்டர்களாண்டுவந்து வானநாயகன்மைந்தரான திருஞானசம்பந்தருக்குவிரைந்துசொல்ல உடனே சிட்டரான அறிவால்சிறந்த சம்பந்தப்பிள்ளையார் அங்குசூழ்கின்ற நெருப்பைப்பார்த்து தென்றமிழ்கூடல்அட்டமூர்த்தியைத்தியானித்து அங்கேயிருந்தபடியே அருளைப்ப

திகமொன்றுதுட்டர்பொய்யுரைமேற்கொண்டுதொன்முறைது றந்துவிடபாண்டியனைப்போய்ப்(பையப்)பற்றிக்கொள்ளென்று பாடியருளி அந்தநெருப்பையே பாண்டியன்மேலேவியருளினார். அந்தக் கணப்பொழுதிலே அந்தநெருப்புவந்து பாண்டியனைச் சுரநோயாகிப் பற்றிக்கொண்டது அந்தப் பாண்டியன் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களெல்லாம் நீறுகவெந்து அவன் பூசின கலவைச் சந்தனமும் மாலையும் வெந்து கருகவும் விரித்துப்பரப்பின பாயலும் புலர்ந்து சருகாகவும்பாண்டியன் பதைபதைத்தான். அப்போது மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனாரும்கண்டு தளர்ந்து நல்ல வயித்தியர்களை அழைத்து யாதொருகுற்றமில்லாத பல அவிழ்தங்களுங்கொடுத்து பார்த்ததிலும் அந்த வெஞ்சுரம் தணியாமல் அதிகமாகியது கண்டுகவலையான விரதங்களில் வருந்தி இகபரபோகத்தையும் அடையமாட்டாதபுத்தியினராகிய அமணரையழைத்துக்காட்டிப் பார்க்கச்சொல்ல அவ்வமணர்கள் தங்கள் தவபலத்தினும் பலவகை மருந்தினாலும் வெஞ்சுரம் தணிவுசெய்துபார்க்க அதுதணியாமல் அதிகரிக்கக்கண்டு என்னசெய்வோமென்று கவலைகொண்டிருக்கப் பொழுதும் விடிந்து வட்டவாழியொன்றுடைய தேர்ப்பரிதியான சூரியன் தன்குலத்துச்சோழராஜன்வேண்டின மருமகனாகிய கூன்பாண்டியனைப் பற்றிய வெஞ்சுரத்தைக்கேட்டு அவனைமறைய வளைத்த திரைச்சீலையைக் கையாலே தொட்டு எடுத்து மறைவு நீக்கிப் பார்க்கவந்தவன்போலச் சூரியன் கடல்முகட்டிலே தோன்றி விளங்கினான்.

அப்படி பகலானவுடனே பரிசுத்தமான சைவமாகிய பயிரைவளர்க்கவேலிபோ லமைந்தபாண்டிமா தேவியாரும் மந்திரியாகிய குலச்சிறை நாயனாரும் பாண்டியனைப்பார்த்து ஐயா மகாப்பிரபுவே இந்தவெஞ்சுரம் யமனதுபாசத்தையும்சுடத்தக்கதாயிருக்கின்றது இதை சீகாழிகௌணியர் தலைவரான திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்வந்துபார்த்துத் தீர்த்தால்தீரலாம் அல்லது வேறொருவகையாலும் தீர்க்கப்படாதென்ன, அதற்குப் பொய்ச்சமயரான அமணர்கொள்கையைவிடாத பாண்டியன் நீங்களிருவரும்சொன்ன அந்தச் சைவசமயத்தார்வந்து விபூதியிட்டுப் பார்க்கப்படுமோவென்ன அவ்விருவரும்சுவாமி நீர் எந்தவிதத்திலே யானாலும் பிணிதீர்ந்து நன்மையாகவேண்டாவோ, இந்தப்பிணி தீர்வதைவிட வேறேயென்னவேண்

ருயிருக்கின்றது என்றுசொல்ல அதற்குப் பாண்டியன் சம்மதித்து ஆனால் அந்தத் திருஞானசம்பந்தரை இங்கேவர அழையுமென்ன, குலச்சிறை நாயனாரான மந்திரித்தலைவர் பட்டணங்களெல்லாம் மகிழ்வாக அலங்கரித்து மலையின் றமிழ்விரகரானதிருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கிறதிருமடத்துக்குவந்து முன்னொருநாள் வைதிகப்பிராமணன்சொல்லக்கேட்டுண்ட ஞானமிர்தத்தை இப்போது கண்களாலே கண்கள்பெற்ற பயனைக்கொண்டுபோய்வணங்க பூந்தராய்வேந்தரானதிருஞானசம்பந்தர்கெட்ட அமணர்நடக்கையைவென்றுசென்றமனமுடையவரே எழுந்திருமென்று சொல்லியருளி நன்றுசுகமே இருந்தனீரே என்னபாண்டிமாதேவியையும்கேட்க அவ்விருவரும் எப்போதும் உம்முடைய திருவருளைப்பெறவிருக்கின்ற எங்களுக்குயாதொரு குறைவுமில்லையென்று உள்ளுறவுகொண்டு சுவாமி இனி உம்முடைய திருவருளினாலே எங்களரசன்சுரம் தீரவேண்டும். அமணர்கூட்டம்மாளவேண்டும் ஆக இவ்விரண்டும் செய்தருளவேண்டுமென்று பாதத்திலே விழுந்து வணங்கி எழுந்தருள்வீராகவென்று வேண்ட அப்படி வேண்டுமென்கிற அன்பரிருவருக்குமாக அப்படியேவருவோமென்று அனுக்கிரகித்து முத்துப்பல்லக்கின்மேல் சந்திரன் பாண்டியன் சுரந்தீர்க்கச் செல்வதுபோலச் சென்றருளிப் பாண்டியன்கோயிலுக்குப்போய்போது முன்னே மெய்வேதத்தை வாழச்செய்ய வருகிறவரென்று வாசலெல்லாம் தூபதீபங்களும் - பூரணகலசங்களும் கொடிகளும் - கந்தப்பொடிகளும் நெருங்கிப் பாண்டியன் காதுக்கின்பமாக, முத்துக்காகளமூத, அமணருக்குக் கோளரிபோல கோவிலுக்குள் எழுந்தருளி, பாண்டியன் அருகிலிட்ட செம்பொன்மணியாசனத்தில் எழுந்தருள அவரைப் பாண்டியன் கண்டுதெளிந்து செந்தாமரை மலர்போல முகமலர்ந்துசுவாமிபாவியேனுடைய சுரநோயைத்தீர்த்தருளி என்னையும்பணிகொண் டருளவேண்டுமென்று வேண்ட சிவபுரத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் முன்னே அந்த சுரநோய் வருவதற்குக்காரணமான அமணர்கள்கேட்டு மனம் புழுங்கி ஓய்பாண்டியமகாராஜனே, கலைஞானங்களெல்லாங்கற்று வல்ல உம்முடைய வலப்புறத்து வெம்மையே இங்கே இப்போது வந்தவர் தீர்ப்பாராகநாங்கள் இடப்புறத்துநோயை முன்னே தீர்க்கிறோமென்று பாண்டியனைச் சம்மதிப்படுத்தி அமணர் தங்கள் அசோகின்கீழிருக்கின்ற

அருகக்கடவுளை நினைத்துக் கையிலிருக்கிற மயில்வால்களாலே தடவித்தடுத்துக் கண்ணீர்சிந்தி அழுதும், அந்த இடப்புறத்துவெம்மை நெய்வார்த்த நெருப்புப்போல் கொதித்து அதிகரித்து தணியாதிருக்க, அமணர் மானங்கெட்டு கோவங்குலைந்து பேசாதிருக்க, திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் தமது விபூதியை அள்ளிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அந்தச்சுரநோய் தீரும்படி நினைத்தார்.

அப்போது மாயைசெய்தழியும் அமணர் இதுமாயநீறு தகாது என்று தடுத்தார்கள், அதற்கு எங்கள் கடவுள் திருக்கோயில்திருமடைப்பள்ளிச்சாம்பலை அள்ளிக்கொண்டுவாருங்கள் என்று அருமறைக்கௌணியர் சொல்ல, பாண்டியன் ஏவலாளர்கேட்டுத் திருக்கோயிலுக்குப்போய் அள்ளிக்கொண்டு வந்தார்கள் அதைப்பாண்டியன் சுரந்தீர்க்கவந்தருளிய கௌணியர் குலத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்தமது கையில்வாங்கி மருந்து மந்திரம் - வேதப்பொருள் - இன்ப வீடு - போகம் - பொருள்முதலான எல்லாம் திருவாலவாயான் திருநீறேயென்று திருப்பதிகம்பாடி பாண்டியனுடைய உடம்பிலே திருக்கோயிற் சாம்பலைப்பூசித் த -விஞர். அப்படித்தடவின உடனே வலப்புறத்தில் உள்ளவெம்மை அமணர்கள் வெம்மைபோல அகன்றுபோயிற்று அப்போது பாண்டியனுக்கு வலப்புறம் வாசங்கலந்தகுளிர்ந்தபனிநீர் விட்டுக்குழைத்த சந்தனம்பூசின தண்மைபோலிருந்தது அப்படி ஒருபுறம் குளிர்ந்தபாண்டியனுக்கு இழிதொழிலையுடைய அமணர்கை கொட்ட இடபுறம் கொதிக்கிறதும் கௌணியர்கைதொட்ட வலப்புறம் குளிர்ந்திருக்கிறது தீவினை நல்வினைப்பயன்போல்லாக, பாண்டியன் சுவாமி, வலப்புறங்குளிர்ந்தது இடப்புறங் கொதிக்கின்றது இனி என்னுலே பொறுத்துமுடியாது. ஆனாலும் இந்த அமணர்குற்றத்தைவிட்டு என்னை ஈடேற்றவேண்டியருளினால் இந்த இடப்புறத்துநோயையும் தேவரீரே தீர்த்தருளவேண்டுமென்று பாண்டியன் மிகவும்வேண்ட, அதற்குச் சிவபுரத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அவன் இடப்புறத்தையும் முன்போலே விபூதியள்ளித் தடவுமுன்னமேபாண்டியன் சூரியன்போல் விளங்கினன் அதினுலே அன்றுமுதல் சௌந்தரிய பாண்டியனென்றுபெயர்கொண்டு திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கடாட்சத்தாலும், தொடப்பெற்றதனுலும், அவர்தெளிந்த திருவாக்கைக்கேட்டதினுலும், பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி ஸ்ரீபஞ்சாட்சரோபதேசம்பெற்று அமணர்நெறியை விட்டுப் பழையவேதநெறியைக்கொண்டு பரிசுத்தனுனன்.

பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தபடலம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

அறுபத்துமூன்றாவது

சமணரைக் கழுவேற்றிய படலம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பஞ்சவனடைந்தநோயைப்பாலறுவாயர்தீர்த்து
நஞ்சணிகண்டனீறு நல்கியவண்ணஞ்சொன்னேன்
மஞ்சலராகிப்பின்னும்வாதுசெய்தடங்கத்தோற்ற
வஞ்சரைக்கழுவேறிட்டவண்ணமுஞ்சிறிதுசொல்வாம்.

இதன்பொருள்.

கூன்பாண்டியனடைந்திருந்த சுரநோயைத் திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் தீர்த்துக் காளகண்டராகிய பரமேசுவரனது திருநீறளித்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனிகொஞ்சமு மஞ்சாதவர்களாய்ப் பின்னும் வாதுசெய்து தோற்றவஞ்சகராகிய அச்சமணர்களையெல்லாம், கழுவேற்றிய திருவிளையாடலையுஞ் சொல்லுகின்றோம்.

பின்பு பாண்டிமாதேவியான மங்கையர்க்கரசியாரும், மந்திரிகளிலே சிறந்தகுலச்சிறைநாயனாரும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவடியில் விழுந்துசேவித்து, எங்கள் அரசனுடைய சுரநோயும், கூனும், பாசவல்வினையும் தீர்த்த தேவரீர் தாமே இன்னமும் அடியேங்கள் வேண்டுகின்றகுறை தீர்க்க வேண்டும் அதாவது இந்தக் கன்னிநாடு முழுதும் கறுத்த அமணராகிய காடு மூடுபட்டுக் கிடக்கின்றன. ஆதலால் இந்த அமண இருளை இப்போதே போக்கியருள வேண்டுகின்றோமென்று வேண்டுதல்செய்ய, அதற்குத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாலவாய்க்கடவுள் திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்து கொண்டு வருகிறேனென்று அவ்விருவருங் கூடவரவே திருக்கோயிலுக்குப்போய் பொன்னிரத்தாமரை மலர்ந்த திருக்குளத்திலே ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு அங்கயற்கண்ணிபாகமாக மான்மழுவேந்திய திருக்கைகளையுடைய நாதனை வணங்கிநின்றுசுவாமி, உடம்பைவெறுத்துக் காலமெல்லாம் வஞ்சனையே அதிகமாகத் தவஞ்செய்கின்ற பேயராய் இம்மைமறுமைப்பய

ளைவிட்டு, நீர்சொல்லியருளிய வேதவேள்விகளை நிந்திக்கின்ற கொடியசமணரைத் தெண்டித்தருளவேண்டுமென்று வேண்டினார் அப்போது முன்னேயானையெய்த கடவுள் ஆகாச வாக்காக என்னடியார்களாகிய உங்களுக்கு வேண்டுவதே எனக்கும் வேண்டுவது. இப்படி எனக்குச்சம்மத மானதினாலே நீங்களே வெல்வீர்கள். அவ்வமணர் தோற்பார்கள் அதற்கு இப்போது நாம்சொல்லுகிறபடியே நீங்கள் பாண்டியன் சபைக்குப்போய் அவ்வமணரோடு வாதுசெய்தால் அவர்களே தோற்றுப்போய்க் கழுவிலேறிச் சாவார்கள். இதற்கெவ்வளவும் அஞ்சவேண்டாமென்றுசொல்ல அதனைத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்கேட்டுவணங்கிப் பின்பு நமது திருமடத்துக்கெழுந்தருளினார். மற்றை இருவரும் திரும்பித்தங்கள் இடத்துக்குப்போனார்கள்.

அப்படி அன்றைப்பொழுதுபோக மறுநாள் பாண்டிமாதேவியும் மந்திரித்தலைவரும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமடத்துக்குப்போய் அந்தச்சமணரை வெல்லுதற்கு உபாயம் எப்படியென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாருடனே மூவருமாக தங்கள்பாண்டியன் சமுகத்திற்குப்போய் ஓய் பாண்டியமகாராஜனே இங்கே எங்கும்அமணர்கூட்டமே அதிகமாய் நெருங்கியிருக்கிறதினாலே அவ்வமணரைவேரோடே களைந்தாலல்லவோ எங்கு முன்போலவே சைவப்பயிர் தலையெடுக்குமென்றுசொல்ல அதுகேட்டுப்பாண்டியனும் அப்படிசெய்யத் தக்கதென்று ஆக்ஞாபிக்க, மூவரும் நாடெல்லாம் மெய்வழியே சென்று ஈடேறுங்காலம் வந்ததென்று பாம்பலங்காரப்பரன்புகழையே எங்கும் பரப்பவேண்டி மகிழ்ந்தார்கள். அந்தக்காலத்தில் அந்த அமணரை அவர்கள்பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் சீடர்களுங்கூடிக் கண்களிலே நெருப்புப்பொறி சிந்தப்பார்த்து நீங்கள் இவ்வளவு காலமாகத் தவவலியுள்ளவர்க ளென்னப் பெயர்கொண்டு இப்போது பாண்டியனுக்குவந்த சுரநோயைத் தீர்க்கமாட்டாமல் ஒருசைவனுகிய சிறுபிள்ளை தீர்க்கும்படியாய் நம்முடையபகவன்பெருமைக்கு இழிவுண்டாக்கினீர்கள் இப்போது பாண்டியன் சாம்பல்பூசுகின்ற கடவுளாகிய பாம்பலங்காரனே பகவானென்று நம்பி உங்கள் விரதமார்க்கங்களெல்லாம் பழிப்பாக இகழ்ந்துவிட்டான் இனி உங்களுக்குநிலையே திருக்கின்றதென்று அவ

ர்களை வெறுத்து முதுகுகாட்டி நிற்க அமணர்க ளெல்லாம் இனியென்ன செய்யலாம் அவனுடன் வாதுசெய்து பார்ப் போமென்று கூடியெழுந்திருக்க அத்தனைபேர்களையும் அவ னவன் பெண்டுகள்வந்து முன்னேநின்று தடுத்து நீங்களொ ருவரும் போகவேண்டாம். உங்களுக்கிது நல்லகாலமாகவில் லை நாங்கள் கண்டகனவு வருந்தித் துன்பக்கடலில் முழுகுவ தாயிற்று, அதாவது நம்முடையகோயில்கள் வீடுகளெல்லாம் சடைமுடிகளும் தருப்பை பிடித்த கைகளும் சாம்பல் பூசின உடம்பும் கையிலே சூலாயுதங்களும் புலித்தோலாடையுமாகச் சிற்சிலர்வந்து உலாவவுங்கண்டோம். கலியாண மில்லாமல் துறந்தவர்களும், கணவனிருக்கும்போதே துறந்தவர்களும் ஆகமூவகையான தவப்பெண்கள் இருக்கின்ற பள்ளிகளிலெல் லாம் ஒருசிறியகொம்பானைவந்து இடித்து அழிக்கவுங் கண் டோம் மொட்டைத் தலையராகவும்குண்டிகைவைத்த உறிதூக் குகின்ற கையராகவும் கோவணங்கட்டிக்காய்கிற தடியைச் சாத் திக்கொண்ட பிடரியையுடையவராகவும், அந்தச் சடைமுடிச் சிவன்பெயரை நாவில் உச்சரித்துக் கொண்டு எங்கும் உலா வவுங் கண்டோம் இன்னும் கொதிக்கும் படியான கோ பங்கொண்டதாகி ஒருயானைக்கன்றுவந்து நம்முடைய குருக்க ண்மார்களைத் துரத்திவிட்டு பூ - இலைகளுந்திரவுங் கிளைகள் மு றியவும் அசோகமரத்தை வெரோடேபெயர்த்துத் தள்ளவும் கண்டோம். அப்படி அவர்கள்கொண்ட மூவிலைச்சூலத்திலுங் கூர்மையாகிய கழுவிலே நீங்கள் எல்லாரும் ஏறவும் நாங்கள் கண்டுவருந்தி மார்புகள் சிவக்கக் கைகளாலடித்துக்கொண்டு கூந்தல்கள் அவிழ்ந்துவிரியும்படி அழவுங்கண்டோம் ஆனல் ஒருவராலும் வெல்லப்படாத உங்களுடைய இந்திரசாலமோ கமுதலானவித்தைகள் இந்தச்சமயத்தி லுங்களுக்கெவ்வளவு முதவியாகவில்லை ஆனல் அந்தவித்தைகள் கள்ளராலே பறி யுண்டுபோயினவோ, நெருப்பிலேவெந்துபோயினவோ, வெ ள்ளங்கொண்டுபோயினவோ, புதையிலே கிடக்கின்றனவோ, முன்னே வேள்வியில் நெருப்பைவளர்த்து யானை-பாம்பு-பசு- இவைகளையேவி நம்முடைய பெரியோர்கள் பட்டபாடுதெரிந் திலீர். இப்போது இந்தப் பாண்டியனுக்குவந்த சுரநோ யைத் தீர்க்கமாட்டாத நீங்கள் இனி அங்கேபோய் என்னசெ ய்து வெல்வீர்கள், அதையும் ஆலோசித்துக்கொண்டு நின்று போகாமலிருங்களென்று சொன்னர்கள்.

அதற்குத் தருமத்தைக்கெடுத்த பாபிகளான அமணர்வலி ந்துசொல்ல அவர்கள் பெண்டுகள்கையைப் பற்றியிழுத்துத் தடுத்தாலும் பெண்டுவழிச்செல்லுதல் குற்றமென்று தீவினை வழிச்செல்லுகின்ற அமணர்கள் அந்தப் பெண்டுகளுக்குத்தெ ரியாமல் போகத்தொடங்கினார்கள் அப்படி ஆயுள்முடிந்த அமணர்கள் போகும்போது பெரியபெண்டுகள் எங்கள்பேச் சைக்கேளாமல் போகிறநீங்கள் துன்பப்பட்டு வருந்தக்கடவீர் களென்று சபித்தார்கள். அதற்கும் அஞ்சாமல் பட்சிகள்முத லிய அவசகுனங்கள் போகவேண்டாமென்று தடைசெய்தா லும் துணிந்துபோகின்றவர்கள் பெரியகெண்டைகள் உலாவ தேனைக்கவிழ்ந்து தாமரைமுதலியமலர்கள் மலர்கின்ற அகழ் சூழ்ந்த மதுரைக்குவெளியே ஒருபுறத்திலே எல்லாச்சமணர் களுங்கூடி நாணமும்பயமுங்கொண்டு ஆலோசனை எதுசெய்ய லாமென்று துணிந்து இனிப் பாண்டியனைப் போய்க்கண்டு இப்படியென்றுதெரிவித்து அவன்சம்மதிமேல் வந்திருக்கிற வேறு புறச்சமயத்தானை வாதினாலேவெல்லுவோமென்று ஒரு மித்து மதுரைக்குள்ளேபுகுந்து பாண்டியன் சபைக்குவரும் போது உதையகாலத்தில் கவுணியர் குலப்பெருமாளான திரு ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவாலவாய்க்கடவுள் சேவடிக ளைவணங்கித்தமது திருமடத்துக்குச்செல்லவந்த அமணர்கள் வழியிலேகண்டு சூரியனை இருள்வளைந்தாற்போல் வளைந்து தடுத்துப் பின்னேவர திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தடையு ண்டு திருமடத்துக்குப் போகாமல் பாண்டியன்சபைக்குவந்து அங்குநியமித்திருக்கிற சிங்காசனத்தின்மேலேறி இளஞ்சூரி யன்போலெழுந்தருளியிருக்க பறித்த சித்தலைப் புலையர்களான அமணர்கள் பொறுமற் பதைத்து நோக்கி நீயோ இன்னமு மழலைச்சொல் திருந்தாத சிறுபிள்ளை கண்மணி ஒன்றுதானே இருவிழிகளிலும் சுழல்வதான காக்கையிருக்கப் பனங்கனி உதிர்ந்தாற்போல நீகற்றுவந்த மந்திர பலத்தாலே பாண்டிய னைப்பற்றின சுரந்தீர்த்தோமென்று கெருவங்கொள்ளலாகுமா நந்து-நாகு-நீர்-வண்டு இவைகள்சென்றவழியும் ஓரெழுத்து வடிவாக அமைந்தாலும் அமையும் அப்படியாக உன்கையா லே சிந்தினசாம்பலும் சிறுசொல்லுமே மருந்தும் மந்திர முமாக பாண்டியன் சுரம் தணியக்கண்டாய் ஆகையாலே உங் கள் மந்திரத்தையு மோரேட்டிலெழுதி இரண்டேட்டையும் நெருப்பிலிடுவோம் வெந்தது தோற்றதாய்வேவாத ஏடுவென்

றதாகக்கொள்ளுவோம் அனால் இது சிவன்கோயில் சார்ந்த இடங்களிலேசெய்யக்கூடாது செய்தால் அந்தசிவன் உங்களுக்குச்சார்பாய் எங்களுக்கு விக்கினஞ்செய்கிறான் ஆகையால்வேறே பொதுவான ஒரு இடத்திலிருந்து வாதஞ்செய்வோம்வாவென்று எந்தவேளையும் பேரிகைகள் சப்திக்கின்றமதுரைக்கு வெளியேபோய் வேப்பமாலையணிந்த பாண்டியனுக்கு முன்னே நெருப்பைவளர்த்து அதிலிடுகிற ஏடு வேகாதிருக்கிறதும் வேகின்றதும் காண்போமென்று எழுந்து அமணர்களே மதுரைக்கு வெளியே ஒருபுறத்தில்வந்து கீழ்திசையிலே சிவந்தநெருப்புக்குழி ஒன்றுதோண்டி அதில் மரங்களைவெட்டிப்போட்டு அதிகமாக நெருப்பைமூட்டிவிட்டுதங்கள் பெண்டுகள் வயிற்றிலுநெருப்புமூளச்செய்து சிவஞானப்பாலுண்ட சம்பந்தப்பிள்ளையாரை ஏன் இங்கு வராதிருக்கிறனென்றிகழ்ந்து அந்தவஞ்ச அமணர்கள் நெருப்பைக்கட்டிக்கொண்டிருக்க அப்போது பதினாயிரந் திருக்கூட்டத்துடனே யெழுந்து திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் பாண்டியனும் பாண்டிமாதேவியும் மந்திரித்தலைவரும் அவர்கள் நெருப்புவளர்த்துக் கொண்டிருக்கிற இடத்துக்குவந்து சபைகூடி யிருந்தார்கள் அங்கே மனங்கனிந்து முலைசுரந்து பாலொழுகுகின்றபோது குடிக்கின்றகன்று குடியாமல் துள்ளிக்கொண்டோடினல் அக்கன்றைத்தொடர்ந்துபின்னே வருகிற பசுவைப்போலவெள்ளியம்பலத்துளாடும் வேதகீதரான கடவுள் தமது தேவியாருடனே தம்பிள்ளை போனவழியே தொடர்ந்தனர்.

அப்போது எண்ணாயிரம் சமணரும் வெவ்வேறே தாங்கள் முயன்றுகற்ற மந்திரங்களை ஓலையிலே தனித்தனியெழுதிக்கொண்டுபோய் எல்லாரும் ஆகாயத்தை அளாவக்கொதித்து நிமிர்ந்து எரிகிற நெருப்பிலிட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் நெருப்பிலிட்ட ஏடுகளெல்லாம் அந்தட்சணத்திலே கரும்பிலேகாய்ந்த தொழுந்தடைபோலத் தீய்ந்து சாம்பலாய்போனவற்றைக்கண்டு நீசரான அமணர்கள் மனங்கிடந்து கொதிக்க கண்டவர்களெல்லாம் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்தவேளையில் விரிந்த வேதநாதரான திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தாம்பாடின மெய்யான வேதப்பொருளை எழுதின புத்தகத்தை அவிழ்த்து வகிர்ந்துபார்க்கும்போது தமக்கு ஞானப்பால்கொடுத்த அம்மை பெயரெழுதின ஏடகப்பட அந்த ஏட்டை

யெடுத்து எரிகிறநெருப்பிலிட்டருளினார். அப்படி இட்ட
போது வேதப்பொருளை வெளியிட்ட நூலெழுதின ஏடு அன
ந்தகாலம் நீரிலே ஊறிக்கிடந்த ஏடுபோலப்பச்சென்று பசந்து
தோன்ற பாண்டியனும் மாதேவியாரும் மந்திரியாரும் மற்று
முள்ளவர்களுங்கண்டு பிராமணகுலோத்தமரான திருஞானசம்
பந்தப் பிள்ளையாரைக்கொண்டாடிப் புகழ்ந்து பேரின்பக்கட
லிலே முழுகினார்கள்.

அப்போதுகொடுமையால்வெந்தசிந்தையையுடைய அம
ணர்கள் வாதுசெய்துவெல்ல வேறே பொதுவிடந்தேடி ஒப்பு
க்கொண்ட பொதுவிடம் அன்றுமுதல் திருஞானசம்பந்தர்
அமணரைவென்ற இடமாகையாலே இன்றும் அந்த இடம்
திருஞான சம்பந்தரென்றே பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது
அப்படிவேகாமல் பச்சென்றுதோன்றின ஏட்டையெடுத்துப்
புத்தகத்தோடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு பின்பு சம்பந்
தப்பிள்ளையார் பாண்டியனைப் பார்க்க அவ்வேளையிலே தீவி
னையையும் பாயையுமுடுத்தி அமணர்கள் தாங்கள் சொன்ன
படி சபதமுடிக்கவேண்டியிருக்கவும் பாண்டியன் சபையா
ரெல்லாம் நகைக்கும்படி கத்தி திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை
யாரை நோக்கியேட நாங்களெழுதியிட்ட பச்சையேடுகளெல்
லாம் வெந்துபோக நீ எழுதியிட்டவேடுவேகாதிருப்பது நீ
அக்கினியை எரிக்கவொட்டாமல் கட்டிக்கொண்டதனாலல்ல
வோ அது நிற்க உன்ஏட்டையும் எங்களேட்டையும் இன்னும்
பொங்கிப் பெருகிவருகிற இந்த வையையாற்றிலேபோடுவோ
ம் போட்டால் நீர்வழியேசெல்லுமேடு தோற்றதாக நீரினெதி
ரேசெல்லுமேடு வென்றதாகுக என்று பெருமைகொண்டுபேசி
வென்றபேர்க்கு தோற்றபேர் ஏவலடிமையாகிறதே சபதமென்
று சமணர்கள்சொல்ல அப்படி சொல்லிக்கொண்டு மலைபோல்
நிற்கிற அவர்களைநோக்கி மன்றுள்ளாடும் அடிகள் மைந்த
ரான திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாய்மலர்ந்து இங்
கே ஏவலடியார் பதினாயிரம்பேர்களுண்டு வேறேவேண்டியதி
ல்லை சிவநிந்தைபண்ணின பாபிகளான உங்களுக்கு அடிமைக
ளென்று கொள்ளுந் தண்டம்போதுமோ போதாது இன்ன
மும் கொன்றைமதிமுடியா ரருளாலே எங்களையாம் வெல்லு
வோமானால் மூவிலைவேல்வடிவால் நிறைந்த கழுமுனையி லிடு
வோ•மதுவே'வழக்கென்றுசொல்ல அதைக்கேட்ட அமணர்

கள் அவர்கள் விதிவலியினாலே கழுவேறச்சம்மதித்து நிற்க உடனே குலச்சிறை நாயனாரான மந்திரித்தலைவர் தச்சர்களைக் கூட்டி வயிரங்கொண்டு நீண்ட ஆலமரங்களிலே சூலவடிவாகக் கழுமுட்கள்செய்து தனித்தனிஊன்றி அந்த எண்ணாயிரம் பேர்க்கும் வரிசையாக எண்ணாயிரம் கழுமரங்களை கொண்டு வந்து பாண்டியனுக்கு முன்னேபரப்ப அப்போதுதெளிவில்லாத சமணர்களைப்பார்த்துத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் ஓய் சமணர்களே இனி நான்சொல்வதைக்கேளுங்கள் என்னவென்றால் நீங்கள் விபூதி உருத்திராட்சங்களை அணிந்துகொண்டு கடவுளுடைய ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரோபதேசம்பெற்றுஉங்கள் பாசந் தீர்ந்தீடேறுங்களென்று நீதிநூலின்படி நினைத்துச் சொல்ல அதற்குச் சமணர்கள் நெருப்புப்போலேகோதித்துநீ முன்னேநெருப்பிலே வென்றோமே இனிநீரிலே எப்படி முடியுமோவென்றெண்ணி நயஞ்சொல்லிப் பயங்காட்டி எங்களை இணக்கி உடன்பாடாக நினைந்தாயே யல்லது வாதுசெய்து வெல்ல நினைத்தவனல்லை நீயோ எலும்பு பூண்டவ னடிக்கீழடைந்த புத்தியில்லாதவன் உன்சொல்லுக்கு நாங்கள் உடன் படுவோமோ போவென்று தடுத்து உடனே குரங்குகள் சஞ்சரிக்கின்ற ஆலமரங்களைப் பிடுங்கிக் கரையாக வொதுங்க வொதுக்கி கமுகமரங்களைமுறித்து வேரைக்கிழித்துமலைகளைப்பறித்துப்பக்கங்களிலேபரப்பி ஆகாயத்தைத்துழாவி விரைந்துவருகின்ற வையையாற்றுநீரை முன்போலவே மந்திரத்தினாலே அதன்வேகத்தை யடக்கி தங்கள் மந்திரத்தை எட்டிலெழுதி காணாமல்விட்டார்கள் அதற்காகதடாகங்கள் சூழ்ந்த வேணுபுரத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்எல்லாருந்தெளியும்படி வேதமேமெய்யாகி அந்த வேதங்கள் துணிந்துசொல்லுகிறபொருள் சந்திரசேகரக்கடவுளென்பதுவும்மெய்யானால் இந்த ஏடு நீரினெதிரே செல்லக்கடவதென முறையே திருப்பதிகமெடுத்தெழுதி விட்டருளினார்.

அங்கேமுழுங்கிவருகிற நீரிலே அப்படிக் கவுணியர்குலத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தர்விட்ட ஏடானது மதுரேசரருளாலே கயிறுகட்டியிழுக்க அந்த வையையாற்றினெதிரேறிச்செல்ல சமணர்களெண்ணாயிரவரும்விட்ட ஏடுகள் அழிவைச் செய்கின்ற ஐம்பொறி போனவழியே செல்லுமனம்போல இந்த ஆறுபோனவழியேபோயின இப்பால் சிங்கம்போலுந்

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் எழுதிவிட்ட ஏடு ஆற்றுக்கெ
திரே செல்லுதலைக்கண்டு தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள்
முனிவர்கள் வஸ்திரங்களைவீசி யெறிந்துகொண்டாடினார்கள்.
சிவனடியார்கள் ஆனந்தக்கண்ணீர் வெள்ளத்திலேமுழுகினார்
கள் வெங்கண்ணரான சமணர்கள் நடுங்கி வெயர்வை கடலில
ழுந்தினார்கள் இன்னும் வெந்துபோமென்றெண்ணாமல்வெல்
வோமென்று சபதஞ்செய்து தாமேஎழுதியிட்ட ஏடுகள்வெந்
துபோகக்கண்டு ஆற்றுக்கெதிரே ஏடுகள் செல்லவெல்லுவோ
மென்று இட்ட ஏடுகள் கடல்போய்ச்சேர்ந்தன என்றுதங்கள்
மானமே தங்களைச்சுட தலைநிமிர்ந்து நின்றாலும்நாணத்துட
னேயே நின்றார்கள் அப்போது மலையை வில்லாகக்கொண்டு
திரிபுரத்தைவென்ற கடவுளே எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும்விரு
ம்பத்தக்கபோகமும் வீடும் தருதற்குத்தக்க மேம்பாடுளள கட
வுளென்று நான்கு கொம்புகொண்ட வெள்ளையானைமேலேறு
கின்ற இந்திரன் முடிதகர்ந்த பாண்டியகுலத்தரசன்காண குரு
பதேசம்போல நெருப்பும்நீரும் தெளியச்செய்தன பொய்யில்
லாத வேதநெறிசெல்லாத அமணருக்கும் புத்தருககும் இன்
னும் வேதசாஸ்திரங்கள தெரிந்தும் சிவனே பரம்பொருளெ
ன்று தெரியாமல் கையில் விளக்கிருந்தும் கிணற்றில்விழுகின்
றவர்போன்ற அறிவினர்களுக்கும் நெருப்பு நீருமல்லவோ
சாட்சியாய விளங்கச்செய்தன வென்றுகொண்டுமதுரைபாண்
டியனும் மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை நாயனாரும் அடி
யார் கூட்டங்களும் சீகாழிச்சம்பந்தப் பிள்ளையாரைவணங்கித்
துதிசெய்து முடியாத பேரானந்தக் கடலிலேமுழுகிஅதிசயித்
தார்கள்.

பின்பு நன்றிதெரியாத சமணர்கள்மானமழிந்துவெட்கங்
கெட்டு திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு முன்னே நின்று
இன்று நாங்கள் உமக்குத் தோற்றோம் நீரே வென்றீரென்று
சொல்ல அதைக்கேட்ட சம்பந்தப்பிள்ளையார் அவர்கள்பிழை
க்கும்வழியைக்கண்டு இன்னும் உங்களுக்குக்கருமவழியாகவே
சொல்லுகின்றோம் நீங்களேன் வீணேயிறந்து போகிறீர்கள்,
எல்லாருக்கும் தாய்போற்சிறந்த எங்களுக்கு அடிமையாய்
பிழையுங்கள் என்றுசொல்ல அதற்குச் சமணர்கள் ஏட சிறுபி
ள்ளாய நீ ஏன் தகாதமொழி சொல்லுகிறாயென்று மானங்கொ
ண்டு தாங்களே கழுக்களிலேறத்துணிந்து கோபத்தினாலு மா

னத்தினாலும்போய்க் கழுமரங்களிலேறியிறந்தார்கள் அப்படிப்போயேறாத சமணர்களையெல்லாம் சைவாசாரத்தைக் கொண்டவர்கள் ஒவ்வொருத்தராகப் பிடித்து அந்தமுத்தலைக் கழுமரங்களிலே ஏற்றியிருத்திக்கொண்டார்கள். அந்தச் சமணர்களுக்குப் பாரம்பரியமாக அடியார்களானவர்கள் சாவப்பயந்துமனங்குலைந்துவிபூதி பூசிக்கொண்டார்கள் அந்த விபூதிகிடையாமல் பசுவின்கோமயத்தை யெடுத்திட்டுக் கொண்டார்கள் அதுவும் கிடையாதே சிலர் பசுவின் கன்றைத் தோள்மேலே தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டார்கள். விபூதி கோமயம்-பசுவின்கன்று இந்த மூன்றுங்கிடையாத சிலர் விபூதி பூசின நெற்றியுடனே நெற்றியை மோதிப் பூசிக்கொள்ள கோமயத்திலுமப்படியே மோதியிட்டுக்கொண்டும் இப்படியாகத்தங்கள்பாசங்களைவென்றுபிழைக்க எண்ணினவர்களைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடகழுவிலேறி யிறந்தவர்களையெல்லாம் பருந்து-காகம்-கழுகு-நாய்நரிகள்-முதலானவெல்லாந் தொடர்ந்து கௌவிப் பிடித்திழுத்துத்தின்னக் கழுவிலே கிடந்தார்கள்.

அப்போது பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைத் துதித்துக்கொண்டு சுவாமி இப்போது நீர் இட்ட ஏடு எல்லாருங்காண ஆற்றுக்கெதிரே சென்றதே அது எங்கேயென்றான். அதற்குத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாண்டியனேபார்ப்பாயாக இப்போதே நாம் மதுரை வெள்ளியம்பலவாணரருளாலே வருவிக்கிறோமென்று சொல்லியருளி ஆற்றங்கரைமேலே மேற்றிசையை நோக்கிச்சென்றார். அப்படிச்செல்லுகின்ற திருஞான சம்பந்தர்காண இட்ட ஏடுகாதவழி சென்று அப்புறம்காணமல் மறையவே ஆச்சரியப்பட்டு அங்கே கும்புகூடிக் கொல்லைகளிலே மாடுகள்மேய்த்து நிற்கிற சிலரைக்கண்டு நீங்கள் இந்த எல்லைக்குள்ளே ஏதேனும் விசேடமுண்டானால் சொல்லுங்களென்றுகேட்க அந்த இடப்பிள்ளைகள் நாங்கள் ஒன்றுங்கண்டிலோமென்ன திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் எப்படியானாலும் இங்கே விசேட முண்டாயிருக்க வேணுமென்றுசமணராகிய பகைவரோடு வாதுசெய்யவிடையருளின விடைக்கொடிக்கடவுளை வேதவாக்காலே பாடியருளினார். அப்போதந்தப் பாட்டுமேல் கருணை கொண்டவராய் அங்கே சுயம்புலிங்கமாக பருத்த அரையையுடையவில்வவனத்திலே எதிரேகண்டுவணங்கித் துதித்து சண்பைநாட்டுச் சம்

பந்தப் பிள்ளையார் வலங்கொண்டு பின்னுந் துதித்து எதிரே நிற்க வேப்பமாலையையுடைய பாண்டியன் அந்தச்செய்தி தெரிந்து அங்கே சேனைகளுடனே வந்துசேர்ந்தான் அப்போது அந்த மகாலிங்கத்திலிருந்து கடவுள் ஆயிரம் பிறை தொழுதஒருகிழப்பிராமணராகத்திருவுருவங்கொண்டுதோன்றி முத்தமிழ் விரகரைக்கண்டு நீ என்பிள்ளையேபிள்ளையிலும்என் இளையபிள்ளைபோல் வாழ்வாயென்று திருநீறுசாத்தி மனத்திலேமிகுந்த அன்புதோன்றத் திருவருள்சுரந்துநிற்க அப்படி நிற்கின்ற பிராமணரை அக்காலத்தே தமக்கு ஞானந்தக்கடவுளிவரேஎன்றுகொண்டுவணங்கி ஐயரே இந்த ஆற்றுநீரிலே யானிட்டஏடு எதிரேறிவந்ததை எடுத்தவர் நீரேயாகவேண்டும் ஆனால் அந்த ஏடு உம்முடைய மகனுக்குத்தக்கதன்று அதைக்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார் ஆறுமுகக்கடவுள்போலுஞ்சம்பந்தப்பிள்ளையார் அதற்குமாயவேடங்கொண்டுநின்ற பிராமணர் சம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து நீர் இன்னமும் நம்முடைய ஆலயங்களெல்லாம் சென்றுபாடி கெட்டவழியிலே செல்கிறவர்களை நல்வழிபோகச் செய்து பின்புநமது பரிசுத்தமான வீட்டைபெறக்கடவீரென்று ஆசீர்வதித்து அந்த ஏட்டைக்கொடுத்துமின்னல்தோன்றி மறைந்ததுபோல் மறைந்தார்.

அப்படி கந்தையானகடவுள் பின்னும்தமக்குத்தந்த ஏட்டை வாங்கிக்கொண்டு சிவஞானப்பாலுண்ட திருஞானசம்பந்தர் பாண்டியனுக்குக்காட்டி இந்த ஏட்டை மதுரேசர் தாமே கொண்டுபோய் நான்மிகவும் வேண்டிக்கேட்கக்கொடுத்தனரென்றுசொல்ல பாண்டியன் பாம்பைக் கச்சாகக்கட்டின கருணைக் கடலினிடத்திலேதோன்றிய காரணப்பொருளான ஞானப்பாலுண்ட உம்முடையபெருமையாலுண்டாவதைத் தெரியாமல் அடியேன் ராஜனென்கிற பலங்கொண்டு உம்மை இவ்வளவு சோதிக்கலானேன் ஆகையால் இனிமேல் இந்தப் புல்லறிவாண்மையாற்செய்தகுற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று மிகவும்வணங்கி வேண்டிக்கொண்டான் அப்படிவேண்டிக்கொண்டுபின்பு மேருமலையைவில்லாகக்கொண்டகடவுளுக்குப்பொன்னாலேநெடிய சிகரத்தையுடையகோயிலும்மண்டபமும்மேக மண்டலத்தைக கிழித்துச்சென்று கடவுள்போலவே சந்திரனைச்சூடுகின்ற கோபுரங்களும் கல்லாலிலே மதில்களும் பிராகாரங்களும் எல்லாரும் கண்டுகளிக்கச்செய்தான் அன்றுமுதல்

அந்தத்தலத்துக்குத் திருவேடகமென்று பெயருண்டாயிற்று பின்புபாண்டியன் அந்தத்திருவேடகத்தி லெழுந்தருளியகடவுளைச் சமணரோடு கூடியிருந்த பாவங்களெல்லாம் போகப் பூசைசெய்து தனது பாசமுந் தீர்த்துக்கொண்டான் கிரேதா யுகத்திலே விஷ்ணுவும் திரேதாயுகத்திலே கருடனும் துவா பரயுகத்திலே நாகர்வேந்தனும் பூசைசெய்து திருவருள்பெற லான நிராமயமான அந்தலிங்கத்தைக் கடையுகமான கலியுக த்திலே இந்தபாண்டியன் பூசைசெய்து அவ்விடத்திலேபெரி யவூரு முண்டாக்கி அங்கேதானே திருஞானசம்பந்தப் பிள் ளையாருடனே சிலகாலம் ஸ்தலவாசஞ்செய்து பின்பு மதுரை க்குவந்து சேர்ந்திருக்குநாளிலே விபூதிசாதனமாகியசெல்வம் எங்கும்பிரபலமாகச் சிலகாலம் மதுரையிலேயேவாசஞ்செய்து பின்பு திருஞானசம்பந்தர் வடதிசையிலுள்ளசிவஸ்தலங்களை யுங்கண்டுவணங்கிப் பாடவேண்டுமென் றெழுந்து மதுரேச ரையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும்வணங்கி வேண்டிய வர ங்களெல்லாம் பெற்று விடையுங்கொண்டு தமிழ் நாடெல்லாம் கண்டு வணங்கிச் செல்பவருடனே மங்கையர்க் கரசியாரும் குலச்சிறை நாயனாரும் பாண்டியனும் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியைப் பிரிய மாட்டாதவர்களாய் அன்பு செய்து அவரிடத்திலே நேசமான அன்றுமுதலுண்டான இன்பமெ ல்லாம் இப்போ துன்பமாகி முன்னே இழுக்கச்சொல்ல சம்ப ந்தப்பிள்ளையாரும் அப்படியே அன்புசெய்து தமதுபின்னே வருகிற நண்பருக்கெல்லாம் இனி நம்மிடத்திலே நீங்கள் அ ன்புமறவாமல் பூதிசாதனவாழ்வு நிலைபெறவும் கடவுள்கீர்த்தி பலப்படவும் வாழுங்கள் இதைவிடாமல் நில்லுங்களென்று சொல்லி விடைகொடுத்துச்செல்ல அப்படியே தங்களை அடி மைகொண்ட சம்பந்தப்பிள்ளையார் அருள்வார்த்தையைத் தடு க்கப் பயந்து அவருடைய தாமரைமலர்போலுஞ் சேவடிகளை வணங்கி மீண்டுசேனைகளுடனே பாண்டியன் மதுரைக்கு வந் தான் தாமரைமாலையணிந்த சமணசிங்கமான திருஞானசம்ப ந்தர் சோழநாட்டுக்குவந்தார், இப்படி ஞானமாகிய மதஜல மொழுக திருஞானசம்பந்தரென்று மாயமாயானைவந்து கட ம்பவனத்திலே நெருங்கி இழிதொழிலாளரான சமணரென் னுமரங்களையெல்லாம் ஒடித்தெரிந்து திருவெண்ணீறான பெ ருமைகொண்டதூளியை அள்ளிஉலகமெல்லாநிரம்பத்தூற்றி விட்டது இப்படி முதலிலே பாண்டியன் சுரந்தணிக்கவேண் டிமதுரைத் திருக்கோவிலின் சாம்பலை யள்ளிக்கொண்டு வரச் சொல்லிக் கூனுஞ்சுரமுந் தீர்த்தபடியினாலே விபூதிகளெல்லா வற்றிலும் அந்தத் திருக்கோயிலின் மடைப்பள்ளி விபூதியே சிறந்ததாயிற்று.

சமணரைக் கழுவேற்றியபடலம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

அறுபத்துநான்காவது

வன்னியுங் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்த படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

சென்னிவெண்டிங்கண் மிலைச்சியமதுரைச்சிவனருளடை
ந்தசம்பந்தர், துன்னிருஞ்சமணைக்கழுமுனையேற்றித்துணித்த
வாறிசைத்தனம்வணிகக், கன்னிதன்மன்றக் கரியினைமாற்றாள்
காணவக்கண்ணுதலருளால், வன்னியுங்கிணறுமிலிங்கமுமாங்
கு வந்தவாறெடுத்தினிதுரைப்பாம்.

இதன்பொருள்.

தம்முடைய சென்னியின்மீது வெண்மைபொருந்தியசந்
திரனைத்தரித்தருளிய மதுரைநாயகராகிய சோமசுந்தரக்கடவு
ளின் திருவருளைப்பெற்ற திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்கொ
டுமை பொருந்திய சமணர்களைக் கழுமுனையிலேற்றிக் கொன்ற
ருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இனி ஓர் வைசியப்
பெண்ணானவள் தனக்கு நடந்த கலியாணத்திலிருந்த சாட்சி
யைத் தன்மாற்றாள் காணும்படிக்கு அந்தச் சோமசுந்தரக்கட
வுளின் திருவருளினால் வன்னிமரமும் கிணறும் சிவலிங்கமும்
அந்த மதுரைநகரில் (சாட்சியாக) வந்த திருவிளையாடலைச்
சொல்லுகின்றோம்.

பொன்னிறமான மலர்களையுடைய தாழைகள் வேலியாகச்
சூழ்ந்தகடற்கரையோரத்திலே ஒருபட்டணத்திலே யிருக்கிற
வன் அவனோ மின்னுகின்ற ரத்தினாபரணங்களையுடைய ஒரு
குலவர்த்தகன் அவன் பலவகையான செல்வங்களிலே சிறந்த
வன் தனக்குப் பிள்ளையில்லாமல் தனது கற்புடைய மனைவி
யுடனேகூடி பலவித தருமங்களையுஞ்செய்து பிரகாசம் பொரு
ந்திய சந்திரன்போலுமுகத்தையுடைய ஒருபூங்கொம்புபோல
ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்த்து தங்கள் தனவைசிய
குலத்துக்குத்தக்க ஒருமருமகன் ஆனால் அவன்முன்னே ஒரு
தாரம் கலியாணஞ் செய்துகொண்டவன் அவன் முத்தமிழும்

வழங்குகின்ற மதுராபுரியிலிருக்கிறவன் ஆனாலும் அவனுக்கே தன்னுடைய தவப்புத்திரியான ஒருபெண்ணைகொடுப்பதாகத் தன்குலத்தாருக்கெல்லாம் விளங்கச் சொல்லிவைத்துப் பின்பு சிலநாள்கழிய ஊழ்வினைவலியால் ஆருயிர் தீர்ந்தான். அப்போது அவனுக்கு உடம்புபோன்ற கற்புடையமனைவியானவள்தானும் தன்கணவனுடனேகூட இறந்து போகிறதற்குத்துணிந்து உயிர்விட்டிறந்தாள். பின்பு அவ்விருவருக்கும் கடல்போற்கிடந்த சுற்றத்தார்கள்செய்யவேண்டியகடன்களைச் செய்துமுடிந்தபின்புஅந்தச்செய்திமதுரையிலிருக்கிறஉரிமைமகனுக்குத்தெரியும்படியாகஓலையெழுதியனுப்பினார்கள் அந்தவோலைவந்துசேர வாங்கிவாசிக்க அதில்தன்னுடையதயவின் மிகுந்தமாமனும் அவனதுகற்புடையமனைவியும் இறந்தாராக அவனுக்குசெல்வமிருந்தும் வெகுநாளாகப் பிள்ளையில்லாதிருந்து அநேக தருமங்களைச் செய்துபெற்ற ஒருபெண்ணும் வளர்ந்து பக்குவமா யிருக்கின்றது அந்தப்பெண்ணைத் தனக்கே கொடுப்பதாகப் பேசியிருந்தான் ஆகையாலேதானே இவ்விடம்வந்து அந்தப்பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு அவனுக்குள்ள செல்வங்களையும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதென்றெழுதியிருந்தசமாசாரங்களெல்லாந்தெரிந்துக்கொண்டுகீழே விழுந்து தரைமேற் புரண்டு புரண்டழுது பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீர் வெள்ளத்திலே முழுகி விம்மி அம்மவோவென்று பிரலாபித்துச் சோபிக்க அப்போது அவன் பந்துக்கள்சிநேகிதர்கள் முதலான உறவின்முறையா ரெல்லாரும்வந்துதழுவிக் கொள்ள இவனும் அவர்களைத்தழுவிக்கொண்டழுதான்பின்பு அங்கேவந்தவர்களெல்லாருந் தேற்றத்தெளிந்து தன்னைச்சூழ்ந்த துன்பத்தை ஒருவகையாகவிட்டுத் தன்னுடையமாமனிருக்கும் ஊருக்குப்போகத் துணிந்து அங்குள்ள உறவினர்சிலருடனேகூடி அந்த மதுரையைவிட்டு இந்தப்பட்டினத்துக்கு வந்து புகுகிறவன்வரவு தெரிந்துவந்துதன்னைவிசாரிக்கிறவர்களைத் தழுவித்தழுவிக்கலந்துபேசி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு வந்த முல்லைமாலையணிந்த வர்த்தகன் தன்மாமன் வீட்டிலே போயிருந்தான்.

சிலநாள்கழித்தபின்பு வர்த்தகரில் சிங்கம்போன்ற அவன் தனக்கென்று குறித்திருக்கிற பெண்ணை மதுரைக்குக் கூட்டிப் போய் கலியாணஞ்செய்து கொள்ளுகிறேனென்று அங்குள்ள

வுறவினருக்கெல்லாந் தெரியச்சொல்லிக்கொண்டு தன்மாமன் சம்பாதித்துவைத்திருந்த பொருள்களையெல்லாம் தன்வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டு மதுரையைநோக்கிப் புறப்படும்போது தன்கூட வழிவிடவருகிறவர்களை நிற்கச்சொல்லிப் பின்பு மதுரைக்கு முன்னேபோகவேண்டியவர்களை முன்னேபோகும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தானும் தன்னுடைய பரிஜனங்களும் தனக்குரிய பெண்ணுமாக நாளொன்றுக்குஅரைக்காதவழியாகவருகிறவன் ஒருநாள் சூரியன் அஸ்தமிக்குமுன்னே இங்கேயிருந்து நாளைக்குப்போவோமென்று திருப்புறம்பிய மூதூருக்குப் போய் அங்கே கடவுள் திருக்கோயில் கிணற்றிலே நீராடி ஒரு வன்னிமரத்தடியிலே சமயல்செய்து போஜனமானபின்பு மேருமலையை வில்லாகவுடைய கடவுள் கோயிற்புரத்தில் ஒருபடியின்மேலே தலையைவைத்துக்கொண்டு தூங்கும்போது விதிவலிவந்துகூட அங்கேவந்துகொம்பிலும் விஷத்தைக்கொண்ட வாயையுடைய ஒருகாகமானது கடித்தது அப்படிக் கடித்தவுடனே அதிக விலைபெற்ற நல்ல ஆபரணங்களையுடைய அந்த மதுரைவர்த்தகன் நஞ்சு தலைக்கேறி இறந்துபோனான்.

அப்போது அங்கே கூடவிருந்த அவன் வேலைக்காரர்கள் ஐயோவென்று கூச்சலிட்டு அழுது சுற்றிக்கொள்ள வேலைக்காரிகள் பாரடித்துக்கொண்டு ஒப்பாரிவைத்தழும்போது அந்த ஆண்சிங்கம்போன்ற வர்த்தகன் உடம்பைத் தீண்டாமல் கூடவேவந்த தாமரை மலரைபூத்த கொடிபோன்ற பட்டினத்து வர்த்தகன் பெண்ணானவள் எழுதின சித்திரம் போல் அசையாமல் ஒருபுறத்திலே நின்று அந்த ஆண் சிங்கம்போன்ற மதுரை வர்த்தகன் பாம்பு கடிக்கப்பட்டு உடனே இறந்ததும் வெற்றிவேல்போலுங் கண்களையுடைய பெண்களெல்லாம் கைகளைநெரித்துக்கொண்டழுகிறதும் கீழே விழுகிறதும் சுற்றிலும் உறவினர்கள் சூழ்ந்து அழுகிறதும் சோர்கிறதும் எல்லாங்கண்டு இளங்கிளிபோன்ற பேச்சுகள் தோன்ற வேடன் எய்த அம்புதைத்த மயில்போல் விழுந்து வருந்திமயங்கி கூறியகண்கள் உள்ளேசெருகிஉயிருமோய்ந்து அக்கினியிலேவிழுந்த பூமாலைபோல் உடலுஞ்சோர்ந்து கைகளுஞ்சோர்ந்து கால்களுஞ்சோர்ந்து இளமைபொருந்தியபெண்ணன்னம்போன்ற அந்தப்பெண்ணானவள் இடிமுன்னே விழக்கிடந்தாற்போற் கீழேகிடந்தாளல்லது வேறொன்றுமில்

லைமூர்ச்சையாய்போனாள் இறந்தவர்த்தகன்மேலேபூங்கொம்பு சாய்ந்தாற்போல் விழுந்தழுகின்ற வேலைக்காரிகள் பார்த்து ஐயோ செட்டி உயிருடனேகூட நமது தங்கை உயிரும் போயிற்றேயென்று கைகளாலெடுத்து முதுகைத்தழுவி மடியிலே கிடத்திக்கொண்டு வஸ்திரத்தாலே முதுகிலேவீசி இளைப்பாற்றிக் கொஞ்சம் மூச்சுவரச்செய்தார்கள் அப்போ தந்தப்பெண் உடம்பைவிட்டுப்போன உயிரானது திரும்பித் தன் உடம்பிலே வந்து புகுந்தாற்போல மூக்கினிருபுறத்திலுஞ் சுவாசந்தோன்ற கண்களும் குளங்களிலே நீலம்பூத்தாற்போல மூக்கினிருபுறத்திலுஞ் சுவாசந்தோன்ற அவ்வேளையில் அந்தப்பெண் நாண மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு ஆகிய நான்கும் நான்கு திக்கிலும் வேலிபோல் வளைந்துகொள்ள கைகால் மோதிக்கொள்ள கூந்தல் அவிழ்ந்துவிழஉருக்கினநெய்த்துளிபோல கொங்கை முகட்டிலே கண்ணீர்சோர மெள்ள அழுவாள் சுற்றிலும்பார்த்து வெட்கமாகியகட்டுக்குளடங்கிப் பேய்பிடித்தபெண்போற் குலைகுலைந்து தேம்பிவிம்மி மேனிமழுங்கி குறையாதசெல்வத்திலேபிறந்து ஒருநாளாவது துன்பமென்பதைச் சொப்பனத்திலுந்தெரியாதவள் தனக்குநாயகனுவான் மேலே அன்பென்பதாகியதோருருவாகி நிறையாகிய வரம்பழிந்து ஒருபெண் தெய்வமிருந்து வாய்விட்டலறினாற்போலப் புலம்புகின்றாள்.

எப்படியென்றால் ஓ என்னையகனே ஓ என்னிரண்டு கண்மணியே ஓ என்னைப்பெற்ற தந்தைக்கு உயிர்போலும் அருமை மகனே ஓ கட்டிளமையோனே ஓ முல்லைமாலையணிந்த தலைவனே ஓ ஓ வணிகர்கள் குலரத்தினமே இப்போது விடப்பாம்பால் கடிக்கப்பட்டாயோ ஆனால் உன்னுடைய உடம்பினிழல் போன்ற என்னை இங்கேவிட்டுமறைந்துபோகலாமா ஆனால் நீர்போனது சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள பெண்களைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளவோ அல்லது நமதுகுலத்தானுகிய குபேரனுடைய அளகாபுரியிலுள்ள பெண்களைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளவோ அல்லது உன்னைக்கடித்த நாகலோகத்திலுள்ள பெண்களைத்தழுவவோ ஓ என்பிராணநாயகா உன்னை இந்த நாட்டிலேவிட்டு வஞ்சகமாக நீர்மாத்திரம் தனியேபோகிறதற்குக்காரணமென்ன அல்லது தென்னுலகமாகிய எமலோகத்துக்குப்போனீரோ அங்கே மாமன் மாமியைக்கண்டபோது

உன்மாமன் தன்னிரண்டுகண்களுங் குளிரத்தழுவினுறு நானும் உம்முடனேகூடவந்தால் அவ்விருவரையும் என்கண்கள்குளிரக்காணேனு அப்படிக்காகாமல் என்னையிங்கேவிட்டுவிட்டீர் என்னையல்லாமல் உம்முடைய பரிஜனங்களையுங் கைவிட்டீர் நீர் தனியேபோய் எவ்வளவு சுகங்கண்டீர் ஐயையோ உரிமை மருமகன் பாம்புகடித்திறக்கவும் நான் மயங்கின மனத்துடனே இங்கேயிருந்து இப்படித் துன்பப்படவும் என்னைத்தவஞ்செய்து பெற்றவர்களுக்கு நல்ல பலன் சித்தித்ததல்லவோ இந்தக்கண் கலக்கத்தை அவர்கள் முழுதும் காணுமல் முன்னே இறந்தல்லவோ சோகநிவிர்த்தி யானுர்கள் கிடையாத பலன் அவர்கள்முன்னே இறந்துபோனதே என்தாய் தகப்பனைப்போல ஒருவரும் இப்படிப்பட்ட பலனைப்பெறமாட்டார்கள் ஐயோ உமக்குப்பிரியமான மாமன் என்னைப் பெற்றுவளர்த்து அக்காலத்திலே தானே உறவினர்களறிய உமக்காகவே என்னை நிச்சயித்துப் பின்பு தன்பிரிய நாயகியுடனே இறந்துபோனுன் நானும் அப்படியே என் உயிர்போகவேறு உடம்பு இங்கேகிடக்குமோ இதோ கூடவே மடிகிறேனென்று தன்பிரியமான சேவலையிழந்த அன்றிற்பேடுபோல ஒற்றைக்குரல்விட்டழுதாள்.

அப்படி அழுகிறசத்தங்கேட்டு அந்தத் திருப்புறம்பியவூராரெல்லாம் நித்திரைதெளிந்தெழுந்து துன்பங்கொண்டு வருந்த அந்தவேளையில் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சிவஸ்தலங்களெல்லாய்போய்த் திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு அன்றைத் திருப்புறம்பிய வூருக்குவந்து அங்கொருசைவமடத்திலிறங்கியிருந்தவரும் இந்த அழுகைக்குரல்கேட்டுஇது என்னவென்று ஆள்விட்டுவிசாரித்து உடனேதாமேதிருக்கோயிலுக்குள்வந்து கூடி வடிபெண்ணே நீயார் நடந்த சங்கதிகளென்னவென்ன அந்தச் செட்டிபெண் வணங்கி தன்குலமும் தன்னைப்பெற்றவன் மருமகனுக்கென்று தன்னை நிச்சயித்து வைத்திருந்துபோனதும் பின்புதனக்குரிவனை இவன்வந்து கூட்டிக்கொண்டுவந்து இங்கே இறங்கினபோது நடந்ததும் எல்லாம் தெரிய விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டாள் அதுகேட்டவுடனே திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் தனியே இறந்தழுது உயிர்விட எண்ணுகின்ற அந்தச்செட்டிப்பெண்ணுக்குத் தாமே தாயுந்தந்தையுமாக பாம்புகடித்திறந்தவன் பக்கத்

தில்வந்து அவன் உடம்பெல்லாம் அவிழ்தவடிவமாக நினைவுகொண்டு இருபாநோக்கம் வைக்க அப்போதே தீவாய்ந்த நஞ்சு அந்தச்செட்டியை விட்டுப் பிரிந்துபோயிற்று உடனே செட்டி தூங்கிவிழித்தவன்போல் எழுந்தான் அவனை எல்லாருங்கண்டு சந்தோஷித்து எல்லாராலும் வணங்கும் பெருமைபெற்ற திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியைத்தொழுது தோத்திரஞ்செய்தார்கள் அப்படி அவர்கள் ஆனந்தக்கடலிலே முழுகபெண்ணன்னம்போன்ற அந்தச்செட்டிப்பெண் தித்திப்பான தேனைப் பொழிந்துகொண்டு ஒருபுரத்திலே தாமரைமலரைப்பூத்ததாகிய ஒருகொம்புபோனின்றாள் ஆனாலும் தனது நாயகனிறந்தபோதும் அவன் உயிர்பெற்றெழுந்தபோதும் தான் அந்தமதுரைவர்த்தகனுக்கு மாமன்மகளாயிருந்தும் அவனைத்தொடாமல் நிற்கிற அன்பு நிலையும் கற்பின் குணமும் அதிசயமாகக்கண்டு பார்வதி ஞானப்பா லுண்டருளிய பிள்ளையார் அந்தச் செட்டியைப்பார்த்துவாரும் செட்டியாரே நீரே உம்முடைய குலத்துக்கெல்லாம் ரத்தினம்போல் விளங்குகின்றீர் ஆனால் உம்முடையமாமன்பெற்ற லட்சுமிபோல்பவளான இந்தப்பெண் இன்பமடையுங்காலத்தில் துன்பம்வந்துசேராமல்உம்முடைய உடம்பைத் தொடுவதெப்போது இனிக்காலம்வீண்போகாமல் நீர் இந்தப்பெண்ணை இங்கேதானே திருக்கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு போகவேண்டுமென் றருளிச்செய்ய சிவந்தகண்களையுடைய ஆண்சிங்கம்போன்ற செட்டியானவன் பிள்ளையார் திருவார்த்தையைத் தலைமேற்கொண்டு பிரமாவினாலே சிருஷ்டிக்கலான நான்கு சாதிகளையும் வழுவாமல்ரட்சிக்கவல்ல பேரருளாளராகிய சுவாமீ இங்கே என்குலத்துச் செட்டிகளொருவரு மில்லாமல் சாட்சிகளுமில்லாமல் எப்படிக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதென்று வணங்கிக்கேட்க அதற்குப் பிள்ளையார் உன்னுடைய மாமன் இந்தப்பெண்ணைப் பெற்றபோதே உனக்கே இந்தப்பெண் உரியவளென்று நிச்சயித்து வைத்தது உறவினரெல்லாருந் தெரிவார்களல்லவோ இதையல்லாமல் உமக்கு இந்த வன்னிமரமும் கிணறும் இலிங்கமுமேசாட்சியாக அமையும் ஆகையாலே ஓய் செட்டியாரே இங்கேதானே என்சொல்லைக்கடவாமல் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளுமென் றருளிச்செய்ய மதுரைச்செட்டியான குற்றமற்றமனத்தையுடையவன் சீகாழித் தலைவராகிய பிள்ளையாரை வணங்கி சுவாமீ, தேவரீரே தாய்-தந்தை-குரு-உறவு-தெய்வம்-சிநேகர்-

எல்லாமென்று பிள்ளையார் சொன்னபடியே அங்கேகலியாண வேள்வியை முறைப்படி செய்துகொண்டு அப்படித்தான் கலியாணஞ்செய்துகொண்ட மாமன்மகளுடனேவணங்கிப் பிள்ளையார் அருளும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஏவல்செய்கிற பெண்கள் புருடர்கள் எல்லாருங் கூடிவரத் தனது சுதேசமான மதுரை மூதூருக்குப்போய்த் தன்மாமன் மகளைக் கலியாணஞ்செய்துக்கொண்டு வந்ததை அங்குள்ள உறவின ரெல்லாருங் கேட்டுச் சந்தோஷிக்கத் தானும் சந்தோஷித்து வாழ்ந்திருந்தான்.

பின்பு தன்னுடையமிகுந்த திரவியங்களும் மாமன்சம்பாதித்துவைத்த திரவியங்களும் சேர்ந்துகூடிக் குறையாத செல்வனைகுபேரன்போல பெரிதான வர்த்தகங்கள்செய்து அந்தச்செட்டியானவன் தனக்கு இன்பத்தைத்தருகிற மனைவிமார்கள் இருவரும்பெற்ற பிரியமுள்ள பிள்ளைகள் மகிழ்வுசெய்யச் சுகமே வாழுங்காலத்தில் மூத்தவளுடைய பிள்ளைகள் மிகவும் மூர்க்கர்களாயிருக்க இளையவளுக்கொரேபிள்ளையுண்டாகி இந்தப்பிள்ளையும் அந்த மூர்க்கப்பிள்ளைகளுடனே கூடி மிகுந்த செல்வஞ்சிறந்த மதுரை வீதியிலேபோய் விளையாடும்போது மூத்தவள்பிள்ளைகள் இளையவள்பிள்ளையைக் கோபித்தடித்தார்கள். அதற்கு அந்த பிள்ளையைபெற்ற இளையவள் மூத்தவள் பிள்ளைகளைத திட்டிவைதாள் அதற்கு மூத்தவள் கோபங்கொண்டு இளையவளைப்பழித்து நீ எந்தவூர் என்னசாதியாருடைய மகள் யாவர்பார்க்க அக்கினி சாட்சியாக எனது நாயகன் கலியாணஞ்செய்துகொள்ள வந்தவளோ நீ நீயேவலிய என் புருஷனுக்கு ஆசைபட்டுவந்த காமக்கிழத்தியாகிய உனக்குக்கற்புடைய மனைவியாகிய என்னோடுபேசும் பெருமையும்வாயுமுண்டோ அப்படி என்போலாக எனது நாயகன் அக்கினிசாட்சியாகக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டதற்கு வேறே சாட்சிகளுண்டானால் எல்லாருக்குமுன்னே தெரியப்படுத்து பார்ப்போமென்ன இளையவள் நெருப்பிலேவிழுந்த கொடிபோலவாடிச் சோர்ந்து நாணமிகுந்து பாம்புகடித்த அந்தநாள் திருஞானசம்பந்தர் திருவருளாலே எனது நாயகன் இருப்புறம்பிய நாதனாகிய இலிங்கமும் வன்னிமரமும் கிணறுமே சாட்சிகளாக என்னைக் கலியாணஞ்செய்து கொண்டது அந்த மூன்றும் சாட்சிகளாயிருக்கின்றனவென்ன அதற்கு மூத்தவள் சிறித்து

நல்லது நல்லது உன்னுடைய கலியாணத்துக்கேற்ற சாட்சிகளே சொல்லவந்தாய அந்த மூன்றுசாட்சிகளும் இங்கேவந்திருசுச்சொல்லுமாகில் அதுவும் மெய்தானென்றுசொல்ல அதற்குவேறுபடாத மயிற்சாயலையுடைய இளையவள் அதிகதுன்பங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு இல்லிற்குள்ளேபோய்க் கைவிரல்களை நெறித்துக்கொண்டு வயிற்றைப்பிசைந்து கண்ணீர்விட்டழுதுகொவ்வைக்கனிபோலும் வாய்துடித்து நாணமின்றிக்கூசி ஐயையோதெய்வமே சிறியவளான நான் இனியென்ன செய்வேன் தாயுந்தந்தையும் இறந்துபோக தனியாய் இங்கே வந்த சிறியேனுக்கு இங்கேயாரிருக்கிறார்கள் முற்காலத்திலே துன்புற்ற ஒருசெட்டிபிள்ளைக்கு அப்போதுமாமனுகிப் பங்காளிவழக்கைத் தீர்த்து அவன் உரிமையை அவனுக்கே ஆகச்செய்த கடவுளே எனக்கு மாற்றாளானவள் சொல்லுகின்ற குற்றங்களை நீக்கியருளவேண்டுமென்று அன்றிராத்திரிபோசனமில்லாமல் நித்திரையுமில்லாமல் வருந்தி மறுநாள் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலே நீராடி ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கின இந்திரவிமானக் கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற சொக்கநாதர் சந்நிதிமுன்னே போய்த் திருவடிகளிலே சேவித்துத் தன் குறைகளெல்லாம் சொல்லி வேண்டுகிறதாவது சுவாமீ அக்காலத்தே என்னை எனது நாயகன் கலியாணஞ்செய்துகொண்ட இடத்திலே அந்தக் கலியாணத்துக்குச் சாட்சியாகநின்றவன்னிமரமுங்கிணறும் இலிங்கவடிவான நீயும் அப்படியே இங்கு இன்றுவந்து எனதுமாற்றாள் சிரித் திகழ்வதைப்போக்கி என்னை ரட்சியாமல்விட்டால் இறந்துபோவேனென்றுபிரதிக்கினைபண்ணினுள் அவளோகற்பினது நிலையான புகழைநிலைநிறுத்த வந்தவள் ஆகையாலே அவள் அப்படித் துன்புற்று வருந்தி நிற்க அவள் துன்பத்தைக்கண்ட மதுரேசரான திருபாயூர்த்திதமது அளவில்லாத திருவருளினாலே எல்லாங்காணத் திருக்கோயிலுக்கு வட கீழ்த்திசையில் முன்னேசாட்சியாயிருந்த வன்னிகிணறு இலிங்கம் மூன்றும் விரைவில் அங்கே வந்திருந்தன.

அப்போது அந்தமூன்றையும் இளையவள்கண்டு மூத்தவளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் திருவாலவாய்க் கடவுள் முன்னேவந்து வணங்கி கண்டுகொள் இதுதான் ஆகாசத்தை அளாவின வன்னிமரம் இதுவேகிணறு இதுவே இலிங்கம் இந்தமூன்றுந்தான் என் கலியாணத்துக்குச் சாட்சியாயிருந்தவையென்ன கண்ட மூத்தவளும் குனிந்ததலையைத் தூக்கிநிற்க அந்த இடத்திலுள்ள மூன்றும் அன்றுபோலவே இன்றும்சாட்சியாக இங்கேதோன்றின இது என்ன அதிசயம் ஒருவராலுந் தெளியக்கூடாத தெய்வமும்எளிதாகவந்து உன்

ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல இனியவள் கைவசமானால் கற்பு டைய பெண்களுக்கு அரிதாகிய பொருளொன்று மில்லையெ ன்று இளையவள் கற்பு நிலையும் சிவனிடத்திலே அவள்வை தத அன்பையும் அந்தச்சிவன் அவளுக்குச்செய்த அருளை யும் அதிசயித்துப்பார்த்து அந்த மதுரையி லுள்ளவர்கள் யாவரும் ஆனந்தித்து முல்லை யணிந்த வர்த்தகன் கொ ண்ட மூத்தவள் ஒருத்தியுந் துன்பங் கொள்ள உள்ள செட் டிக ளெல்லாம் மூத்தவளை நீ பொல்லாத கொடிய பாத கியென்றுபழிக்க நீ பொய்ச் சொல்லிக் குற்றமற்ற குண த்தையுடைய இளையவளைக் குடிப்பழுதுசொன்னாய் ஆகை யால் நீ எனக்குமனைவியாகா யென்றுகொண்ட கணவனும் அவளை நீக்கிவிட்டான்.

அப்போது இளையவள் புருஷன் காலிலேவிழுந்து ஐயா என்னுடைய கற்பை நிலை நிறுத்திவெளியிட்டவள் எனக்கு மூத்தவளல்லவோ யின்னும் தாயில்லாத எனக்குத் தாயாக நா னும் இவளும் ஒருமித்து வாழக்கடவோம் நீர்கோபஞ்செய் யவேண்டாமென்றும் வேண்டி அவளோடு உறவுகொண்டு உடம்பிரண்டாகவும் உயிரும்பொருளும் ஒன்றாகிமனத்துள்ள பொறாமையைவிட்டுப் பிள்ளைகளும் ஒருமைப்படாத ஐந்தலை நாகம் விழுங்கும் இரைபோலத் தம்மில் நன்றாக அன்பும் இன்புங்கொண்டு இருவருஞ் சுகித்திருந்தார்கள். பின்பு அரு ந்ததிபோலும் கற்புள்ள இளையவள் நாயகனுக்கு ஆயுளும் நீங்காத செல்வமும் பொருள் மிகுதியும், கனமும், ஒழுக்கமும் பெருமையும், லாபமும், தவநெறியும் குறையாத தருமமும் புக ழும் பெருக இந்த இளையவளும் லட்சுமிபோலக் கூடிவாழ்ந் திருந்தாள்.

ஆகையாலே பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தோடுகூடிய திரு வாலவாய்க் கடவுள் திருவிளையாடல்களை முடிவுகொண்டு யாரா லே சொல்லிமுடியும் ஆனாலும் இன்னம் அளவில்லாத திரு விளையாடல்களுண்டு என்று என்னுடைய குருநாதசாமி சொ ன்னபடியே அறுபத்துநாலு திருவிளையாடல் கதைகளை யும் உங்களுக்குச் சொன்னேன் என்று பொதிய மலை யின்மேல் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த தவசிரேஷ்டராகிய அகஸ்திய முனிவர் தனக்குத் திருவருள் புரிந்த ஆசிரி யராகிய குமாரக்கடவுளையும் அக்கடவுள் பூர்வத்தில் தனக்கு உபதேசித்தருளிய திருவிளையாடலாகிய வுபதேசத்தையும்அரு ளானது முதிர்ந் தொழுக உள்ளேயடக்கிய அழகிய தமிழ் வளம் பொருந்திய திருவாலவாயென்னும் ஒப்பற்ற க்ஷேத்தி ரத்தைத் தன்னுடைய முடியின்மீது துவாதசாந்தத்தின்மேற் பொருந்தவைத்து அங்கெழுந்தருளி யிருக்கின்ற இமையா

நாட்டத்தையுடைய அங்கயற்கண்ணம்மை சமேதராகியசோம சுந்தரக் கடவுளைத் தியானித்து பரவசமடைந்து வழிபறித்து ண்ணுகின்ற பளிகடந்து திருவருள்வழியே சென்று அளவி ல்லாத சராசரங்களையுங் குற்றங்க நீ நினைந்து ஞாதுரு ஞான ஞேயங்கள் புதைபட ஒப்பற்ற பரிபூரணமாய் உரையுணர்வற் றச் சச்சிதாநந்தமாகிய பேருணர்வைத் தற்போதானினையாம னினைந்தார்.

வன்னியுங்கிணறும் இலிங்கமுமழைத்த படலம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது,

அருச்சனைப்படலம்.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கன்னிதன்வதுவைக் கரிகளாயிலிங்கக் கடவுளுங்கவைக்க ருங்கோட்டு, வன்னியும்படுநீர்க்கோவலும்வந்த வழியிதுமது ரைநாயகனைச், சென்னியில்வைத்தமுனிவனைப்பூசை செய்து மாதவரொருங்கெய்திப், பன்னிறமலர்தூஉ யாலவாயானைப்பர வியபரிசதுபகர்வாம்.

இதன்பொருள்.

ஓர் வைசியப்பெண்ணின் கலியாணத்திற்குச் சாட்சிகளாக சிவலிங்கப்பெருமானும் கிளைகளாகிய கொம்புகளையுடைய வன் னிமரமும் அழுமாகிய நீர்நிலையையுடைய கிணறும் வந்த திரு விளையாடல் இதுவாகும் இனி, அந்த மதுராபுரிக்குத் தலைவ ராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தம்முடைய சிரசில் துவாத சாந்தத்தின்மீதுவைத்துத் தியானித்த அகஸ்தியமகாமுனிவ ரைப் பூசித்துப் பின்பு வசிட்டராதி தவசிரேஷ்டர்களெல் லாம் ஒன்றாகச்சேர்ந்து பலவிதமாகிய நல்ல நிறங்களையுடைய மலர்களைக்கொண்டு திருவாலவாயிலெழுந்தருளிய சோமசுந் தரக்கடவுளை அருச்சித்துத் துதித்தருளிய தன்மையைச் சொல்லுகின்றோம்.

ஒப்பில்லாத சச்சிதாநந்தக் கடலைகுடிக்கும் மேகத்தை ஒப்பான அகஸ்தியமகாமுனிவரை உலோபாமுத்திரையுடனே வசிஷ்டர் முதலாகிய ரிஷிகளெல்லாரும் வணங்கி புஷ்பம் - சந்தனம் - கஸ்தூரி - தூபம் - தீபம் முதலான பொருள்களைக் கொண்டு மேலான சிறப்புடனே அருச்சனைசெய்து பின்னும் ஒருகேள்விகேட்கிறார்கள் எப்படியென்றால் சுவாமி அகஸ்திய மகாமுனிவரே உம்முடைய கிருபையினாலே மேருமலையை வில்லாகவளைத்த மதுரேசருடைய திருவிளையாடல்களைக்கே ட்டு நாங்கள் செவிகளைக்கொண்ட பலனை அடைந்தோம் இனி நாங்கள் கேட்டபடியே கண்களிக்க அந்தமதுரேசரைக்

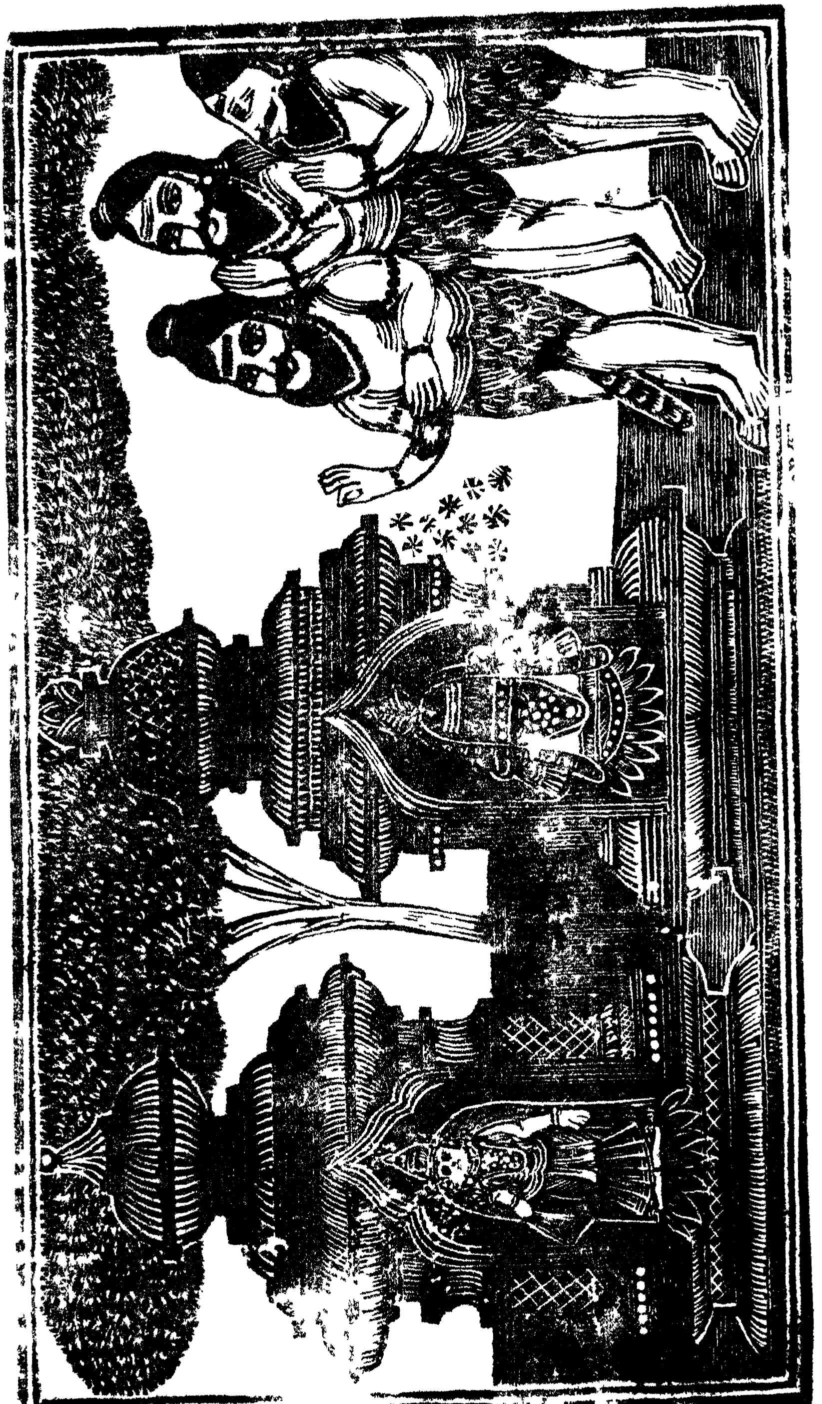

கண்டு புஷ்பங்களால் அருச்சனைசெய்துவணங்க விரும்புகின்றோம் என்றுசொன்னார்கள். அப்படிச்சொன்ன முனிவர்கள் முன்னே முகமலர்ந்து விந்தகிரியை அடக்கின அகஸ்தியமகாமுனிவர் நன்றுசொன்னீர்கள் முனிவர்களே, நான் என்மனத்திலெண்ணியபடியே நீங்கள் எல்லாரும் சம்மதியாகச் சொன்னீர்களென்றுமின்னும் அதிசயித்து பிருதிவிமுதலான தத்துவங்கள் முப்பத்தாறுங்கடந்த ஒப்பில்லாதமஹாரிஷிகளே பெண்ணோடுகூடிய நான்குவேதாந்தங்களாலுந்தெளியப்படாதபரமசிவனை சகலசுஞானங்களாலும் கண்டாலும்மனக்கண்ணால்காணுதவர்கள் வீட்டின்பத்தைக்காண்பார்களோ ஆகையால் உலகங்களாதுகளில் வையூறக்கேட்டபடியேதிருவாலவாயில் விளங்குகிற ஐந்தமுகங்களையுடைய பரஞ்சோதியினிடத்திலே போய் அருச்சனைசெய்து மனமுருகத்தெரிசித்து நினையாதபடி நினைந்துவஞ்சனையைசெய்கின்றவினைகளினவேரைக் களைகிறதற்குப்போவோம்பாருங்களென்று நல்லசுபதினத்தில் அங்கேயாகாயகங்கையிருந்துநிறங்கின கங்காநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்ரீவிசுவநாதனைத்தரிசித்து அங்குள்ள பெரியோர்கள் முன்னே சங்கற்பங்கள் செய்து அவர்கள் நுஞ்ஞைப்படியே அசீர்வதிக்கப்பெற்று மனமகிழ்ந்து தங்கள் ஐம்பொறிகளும் மதுரேசருடைய திருவடிகளின்மேல்செலுத்தி அந்தமதுரேசருடைய வடிவமாகிய ஐந்தெழுத்தையும் நாவினாலேஜெபித்துக்கொண்டு கைகள்குவிந்து தங்கள் பரிசுத்தமான சைவசமயமாகிய தெய்வத்தன்மைபொருந்திய தேரின்மேலேறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சிறந்தசடையும் திருநீறுபூசிய தேகங்களும் தவவிரதங்களையனுஷ்டித்து இளைத்த மேனிகளும் உள்ளும் புறம்பும் பரிசுத்தமாய ருத்திராட்சங்களணிந்துகொண்டு புலித்தோலுடுத்தி இடைகளுடனே முனிவர்களெல்லாம் நம் தவத்துக்கணிந்த ஆபரணங்கள்போலப் போகும்போது வழியிலுள்ள மிகுந்தபுண்ணியங்களைத்தருகின்றவுதலங்களையும் இந்திரிய நிக்கிரகம்பண்ணின முனிவர்கள் வாசஞ்செய்கிறவனங்களையும்தீர்த்தங்களையும் ஆறுகளையும் அங்கங்கேதவஞ்செய்கிறவிதங்களையும்கண்டுகொண்டு அகஸ்தியமுனிவர்கட்டத்தங்களிரண்டுகண்களுங் களிப்பக்கண்டு கைகளைக்குவித்து வணங்கிக்கொண்டுபோகிறபோது அகஸ்தியமகாமுனிவரிஷிகளைப்பார்த்து அடங்காதவனான ராவணனைக்கொல்றதற்காக ராமன்பூசைபண்ணின அந்தகங்கைமுடித்த விருபாக்ஷனுடைய திருவருளால் பெற்ற விருபாக்ஷம் இருபாருங்கள் உயர வழியிலிழந்து இறந்தவர்கள் முன்னேநினைத்த நினைத்தபடியே மறுபிறப்பில்ல திருவுருவாகிய திருப்பாருப்பதம் இது பாருங்கள் பசுவின் முலையுடைய நீண்ட காது போல நீண்ட பூமியமான இலிங்கவடிவானவனுடைய சிவனிராத்திரியில் திருத்தேருற்சவம் நடப்பதான திருகம்கா

கர்னம் இந்தவூர் பாருங்கள் மேலைக்கடற்கரையில் கார்த்திகை மாதத்தில் திருத்தேர் உற்சவம் நடந்து திருவிழாமுதலியதும் நடந்து திருக்கல்யாணமும் நடப்பதான கங்காதரனுடையதிருவஞ்சைக்களம் அந்தவூர் பாருங்கள் வில்லைக்கொண்ட நீண்டகையையுடைய வேடராகிய கண்ணப்ப நாயனார் மென்றுதின்று பார்த்துக்கொடுத்த வூனை உண்டு மகிழ்ந்த கடவுளினுடைய அழகு பொருந்திய காளத்திமலையிது பாருங்கள் ஆகாசம் பொத்தலாக இடக்காலை நீட்டி ஞானவடிவான கடவுள்காளிதோற்க ஆடின திருவாலங்காடு இது பாருங்கள் மாமரத்தினிழலிலேமகாபதிவிரதையான உமாதேவியார் இருந்து தவஞ்செய்கின்ற பிலத்துவாரம்பொருந்திய ஸ்ரீகாஞ்சிபுரம் இதுபாருங்கள் திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையகடவுள் தனதுகாக்குந் தொழிலைப்பெறுவதற்காகப்பரமசிவனைப்பூசைபண்ணி இரண்டுகைகளையுங்குவித்துக்கொண்டுமுன்னே நிற்பதாகிதிருமாற்பேறு இதுபாருங்கள் வேதவாக்கியங்களின வரம்பைக்கடந்த திருநேத்திரநாரியான கடவுள் அரியவேதங்களைமுனிவர்களுக்குச்சந்தை கூட்டிச்சொல்லிவைத்த திருவொத்தூர் இதுபாருங்கள் பன்றியாலும் அன்னத்தாலும் அடிமுடியுங்காணப்படாமல் ஆகாசத்தை கிழித்துக்கொண்டு நீண்ட நெருப்புமலையான திருவண்ணாமலை இதுபாருங்கள் முள்ளைப்போலும் வாயையுடைய பட்சிவடிவமாக இரண்டுமுனிவர்கள் தவஞ்செய்கின்ற திருக்கழுக்குன்றம் இதுபாருங்கள் அநேகமாக ஊழிக்காலங்களில் கழிய அந்தவூழிக்காலங்களுக்கு முன்னும் பின்னுமிருப்பதான இந்த விருத்தாசலத்தைப்பாருங்கள் அசுரர்களிலே திருடனான அந்தகனைக்கொன்று திரிலோகத்துக்கும் கவலை தீர்த்தபரிசுத்தனான கடவுளெழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவலூர் இதுபாருங்கள் ஆகாயத்திலே பறப்பதான புறங்கள் மூன்றின்மேலும் அக்கினிவடிவான நெற்றிக்கண்ணைச்சாத்திப் பிறப்பு அறுகின்றவழவுடைய அன்பிற்குள்ளானது திருவதிகை இதுபாருங்கள் சத்தியஞானானந்த தத்துவமானகடவுள் அசைவற்று ஆடுகின்ற நித்தியபரமானந்த நிறையருள் மன்றமான ஸ்ரீ சிதம்பரம் இதுபாருங்கள் பிறந்தவர்களுக்கு மோக்ஷத்தைத் தருவதான திருவாரூர் அது பாருங்கள் நான்கு வேதங்களும் பத்தியுடனே பூசைபண்ணித் துதிப்பதான திருமறைக்காடு இதுபாருங்கள் பிரமன் விஷ்ணு முதலானதேவர்கள் பிரளயகாலத்தில் இறந்தபடி கடவுளானவர் தோணியிலேறிப் பன்னிரண்டு பேர்களைக்கொண்ட சீகாழி இதுபாருங்கள் சடாயு சம்பாதிகள் பெரிதானபூசை செய்ய வரங்களைக்கொடுத்து அவர்களுடைய திரண்ட நோயைத்தீர்க்கு மருந்துபோலும் கடவுளிருக்கின்ற திருப்புள்ளிருக்கு வேளூர் இதுபாருங்கள் பார்வதிதேவி மயில்வடி

வாய் பூசைபண்ணித் துதிக்கும்படியான துலாக்காவேரியாகிய மாயூரம் இதுபாருங்கள் நம்மையொத்த மூன்றுகோடி ஞான முனிவர்கள்வந்து பூசைபண்ணுகின்ற திருக்கோடிக்கா இதுபாருங்கள் தருமதேவதைகள் பூசைபண்ணின திருத்தருமபுரம் இதுபர்ருங்கள் நான்கு கொம்புகளையுடைய ஐராவதம் தாருகாசூரன் அறுத்துவிட்ட கொம்பைப் பழையபடி குற்றமில்லாமல் தவஞ்செயதுபெற்ற திருவெண்காடு இதுபாருங்கள் மாலைசாத்துகின்ற தாடகையினுடைய மானங்காப்பதற்கு வளைந்து அழகியகச்சுக்கொண்டு கட்டி இழுக்கின்ற பெருமைபெற்ற குங்கிலியக்கலைய நாயனார் அன்புக்கு நிமிர்ந்தருளின நமது கடவுளின் திருப்பனந்தாள் இதுபாருங்கள் யானைமுகாசுரனைக்கொன்ற பின்பு யானைமுகக்கடவுள் பூசைபண்ணின திருச்செங்காட்டங்குடி இதுபாருங்கள் தாருகாசுரனைக் கொன்று முருகக்கடவுள் சிவனைப் பூசைபண்ணினதும் ஆத்திமரத்தின் கீழே மணலாலே சிவலிங்கங்கண்டு பசுவின்பாலால் அபிஷேகஞ்செய்து சிவனணிகின்ற மாலையைப்பெற்றுச்சூட்டிக்கொள்ளுபவரான சண்டிகேஸ்வரருமான திருச்சேய்ஞலூர் இதுபாருங்கள் சினந்து விழுகின்ற யமனுடையமார்பிலே சேவடிக்கமலத்தைச் சாத்தி அந்த மார்க்கண்டேயருக்கு ஆயுள்கொடுத்த கடவுள் வாசஞ்செய்கின்ற திருக்கடவூர் இதுபாருங்கள் ஆனைத்தோலைப் போர்வையாகப் போர்த்துக்கொண்டகடவுள் கோயிலாகிய திருவழுவூர் இதுபாருங்கள் பிரமன்தலையைப் பலிபாத்திரமாகக்கொண்ட கடவுளின் திருக்கண்டியூர் இதுபாருங்கள் ஆடலனங்களை யமுதுசெய்த செங்கணனிடமாகிய திருக்குறுக்கை இதுபாருங்கள் ஆட்டுத்தலையை மாமனுக்குக் கொடுத்த மருமகனாகிய கடவுளின் திருப்பரியலூர் இதுபாருங்கள் சலந்தராசுரனைக் காற்பெருவிரலாலே கோலிப்படைத்த சக்கரத்திலேகொன்ற கடவுளின் திருவிற்குடி 'இதுபாருங்கள் ஒருசெட்டிப்பெண் கலியாணத்துக்காக உலகமெல்லாம் அறிய சாட்சியான வன்னிமரம் கிணறு இலிங்கம் இவைகளுள்ள திருப்புறம் இதுபாருங்கள் நீலகண்டக்கடவுளை அருச்சனைப் பண்ணிப் பாண்டியன் பிரமத்தி தீர்த்துக்கொண்ட திருவிடைமருதூர் இதுபாருங்கள் மாமகம் வரும்போதெல்லாம் கங்கை வந்து தோன்றுதலாலே முழுகினவர்கள் பாபங்கள் தீர்த்து போகங்களை அனுபவிக்கின்ற பரிசுத்த தீர்த்தத்தையுடைய ஸ்ரீகும்பகோணம் இதுபாருங்கள் தகப்பனுக்கு குருவாக உபதேசஞ்செய்த எங்கள் குருவான முருகக்கடவுளின் சுவாமிமலை இதுபாருங்கள் விஷ்ணு கண்ணிடந்து பூவாச்சாத்த அவனுக்குச் சக்கரங்கொடுத்த திருவீழிமிழலை இதுபாருங்கள் நந்திதேவர் தவஞ்செய்த திருவையாறு இதுபாருங்கள் சிலந்தி யானை பார்வதி தாமரை கண்ணனாகிய விஷ்ணு இவர்கள் தவஞ்

செய்த திருவானைக்கா இது பாருங்கள் திரிசிரன் பூசைபண்ணின திரிசிரபுரம் இது பாருங்கள் முழுகினவர்கள் பாபங்களையெல்லாம் போக்குகின்ற காவிரிநதி இதுபாருங்கள் இந்தக்காவேரியே வெண்முத்துமாலைபோலே விளங்குகின்ற சோழநாடு இதுவாகும் அந்தஆறு தமிழ்நிலைதெரிந்ததான வையைநதி சுவர்க்கலோகமே ஆகாயத்திலிருந்து வழுவி விழுந்து கிடக்கிறதுபோற் றோன்றுகின்றது தூரத்திலே அதுதான் பாண்டிய நாடு பாருங்களென்று அகஸ்தியமகாமுனிவர் சொல்ல புதல்கள்போலே சோலைகளும் சிறு வாய்க்கால்கள்போலே நதிகளும் குளங்கள் சிறிதே நீரூருகின்ற குழிகள்போலவும் வயல்கள் கீரைப்பாத்திபோலவும் தாழைகள் சிறுபுற்கள்போலவும் வாழைத் தோட்டங்கள் மஞ்சட்பாத்திகள் போலவும் தோன்ற முனிவர்கள்கண்டு பின்பு பலநிறங்களையுடைய மாடவரிசைகளும் உப்பரிகை நிரைகளும் செய்குன்றுகளும் அன்னம்-வெண்குறு-செம்போத்து-கிளி-மயில் இப்படிப்பட்டபட்சிகள் வெவ்வேறே கும்புகூடி யிருப்பதுபோலவும் கொடியாடைகள் அந்தப்பட்சிகள் இறகுகள் விரிப்பதுபோலவும் கண்டார்கள் அப்படி நாடுநகரங்களின்வளங்களை கண்டுகொண்டுநடந்து நடந்து கண்களுக்கு அதிசயந்தோன்ற ஆகாசத்திலே உலகத்தை வலமாகவருகிற முனிவர்கள் ஆகாயத்தையளாவுகின்ற திருக்கொடுகுன்றம் திருத்தளிப்புத்தூரும் சோலைகளிலே வண்டுகள்பாட மயில்களாடுகின்ற திருவாடானை வளநகரும் மெய்யானவேதங்கள் துதிக்கின்ற திருப்புனவாயிநகரும் தவசித்தர் இரசவாதஞ்செய்து சிவனுருவங்கண்ட அழகிய திருப்பூவண நகரும் எல்லாவரத்தையுந் தருகின்றவனுகிச் சிவன் விளங்குகின்ற திருக்கானையார் கோயிலும் விரதயோகநெறியிலேநின்று பார்வதியைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டவர் விளங்குகின்ற திருச்சுழியினகரும் இராவணனைக்கொன்ற பழியினுலே மயங்கி விஷ்ணு தனக்குச்சக்கரங்கொடுத்த கடவுளை அருச்சனைபண்ணிக்கொண்டுபோன திருவிராமேச்சரநகரும் முத்தும்-வைடூரியமும்-பொன்னும் விளைகின்ற தாமிரபர்ணிக்கரையிலே பிறவாதகடவுள் மூங்கில் வயிற்றிலே பிறந்ததான பழைய திருநெல்வேலிநகரும் துளசிமாலையணிந்த கடவுளைக் கொன்றை மாலையணிந்த கடவுளாகச்செய்த திருக்குற்றாலநகரும் கோழிக்கொடையையுடைய சுப்பிரமணியக்கடவுள் தெய்வயானையைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்ட திருப்பரங்குன்றமும் அருச்சுனன் விற்கழியாலே அடிக்க வடிவான முடியையுடைய கடவுளிருக்கிற திருவேடகநகரும் மேகங்கள் படிகின்ற திருவாப்பனூரும் கண்டுவணங்கிக் குளிர்ந்த அலையாகிய கைகளுடனே வண்டுகள்படிக்கின்ற தாமரைமலரே முகமாகவுடைய வையையாகிய தேவியை முன்னே

வணங்கிக் கண்டுகொண்டு எட்டுத்திக்குகளையும் அண்டத்தை
யுங்கடந்து உலகத்தையுண்ட நெடியமால்போல் உயர்ந்துநிற்
கிற கோபுரத்தை முன்னே வணங்கி உள்ளே புகுந்து வீதிக
ளெல்லாம் பணிந்தெழுந்து பிரகாரங்களெல்லாஞ் சுற்றிக்கொ
ண்டுபோய்ப் பொன்மயமான கோயிலுக்குள்ளே வந்து பொற்
றாமரைத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்*செய்து அனுஷ்டானம்
பண்ணிக்கொண்டு நிலையாக ஐந்தெழுத்தையும் எண்ணி மதம்
பொழிந்துகொண்டு நான்கு தோள்களும் சிறியகண்களும் ஐந்
துகைகளுமுடைய சித்தி விநாயகக்கடவுளின் திருவடிகளை
வணங்கி மூன்றுலோகங்களும் நான்குவேதங்களும் முறையே
தோன்றச்செய்த அங்கயற்கண்ணம்மை பாதங்களைத் தலைக
ளால் வாங்கிக்கொண்டுபோய் அன்புகொடுத்து இனிதான
அருளைக்கொண்டு வெயில் வீசுகின்ற மாணிக்கங்களாலும் சொ
ர்ணத்தாலும் அமைத்த இந்திரவிமானத்திலே அமர்ந்திருக்
கின்ற ஒப்பற்ற சோதியினுடையசிவந்தபாததாமரைகள் சடை
யையுடைய தங்கள் தலைகள்மேல்மலரடிவணங்கித்துதித்து அ
ன்று இரண்டுகாலமும் உணவில்லாமலிருந்து சூரியன் இராத்தி
ரியை அறுப்பதான ஒளியென்னும்படி உதையமாகுமுன்னே
பொற்றாமரைத்தீர்த்தமாடி காலநியதிகளைச் செய்துகொண்டு
இந்திரியங்களனைத்தையும்வென்று உள்ளத்திலே அன்புநீர்
பாய அதனால்விளைகின்றமுதலுக்குமுதலாகிய கடவுளைகடம்ப
பரத்தடியிலேமின்னலெல்லாங்கூடிநிற்பதுபோலான இந்திர
விமானத்தின்மேலேதோன்றக்கண்டு வாசங்கலந்ததிருமஞ்சன
ம்தேன்கருப்புவாழைக்கனி குற்றமில்லாத பசுவின்பஞ்சகௌ
வியம்தோய்ந்தகிதமானபஞ்சாமிர்தம்சந்தனம் வாசம்வீசுகின்ற
பனிநீர்கஸ்தூரிபுனுகுசவ்வாது பரிமளமானபுஷ்பங்கள்வஸ்
திரம் அலங்காரமானரத்நாபரணங்கள் நல்லசுவையானதிரு
வமுது இவைகளெல்லாங்கொண்டு சதவுருத்திரமந்திரத்தைச்
சொல்லி அபிஷேகஞ்செய்து சந்தனம்அப்பிமாலைசாத்தி ஆப
ரணங்கள்பூட்டி மந்திரம்சொல்லிச் சமைத்தபாலமுது நிவேத
ஞ்செய்து லவங்கம் ஏலம் கர்ப்பூரம்சாதிக்காய் தக்கோலம்என்
னும் ஐந்துவகை வாசங்கலந்த பாக்குவெற்றிலை நிவேதித்து சு
கம் தோன்றுவதாக தூபதீபாதிகளெல்லாம்கொடுத்து சிவமய
மானபஞ்சாக்கினியிலே துடுவைநிரம்ப நெய்யைமொண்டுவார்த்
துப் பூசைமுடித்து நான்குவேதங்களுஞ்சொன்ன மெய்யான
மந்திரமாகிய சகஸ்திரநாமத்தைச்சொல்லி மூவிலைவில்வமும்
நீலமருவுங்கொண்டு சாத்திக் கடவுளை மகிழ்ச்சிசெய்து வாசங்
கலந்த திருமஞ்சனபுஷ்பங்களைக்கொண்டு சிவபூசைப்பலனை
முக்கண்களையுடைய பரிசுத்தன்கையிற்கொடுத்து அன்புபெரு
கக் கண்களில்நீர்பெருக எல்லாமுனிவரும் வணங்கி,

பழியொடுபாசமாறுகெடவாசவன்செய்பணிகொண்டவண்டசரணம்
வழிபடுதொண்டர்கொண்டநிலைகண்டுவெள்ளிமணிமன்றுளாடிசரணஞ்

செழியன்விளிந்திடாதபடிமாறியாடெறனிவித்தசோதிசரண
மெழுகடல்கூவிமாமியுடன்மாமனுடனிசைவித்தவாதிசரணம்.
வெங்கரியாவிசோரநரசிங்கவாளிவிடுவேடரேறுசரணம்
புங்கவர்தேறவாதிமறையுட்கிடந்தபொருளோதுபோதசரணம்
வங்கமதேறிவேலைமகரம்பிடித்தவலையாண்மணாளசரணங்
கங்கணநாகம்விசிநகரெல்லைகண்டகறைகொண்டகண்டசரணம்.

மைந்தனிலாழிமேருமகவானகந்தைமடிவித்தநித்தசரணஞ்
சுந்தரநாமவாளிபணிகொண்டுகிள்ளிதொகைவென்றவீரசரணம்
வெந்திறன்மாறன்முன்கலுருவானைகன்னன்மிசைவித்தசித்தசரண
முந்தியகல்வின்மாதர்பெறவட்டசித்திமுயல்வித்தயோகிசரணம்.

திருமணிமைந்தன்மைந்தன்முடிசூடவிற்றதிருமல்குசெல்வசரண
மருமகனென்றுமாமனுருவாய்வழக்குதவிபேசுமைந்தசரணங்
குறுமொழிதந்துநாரைகுருவிக்கிவீடுகுடுதந்தவெந்தைசரணம்
வருபழியஞ்சிவேடமகனுக்கிரங்குமதுராபுரேசசரணம்.

விருத்தகுமாரபாலவருண்மேனிகொண்டுவிளையாடுமண்ணல்சரணங்
குறத்தியைகச்சுபாவியுயிருண்டுசோரிகுடைவாகைவேலசரணங்
கருத்திசைபாணனுணிவிசைபாடிமாறுகளைவேததீதசரண
நரித்திரண்மாவைமீளநகரங்கலங்கநரிசெய்தநம்பசரணம்.

முற்பகலாறிரண்டுசிறுபன்றியுண்ணமுலைதந்தவன்னைசரணம்
பொற்புறுமாயவாடையடலேறுகொண்டுபொருதட்டசிட்டசரணம்
பற்பலஞாலமெங்குமடையப்பிரம்புபடுமட்டமூர்த்திசரணங்
கற்பினொருத்திமன்றலறிவிக்கமூன்றுகரிதந்தவள்ளல்சரணம்.

அளவைகளாலும்வேதமுதநூல்களாலுமயன்மாயனாலுமளவாக்
களவையுணக்குநாமகுணசின்னசாதிகதிசெய்தியில்லையவையு
முளவெனயாமறிந்துதுதிசெய்யவோர்கொலுலகஞ்செயன்பினெளிதாய்
விளையருண்மேனிகொண்டிவ்வாறுபத்துநாலுவிளையாடல்செய்தபடியே.

என்று துதித்த வசிட்டர்முதலான இருடிகளையும் அகஸ்தியரையும் தேனைச்சிந்துகின்ற கடம்பவனத்திலேவாசஞ்செய்கின்ற சிவபெருமானானவர் இலிங்கத்தினின்றும் ஒரு திவ்வியசொரூபங்கொண்டுவந்து நின்றுபார்த்து கோபத்தைப்போக்கி மனந்தெளிந்த முனிவர்களே நீங்கள் பண்ணின பூசையும் தோத்திரமும் எல்லாத் தெய்வஸ்தலங்களுக்கும் எல்லாவுயிர்களுக்கும் நிறைவாகி நமக்கும் பேரானந்தமாயிற்றென்று பெரிதான கிருபைகூர்ந்து அகஸ்தியரைவருகவென்று அருகேயழைத்து தமதுகையை அவர்தலைமேலேவைத்து முதுகைத்தடவி நம்மை ஒப்பானவன்நீயே நம்முடைய தருமசொரூபியான பார்வதியை ஒப்பானவள் உமதுகற்புடையமனைவியான உலோபமுத்திரையே ஆனபடியினாலே உன்னை ஒப்பவர் உலகத்திலே யாரிருக்கிறார் ஆனாலும் நிறைந்த தவத்தைச்செய்தவனும் அந்தத்தவத்தால் வலிமைபெற்றவனும் நீயே அல்லவோ ஆகையாலே உனக்குகிடையாதவரங்கள் தருகிறதெப்படி உனக்குக்கிடையாதபொருள்களொன்றுமில்லை என்றருள்செய்த அந்த இலிங்கத்துக்குள்ளே புகுந்து தமதிச்சைவடிவாயமர்ந்தாரான அப்போது அப்படி தமக்குவேண்டியவரங்களெல்லாங் கொடுக்குஞ் சிவலிங்கமொன்று தமது பெயராலே அகத்தீஸ்வரலிங்கமென்று அங்கே பிரதிஷ்டைபண்ணினார். அப்படியே மற்றையவசிஷ்டமுதலானமுனிவர்களும்தங்கள் தங்கள் பெயராலே சிவலிங்கங்கள் நிலைபெறச்செய்தார்கள் அப்படி பிரதிஷ்டை செய்து துதித்து அருச்சனைசெய்து நினைவுக்கரியராய் அன்புக்கெளியவராய் அஷ்டமூர்த்தியான அங்கயற்கண்ணம்மைக்கு நாயகராகிய கடவுளை மூன்றுகாலமும் போய்த்தலையால்வணங்கிப் பேரின்பம்பெருகின மனத்தையுடையவர்களாய் தேன்கூட்டை மொய்த்த வண்டுகள்போல மதுரைஸ்தலத்திலே வசிட்டர்முதலான முனிவர்களெல்லாம் தபோவனஞ்சென்று சொக்கலிங்கப்பெருமானைச் சேவித்திருந்தார்கள்.

T. அருச்சனைப்படலத்துடன் திருவாலவாய்க்காண்டம் முற்றிற்று.

திருவிளையாடற் புராணம் முற்றிற்று.